

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

E 150A

TRANSFERRED

On Loan to the Bodleian Library

BY THE

DELEGATES OF THE PRESS.

November 20, 1885.

THE
LIBRARY
OF THE
CONGRESS

JO. ALBERTI FABRICII
SS. Theol. D. & Prof. Publ.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ

LIBRI IV. PARS ALTERA
Qua præter scriptores de Numerorum doctrina & alios nonnullos Philosophos, recensentur Rhetores ac Sophistæ, Lexicorumque veterum Græcorum notitia traditur.

Accedunt præter nonnulla hætenus inedita, DEMOCRITI & ANATOLII de Sympathiis & antipathiis, interpretatione & commentario illustrata, & PTOLEMÆI ASCALONITÆ de differentia vocum Græcarum, Specimenque Glossarii MS. *volumen*, PORPHYRIUS de Vita scriptisque Plotini, cum brevibus notis; LONGINI de metris fragmentum, & LUCÆ HOLSTENII V.C. Dissertatio de Vita & scriptis Porphyrii.

HAMBURGI
Sumtu CHRISTIANI LIEBEZEIT,
ANNO M. DCCXI.

Cl. P. 111

ACADEMY

EXODUS 14

*Nobilissimo, Amplissimo atque
Consultissimo Viro*

PAULO DRAIN.

**J. U. L. & Reip. Hamburgensis
Senatori,**

S. D.

JO. ALBERTUS FABRICIUS.

H*Abis deniam, VIR AMPLISSIME,
quod præsentem novum, hunc librum
meum arida modo pumice expolitum
ad Te potissimum deferre, Tuo submittere
patrocinio, & inscripto Nobilissimo Nomine
Tuo veluti pulchro auspicio ornare ac com-
mendare audeo. Ea fuit à longo jam tem-
pore Tua in me tamque insignita benevolen-
) : (2   tia,*

tia, ut omnibus officiis colendam illam mihi
esse jampridem intelligam, ni velim esse in-
gratus, itaque jamdudum optavi proficisci à
me posse perfectius aliquod atque exquisi-
tius munus, quo meam possem in te volun-
tatem & observantiam demonstrare. At
cum nec in me sit dare majora quam ingenii
tenuitas permittit, & in Te certet cum
humanitate equitas, ut animum dantis
magis quam muneris exiguitatem Tibi du-
cas respiciendam esse, sperare imo confi-
dere licet in bonam partem à Te iri acceptum,
quod à me jam Tibi offertur. Quod si nullæ
mihi essent private rationes observandi
Tui, attamen fugere me ac præterire non
poterat singularis virtus Tua & honestas,
omnium celebrata vocibus, & justis atque
equi constans illud & illibatum studium
consociatum cum summa comitate, quod
toti Civitati facit ut sis in oculis & amore,
atque

etque commemorato nomine tuo integritatis ipsius jucunda cogitatio menti oboriatur audientis. Unde factum quoque est ut fortunam, cum illa nescio quomodo nuper vellet innocentissima dignitati Tue insultare, mox puduerit erroris sui, ut cum longe majore gloria paulo post Te bonis omnibus incredibiliter letantibus in integrum rursus restituerit, quam si affligere causa nunquam fuisset. Neque calumnia ipsi facile sit invenire quod de te sinistri fingat ac mentiatur, adeo omnibus constat de tua in DEUM pietate, de fide ac mansuetudine in universos, nec minus de industria in rebus gerendis ac prudentia. His in virtutibus ut vestigio Tuo insistentes Patrie sistas etiam filios tuos, par illud fratrum exoptatissimum, ac probissimæ indolis, non modo quam diligenter in omni genere salutaris ac liberalis doctrinæ, nec, quæ DEI est gratia,

):(3

sine

sine benedicto successu eos curas institui, sed ipse potissimum eis praeis hortatione & exemplo, in quod si ut faciunt porro intueri pergant, non Tu magis quam Resp. sibi de illis olim gratulari, & ex eorum virtute ac sapientia fructus uberrimus ad publicam utilitatem redundare poterit. Quod ut certissimum praeium curarum ac meritorum tuorum feras vivens spiransque, & felici senectuti tuae integra valetudine rebusque publice ac privatim letis hoc veluti corollarium superaddatur, omnibus votis à benignissimo Numine contendo. Scripsi Hamburgi VII. Cal. April. Anni Christiani clō lcccxi.

AD LE-

AD LECTOREM.

Vereor, Lector optime, promissi mei, si qua fuit, gratiam expectatione jam triennii consumtam: cum Aulonio tamen in secundis habeo, non fefellisse. Ecce igitur partem Tibi alteram libri quarti Bibliothecæ Græcæ, quantam perficere temporis rationes mihi permiserunt. Hæ si tulissent, constitueram sane nonnulla adjungere, quæ in librum quintum vel sextum jam à me rejici oportuit, vel separatim à me edi in lucem erit fortasse latius. Nimirum Theologumena Arithmeticæ Jamblichi (ut mihi persuasi) auctoris, latina versione mea & notis illustrata annectere volebam, quæ seorsim nunc vulgaturum me spero. Quinto autem vel sexto libro hæc inferentur capita, quæ ab hoc quarto divulla esse fateor:

1. *De magno Suidæ Lexico, & de aliis lexicis Historicis valiusque generis, tum deperditis, tum ineditis, ut Photii, Zonara, &c.*

2. *De*

2. *De Lexicis Etymologicis, Magno, aliisque. De Jo. Philoponi & aliorum syllogis ad calcem thesauri H. Stephani, & aliorum Lexicorum Græcolatinorum subijci solitis. De Glossariis Græcis & Græcolatinis editis atque ineditis. De lexico Nucерini Episcopi, Varini Phavorini Camertis, & præcipuis recentioribus Lexicis atque Glossariis tum Græcis tam Græcobarbaris & hodiernæ Græciæ idiomata illustrantibus.*

3. *De Grammaticis Græcis ab Aldo editis, Apollonio Dyscolo, Herodiano aliisque, tum de Hephestione. De Herodiano item Historico, qui à Grammatico diversus fuisse probatur.*

4. *De Dionysii Thracis arte Grammatica MS. & commentariis in illam Græcorum ineditis. Catalogus Grammaticorum ineditorum. Ex deperditis Grammaticis quorum infinitus numerus, centuriæ aliquot ordine litterarum recensita.*

5. *De*

5. De scriptoribus Græcis usque ad Constantinum M. Christianis, & indices scriptorum in universis illis quotquot editi exstant, allegatorum.

In indicibus scriptorum, quos in hoc etiam volumine non paucos habes, quædam interdum admisi, ubi proprie scriptum nullum auctoris allegatur, sed quæ ad notitiam litterariam mihi tamen facere videbantur, licet àlioque fateor rectius ea ad indices rerum spectasse, sed quales exhibere à meo instituto alienum fuit. Illam igitur qualem cunque, siue libertatem siue culpam ut feras, vel condones mihi, ab æquitate tua peto. Equidem omnem opto operam impendere, ut quam primum quæ restant operis partes typis excipiatæ subsequantur, & confido intra brevius tempus duos reliquos libros medaturum, quam altera hæc libri quarti pars editionem morata est. Tu interim, fave laboribus nostris, optime Lector, & Vale.

INDEX CAPITUM

partis secundæ, Libri IV.

Caput 22. De Nicomacho Geraseno & auctore Theodogumenon
Arithmetica, de Diophanto atque aliis scriptoribus
Græcis editis, ineditis ac deperditis, qui disciplinam
nam numerorum tradiderunt. Indices auctorum
à Nicomacho & in Theodogumenis Arithmetica
allegatorum. p. 1.

23. De M. Aurelio Antonino, Maximo Tyrrio & Alcino. In-
dices scriptorum & Virorum illustrium quorum
Maximus Tyrrius & M. Antoninus meminerant. p. 20

24. De Philostratis & Callistratis variis, itemque de Apol-
lonio Tyanensi & eorum scriptis. p. 43.

25. De Alexandro Aphrodisiensi ejusque scriptis editis, in-
editis, ac deperditis, atque index scriptorum in anti-
versis editis ipsius monumentis laudatorum. p. 62.

26. De Plotino, Dexippo & Ammonio variis. Vita Ploti-
ni à Porphyrio scripta, Græce & latine, divisa in
sectiones, notisque brevibus & præmisso conspectu
Chronologico illustrata. Indices scriptorum à Plo-
tino, Dexippo & in omnibus editis Ammonii Her-
mea scriptis tum ab Ammonio Grammatico de vo-
cum differentiâ allegatorum. p. 88.

27. De Porphyrio ejusque scriptis editis, ineditis ac deper-
ditis. Index auctorum in omnibus editis Porphy-
rii scriptis laudatorum. Luca Holstenii V.C. dis-
sertatio de vita & scriptis Porphyrii. p. 180.

28. De Jamblichæ Chalcidensi ejusque scriptis editis, in-
editis ac deperditis, & indices scriptorum in Jambli-
chæ editis monumentis laudatorum. De aliis Jambli-
chis, & Libanii Epistola inedita ad juniorem
Jamblichum Græce ac latine. p. 282.

29. Anatolii & Democriti fragmenta πρὸς οὐρανὸν καὶ
ἀντὶ τῶν ἀστέρων primum edita in lucem cum versio-
ne &

na & notis V.C.D. Jo. Rendtorfi, Hamburgensis.
p. 295.

Caput. 30. De Polemone, Herode Attico, Aristido, Adriano & Himerio. De Severo Alexandrino, Callinico, Theodoro Basilaca & aliis ab Allatio vulgatis sub titulo: *Excerpta Rhetorum ac Sophistarum*. De Aristidis scriptis editis ac deperditis, & index auctorum ab eo laudatorum. De Demade & Lesbonacte, de quibus libri 2. capite ultimo dicere omiseram.

31. De Demetrio, Hermogène, Longino, Aphthonio, Alexandro, Phæbammone, Minuciano & aliis Rhetoribus Græcis quos vel Aldus vel Tho. Galeus aut Laur. Normannus Viri Clarissimi junctim ediderunt. Indices scriptorum in omnibus illis, & in amplis Commentariis Græcis ad Aphthonium atque Hermogenem allegatorum.

32. Catalogus Rhetorum & Oratorum ac Sophistarum plerumque apud veteres scriptores memoratorum, concinnatus ordine Alphabeti.

33. De Julii Pollucis Onomastico, & index scriptorum in eo allegatorum accuratior Seberiano, à Stephano Berglero compositus. Ptolemæi Ascalonita de differentia Græcarum dictionum è MS. Gudiano.

34. De Phrynico atque aliis scriptoribus Vocum Atticarum, editis quidem Herodiano, Thomæ Magistro ac Moschopulo, tum de ineditis etiam ac deperditis. Index scriptorum longe plenior Hoescheliano in Phrynichum, & alius in Thomam Magistrum, ex editione Blancardæ. De lexicis & glossariis in varias lingue Græcæ dialectos, & de dialectis scriptores.

35. De glossario Hesychii Alexandrini, & de Lexicis Græcis Bibliis. Index scriptorum in Hesychii lexico allegatorum, concinnatus Jo. Præcio.

36. De Lexicis ad libros Librorum, Medicorum, Philosophorum, & Rhetorum intelligendos comparatis. Singillatim de Erotiano sive Herodiano & Harpocrati. Indices scriptorum ac allegatorum.

Indices

Indices scriptorum, laudatorum

- Ab Alexandro Rhetore, p.461.
In Alexandri Aphrodisei scriptis, p.78.
Ammonii Hermæ scriptis, p.165.
Ab Ammonio de differentiis vocabulorum, p.175.
M. Antonino, p.28.
Aristide, p.396.
In Demetrii libro *περὶ ἱερωνίας*, p.426.
Dexippi libris tribus ad Categorias, p.156.
Ab Erotiano, 574.
Harpocrate, p.589.
Hermogene, p.433.
In Hesychii Lexico, p.554.
Jamblichi Vita Pythag. p.288. Protreptico, p.289.
Comentar. in Nicomachi Geraseni Arithmet. p.291.
Ab Longino, p.441.
Matthæo Camariota, p.475.
Maximo Tyrio, p.39.
Minuciano Rhetore, p.461.
In Nicomachi Geraseni Arithmetica & Musica, p.7.
A Phœbammone Rhetore, p.461.
Phrynicho de vocibus Atticis, p.525.
Plotino, p.157.
In Jul. Pollucis Onomastico p.491.
Porphyrii scriptis, p.198.
A Scholiastis Aphthonii atque Hermogenis, p.462.
In Theologumenis Arithmetica, p.11.
Theonis progymnasmatibus, p.453.
A Thoma Magistro de vocibus Atticis, p.528.

BIBLI-

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ

LIBRI IV. PARS ALTERA.

CAPUT XXII.

De **NICOMACHO** Geraseno, &
Auctore Theologumenon Arithmeticæ, de
DIOPHANTO atque aliis Scripto-
ribus qui disciplinam numerorum
tradiderunt.

Nicomachi Geraseni aras. 1. alii Nicomachi. 2. Nicomachi Geraseni institutio Arithmetica 3. Musica. 4. Index Scriptorum à Nicomacho allegatorum. 5. Scripta Nicomachi deperdita. 6. De Theologumenis Arithmetica. 7. Index Scriptorum in illis allegatorum. 8. De Diophanto Alex. 9. Ejus Arithmeticonum problematum VI. libri. 10. Editiones. 11. Alii Diophanti. 12. Alii scriptores de numeris Græci editi, 13. inediti. 14. deperditi. 15.

A

NICO;

I.

NICOMACHUS è Gerasa Arabiæ urbe a) Philosophus Pythagoricus, b) non fuit antiquior Platone, ut visum Josepho Blancano in Chronologia Mathematicorum, sed longe junior, cum nullam ipsius mentionem faciat in Arithmetici Musicisque Theon Smyrnæus, qui Plutarchi æqualis fuit, ipse vero Nicomachus lib. I. Enchiridii Harmonici meminerit non Platonis modo & Eratosthenis, sed & Thrasylli c) Mathematici, qui Augusto ac Tiberio

- a) Gergasenum Nicomachum vocare maluit nonnulli. Nimirum eadem urbs dicta Γέρασα quæ antea Γεργασί, ut docet Eusebius de locis Hebr. p. 119. edit. Bonfrerianæ; Confer Clariss Gravii lectiones Hesiodææ, cap. 16. & H. Valesium ad Ammianum XIV. 8. Origenes quidem p. 131. in Matth. Gergasam Palæstinæ à Gerasa Arabiæ distinguit. Sed fuit & altera Gerasa Syriæ Coeles, cuius meminere Stephanns Byz. & Ptolemæus, quamque Nicomachi nostri fuisse patriam omnes unanimiter asseverare affirmat Abr. Berkelius ad Stephanum p. 296. Sed neminem certe veterum hoc affirmare video. Itaque malo assentire antiquo scriptori (non Jamblichio, in cuius commentario per Tenuinum edito nihil tale legitur, sed Johanni Philopono vel Asclepio Tralhiano) qui patriam Nicomachi scribit Gerasam sititiam Bostræ in Arabia. Γερασινός δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ πόλεως ἢ ὀνόμα Γέρασα. Ἐστὶ δὲ περὶ Βόστραν καὶ Ἀραβίαν (Γυψαρίαν legit Berkelius, forte scribendum Βόστραν τὴν Ἀραβίαν.) Porro in Photii etiam Codicibus Γερασινός vocatur Nicomachus, non Γεργασινός, quod affirmat Vir præstantissimus p. 81. lect. Hesiod.
- b) Porphyrius apud Euseb. VI. 19. Hist. & Nicephorum V. 13. Nicomachum jungit Moderato, & testatur Origenem horum aliorumque ἐν Πυθαγορείοις ἐπιλογίαις ἀνδρῶν lectione delectatum fuisse. Pythagoreum quoque vocat Pappus Alex. lib. 3 collect. Mathes. pag. 19: ubi e libro 2. Isagoges Arithmeticæ Nicomachi refert medietates proportionum, & Marinus in Vita Procli c. 28. quem somnio edoctum narrat Nicomachi pythagorei animam sibi contigisse.
- c) Nicomachus lib. I. Enchirid. Harmon. p. 24. καὶ προσεκτησόμεθα τὴν τῆς Πυθαγορικῆς κανόνος κατατομὴν ἀκριβῶς κατὰ τὸ βέλημα τῆς διδασκαλίας συντεταλεσμένην, ὥς ὡς Ἐρατοσθένης παρήκυσεν ἢ ΘΡΑΣΥΛΛΑΟΣ, ἀλλ' ὡς ὁ Δοκρὸς Τίμαιος, ὃ καὶ Πλάτων παρεκλήθησεν ὥς τῆς ἑπτακακικοσπλάσις. Divisionem Musici Canonis ex mente Thrasylli habes apud Theonem Smyrnæum c. 35 36 37. Music. p. 137--141. Laudat Thrasyllum iterum c. 2. p. 74. περὶ τῆς ἐν οργάνῳ ἀειδητῆς αἰμονίας. Equidem Thrasyllicusdam Musici ac Poëtæ antiqui patria Philiadi mentio apud Plutarchum de Musica p. 1137. atque hunc à Nicomacho laudari putabat doctissimus Jonsius p. 224. Sed scripsisse illum minus constat, itaque verisimilius est intelligi Thrasyllum Mendesium, multarum artium scientiam profectam & Platonice sectæ addictum, quem Tiberius

Tiberio imperante floruit : quin libro altero memorat Claudium Ptolemaeum *d*) clarum Antonini Pli temporibus, nisi cum Marco Meibomio V.C. affirmare velis verba illa de Ptolemæo esse à recentiore manu, præsertim cum Enchiridion Harmonicum integrum libro primo absolvetur, & quæ libri secundi vice subjunguntur, tantum excerpta sunt ex majore ut videtur opere Musico, quod pluribus libris Nicomachus post Enchiridion concinnarat. Cæterum Claudio Ptolemæo suppar fuit *Apulejus* Madaurensis, qui Nicomachi Arithmetice latine converterat teste Cassiodoro de Arithmet. ex quo idem tradunt Isidorus Hisp. lib. 3. Originum c. 2. & Beda libro de computo, aliique. Unde constat quoque Nicomachum seniore, & cujus schedis *Vitam Apollonii* descriptam à Talcio Victoriano memorat Sidonius Apollinaris VIII. 3. Epist. diversum à nostro esse, etiam Philostrato cujus Codices emendavit ac recensuit *e*) juniorem : nec quicquam videtur ob stare quo minus hic Sidonio memoratus idem sit cum *Virio Nicomacho Flaviano* *f*) præfecto prætorio Italiæ A. G. CCCXCI. ad cujus filium Nicomachum Flavianum totus liber secundus & ad filios totus sextus Epistolarum Symmachi extat.

II. De aliis Nicomachis Svidam, Meursium, *g*) & Jo. Jonsum *h*) consulere lector poterit, dum mihi interim sufficiet brevier

A 2

ter

rius in coentubernium adscivlt Astrologicis ejus divinationibus usus, de quo notaloca Svetonii August. 99. Tiber. 14. & 62. Calig. 19. Taciti VI. Annal. 20; seq. Dionis live Xiphilini p. 555. sq. & 638. Zonaræ, Cedreni &c. Schol. Juvenalis VI. 576. Themistii Orat. V. p. 63. VII. p. 108. XI. p. 145. Allegatur etiam Thrasyllus à Porphyrio ad tetrabiblon Ptolemæi p. 189. Achille Tatius ad Aratum c. 16. & 19. & Plinio plus uno loco : tum inter eos qui Pythagorica & Platonica dogmata exposuerunt à Porphyrio in Vita Plotini. Ejus Ægyptiaca allegat præter Stobæum Plutarchus de flum. in Nilo. Ex his petita fortassis observationes Chronologica quas Thrasyllo auctorè laudato refert Clemens I. Strom. p. 335. Librum III. *περί λήθων* & *Τετραβιβλόν* citat Plutarchus de flum. in Strymone. Digeslit & libros Democriti ac Platonis in tetralogias, de quibus Laërtio alibi dicere me memini. *Εν τῷ περὶ τῶν τῶν τῶν* citatur Thrasyllus à Porphyrio in Ptolemæi Music. p. 266. De aliis Thrasyllis vide si placet Jonsum. III. 3.

a) Nicomachus lib. 2. Harmon. p. 36. *ὅτι δὲ καὶ Πτολεμαῖος συναγείρηται* &c. Respicit Ptolemæi Musicor. lib. 2. c. 9.

e) Vide Sirmendum ad Sidon. & quæ infra c. 24. ubi de Vita Apollonii à Philostrato scripta.

f) Confer de hoc Thomæ Reinesii Inscriptiones p. 79. & Epistolas ad Hofmannum p. 624. Jac. Sponii Miscellanea eruditæ antiquitatis. p. 123.

g) Meursi. notis ad Nicomachi manuale Harmonicæ.

h) Jonf. de scriptoribus Hist. philos. II. 13.

ter perstrinxisse hos tredecim vel quatuordecim à duobus vel tribus, quos jam commemoravi, diversos, fuit enim

- 1) Nicomachus Medicus antiquissimus, Machaonis F. de quo Suidas & in Messeniis Pausanias p. 287. & 353. seq. qui divinis affectum honoribus fuisse auctor est.
- 2) Nicomachus Stagirita, ex prioris posteris, Aristotelis parens, Regis Amyntæ Archiater, teste Ammonio in Philosophi vita. Hic *ἱατρικῶν* lex libros & unum *φυσικῶν* scripsisse à Suida traditur.
- 3) Nicomachus Atheniensis, quo Archonte Olymp. CVIII. 4. Cometam visum narrat Aristoteles lib. I cap. 7. Meteorolog.
- 4) Musicus antiquissimus, Nicomachus, Ismenia, (atque adeo Platonis ut observatum Jonisio) æqualis, de quo adi Plinium, XXXVII. 1.
- 5) Nicomachus Aristodemi F. pictor, de quo loca Ciceronis, Varrovi, Plinii, Plutarchi, Servii ac Stobæi congestit Franciscus Iunius in Catalogo artificum p. 134. Cæterum dubito fueritne is auctor Elegiæ *ὅτι ζωγράφον*, è qua hos versus de pictore Apollodoro refert Hephæstio in Enchiridio p. 14.

οὐτὸν δὲ οἱ καλεῖσιν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς
δωρεῖται ζωοποιεῖ τὰ πάντα τὰ κτίοντα.

Pictorem certe Nicomachum hunc Hephæstio non appellat, sed ejus testimonio inter probatissimos poëtas utitur.

- 6) & 7) Nicomachi Tragici duo, ex Alexandria Troadis alter, alter Atheniensis. De utroque dixi lib. 2. c. 19.
- 8) Nicomachus Comicus, quem Rhythmicum Athenæus VIII. p. 364. vocat, & cui dramata quædam Pherecrati ab aliis tributa Eratosthenes adscripsit, ut notavi supra lib. 2. c. 22.
- 9) Nicomachus filius Aristotelis, cui Pater Ethica sua inscripsit. Hunc Suidas ait & ipsum scripsisse *ἡθικῶν* libros sex, & de Patris sui Physica Acroasi. Dixi de illo supra lib. 3. c. 6. §. 29. & c. 11.
- 10) Nicomachus *γραμματικὸς*, legum Solonis, quæ describendæ ei fuerunt commissa, corruptor, contra quem extat Lysia Oratio XXIX.
- 11) Nicomachus qui in conjurationem adversus Alexandrum consentire recusavit. Plutarch. Alex. p. 692. Curtius, VI. 7; Diodorus Sic. XVII. p. 604.
- 12) Nicomachus Zenobia Regina ab Epistolis, de quo Vopiscus in Aureliano c. 27.

13) Senator Consularis Romanus Mænus Falconius Nicomachus, cujus idem Vopiscus in Tacito Imp. mentionem facit c. 5.

14) Aruntius Nicomachus, Archon primus secundum apud Teme-nothyrenses, in veteri numismate apud illustrem Virum Ezech. Spanhemium Tom. I. p. 258. de V. & P. Numism.

III. Ut ad Nicomachum Gerasenum revertamur, extant ejus ἈΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ 1) ἙΙΣΑΓΩΓΗΣ, *Arithmetices institutionum sive introductionis in numerorum disciplinam libri II.* quos Græce excudit Christianus Wechelus Paris. 1538. 4. Latine olim verterat Apulejus, cujus versio intercidit: Et Boëthius, quem laudat Cassiodorus lib. 1. Variar. Epist. 45. Extantque adhuc libri duo Arithmetices Boëthii, quæ pro liberiore versione Nicomachi haberi possunt, quem nominatenus laudat p. 1323. & 1341. quanquam non hanc Isagogen solum, sed & alterum majus Nicomachi opus Arithmeticum, quod temporum injuria amissimus, simul consuluisse & in compendium misisse videtur. Ea, inquit in præf. *qua de numeris à Nicomacho diffusius disputata sunt, modeste brevitate collegi. Et qua transcur(a) velocius angustiore intelligentia præstabant aditum, mediocri adjunctione reservavi, ut aliquando ad evidentiam rerum nostris etiam formulis ac descriptionibus uteremur.* E Græcis certatim hanc Nicomachi Isagogen illustrarunt Heromas, cujus Ἑισαγωγή εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην laudatur ab Eutocio in Archimedis 2. de Sphæra & cylindro p. 28. Proclus Laodicens, quem Suidas auctor est scripsisse εἰς τὴν Νικομαχείου ἐισαγωγὴν τῆς Ἀριθμητικῆς. Asclepius Philosophus Trallianus, Ammonii discipulus (male Trojanus dicitur in Catalogo Codd. MSS. Bibl. Augustanæ p. 81.) & Joannes Philoponus, quorum commentaria scholiaque adhuc supersunt in variis Bibliothecis Angliæ, Italiæ, Galliæ, Belgii, Germaniæ: manu exarata etiam Luca Holstenii beneficio habentur in Johannea hujus Urbis Hamburgensis. Editionem utriusque promissit Jo. Fellus Oxoniensis Episcopus notis ad Eratosthenis Cribrum à Nicomacho servatum p. 42. Loca quædam ex Asclepii Commentariis Græce produxere Ismael Bullialdus ad Theonem pagin. 293. & Marcus Meibomius in Dialogo de proportionibus p. 82. & 186. qui p. 80. etiam specimen scholiorum Græcorum interlinearium profert. De Johannis Philoponi ἐξηγήσει vide Reinesii Epistolas ad Bosium. p. 262. 266. Jamblichus denique, cæteris quos memoravi antiquior, cu-

A 3

jus

2) Ἑισαγωγή, videtur appellare Nicomachus ipse p. 30. 35. 44. 62. 64. 76. Photio quoque εἰσαγωγή dicitur Cod. 187. ubi tria diversa Nicomachi opera memorat, Theologumena Arithmetices, Arithmetice liberio, & introducti-

onem.

ius commentarius, libri quarti locum inter decem libros defecta Pythagorica olim occupans, Græce ex Codice Memmiano Regio Romanoque sive Vaticano & Claramontano editus est cum Latina versione & notis Sam. Tennulii, Arnhemiae & Daventriae A. 1668. 4. additis etiam Joach. Camerarii ad Nicomachi librum utrumque observationibus, symbolisque Arithmeticis, quæ una cum ejus libro de logistica & Græcis Latinisque numerorum notis lucem viderant Lipsiæ 1569. 8. Jamblichi judicium de Nicomacho quod p. 4. extat, quia præclarum est, non videtur omittendum: *Εὐλόκοις δὴ πάντα καὶ γνώμῃς ἔκ Πυθαγόρου τὴν Νικόμαχον περὶ Ἀριθμητικῆς διδοιδεκάτοε ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ τέλει. Ὅτε γὰρ ἀνὴρ μέγας ἐστὶν ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ καθηγεμόνας ἔχει περὶ αὐτὸν οὐκ ἐμπροσθέντος ἐν τοῖς μαθήμασι. Καὶ αἰεὶ τῶν τάξεω δαμνασίων καὶ θεωρίων μετὰ διδοειζέως πρὸς τῶν μαθητῶν τῶν Πιθημονικῶν διδόντων Πιθημονικῶν ἀκριβῶς διδιδωσι.* Omitto alia quæ in ejus laudem à Jamblichio scripta sunt. Nam in Arithmeticis certe Nicomachus adeo omne punctum tulit, ut in proverbium etiam res abierit. Autor dialogi inter Luciani opera qui Philopatris inscribitur p. 468. καὶ γὰρ διδιδόμενος ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασιώτης. Itaque tanquam princeps auctor hujus disciplinæ celebratur à Cassiodoro, Isidoro, Beda: Meminit & Boëthius Geometr. lib. 2 p. 1528. 1542. & Auctor altercationis Synagogæ & Ecclesiæ cap. 1. *Arithmetica Samius Pythagoras invenit, Nicomachus scripsit.* Cassiodorus in Psal. I. *quicquid ab uno plus est, sicut ait Nicomachus, jam sit numerabile.* Alanus AntiClaudianus libro 3. p. 74.

*Hic pictura docet autores qui numerandi
Invenere vias, artem docuere, latentem
Produxere foras, fama coluere jacentem.
Illic Nicomachus prædicta ludit in arte
Et quasi per numeros rerum secreta prophæat.*

Ex Nicomachi Arithmeticis pleraque in opus suum de expetendis & fugiendis transtulit, atque adeo in libris tribus de Arithmetica latine interpretatus est Georgius Valla Placentinus, Venet. 1501. fol. In Actis Eruditorum Lips. A. 1691. p. 200. & T. 1. Supplementi p. 341. spes facta est Johanne Baptistam Lantini V. C. ad præla parasse versionem latinam Pappi Alexandrini de numeris & Arithmetica Nicomachi cum notis, in quibus Analysin veterum Græcorum restituere est aggressus.

IV. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΜΟΝΙΚΗΣ Manuale Harmonices libris II. editum est à Jos. Scaligeri Codice Græce primum à Johanne Mearso, Lugd. Bat. 1616. 4. una cum aliis Musicis Aristoteleno & Alypiō, & brevi-

brevibus notis. Deinde emendatius à *Marco Meibomio* V. C. qui usus fuit Codice per *Gerardum Langbainium* cum duobus MSS. Oxoniensibus collato, & latinam versionem notasque addidit, Amstelod. 1652. 4. Junctus est *Nicomachus* in hac quoque editione aliis Musicis Græcis, *Aristoxeno*, *Euclidi*, *Alypio*, *Gaudentio*, *Bacchio* & *Aristidi Quintiliano* de quibus jam dixi lib. 3. c. 10. Cæterum licet *Vossius* lib. de scientiis Mathemat. p. 94. *Nicomachi* manuale ab *Antonio Hermanno Gongava* latine translatum scripsit, secutus *Gesnerum* in Bibl. nunquam tamen illa versio lucem vidit. Prolixum ex hoc *Nicomachi* *Enchiridio* cum dissimulato ejus nomine ad verbum repetit *Jamblichus* lib. I. de vita *Pythagoræ* cap. 26. Secuti quoque *Nicomachum* sunt *Boëthius* libris de Musica, qui eum laudat p. 1383. 1392. 1406. 1418. tum *Michaël Bryennius* p. 364.

V. INDICULUS SCRIPTORUM aliorum- rumque Virorum Clarorum, à *Nicomacho* memoratorum.

M. paginas editionis Græcolat. Enchiridii Harmonici,
& A. paginas editionis Græcæ Arithmetices
indicat.

Androcydes *Pythagoricus* A. lib. I. p. 5.

Archytas *Tarentinus* δεχόμενος & αρμονικῶν A. lib. I. p. 5.

Aristoteles A. lib. 1. p. 36. lib. 2. p. 75.

Cadmus *Agenoris* F. lyrae repertor, M. lib. 2. p. 30.

Eratosthenes M. lib. 1. p. 25. Ejus κόσκινον sive cribrum A. lib. 1. p. 17.
 seq. Vide quæ de hoc Cribro Arithmetico dixi supra lib. 3. c. 18.

§. 14.

Hippias *Musicus*. M. lib. 2. p. 35.

Linus M. lib. 2. p. 29.

Mathematici & Physici. A. lib. 2. p. 58. εἰσὶν ἄνθρωποι. p. 64. ὑπομνημα-
 τιστὰς καὶ αἰρετισταί. p. 75. οἱ παλαιοὶ φυσιολογεῖν δεχόμενοι. p. 59.
 74. 76.

Musici canonis *Pythagorici* κατασκευῆς A. lib. 2. p. 72. M. lib. 1. p. 24.

Orphei lyra à *Mercurio* accepta M. lib. 2. p. 29.

Περσῶν ποσειδημονίς A. lib. 1. p. 31.

Pherecrates *Comicus* in *Chirone*, M. lib. 2. p. 35.

Phi-

Philolaus M. lib. 1. p. 27. A. lib. 2. p. 59. 72. ὁ Πυθαγόρας Διόδοχ^{ος} ἐν τῷ πρώτῳ Φυσικῷ. M. lib. 1. p. 17.

Plato A. lib. 2. p. 63. 75. M. lib. 1. p. 24. lib. 2. p. 36. ἐν τῇ ψυχολογίᾳ A. lib. 2. pag. 40. M. lib. 1. p. 15. Respicit *Timaeum* Platonis qui laudatur etiam A. lib. 1. pagin. 4. lib. 2. pagin. 59. *Libri de Republica* A. lib. 1. p. 6. lib. 2. p. 69. XIII. *de Legibus* M. lib. 2. p. 41. liber ille à quibusdam inscriptus Φιλόσοφος, quia docet qualem esse oportet Philosophum. A. lib. 1. p. 6. Confer quæ notavi supra. lib. 3. c. 1. num. XXXV. Πλατωνικὸν θεωρήμα. A. lib. 2. p. 67.

Poëta (Homerus) A. lib. 1. p. 21.

(Claudius) Ptolemæus. M. lib. 2. p. 36.

Pythagoras A. lib. 1. p. 3. lib. 2. p. 63. 75. M. lib. 1. p. 9. 10. lib. 2. p. 36. & 38. ubi Πυθαγόρας ὁ μῶμος^{ος} respicit notum illud in aureis carminibus: ἔματόν ημετέρα ψυχᾷ &c. Pythagorica definitio numeri paris A. lib. 1. p. 9. εἰ ποῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ αὐτοῦ Διόδοχ^{ου} A. lib. 2. p. 56.

Pythagorici. A. lib. 2. p. 64. M. lib. 1. p. 8. εἰ δὲ ποῦ Πυθαγορικῶν διδασκαλίας M. lib. 1. p. 3.

Terpander lyræ inventor. M. lib. 2. p. 30.

Thamyris. M. lib. 2. p. 29.

Theophrastus Pierites, Musicus M. 1.2. p. 35.

Thrafsyllus. M. lib. 1. p. 25.

Timæus Locrus. M. lib. 1. p. 24.

Timotheus Milesius, Musicus. M. lib. 2. p. 35.

VI. SCRIPTA NICOMACHI deperdita.

1. *Collectio Pythagoricorum dogmatum.* Syrianus in XII. *Metaphys.* p. 57. b. Hoc opus respicere videtur Jamblichus Nicomachum laudans in vita Pythag. c. 35. lect. 251 & Simplicius in 2. de cælo p. 123. εἰ μὴ ἴσως ἢ τῷ ἐκκέντρων κύκλων ὑποθέσει τοῦ Πυθαγορείων ἐγνωσμένην, ὡς ἄλλοι πρὶς διηγέονται, καὶ Νικομάχῳ ἐπιμύθε^{ος} ὁ Ἰάμβελιχ^{ος}. Liber Jamblichi quo hoc tradiderat intercudit & ipse, erat autem liber decimus ποῦ Πυθαγορικῆς διδασκαλίας, cujus argumentum fuit ποῦ Σφαίρικῆς atque Ἀστρολογικῆς.
2. *Libri de Musica.* Ἐν τῷ πρώτῳ ποῦ Μουσικῆς laudatur ab Eutocio in Archimedis 2. de sphaera ac cylindro p. 28. Fuit enim hoc opus plenius ac copiosius Enchiridio Harmonices Nicomache^{ου} quod habemus, & de quo supra dixi. Promittit illud Nicomachus ipse p. 3. παντὶ δὲ σοὶ μείζονα καὶ ἀκριβεστέρων ἵσχυον γινώ^{σκει}.

ἐν αὐτῶν, καὶ πλήρη, * τὴ λεγόμενον συλλογισμῶν διηρησμένῳ καὶ ἐν πλείοσι βιβλίοις, καὶ διὰ τὴ πρωτῆς ἀφορμῆς ἀσπερίμῳ, ἐνθα αὐτὸς ἀλάλῃ ὑμᾶς πωθασόμεθα. Et p. 13. Τῶν ὅς πάντων πρὸς κατ' ἐκαστὸν φηγγοὶ εὐρέσις καὶ αἰτίας καὶ πωθασόμεθα ὡς ἐγένοντο, καὶ πῶς, ὅς ἐκ πῶς ἀφορμῆς, ἐν τοῖς κατ' ἀποδόσεσσι σοι. similiter p. 27. & in extremo libri: πρὸς δὲ καὶ ὅς ὁ Θεὸς Πρωτοπῶντων πληροῦσιν τῶν περὶ αὐτῶν τέτων τεχνολογίας αὐτῶν μάλα σοι ὅς ὁ ἐμὲ πεμφθῆσιν μὴ τὴ πρώτης ἀφορμῆς. Ex illo pleniore opere Mulico fragmenta videntur ad nos pervenisse, quæ sub titulo libri secundi legi monui.

3. Θεολογία δὲ ἀριθμητικῆς, de numeris ad varias res Theologicas, Physicas & morales applicatis speculationum libri II. quorum argumentum persequitur Photius Codice CLXXXVII. Ex iisdem, plura afferuntur in libro ejusdem argumenti & tituli qui Iamblichus vel quocunque alio auctore Græce prodiit Paris. 1543. 4. De hoc mox infra dicturus sum. Iam lubet observare quod Nicomachus ipse ad illud opus suum lectorem remittit lib. 2. Arithmet. p. 64. ubi de denario in variis rebus conspicuo differens, cum illarum quasdam enumerasset, addit: καὶ ἐπεὶ μύεα, ὅς κατ' οἰκίον τῶν ἐν ἐτέροις εἰσόμεθα.

4. Τέχνη Ἀριθμητικῆ, Uterior de numeris doctrina, quam à Theologumenis Arithmetica & ab Isagoge quæ existat distinguit Photius loco laudato: ὅς ὡς περὶ τὴν Ἀριθμητικὴν αὐτὸς καὶ πῶς τῆς εἰσιγωγῆς κ. τ. λ. Ex hac quoque fragmenta in Theologumenis Arithmetica extant, & nominatim è libro secundo p. 3 & 43.

5. Isagogen suam in Geometriam videtur allegare Nicomachus lib. 2. Arithmetica p. 44. ὅς δὲ ἰδίως ἐν τῇ γεωμετρικῇ πρὸς δὲ δίδωται εἰσιγωγῇ.

Nicomachus ἐν πρώτῳ πρὸς ἐπεὶ τῶν Ἀριστοτέλους laudatur ab Athenæo XI. p. 478. noster an alius hoc nomine, affirmare non audeo.

VII. Nicomacho non ab re subjunxerim Θεολογία δὲ ἀριθμητικῆς, sive librum insignem incerti scriptoris de iis quæ veteres, (Pythagorici maxime, hos enim numeris usos ad res Physicas, Ethicas & Theologicas explicandas uti solitos, præter alios docet Iamblichus libro inedito de communi Mathematica scientia c. 30. & 31. & Proclus lib. 1.

B

* Sensus horum verborum non est, ut doctus interpres vertit: quæque plena sit, ut pro-verbio dicitur, ratiocinationibus membratim disquisitis. Quæso enim quale hoc proverbium? Potius igitur hæc videtur esse Nicomachi sententia: quæ plenior sit, & comprehendat hæc ratiocinationibus articulatim explicet,

lib. 1. c. 4. Theol. Platon. notat, ὁρφικὴς διὰ συμβόλων, πυθαγορείως διὰ ἀριθμῶν αἰς ἐκείνῃ τῇ θεῷ μύθῳ instituisse) Theologicè ac Philosophice de numeris speculati sunt. Hoc praeclarum Antiquitatum in eo genere monumentum ad manus nostras pervenisse, est quod nobis gratuletur, inquit Meursius p. 7. libri de Denario Pythagorico ** quo libello vestigiis horum Theologumenon diligenter insistit, & loca non paucorum vicissim erudite illustravit. Prodiere hæcenus semel tantum Græce Paris. apud Christianum Wechelum 1543. 4. adeo ut operpretium esset novam illorum editionem dari addita latina versione & necessariis castigationibus ac notis, quam operam non negabo fortassis infra harum litterarum studiosis, ubi otium se obtulerit. Nunc moneo illa MStæ extare in Regis Christianissimi Codice 484. teste Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 117. emendationesque in illum librum & fortassis latinam ejus versionem fuisse in Bibliotheca Renati Moreau, ut ex eodem Labbeo p. 213. conjicio. Equidem Theologumena illa partem e Nicomachi libris duobus ejusdem tituli & argumenti quos legit Phorius Cod. 187. collecta esse, facile mihi persuaserim, at Nicomachi ipsius non sunt, qui nominetenus in illius plus simplici vice allegatur, sed nec Theonis ut existimo, etsi Gesnerus testatur se in Catalogo quodam legisse Theonis Theologumena, quo titulo ni fallor indicata sunt ea quæ ad Platonem ex disciplinis Mathematicis scripsit Theo Smyrnenus, & partem Bullialdus edidit, nisi plane aliud fuit opus non de numeris sed de Diis & rebus Divinis, qualia extitere Theologumena Aristotelis de quibus dixi lib. 3. c. 7. Theologumena Asclepiadis Mendesi de quibus videndus Casaubonus ad Suetonii Augustum c. 99. & Sosicli Attici Theologumena quæ laudantur à Fulgentio lib. 3. Mytholog. Non absurda de cætero conjectura mihi videtur doctissimi Viri Thomæ Galei in notis ad Iamblichum de Mysteriis Ægyptiorum p. 201. qui Theologumenorum Arithmetica aucto-

** Recusus est Meursii Denarius Pythagoricus post editionem Lugd. B. 1631. 4. in Tomo IX. thesauri antiquitatum Græcarum Gronoviani. Conferendæ etiam Joach Camerarii Symbolæ Arithmeticae, Petrus Bungus de Mysteriis numerorum, Kircherus T. 2 Oedipi Part. 1. class. 4. p. 331. seq. & part. 2. sub init. Cornel. Agrippa libro 2. occultæ Philosophiæ, Spectat etiam huc Isidori Charisii Logothetæ Philypolitani h. e. Johannis Christiani Langii, Lipsiensis, Professoris Giessensis Theologia in numeris, Francos. 1702. 4. de quo libro consulendæ Observationes Hallenses selectæ ad rem litterariam spectantes T. IV. Obs. 12. Ex antiquis vide Aphrodisæum ad 1. Metaphys. p. 17 seq. Sextum Empiricum III. 18. Pyrrhon. Hypotypof. & IX. adversus Math. p. 424. seq. Porphyry, & regi. ἀποχρῆς p. 188.

auctorem magis ex parte eundem *Jamblichum* esse iuspiciatur. Sane constat ei solenne esse scripta antiquiorum & singillatim Nicomachi delibare, & in commentario ad Nicomachi Arithmeticam p. 167. & 176. diserte librum ejusmodi de numerorum abditis rationibus, & de nominibus antiquis ab unario ad denarium usque $\kappa\alpha\iota\ \tau\ \eta\theta\iota\kappa\acute{o}\nu\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\pi\ \pi\epsilon\acute{\rho}\varsigma\ \tau\acute{\epsilon}\tau\tau\iota\varsigma\ \tau\ \theta\epsilon\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\kappa\acute{o}\nu$ promittit. Confirmat Galei conjecturam itidem quod in Codice Mediceo pluteo LXXXVI. 3. licet quatuor tantum libri de secta Pythagorica ex opere Iamblichi supersunt, tamen servati sunt hi tituli posteriorum quinque, V. de Physicis Arithmeticæ scientiæ, VI. de Arithmetica scientia quæ est in Ethicis, VII. de Arithmetica scientia quæ est in Divinis, VIII. de Geometria Pythagorica & IX. de Musica Pythagorica.

VIII. INDEX SCRIPTORUM in Theologumenis Arithmeticæ allegatorum.

Anacreon Xenophanis & Pythagora temporibus clarus. p. 41.

Anatolius, 8. 9. 16. 24. 34. 42. 56. 64.

Anaxagoras Euripidii preceptor. 9.

Androcydes Pythagoricus $\omega\epsilon\iota\ \tau\ \sigma\mu\beta\acute{o}\lambda\omega\upsilon\kappa\alpha\iota\ \chi\epsilon\acute{\rho}\psi\alpha\iota.$ 41.

Aristæus Pythagoricus. 42.

Aristoxenus de Pythagora. 41.

Astronomi. 55.

Babyloniorum $\delta\omicron\kappa\iota\mu\acute{\omega}\tau\alpha\iota$ Ostances & Zoroaster. 43.

Cadmi uxor Harmonia. 55.

Clinias Tarentinus. 19.

Diocles Carystius Medicus 47. perperam $\Delta\iota\kappa\lambda\eta\varsigma.$ 49.

Empedocles. 8. auctor aureorum carminum. 20.

Eubulides Pythagoricus, de Pythagora. 41.

Euripides Anaxagoræ discipulus. 9.

Exæretus. 61. vide infra, *Spreusippus.*

Hesiodus. 8.

Hippobotus (opere defectis) de Pythagora. 41.

Hippocrates 24. 43. 49. $\omega\epsilon\iota\ \pi\alpha\gamma\mu\alpha\tau\ \phi\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omega\varsigma.$ 47.

Homerus. 21. seq. 33. & 61. ubi de Atlante cælum portante humeris.

Linus Theologus $\epsilon\pi\ \tau\omega\ \pi\epsilon\acute{\rho}\varsigma\ \gamma\acute{\iota}\mu\mu\alpha\iota\omega\upsilon\kappa\alpha\iota\ \delta\epsilon\upsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\ \theta\epsilon\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\kappa\acute{o}\nu.$ 51.

Megillus $\pi\epsilon\acute{\rho}\ \chi\epsilon\iota\ \theta\mu\acute{\omega}\nu.$ 28.

Neanthes de Pythagora. p. 41.

Nicomachus. 6. ejus *Θεολογούμενα*. 16. *δῶπερον Αριθμητικῆς* (diversum opus ab eo quod extat) 33. 43. *Isagoge Arithmetica*. 5. 6. *κτ' τῶν ἀρχῶν τ' ἀριθμητικῆς*. 5.

Orpheum Pythagorici sequuntur. 37.

Ostanes Babyloniorum *δοκιμάται* 43.

Parmenides. 8.

Philolaus. 56. 61. ἐν τῷ περὶ Φύσεως. 21. ἐ Philolai *συγγραμμάσι* Speusippus profecit. 61.

Philosophi. οἱ πλείους τὸ σοφῶν statuerunt ἐστίας τόποι in medio universi. 9. *κτ' πλείους τῶν Φιλοσόφων*. 50.

Plato. 26. 24. 43. (ἐ Timæo) in Theæteto 12.

Poeta (Homerus) 22. seq. 61.

Prorus Pythagoricus ἐν τῷ περὶ ἑξομαχίας 44.

Pythagoras. 9. ejus atas, aliaque de illo & scriptores. 41. definitio justitiæ. 29. Symbolum *Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν*. 32. *Φυσικοὶ & ἱεροὶ λόγοι*. 44. ἐν τῷ δηλαδὴ περὶ Θεῶν *συγγραμμάτι*. 19.

Pythagorici. 8. 9. 20. 44. Orpheum sequuntur. 37. & Babylonios. 43. ἐ Pythagoricis profecit Speusippus 61.

Solonis apophthegma, *τέλῃ ὁρᾶν μακρὰ βίην*. 22.

Speusippus *ὑπαπαντῆς* (leg. ὁ Ποτῶν) *ἐν τῷ περὶ τῶν ἀδελφῶν*, *ἀλγύδῃ* (leg. *ἀλγύδοι*) *ἡ ἀκαδημία* *πρὸς ἑκαστὸν*, ἐκ τῶν ἐξαιρέτων *ἀπὸ δασφῶν* αἰὲν *Πυθαγορικῶν ἀκροάσεων*, *μαλιστα* ἢ τῶν *Φιλολαῶν συγγραμμάτων βιβλίδιον* π *συντάξας* *γλαφυρὸν ἐπέγραψε* *ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν ἀρεθμῶν*. 61. seq.

Strato Peripateticus. 47.

Xenocrates Platonis successor. 61.

Xenophanes Physicus, Anacreontis & Pythagoræ atate clarus. 41.

Zoroaster, Babyloniorum *δοκιμάται* 43.

IX. DIOPHANTUS Alexandrinus licet ab aliis ante CHRISTUM natum vixisse * ab aliis Neronis vel Antoninorum tempora attigisse traditur, tamen quando vixerit incertum reliquit, nullius enim scriptoris, nullius rei meminit è quo tempus quod ingenio suo illustravit colligere possis. Annos natum fuisse LXXXIV. cum diem obiret, ex hoc gripho ejus Epitaphii cognoscitur, quod ex Anthologia inedita promittit Bachetus in notis ad lib. V. p. 270.

ὁντῆς

* Vide Voss. de scient. Math. p. 27. 341. 432. 464.

Οὗτος τὴν Διόφαντον ἔχει τὰ ΦΘ., ὡς μέγα θαῦμα,
 καὶ τὰ ΦΘ. ἐκ τέχνης μέτρα βίοιο λέγει.
 Ἐκτὼ κεράζειν βίον Θεὸς ὥπασε μοίρῳ,
 Δωδεκάτῃ δὲ Πιθίς μῆλα πρεν χλοάειν.
 Τῇ δὲ ἄρ' ἐπ' ἐβδομάτῃ τ' ραμῆλιον ἤψατο Φέγγος.
 Ἐκ τ' ραμῶν πῆμ' πῶ παῖδ' ἐπένδυσεν ἔτι.
 Αἱ αὖτε γένετο δαίμων τέκος, ἡμισυ πατρὸς
 Τῷ καὶ ἡ κρυερὸς μέτρον ἐλὼν βίον.
 Πένθ' δὲ αὖ ποσὶν ἐπ' ἀρηγορέων ἐνιαυτῶν,
 Τῇ τ' πόσιν ὥφιν τέρεμ' ἐπέρησε βίον.

*Hic Diophantus habet tumulum, qui tempora vite
 Illius mira denotat arte tibi.*

*Egit sextantem a) juvenis, lanugine malas
 Vestire hinc capit parte duodecima, b)*

*Septante c) uxori post hac sociatur, 5 anno
 Formosus quinto d) nascitur inde puer.*

*Semissem e) aetate postquam attigit ille paternam,
 Infelix subita morte peremptus obit.*

*Quatuor f) aetates genitor lugere superstes
 Cogitur, hinc annos illius assequere.*

Fuisse videtur idem Diophantus, in cujus Ἀστρονομικὸν κανὼνα scripserat olim (Suida teste) Hypathia Theonis Alexandrini filia. Pythagoræ & Euclidi jungitur Johanne Hierosolymitano in vita Johannis Damasceni, ubi Damascenum & Cosmam affirmat ita in Arithmeticis profecisse, ut Pythagoras & Diophantus; in Geometricis ut Euclides: Ἀναλογίας τῶν ἀριθμητικῶν ὥτως ἐξησκησας ἐν φύσει, ὡς Πυθαγόρας καὶ Διόφαντος.

X. Editi sunt à libris XIII, quos scripserat ad Dionysium, nescio quem (Τιμιώτατον Diophantus appellat) & quos in Vaticana MStos affervari jam pridem testatus est Ioannes Regiomontanus Praef. in Alfraganū,

B 3

pro-

- a) 14. annos,
- b) 7.
- c) 12.
- d) 5.
- e) 42.
- f) 4.

Summa 84.

problematum *Arithmeticonum libri VI. & de numeris polygonis sive multangulis liber I.* Mira subtilitate excogitatas quæstiones subtilius resolvit nova ratione Analytica, quam ipse ante se ignoratam proficitur, recentiores à Gebro Arabe Algebraicam appellant & Arabibus tanquam inventoribus falso tribuunt, cum hi illam utique à Græcis, ut alia pleraque acceperint. Libro sexto Arithmeticas suas speculationes etiam ad Geometriam applicare incipit exemplo Enclidis, quem præter rem eo nomine reprehenderunt Viri doctissimi. Libri V. quæstio 23. metro sive Epigrammate Octasticho continetur, unde Bachetus an- sam illo loco sumisit ex inedita Anthologia XLV. ejusmodi griphos Arithmeticos producendi atque interpretandi, ut notavi supra lib. 3. c. 28. §. 6. ubi etiam feci mentionem LXI. Epigrammatum Græcorum ænigmata jucunda, Arithmetica continentium, quæ composuit cumque versione & enodatione sua edidit & Otii Sorani titulo pro- scripsit vir eruditus Ioannes Laurenbergius, Hafniæ 1640. 4. Bachetus in notis ad Diophantum p. 196. illustrat etiam griphum Arith- methicum latini Epigrammatis, obvii in collectione veterum poematum Pithoeana, quod incipit:

Ut tot emantur aves, bis dens utere numis &c.

Vide & Anthologiam Epigrammatum Græcorum lib. 1. c. 46. f. 97. seq. ac *Maximi Monachi* (Planudæ) scholia Græca ante H. Stephani an- notatjones excusa in edit. Wechel.

XI. Diophanti libri sex cum Scholiis Græcis *Maximi Planu- dæ* in duos primores libros, atque liber Diophanti de numeris po- lygonis, collati cum Vaticanis Codd. & latine versi à *Josepho Auria* fuere in Bibliotheca Caroli de Montchall, teste Labbeo in Bibl. no- va MSS. p. 191. Post Auriam, cujus versio adhuc inedita delitescit, eosdem Diophanti septem libros, quos ab Andrea Dudithio accepe- rat, latine vertit, illaque lingua primus edidit, Planudæque scholia & sua ipsius perdocta commentaria adjunxit *Guilelmus Xylander* Basil. 1575. fol. Hinc præcipua laus est *Claudii Casparii Bacheti* g) *Me- ziriaci Sebusiani*, qui nova versione & luculentis commentariis ex- plica-

- g) Qui non capiuntur libris studiisque nisi quæ sunt *après ta épreuve*, iis utique sordebit Diophantus, sordebant Virorum doctorum in eum labores, quantum- vis ingeniosissimi, quemadmodum Malherbius ex Bacheto amicis quibusdam comitantibus & opus tanquam utilissimum extollentibus Diophantum sibi offer- rente rogare non dubitavit *s'il feroit amender le pain?* *Ocellus* Dictionar. Hi- storico Tom. 3. p. 3132. ex Malherbii Vita,

plicatum Diophantum (præmissis tribus suis porismatum libris & subjecta de polygonis numeris appendice) Græce & Latine vulgavit Paris. 1621. fol. Xylandri observationes plerumque non aspernatus, Scholiasten vero Græcum nil fore nisi futilia & à Diophanti sensu prorsus aliena effutire observans. Non prætereundum quod ad lib. 2. qu. 28. notat sibi videri sciolum quempiam è tredecim libris Diophanti eas quæ sibi viderentur in unum colligentem quæstiones, eos quos habemus sex Arithmeticorum libros consarcinasse. Verum hæc conjectura parum mihi quidem videtur verisimilis. Caterum Bacheti observationes versioque servatæ sunt in editione Græco-latina quæ prodiit Tolosæ 1670. fol. adjunctas habens notas quasdam breves at subtilis & ingeniosas D. Pauli de Fermat, Senatoris Tolosani, præfixo ejusdem invento novo doctrinæ Analyticæ, quod ex Epistolis ejus ad se scriptis collegit Jacobus de Billy S. I. cujus Diophantus redivivus prodiit Lugd. 1670. 8. post vulgatum Paris. 1660. 4. librum quo rationibus Euclideanis enodare problemata Geometrica instituit quæ Diophantus Algebraicis resolverat. Inedita Joannis Pellii, Britannici Matheseos in Gymnasio Bredano Professoris commentarij vehementer laudat Vossius de scientiis Matth. p. 37. Conferre etiam jubebit Bacheti ejusdem quem jam dixi librum Gallice vulgatum cui titulus *problèmes plaisans & délectables qui se font par les nombres*. Lugd. 1612. 8. Caroli Remaldini, Patricii Anconitani Algebram veterem Diophanteam sive numerosam, Anconæ 1644. 4. Raphaelis Bombellii Algebram Italico sermone editam Bononiæ 1567. 4. qui sua problemata Diophanteis admiscuit: & Guil. Ougheredi, Etonensis Collegii Regal. Cantabrig. Socii Opuscula Mathematica Oxon. 1677. 8. in quibus libri tres primores Diophanti Algebraico more solvuntur. De ingeniosissimi Ozanami Diophanto vide Iohannis Wallisi Opera T. 3. p. 681. seq. Diophantum editum esse ab Ism. Bullialdo legi in Kœnigii Bibl. & Hendreichii pandectis Brandeb. sed nunquam vidi, neque alius quisquam ut puto. Quanquam extat opus Bullialdi subtilissimum à Diophantei argumento haud abludens de Arithmetica infinitorum libris VI. Paris. 1682. fol.

Harmonica Diophanti quæ Gesnerus & alii memorant, intellige de harmonicis numeris, non de scripto quodam Musici argumenti.

XII. Fuere & alii Diophanti veteribus memorati, quorum nonnullos hoc loco referam:

Dio.

Diophantus Amphitropensis, accusator Aristidis. Plutarch. Aristide p. 335.

Diophantus Atheniensis, Themistoclis, F. qui gloriari solitus est quod sibi placeret idem per matrem atque adeo patrem suum omnibus probari Atheniensibus, ut refert idem Plutarchus in limine libri de pueris instituendis.

Diophantus Archon Athenis Olymp. XCVI. 2. de quo Hesychius & Zenobius in *πραγμα καταζῶσι*, atque Andreas Schottus ad Proverbia p. 61. Videtur idem fuisse auctor *ἐπὶ* sive columnæ Diophanti, à Demosthene memoratæ Orat. in Leptinem, quæ jurejurandi fide datâ eadem præmia promittebantur libertatis civilis futuris vindicibus quæ Harmodio & Aristogitoni data erant.

Diophantus Arabs, Sophista qui Proæresium pro funere laudavit. De eo Eunapius. Vide & Holstenium in Porphyrii vita p. 50.

Cæsius Diophantus, in Veteri Inscript. apud Gruterum p. 673.

Diophantus Chirurgus, cujus emplastra referunt Asclepiades apud Galenum V. 4. de medicamentis *καὶ ὅν.* & Andromachus apud eundem II. 7. Aliud contra lichenes, V. 7. *καὶ τόποι.*

Diophantus Dux quem Mithridates in Cappadociam misit teste Memnone apud Photium Cod. CCXXVI.

Diophantus in M. Lepidi numo apud Coos percussio, quem exhibet Tristanus T. I. p. 64.

Diophantus Herodis Regis scriba falsarius, atque ideo supplicio affectus de quo Tzetzes, Chil. VI. hist. v. 273. & 461. ex Iosephi XVI. 16. Antiqu.

Diophantus Lacedæmonius, cujus Antiquitatum libri XIV. Hygino & Fulgentio laudantur. In eodem fortasse opere egerat *de sacris Deorum*, quod scriptum allegat idem Fulgentius in Nefrendes. In *πολιτικοῖς* quæ Stephanus in *Διβουσις* citat in testimonium, videtur de variis civitatibus egisse, Septentrionis maxime, ut Agatharchides ap. Photium & Stephanus in *ἀβίσι* confirmant. Dixerunt jam de hoc Diophanto Meursius IV. 17. Misc. Lacon. Vossius de Hist. Græc. lib. 3. p. 359. eumque secutus Io. Faës ad Gyraldum de sepultura p. 698.

Diophantus Lycius, cujus colicum pharmacum memorat Andromachus apud Galenum IX. 4. de medicamentis *καὶ τόποι.*

Diophantus Mytilæus Rhetor inter exquisitos à Græcia Magistros quos

quos Tiberius Gracchus , laudatus à Cicerone in Bruto c. 27. quamquam Codices plerique vocant Diophanem, etiam apud Plutarchum in Gracchis p. 827. 834. Fuit & Diophanes quidam Nicænus, de quo infra in Geoponicis & veterinariis scriptoribus libro VI.

Diophantus Rhetor antiquus, Demostenis æqualis , memoratus Harpocrationi ac Suidæ in Μελέωνται.

Diophantus Syracusanus, Philosophus Pythagoreus, cujus de mundi originibus sententiam refert Theodoritus lib. 4. de curatione Græcar. affectionum.

Diophantus ad quem Theocritus Idyllio XXI.

Ἀ πινία , Διόφαντε , μὴνὰ πῆς τέχνης ἐγείρει.

Paupertas, Diophante, una est que suscitavit artes.

Diophantus cujus parvissimam staturam lepide ridet Lucilius Poëta sub extremum sæculi quarti post natum CHRISTUM clarus, in Epigrammate Græco p. 279. quod cum Metaphrasi sua exhibet Casaubonus ad Suetonii August. c. 43, tum ex altero hoc p. 230. Anthologiz edit. Wechel.

Βαλόμεν πῶθ' ὁ λεπτός ἀπ' ἐγχαλῶς Διόφαντε ,
Νῆμα λαβὼν δ' ἐλάχνης αὐτὸν ἀπηγχόνησεν.

*Cum parvus vellet laqueo Diophantus obire,
Pensilis est filo factus araneoli.*

Nomine Diophanti idem Lucilius p. 216. utitur , naso suspensurus Hermogenem Medicum, dicit enim illo tantummodo per somnium conspecto Diophantum obiisse.

Ἐρμολύη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντε ἐν ὕπνῳ ,
Οὐκ εἴ' αἰνέσῃ , καὶ πείσιμα φέρον.

*Viderat Hermogenem Medicum in somnis Diophantus ,
Amuleta licet corpore ferret, obit.*

Omitto M. Pilium, Marci libertum , Diophantum in veteri inscriptione Narbonensi, & Diophantum ornatores glabrorum Tiberii Cæsaris, ap. Gruterum p. 288. & 578.

XIII. Qui præterea doctrinam numerorum è veteribus Græcis illustrarunt, & quorum scripta edita feruntur , ne de latinis Marciano Capella, Cassiodoro, Boëthio, Isidoro Hisp. & Beda memorem, hi fere sunt: *Euclides* libris septimo , octavo & nono elementorum

rum de quo vide si placet quæ notavi supra lib. III. c. 14. §. 10. *Archimedes* de cujus *Plammite* vide lib. III. cap. 22. *Theo Smyrneni*, de quo dixi in eodem libro III. cap. 5. §. 21. *Sextus Empiricus* libro IV. contra *Mathematicos*, de quo libri IV. cap. 17. *Michaël Psellus* in *syn- tagmate synoptico* quatuor disciplinarum *Mathematicarum*, *Arithmetica*, *Musica*, *Geometria* & *Astronomia*, scripto anno *Græcorum* 6516. hoc est *CHRISTI* 1008. & *Græce* atque *Latine* vulgato *Basileæ* 1554.8. cum *Guil. Xylandri* versione & notis, & *latine* *Lugd. Bat.* 1647. 8. Prodierat etiam *Pselli* compendium *Arithmetica* separatim, *Græce* *Parisi.* 1538. 4. *Barlaam* denique *Calaber*, *Monachus S. Basilii*, medio sæculo decimo quarto post *CHRISTUM* natum clarus, & τῷ Ἀρχιμ. καὶ Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτωνος ἐκμελητήσας καὶ διὰ βοήθ. πρὸς τὰ αὐτὰ ὡς celebrante *Jo. Cantacuzeno* II. 39. *Hist.* p. 329. Hujus *Barlaami* χειρῶν ἀριθμητικὴ ἀποδείξις τῶν γεωμετρικῶν ἐν δόξῃ τῶν στοιχείων ἀποδείχ- νύτων *Arithmetica demonstratio eorum qua Euclides libro secundo suorum ele- mentorum* (in lineis & figuris planis) demonstravit, edita est *Græce* & *Latine* addita *Conradi Dasyppodii* versione, una cum primo & secundo *Euclidis* libro *Theonis* commentariis illustrato. *Argentorat.* 1564. 8. Ejusdem *Barlaami* λογιστική, *Logistica* sive *Arithmetica Algebraica*, libri sex cum versione & scholiis *Joannis Chamberi*, *Collegii Etonen- sis* apud *Anglos* *Socii* prodit *Parisi.* 1600. 4. & *Reginæ Elisabethæ* ab interprete est inscripta. *Barlaamus* in præfatione etiam γεωμετρικῆς στοιχείωσως meminit, *Euclidis* puto, non suæ. *Barlaami* *Logisticen* non- nulli *Græce* & *Latine* editam prius narrant a *Dasyppodio* *Argent.* 1572. 8. quam editionem non vidi. De *Nic. Smyrneni* numerorum notatione per- gestum digitorum, sive δακτύλων καμψαίς, dixi *Bibl. latinæ* IV. 6. 12.

XIV. Scriptores inediti de disciplina numerorum.

E Nicolai Artabasdæ *Arithmetica* MSS. locum *Græce* producit *Gilbertus Gaulminus* ad *Eustathii* amores p. 37.

Aselepii Tralliani in *Arithmetica* *Nicomachi*, de quo dictum supra, §. 3.

Arithmetica Indica. *Labbe* *Bibl. nov. MSS.* p. 117.

Johannis Pediasimi *Arithmeticarum* quaestionum expositio.

Naaci Monachi *Arithmetica.* *Labbe* *Bibl. nov. MSS.* p. 201.

Τὰ Σκηπτίωνος ἔ Ματαράκτι (Ματαράγγου) ἀριθμημοειδήματα, de quibus *Lambecius* VII. p. 263.

Georgii

Georgii Pachymeris de quatuor disciplinis Mathemat. MS. idemne, sit cum Pselliano edito an diversum dubitat Allatius de Georgiis p. 373. Diversum esse docet Ismaël Bullialdus p. 192. ad Theonem, ubi notat utrumque Theonis vestigiis instituisse.

Nicetæ Gregorii Synopsis quatuor disciplinarum MS. in Bibl. Medicea, LXXXVII. 10.

Palladii de Arithmetica, MS. in Bibl. Renati Moreau, teste Labbeo p. 217. Bibl. novæ MSS.

Pselli de Methodo Arithmetica Ægyptiorum. MS. in Bibl. Medicea LVIII. 29.

Johannis Philoponi *Ἀριθμητικὴ* Nicomachez, de qua supra dixi. §. 3.

Omitto Anonymos de numeris scriptores, quos in Bibliotheca Regis Christianissimi extare testatur Labbeus p. 217. Ex Codice Regio *περὶ ἀριθμῶν*, de libris *supputationibus*, notas numerales myriadam Græcis usitatas, profert Montfauconus præf. ad Palæographiam Græcam pag. XII. seq. laudans etiam Georgii Henischii opusculum de numératione multiplici. Videas autem ibi notari myriadem unam non accentu gravi sub jota posito, sed duobus literæ alpha impositis punctis : sic myriades duas impositis duobus punctis literæ beta, atque ita porro. Mille myriades signantur posito uno puncto infra litteram alpha & duobus superpositis, & sic deinceps.

XV. Scriptores Arithmetici deperditi.

Inprimis dolendum est ad nos haud pervenisse Eudemi *ἱστορίαν ἀριθμητικῶν*, cujus librum primum allegat Porphyrius ad Harmonica Ptolemæi p. 288.

Anatolium Alexandrinum Episcopum Laodicenum, cujus fragmenta quædam in Theologumenis Arithmetica leguntur, *decem libros* scripsisse de Arithmetica institutionibus sive *Ἀριθμητικῆς συντάξεως*, ut est apud Græcum interpretem, testatur S. Hieronymus in Catalogo c. 73. Apud Honorium Augustod. legas scripsisse *decem libros de Arithmetica, Geometria, Astronomia, Grammatica, Rhetorica, Dialéctica*, sed error hic inde est, quod paulo ante dixerat Hieronymus Anatolium in disciplinis his omnibus miræ doctrinæ fuisse. Et aliis quoque exemplis docuit Jo. Pearsonius in Vincis

dicii Ignatii f. 256. malum sæpe Hieronymi interpretem esse Honorium. Sane Eusebius quoque, quem Hieronymus sequitur, Auctor est Anatolium reliquisse *Ἀνατολίαν τῶν μαθητῶν ἐν δίκῃ συγγραμμάτων.*

Megillus *περὶ ἀριθμῶν* laudatur in iisdem Theologumenis Arithmetice p. 28.

De Nicomachi, Diophanti & Jamblichi scriptis perditis supra dixi.

Speusippus *περὶ Πυθαγορείων ἀριθμῶν.* Theologum. Arithmetice p. 62.

Pythagoras quoque Arithmeticen scripserat, si credimus Johanni Malala & aliis quibusdam, ut notavi lib. 2. c. 12. Sed verius est ipsum voce discipulis suis plura de numeris tradidisse, quæ illi deinde litteris consignarunt, ut Archytas, Aristæus, Eudoxus, Hippasus, Philolaus & Thymaridas à Jamblichio ad Nicomachum laudari. Dixi ibidem etiam de *τεσσέτῃ Πυθαγορίκῃ*, & de tabula multiplicandorum numerorum, quam *abacum Pythagoricum* vocant, & de ludo Pythagorico *Rhythmomachia*, qui post Gallicam Bossierii editionem vidit quoque lucem Italice hoc titulo: il giuoco Pythagorico nominato Rhythmomachia, per Francisco Barozzi. Venet. 1572. 4.

CAPUT XXIII. DE M. AURELIO ANTONINO, Maximo Tyrio & Alcino.

M. Aurelii Antonini atas & Præceptores. Scriptores de ejus vita præcipui. 1. Diverſus à Theosebio Suida memorato. ibid. Ejus libri XII. ad seipsum non excerpti à majore opere. 2. Editiones. 3. Index scriptorum & veterum illustrium ab eo memoratorum. 4. Versiones vernacula. 5. Editiones promissa. 6. Alia M. Antonini scripta. 7. Maximi Tyrii atas. Alii quidam Maximi. 8. Utrum se ipsum insolentius laudaverit. 9. Ejus ἀγῶνες. 10. Editiones & versiones. 11. Index scriptorum à Maximo Tyrio laudatorum. 12. De Alcino. 13. ejus ἱσαγογὴ in Πλάτωνος Δογματῶν. 14. Editiones & versiones. 15.

L

Natus est M. Aurelius Antoninus VI. Cal. Maji A. C. 121. L. Annio Vero ipsius avo, & Aurelio Augurino COSS. Deinde adoptatus à T. Antonino Pio V. Cal. Martii A. C. 138. in Imperio eidem (cujus filiam Anniam Galeriam Faustina duxit, defunctam postea A. 175.) successit mortuo Nonis Martii A. C. 161. collegamque adscivit L. Verum itidem ab Antonino Pio adoptatum, defunctumq; in extremo anni 169. Inde solus M. Antoninus rebus præsuit, donec & ipse est extinctus Sirmii, sive ut Victor uterque auctor est, Vendobonæ Austriæ, filio Commodò successore, pravo relicto, XVI. Cal. April. A. C. 178. *Philosophi* a) cognomen, vetus Historia ignorat, neque inscriptiones vel numi eidem tribuunt, sed elogium id res ipsa jam pridem incredibili scriptorum consensu vindicavit huic, ut vere de illo Iulius Capitolinus, *in omni viâ philosophanti viro, & qui sanctitate vitæ omnibus Principibus antecessit.* Vitam & res gestas laudatissimi istius & deploratissimæ temporibus veluti in solatium divinitus dati Imperatoris, ex numis egregie illustravit & libro singulari (nescio an edito) persecutus est Theodoricus Bignonius, in summo Regis Galliarum Consilio tum præses, teste Nicæsiò diss. de Numo Pantheo p. 47. & in diss. Gallice edita de Sirenibus p. 12. Nolo & ipse in præsentem plura de M. Antonino commemorare, sed lectorem remitto ad ea quæ viri docti ad Capitolinum, quæ item Xiphilinus è Dione, Aristides Oratione, IX. Tomi I. Herodianus, Victores, Eutropius, Ioannes Antiochenus, Zonaras, Suidas & alii, atque è recentioribus præter editores librorum M. Antonini, Thomam Gatakerum & Andreæ Dacerium, doctissimi Viri Tristanus in Commentariis Historicis ad Numos Imperator. T. I. p. 617. seq. Tillemontius tomo secundo Historiæ Imperatorum Gallice editæ, & Guilielmus Wotton in Historia Romana ab excessu Antonini Pii ad mortem Severi Alexandri, Anglice vulgata b) commentati sunt. Præceptores tamen ejus referre ab instituto meo non alienum duxi, ipse enim laudat Diognetum, Bacchium, Tandafidem, Marcianum, & Philosophos Stoicos Rusticum, Apollonium, Maximum, Sextum, Catulum: tum Severum (Peripateticum) Grammaticumque Alexandrum, Frontonem (Rhetorem) & Alexandrum Platonicum. *Usus est*

C 3

Magi-

a) Avidio Cassio per contemptum *Philosophi* oscula. Vulcatum in Cassii vita c. 1.

b) Londini 1701, 8.

*Magistrum, inquit Capitolinus, ad prima elementa Euphorione litteratore & Gemino Comado, Musico Androne eodemque Geometra, quibus omnibus ut disciplinarum auctoribus plurimum detulit. Usus praeterea Grammaticis, Gravo, Alexandro: quotidianis latinis Trofio (al. Cropsio) Apro, & Pollione & Eutychio Proculo Siccensi. Oratoribus usus est Gracii Annio Marco, Caninio Celere, & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. - - - Usus est etiam Commodus Magistro, c) cujus ei affinitas fuerat destinata: Usus est & Apollonio Chalcedonio, Stoico Philosopho. Tantum autem studium in eo philosophia fuit, ut ad sciens jam in Imperatoriam dignitatem, tamen ad dampnum Apollonii discendic causa veniret. Audivit & Sextum Charonensem, Plutarchi nepotem, Junium Rusticum, Claudium Maximum & Cinnam Catulum Stoicos. Peripatetica vero studiosos audivit Claudium Severum & praecipue Junium Rusticum. - - - Studuit & juri, audiens L. Volusium Metianum - - - Frequentavit & declamatorum Scholas publicas, amavitque ex condiscipulis praecipuos Senatorii Ordinis Sejum Euscianum & Aufidium Victorinum, ex equestri Babium Longum & Calenum, in quos maxime liberalis fuit. Ceterum minime assentior viro insigni Merico Calaubono, qui apud Suidam in *Τρίκτιον* de Marco Antonino intelligenda esse putabat quae ibi referuntur de Theosebio Philosopho. Nam ex Damascio in vita Isidori apud Photium p. 551. seq. constat revera fuisse quendam Philosophum Isidori illius aetate, hoc est trecentis amplius post M. Antoninum annis, Theosebium nomine, Platonice quidem disciplinae addictum, ceterum aetatis suae Epictetum, qui & *ὁ μαθησθεὶς* scripto complexus fuit, & praeterea libellum composuerat *περὶ τῆς ἐν πολιτείᾳ τῇ παλαιᾷ κακομυσίας* sive de egrege dicta in Politia Platonie.*

II. Bene est quod in tot bonorum librorum naufragio servati ad nos pervenerunt duodecim ejus, aurei certe & toti ediscendi libelli d) *Ἐἰς ἑαυτὸν* (scil. *ὑποθηκῶν*, praceptorum) quibus seipse monuit & secum illa agitando, ad assiduam virtutis sectationem, animum suum accendit. De officio suo, inscriptionem illam reddit Caspar Barthius secutus Guil. Canterum VII. l. novarum lectionum. *Ἡ δὲ ἰδία βίη ἀγρυπνῶν* h. e. vita sua institutionem, vocat Suidas in *μάκρῳ*.
Ti.

c) Vir doctus apud Trifanum T. 1. p. 622. legit: quo usus est etiam Commodus Magistro, non absurde.

d) Clariss. Dacerius M. Antonini institutum in his libris confert illi Horatiano s. Sat. IV. 133. -- *neque enim cum lectulus aut me porticus excepit, datum mihi. Rectius hoc est: Hoc faciens vivam melius: sic daleis amicis occurrat. Hoc quidam non belle. Numquid ego illi imprudens olim factam simile? Has ego mecum compressis ago labris.* --

Titulum vero τῆς εἰς ἑαυτὸν ἐ) mutuatus videtur Antoninus à Solone, cuius εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας memorat Laërtius II. 61. De se ipso & ad se ipsum, vertit Mericus Casaubonus, qui etiam *soliloquia* appellat p. 73. libri de quatuor linguis. Gatakorus de rebus suis, siue de eo qua ad se pertinere, censebat. Menagius: delle considerazioni di se stesso, in prælectionibus Italice editis ad carmen lyricum septimum, Petrarchæ p. 22. Melius certe illi quam qui de vita sua inscribunt, ambiguo nimis, & prout verba sonare videntur falso sensu, unde factum ut Historicis scriptis per quosdam male accenseretur. Quamquam vero Caspar Barthius libro LX. Adversariorum p. 2931. non sine Christianismi aliqua cognitione hæc ὁδογὰματα (ut vocat Theophrastus Orat. VI. p. 81.) M. Antoninum scripsisse iudicat, tamen satis etiam ex his libris patet, à Christi doctrina fuisse alienum, quin imo Christianis constantiam in fide sua velut meram pertinaciam nullo ex iudicio profectam vicio vertit XI. 3. perinde ut à Plinio tanquam inflexibilis obstinatio reprehenditur X. Epist. 97. Itaque permisit etiam persecutionem in Christianos non sanctam levem, ut contendit doctissimus Dodwellus, f) sed in qua Lugdunenses & alii innumerales prope, ut scriptum Eusebio, g) Martyres per universum orbem emiserunt. In eo etiam falli mihi doctissimus Barthius videtur, quod lib. I cap. II. lib. LI. Adversar. cap. 16. & LXII. 9. XLIX. 3. atque alibi putat non integros Antonini libros sed tantum florida atque eclogas ex illis ad nos, excerptasque sententias insigniores pervenisse: Quamquam enim hæc opinio placuit etiam Xylandro, & Ioh. Ionsio lib. 3. c. 10. p. 262. de Historiæ Philosophicæ Scriptoribus, atque adeo non valde improbatur Vossio II. 14. de Historicis Græcis; tamen nullo argumento confirmari potest, & levissima

- o) Diversum adeo videtur quod memorat Nicephorus III 31. Hist. Eccles. παιδείας dicatur filio Marco Commodo. πάσης κοσμητικῆς ἐμπειρίας καὶ παιδείας μέγαν. Etiam *dialogorum* quos puer sualcore Diogneto scripsit meminit Antoninus ipse libro I. sect. 6. Inde *Dialogista* dicitur apud Vulcatium Gallicanum in vita Avidii Cassii c. 3. ubi narrat Antoninum tantum tenuisse in Philosophia, ut incutus ad bellum Marcomanicum timoribus cunctis ne quid fatale proveniret, rogatus sit non adulatione sed serio, ut præcepta Philosophiæ ederet (Aurel. Victor: *Secretarum ardua & occulta explanaret*) nec illa timuit, sed per ordinem peranteseon hoc est præceptionum, per traditum disputavit.

3) Dodwell, Diff. XI. Cyprianic. § 53. seq. Eusebius in limine libri V. Hist. Eccles. Confer Theorici Ruinarti præfat. ad Acta Martyrum selecta: D. Christiani Kortholti librum de persecutionibus Ecclesiæ cap. V. & Samuelis Bamagii, Antonii Pagi & Cæsaris Baronii Annales ad posteriores annos M. Aurelii, ac Tillemont, Hist. des Empereurs T. 2. p. 737. seq.

ma suspitione nititur, quam non satis intellectus vel expensus libellorum horum apud Suidam titulus iniecit. Quod vero Gesnerus testatur in Codice MSto qui Romæ est, inscribi *ἐν τῇ κατ' ἐαυτὸν*, & Lilius Gyraldus in Poëtarum Historia dialogo V. p. 277. eodem titulo librum Antonini Græce scriptum legisse se refert, *ex quo*, inquit, *variā & multiplicem illius sapientiam facile colligere possumus*: verisimiliter prorsus Mericus Casaubonus conjicit non libros duodecim Gyraldum vidisse, sed excerpta duntaxat vix unius ex illis libris magnitudinem æquantia, qualia ex MS. Augustano David Hoeschelius descripsit & distincta capitibus 43. inscriptaque *Επιστὴν ἐνχρίδιον secundum Theosebii* nomine (antequam de Antonio auctore constaret) edere voluit. Iohannis vero Henrici Bœcleri acerbiori censuræ, qui hos libros tanquam scopas dissolutas contemnit & Antonino indignos *b)* iudicat (in Historia universalī post fata auctoris editā p. 78.) pauci, ut mihi persuadeo, qui illos legerint, assentientur. Abrahamum porro Scultetum memoriæ vel calami errore lapsum esse patet, quando parte I. Medullæ Patrum p. 57. scripsit Athenagoram libros duodecim *τὰν ἐκ τῶν* composuisse, quæ in Bibliotheca Gesneri delitescant, id quod mirum videbatur Iohanni Hornbeeckio in Miscellaneis, sed nequitiam mirum est, si pro Athenagora Antonini nomen reponatur, qui horum librorum quædam scripsit *ἐν κινήσει πρὸς τὰ*

- b)* Verba Bœcleri hæc sunt, quæ viro præstantissimo nollem excidisse: *Judicium de M. Antonini opere duplex est, vulgi & eruditiorum, & inter eruditos ipsos paucorum. Vulgo nimis magnifice de hoc opere sentiunt, præsertim propter Philosophiam Stoicam. Eruditi autem non tam magnifice de eo iudicant, sunt enim, revera scopæ dissolutæ, calx sine arena, nihilque contexti inest, & videntur mera excerpta & fortasse sub ejus nomine edita, ego certe nunquam crediderim esse ipsius Antonini. Reperiuntur quidem aliqua etiam præclara, sed sine contextu omnia dicuntur. In sinu videntur illi qui tam magnifice hoc scriptum extollunt, cum ne in mediocri scriptore istiusmodi negligentia toleretur. Quasi vero eam ob causam aspernendæ sint Paschalii v. g. cogitationes, vel characteres Bruyerii, vel Rupefucaldi meditationes, vel ex antiquis Epicteti Enchiridion, quod scripta sunt per Aphorismos, Senecæ quoque libros propter crebritatem meditationum arenam sine calce appellabat Caligula apud Sueton. c. 13. Aliud in φιλοσοφώτατον Imperatore criminatur Caspar Sagittarius ὁ μακαρίτης introductione in Hist. Ecclesiasticam p. 607. quod multa arroganter jactet se fecisse, quæ nemo unquam potest præstare ex Philosophia Stoica. Simili Barthii censuræ suffragatur auctor Dialogi de moribus Philosophorum, Jenæ 1695. 12. editi p. 122. seq. Verum si commune [Stoicis] *πρὸς τὸ ἐφ' ἑμὶν δόγμα* excipias, nihil forte jactantius in his libris reperies, quibus monet potius se Antoninus quid facere debeat, quam fecisse se gloriatur.*

re *Rema*, in expeditione adversus Quados prope Granatam annem, ut subscriptio libri primi calci adjecta: Alia *in nuptiis* Carnunti, (Pannoniæ opido, ad quod in bello Marcomannico per triennium hæsit) ut ad extremum libri secundi legitur. Cæteri nihil ejusmodi annotatum de loco in quo scripti sunt habent. Spirantis adhuc & gravidæ uxoris mentio l. 17. IX. 3.

III. EDITIONES LIBRORUM XII.

M. ANTONINI.

Primus è Codice Palatino Græce edidit, & suadente Conrado Gesnero Latine vertit etsi non prorsus feliciter, vir doctus *Guillemus Xylander* Augustanus, additis brevibus notis, & vita Procli à Marino scripta, (quæ ante hoc decennium dimidia parte auctior à me è MSto Codice Gudiano vulgata fuit:) Tiguri apud Andreas Gesnerum 1558. 8. Latine hæc editio recusa est Lugd. apud Joh. Tornæsium 1559. 12. Hinc Antonini libros paullo emendatiores idem Xylander recudi fecit Græce & Latine Basileæ A. 1568. 8. una cum Phlegontis Tralliani, Apollonii que Dyscoli & Antigoni Carystii mirabilibus narrationibus & ejusdem Phlegontis de longævis atque Olympiis. Editionem Argentoratensem Anni 1590. 8. quam memorat Hendreichius, haud vidi.

A. 1626. 12. lucem vidit editio Græcolatina Lugdunensis, quæ Tigurinam primam sequitur, Procli etiam vita adjuncta: neque ejus errores deterfit sed auxit, additis notis quibusdam, si nota dicenda sunt hominis audacissimi mera deliria, nec admittende emendationes, ut Merici Casauboni verbis utar.

Hic Mericus, Codice *Isaaci Casauboni* parentis sui manu passim notatus, ex cujus unius, inquit p. 26, elaboratissimis lucubrationibus plus auxilii ad hoc pensum pertexendam, quam ex omnibus aliorum quorumcumque musicis operibus, (absit invidia verbo) mihi comparavi, postquam Anglice Antonini libros vertisset edidissetque, quos assidua repetitaque lectione familiares sibi reddiderat, etiam Græcolatinam illorum editionem meliorem curavit, Græcis ad Basileensem expressis, & libris singulis in certas sectiones divisis, interpolataque & emendata passim Xylandri versione, & notis denique eruditis & emendationibus ad calcem libelli adjectis quibus

quibus Xylandrinæ etiam subnectuntur. Prodiit hæc editio Jo-
hanni Seldeno inscripta Londini A. 1643. 8. *Cum à sacris libris
discessi*, inquit Mericus Casaubonus Epistola VII. ad Tho. Gatake-
rum, *non aliam temere librum reperiri in quo magis animus meus sine in-
rebus latia componendus, sine in crisiibus erigendus acquiescat.* Mul-
tis ibi in eadem Epistola, quæ una cum aliis ad calcem luculen-
tæ novæ editionis Epistolarum If. Casauboni à Clarissimo Alme-
lovenio publicatæ est, Mericus cum Gatakerò expostulat, quod
in suis ille ad Antoninum notis passim versionem ipsius Angli-
cam reprehendat, nulla mentione facta Græcolatinæ editionis
notarumque illi subjunctarum, in quibus ipse pleraque omnia,
illa rectius posuisset atque emendasset. Vide etiam librum Me-
rici Casauboni Anglice vulgatum de credulitate & incredulita-
te, p. 20. seqq. ubi loci Antoniniani reprehensam à Gatakerò
interpretationem tueretur.

Casaubonò prior manum Antonini libris admoverat præclarus &
eruditissimus vir *Thomas Gatakerus* a) licet decennio fer-
me post demum lucem vidit illius foetus quadraginta annorum,
Cantabrigiæ A. 1652. 4. M. Antoninus scilicet nova versione
donatus, distinctus sectionibus, prolegomenis luculentis de
Philosophiæ Moralis Stoicæ præ Epicureorum dogmatis præ-
stantia, testimoniiis de auctore copiosis & selectis, locorum paral-
lelòrum sive consimilium & Variarum Lectionum diligenti
ad oram notatione, & uberrimo atque elaboratissimo commen-
tario illustratus, qui Stoicorum de moribus præceptorum sci-
torumque quoddam veluti copiarum cornu præstare lectori potest,
& acutis in omne genus scriptorum etiam sacrorum observatio-
nibus veluti gemmis est distinctus, nonnullas quoque notas at-
que emendationes locorum Antonini à Viris Clarissimi Salma-
sio, Bootio & Patricio Junio cum Gatakerò communicatas of-
fert. Hæc editio Londini recusa est A. 1690. 4. & 1707. 4. cura
egregii Viri *Georgii Stanbopii* Collegii Reginae apud Cantabrigi-
ensis Socii, qui præcipuas Andreae Dacerii observationes è Gal-
lico Latine conversas ad calcem voluminis subjunxit, & Vitam
Antonini

a) *Subit me certe subinde*, inquit Gatakerus in præloqu. *ita ista dum lego affertum
me finis & ingenue agnoscit, non super duntaxat sed hoc, or etiam, cum archi di-
vini admiratione vehemensissima confectus, serio apud me reputantem quam lan-
ge in multis ab eo absum, quod de se vix iste, viri ad finem perducit: tra-
mis ignarus de se proficetur, nec quin vere & ingenue, ambigi posse videtur.*

Antonini ab eodem Dacerio scriptam præmisit itidem translatam à se & auctam firmatamque veterum testimoniis. Cum vero in his editionibus commentarius Gatakeri non singulis substratus paginis sed toti Antonini operi subiectus legatur, extat etiam quarta eaque luculentissima editio Trajectina A. 1697. fol. in quâ commentarius quavis pagina verbis Antonini subiectus est intra legentium opportunitate, & ad calcem voluminis, Merici Casauboni etiam & Guil. Xylandri notæ occurrunt. Habet hæc editio curante Hermanno Widsio Clarissimi nominis viro vulgata præterea adjunctas ejusdem Gatakeri de stylo Novi Test. Diatribas Sebast. Pfochemio oppositas, tum Cinnum sive Adversiorum Miscellaneorum libros duos & adversariorum posthumorum opus exquisitissimum, quibus insignis prorsus innumeris sacrorum & aliorum scriptorum locis lux affertur. Denique, dissertationes ejus tres, una qua diphthongos dari nullas contendit, altera qua superstitionis arguit Iudaicæ eorum sententiam quæ nomen DEI tetragrammati efferre ducunt sibi religioni, tertia quâ cum Samuele Wardo disceptat de vi & efficacia baptismatis infantilis. Observatum est à multis iconem æri incisam, quam Gatakerus Antonini libris præmisit non referre os & faciem M. Aurelii Antonini, sed Commodi: itaque Andreas Dacerius cum secutus Gatakerum eandem effigiem Gallicæ suæ versionis præposuisset, atque id datum ipsi esset vitio in Ephemeridibus litterariis Parisiensibus A. 1694. p. 221. festive respondit sibi magis cordi fuisse animum cognoscere mentemque & sensa Imperatoris Philosophi penetrare ^{b)} quam vultum edificere: præfat. ad vitas Plutarchi Gallicæ à se redditas.

A. 1680. 12. Oxoniæ vulgati sunt Antonini libri è theatro Sheldoniano typis elegantibus & nitidis, Græca hinc inde emendata, latina

D 2

fere

- b) Verba ejus hæc sunt: *Il y en a qui vient de nous accuser d'avoir mis dans la traduction des reflexions de Marc Antonin, la tête de Commodo pour celle de l'Empereur. Je ne sçay si cela est vray, & je m'en mets tres peu en peine. Je m'étonne seulement qu'un si sçavant homme qui pourroit faire de meilleures choses, se soit amusé à une critique, qui seroit indigne de lui, quand même elle seroit juste. Voilà une découverte bien importante pour le public. Apparemment il a peu bûles reflexions de Marc Antonin, car s'il les avoit lûes, il auroit connu Gataker ce sçavant Anglois qui les a commentées, & il auroit vu que c'est la même tête qu'il avoit mise dans son édition. C'est de là qu'on l'a prise, sans aller chercher plus loin, car nous n'avons point des medailles, & j'avoue que nous avons plus travaillé à connoître l'esprit que le visage d'Antonin.*

ferè deprompta ex editione Merici Casauboni. Notæ quædam perbreves paucis in locis ima pagina adjectæ. In calce voluminis reperies etiam Græce & Latine *Epistolam ad Senatum* c) quæ Iustini Martyris Apologiæ subijcitur, hinc Latine *litteras ad Faustinam* Augustam, ex Vulcatio Gallicano in Vita Cassii cap. XI. tum Græce & Latine *Orationem de Commodo* ex Herodiani lib. I. Histor. cap. 4. ac denique Græce *Ἀντωνίνου πρὸς τὸν λαόν τε καὶ τὰς ἐκκλησίας*, ex Xiphilino sive Dionis lib. LXXI. p. 811.

Deniq; Vir doctus sub literis R. I. latens suadente Viro Cl. Joh: Hudsono Antoninum edidit Oxoniæ è Theatro Sheldoniano Græcè & Latine cum selectis & brevibus notis A. D. 1704. 8. *Textum*, inquit, *exhibendum curavi prout editus est à Gatakero, cujus & distinctionem in sectiones retinui, ut & ejus versionem, licet nonnunquam paululum à me immutatam, cum vel Antonini mens vel perspicuitas aut latinitas ratio postulare visa est; Latinitati autem non adeo studui ut omnia quæ non essent Ciceroniani avi vocabula repudiarem, modo auctoris sensum bene exprimerent. Ex Gatakero autem & cæteris omnibus notas quæ mihi maxime placuerunt excerpti, quibus & meas, parcius licet, addidi. In variantibus lectionibus & doctorum conjecturis, de quibus nonnulli majore quàm par est studio desertare solent, modum adhibendum censei -- -- Epistolas etiam quasdam M. Antonini nomen præferentes Græce & Latine quidem ex Eusebii IV. 13. Hist. & Nicephor. III. 28. Hist. ad Commune Asia, quam ab Eusebio & Halloixio male ad Antoninum Pium referri docet Valesius: & supposititiam illam ad Senatum quæ in Codicibus occurrit Iustini Martyris ad calcem Apologetici II. tum Latine ad præfectum suum & ad Verum, ad Faustinam, & ad Senatum ex Avidio Cassio Vulcatii Gallicani c. 1. 2. §. 11 12, cum notis imprimendas curavi, ut & nonnullas aliorum ad Antoninum datas, quæ clarior esset illius in singulis scopus: quamvis de iis omnibus, utrum genuinæ sint, inter doctos non satis conveniat, lectoris tamen judicio submitteudas censei, ne quid Antonini à me prætermissum quereretur. Orationes vero duas ex Herodiano & Dione Cassio, quæ tamen*

Epistola ejusmodi M. Antonini memoratur Tertulliano c. 5. Apologetici, Eusebio V. 5. Hist. Eccles. & Orosio VII. 15. Quæ tamen Græce hodie in Iustini Codicibus extat & latine è Cod. Bibl. Vaticanæ ab Angelo Roccha est edita, sem Græculi commentitius foetus videtur Scaligero ad Eusebii Chron. num. MMCLXXXIX. p. 222. Salmasio ad Jul. Capitolinum in M. Antonini vita c. 24. & Samueli Basnagio Annal. ad A. C. 174. n. 9. Hieronius demonstrat. Evangel. proposit. 3. p. 66. aliisque.

*nam exstant in priora editione Oxoniensi, utpote ab Historicis ipsis conf-
las confuso amiss. Duos etiam indices, unum vocum & locutionum
memorabilem, alterum hominum illustrium, quo nihil huic
stra editioni deesset, adieci. Posteriores indicem, qualem in aliis
editionibus frustra quæras, integrum huc apponere operæ preti-
um esse & instituto meo congruens existimavi.*

IV. Hominum illustrium, quorum M. Antoni- nus in libris suis mentionem facit, indiculus.

Adrianus IV. 33. VIII. 5. 21. 37.	Chiarax vel Charax VIII. 25.
X. 27.	Chrysippus VI. 42. VII. 19.
Agrippa XIII. 31.	Crates VI. 13.
Alciphron X. 31.	Crito X. 31.
Alexander <i>Grammaticus</i> I. 10.	Cræsus X. 27. (29.
Alexander <i>Magnus</i> III. 3. VI. 24.	Demetrius <i>Platonius</i> VIII. 25. IX.
VIII. 3. IX. 29. X. 27.	Democritus III. 3.
Alexander <i>Platonius</i> I. 12.	Diogenes VIII. 3.
Andro I. 6.	Diognetus I. 6.
Antoninus IV. 33. VI. 30. VIII. 21.	Dio I. 44.
X. 27.	Diotimus VIII. 25. 37.
Apollonius I. 8. 17.	Epictetus VII. 19. XI. 34. 36.
Archimedes VI. 47.	Epicurus IX. 41.
Arius VIII. 31.	Epitynchanus VIII. 25.
Augustus IV. 33. VIII. 5. 31.	Evdæmon VIII. 25.
Bacchius I. 6.	Euphrates X. 31.
Benedicta I. 17.	Eutyches X. 31.
Brutus I. 14.	Eutycheon X. 31.
Cadicianus sive Cæcilianus IV. 50.	Eusychius I. 6.
C. Cæsar III. 3. VIII. 3.	Fabius IV. 10. XII. 27.
Cæso IV. 33.	Faustina VIII. 25.
Camillus IV. 33.	Fronto I. 11.
Cato IV. 33.	Helvidius I. 14.
Carulus I. 13.	Heracitus III. 3. VI. 43. 48. VIII. 3.
Celer VIII. 25.	Hipparchus VI. 47.
Chæbrias VIII. 37.	Hippocrates III. 3.

D 3

Hymen

Hymen X, 31.	Scipio IV, 33.
Julianus IV, 56.	Secunda VIII, 25.
Leonnatus IV, 35.	Severus I, 14. X, 31.
Lepidus IV, 40.	Sextus I, 9.
Lucilla VII, 27.	Soerates III, 3. 6. VI, 47. VII, 19 :
Lupus XII, 37.	66. VIII, 3. XI, 23, 25, 28, 29.
Mæcenat VIII, 31.	Stertinius XII, 27.
Marcianus vel Mœtianus I, 6.	Sylvantus X, 31.
Maximus I, 17. VIII, 25.	Tandalides I, 7.
Menippus VI, 47.	Telavges VII, 66.
Monimus <i>Cynicus</i> II, 15.	Theodotus I, 17.
Nero III, 16.	Theophrastus II, 10.
Origania VI, 47.	Thraseas I, 14.
Panthea VIII, 37.	Tiberius XII, 27.
Perdiccas II, 25.	Trajanus IV, 32.
Pergamus VIII, 37.	Tropæophorus X, 31.
Phalaris III, 16.	Velius Rufus XII, 27.
Philippus IX, 29. X, 27.	Verus, Marci avus I. I. VIII, 37.
Philistio VI, 47.	Verus Marci frater adoptivus
Phocion II, 13.	VIII, 25.
Phœbus VI, 47.	Vespasianus IV, 32.
Plato VII, 48. IX, 29. X, 23.	Volefus IV, 33.
Pompejus III, 3. VIII, 3.	Xanthippe XI, 28.
Pythagoras VI, 47.	Xenocrates VI, 13.
Rusticus I, 7. 17.	Xenophon X, 31.
Satyrio <i>Securarius</i> X, 31.	

V. VERSIONES VERNACULÆ LIBRORUM XII. M. ANTONINI.

Galice post versionem Auctore B. I. K. Paris. 1651. 12. interpretati sunt perquam eleganter par conjugum præclarissimum, qui cum matrimonio se sociarent, Græcæ & Latine litteræ connubio jungi sibi dicebantur, *Andreas Dacierius* & *Anna Tan. Fabri* filia, additis etiam notis tam utili atque eximio scriptore dignis, & vitam Imperatoris præmissa, quam Angli deinde in suam & Latinam linguam verterunt. *Reflexions Morales de l'Empereur Marc Antonin* &c. Post Parisiensem hujus versionis editionem A. 1691. factam jam quartum recusa est Amstelod. 1710. 8. (Gal-

[*Gallica versio* M. Antonini per S. B. ex Hispanico] facta Paris. 1573. 1588. 8. non est librorum Imperatoris de quibus hactenus dixi, sed Horologii Principum quod sub Marci Antonini nomine scripsit Antoninus de Guevara * (*Relox de Princeses de Marco Aurelio*). editum Hispanice Pincia 1529. Hispani 1532. cum Italice interprete Mambrino Rossea 4. 1548. 8. & Latine cum Commentaria Job. Wankelii, Torgæ 1601. fol. Lipsiæ 1606. 1615. 1624. 1632. Torgæ 1611. Cracov. 1615. 4. Francf. 1664. & Anglice per Tho. North. Lond. 1619. 4. ut binas Germanicas versiones & alteram Gallicam præteream.]

Italice nescio quo auctore ex Græco translata, cum variis lectionibus à Codd. Græcis & M. Antonini vita prodierunt Romæ 1675. 12. Dodici libri di se stesso & à se stesso &c.

Anglice vertit Mericus Casaubonus, Lond. 1634. cujus versio deinde post paucos menses emendatius recusa, & brevibus illustrata notulis, quas vix centesimam esse partem eorum quæ in divinum hunc scriptorem notarit, testatur Epistola 3. ad Gerardum Vossium. Quarta editio hujus versionis A. 1692. & quinta quæ A. 1694. lucem vidit, præmissam habet Antonini vitam ex Gallica Daceriana Anglice translata.

Post Casaubonianam elegantior meliorq; Cl. Collierii translatio prodit A. 1701. *the Emperor Marcus Antoninus his conversations with himself, or Moral Meditations &c.* Addita Gatakeri prolegomena, & vita Antonini Daceriana cum locis Scriptorum veterum à Stanhopio additis, & Cebetis Tabula Anglice translata.

VI. EDITIONES PROMISSÆ.

Novam versionem capitibus & capitum summis distinctam edere paravit Caspar Barthius, XLIX. 4. Adversar. una cum commentario cujus specimen exhibet lib. LI. cap. 16.

Scipionem Sgambatum S. I. libros M. Antonini Latine vertisse legas in Bibliotheca Jesuitica Philippi Alegambe.

Dionysius Petavius lib. III. Epistola 56. refert libros M. Antonini recensere voluisse *Cassarium Gevartium*, & alium quendam Hamburgensem ex Lutherano Catholicum, (*Lucam Holstenium* opinor.) Atque de Gevartii instituto etiam mentio in Gassendi Epistolis, com-

* Confer Wankelii præf. ad Horolog. Principum, Nic. Antonii Bibl. Hispanam T. I. p. 99. Bælii Lexicon in *Guerra*, & Vossium de Hist. Græcis p. 255.

commentariumque illius sibi à Gevartio ostensum narrat Paulus Colomesius in opusculis p. 101. Neque tenuis sed ponderosus comentarius ille, fuit apud Iohannem Baptistam Steenbergium, supremi tribunalis quod Mechliniæ est Senatorem. Sed & ipse editurus non potuit fidem datam liberare immatura morte occupatus, ut scriptum præstantissimo Grævio præfat. ad tomum sextum thesauri Antiquitatum Romanarum.

VII. De perditis M. Antonini *Dialogis*, cum de *Epistolis** quæ sub illius nomine etiamnum feruntur, jam supra §. 1. & 3. mentio à me facta est. De variis ejus *legibus & constitutionibus* videndus Tillemontius in Marci Antonini vita capite 28. T. 2. Hist. Imperator. p. 702. seqq. De *Itinerario* quod Latine legitur & ad hunc Antoninum Codices quidam referunt, videsi placet quæ annotavi in Bibl. Latina. Manifestus vero error Hendreichii, qui in pandectis Brandenburgicis Marco Antonino Imp. tribuit Marci triumviri Epistolam ad Hircanum, & edicta duo ad Tyrios quorum meminit Flavius Iosephus XIV. 23.

VIII. MAXIMUS patria Tyrius, in Codice Carolide Montehal, cujus mentionem facit Labbeus Bibl. nova MSS. p. 194. *Sophista* appellatur, ex eo scilicet genere qualem fuisse Dionem Chrysostomum supra observabamus, qui cum dicendi studio Philosophiam conjunxerunt, itaque & Suidas Maximum *Philosophum* vocat, & alii MSS. Codices quos viri docti consuluerunt, *Platonicum Philosophum*. Sane, Platonicæ studium Philosophiæ ex omnibus ejus disputationibus elucet, unde Calaubono ad Persium *Philosophum Platonicorum* dicitur. Ipse etiam de se diss. XI. Εγώ γάρ τε, Inquit, τίπτε ἄλλα, καὶ τῇ τ' ὀνομασίᾳ τῶν ἐλπίσιν ἐπινοῶμαι Πλάτων. Federicus quidem Morellus suspicatur hunc ipsum esse Τύριον Σοφιστὴν cujus orationem funebrem in Paridem *Sophistam Antiochenum* celebrat Libanius Orat. XIX. pro saltatoribus T. 2. p. 486. Σοφιστὴς Τύριος ὃς τῇ γλώτῃ καὶ ὁμοιωσὶν ἰσχυρῶς οἰκῶν τῇ πηλοσύνῃ

Inter Imperatorias, Epistolis M. Antonini præcipuum locum tribuit Philostratus Epist. 1. ad Aspasium Τὸν ἐπιστολικὸν χαρακτήρα ἢ λόγῳ μετὰ τῶν παλαιῶν ἀποστόλων μοι διεγράφηται δεκάσι, φιλοσοφῶν μὲν ὁ Τυρῆνς καὶ Δίων, σοφιστῶν δὲ Βεντων ἢ ὅτω ἐς τὸ ἐπιστάδων ἐχρήσατο. Βασιλέων δὲ ὁ Θεοπετιῶν Μάρκος, ἐν οἷς αὐτοὺς ἐπέσειλε. πρὸς γὰρ τῷ κεκριμένῳ ἢ λόγῳ καὶ τὸ ἰδοῦναι ἢ εἶδος ἐντετυπωμένῃ τοῖς γραμμασι. Ῥητόρων δὲ αἰρεῖται μὲν Ηρώδης ὁ Ἀθηναῖος ἐπίστατον δέου. Confer Photium Epist. 243, cujus verba dedi supra lib. 2. c. 10. §. 48.

ἐνδόξων ἀπάντα, τὸν ἄνω ἐθελήσας κείδμεν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐπιφύον
 κῆρυξ τὸ λόγον ἔδωκεν. Salim ex Eusebii, Syncelli & Svidæ testimo-
 niis certum est Antoninorum & Commodi ætate vixisse (paullo ut
 videtur juniorem Rhetore Maximo Plutarchi aequali qui ejus memi-
 nit IX. 4. Sympos. antiquiorem autem Maximo quem natali Plato-
 nis celebrato per Dionysium Longinum cum aliis interfuisse testa-
 tur Porphyrius apud Euseb. X. 3. præparat.) Et versatum per aliquod
 temporis Romæ, in quam urbem iterato venit, cæterum ut credi-
 bile est ætatem in Græcia commoratus. Utrum Verissimi Imperato-
 ris præceptor fuerit, haut plane constat ex Eusebii in Chronico ver-
 bis, ita ut Interpres Hieronymus Maximum Tyrium etiam distinxerit à
 Præceptoribus Verissimi quos fuisse ait Philosophos illustres Apollo-
 nium Stoicum patriâ Chalcedonium & Basilidem Scythopolitanum.
 Libenter etiam assentior Tho. Gatakero & Merico Casaubono qui in
 notis ad Marci Antonini lib. I. sect. 15. errare putant eos qui Claudi-
 um Maximum Stoicum Marci Antonini Præceptorem cum Maximo
 Tyrio Platonico confundunt, ut præter Scaligerum ad Euseb. Jonsum
 p. 256. Jac. Capellum in Hist. Eccles. Dan. Heinsium & T. 2. Hist. Impe-
 rator. Tillemontium facit Caspar Barthius cujus hæc sunt verba lib. I.
 Adversar. cap. XI. *De Maximo quod ait Antoninus Philosophus in Eclogis,*
eum gratiosum dictis factisque ab omnibus fuisse amabilem, id sane hodie quod
ex ejus dissertationibus clarum est, quibus nihil gratius fingi potest, præsertim
talem nâliu interpretem. Vehementius etiam lapsus est Federicus Mo-
 rellus qui in lemmatibus quæ marginibus Libanii sui adpersit T.
 2. ad Orat. IV. p. 175. & VII. p. 218. Maximum Tyrium eundem fa-
 cit cum longe juniore Maximo Ephesio, doctore Juliani & ὁδῶν βα-
 τῶν, recte reprehensus eo nomine à clarissimo Davisio. De illo Ma-
 ximo cujus Poëma Astrologicum περὶ καταρχῶν è MSto Mediceo edi-
 turum me recepi lib. III. c. 20. plura dicendi locus erit ad Eunapi-
 um. Nunc alios quosdam Maximos addere juvat, ut Maximum
 Byzantium Euclidis parentem Juliano familiarem, quem ab Ephesio
 distinguit Socrates III. 1. Hist. Eccles. & Nicephorus X. 1. Maximum
 Romanum in Veteri marmore apud Fulvium Ursinum p. 71. elog.
 ΜΑΞΙΜΟΣ ΣΕΟΘΗΡΟΥ ΡΩΜΑΙΟΣ. Maximum Philosophum de quo
 inscriptio Athenis reperta quæ exstat apud Jac. Sponium p. 127. Misc.
 ΜΑΞΙΜΩ - - - ΤΙΑΝΩ, ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Maximum Alexandrinum
 Philosophum Cynicum de quo dixi lib. III. cap. 12. Maximum So-
 phistam Alexandrinum, cujus μέλητα legisse se refert Photius in Bibli-

E

Codi.

Codice CXXXV. Maximum item Ægientem qui Apollonii Tyanensis vitam scripsit teste Philostrato lib. I. c. 3. & Hierocle apud Eusebium c. 2. Meminit quoque Tzetzes chil. 2. hist. 69. 61. sed & Chil. 9. hist. 291. ut pulchre ad Philostratum notis observatum Rev. ac doctissimo amico nostro Godfrido Olcario.

IX. Verum ut missis infinitis aliis Maximis, quorum in veterum scriptis ac monumentis fit mentio, ad Tyrium nostrum, revertar, *auctorem imprimis elegantem in Philosophia, ac discretum, ut cum Petro Peticio lib. 1. Misc. Observationum cap. 20. habebunt cum omnes qui legerunt, Vitis ei veri video à numero eruditissimo editore quod diss. XXXVII. p. 386. nimis putide nec ea qua par est modestia eloquentiam suam ac multiplicem eruditionem jactet & efferrat, velut eo consilio ut plures discipulos ad se pertraheret, xeniasque ab iis quos jam nactus erat largiora ferret.* Attentius tamen legenti illam præclaram dissertationem apparebit longe aliud eo in loco fuisse Maximi institutum, nempe hoc, veram Philosophiam & licet multa & præclara in auditoriis doceantur à se & aliis, excipianturque ab audientibus cum plausu, tamen alio adhuc indigere Magistro, & auditoribus qui vitam & moribus illum expriment. Attingitur id demum pulchrum fore certamen, illam victoriam præstantissimam, si auditores suos habeat in virtutis studio secum certantes, si in illo vinci se contingat.

Hæc enim uno modo summa cum laude coronam auferam, victorque spectante tota Græcia à præcone designabor. Εὖς ὃ ἰὼν ἀσπασίωτ' εἶναι ὁμολογῶ καὶ ἀκήρυκτ', καὶ ὑμῖς βοᾶτε. *Hæc enim, licet clamor non desit vester, nec coronam consecutus sum, nec vocem præconis audiui.* Τί γὰρ ἐπεὶ ὀφείλ' ἔ πολλῶν λόγων καὶ ἔ σωχῆς τούτης ἀγωνίας; ἐπαυοί; αἷς τῶτων ἔχω. ὀξεία; Διανοήεις εἰμι ἔ χεῖματ'. *Quo enim mihi tam multa verba & assidua illa decertatio? ut laudem consequar? Satius habeo. Ut gloriam? Satius me tenet. Sed tota res huic reddis, est qui laudet sermonem, non est sermone uti qui velis, licet & vocem habeas & aures. Laudas Philosophiam nec eam amplecteris, qui & spiritum habes & Magistrum.* Ἐπαυοῖσι πάντας, μιμείμῃ ὃ ἔδεις. *Omnes laudant, nemo imitatur.* Inde aliquibus interjectis, ὥς ἔγωγε, inquit, τίως ἔσθ' ὅς ἀπαντας ὑπερὶ τ' ἡμετέραν σιγῇ ἔχω, καὶ μηδὲν σημαῖν μηδὲ ὑπερβύχον μὴν ἰδίᾳ μακρὴς κοινῶν ὑπῶν, καὶ μοι δοκῶ τμὼν ἐνεκεν γατροτάτα ἄν καὶ μερᾶλυχότατα εἰπεῖν. *Mibi qui de rationibus nostris & studio hæcenus tacebam, nihil inest abundanti publice aut privatim dixerim, VESTRA LIBET CAUSA IN PRÆSENTI CUM MAXIME GLORIARI*

RLARI ET MAGNIFICA JACTARE. Postquam deinde Scholas Rhetoricas & Politicas, & contentiosas ac verbosas Philosophias prædicasset, non suas ipsius adeo, certe non solius sed & aliorum, ut ex toto contextu orationis patet & manifestissime constat ex verbis p. 388. πῶτα δὲ μετὰ τὴν τοφιστῶν. εὐποροῖ τὸ κερμα, καὶ ταχὺ ἀναφανείσθαι. παρρησιαί δ' αὖ ἐγὼ γε εἰπὼν ὅτι τὴν πλείστην φιλοσοφίας πλείους οἱ διδασκαλοὶ τῶν μαθητῶν. Sophistarum plura sunt omnia. Res hac ubique obvia ac in oculis passim incurrit. Quin etiam dicere non verear plures esse qui doceant EJUSMODI Philosophiam quam qui discant. Deinceps concludit: τὸ ἴδιον φιλοσοφίᾳ πεφάλασιν καὶ ἡ ἐν' αὐτῷ ἴδιος δῖται διδασκαλίας, τις τὴν νῆαν φονχὰς συνεπαίρουσι, καὶ ἀναπαύδαγωγῶντι. αὐτῶν τὰς φιλοτιμίας καὶ οὐδὲν αἰδ' ἢ λύπας καὶ ἡδοναῖς τὰς ἐρεῖας αὐτῶν συμμετρεῖσθαι. Præcipua autem Philosophiæ pars, & qua eo ducit semitam præceptore indiget qui animos juniorum erigat, studia eorum & desideria non aliter quam pædagogus aliquis gubernes, & tantum appetitiones voluptatibus doloribusque attēperet.

X. Extant hujus Maximi Tyrii Διαλέξεις sive λόγοι, Dissertationes Varii argumenti XLII quæ in Codice Regis Christianissimi alio ordine quam in MStis aliis, editisque leguntur. Editorum seriem, minoribus, Codicis MSti Regii vero majoribus numeris significavi. Heinssius qui in notis, Platoniorum dialogorum more, in decem tetralogias (præmissa proœmii loco dissertatione Maximi 37.) illas distribuit, testatur eidem Codici MSto hunc præfixum fuisse titulum: Μαξίμου τοῦ ἐν Πλατωνίᾳ φιλοσοφῶντος τῶν ἐν τῷ πρώτῳ Διαλέξεων τῶν πρώτης Τητομίας Α', Β', Γ', Δ', τὰ αὐτῶν φιλοσοφίᾳ. Inde suscipio est non omnes istas dissertationes à Maximo dictas quando prima vice Romæ versabatur, sed nonnullas etiam quando alterâ. Quin in Græcia habitas aliquas Clariss. Davinius colligit ex verbis supra etiam à me ex diff. XXXVII. adductis: τὸ πρῶτον ἡμεῖς ἐν τῇ Πανδιᾷ. Metaphora, inquit, ducta est à ludis Græcorum publicis, in quibus postquam sententiam de viçtore sultante judices, is præconum voce renunciabatur, ut populus è tota Græcia collectus sciret cui palma esset debita. Manifestum igitur est, si non in Græcia sed Roma fueris noster, cum hac verba faceret, cum non ἐν τῇ Πανδιᾷ sed ἐν τῇ Ῥώμῃ, οἷς fuisse prædicandum. Et sane ne quid dissimulem, Græcia durius quam Roma Maximum videtur cepisse, quod in unaquaque fere Dissertatione summam veram Græcarum ostendat peritiam, cum res Romanas calluisse nullo indicio constet: certe, quod meminî, ad eorum historiam ne semel quidem respexit. Hæc ille.]

Differtationum argumenta hæc sunt:

1. XIV. πῶς ἔστι τις ὁ Θεὸς καὶ Πλάτων; *Quid sit Deus secundum Platonem?*
2. XV. πῶς ἔστι τὸ ἀδικήσασθαι ἀποδιδωτέον; *Utrum referenda sit injuria?*
Sermo cum sanctus, cum pius, cum Christianus, judice Beato Rhenano præf. ad Max. Tyrium, ut si hic apud vulgo crebrum inculcetur, facile futurum foret, ut infans ipsi bellorum tumultibus quibus Christiani inter nos concurrimus, aliquando finis imponatur.
3. XVI. πῶς ἔστι μαυτικὴς ὕψος ἐστὶν ἐφ' ἡμῶν; *Utrum existeret divinatio ne aliqua sit in nostra potestate?*
4. XVII. τίς χρωστὸν τὸ πολὺ φιλεῖν; *Quomodo ab adulatione amico distingui possit?* Hanc diss. Latine vertit Jo. Gasterius, ediditque Rostochii 1587. 4. Ejusdem argumenti librum habemus inter scripta Plutarchi.
5. XVIII. ἔτι ὁ πρακτικὸς βίος ἀμείων ἢ θεωρητικὸς. *Vitam activam contemplativa præferendam esse.* Hanc diss. & eam quæ proxime sequitur, latine transtulit Job. Rainoldus, Lond. 1519. 12.
6. XIX. ὅτι ὁ θεωρητικὸς βίος ἀμείων ἢ πρακτικὸς. *Vitam activam præferendam esse contemplativa.*
7. XX. Ἐπειὶ καλὸς ὁ Πλάτων Ὅμηρον τὸ πολιτικὸν περιέφηκε; *Utrum recte Homerum Plato de Rep. sua eiecerit?* De hoc argumento vide si placeat quos laudavi lib. 2. c. 3. sect. 10.
8. XXI. α'. τίς ἡ Σωκρατικὴ ἐρωτική; *Qualis fuerit amor Socraticus?*
9. 10. 11. XXI. β', γ', δ', πῶς τὸ Σωκρατικὸν ἐρωτικόν, ἢ πῶς ἔρωτες; *De eodem Socratico amore.* Confer Dan. Heinsii diss. de pulchro Socratico, quam notis ad Max. Tyrium subjunxit.
12. XXII. ὅτι πάσης τῆς ἀληθείας λόγων ἐνφροσύνης ἢ ἀληθείας φιλοσόφων λόγων ἀμείων. *Omni sermonum ac litterarum voluptate majorem esse eam quæ ex Philosophia percipitur.*
13. XXIII. τίνας λυσιπλότους πόλεις, οἱ περὶ λαμῶντες ἢ οἱ γεωργῶντες. ὅτι οἱ περὶ λαμῶντες. *Utri in Rep. utiles sunt, milites an agricola? Et primo pro militibus.*
14. XXIV. ὅτι γεωργοὶ τῶν περὶ λαμῶντων λυσιπλότεροι. *Agricolæ utiles esse quam milites in Rep.*
15. XXV. ὅτι οἱ σύμφωνοι τίς ἐργαίων λόγοι ἀριστοί. *Solos sermones quibus opus respiciendum esse optimos.*
16. XXVI. Ἐστὶν καὶ Ὅμηρον αἰετός; *An sit secundum Homerum definitio in Philosophia opinio, sive secta?* Hanc diss. respicit Suidas cum Maximum Tyrium ait scripsisse πῶς Ὅμηρον καὶ τίς παρ' αὐτοῦ λέξις φιλοσοφία; 17.

27. XXVII. Ἐν τέχνῃ ἡ δόξα; *An virtus sit ars sive num. doceri queat?*
28. XXVIII. Πῶς αὖ τις ἀλυσθῇ; *quomodo quis doloris vivere expers possit?*
29. XXXIX. Τί τίλθῃ φιλοσοφίας; *Quis Philosophia finis?* Confer infra diff. 34.
30. XXX. Ἐν πενήθει βίη; *Cynici vitam potius esse.]*
31. XXXI. Ἐν συμβαλλουσιν πρὸς δόξαν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα; *Num. artes liberales aliquid in virtutem conferunt?*
32. XXXII. Ἐν ἥμερ' ὡς θεία μοῖρα ἀγαθός - *An aliquis divina sorte bonus fiat?* Confer Dionem Chrysost. Diff. LV. & Petrum Petition. lib. i. Misc. Observationum capite 20.
33. XXXIII. Ὅτι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀγαθῷ μείζον. *Bonum bono maius non esse.*
34. XXXIV. Ὅτι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀγαθῷ μείζον. *Bonum bono maius esse.* Contra Stoicos. Adde Lipsium III. 4. manu duct.
35. XXXV. Τὴν θεὸν τὰ ἀγαθὰ ποιεῖν; *Cum DEUS bona faciat, unde sint mala?*
36. XII. αἱ, τί τὸ δαιμόνιον συνερίτης; *Quid sit Societas Dei sive Demonium?*
37. XII. β, ὅτι περὶ τὴν συνερίτης δαιμόνιον. *De eodem argumento, de quo vide sis quæ dicta à me supra lib. IV. c. 11. num. 93. & in Bibl. Latina ubi Apuleji librum de Deo Socratis retuli.*
38. XIII. Ἐν αἱ μαθήσεις ἀσπαρήγεις; *Utrum disciplina sine reminiscencia?*
39. VIII. Τίνες αἰμῶνον περὶ θεῶν δέλαστον, ποιητὴν ἢ φιλόσοφοι; *Utrum melius de Diis senserint, Poeta an Philosophi?*
40. IX. περὶ Μίδα ὁ Φρυγός. *De Mida Phryge.* In aliis Codicibus (ut illo quo interpres Latinus Cosmus Paccius usus fuit) rectius hæc Dissertatio inscribitur: πότμον ἐνχεῶν δὲ τῷ θεῷ; *An otandus sit DEUS? sive ut est in Codice Regio Paril. ἐν δὲ ἐνχεῶν;*
41. 32. 33. I. αἱ, β, γ. περὶ ἡδονῆς ὅτι ἐν καὶ ἀγαθόν, ἀλλ' ἢ ἐξβαῖον. *Voluptatem esse bonam, non tamen esse stabile.* Hæ tres dissertationes una cum tribus proxime sequentibus manu exaratæ existant in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.
42. II. Τί τίλθῃ φιλοσοφίας; *Quis sit Philosophia finis?* Similis argumenti fuit supra diff. 19.
43. III. Ὅτι ἐστὶ καὶ ἐν τῷ πείρασμον ὡφελῆδες. *Ex adversa fortuna etiam posse utilitatem percipi.* De eodem argumento Plutarchus lib. de utilitate, ex inimicis. Vide si lubet quæ dixi supra lib. IV. c. 11. num. 55.

36. IV. Πῶς αὖ τις πρὸς φίλον ὀφεισθεύσῃ. *Quomodo quis ad amicum se parare debeat.*
37. V. Ὅτι πρὸς πάντων ὁμῶν αἰμιόσται & φιλοσοφῶ λόγῳ. *Omni subiecto Philosophiam conveniunt.*
38. VI. Εἰ θεοὶ ἀγάλματα ἰδρυτοῖον. *Utrum Diis sint dicenda imagines.*
39. VII. Εἰ καλῶς ἐποίησε Σωκράτης μὴ ἀπολογησάμεν; *An recte fecerit Socrates quod se non defenderit respondendo.* Memorat & Suidas & Max. Tyrii dissertationibus hoc titulo, *εἰ καλῶς Σωκράτης οὐκ ἀπολόγησεν.*
40. XI. Τί ἐστιν ὀπίσθημα; *Quid sit scientia?*
41. XII. Πότερὰ χαλεπώτεροι νοσήματα, τὰ ἐν σώματι ἢ τὰ ἐν ψυχῇ; *Corporene an animi morbi graviores sint?* Hanc diss. cum libello Plutarchi, ejusdem argumenti (de quo supra lib. IV. c. 11.) latine vertit Jo. Rainoldus. Lond. 1619. 12.

XL EDITIONES MAXIMI TYRII.

Latine transtulit primus Cosmus Paccius Archiepiscopus Florentinus & MSto Codice quem ad Laur. Medicem cum aliis Janus Lascaris à Græcia attulerat. Cosmi frater Petrus Paccius, post mortem auctoris interpretationem edidit dicatam Julio II. Pontifici Max. præfixâ Beati Rhenani ad Joh. Grolierium Lugdunensem Regis Christianiss. à secretis ac Insubriæ quæstorem primum Epistola, qua testatur ad Græca quædam excerpta Latinam Tyrii versionem se recognovisse. Basil. 1519. fol. tum ex castigatione G. Alberti Pizii, Paris. 1554. forma minore.

Græce primus ex Codice Arnoldi Arlenii, & altero minus emendato Joannis Stracellii vulgavit H. Stephanus Paris. 1557. 8. una cum castigationibus ad calcem libri subjectis, & separatim edita Latina Paccii interpretatione, sed quamplurimis locis inter excodendum emendata.

Græce & Latine prodit cum interpretatione & notis Danielis Heinsii (qui Codice MS. Regis Galliarum beneficio H. Casauboni & excerptis Sixti Arcerii, Codice item Palatino usum se proficitur) Henrici Stephani castigationibus Lugd. Bat. 1607. & 1614. 8. In prior editione latina ad calcem libri separatim exhibentur, & præter Alcinoi introductionem adjuncta sunt Pythagoreorum fragmenta cum versione Guil. Canteri & Apuleji, liber de Deo Socratis.

cratis. In altera editione emendatiore, interpretatio latina, Græcis per singulas paginas Maximi Tyrii statim adscripta, sed Apuleji liber una cum Pythagoreorum fragmentis omisus.

Recusus est ex Heinsii editione Maximus Tyrius Græce & Latine sed sine notis Lugd. ex officina Claudii Lariot, 1630. 8. & ita ut castigationes Stephani Heinsii quæ editori probarentur statim in contextum receptæ sint, Oxonii 1677. 12.

Denique Vir Doctiss. Jo. Davisius Collegiæ Reginæ apud Cantabrigien- les Socius Maximi Tyrii dissertationes cum interpretatione Dan. Heinsii hinc inde a se emendata, & notis brevibus in ora cujus- que paginæ subjectis recudi curavit Cantabrigiæ A. 1703. 8. Jure merito laudatur hæc editio à clarissimo Viro Jo. Clerico T. XI. Bibl. selectæ p. 287. seq. etsi dolendum videtur Heinsii notas non integras adjectas esse. Cæterum binos indices Davisius ad- didit, unum auctorum à Tyrio laudatorum, alterum perquam locupletem rerum. Priorem aliquot locis auctum mox infra subjungam.

Gallice, per *Federicum Morellum* Paris. 1607. 12. Rothomagi. 1617. 4.

Italice interprete *Petro de Bardi*, Comite Vernii, & Academico Flo- rentino. Venet. 1642. 4.

XII. INDEX SCRIPTORUM & illustrium ingenii laude virorum à MAXIMO TYRIO laudatorum.

Æschylus diss. 41.

Æsopus, 33.

Alcæus, 21.

Anacharsis, 15.

Anacreon, 8. 10. 11.

Aratus, 14.

Archilochus, 8.

Ariphron Sicyonius, 41.

Aristæas, 22. 28.

Aristophanes, 15.

Diogenes Cynicus, 20. 33.

Draconis leges, 39.

Epicu-

Epicurus, 29. 31. 33. 34.

Epimenides, 22. 28.

Euripides, 3.

Heraclitus, 25. 29.

Herodotus, 12. 23.

Hesiodus, 8. 13. 14. 16. 22. 26. 29. 33.

Hippocrates, 3.

Homerus, passim.

Melesagoras Eleusinius varës. 22.

Menander, 30.

Minois leges, 22. 40. Cretenſium lex. 10.

Myſon Chenenſis, ſapiens, 8.

Oracula, 3. 13. 30.

Orpheus, 21. 29.

Pherecydes, 3. Συρία τῶν πρῶτων σάπων. 29. terræ motum Samiis prædixit. (cens, 3.

Pindarus, 7. 21.

Plato, 3. 8. 16. 36. &c. ὡς Ὁμήρου μεγαλειότης, 33.

Prodi fabula de Hercule, 4.

Pythagoras, 9. 15. 28.

Sappho, 8.

Socrates, passim.

Stesichorus, 11.

Syracusii Poëtæ (Epicharmi) dictum νῦς ὁρᾷ, νῦς πικρῇ, 1.

Teleſilla, μέλας. 21.

Thucydides, 12. 23.

Timæſias, qui defectum Solis Clazomeniis prædixit, 3.

Tyrtæus, 21.

XIII. ALCINOUS ad initia ſecundi à CHRISTO nato ſæculi à viris doctis refertur, eſſi quo tempore vixerit nullo certo argumento conſtat. Et Platonium quidem fuiſſe (vader liber quem, ſub illius nomine habemus, niſi putemus alterius etiam diſciplinæ ſeſtorem exploratoris inſtar Platonica dogmata accuratius penſitaſſe atque in compendium miſiſſe. Nam Alcinoium Stoicum memorant Philoſtratus in vita Marci Sophiſtæ, ἀλεξίου huius de iride ad illum veluti auctorem à quibusdam relatam indignatus lib. 1. de Sophiſt. p. 528. Certe quiſquis fuit, antiquior fuit auctore libri περὶ πικρῆς νοίας quem Flavio Iolepho quidam; alii Hippolyto Portuenſi Epīſcopo, alii Cajo preſbytero tribuerunt, de illo enim hæc inter alia.

alia Photius Cod. XLVIII. *δοκουντι δ' ἐν αὐτοῖς πρὸς ἑαυτοὺς ἐπιστάζοντι Πλάτων, ἐλέγχει δ' καὶ περὶ ψυχῆς καὶ ὕλης καὶ ἀναστάσεως Ἀλκίνοος ἀλόγως τε καὶ ψευδῶς ἰσχυρόν.* Quæ de nostro Alcino accipienda esse libenter mihi persuaserim. Nam illum quidem longe antiquioris Alcinoi Apologum omitto Odyss. θ. seqq. *Ælian. XIII. 14. Hist. qui ob longitudinem in proverbium abiit Platoni X. de Rep. Aristoteli III. 16. Rhetor. & Poetic. c. 16. Polluci II. sect. 118. & VI. 120. Diogeniano ac Suidæ memoratum.* At non omittendum est quod Eusebius XI. 23. præparationis Evangelicæ locum ex Alcino (qui in hujus libello iisdem verbis capite 12. hodie legitur) producens ait eum se ex Didymo Alexandrino proferre, unde suspicio est Didymum ex Alcino, ut Vossius libro de Philosophorum sectis c. 16. §. 5. existimabat, sive potius ut eum Lambecio lib. VII. de Bibl. Vindob. p. 12. malim, Alcinoū ē Didymo quædam mutuatum fuisse. Fuit & Albinus quidam Platonicus, cuius nomen ab Alcino non longe abludit, & cuius *ἰστοριῶν* εἰς τοὺς Πλάτωνος *ἀλόγως* primus Græce & Latine ex Codice Holsteniano vulgavi supra libro III. capite 2. Illiusque Albini mentio quoque inter Philosophos quibus ad concinnandum florilegium usus est Jo. Stobæus, apud Photium Codice CLXVII. Caterum nihil impedit quo minus circa eadem tempora vel deinceps fuerit etiam Alcino quidam, qui similiter compendium quoddam dogmatum Platoniorum composuerit.

XIV. Extat certe sub Alcino nomine *ἑπιμνηστικὴ* sive *Διδασκαλικὴ τῶν Πλάτωνος δογμάτων*, hi enim tituli in duobus Codicibus Casareis occurrunt: sive ut in editis inscribitur, *ἰστοριῶν τῶν δογμάτων Πλάτωνος*, in Platonis doctrinam introductio, perspicua & elegans. Auctor ipse in calce libri *ἰστοριῶν* εἰς τὴν Πλάτωνος *δογματοποιίαν* appellat. Distinctionem in capita non esse ab auctore, & in antiquissimo Codice Casareo hunc librum Alcinoi sine distinctione ejusmodi reperiri testatur Lambecius lib. VII. p. 125. Quod vero Gesnerus in Bibl. notat Ficin versionem auctiorem esse tribus capitibus XXVI. XXVII. & XXVIII.

F

idque

- Verba ejus sunt: *παράδειγμα ὁ Ἀλκίνοος ἀπόλογος*, ὅτι πρὸς τὴν Πενελόπην ἐν ἐξήκοντα ἔπεισι πεποίηται, ubi recte ἔπεισι pro ἔπεισι, in adagiis suis legit magnus Erasmus, licet alteram lectionem amplectitur Joach. Camerarius commentariis utriusque linguæ p. 153. Sed in numero annorum vitium est, atque ἑκοσι pro ἐξήκοντα legit idem Erasmus. Novum exemplum ejusmodi Apologi infiniti nobis offert fabula Arabica quæ à mille & una noctibus inscribitur, licet alioqui nec amœnitate destituitur nec ingenio. De Alcinoi pometo sive hortis, videndus Cerda ad Tertull. de pallio c. 2.

idque repetens Labbens in Bibliotheca nova MSS. p. 112. addit se sperare quod Græcæ è quatuor Codicibus Regiis restitui possint, conferenti patebit in Græcis editionibus illa non desiderari, sed alio tantum ordine posita legi, hoc nempe:

apud Ficinum capita. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32.

in Græcis & Græcolat. 25. 29. 30. 31. 26. 27. 28. 32.

In uno Codicum Bibliothecæ Casaræ A. C. 925. scripto à Joanne, Nicolai cognomine Mystici Patriarchæ Epolitani Grammatico sive notario occurrunt etiam antiqua Græca scholia, atque ubi opus est (capite præcipue decimo tertio) schemata sive diagrammata Mathematica, quæ adeo operæ pretium fuerit in nova ubi curabitur Alcinoi editione adjungi. Scriptores laudat nullos præter Platonem & c. 14. Pythagoreos, atque Heraclitum, & c. 24. Medeam Euripidis Oraculumque Laio redditum, ibid. & c. 26.

XV. EDITIONES ALCINOI.

Græca, Romana, Gesnero memorata.

Veneta A. 1521. 8. apud Aldum, una cum Apulejo.

Veneta altera 1532. 8. quæ extat Romæ in Bibl. Barberina.

Latine vertit *Petrus Balbus*, Pisanus, Episcopus Tropiensis, æqualis temporum Pii II. Pontificis Max. Vide Gaddium de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 132. Hujus ineptam versionem excudere se noluisse testatur Aldus in titulo Græcæ suæ editionis. At extabat tum jam typis exscripta interpretatio latina altera non contemnenda *Marfilii Ficini* licet adhuc ut notat Dan. Heinsius adolescentis, quæ cum *Speusippi* definitionibus Platonis aliisque variorum opusculis per eundem translatis lucem vidit jam A. 1472. 1497. Venet. ac deinde sæpius recusa est, etiam inter Ficini opera ut dixi lib. I. c. 7. §. 4. Podit etiam Basil. 1532. 8. cum *Speusippi* definitionibus & *Xenocrate* de morte, atque brevi *Platonis* Philosophiæ compendio. Tum separatim Rostoch. 1582. 8. sed & Paris. 1562. 4. cum scholiis *Matthæi Frigidiani* sive *Frigillapi*.

Ex *Dionysii Lambini* interpretatione cum ejus scholiis. Paris. 1567. 4.

Ex *Ficini* versione per *Jacobum Carpentarium* recognita, cum ejusdem commentariis & *Platonis* cum *Aristotele* comparatione. Paris. 1573. 4. ex officina *Jacobi de Pays*, duobus Voluminibus,

Græcæ

Græcæ & Latine cum Ficini versione, Paris. apud Vascosanum, 1532. 8. Venet. 1535. 8. apud. 8. Ald.

Cum versione Ficini passim interpolata à Dan. Heinsio ad calcem Maximi Tyrii, Lugd. Bat. 1607. 8. ita ut Græca seorsim & Latina seorsim exhibeantur. Sed in editione altera ibid. 1617. 8. Græca & Latina juxta posita sunt, & versio passim emendatior. Narrat Heinsius MStum Græcum Codicem quem contulit, Maximi Tyrii dissertationibus Alcinoi libellum junctum habuisse.

Ex hac Heinsii editione Alcinoi separatim recusus Oxon. 1667. 8. subjuncto per *Joh. Langbandum & Joh. Fellum*, Oxoniensem postea Episcopum Catalogo Platoniorum.

Gallicè versum Alcinoi à virgine restatur A. Verderius Bibliothecæ Gallicæ p. 21.

Anglicè interpretatus est *Thomas Stanleyus*, & vitæ Platonis in Historia Philosophica sua subjunxit, Londini 1655. 1687. fol. & sæpius illo idiomate vulgata.

IX. Memoratur etiam tanquam editus *Alcinoi de phantasia & intellectu*, quod scriptum num diversum sit ab iis quæ capite quarto Iliagogeæ disputantur, non possum dicere, nunquam enim illud vidi. Etiam Epigrammata quædam vetera Latina in Virgilium, quæ in Pithoeana collectione leguntur, Alcinoi nescio cui antiquo Poëtæ latino tribuit Barthius XXXII. 9. Adversar. alii Alcinoi.

CAPUT XXIV.

De PHILOSTRATIS & CALLISTRATIS variis, itemque de APOLLONIO Tyanensi.

Flavius Philostratus. 1. *Auctor vitæ Apollonii*, 2. *à Nicomacho & Victoriano quodam recensita*. 3. *Heroicorum*. 4. *duplicitæ imaginum libri, Epistolarum & Epigrammatum*. 5. *& duorum librorum de Sophistis*. 6. *Scripta ejus deperdita*. 7. *Philostratus Lemnius junior*. 8. *auctor libri Imaginum*. 9. *Et aliorum deperditorum scriptorum*. 10. *Opera Philostrati editiones promissa, & recens vulgatæ præstantissima Lipsiensis*.

fs. 12. *Alti Philostrati tredecim.* 12. *Callistrati ephruses sive de scriptiões basiarum.* 13. *Alti Callistrati.* 14. *De scriptis Apollonii Tzetzensis.* 15.

I.

Antequam alios Philostratos perstringam, dicendum prius est de duobus illis quorum scripta nonnulla ad nos pervenerunt. Sunt itaque

- a) **FL. PHILOSTRATUS**, *Philostrati F. Veri N. pos, Lemnius, auctor Vitae Apollonii, Iconum (Libris 2.) Librorum totidem de * Sophistis, Heroicorum & Epistolarum, (plerarumque saltem) & Epigrammatum.*

Flavius appellat Tzetzes ad Lycophronis v. 323 & Chiliad. VI. hist. 45. & Varini Lexicon in Πολυζήνη, ubi male Φάλι pro Φλάυ legitur. Ab Eusebio contra Hieroclem, Syncello & aliis *Atheniensis* vocatur, quia docuit Athenis. At Eunapio, Hesychio Illustri & Svidæ constanter dicitur *Lemnius*, in qua insula versatum se juvenem innuit VI. 27. Vitæ Apollonii. Sane qui cum Photio Cod. XLIV. & CL. ac Tzetza Chil VI. hist. 45. Tyrium vocant, cum antiquiore Philostrato quem de Tyri obsidione scripsisse Flavius Iosephus I. in Apionem p. 1045. auctor est, confundere videntur. Ipse quidem lib. 2. de Sophist. c. XXI. & XXIII. 2.3. XXVII. 3. Prochum Naucraticum, Damianum Ephesium & Hippodromum Larissæum Sophistas audivisse se innuit, claros circa Imperii Severi initia, qui præfuit ab Ao. C. 193. ad 212. & lib. 2. de Vitis Sophist. cap. XXIV. narrat se fuisse inter eos qui Antipatro Severi Imp. filiorum Antonini Caracallæ & Getæ Præceptori applaudentes illum *Θεῶν διδάσκαλον* appellarent. Innotuit deinde Julia Augustæ, Imperatoris Severi conjugis *μετέχων ἑ παρὶ αὐτῆς κύβλης* ut scribit lib. 1. de vita Apollonii c. 3 h.e. inter eruditorum virorum coronam quam Julia litterarum cupidissima secum quotidie habebat adscitus, *εἰς ἃ καὶ ῥητορικὴ καὶ ῥαμματῶσαν*, ut illum locum interpretatur Tzetzes Chiliad IV. v. 306.

- * Libros de Sophistis fateor tribuisse me pridem, neque ut videbar mihi sine verimilitudine Philostrato alteri juniore, sed nunc persuasus argumentis eruditissimis præclarissimi nuperi Operum Philostratorum illustratoris, Godfridi Olearii, non dubito eundem fuisse qui vitam Apollonii & qui de Sophistis scripsit. Etiam ipse alteri Philostrato tribuerat Olearius in notis p 391.

v. 306. Hujus Juliz βασιλίδος iussu adeoque superstite adhuc Severo vitam Apollonii ex *Damidis* potissimum commentariis *Maximique* Egiensis conscripsisse se eodem loco testatur Philostratus, & libro 2. de Sophist. c. V. in vita Alexandri Peloplatonis lectorem ad illam remittens, ἡγήται, inquit, αὐφῶς ἐν τῇς εἰς Ἀπολλώνιον. Ad eandem Iuliam quam in vita Philisci Philosopham vocat, (defunctam A. C. 217.) Epistola Philostrati decima tertia existat. Docuit autem Hesychio illustri ac Svida teste, oratoriam primum Athenis, tum Romæ sub Severo Imperatore usque ad Philippum qui Imperium obtinuit A. C. 244. Nam Romæ etiam thronum sive Cathedram Sophisticam Græcorum Rhetorum illa ætate fuisse, Philostratus in vita Evodiani, Æliani & Aspasii testatur.

II. Inter Scripta ejus præcipuum hand dubie est de quo jam nonnulla dixi, ἈΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΣ, *Apollonii Tyannensis Vita, libris VIII.* Plane enim hos fugit ratio, qui Luciani esse existimant, ut auctor est Philander * ad Vitruvii VIII. 2. forte propterea, quia Philostrati quædam cum Luciani Operibus Græce sunt excusa. Cæterum isthòc in opere ut ait Cyrillus 3. contra Julian. pag. 88. ἐξηλεγκόμεναι καὶ διεπείσαις conatus est Philostratus Apollonium veluti Deum quendam venerabilem omnibus & admirandum reddere, unde Eonapius in proœmio ad Vitas Sophistarum monet justiore operistitulum fuisse futurum Περὶ τοῦ βίου τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, & Hierocles in suo Philalethe sive opere adversus Christianos inter alia Servatorem nostrum cum Apollonio conferre non dubitavit, cujus impietatem singulari volumine quod etiamnum existat, refellit *Eusebium* Cæsareensis. Porro Philostrati opus, pessima fide & data opera ad elevandam Evangeliorum Actorumque Apostolicorum fidem ab eo scriptum esse, multis disputant illustres Huetius in demonstratione Evangelica & Robertus ** Ierkinus in observationibus ad vitam Apollonii ex tomo secundo Historiæ Imperatorum Tillemontianæ excerptam & Anglice redditam, Artus Thomas notis ad Gallicum Vigenarii Philostratum, & Prideauxius in Apollonii vita Anglice scripta, quos si placet vide.

Lucem vidit Philostrati opus *Græce* primum Venet. ex Aldi officina. 1502, fol. cum Eusebio adversus Hieroclem, atque iterum 1535.
8. MStus Græcus Codex membranaceus servatur Uratislaviæ in

F 3

Biblio-

* Vide supra lib. 4. Bibl. Græcæ c. 16. §. ult.
** Acta Eruditor. A. 1704. p. 36. seq.

Bibliotheca Gymnasii Elisabethani, teste Godobo Krantzio V. C. in memorabilibus illius Bibliothecæ p. 86.

Latine prodit ex versione *Alemanni Rinuccini*, edente Philippo Beroaldo, Bononiæ, typis Benedicti Hectoris, 1501. fol. cum præfat. Beroaldi ad discipulum suum Baptistam de Comite, Mediolanensem. Deinde Venet. apud Aldum 1502. fol. & ex *Güberti Longolii* recognitione cum adjectis ad margines scholiis Colon. 1532. 8. Editionem quoque Beroaldinam in 8. lineæ loci & temporis notatione memorat laudatus Olcarius, quam haud vidi, nec minus Parisiensem 1555. 12. apud Begvinum, in qua pauca quædam reddita commodius, & cujus sphalmata nonnulla emendantur in Latini Latini Bibliotheca sacroprofana T. 2. p. 39.40.

Græce & Latine cum Rinuccini versione per *Fed. Morellum* recognita. Paris 1608. fol. adjunctis Eusebii libro adversus Hieroclem cum versione Zenobii Acciajoli Florentini, & reliquis Philostrati utriusque scriptis & Callistrati Ecphrasibus. In Græcis Aldinam fere exprimit, usus præterea Codd. Bibl. Regiæ & Pauli Petavii cum glossis Græcis, nec minus castigationibus quas Codici suo doctissimus Vir. Adr. Turnebus adscripserat.

Gallice ex versione *Blasii Vigenarii* Borbonii, A. 1596. quam cum Iacobo Amioto ostendisset Henricus III. Galliarum Rex, miratus dixit se hætenus semper ita existimasse, quod hoc opus in linguam Gallicam transferri commodè non posset. Sane Regi eidem versionem Gallicam Philostrati à se pridem flagitanti, hoc Amiotus responderat, & quod fieri bona translatio libri illius non posset prætenderat. Vide Bælii Lex. in Amioto T. I. p. 134. Prodit ex versione ejusdem *Vigenarii* per *Fed. Morellum* recognita additis notis *Arti Thomæ Domini* de Embry, Parisiensis. Paris. 1611. 4.

Italice Venet. 1549. 8. nescio quo interprete. *sub Ludov. Duce, et Fr. Principe.*

Anglice libri duo primores cum notis satis copiosis ad singula capita, auctore *Carolo Blount*. Lond. 1680. fol. Notæ feruntur partem excerptæ è schedis Baronis Herberty de Cherbury: Auctor vero nec ingenio alioqui nec destitutus eruditione, passim in illis præ se fert animum à Christianismo abhorrentem, quem Oraculis rationis quoque & aliis diatribis pridem testatus miser denique necem ipse sibi conscivit A. 1693. ob negatum ut ajunt gloriæ conjugium, quod licitum esse singulari scripto contenderat.

III. Louis

III. Locus Sidonii VIII. Epist. 3. quo ait se Apollonii Pythagorici Vitam ad Leonem Evarigis & Alarici Regis Consiliarium mittere, non ut Nicomachus senior à Philostrati, sed ut Tascius Victorianus è Nicomachi schedio exscripsit, cum Sirmundo eruditissimo Viro ita videretur esse intelligendus, ut Nicomachus & Victorianus non sint nomina auctorum, qui post Philostratum Apollonii vitam scripserunt, neque scribarum antiquariorum, sed virorum clarissimorum qui ab antiquariis mendose scripta per otium & animi gratia castigabant. Idem enim Sirmundus testatur exstare Codices MSS. T. Livii in quibus Nicomachum & Victorianum eandem operam illi quoque impendisse annotatum est his verbis: *Nicomachus Dexter V. C. emendavi ad exemplum Patris mei Clementiani, ab urbe condita - - - Victorianus V. C. emendabam. Dominis Symmachis.* Et alio loco: *Emendavi Nicomachus Flavianus V. C. Praefectus urbi apud Hennam, ab urbe condita - - - Victorinus V. C. emendabam Dominis Symmachis.* Laudatur Philostratus ab Isidoro Pelusiota. lib. 1. Epist. 389. *ἔχεις τὸ Φιλόστρατον, ἀκριβῶς τὰ ἐκείνου (Ἀπολλωνίου) ἐκτίθεσθαι. Καὶ μάθης ὡς σαφῆ συνοφαστείας μαγγανειῶν ἐχθροὶ ἔασι δὲ, ὡς εἰκός, κατασκευάσων.* Vide & Photium Cod. XLIV. & CCXLI. ubi proluxa è Philostrato excerpta, è quibus aliquando emendare codices editos licet. De dictione Philostrati iudicium exstat p. 13. edit. Hœschelii & p. 540. Mirum est à Photio bis idem opus recenseri: itaque H. Valesius vir doctissimus magnam Bibliothecæ Photianæ partem alteri auctori tribuebat.

IV. *ἩΡΩΙΚΑ*. *Heroica* sive Dialogus Vinitoris cum Phœnice in prædio quodam ut fingitur, non longe ab Eleunte Thraciæ opido habitus quo Heroës XXI. qui bello Trojano interfuerè describuntur & celebrantur. Prodiit *Græce* ad calcem scriptorum Luciani Venet. apud Aldum 1503. & 1522. fol. etiam apud Juntas, Florentiæ fol. & Venet. 1550. 8. *Latine* vetit Stephanus Niger Mediolani 1517. fol. & 1521. 4. & Basil 1532. 4. *Græce & Latine* cum Nigri versione habetur in editione Operum Philostrati Morelliana Paril. 1608. fol. p. 631. --- 719. Meminit hujus scripti Suidas qui vocat *Ἡρωικά*. Nonnulla Heroicorum uti Iconum quoque Philostrati loca illustrat Io. Friderius Gronovius Diatribis ad Statium. Divisio in capita tituli que capitum non sunt ab ipso Auctore, qui hoc operis cum Homericis descriptionibus certare voluit, ut doctissimo Oleario pulchre animadversum.

V. *ΕΙΚΟΝΕΣ* *Imagines* LXVI. porticus Neapolitani libris duobus diserte & eleganter descriptæ, quas his verbis laudat Philostratus

tus junior in præfatione suarum imaginum p. 832. ἐπιτάξει τις γρα-
φικῶν ἔργων ἐκφρασεὶ τὰ μὲν ὁμωνύμων καὶ μητροπότης λέας Ἀθηνῶς τῆς
γλώσσης ἔχουσι ξυὺ ὥρα πωληγιδίη καὶ τῶν. Τάυτης καθ' ἴχνη χωρῆται
ἡελήσωντες &c. In Codicibus quibusdam MSS. ut Vaticanis & Gu-
diano (qui nunc insertus est Bibliothecæ Sereniss. Ducis Guelpher-
bytani) scholia *Manuelis Moschopuli* adjuncta leguntur, hætenus per-
inde ut *Maximi Planude* Technologia in easdem imagines adhuc in-
edita. Editæ tamen sunt una cum Phrynicho & qui sæpe ad Philo-
stratum velut Atticissimi eximium auctorem provocat Thomæ Magistri
eclogis dictionum Atticarum, voces Atticæ ab eodem Moschopulo
ex Imaginibus Philostrati ordine litterarum notatæ, τ' ὀνομάται Ἀθη-
κῶν συλλογὴ ἐκλεγεῖσα δὸς τ' τεχνολογίας τ' εἰκόνων ἔφ' Φιλοστράτῳ, ἧ ἐξέδο-
το ὁ σφωρατὶς κύριος μανυὴλ ὁ Μοσχόπουλος, καὶ δὸς τ' βιβλίων τῶν
ποιητῶν. Venet. 1524. fol. apud Aldum & Paris. apud Vascosan.
1532. 8.

Has imagines Meursius antiquiori cuidam tribuit Philo-
strato, sed nullum video argumentum firmum quo demonstret
falsam esse sententiam Suidæ, qui vitam Apolonii & Imaginum
libros ad unum eundemque auctorem refert, licet fateor cum ali-
oqui ubi de Philostratis agit, non esse per omnia valde accura-
tum.

Idem Suidas libros quatuor memorat εἰκόνων sive ἐκφρα-
σεων, sed duo tantum exstant, qui cum versione *Stephani Nigri*
Mediolanensis leguntur in editione operum Philostrati Morelliana.
p. 730.----831. Sæpius antea cum Heroicis lucem Græce viderant,
quorum jam editiones recensui. Nigri autem interpretatio prodie-
rat Mediolan. 1521. 4. per Jo. de Castelliano & Basil. 1532. 4. una cum
versione aureorum carminum Pythagoræ, Musonii Oratione de opti-
mo principe, Isocratis Oratione de Regiis muneribus, collectaneis
quibusdam ex Athenæo, & ipsius Nigri commentariis in aurea car-
mina & præfationibus ad Homerum, Pindarum & T. Livium. *An-
tonini Bonfinii* versionem Latinam quia inedita est prætereo. At *Blasii*
Vigenerii versio non omittenda, qui cum figuris in æs incis, argu-
mentis & commentario erudito Imagines utriusque Philostrati & Calli-
strati Ecphrases Gallice edidit Paris. 1596. recusas 1615. 1629. 1637. fol. Ex La-
tina potius versione quam ex Græco contextu interpretationem suam
adornasse observat Franciscus Vavassor de vi & usu quorundam ver-
borum latinorum: *Blasium Vigenerium Philostrati Gallicum interpretem*
recorder multum vel potius nimium in citandis & proferendis antiquis scriptis
Græcorum fuisse, qui Græca tamen non ex Græcis ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ sed ex latinis Gal-
lice

lice reddidisse videatur. Eundem animadverto in hisce latinis quæ sola consuevit vertendi causa, vel negligenter se vel parum intelligentem præbuisse, virum aliqui acrem & studiosum. Addamne quod Philostrati Icones à Patre suo latinis redditas versibus testatur & loca quædam exinde profert Maussacus ad Aristotelis historiam animalium pag. 1247. seq. Aristænetum descriptionum Philostrati imitorem notat Iosias Mercerus.

De EPISTOLIS Philostrati dixi lib. 2. c. 10. §. 26. Suidæ appellantur ἐπιστολαὶ ἑρωπκαί. Sed non omnes sunt illius argumenti. Itaque cæteras alteri Philostrato tribuit doctissimus Olearius, quod de prima saltem certum est.

Ex EPIGRAMMATIBUS quæ à Philostrato scripta notat Suidas, unicum exstat libro VI. Anthologiæ p. 452. in Telephum vulneratum.

VI. ΒΙΟΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ *Vita Sophistarum libri II.* quos inscripsit Antonio Gordiano Consuli (ita enim diserte legit MS. Codex meus qui olim fuit præstantissimi Putschii) qui primum Consul fuit Anno Christi 239. & secundum Anno 241. Itaque alterutro horum annorum editas ab eo has vitas est necesse, quo tempore jam ætate proventus (καὶνῶς γερόσμων) docebat Romæ Alpasius Hippodromi, quem auctor etiam auscultaverat, auditor. Unde nec Philostratum cum ista scriberet admodum juvenem fuisse constat. Dividit autem Sophistas in duo genera, unum Philosophiam simul professorum & alterum mere Rhetorum, itaque de illis primo, de his secundo loco agit. Qui porro ab illo servato temporis ordine * celebrantur, hi sunt: LIBRO PRIORE: Endoxus, Leo Byzantius, Dias Ephesius, Carneades Atheniensis, Philostratus Egyptius, Theomnestus Naucratis, Dio Prusæus cognomento Chrysostomus, Phavorinus Arelatensis, Gorgias (qui familiam ducit inter Rhetores sive Sophistas antiquiores proprie dictos) Leontinus, Protagoras Abderites, Hippias Eleus, Prodicus Chius, Polus Agrigentinus, Thymmachus Carthaginiensis, Antiphon Rhamnusius, Critias Atheniensis, & Isocrates. Tum Æschines (ὁ δῶτις, ut Philostrati verbis utar, σοφιστικῆς δὲ ξάμνου) Nicetes Smyrnæus (ad quem omisissis Aribarzane Cilice, Xenophrone Siculo & Pythagora Cyreniaco tanquam ineptis Sophistis properare se ait) Isæus Assyrius, Scopeliamus Herodis Attici præceptor, Dionysius Milesius, Lollia-

G

1886

* Confer Jac. Prizonii V.C. Præf. ad Eliani Varias Historias.

nam Ephesius, Marcus Byzantius, Polemo Laodicensis & Secundus Atheniensis. LIBRO POSTERIORE Herodes Atheniensis, Theodotus, Aristocles Pergamenus, Antiochus Ægeus, Alexander Seleuciensis cognomine πηλοπλάτων quasi luteum Platonem dicas, Varus Pergæus, Hermogenes Tarsensis, Philager Cilix, Aristides Adrianensis, Adrianus Phœnicus, Chrestus Byzantius, Pollux Naucratis, Pausanias Cappadox, Athenodorus Ænensis, Ptolemaus Naucratis, Evodius Smyrnæus, Rufus Perinthius, Oenomarchus Andrius, Apollonius Naucratis: Apollonius Atheniensis, Proclus Naucratis, Phœnix Thessalus, Damianus Ephesius, (omissis tanquam indignis illo censu Sotero, Sofo, Nicandro, Phædro, Cyro & Phylace) Antipater Hierapolitanus, Hermocrates Phocensis, Heliclus Lycius; Hippoaromus Thessalus, Varus Laodicensis, Quirinus Nicomediensis, Philiscus Thessalus, Elianus (male bis in codice meo MS. Philinus) Romanus, Heliodorus Gallus, & Apasius Ravennas.

Apud Salmasium ad Spartiani Hadrianum c. 15. ubi Philostratus in Antenoris Sophistæ vita laudatur, pro *Antenoris* legendum *anterioris*, Philisci nimirum, quæ vitam Heliodori, de quo ibi Salmasius præcedit. Corrupti quoque sunt Suidæ codices in quibus memorantur libri quatuor de Sophistarum vitis, non plures enim scripsisse duobus qui existant, & ipse Philostratus profiteatur, & satis apparet ex libri posterioris clausula, quæ testatur se in suis temporibus desinere. Meminit hujus operis Eunapius in præfem. Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος οὗτον τὴν δέξιν (Φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σοφιστῶν) ἐξ Ἰπποδρόμου καὶ χάριτος παρέπιησε βίαις. *Philostatus Lemnius præcipuorum Sophistarum vitas jucundo dicendi genere obiter delibavit.* Synesius Dione: Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος σοφιστῶν οὗτον βίαις τὴν μέγαν αὐτῶν σοφιστῶν ἐκ δὲ λόγου δύο μερίδας ποιῶν &c. Prodierunt *Græcæ* cum senioris Philostrati Heroicis & imaginibus, Venetiis ac Florentiæ in fol. tum castigatus Venet. 1550. 8. In Latinam linguam perinde ut Heroica, imagines & Epistolas convertit dicavitque Matthiæ Corvino Hungariæ R. Antonius Bonfinius teste Lambecio II. de Bibl. Vindob. pag. 995. Vitæ Sophistarum solæ ex ejus versione editæ sunt ex ædibus Schurerianis A. 1564. cum præfatione Nicolai Gerbelii: tum Basileæ A. 1563. Hinc cum eadem interpretatione sed sexcentis à se ut ait mendis purgata has vitas exhibet *Federicus Morellus* in Græcolatina sua Philostrati editione. Nihilominus tamen sat multa reliquisse castiganda, constat erudit. Falsa interpunctione lapsus, creberrime in Philostrato vertendo Bonfinium notavit Gatakerus Adversar.

Adversar. Miscell. c. 16. Aliam sed haftenus ineditam *Jodoci Kimerdoncii* interpretationem; cum ejus notis habuit *Gothofredus* *Iungermannus*, ita enim ille in literis ad *Eliam Putschium* datis 16. Febr. Ao. 1603. *De Philostrati editione an cogitatis? scribe. Nam hic plura auxilia. Habeo enim apud me à Grutero Philostrati εἰκόνες, ἡρωϊκὰ, βίαις, σεφιστῶν item Φιλοστράτου νεωτέρων εἰκόνες, Καλλιπράτου εἰκόνες, omnia olim edita Venetiis Græce libello in 8. Habeo denique doctissimi juvenis Kimerdoncii versionem horum libellorum, ut & Philostrati Epistolas ex MS. Palatino auctiores, & in omnia hac notas copiosas Kimerdoncii, quas morte preventus edere non potuit.*

VII. SCRIPTA DEPERDITA ejusdem Philostrati hæc porro observabis. Suos λόγους Κορινθιακούς memorat ipse lib. IV. cap. 14. de Vita Apollonii p. 202. Λεξικὸν Ἑλληνικόν Photius cod. 150. ait enim ejusdem esse qui Vitam Apollonii scripsit, etsi cum non Lemnium vocat sed Tyrium, perperam quidem ut existimo. Svidas refert ejus μελέτας sive *declamatiqnes*, Διαλέξεις * sive λόγους h. e. *dissertationes*, quarum VI. 36. vitæ Apollonii etiam mentio, tum Αἰγῆς ἢ πρὸς αὐλῇ Capras sive *de sibi*, & ἀγορῇ Forum. Porro notandum quod idem Suidas huic Philostrato tribuit vitas Sophistarum, licet juniore ab aliis adscribi Philostrato postea scriptum reliquit. At λόγοι πρὸς Εὐφράτην ad quos libro prima de Vita Apollonii cap. 14. lector remittitur, & ψαδὴ Euphratis χαράματα sunt Euphratis in Apollonium criminatationes, & Apollonii Apologia quæ libro octavo vitæ continetur, ut ab eruditissimo *Oleario* recte notatum.

β) PHILOSTRATUS *Nerbiani F. Lemnius, junior & prioris sororis filius, Auctor libri Iconum singularis, & quarundam Epistolarum.*

VIII. De hoc Svidas: Φιλοστράτου Νερβιανῆ, ἀδελφόντος Φιλοστράτου & διωτέρου, Λημνίου καὶ αὐτὸς, σεφιστῆς, καὶ ποιηδὸς ἐν Ἀθήναις, πλωτῆς, καὶ πωφῆς ἐν Λήμνῳ, ἀκιστῆς τε καὶ χαίματος γεροντὸς & δειντέρου Φιλοστράτου. De hoc intelligenda quæ de Philostrato Lemnio in vitis Sophistarum scribuntur, ut quod annos viginti duos natus sub

G 2

Hip-

* Fragmentum διαλέξεως de naturæ & νόμος sive artis inter se comparatione atque concordia. quod inter Epistolas Philostrati in Codice Vaticano reperit Græce cum versione sua exhibet *Oodfridus Olearius* V. G. præfat. ad Epistolas Philostrati p. 212. — 214.

Hippodromo periculum extemporalis orationis fecerit lib. 2. cap. XXVII. n. 3. & quod anno ætatis vigesimo quarto λατρεῖαν ἐπέλειπεν immunitatis beneficium, pro declamatione acceperit ab Antonino (Caracalla qui Imperii habenas gerere cœpit A. C. 212.) in vita Philisci lib. 2. c. XXX. tum quod Ælium qui in Imperatorem jam defunctum (Elegabalum ut probe observatum V. C. Jacobo Perizonio est) investivam scripserat, cui fecerat titulum κατηγόρια Γυνίδου, reprehendit mortuo insultantem quem vivum extimuisse, ἐγώ σε, inquit, θανάμαζον αὐτόν, ἐν ζῶντι κατηγόρησας. Ἐστὶ γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὸ Τύραννον ἀπὸκρίναι αἰδώς, τὸ δὲ ἐπιμβαίνειν κειμένῳ παντός. in Æliani vita lib. 2. c. XXXI. (Periit Elegabalus A. C. 221.) Denique quod in extremo ejusdem secundi libri cum Philostrati Lemnii dissidium cum Aspasio & Epistolam περὶ τῶν χρηστῶν Πιστῶν (primam ex Epistolis Philostrati quæ hodie exstant) memorasset, elogium ejus prætereundo texit his verbis: περὶ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ Δημνίῳ, καὶ τίς μὲν ἐν δικαστηρίοις ὁ αὐτὸς ἔσται, τίς δὲ ἐν δημοσίοις, τίς δὲ ἐν μελέταις, ἔσται ἐν χειρὶ λόγῳ, οὐκ ἔμει δὲ χάρις, καὶ γὰρ αὐτὸς ἀπὸ σθεναρῶς ὡς χαριστέμενος, ἐπειδὴ φίλος μοι πρὸς αὐτὸν εἶμι. De Philostrato Lemnio quis in foro vir iste, qualis in concione, qualis in scriptis, qualis in declamationibus, quantus denique in extemporalis generis dicendi, meum non est exponere, neque enim fidem esse inventurum, qui gratia id dare possim videri, quandoquidem amicitia cum eo mihi intercessit. Quoniam scribit φίλος εἶμι, suspiceris eum tunc jam obiisse (juniolem licet, at non multis adeo annis) cum Philostratus alter ætate jam provectus libris de Sophistis colophonem imponeret. Extant hujus

IX. ΕΙΚΟΝΕΣ, Imaginum liber singularis sive descriptio peramœma imaginum duodeviginti, quam imitatione senioris Philostrati, sui μητροπατρὸς hoc est avunculi composuisse se testatur in loco quem supra de illius imaginibus cum agerem produxi. Prodierunt cum iisdem Græcæ & Gallicæ quoque interprete Vigenerio. Sed Latine vertit Federicus Morellus, cum ejus interpretatione exstant in editione Philostrati Morelliana p. 832.---863. Paris. 1608. fol. Nam Antonii Bonfinii versio inedita adhuc delitescit.

X. Perdita hujus Philostrati scripta sunt quorum Suidas mentionem facit, Παναθηναϊκός, Τρωϊκός (nisi Heroica alterius Philostrati per hunc intelligenda sint, cui sententiæ favet ipse Auctor Τρωϊκὸν λόγον illa appellans, & Homerum scribens λόγον ὑποθήκαυ τὸ Τρωϊ-

κὴν p. 692 & 694.) ὧς φράσις τ' Ὀμηρῶς ἀσπίδος (Iliad, Σ.) & μελέται
 five declamationes quinque.

XI. Operum Philostrati utriusque editiones promissæ, & recens vulgata Lipsiensis, Rev. & clariss. Viri GODFRIDI OLEARII.

Illustris doctrinæ Virum Jo. Georgium Gravium quem Annus 1703. elegantioribus literis abstulit, novam molitum esse Philostrati editionem didici ex Merici Casauboni Epistola 15. & ex præfatione qua ei dissertationem suam de novi Homeri editione inscripsit Lond. 1658.8. Ante annos non ita multos Richardus Benetius vir eruditissimus læculentam Philostrati editionem parare cœpit, diligentissime castigatam & nova instructam versione & notis. Hujus primum folium Lipsiæ excusum vidi Anno 1691. sed nescio quomodo institutum mox iterum omissum est. Confer W.E. Tenzelii menstruos dialogos A. 1691. p. 521. Ab eo tempore Rev. Henricus Mublius Superintendens hodie Generalis Holsatiæ, & Cellissimi Ducis à Sacris, eundem in se laborem susceperat, & eo nomine literas dederat ad Nesselium, ut ex thesauro librario Augustissimi Cæsaris MStorum in illa Bibliotheca Codicum Philostratorum copia sibi fieret. Verum & hæc spes paulo post decollavit. Literas illas dialogis suis idem clariss. Tenzelius inseruit, quas vidē si placet Anno 1693. p. 882. seq.

Novissime Huguenini novam curaturos se polliciti sunt Philostrati editionem in Belgio, Morelliana longe meliorem, idque significari fecerunt publice in Memoriis Trevultinis Anni 1701. parte priorē p. 273. seq. edit. Amstelod. ubi nonnulli errores in Philostrato Parisiis excuso notantur. Sed ut audio illa quoque cura jam pridem est abjecta ac deposita.

Reliquum itaque fuit ut eruditorum expectationi tandem satisfaceret (quod ex arte fecit, præstare majora quam promittere solitus) felicit ingenii & doctrinæ exquisitæ vir Godfridus Olearius utriusque nuper linguæ & jam S Theologiæ in Academia patria Lipsiensi Doctor publicus longe dignissimus, præbente sumtus Thoma Frischio, Bibliopola, cui non magis cordi est lucrum vile quam literarum splendor ac decus. Vere affirmari potest, vix ullum nostra ætate Græcum auctorem tam diligenter & docte expositum prodiisse siue Græca ad MSS. codices Vaticanos, Anglicos, Vratislav. & in vitis So-

phistarum ad Putschianum meum castigata edita, sive versionem perspicuam atque accuratam quæ tota fere nova addita est, sive adjunctas notas præclaras & prolegomena doctissima præmissa respicias. Tabulæ quoque Chronologiæ & indices adjecti Lectorum commodis bene consulunt, & chartæ typorumque nitor eximius oculos delectat. Lucem vidit opus decori utique auctori suo semper futurum Lipsiæ 1709. fol. de cujus apparatu & rationibus operæ pretium est videre Acta Eruditorum illius Ann. p. 433. seq. ubi obiter etiam p. 439. seq. responderetur ad observatiunculas è Bibl. Schurtzfleischiana editas sub titulo *Spicilegii aliquot in Philostratum animadversorum*, Witebergæ 1709 pagina unica, fol.

XII. Alii Philostrati.

- 1) Philostratus Ægyptius Sophista, Philosophis se ingerens Academicis, qui Cleopatram adfuit in Ægypto & in Sicilia versatus est tempore Cæsaris. Vide Plutarchum in Antonio pag. 947. & in Catone minore pag. 787. Epigramma Crinagoræ lib. 3. Anthologiæ pag. 310. & Philostrati vitas Sophistar. lib. 1. p. 490. seq. verum apud quem *οἶδα* non reddendum est *vidi* (unde castigandus Vossii error p. 236. de Hist. Græcis) sed *novi*. In antiquis Plutarchi versionibus pro Philostrato male legitur *Sofistatus*, ut notatum Leopardo XIV. 17. emendat.
- 2) Philostratus, Veri F. patria Lemnius, Sophista eximius qui docuit Athenis, Flavii Philostrati qui vitam Apollonii scripsit Pater scripsit teste Suida λόγους πανηγυρικούς παλαίους, λόγους ἑλωσικαίους δ', μελέτας, ζήτηματα πρὸς τοὺς Ἑλληνας, Ἑλληνας ἀφορμάς. πρὸς δ' ὀνόματι πρὸς τὸ παλαιὸν Ἀντίπατρον. πρὸς τραγωδίας Βεβλίου γ'. γυμνασικὸν πρὸς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰππικαῖον. Λιθονομικόν, Πρωτῆα, Κυνὴ ἢ Σοφιστῶν, Νέρινα Ἰατρίν, (unde Suidas præter rem tradidit eum vixisse sub Nerone, cum longe juniorem fuisse oporteat qui scripsit contra Sophistam Antipatrum liberorum Severi Præceptorem) τραγωδίας μὲν, καὶ κωμωδίας δ'. Ait præterea eum scripsisse, ἔπεα παλῆα καὶ λόγους ἀγῆα. Ab utroque horum diversus ut videtur fuit
- 3) Philostratus Historicus quem laudat Josephus X. 11. Antiqu. καὶ φιλόσοφος ἐν τοῖς Ἰουδαίῃς αὐτὸς καὶ φοινικαῖς ἱερῶν. Et lib. 1. contra Apionem p. 1045. πρὸς τέτων γὰρ συμφωνίᾳ φιλόσοφος ἐν τοῖς

ταῖς ἱστορίαις μεμνημένῳ ὁ Τύρως πολιτοκίεος. Easdem historias laudat Syncellus p. 221.

- 4) Philostratus Euboënsis quem naturæ piscium gnarum celebrat Plutarchus de solertia animalium p. 965.
- 5) Philostratus Atheniensis Historicus sub Imp. Aureliano clarus, de quo Syncellus in Chronographia p. 384.

Philostrati Peripatetici mentio apud Macrobiū lib. 1. Saturnal. c. 11. sed legendum *Theophrasti*, ut pridem observarunt viri doctissimi.

In Gyraldi dialogo III. de historia Poëtarum p. 143. & ex eo apud Vossium de Poëtis Græcis p. 94. laudatur *Philostratus Atheniensis* qui Epaminondæ & Pelopidæ vitas literarum monumentis commendavit & qui Theseida composuit. Sed ex Laërtii Xenophontis II. 59. legendum *Πυθαγόρας* vel potius *Νικιστέας*, neque hic composuit vitam Epaminondæ & Pelopidæ sed Xenophon hujus frater. Similiter Tzetzes ad Lycophronem non Philostrati librum de Cypro laudat, ut scribit Vossius de Hist. Græcis, sed Philostephani.

Φιλόστρατος & *Φάλας* in Varini Camertis Lexico, ubi de Polyxena agit, puto male excusum esse pro *Φιλόστρατος* ὁ *Φλάσιος*. Videtur enim respicere Philostrati senioris Icones, in quibus de Polyxena in eam sententiam differit p. 713. seq. edit. Morelli.

Fuit & 6) Philostratus Pellenensis, quem cognitioni de supplicio Antiphonis Rhetoris præfuisse Athenis Olymp. XLII. testatur Plutarchus in vitis decem Rhetorum p. 833. Idem forte quem perstringit Aristophanes equitibus, & cujus meminit Demosthenes Orat. in Neæram.

- 7) Philostratus Epirotarum dux Anno U. C. 585. memorante Livio XLIII. 23.
- 8) Philostratus Atheniensis è tribu Oeënsi, pater Polemonis Philosophi. Laërt. IV. 16.
- 9) Philostratus Rhodius Athleta circa Olymp. CLXXXVIII. Pausan. Eliacis prioribus p. 432.
- 10) Philostratus quem ebrium Sinuessæ in Campania per gradus delapsus ridet Martialis XI. 83.
- 11) Philostratus in Inscriptione * Veteri observata Meursio:

L. CO.

Apud Gruterum p. DCCCLXIX. 13.

L. COMINIUS L. M. L. NATIRA

L. L. L. PHILOSTRATUS V, F.

SIBI ET SUIIS.

- 12) Philostratus *χολαργός* * memoratus Alciphroni Epist. IX.
 13) Philostratus *πυλαιστής* in quem Argentarii Epigramma lib. 2. Anthologiz cap. 18.

Hæc de Philostratis ut verisimillima mihi visa sunt quantum potui breviter ac distincte retuli, diligenter consultis veterum scriptis, & expensis iis quæ Joh. Meursius in diatriba de Philostratis ad calcem Philostrati edita Lugduni Bat. 1616.4. tum Vossius II. 15. Hist. Gr. Jonsius III. 13. ac Tillemontius T. 3. Hist. Imperator. præcipue vero Godfridus Olearius prolegomenis ad Philostratorum opera, laudabili historiam literariam juvandi studio monuerunt.

XIII. Post Philostratos consequens est ut de CALLISTRATO, licet antiquiore, ut videtur, scriptore dicam, cujus *ἐκφράσεις* sive *descriptions* quatuordecim imaginum sive statuarum, *Satyri*, *Baccha*, *Cupidinis*, *Indifluvii*, *Narcissi*, *Occasionis* quæ Lysippi opus exstabat Sicyone, tum *Orphei*, *Bacchi*, *Memnonis*, *Æsculapii*, *Cupidinis* alterius itidem à Praxitele sculpti, *Centauri*, *Medea* & *Athamantis*, Græcè primùm editæ sunt ad calcem Imaginum utriusque Philostrati, deinde Latine eas vertit Federicus Morellus, cujus interpretationem plurimis locis emendavit melioremque novæ suæ Philostratorum editioni adjunxit laudatus jam sæpius mihi hoc capite, nec laudandus satis Godfridus Olearius. Idem profitetur se nihil admodum habere quod opponat sententiæ doctissimi Meursii, qui in Bibliotheca Attica Auctorem harum descriptionum non (cum Vigenerio) Philostrati utriusque, imitatore, sed antiquum illum esse putavit Callistratum Aphidnazum Empedi filium, *ῥήτορα δόκιμον*, quem audire expetiit Demosthenes admodum adolescens, & ab eo ad eloquentiæ civilis studium accensus est, ut ex Hegesia Magnesio narrat Plutarchus in vita Demosthenis breviori p. 844. & in prolixiori altera inter parallelas p. 847. seq. & ex Hermippo Gellius III. 13. Libanius: *καλλίστρατος ὁ ὑπὸ Ἀθηναίων ῥήτωρ ἐνδοξός*. *Οὗτος ἔμελλε δημοσίᾳ πρὸς Δικλὺ ἀγωνίζεσθαι, φασὶν αὖ μὴ τὴν περὶ ὧρα πᾶσι. Οὗ τὸν Δημοσθένους παῖς ὡς ἐδίδετο ἐφεισώτερος οἰκότες συγχωρεῖται πρὸς βαλεῖν αὐτῷ τῇ δίκῃ, καὶ ὅς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἦεν διατεῖν, ὥστε ἀπὸ ἐκείνης τῆ ἡμέρας πάντα παύειν αὐτὸς λόγους ἔσθαι*. Lucianus quoque in Demosthenis laudatione ante ejus Magistros Alcidadaman-

* Cholargi è populis Atticæ, de quibus Meursius.

damantem, Ilocratem, Iszum, Eubulidem principe loco Callistratum laudar. Cujus aduersarius Menalopus memoratur Plutarcho vit. parallel. p. 851. unde certum est non alterius Callistrati esse *Menalopi κατηγορίας* memoratam Aristoteli lib. I. Rhet. c. 14. & *Messeniacam* Orationem lib. 5. c. 17. Ejusdem Callistrati accusatorem lib. 1. c. 7. Aristoteles refert Leodamantem, & ex Demosthenis Orat. in Polyclem p. 812. constat Callistratum in exilium missum & bis capitis fuisse damnatum ab Atheniensibus. Seneca VI. 37. de beneficiis *Callistratum ajunt, ita certe Hecaton auctor est, cum in exilium iret, in quoa multos finit cum ipso sedicioſa ciuitas & intemperanter libera expulerat, optante quodam ut Atheniensibus neceſſitas reſtituendi exules eſſet, abominatum talem reditum.* Hunc ipsum Callistratum Demagogum Diodorus Siculus ad Olymp. Cl. 2. libro XV. p. 355. narrat pro Atheniensibus verba fecisse, respondente Epaminonda pro Thebanis, unde est quod Plutarchus in Apophthegmatis p. 193. & in præceptis gerendæ Reip. p. 810. refert Epaminondam Callistrato Oratori exprobranti Thebanis *Ὀδυσσεὺς πατρῴναια* & Argivis *Ὀρίων μητρῴναια* respondisse: *atque hos ipsos à nobis reſectos (vos Athenienſes) recepiſti.* Xenophon quoque lib. VI. Hiſt. Græcor. p. 589 ab Iphicrate adjunctum ſibi ſcribit *Καλλιſτράτῳ τῷ τῷ Δημήτριον ὡς μάλα Περσίδειον ὄντα*, ita enim legendum, non ἢ μάλα, ea quæ ſtatim ſequuntur demonſtrant. Orationem Callistrati ad *Lacedæmonios* deinde refert p. 592. 593. Fueritne idem Archon Athenis Diodoro Sic. ad Olymp. CVI. 1. & Dionyſio Halic. in Dinarcho memoratus, non affirmarim, tempora certe non repugnant, ac fortassis idem quoque, (an Parnytes potius)? Callistratus auctor fuerit conſilii quo ſummam *ἐλλήνων* ſive portorii Macedonici duplam deinceps Athenienſes acceperunt, ut traditum Aristoteli lib. 2. Oeconomic. c. 2. §. 22. Obiit ex vulnere (Olympiade CVIII. 4. ut videtur) cum in Sicilia Equitum Athenienſium alæ præfectus rem fortiter geſſit, teſte Pausania in Achaicis p. 561. Tum triginta amplius annos habebat Demosthenes, quem duodevegeſimo jam ætatis anno orationes habere cœpiſſe conſtat: Vix tamen, ac ne vix quidem mihi perſuadeo ab illo Callistrato ſcripta eſſe quibus in ſecunda ecphraſi Scopæ ſtatuarii in Bacchæ iuagine artificium cum Demosthenis eloquentia conferitur. Itaq; hæc ecphraſes libentius tribuerim Callistrato Sophiſtæ, Leonis filio, Amphictyonum in Pythiis procuratori, æquali Plutarchi, qui ejus meminit Sympoſiac. quæſt.

IV. 4. ubi interpreti latino male Callisthenes, & VII. 5. ubi male Callias p. 705. interpreti dicitur.

XIV. Fuere & alii Callistrati, eruditissimo Oleario memorati, cujus observatis mea addere licebit.

- 1) Callistratus statuarius insignis Olymp. CLV. Plin. XXXIV. c. 8. p. no. edit. Harduini. Τέχνην ejus memorat etiam Tatianus orat. contra Græcos p. 183. viderenturque huic potius tribuendæ ecphrases, si non tam exigua sculptoris, longe insignitiora autem Rhetoris vestigia in illis apparent.
- 2) Domitius Callistratus, librorum (VII. ad minimum) ὡς Ἡεροκλείας auctor, laudatus Stephano Byz. Scholiastæ Apollonii & Æschyli. Respicit & Schol. Pindari ad Nemea VII. 150. ac Suidas in φιλοξενῶ. Videndumque an diversus Callistratus ὁ πρὸ Σαμοθρακίης σωτηζάμενος ἱστοῖαν quam laudat Dionysius Halicarnass. lib. 1. Antiqu. Rom. p. 55.
- 3) Callistratus Grammatici Aristophanis discipulus, Aristarchi æqualis, & Hesychio, Suidæ, Eustachio ad Homer. atque Scholiastis ad Pindarum, Euripidem, & Aristophanem laudatus. Jo. Tzetzes Chil. XI. v. 61. narrat Samios literarum quatuor & viginti usum primum accepisse à Grammatico Callistrato, nescio an antiquiore:

Περὶ Σαμίους ἔργα πρῶτο αἰσγνοῦσθαι.

Διὰ Γραμματικῶν πρῶτο τῶν κλήσιν Καλλιστράτου.

Aristophanci etiam videntur Commentaria in Cratini Comici θεῶν, & πρὸ ἐπηρῶν opus, quæ utraque laudantur ab Athenæo, quemadmodum sextum συμμίκτων librum in testimonium citat Erotianus in χεῖμα, septimum idem Athenæus. Libentius etiam huic adscripserim opus πρὸ Ἀθηναίων quod ad Menaclem alii olim retulerunt & sub Callistrati nomine allegant Harpocratio, Suidas & Aristophanis Scholiastes: ægre enim assentior Meursio qui in Bibliotheca Attica & in Athenis Atticis libro & capite primo hæc ad Callistratum Rhetorem antiquum refert. Videndus etiam de Callistrato Grammatico Reinesius p. 366. Var. Lect.

- 4) Callistratus auctor μέγας σχολιῶν in Harmodium qui Pisistratidarum tyrannidem evertit. Hesychius: Ἀρμόδιος μέγας πρὸ τῆς Ἀρμόδιου πρῆθιν σχολιῶν ὑπὸ Καλλιστράτου, ὅτι εἶλετο. Initium ejus: φίλων Ἀρμόδιος τῶν ἡμετέρων, legitur apud Suidam in παροινῶ. &

& *Ἰνὸς ἑγὼ*, atque in scholiis ad Comici Acharnens. v. 956. integrum apud Athenæum XV. p. 695. & Menrsium in Pili-
strato c. 14.

5) Callistratus Tenedius, qui inter interpretes phenomenon Ara-
ti refertur in Catalogo antiquo quem edidit Petrus Victo-
rius.

6) Callistratus Jctus Romanus, de cujus scriptis dicere me me-
mini in Bibliotheca Latina.

7) Callistratus de quo Martialis XII. 82.

Ne laudet dignos, laudat Callistratus omnes,

Qui malus est nemo, quis bonus esse potest?

9) Callistratus histrio qui Aristophanis Acharnenses, Aves & Ve-
spas egit, ut ex Græco Comici Scholiaste intelligas.

10) Callistratus Mithridati Regi à secretis. Plutarch. Lucullo
p. 502.

11) Callistratus Parnytes qui iudicibus mercedem constituit, unde
proverbiū, *ὁβολὸν εἶρε Πάρνυτες*. Appendix Vaticana
Centur. III. proverb. 35. Antiquiorem hunc oportet esse Cal-
listrato qui Archon fuit Olymp. CVI. 1. nam oboli iudicibus
dati jam mentio in *ἐκκλησιάζουσιν* Aristophanis, quæ actæ
Olymp. XCVI. 4.

12) Callistratus verna in veteri inscriptione apud Gruterum p.
MCVIII. 4. ut omittam alium Callistratum p. MCXLVI. 2.

XV. Superest ut de APOLLONIO Tyanensi Cappadocæ
etiam pauca quædam subjungam, quoniam ejus Epistolæ Philostrati
libris de Apollonii vita in nova Iulicenta clariss. Olearii editio-
ne sunt adjunctæ. Ac de Epistolis quidem non repetam quæ libro
secundo c. X. §. 11. jam dicta à me sunt. Sed ætatem ejus atque
alia scripta, deperdita licet, eodem Oleario præeunte, tum de vita &
rebus ipsius scriptores breviter perstringere licebit. Ætatem produ-
xisse traditur Apollonius Apollonii F. ab Anno Augusti Imp. 42. ad
primum Nervæ: ut adeo vixerit annos circiter XCVI. Præceptorem
habuit Euthydemum Rhetorem Tarsensem, Philosophos omnium
sectarum audivit, sed maxime probavit disciplinam Pythagoricam, li-
cet Euxenus Heracleensis quo usus est magistro non aliter philosopha-
batur quam psittacus voces repetit, homo veteri deditus & ignava
opera, philosophia sententia. Quadragenario major Apollonius Ba-

bylonem atque hinc Indiam petiit, ibique cum viris sapientibus est versatus, Claudio imperante. Reversus inde in Græciam diuque ibi commoratus Romam venit anno Neronis nono, ætatis secundo & sexagesimo. Per varias deinde regiones peregrinatus, in Ægypto versatus cum Gymnosophistis, magna passim nominis celebritate comparata, apud Domitianum cui Imperium prædixerat, ab Euphrate Ægyptio defertur, Romæque in carcerem conjectus dicta Apologia evadit, atque non multis annis post statim à nece Domitiani ad Nervam scribit se cum illo una victurum longissimo tempore, quo neque aliis ipsi neque sibi alii imperaturi sint, quibus verbis & se & Nervam rebus humanis brevi eximendum significavit. Post fata imaginibus, statuis, templis velut Deus quidam inter homines *Ἰακωβῆος* cultus est, qua de re videndæ notæ ad Philostratum p. 369. & Trifstanus T. 3. p. 737. ad numum Juliani Imp. imagine Apollonii insignem. De Magicis ejus *πλίσμασι* adeundus Iustinus quæst. 24. ad Orthodoxos. Scripta ejus; præter Epistolas quarum & ipsæ longæ plurimæ perierunt, hæc memorantur:

- 1) *Ἔμνησις εἰς Μνημοσύνην*. Philostrat. lib. I. c. 14. *τί τοι μνημοσύνην εκατοστήτης ἡμέρας καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην &c.* Memoria etiam centenarius magis quam Simonides valuit, & hymnus ab eo est aliquis in Memoriam decantatus, in quo omnia tempore marcescere scribit, ipsam vero tempus ut nec corrumpatur, a memoria habere. Suid. in *Ἀπολλωνίου*.
- 2) *Πυθαγόρου δόξα*. Philostr. VIII. 19. seq. Confer V. C. Francisci Blanchini Veronensis, Bibliothecæ Ottobonianæ præfecti Epistolam de lapide Antiati, in qua agitur de Villa Hadriani Augusti in Antiati Colonia sita, Oraculo Fortunarum, ac templis in ea celebratis, libro Apollonii Tyanei ibi dicato, & ejusdem affectis eo confluentibus, nec non de signis celeberrimis ibidem effosis, Apolline præsertim Vaticano & Gladiatore Burghesiano. Rom. 1698. 4. *Πυθαγόρου βίον* ab Apollonio scriptum Suidas auctor est.
- 3) *Διαθήκη* five Testamentum. Suid. Philostr. lib. I. c. 3. & lib. 7. c. 35. ubi testatur solum hoc ex Apollonii scriptis Ionica fuisse, Dialecto compositum. Nam alioqui Anticauum notaverat etiam lib. I. c. 7.
- 4) *Ἀπολογία* adversus *ψευδὴ χάματα* Euphratis Ægyptii Philosophi, ad Domitianum Imp. existat apud Philostratum VIII. 7.

5) *πρὸς*

- 5) *περὶ μαρτυρίας ἀστρον de arcaniore ex astris divinatione libri IV. ex consuetudine familiari cum Iarcha & aliis sapientibus ludis. Philostr. III. 41.*
- 6) *Τελετὴ ἢ περὶ θυσιῶν, καὶ ὡς αὐτὸς ἐκάστη θῆ περὶ φόρων π καὶ περὶ χρηρισμῶν ἢ θυοὶ ἢ ἀνέδοι ἢ εὐχαῖν. De sacrificiis, & quomodo quis unicuique Deo convenientia & accepta sacrificia vel libamina aut preces offerre possit. Euseb. IV. 13. de præparat. Svid. Philostrat. III. 41. & IV. 19. ubi τὴν αὐτὴν Φωνὴν malim de Attica quam Cappadocum dialecto intelligere. Nam lib. I. c. 7. Philostrato teste ἡ γλῶττα Ἀπὸνῆος ἔχει, ὃδ' ἀπὸ χειρὸς τοῦ Φωνίου ἔστιν ἔδναι. Confer fragmentum Eusebii loco laudato obvium.*
- 7) *Oracula columnis æneis Byzantii insculpta, de quibus Codinus in Originibus CPol. p. 30. κατ' ἐξάίρετον εἰς τὰς χαλκὰς πύλας (lege cum Clariss. Oleario σῆλας) τ' ἐσχάτων ἡμερῶν τ' μελλόντων ἐσθ' πᾶσι αἰσθηταί, ὡς ἐκτελῶντο Ἀπολλωνίου ὁ Τυανεύς, εἰς μνήμην τ' ἐπιγχαρόντων, ὧς τὸ ἀνέχεται εἶναι. Memorat χρησμούς Apollonii etiam Suidas.*

Omitto Apollonii colloquia cum sapientibus Babyloniorum, Iadorum & Aegyptiorum quæ à Damide excerpta & Philostrati operi passim inserta leguntur.

Fuit & Apollonius Tyaneus junior sub Hadriano Imp. ut ex Agresphontis libro de Homonymis notavit Suidas. Sed apud Is. Caufabonum p. 56. Epist. ad Bongarsium, ubi memoratur *Narratio eorum qua acciderunt Apollonio Tyaneo, ex ætatis membris*, pro Tyaneo haud dubie legendum Tyrio, intelligitur enim fabularis illa & erotica narratio quam hanc edidit Marcus Vellserus A. 1595. 4. testatus ante multa sæcula è Græco versam, fortassis (ut Barthius suspicabatur) à Symposio anigmatum scriptore. Versibus latinis Hexametris leoninis etiam Gotfridus Viterbiensis in Pantheo suo perstrinxit, & Græcis versibus politicis expressit Constantinus sive Gabriel Contianus quidam circa A. C. 1500, cuius Metaphrasis vidit lucem Venet. 1603. 4. Denique Gallice prodierunt *les Aventures d' Apollonius de Tyr*, par Mr. le Br. Rotterodami hoc ipso anno 1710. 8. Latine recusa etiam in Vellseri Operibus p. 681.

Apollonii Tyanei vitam præter Philostratum scripserant etiam *Damias* Assyrius, ex Nino civitate, unde Νίνιος Philostrato dicitur: *Maximus* Egiensis & *Manages* eidem Philostrato memorati. Tum *Soterichus* Oasites, de quo Suidas. *Popsicus* etiam ejusdem.

Apollonii facta in litteras missurum se scripsit in Aureliano c. 24. ubi refert Imperatorem Tyanae civitati iratum negasse eam se in illo opido relicturum, sed apparuisse Imperatori Apollonium latinisque verbis dixisse: *Aureliane si vis vincere nihil est quod de civium meorum pace cogites. Aureliane, si vis impare, à cruore innocentium abstine, Aureliane clementer te age, si vis vincere.* Imperatorem itaque agnito vultu Philosophi cuius imaginem in multis viderat templis, attonitum, & imaginem & statuas & templum ei promississe, atque in meliorem rediisse mentem. Denique *Sidonius Apollinarius* Vitam Apollonii è Græco in latinum vertit, versionemq; suam misit ad Leonem Evarigis & successoris A-latici Consiliarium, VIII. 3. Epist. usus Codice Græco Philostrati, quem è Nicomachi exemplari descripserat Tascius Victorianus, ut notavi supra §. 3. Sed jam pridem est quod interpretatio illa intercedit, quam auctor ipse festinatam adeoque turbidam & opicam appellat.

CAPUT XXV. DE ALEXANDRO Aphrodisiensi.

*Alexandri Aphrodisiensis atq; Praeceptores & dogmata quædam. 1. Scripto-
rum editorum recensio cum observationibus Criticis. 2. Scripta in-
dita atque deperdita. 3. Index auctorum in scriptis Aphrodisiei editis
universis allegatorum. 4.*

I.

A

ALEXANDER ex Aphrodisiade a) Cariz urbe *Aphrodisiensis*
Ἀφροδισιάς, Philosophiam Aristotelicam (non Romæ
b) sed

- a) De Aphrodisiade Cariz urbe vide Stephanum in *Ἀφροδισιάς*, in *μεγάλη πόλις* ὁ Νινύη. Xenocratis Aphrodisiensis mentio apud Artemidorum IV. 24. p. 204.
De Adraſto Aphrodisiensi dixi lib 3. c. 11.

b) sed Athenis vel Alexandria ut suspicor) ab Imp. Septimio Severo & Antonino Caracalla docere iussus, primitias laborum suorum, eisdem inscripsit libellum de fato, adeoque post A. C. 199. & ante annum 211. quo Severus diem obiit supremum. Quoniam vero primitias ingenii c) tunc ei obtulit Alexander, hinc postea adhuc per plusculum temporis floruisse illum colligas, tot & tantorum commentariorum auctorem. Laudat etiam alibi Athenæi Dipnosophistia edita post Oppiani mortem, qui carmina sua iisdem Imperatoribus obtulit. Audivit Aphrodiseus Herminum & Aristoclem, Messenium Peripateticos, de quibus dixi lib. 3. c. 11. Sosigenem item, juniorem Peripateticum. De Deo satis pie sentit & loquitur, quem solum habere immortalitatem scribit in V. Topic. p. 178. *omni honore dignissimum, cunctis votis expetendum atq; omnium parentem* vocat in VII. Metaphys. p. 282. & in IX. p. 320. *Proprie ens & simplex, ac ut ita loquar substantialis substantia & quæ immobilis movetur, hoc est Deus optimus Maximus non gignitur neque interit.* adde in XII. p. 381. 382. 388. 395. 398. & lib. 2. quæstion. & solut. c. 21. ubi ait providentiam si quis Deo auferat, idem esse ac si quis demat nivialborem frigusque, calorem igni, melli dulcedinem. *Επί τι τὸ κατελεγεῖσθαι, εἰ τις χεῖν αἰα φέληται τὸ λυκὸν καὶ ψυχρὸν τί ᾗ πρὸς αὐτὸ θερμὸν σβέσθης, μέλι τι ᾗ τὸ γλυκὺ καὶ ψυχρὸς τὸ κινεῖσθαι, καὶ θεὸς τὸ σπρῶσθαι;* Animæ vero immortalitatem & separabilitatem à corpore aperte negat ad lib. 2. Topicor. p. 77. 81. & alibi, atque ita quidem ut p. 72. temere dicat eos qui illam animæ tribuunt, perinde mentiri ac si quis bis duo ajat esse quinque. Tum lib. 2. quæstionum & solut. c. 8. seq. & in libro utroque de anima pluribus disputat animam

d) Negat enim Imperatores præsentem adire sibi licuisse, sub init. libri de fato: *ἦ μὲν δι' ἐυχῆς μοι ἔσται.* *Erat quidem mihi in votis, maximi Imperatores, Severo & Antonino, ut ipsi apud vos esse mihi contingeret & conspiciari & alloqui vos, & gratias agere pro beneficiis sapientissimo à vobis acceptis, ut qui omnia semper quæ postulavimus obtinuerimus, simulque testimonium acceperim, dignum me esse qui quæ postulaveram obtinerem.* Athenis fuisse colligas ex Commentar. in Metaphys. librum V. p. 206. ubi de statua Aristotelis, quæ fuit in Lyceo.

e) Ibid. *Ἐτάρασσα πρὸς ἡμᾶς τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἐξουσίᾳ καὶ τινὰς ἀπαρχὰς ἡμῶν ᾗ ἡμετέροις καὶ πᾶσι ἀναθήματα πέμψαι.* *Βιβλίον ὑποσχυνμένα Θεοφίλου Φιλοσόφου περιεχόν καὶ τὸ δόξαν ᾗ Ἀριστοτέλης ἦν ἔχει περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ καὶ ἐφ' ἡμῶν τὸ Φιλοσοφίας ποιεῖσθαι, ὑπὸ τῇ ἡμετέρας μαρτυρίας διδάσκει καὶ αὐτῆς περὶ ἡμῶν.* *En libertate quæ erga Numen meo licet, ausus sum aliquas vobis fructuum vestrorum primitias mittere, --- librum qui contemplationem continet ad Philosophiam pertinentem & qui de fato deque eo quod in nostra potestate est explicat potentiam Aristotelis, cuius ego Philosophia Professor & Magister publico testimonio vestri prætonio constitutus sum.*

nam esse $\epsilon\iota\delta\theta\epsilon$ πὶ τοῦ σώματος ὁργανικῶς, καὶ οὐκ εἶναι πρὸ αὐτοῦ καὶ αὐτῷ, professus Aristotelis d) se sententiam tradere, atque ut in-
 alius, ita in hoc quoque capite de anima sequi. Ut vel hinc appareat
 alium Alexandrum auctorem esse problematum quæ sub Aphrodi-
 sei nomine circumferuntur, in illis enim libri 2. præfat. & proble-
 mate LXIII. LXVII. anima immortalis esse diserte affirmatur. Etiam
 problemate LXXXVIII. ex illis quæ in sola Gaza versione leguntur,
 plus fatis Astrologico quàm Aphrodisiensis solet facere, tribuitur. Ca-
 terum lib. 1. de anima pag. 138. b. fatetur Aphrodisiensis animum
 μηδὲ πῶς δεχῶν ὁράναι πρὶ σωματικῶν περὶ ὧν ἔστιν ὁ νοῦς, ἀλλὰ
 δεχόμενος αὐτὸν αὐτῷ περὶ τοῦ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν
 instrumento corporeo ad res intelligibiles capiendas, sed sufficere sibi metipso illorum
 ad rerum intelligibilium perceptionem. Quam in sententiam plura legas li-
 bro 2. p. 144. a. seq. ubi ait se à quodam accepisse sententiam Aristo-
 telis ita expositam, quod mens divina extrinsecus adveniens per hu-
 manum corpus velut organum operetur: atque ea ratione immor-
 talem illum & incorruptibilem dici posse. Ἐκαστος γὰρ περὶ τοῦ νοῦς
 εἰρησάζει, ὡς ἂν εἴποιτο, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ
 ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς,
 ὡς ἂν εἴποιτο, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς,
 ὡς ἂν εἴποιτο, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς.

Melius cæteris Peripateticis sensum Aristotelis inter-
 pretari, sed Platoni esse iniquiorem judicat Simplicius in 2. de
 celo p. 91. b. edit. Græcæ. Atque posteriores plerique omnes liben-
 ter eum sequuntur, non Græci modo ut Themistius, Ammonius, Phi-
 loponus, Olympiodorus, Simplicius, Michael Ephesius, & Latini
 ut Boëthius, sed Arabes quoque ut Averroës. Peculiari veluti no-
 mine illis vocatur ἐξηγητής, explanator, seu quod omnes Aristotelis libros
 exposuerit, seu quod excellentissime, seu quod utrumque, ut Francisci Patri-
 tii verbis utar Tom. I. discuss. Peripatet. p. 138. Atque hic est Ale-
 xander, cujus scripta perinde ut Peripateticorum celeberrimorum
 Aspasii & Adrastii ἐν τῇ συνοσίᾳ lecta testatur Porphyrius in vita Plo-
 sini. Commentarios quosdam Aphrodisei Arabice versos etiam nunc
 extare, testantur Hottingerus p. 253. seq. Analect. & Bartholomæus Her-
 belotus Bibl. Oriental. in *Alexander al Aphrodisi*. De aliis Alexan-

drie

d) Præf. libri 1. de anima: Ἐπεὶ δὲ ὡς περὶ ἐν τοῖς ἀλλοῖς, τὰ Ἀριστοτέλους περὶ τοῦ νοῦς
 εἰρησάζει, ὡς ἂν εἴποιτο, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς,
 ὡς ἂν εἴποιτο, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ νοῦς.

dris tribus Peripateticis, Crassi præceptore, & Aegæo atque Damasceno. dixi lib. III. cap. XI. de aliis Alexandris qui Græcè scripserunt, cap. VIII. sult. ejusdem libri. Fuit & circa A.C. 1330. Peripateticus quidam Alexander de S. Elpidio, Italus qui in libros quosdam Aristotelis latine est commentatus, quemq; cum Aphrodiseo confundi à nonnullis notat Jonsius p. 352. de scriptoribus Hist. Philos. De illo Alexandro videndus Possevinus in Apparatu Sacro.

II. SCRIPTA ALEXANDRI APHRODISIENSIS EDITA.

- κ. *Περὶ ἐμαρμίδης* f) καὶ ἐφ' ὑμῖν. Ad Imperatores Severum & Antoninum Caracallam *de fato, deque eo quod in nostram potestate est*, ex mente Aristotelis, *liber* eximius, è quo prolixum locum, quo fatum impugnatur, adducit Eusebius VI. 9. de præparat. Evangel. Pleraq; breviter repetit iisdem fere verbis Aphrodiseus ipse postremis capitibus libri posterioris de anima. Apud Eusebium quidem male Vigerus verba ἐν τῷ περὶ ἐμαρμίδης vertit in libris iis quos *de fato* edidit, parum quoq; accurate omittit in signe elogium quod Aphrodiseo ibi tribuit Eusebius, vocans eum αἰδρα ἐμολα Διὰ φαν' ἐν τῷ κ' φιλοσοφίας λόγοις. Hoc libro Alexander videtur Severi Imp. animum (ut suspicatur Joh. Picus pag. 282. Opp.) à superstitione Astrologica revocare voluisse. Ceterum non satisfacit noster olim Hierocli, qui in libro suo de fato & providentia inter alios Alexandrum oppugnavit, teste Photio Cod. 214. Cardanus quoque in libro de scriptis propriis ait *Ciceronem de fato ornatius quam verius, Aphrodiseum male, Pomponatium tenuiter, neminem sufficienter scripsisse.* Græce prodit (sine capitum distinctione) edente Victore Trincavello Medico, Venetiis 1534. fol. ex Aldi officina, ad calcem commentariorum Themistii, quibus libros duos Alexandri Aphrodisi de anima adjunxit Trincavellus, in Epistola ad Casparem Contarenum

- e) In hoc Catalogo videbis me non pauca addidisse laudatissimæ Philippi Labbei industria, qui in conspectu Aristotelis, & Platonis Græcorum Interpretum typis editorum Parisiis 1657. 4. vulgato, p. 3. & 4. Aphrodisei scripta edita recenset. f) Fragmentum Alexandri de eodem argumento adhuc ineditum Græcè habere se testatus est Thomas Galeus VI. C. nonis ad Sallustium de Dñs c. 9. Vide & lib. 1. Alexandri questionum & solutionum cap. 4.

tarenum observans Alexandrum hunc esse quem Themistius
 sapissime sceleretur & imitetur. Biennio post itidem Venetiis
 A. 1536 sed minus nitido typorum caractere hunc de fato
 librum subiecit Trincavellus libris quatuor quaestionum Ale-
 xandri Aphrod. in fol. editis, & Petro Danelio inscriptis, cu-
 jus studium in emendandis illis celebrat. Promittit titulus et-
 iam Metaphrasin ex Damascio in primum librum de coelo &
 mundo, Epitomen per modum commentarii in quatuor pri-
 mos & octavum Physices libros; Theophrasti librum de sensu
 & Priscani Lydi Metaphrasin in libros Theophrasti de sensu &
 phantasia: Sed in volumine ipso frustra illa quaesivi, licet plura
 illius editionis exempla viderim. Ab eo tempore recensitus
 & emendatius editus Graece separatim est liber de fato à Joh.
 Caselio, Rostoch. 1588. 4.

Latine vertit Hieronymus Bagolinus, qui divisit in capita undeviginti,
 & libris quatuor quaestionum Alexandri subiecit. Venet. 1541.
 apud Hieron. Scorum fol. atque inde 1549. 1555. 1559.

Hugonis Grotii interpretatio extat in Philosophorum sententiis de fato à
 magno illo viro collectis partim, partim de Graeco versis Paris.
 1648. 4 & Amsterd. 1648. 12. testaturque Grotius se ad versi-
 nem suam concinnandam Graeca & cum Eusebio & cum MSto
 Codice contulisse. Extant etiam in ejus Operibus Theolog. T.
 3. p. 409.

Denique *Graece & Latine* cum nova versione prodiit hic Alexandri li-
 ber in sectiones tributus 39. nescio quo editore, Londini 1688. 8.
 addito ad calcem, Ammonii loco ejusdem argumenti ex com-
 mentario ejus in Aristotelem *de impulsivis*.

2. *Ἐμπειρία* sive Commentarius in primum priorum *Analyticorum*.
 Aristotelis, *Graece* Venet. 1489. apud Aldum, fol. & Venetiis
 1520. atque 1536. fol. cum Philopono & Magentino in pri-
 ma Analytica, & Anonymi tractatu de Syllogismo, tum Flo-
 rentiae A. 1521. 4. cum Alexandri Commentaris in Elen-
 chos Sophisticos. *Latine* interprete *Johanne Bernardo Feliciano*,
 qui versionem suam Diogeni Hurtado Mendozae inscripsit.
 Venet. 1542. 1546. & 1560. fol.

3. *Commentarius in VIII. Topicorum libros*, quos à Marco Musuro
 recognitos *Graece* edidit & Alberto Pio Carporum Principi de-
 dicavit Aldus, testatus se Francisci Victorii Bergomatis com-
 men-

mentarios Græcos in eadem Topica addere voluisse, ni subito incendio Victorii in Aristotelem, Platonem & Galenum aliosque Medicos scripta conflagrassent. Prodiere Venetiis 1514 & 1526. fol. Latine interprete *Guilelmo Dorotheo* Veneto, ibid. 1524. 1541. 1554. Paris. 1542. fol. & ex accuratioris versione *Joannis Baptistæ Rasarii* Novariensis, Medici Venet. A. 1563. fol. apud Hieron. Scotum (licet hæc editio nomen Rasarii præfixum non habeat) & 1573. fol. Librum tertium vertit quoque *Petrus Gerardius Burgenfis*, Florent. 1569. fol. & septimum elegantissimus *Muretus*, cujus interpretatio dicata L. Memmio Fremioto Patritio Divionensi, post auctoris fata vidit lucem Ingolstadt. 1602. 8. cum Mureti notis in Ethica, & Oeconomica Aristotelis, Platonis 1. & 2. de Rep. atque Xenophontis Cyropædiam & anabasin, notisque & variis lectionibus (Jacobi Gretseri ut suspicor) in Codinum de officiis Palatii CPolitani. Σφάλματα γραφικά quandoque in Codicibus Aristotelis emendat Alexander ut lib. V. p. 190. & ex variis lectionibus g) dijudicat quæ probabilior ipsi videtur, ut lib. VIII. pag. 272. Alexandro Aphrodisiensi hunc commentarium diserte tribuit etiam Suidas, verba quædam ex illo (quod sapius alibi nomine ejus dissimulato facit) allegans in *διεξοδικός*. Neque audiendus Franciscus Patricius qui ad longe juniorem auctorem refert. Quod attinet ad duplicem Patricii objectionem quæ ex libro quinto petitur, respondendum quinque voces sive prædicabilia non à Porphyrio primum reperta sed jam in Topicis, ut Vivi etiam 3. de corrupt. art. pulchre notatum est, ab Aristotele tradi. *Angelorum* vero vocabulum quo p. 186. Alexander utitur pro bonis spiritibus, occurrit etiam apud Aristidem (Aphrodisiensi antiquiorem) tum apud Porphyrium, Simplicium, Hieroclem, Schol. Hermogenis p. 8. (& 11. ubi *δαιμόνων ἀγγελικῶν* mentio) Capellam, aliosque. Animas vero immortales eo loco scribit, exempli causa hanc aliorum sententiam referens, non propriam exponens. Librum primum & sextum extare Arabice refert Herbelotus Bibl. Oriental. p. 966.

I 2

4) Com-

g) Idem etiam in aliis commentariis facit, ut in 1. Analytic. p. 9. 79. in Sophist. Elench. p. 7. b. 39. b. in Metaphyl. p. 21. 26. 33. 76. 81. 214. de sensu pag. 109. 120. b. 123. b. &c.

4. Commentaria sive *ὑπομνημάτων* in *Ελέγχους Σοφιστικούς*, primus Græce edidit Hercules Gyrlandus, ad Hieronymum Canesium Abbatem, Venetiis apud Aldum 1520. fol. Additæ ad calcem Variæ lect. è quatuor Codicibus. Mox recensum hoc opus Florentiæ una cum commentariis jam memoratis in 1. Analyticor. Florentiæ A. 1521. 4. Latina versiones mihi innotuerunt tres, prima *Guilelmi Dorothæi* Veneti, quæ post editionem Venetam Marco Mauroceno Senatori Veneto inscriptam, ex *Johannis Nabæsonensis* recognitione lucem vidit Parisi, apud Simonem Colineum 1542. fol. Altera melior *Job. Baptista Rascarii*, ad Matth. Donatum Aloyfii F. Venetiis apud Ludovicum Avancinum A. 1557. fol. Tertia *Gaspari Marcelli*, ibid. 1559. fol. Passim innuit Alexander alios ante se eodem Aristotelis libros exposuisse, quorum sententias expendit. Ex his nominat Galenum p. 8. b. Miratus sum quod p. 17. b. legi: *ὡς ὁ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔχοντος, καὶ τὸν ἐκείνου ὅτι καὶ ἐκείνου καὶ ἴδια ὁμοία*. Numquid verba καὶ ἐκείνου sunt ab aliena manu? ita certe mihi videntur. Distinctionis in libros duos nullum est in Alexandro vestigium p. 38. b.
5. Commentarii in libros XII. *Μεταφυσικῶν*, latine tantum hætenus prodierunt ex versione *Job. Genesii Sepulveda* Cordubensis, ad Clementem VII. Pontificem Max. Romæ 1527. Parisi, 1536. Venetiis 1544. & 1561. fol. Usus est Sepulveda, ut in Epistola libro sexto præmissa testatur, Codicibus quatuor, in quibus præfatio operi præmissa defuit, quam è Codice alio MS. Græce & Latine dedit Antonius Possevinus Libro XII. Bibl. Selectæ c. 29. Desideratur quoque extrema pars in librum X. *Ceterum ejusdem Aphrodisei sive Scholia sive Pamphylis Græca MSa in XIII. & XIV. librum Μεταφυσικῶν Aristotelis, nondum quod sciam prodierunt in lucem; quantum earum exempla tum apud Petrum Fonseca nostrum, tum apud Fridericum Pindasium publicum Philosophia in Gymnasio Bononiensi professorem, cui probata sunt, quique in exemplari quadam emendavit, quæ extant apud me.* Hæc Possevinus loco laudato T. 2. p. 74. Quamvis verò idem cap. 25. scholia ista Aphrodisei dictionem & stylum sapere contendit, quæ manu exarata fuere etiam in aliis Bibliothecis, ut in illa Joh. Vincentii Pinelli teste Andrea Schotto in Vita Aristotelis p. 160. tamen Commentaria hæc in *Μεταφυσικῶν* libros *Ἀλεξανδρου*

dro Aëgeo vel alteri cuicunque, aut Michaeli Epheso, tribuere maluerunt Franciscus Patricius & Antonius Scaynus. Sed Alexandro Aphrodisiensi tribuuntur etiam à Syriano, qui sæpe illa allegat & ab Averroë, Theologiam Alekxanderi Al Afrodis quam Arabice extare testatur Herbelottus in Bibl. Orientali p. 966. Iuspicio esse hos in Metaphysica Commentarios.

6. *Τόμωμα εἰς τὴν περὶ αἰσθητικῆς καὶ αἰσθητῶν, Commentarius in librum Aristotelis de sensu & iis quæ sub sensum cadunt.* Meminit Aphrodisæus ipse lib. 1. de anima p. 133. *Πρὸς πλείον ὃ ἔρηται περὶ τούτων (ὁ Φρασεῖν) ἐν τῇ περὶ αἰσθητῶν καὶ αἰσθητικῶν.* & lib. 1. questionum & solutionum cap. 2. *ἄμεινον τέτακται τὴν τὴν πρὸς βλάστη (de coloribus) ἐν τῷ Πιπρὰ Φυτῶν λήγειν πρὸς ἐν τῷ περὶ αἰσθητικῆς καὶ αἰσθητῶν ἐξηγήσεως καὶ Πιπρὸς.* Lucem vidit Græce ad calceem Simplicii in libros de anima, subjectis Michaelis Ephesi in Aristotelis quæ vulgo vocant parva naturalia scholiis, Venet. apud Aldum 1527. fol. Præmittitur Francisci Asulani Epistola ad Alexandrum Campegium, Bononiæ Episcopum designatum. Latine Alexandri commentarium una cum Michaelis Ephesi quæ dixi scholiis convertit ediditque Lucius Philaltheus, Venetiis apud Hieron. Scotum, 1544. 1549. 1559. ejusque hæredes 1573. fol. Ex iis qui ante Aphrodisæum in librum eundem scripsere laudatur p. 94. edit. Græcæ Aspasius.

7. *Τόμωμα εἰς τὰ Μετεωρολογικά, in quatuor libros Aristotelis de Meteoris Commentarius, Græce editus à Francisco Asulano una cum libro de missione & Joh. Philoponti commentariis ad libros de generatione & interitu.* Venet. 1527. fol. Latine vertit Alexander Piccolomineus, Venet. 1540. 1548. 1573. 1561. fol. Johannes item Camotius, Venet. 1556. fol. Aphrodisiensem auctorem agnoscere negat G. Vossius libro de sectis c. 17. §. 17. & ante eum Petrus Victorius XXV. 22. Var. Lect. Andreas Schottus in Vita Aristotelis p. 157. & Franciscus Patricius T. 1. discuss. Peripatet. p. 32. his usus argumentis, quod lib. 3. dubitationum & solutionum cap. 10. & 14. atque in Olympiodoro ad libros Meteorologicos quædam ex Alexandri Aphrod. commentario allegantur quæ in his non occurrunt: tum quod

auctor hujus commentarii b) præceptorem suum laudat Soligenem, qui Julii Cæsaris tempore clarus fuerit, adeoque non potuerit esse Aphrodisi præceptor, sed Alexandri forte ~~Agæi~~ iidem Peripatetici. De Soligene imprimis res manifesta esset, ni. forte fuerit aliquis Peripateticus Soligenes junior, & Soligenem præceptorem citat etiam Alexander ad Metaphysica p. 239. & 325. Alexandri in Meteorologica commentarios laudat præter Olympiodorum & Philoponum. Nicephorus Chummus in Epistola ad Theodorum Protoprovestiarium quam edidit Joannes Boivinus V. C. notis ad Nicephori Gregoræ Hist. p. 755.

8. *Περὶ μίξεως, de mixione & temperatione corporum* liber, quo Stoicorum præcipue sententiam de penetratione corporum, & DEO mundi anima refellit, Græce editus ad calcem commentariorum Alexandri in libros Meteorologicos de quibus jam dixi, Venet. 1527. fol. apud Aldum, Latine vero interprete *Angelo Caminio*, ad calcem questionum naturalium & librorum de anima Venet. 1555. 1559. fol. apud Hieron. Scotum. Verterat & *Jacobus Schegkius* Tubingæ 1540. 8. apud Morhardum. Si Gesnerum audimus, in Vaticana Bibl. extat etiam Aphrodisi liber *περὶ κρύσεως καὶ αὐξήσεως* ab illo *περὶ μίξεως* diversus, ac nondum editus. Conferenda etiam quæ ad librum IV. Meteorolog. & de sensu p. 104. b. seq. & in Questionum ac solut. lib. 3. c. 14. Alexander disputat.

9. *Περὶ ψυχῆς, libri duo de anima*, non liber primus & secundus ejusdem operis, sed ut legenti apparebit duo diversi libri ejusdem argumenti, nisi quod libro posteriori i) dissertationes

lucu-

- b) Alex. ad lib. 3. Meteorolog. p. 116. Ἀλλ' ὅτι μέναι τοιαῦται δέξαι περὶ τῶ ἄλλω ψαδῆς, ἡκανῶς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Σωσργένης ἐν τῷ ὑγδοῶ περὶ τῶ οὐρανοῦ εἰδείξεν. Philoponus libro 2. ad lib. 1. priorum Analyt. p. 33. b. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἑ φιλοσόφου ἐξηγητῆς ἐν τινι μονοβιβλίῳ καὶ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον Σωσργένην ταύτης εἶναι τῶ δόξης. οὗς ὅτι τὸ ἐξ ὑποθέσεως ἀναγκαζῶν συναίρει ἐν ταύτῃ ὁ Κριστόδωρος.

- c) Ex hoc libro secundo (maxime p. 144. seq. edit. Græcæ) petiit breve scriptum latine sub titulo: *Alexandri Aphrodisi de intell. An*, occurrens in opere septisegmentato quod Alexander Achillinus edidit Bononiæ 1501. 1516. fol. & præter libellum illum (ex Arabico ut videtur versum & Parisiis etiam A. 1520. 8. excusum in quo *Ysaac* quidem allegatur) complectitur Aristoteli tributum secretum secretorum, 2. de signis tempestatum 3. de muneribus. Averrois de animæ beatitudine, Alexandrum de mirabilibus Indiæ & Alexandrum Achillinum de universalibus. Cæterum Alexandri Aphrodisiensis scripta Arabibus etiam non ignota fuisse, vel ex Averroë patet.

luculentæ de aliis etiam rebus variis annectuntur, ut de natura quatuor elementorum, de visu & luce, 4) quid sit secundum Aristotelem quod tanquam bonum maxime homo appetat ac desideret: de indissolubili nexu ac vinculo virtutum, de Jure naturæ ἐν Φύσιν τὸ δίκαιον, & dissertatio 1) quæ argumentis duodequadraginta contra Stoicos probat virtutem non sufficere ad beatitudinem. Item quod foemina à mari specie non differat: & denique de libero arbitrio, fortuna, & fato ex Aristotelis sententia, eandem fere in sententiam ut peculiariter libro quem hac de re ab Aphrodiseo editum, paullo ante monui. Nescio scripseritne etiam Aphrodiseus distinctum ab his ὑπομνήματα sive commentarium in libros Aristotelis de anima, quem allegat libro 1. dubitationum & solutionum c. 11. ubi aliquid ex libro primo Philosophi περὶ ψυχῆς afferens addit: ὡς εἰρηται, μοι ὅτι τῶν ἐκείνου ὑπομνημάτων. Etiam in librum VI. Metaphysicorum p. 223. *Principia Geometria Astronomia principis exactiora sunt, quamquam hujus subjectum Geometria materia longe praefertur, ut dictum est à nobis in libro de anima.* Cæterum duo illi quos dixi libri lecti etiam Avenroji, Græce prodierunt ad calcem Operum Themistii, subjuncto libro Alexandri de facto Venetiis, editore Victore Trincavella, 1534. fol. ex officina Aldi. Librum primum Latine interpretatus est Hieronymus Donatus Patricius Venetus, Venet. 1502. 1514. fol. & 1538. 8. atque Parisiis ad calcem Themistii 1528. fol. Basil. 1535. fol. Alterum librum vertit Angelus Caninius Anglariensis, cujus interpretatio cum priore libro per Donatum verso, prodiiit latine ad calcem quaestionum naturalium Venet. 1555. 1559. fol. apud Hieronymum Scotum, addito libro Alexandri de missione.

10.

4) Videtur hæc diff. respicere Alexander 3. Meteorolog. p. 115. εἰδείχθη ἐν τοῖς περὶ τῶν πῦρος ὁρώμεν.

1) Hanc Fridericus Sylburgius Francof. 1564. 4. in luculentia sua operum Aristotelis editione ac calcem Ethicorum magnorum & Eudæmiorum Græce edidit tanquam peculiare scriptum hoc titulo: Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισίου, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἢ ἀρετῇ πρὸς εὐδαιμονίαν. Subiecta etiam Aristotelis & Xenophontis Ethicis Politicis & Oeconomicis Græce excussis Basileæ apud Joannem Waldemum sine temporis nota, in 8. Cæterum tota illa disputatio parum auit à legomachia, ut patet ex his Seneca Epist. IX. *Se contentus est sapiens ad beatitudinem vivendum, non ad vivendum.*

10. φυσικῶν καὶ ὁλίγων ἀποριῶν καὶ λύσεων βιβλίον δ', *Physicorum scholiorum per dubitationes & solutiones ad varia Aristotelis loca libri quatuor*. Politianus *questiones naturales* vocat, de his enim non de problematibus intelligenda hæc ejus verba Capite 1. Miscell. Quod & Alexander Aphrodisiæ Peripateticorum omnium etiam ab Averrhoë laudatissimus; in egregie subtilibus illis naturalium questionum libris ostendit, quos à se lectos divus Hieronymus gloriatur, S. Hieronymi verba sunt 1. in Rufin. *Revolvo Aristotelem & Alexandrum Aristotelis volumina differentem, & quantum ambiguum sit copia, eorum lectione cognosces*. Quāquam in his ambiguum est mentio, tamen commentarios potius ceteros Alexandri in Aristotelem, quam illos questionum libros innuere his verbis Hieronymus videtur, quibus non raro Alexander de brevitate obscuritate & ambiguitate verborum Aristotelis conqueritur. Quatuor isti libri questionum Græce primum editi sunt ab Victore Trincavello, Vener. 1536. fol. atque additas liber de fato, de quo jam supra dixi. Latine vertit Hieronymus Bagolinus Veronensis cum filio Johanne Baptista, inscripsitque questiones naturales & Morales. Venet. 1541. 1549. 1555. 1559. 1563. fol. adjuncto vel libro de fato, vel duobus de anima libris. Extat & Latina interpretatio Gentiani Herveti Basil. 1548. 8. apud Jo. Oporinum. *Questiones Alexandri Aphrodisiæ naturales, de anima, Morales: sive difficultum dubitationum & solutionum libri IV. nunc primum in lucem editi*. Quod additur tunc primum in lucem editos, nisi de Herveti versione intelligas, id refellunt quæ diximus. Græca parum vel accurate, vel nitide excusa sunt, unde Jo. Baptista Bagolinus in Epistola ad Vincentium Modium: *Alexander optime nosti quam corruptus Græce circumferretur, admirabilis auctor in Philosophia, miserabilem in modum mendosus. Sed ut scis veteribus adhibitis manuscriptis exemplaribus Græcæ multo melioribus, locis collatis vel in Alexandro ipso, vel Themistio, Johanne Grammatico, Simplicio, Aristotele plurimum, mea summa industria, doctis consulendis, & te, imprimis, Vincenti, effeci, ut plurimis in locis antea obscurum nunc clarum fecerim Alexandrum, quantum ejus propria brevis, obscurum & concisa quadam oratio hactenus à me fieri dilucidior potuit.*
11. ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν προβλημάτων βιβλία β' *Problematum Medicorum & naturalium libri duo*, lectudigni, sed qui aliam ut videtur

detur Alexandrum quam Aphrodisiensem nostrum auctorem habent. Medicorum & Philosophorum sententias subinde consulit, ut lib. 1. problem. 99. & 141. ipseque auctor Medicus videtur, tum propter Medicæ artis elogium, quod libro secundo præmittitur, tum quod lib. 2. problem. 11. ut Medicus ait *περὶ Θεοφράστου καὶ Βοηθίου*, & præterea totum opus virum indicat Medicæ artis peritorem: præterea & libros suos allegoriarum in confectas de Diis narrationes laudat lib. 1. problem. 87. Itaque Theodorus Gaza qui jussu Nicolai V. Pontificis primus illa latine vertit, *Alexandri*, inquit, *illius hæc viri sæcunaa sapientia præditi & veri atque germani opinionum Aristotelis speculatoris, nullo pacto equidem credere possum. Nam & doctrina auctoris illius cum in plerisque aliis, tum in istis qua de animo m) istæ hæc differunt problemata, omnino desiderantur, & ab elocutione illius adeo longe hæc diffonant, ut facile quisque lætione veterum literarum Græcarum exercitatus intelligere possit, non id opus ad Alexandrum Aphrodisiensem sed ad aliquem multo recentiore auctorem referri oportere.* Non defuere igitur qui auctorem esse suspicarentur *Alexandrum Trallianum* Medicum, Justiniani Imp. ætate clarum, de cujus scriptis infra lib. VI. dicendi locus dabitur. Itæ visum verisimile Hieronymo Mercuriali lib. 1. c. 11. & 22. Var. lect. & lib. 1. artis Gymnasticæ c. 11. atque Thomæ Gatakeri pag. 424. Adversar. & ad M. Antoninum p. 34. Fuere & alii Alexandri Medici, ut Laodicensis ille Asclepiadeus, cognomento Philalethes, de quo dixi lib. 3. c. 8. §. ult. Alexander item Medicus, Luciani æqualis, qui ejus meminit lib. de morte Peregrinip. 305. Theophylactus Simocatta in extremo suorum problematum, inter *ἀρχαίων* *φυσικῶν* scriptores etiam Alexandrum laudat. Prodierunt Græce problemata Alexandri à Friderico Sylburgio recensita & castigata in præclara quam adornavit Aristotelis editione, Francof. apud Wechel. 1585. 8. adjunctis Aristotelis & Cassii problematis, de quibus dixi lib. 3. c. 6. §. 25. & 38. Testatur Sylburgius se præter editionem Venetam Camotii atque, Parisiensem Conradi Neobarii, minore forma Jacobi Tussani auspiciis A. 1541. publicatam, usum esse libro amici, in quo plurimorum locorum correctiones, quædam hiantia & mutila è vetere Italica

K

lica

m) Confer quæ dixi supra §. 1. hujus capitis.

licæ cujusdam Bibl. Codice expleta erant & interpolata. In *Latina* versione *Theodori Gaza*, præfatio libri secundi, & unum hinc inde alterumque problema vel alio ordine ponitur vel omittitur, vicissim liber secundus longe pluribus problematis est auctior, nam cum Græca editio libro priore CLII. posteriore LXXVI. absolvatur, in *Gazæ* versione liber primus habet problemata CXLVII. secundus CXXX. in quibus omnia quæ post septuagesimum secundum sequuntur in Græco desiderantur. Sæpius excusæ est *Gazæ* versio cum problematis Aristotelis ab eodem translatis, ut Venetiis 1501. 1524. 1552. fol. & cum copioso indice Basil. apud Andream Cratandrum 1537. fol. Etiam in editionibus operum Aristotelis Latinis quæ Averrois commentarios junctos habent, ut Venet. 1560. 8. Tomo nono. Post *Gazam* vertit *Georgius Valla*, Placentinus cujus versio lucem vidit Venet. 1488. 1519. fol. Librum priorem etiam *Angelus Politianus*, cujus interpretationem post ejus fata inventam in lucem Petrus Crinitus edidit & Johanni Francisco Pico Mirandulano Principi dicavit, inter Politiani Opera Florent. 1497. fol. recusa Venet. 1498. fol. & Lugd. apud Gryphum 1537. 8. &c. Hæc versio problemata CLI. & alio subinde quam cæteræ editiones ordine, atq; in illis duo vel tria, etiam posterioris libri exhibet. Ab his omnibus differt *Georgii Merula* interpretatio, qui non in duos libros sed in sectiones quinque divisit, quarum secundam inscribit Medicinalium, & naturalium ambiguitatum, tertiam de quadrupedibus, cæteras reliquit *ἀσπιγράφως*; problemata plura etiam numero, nimirum CCCL. exhibet, adpersis passim scholiis & testimoniis aliorum auctorum. Paris. 1520. fol. cum Petri de Apono commentariis in Aristotelis problemata.

12. *Libellus de febribus* ad Apollonium Medicum, ejusdem ut videtur, cujus problemata sunt auctoris. Græce extat MS. in Bibliotheca Cæsarea, teste Lambecio, hæc inscriptione: *Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιάως ἱατροῦ περὶ πυρετῶν, πρὸς Ἀπολλώνιον*. Incipit: *ἤγησας ἡμᾶς, Ἀσκληπιαδῶν ἄξιον Ἀπολλώνιον, περὶ πυρετῶν οὐ ποιοῦντα διὰ γραφῆς ἐξηγεῖσθαι, ὅσα χεῖρον παρ' ἡμεῶν Φοιτῶντι διὰ γλώττης παρεδελώσασθαι, ἢ ὥσπερ, &c.* Hactenus Latine tantum prodiit *Georgio Valla* interprete, primum quidem in volumine excus. Venetiis A. 1489. fol. & non usque quaque obvio, quo hæc scripta Veterum

rum ex Vallæ versione exhibentur: *Nicephori Blemmidæ Logica*, *Euclidis lib. 14. elementorum*, *Hypsiclis Anaphoricus*, *Nicephorus de Abrolatio*, *Aristarchi de magnitudinibus & distantia Solis & Lune*. *Timmæus de Mundo*, *Cleonida* (hæc est quam ad Euclidem alii referunt) *Musica*. *Eusebius de Theologicis ambiguitatibus*. *Cleomedes Athenagoras de resurrectione*. *Aristotelis de Cælo*, *Magna Moralia*, *Poetica*: *Rhazis de peste*. *Galenus de inæquali diffemperantia*, *De bono corporis habitu*, *de confirmatione corporis humani*, *de prasagium*, *de prasagio*, *de succidaneis*. *Alexander Aphrodisiensis de causis febrium*, *Psellus de visu humano*. In syntagmate quidem scriptorum veterum Græcorum, Arabum & Latinorum de febribus Venet. A. 1576 fol. quod mrior, omissus est iste Alexandri de febribus libellus, in capita undecim distributus, & naturam genera differentias & causas febrium succincte persequens : at lucem vidit etiam Genevæ sive Coloniae Allobrogum 1612. & separatim Basil. 1542.8. apud Robertum Winter, atque in Symphoriani Campegi libro posteriore de claris Medicinæ scriptoribus Lugd. 1506.8. Fallit doctissimus Tiracvellus qui capite XXXI. de Nobilitate pag. 298. Alexandri Aphrodisiei libros de febribus hodie habere nos affirmat. In catalogo cujusdam bibliopoli, inquit Gesnerus, *Alexandri Aphrodisiei practica nominatur, quod nomen ipsius libro de febribus ab imperito aliquo impositum suspicor, cum & alii quidam barbari scriptores suas scriptas de febribus practicas appellent. Hoc autem Aphrodisiei opus non actum cumendi febres, sed earum naturæ speculationem continet.*

13. Idem præclarus Vir Conradus Gesnerus in partitionibus Rhetoricis titulo 2. Aphrodisæo tribuit Commentarium sive Scholia Græca in libros tres Rhetorices Aristotelis, quæ initio mutila sine auctoris nomine prodierint Græce Paris. per Conradum Neoburium 1538. minoris folii forma. Sed longe juniorem illa & Christianum auctorem agnoscunt, ut notare me memini supra lib. III. c. 6. §. 6. Quamquam Aphrodisæum etiam in libros Aristotelis Rhetoricos scripsisse inficiari nolim, Arabicam enim commentarii Alexandri in Rhetorica versionem ab Isaaco ben Homin concinnatam memorat Herbelotus Bibl. Oriental. p. 970.

Libros duos de figuris sensus & dictionis inter scripta Aphrodisæi idem Gesnerus male refert, cum sint Alexandri Rhetoris, Numenii

menii E. ut ex Julio Rufiniano pulchre observavit Laurentius Normanus, Upsaliæ suæ nuper decus. Dixi de illis infra in Rhetoribus, Alexandrum Aphrodiseum scriptoribus Musices practicæ ac speculativæ accenset Possevinus XV. 6. Bibl. selectæ, sed nihil ejus extat hoc argumento, quod sciam.

III, Scripta Alexandri Aphrodisei deperdita, vel quæ inedita adhuc delitescere feruntur.

Ineditis præfixus Asteriscus.

1. *Commentarius in Aristotelis κατηγορίας.* Meminit Simplicius in Categ. & in 1. de Cælo pag. 38. b. edit. Græcæ. & Alexander ipse in Topic. VII. p. 225. atque in Elenchos Sophist. pag. 13. b. & 58.
2. *In librum πρὸ ἐπιμεινέας.* Alexander in Metaphys. p. 319. in libri de enunciatione lectione secunda declaratur. Mentio & p. 14. in Elenchos Sophist. & apud Boëthium passim in suis ad eundem Aristotelis librum commentariis: inter alia p. 291. *Ἀπασιν quoque & Alexander sicut in alios Aristotelis libros, in hunc quoque commentarios ediderunt.*
3. *In librum secundum Analyticorum priorum.* Alexander ipse in Sophisticos Elenchos p. 16. b. & clarissime p. 20. Johannes Philoponus in 2. Analytic. prior p. 94. b. p. 108. b.
4. * *In libros Analyticorum posteriorum.* Alexander ipse sub init. commentarii in Sophisticos Elenchos: ἤδη φησάντες ἐπιμενέειν ἐν οἷς τε πρὸ & ἀπλῶς συλλογισμὸν διαλέγεται ὁ Ἀρχιτέλης, καὶ ἐν οἷς πλείονα δεικνύει ἀπὸ διὰ μέθοδον. Et p. 31. b. ὡς ἐν τῇ δεικτικῇ δέδεικται. Meminit & Philoponus III. 3. contra Proclum de Mundi æternitate. Extant Græce in Bibl. Vaticana teste Gesnero, & Arabice adhuc superesse notat Hottingerus p. 253. Analect. Historico Theolog: Etiam commentarium Alexandri in librum secundum posteriorum Analyticorum una cum Eustratio & Anonymo in eundem librum latine editum esse scribit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis. Sed scribit præter rem.

Hos Alexandri commentarios (nescio an omnes) latine vertisse se testatus est S. Hieronymus Epistola XXXII. ad Dominionem, cujus

cujus verba affert etiam Rufinus contra Hieronymum disputans: *Frustum ergo Alexandri verti commentarios, nequidquam me doctus Magister per ὑπαγωγὴν duxit in Logicam.* Idem Rufinus: *Sic tibi Alexandri tui commentarii profuere, sic Porphyrii ὑπαγωγὴ?*

5. * *In libros Physica Acroaseos.* Alexander in Sophisticos Elenchi. p. 51. b. καὶ ὅσοι ἄλλα αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ζ' τ' Φυσικῆς ἀκροάσεως εἰρηκεν, καὶ ἡμῖς ταῦτα ἐξηγούμενοι πεποιησάμεθα. &c. p. 56. καὶ ὅς τις εἰς τὰ Φυσικὰ ἡμετέροις εἰρηκάμεθα θεωρήσασιν. Ad eadem remittit lectorem in lib. V. Metaphys. p. 165. & in lib. XI. p. 364. 389. & ad IV. Meteorolog. p. 128. b. ὡς ἐν τῇ Φυσικῇ ἀκροασίᾳ εἰσέλθῃ. Cæterum accenseo hos in Physica commentarios libris Alexandri deperditis, licet Græce illa in nescio qua Veneta Bibliotheca supereffe scripsit Gesnerus, Arabice Hottingerus pag. 254. Analector.
6. & 7. *In libros Aristotelis de anima, & Rhetoricos.* Vide supra in recensione editorum Aphrodisei scriptorum, num. 9. & 13.
8. * *Ἐπιμνημα in libros de generatione & corruptione.* Meminit Alexander ipse libro 2. dubitationum & solutionum cap. 22. & Arabice extare Hottingerus loco laudato auctor est.
9. * *In libros de celo.* Etiam in hos scripsisse Aphrodiseum vel è Simplicio satis constat. Et meminit Philoponus VI. 27. adversus Proclum.. Atque Alexander ipse in 1. Meteorolog. p. 76. & in XII. Metaphys. p. 391. Sed & Arabice extare Hottingerus loco jam memorato scripsit.
10. *Μονόβιβλος* Meminit Philoponus in 1. Analytic. prior. loco quem adduxi paullo ante in nota ad catalogum editorum Alexandri scriptorum, num. 7.
11. * *Disputatio de virtutibus, Ἀποδεδειγμένη πᾶσιν ἡ τ' ἀρετῶν εὐρεσις καὶ οὐσίαι.* Exstat Lambecio teste manu exarata Græce in Codice Cæsareo Philosophico CCCXI. & paginas viginti duas circiter in quarto implens, incipit: ἐπεὶ ἡ ἀδαιμονία τοῖς ἀνθρώποις σκοπὸς, καὶ δὲ πάντα πράττειν ὅπως ταῦτ' αὐτῷ κτησάμεθα ὡς τέλος τι καὶ μέγιστον τ' ἡμετέρων ἀγαθῶν, ἀδωιάτων &c.
12. *Πρὸς Ζωόσιον τ' Ἐπικύρειον. Adversus Zenobium Epicureum.* Simplicius in Physica Aristotelis p. 113. b.
13. *Περὶ δαιμόνων λόγος.* Liber de *Dæmonibus*. Michael Ephesius p. 148. in Aristotelem de divinatione per somnium: πᾶς ὃ κινεῖται καὶ χημα-

πίζει

πιζεται (πὶ ἰδωλῶ) εἰρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν τῷ περὶ δαιμόνων λόγῳ. Thomas Galeus V. C. notis ad Jamblichum de Mysteriis Ægypt. p. 204. *Si extant quæ Posidonius fertur consignasse litteris de Demonibus & Heroibus, aut quæ περὶ δαιμόνων scripsit Alexander Aphrodisenus, quem in eo argumento Michaël Ephesus ubi de divinatione agit, nec non Camotius collaudant, certiora de his comperiremus.*

14. *De lapidum natum & viribus.* Michael Psellus extremo libri de lapidibus, cum laudasset de hoc argumento Anaxagoram, Empedoclem & Democritum, τὸ δὲ, inquit, ἢ πολὺ περὶ ἡμῶν ὁ ἐκ τῶν Ἀφροδισιακῶν Ἀλεξάνδρῳ, ἀνθρώπῳ περὶ πάντων ἀπολῶς ἐπιπῶν, καὶ τῶν ἀπορήτων τῶν φύσεως περὶ χειροποιεῖται.

15. *Libri Allegoriarum in confectas de Diis narrationes, quorum secundus allegatur in Alexandri problemate LXXXVII. libri primi, ὡς μοι, inquit, δεδεικται καὶ τὸ δεύτερον ἐκ τῶν ἀληγοριῶν τῶν αὐτῶν αἰατωλάτοριδων πηγῶν ἰσχυρῶν.* Sed incertum est num problemata illa Alexandrum Aphrodisium habeant auctorem. Ex eodem opere petita sunt quæ de Pane Endymione & Prometheo leguntur lib. 1. problemate CXXXIV. tum quæ de Baccho lib. 2. problem. LXXXIX. ex iis quæ sola Gazæ versio nobis servavit. Nisi diversus sit auctor, possint etiam ex hoc opere petita videri quæ disputat Alexander in XII. Metaphys. p. 395. Aliud plane opus & alterius Alexandri est *Θαυμασιῶν συναγωγὴ*, de qua Photius Cod. CLXXXIX.

IV. INDEX SCRIPTORUM in universis quæ edita exstant Aphrodisei scriptis laudatorum, per os um à me concinnatus.

De anima usus sum editione Græca Venet. 1534. fol. In 1. *Analyticor.* Latina Venet. 1542. fol. In *Elenchos Sophisticos* Græca Venet. 1520. fol. *De fato* allego sectiones edit. Græco latinæ Lond. 1658 8. *De febribus* Latine Venet. 1488. fol. *De intellectu*, itidem Latine in opere septisegmentato, Bononiæ 1516. fol. In *Metaphysica* edit. latina Paris. 1536. fol. In *Meteorologica* Græc. Venet. 1527. fol. *De Mixtione*, Græce ad calcem commentarii in Meteorol. *Problemata* ex edit. Græca Frid. Sylburgii, & ubi hæc deficit, Latina versione Theodori Gazæ. *Quatuor questionum libri*; Græce Venet.

Venet. 1536. fol. *De sensu & sensibilibus* Græce Venet. 1527. fol. In
Topica Græce Venet. 1513.

Academici. *de anima* p. 154.

Ælius. *Meteor.* p. 118.

Ægyptii. *Meteor.* p. 79. Ægyptiorum sapientes. id. p. 395.

Ælchylus Hippocratis Chii discipulus. *Meteor.* p. 78. a. b. 79.

Æsculapii donum, ars Medica laudatur *proam. libri 2. problem.*

Æsopi fabula, de mari. *Meteor.* p. 95.

[Αγασ; nomen proprium Olympionicæ *Sophist. Elench.* p. 53.

Alcmæon Crotoniata. *Metaphys.* p. 19.

Alexander sui ipsius meminit *Metaphys.* p. 217. 239. 261. 267. 273. 274.
 276. 308. 362. in primis p. 278. *Alexander gracilis, Philosophus, al-*
bus, Aphrodisæus.

Anaxagoras Clazomenius. *Metaphys.* p. 12. 13. 14. 15. 16. 20. 21. 27.
 28. 31. 41. 134. 135. 141. 144. 158. 159. 160. 235. 339. 359.
 372. 373. 383. 384. 399. 400. *de mixtione* pag. 141. b. *de sensu*
 p. 105. b. *Meteor.* p. 73. 78. a. b. 79. b. 81. b. 85. b. 86. 106. b.
 107. 111. b. 112. *de anima* p. 148.

In Physicis non contemnendus, fatum dixit inane esse nomen, *de*
fato sect. 2. de anima p. 161.

Anaximander. *Metaphys.* p. 20. 26. 27. 328. *Meteor.* p. 91. 93. b.

Anaximenes Milesius. *Metaphys.* pag. 12. 20. 98. *Meteor.* pag. 106. b.
 107. a. b.

Andronicus librum *περὶ ἐμφανείας* negans Aristotelis esse refellitur 1.
Analytic. p. 88. adde 233.

Antipatri syllogismi *μονολήμματι*, *Topic.* p. 6. Antipatri discipulus So-
 ligenes. *de mixtione* p. 142.

Antiphontis sententia de natura. *Metaphys.* p. 171. *περὶ γωνισμοῦ κύκλου*
216. μνηστων. Sophist. Elench. p. 30. a. b.

Antisthenes. *Topic.* p. 24. docebat *ὅτι οὐκ ἔστι ἀντιλόγον*. id. 39. 43. ubi re-
 fellitur *Metaphys.* p. 217. seq. 292.

Apollonius Medicus, cui liber inscribitur de febribus.

Aratus. *Meteor.* p. 38. 103.

Οἱ ἀρχαῖοι *Meteor.* p. 115. 84. Platonici veteres *Metaphys.* p. 82. Pytha-
 gorici, *de anima* p. 140. Physici *Metaphys.* p. 72. *de sensu* p. 106.

Archelaus. *de mixtione* p. 141. b.

Archimedes Geometra. *Topic.* p. 49.

Archy-

Archytas. *Metaphys.* p. 290.

Aristarchi γραμματική. *Topic.* p. 39. Aristarchus Grammaticus, *Metaphys.* p. 228.

Aristippus Mathematicis disciplinis detrahens. *Metaphys.* p. 74.

Aristoteles, in libris *περὶ πύραυς Metaphys.* p. 25. 26. 119. 386. 390. 349.

περὶ ἀποδείξεως Metaphys. p. 242. 270.

Εν τῷ περὶ ἰδίας λόγῳ Topic. pag. 246. respicit librum quartum *Topicorum.*

περὶ κινήσεως. sunt libri ultimi de Physica auscultatione *de sensu* pag. 114. b.

Liber primus minor *Metaphysicorum* Aristoteli non abjudicandus. *Metaphys.* p. 82. 55.

Liber quartus *Meteorologicorum* revera est de generatione & corruptione. *Quaest. & solut.* lib. 3. c. 14.

ἐν τῷ περὶ τῆς Νείλης ἀναβάσεως Meteor. p. 68. b.

ἐν τῷ περὶ πρεβλημάτων. Topic. p. 34. respicit. & I. *problem.* 141. II. 47.

Libro secundo de opinionibus Pythagoricorum. *Metaphys.* p. 2. 18.

ἐν τῷ περὶ στοιχείων, i. c. de generatione & corruptione. de sensu p. 106. b.

Liber Octavus *Topicorum* à quibusdam inscribitur *περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως*, ab aliis *περὶ πύξεως καὶ ἀποκρίσεως Topic.* p. 249.

περὶ ὑγείας καὶ νόσου ἐι ἐγγύεσσι, & σώζεται. de sensu p. 94.

Aristotelis *περὶ φύτῶν πρᾶγματῶν & φέρεσσι* sed Theophrasti. *de sensu* pag. 109.

Hyperbaton notatur VII. *Metaphys.* p. 258. Obscuritas id. p. 271. 357. & c. verba ab aliena manu inserta id. p. 329. 393.

Solet ob veritatis confirmationem bis de iisdem rebus meminisse. id. p. 383. Ejus sententia de providentia. *lib. 1. quaest. & solut.* c. 25. & lib. 2. c. 21.

Aristoxenus Musicus. *Topic.* p. 49.

Ἀρμονικαί, de sensu p. 120. b.

Arithmetici. *problem.* II. 47. *Metaphys.* p. 120.

Aspasius. *Metaphys.* p. 19. 26. *de sensu* p. 94. b.

Astrologi. *de anima* p. 159. *Metaphys.* p. 84.

Athenaus *ἐν τῷ δευτέρῳ Φιλοσοφίῃ, Sophist. Elench.* p. 4. b.

Atheniensium lex, ratum esse debere quod judices statuissent. *Sophist. Elench.* p. 55.

Atlas Olympum sustentans. *Metaphys.* p. 210.

Boëthius. *de anima* p. 154.

Brysonis Geometra *παραγωνισμὸς κύκλου*. *Sophist. Elench.* p. 25. b. 30. a. b.

Caneus. *Elench. Sophist.* p. 29. b.

Callias Musicus & Grammaticus *Metaphys.* p. 362.

Callicles (apud Platon.) *Sophist. Elench.* p. 38. 60. b. *Topic.* p. 169. &c.

Callippus Astrologus. *Metaphys.* p. 390. 391. 392. 393.

Censorinus Academicus, *lib. 1. quest. & solut. c. 13.*

Choerili inepta similia. *Topic.* p. 255.

Chrysippus, 1. *Analytic.* p. 98. *Topic.* p. 43. *de mixtione* p. 141. b. 142. a. b.

Clidemus (κλειδῆμος) *Meteor.* p. 112. a. b.

Corax Rhetor. *Topic.* p. 61.

Coriscus Musicus. *Sophist. Elench.* p. 40. 50. 53. 56. b. *Metaphys.* p. 174. sq. 228. &c.

Cratylus Heracliti auditor. *Metaphys.* p. 144. Platonis familiaris. id. p. 12.

Cyclus Epicus. *Sophist. Elench.* p. 27. b.

Democritus. *Metaphys.* p. 16. 20. 26. 27. 141. 143. 144. 147. 172. 235. 279. 288. 372. *de mixtione* p. 141. b. *lib. 2. quest. & solut. c. 23. Topic.* p. 13. *de sensu* p. 97. a. b. 98. 103. 105. b. seq. 108. b. 109. 116. b. *de anima* p. 128. *Meteor.* p. 78. a. b. 79. b. 81. b. 91. b. 95. a. b. 106. b. 107. Ex duabus atomis unam fieri posse negavit. *Metaphys.* p. 274.

Demosthenes. *Topic.* p. 84. seq.

Dialectici. *Metaphys.* p. 117.

[Dio pro quolibet homine *lib. 1. quest. & solut. c. 18. 1. Analyt.* p. 98. *Topic.* p. 101. & passim. Sic Theo, Callias, Coriscus, Socrates &c. Calippus *Metaphys.* p. 264.

Diodorus (Cronus ut opinor) *de sensu* p. 116. 125. b. Ejus sententia. *ὡς εἰ δὲ διωατῶ. 1. Analyt.* p. 101.

Διόδωρος (latino interpreti Diodorus) ὁ Ἀπολλόζης ἐν ταῖς ἀδελφαιῖς καὶ ἡμῶς. *Meteor.* p. 78. b.

Diogenes Apolloniates, *Metaphys.* p. 12. 20. *Meteor.* p. 91. 93. b. *lib. 2. quest. & solut. c. 23.*

Empedocles. *Metaphysic.* p. 12. 13. 14. 15. 16. 20. 21. 27. 28. 30. 86. 95. 96. 97. 98. 119. 143. 144. 169. 172. 328. 372. 383. 384. 400. *Topic.* p. 179. *de sensu* p. 96. b. 97. 99. 103. 105. b. 116. b. *Meteor.* p. 91. b. 96. 111. b. 112. 131. *lib. 2. quest. & solut. cap. 23. ubi de magnete.*

Inter Physicos sibi maxime constans. *Metaphys.* p. 95.

£

Endy-

- Endymion lunæ periodi primus observator. *Problem.* I. 134.
- Epicharmi Comici in Xenophanem maledicta. *Metaphys.* p. 144.
- Epicurus 1. *Analytic.* p. 204. *Topic.* p. 9. 12. 75. *de fato* sect. 31. *de anima* p. 127. b. *de sensu* p. 97. *de anima* p. 154. 156. b. *de mixtionibus* p. 141. b. *lib. 1. question.* & *solut.* c. 13.
- Epicurei. *Metaphys.* p. 236. Illorum sententia de infinita rerum natura & infinitis mundis confutatur lib. 3. *quæst.* & *solut.* c. 12.
- Euclidis elementa 1. *Analyt.* p. 15. 149. 153. 212. *Topic.* p. 11. *Metaphys.* p. 86. 318.
- ὑποδοξαφήματα. *Sophist. Elench.* p. 25. b.
- Eudemus 1. *Analytic.* p. 20. 68. 123. Aristotelis ἐπιῖς p. 68. 69. 70. 96. 128.
- ἐπεὶ λέξεως. 1. *Analytic.* p. 12. ἐν τῇ λέξει *Topic.* p. 38.
- ἐν τῇ πρώτῃ τῇ Ἰππάρχου φωνῶν ἑυδημείων ἀναλυτικῶν, Ἰππάρχου) ἡ αὐτὴ καὶ ἑυδημείων τῇ ἀναλυτικῶν. *Topic.* p. 70.
- Eudorus & Harmostus mutarunt loca quædam in Codicibus Aristotelis *Metaphys.* p. 26.
- Eudoxus, *Metaphys.* p. 85. 390. 391. 392. 393. Platonis familiaris id. p. 41. 42. bonum summum dixit voluptatem, quam omnes amantes appetant. *Topic.* p. 119.
- Evenus Poëta. *Metaphys.* p. 173.
- Euripides *Topic.* p. 117. ejus ἀκασία à Strattide Comico notata. *de sensu* p. 111. b.
- τῶν ἐξηρητῶν τινες 1. *Analyt.* p. 77. &c.
- Galenus, *Sophist. Elench.* p. 8. b. *Topic.* p. 262.
- Geminus (Astrologus) *Meteor.* p. 118.
- Geometra 1. *Analytic.* p. 20. *Topic.* p. 260. *Metaphys.* p. 81. 84. &c.
- Glauco Platonis frater. *Sophist. Elench.* p. 51.
- Harmostus. vide supra in Eudoro.
- Heraclius Ephesus *Metaphys.* p. 12. 20. 98. 370.
- Ejus sententia de ἐκπύρωσι Mundi, *Meteor.* p. 90.
- Sol ἑστὶ ἐφ' ἡμέραν. *Meteor.* p. 92. b.
- ἡ ἐναντία πύρι. *Topic.* p. 39. 263. *Metaphys.* p. 106. 122. 123. 138. 147. 158. 159. 160. 354. 355. 359. Non credidit idem simul esse & non esse, licet hoc affirmare videatur. id. p. 112.
- ἡ αὐτὴ πῦρ καὶ διελω *Metaphys.* p. 144. 160. *Topic.* p. 43.
- ἡ αὐτὴ πῦρ καὶ διελω h. e. φύσις. *de fato* sect. 6. *de anima* p. 162. b.
- Hera-

Hermimus, *r. Analytic.* p. 41. 50. *Topic.* p. 271, 274.

Hermotimus, *Metaphys.* p. 14. 15.

Hesiodus & Homerus antiquissimi Theologorum. *Metaphys.* p. 11. 95.

Hesiodus *Topic.* p. 33. *Metaphys.* p. 11, 14, 15, 27, 29, 95. 383. ἐξ ὧν πάντα cuncta generari 401.

ὡς ἑὸν. *Meteor.* p. 91.

Hippasus Metapontinus, *Metaphys.* p. 12.

Hippias Thasius ἐν τῷ ὡς ποιητικῶς. *Sophist. Elench.* p. 20.

Hippo Atheus *Metaphys.* p. 12, 236, 370. ejus Epitaphium, id. p. 12.

Hippocrates Chius Mathematicus. *Meteor.* p. 78. a. b. 79. a. b. 81.

ejus πνευματισμὸς κύκλος, *Sophist. Elench.* p. 30.

Hippocrates Medicus. *Problem.* I. 1. 9. 15 in Gaza versione II. 76. *Metaphys.* p. 264. *Meteor.* p. 86, b. *Topic.* p. 49.

ἐν ἀφορισμοῖς. *Problem.* II. 5. *Topic.* pag. 40.

ἐν τῇ περὶ πύκνωσης *Problem.* II. 9.

Homerus *problem.* I. 1. 26. 79. 102. II. 66. *de anima* p. 161. b. 162. b. *Meteor.* p. 87. 89. b. *Metaphys.* p. 144.

Antiquissimus Theologorum. *Metaphys.* p. 11. *Meteor.* p. 91. Iliados libri. *Metaphys.* p. 233. 210. seq. 242. 296.

Homeri versus quidam. *Elench. Sophist.* p. 11. b. 12. a. b. 59. *Topic.* p. 118. seq. *de sensu* p. 97. *Meteor.* p. 90.

Similitudines quibus Homerus utitur laudantur *Topic.* p. 255. Ejus
• μίμησις, κύκλος. *Sophist. Elench.* p. 17. b. Da mihi μῦθον ἀεὶ
ὅσα, i. e. Iliadem, id. p. 52.

Isacus quidam allegatur in brevi scripto de intellectu qui ex Arabico versus latine fertur sub Alexandri Aphrodisעי nomine.

Isocratis laus Helenæ. *Elench. Sophist.* p. 38.

Leucippus *Metaphys.* p. 16, 20, 26, 27, 383. *de sensu* p. 97. 103. *de mixtione* p. 141. b.

Lycophron, *Topic.* p. 209, 222.

Sophista, *Metaphys.* p. 298. Lyricos & Lyram laudans. *Sophist. Elench.* p. 38.

Lycurgi leges. *Topic.* p. 113.

Οἱ δὲ ποιητῶν. *de sensu* p. 97. b. *Meteor.* p. 115, 117. οἱ ἀσχημονικοὶ. *Metaphys.* p. 83. *Meteor.* p. 115. b. *de sensu* p. 98. &c.

Medici. *problem.* I. 99. 138. 141. *Meteor.* p. 135. *de sensu* p. 113. *Metaphys.* p. 108, 253. &c.

Megarici, *de anima* p. 154. Zenonis Eleatae sequaces. *Metaphys.* p. 303.

Melissus, *Metaph.* p. 13, 19. *Sophist. Elench.* p. 17. seq. 21. b. 56, 60, 61. *Topic.* p. 61, 64, 102, 271.

Metrodorus, *Meteor.* p. 91. b.

Miccalus Musicus, 1. *Analytic.* p. 208. *Metaph.* p. 262. &c.

Musici. *problem* II. 47. &c.

Oraculum Laio datum, *de fato* sect. 31.

ὡς δὲ σῶνται, *de anima* g. 123.

Orpheus ὁ ὁριζωνίου ἱεροῦ, *Meteor.* p. 91.

Pan vir sapiens, qui primus Echus naturam investigavit, *problem.* I.

134.

Parmenides Eleates, 1. *Analytic.* p. 204. *Metaphys.* p. 13. (Xenophani successit p. 14.) 15, 19, 20, 27, 99, 118, 401. seq. 144. in libro quem in * sententiam scripsit, id. p. 370. *Topic.* p. 39, 43, 61, 46, 271. *Sophist. Elench.* p. 26. b. 60. 61.

[Pasonis Statuarii Mercurius, *Metaphys.* p. 313.

Peripatetici, *Metaphys.* p. 343. 369.

Phanias libro in Diodorum. *Metaphys.* p. 36.

Philippus (Medmaus) ἐπιμετῶν πλατῶν, *Meteor.* p. 87.

Philonis (Academici) sententia περὶ τῶν δυνάμεων, 1. *Analyt.* p. 101.

Phrynis Musicus, *Metaphys.* p. 58.

Physici, *Meteor.* p. 91. *Quaest. & solut.* lib. 3. c. 10. *Metaphys.* p. 72, 98, 322, 328, 355, 356, 383, 401. &c. Physiologi, id. 235. *de sensu* pag. 108. b.

Pittacus σοφὸς ἀνδραῖος, *Sophist. Elench.* p. 29. b. ejus lex duplicem poenam infligens ebriis. *Quaest. & solut.* lib. 4. c. 29.

Plato 1. *Analyt.* p. 196. *Metaphys.* p. 8, 13, 16, 26, 27, 31, 33, 49, 50, 51, 71, 73, 82, 80, 91, 98, 100, 102, 182, 189, 228, 235, 236, 238, 247, 250, 264, 293, 295, 298, 316, 317, 362, 370, 371, 381, 383, 399, 400, 401, 402. *Topic.* p. 3, 12, 75, 111, 118, 119, 153, 162, 170, 205, 253, 254, 258, 262. *Problem.* I. 87, 121. *quaest. & solut.* lib. 1. c. 21. *de sensu* p. 95, 98, 99. (ubi sententiam Platonis de visu refellit) 106. b.

Pythagoricos secutus, *Metaphys.* p. 22, 24, 328.

Is Socratem, id. p. 22. Socrates junior, id. p. 267.

Idez ad examen revocatur *Metaphys.* p. 34. seq. 71, 72, 82, 83, 103, sq. *Topic.* 100, 219.

Alcibiade, *Metaphys.* p. 121.

Critone, *Sophist. Elench.* p. 55.

Epistolis

Epistolis *Metaphys.* p. 28.

Enthydemo, *Sophist. Elench.* p. 2. b. 3, 9, 10. b. 13, 46.

Euthyphrone, *Sophist. Elench.* p. 7. b.

Gorgia, *Topic.* p. 85, 269. *Sophist. Elench.* p. 6. b. 18. b. 23, 33. b. 37. a. b. 54. b. 60. b. 61. b. 62.

Hippia *Sophist. Elench.* p. 6. b. *Metaphys.* p. 218.

Menone *Topic.* p. 89.

Minoë *Elench. Sophist.* p. 51.

Parmenide *Metaphys.* p. 23, 322. *Topic.* p. 17.

Phædone *Topic.* p. 89, 168. *Meteor.* p. 94. a. b. *Metaphys.* p. 15, 43. *Sophist. Elench.* p. 42. b.

Phædro *Sophist. Elench.* p. 20. b. *Topic.* p. 77, 211. ubileg. Phædone.

Philebo *Topic.* p. 153, 164.

Politia s. de Republica, 1. *Analytic.* p. 15, 157. *Topic.* p. 89. *Elench. Sophist.* p. 37. b.

Protagora *Sophist. Elench.* p. 2. b. 6. b. 23, 38. *Metaphys.* p. 147. infra. in Protagora.

Sophista *Topic.* p. 234.

Theage *Topic.* p. 122.

Theæteto 1. *Analytic.* pag. 16. *Metaphys.* p. 161. lib. 1. quæst. 5 solut. c. 18.

Timæo, de sensu pag. 95. b. 96. b. seq. de anima p. 127. b. *Metaphys.* pag. 181.

Platonici 1. *Analytic.* p. 196. *Metaphys.* p. 82, 89. lib. 2. quæst. 5 solut. c. 13; à πωλατων. 2. *Topic.* p. 153.

Εὐφροσύνης, *Topic.* p. 153.

Pœta, de fato sect. 2. *Meteor.* p. 114. *Metaphys.* p. 210.

Polus (apud Platon.) *Sophist. Elench.* p. 60. b.

[Polycleti statua. *Metaphys.* p. 107, 217, 168.

Polyxenus Sophista, *Metaphys.* p. 36.

Polyzelus ἐν τῷ περὶ εἰσαγωγῆς συγγραμμάτων, de anima p. 162. b.

Posidonius, *Meteor.* p. 116.

Proclus (diversus à Lycio & antiquior) ἐν τῇ τῇ ἐισαγωγῇ ἀπαιρημάτων, *Sophist. Elench.* p. 4. b.

Prodicus, *Sophist. Elench.* p. 6. b. *Topic.* p. 96.

Protagoras (apud Platon.) *Sophist. Elench.* p. 22. b. 34. b. *Topic.* p. 20. *Metaphys.* p. 84, 106, 123, 134, 140, 141. 148. 303.

Hominem mensuram omnium esse dixit, *Metaphys.* p. 327, 355.

Protarchus (in Platonis Philebo) *Topic.* p. 264.

Pythagoras, *problem.* II. 47. Democrito & Leucippo ætate superior. *Metaphys.* p. 17. Tarenti in Italia docuit, id. p. 20.

Pythagoricos sequitur Plato, *Metaphys.* p. 22. 24. & Aristoteles, I. *Analyt.* p. 47.

Pythagorici *Metaphys.* p. 16, 17, 19, 21, 23, 27, 32, 51, 73, 98, 100, 102, 118, 182, 201, 266, 328, 371, 385, 389, 400, 401, 402. *Topic.* p. 238. *de sensu* p. 95. b. 101. b. 102, 113. *Meteor.* p. 78. a. b.

οἱ περὶ τοῦ δευτέρου ἀρμονικοῦ, οἱ μάλιστα περὶ τῶν μαθημάτων γεγενησιν σμίκτοι. *Topic.* p. 57. 60. seq.

Socrates. *de anima* p. 154. b. Musicus, *Metaphys.* p. 131, 133, 228, 239, 240, &c. nihil scire se professus, *Sophist. Elench.* p. 6. b. ad Calliclem (apud Platon.) *Topic.* p. 253. Sophronisci F. *de fato* sect. 24. *Metaphys.* p. 251. &c. uxor ejus Xanthippe, id. p. 257.

Socrates Junior Gerænenfis, *Metaphys.* p. 167.

Solonis leges, *Topic.* p. 118. Lex ne quis neutrarum partium sit in Rep. id. p. 77.

Sophista, *Metaphys.* p. 116, 117, 312. &c.

Sophocles, *Metaphys.* p. 173.

Sosigenes *Metaphys.* p. 393. ἐπὶ τῷ Ἀντιπύτῳ, *de mixtione* p. 142. ὁ δὲ δαμάλας ἡμῶν Σωσιγῆς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ τῆς ψυχῆς. *Meteor.* p. 116. Sosigenes ex iis quæ Alexandro erant ignota ipsi nova reddidit. *Metaphys.* p. 239. adde p. 362. ubi legendum: Sosigene enim posterior tempore est Alexander.

Sotionis definitio somni. *Topic.* p. 213.

Speusippus Platonis auditor. *Metaphys.* p. 236, 389, 400.

Stoici, I. *Analyt.* p. 14. 15. *Topic.* p. 24, 75, 107. *de anima* pag. 154, 156. b. *Metaphys.* p. 72, 140. *de mixtione* p. 142. *de sensu* p. 106. b. 124. b.

Hi innuuntur per recentiores, I. *Analytic.* p. 204. 220.

Eorum doctrina de fato impugnatur, *de fato* sect. 7. seqq. et si per totum librum Stoicos non nominat.

Παράδοξα. *Topic.* p. 79. ad eadem respicit p. 72. ἐκπύρωσις universi. *Meteor.* p. 90.

λόγοι διὰφορέμιοι I. *Analytic.* p. 14. διὰφορῶς περιγίνονται λεγόμενοι *Topic.* p. 7. seq.

Ratiocinationes absque methodo concludentes, I. *Analytic.* p. 204. *Topic.* p. 10.

Quæ-

Stoicorum Quaestiones ἐν καθολικῶν, *Topic.* p. 46. Differentia inter χερσὶν ἡδονῶν, τέρψιν, id. p. 96. Male π ponunt genus entis, id. p. 155. phantasiā definiunt τὸ πάσι ἐν ἡγεμονικῇ, *de anima* pag. 135. b. Male pro corporibus habent formas, id. p. 126. & lumen p. 147. b. 151. & qualitates p. 147. & virtutes atque artes p. 145. b. animum ex igne & aëre componi, p. 127. b. virtutem sufficere ad beatitudinem, p. 156. seq. solum honestum bonum. *lib. 1. quaest. 5 solut. c. 14.* dari penetrationes corporum. De mixtione p. 151. b. seq. Deum esse animam universi, id. pag. 144.

Strato, *de sensu* p. 117.

Stratis Comicus, *de sensu* p. 111. b.

Thales, *Metaphys.* p. 11, 235, 289 370. nullum ejus scriptum, id. p. 12. Θαλῆς Θαλῆς *Sophist. Elench.* p. 22. b.

Theagenes Poëta (an Theognis) *problem. II. 89. in Gaza versione.*

[Themistocles exheredatus. *Topic.* p. 96

Theodorus (ap. Platon.) *lib. 1. quaest. 5 solut. c. 18.*

Theologi, *Meteor.* p. 91. *Metaphys.* p. 95, 361, 383. *Quaest. 5 solut. lib. 3. c. 1.*

Theophrastus Aristotelis ἐπιτρεφ. 1. *Analytic.* p. 68, 69, 70, 96, 228. *de anima* p. 155. b. *Metaphys.* p. 391.

ἐν αἰσθητικῶν *Meteor.* p. 100. b. 101. b. 104. b. 106.

ἀναλυτικῶν 1. *Analytic.* p. 68, 86, 191, 192, 227, respicit & pag. 70, 73, 141.

περὶ αἰσθητικῶν συλλογισμῶν, 1. *Analytic.* p. 201.

Libri duo αἰσθητικῶν λόγων εἰς τὰ σχήματα 1. *Analytic.* p. 201,

ἐν τοῖς ὑπὲρ αἰσθητικῶν, *lib. 1. quaest. 5 solut. c. 26.*

Καλλιόπης, *de anima* p. 162. b.

περὶ καταφάσεως de affirmatione, 1. *Analytic.* p. 10, 37, 217, 223. *Topic.* p. 150. *Meteor.* p. 91. *Metaphys.* p. 124, respicit & 1. *Analyt.* p. 20, 21, 22, 25, 39, 61, 87, 107, 123, 223, 233.

ἐν τῷ περὶ τῆς μεταλλευτικῆς *Meteor.* p. 126.

περὶ τῆς πλῆθους, *Topic.* p. 189.

ἐν τῷ περὶ τῆς ποικιλίας, *Topic.* p. 83.

Τοπικὰ *Metaphys.* p. 186, 202. *Topic.* p. 31. respicit & p. 5, 25, 68, 72.

ἐν τοῖς περὶ ὕδατος, *de sensu* p. 106.

ἡ φυσικῶν, *Metaphys.* p. 14.

περὶ φυσικῶν, *de sensu* p. 109. *Sophist. Elench.* p. 20, :

Libri

- Libri Aristotelis & Theophrasti habentes *τὰ εἰς τὰ ἀποκείμενα δι' αὐτὸν δόξαν Περὶ χεῖρην*, *Topic.* p. 16.
- Thrasymachus (apud Platon.) *Sophist. Elench.* pag. 22. b. 37. b. *Topic.* p. 166, 181.
- Thucydides Atheniensis incitans contra Mytilenæos. *Topic.* p. 85.
- Thucydides (Historicus) *Topic.* p. 118.
- Timotheus Musicus. *Metaphys.* p. 58.
- Tragici, *de fato* sect. 31.
- Virginus Rufus, *de anima* p. 154. b.
- Xenarchus, *de anima* p. 154.
- Xenocrates, *Metaphys.* p. 49. *Topic.* 94, 211, 213, 238.
- Xenophanes, *Metaphys.* p. 13, 19, 20.
- Zaleucileges, *Topic.* p. 118.
- Zeno Eleates. *Topic.* p. 18. *Sophist. Elench.* p. 26. b. 60. docuit Megaris, auctor Megaricorum, *Metaphys.* p. 303. Parmenidis *ἡλωτής*. ibid. & *Metaphys.* p. 100. ens unum esse docuit, *Sophist. Elench.* p. 60. & 36. b. motum dari negavit. id. p. 30. b. 37. 51. b. *Topic.* p. 43. 266. *de fato* sect. 26 *Metaphys.* p. 100. 157.
- [Zethus & Amphion, Dioscuri. *Metaphys.* p. 184.]
- Zopyrus Physiognomon, *de fato* sect. 6.

CAPUT XXVI.

DE PLOTINO Philosopho, ejusque Præceptore AMMONIO, & de variis Ammonius.

Conspectus Chronologicus Vitæ Plotini.

A. C.	Imp. Severi	Vita Plotini
205	13	1 Natus Plotinus. <i>Porphyr.</i> c. 12. Lycopoli in Ægypto. <i>Eunap. & Suid. in Πλωτίνῳ</i> .
6	14	2.
7	15	3

A.C.	Imperatoris	Vita Plotini
208	Severi	16 4
9		17 5
210		18 6
1		19 7
2		20 8 Γραμματικὸν δάσκαλον Alexandriæ frequentat, adhuc avidus lactis nutricis, <i>Porphy.</i> c. 3.
3	Caracallæ	1 9
4		2 10
5		3 11
6		4 12
7	Macrini.	1 13
8	Helogabali	1 14
9		2 15
220		3 16
1		4 17
2	Alex. Severi.	1 18
3		2 19
4		3 20
5		4 21
6		5 22
7		6 23
8		7 24
9		8 25
230		9 26
1		10 27
2		11 28 Ammonium Saccam Philosophum audire cœpit Plotinus Alexandriæ, c. 3.
3		12 29 Natus Porphyrius.
4		13 30
5	Maximini	1 31
6		2 32
7		3 33
8	Godiani	1 34
9		2 35
240		3 36

<i>A. C.</i>	<i>Imperatoris</i>	<i>Vita Plotini</i>	
241	Gordiani	4 37	
2		5 38	Ammonii schola relicta cum Imp. Gordiano proficiscitur in Persiam. c. 3.
3		6 39	
4	Philippi	1 40	Gordiano circa Mesopotamiam interempto, Antiochiam evadit atque inde venit Romam, & docere coepit. c. 3. in aedibus Geminæ cujusdam commoratus. c. 9.
5		2 41	
6		3 42	Amelius Plotinum frequentare incipit, cum Lyfimachum hactenus auscultasset & Numenii dogmata imbibisset. c. 3.
7		4 43	
8		5 44	
9	Deci.	1 45	
250		2 46	
1		3 47	
2	Galli.	1 48	Ad scribendum se confert Plotinus. c. 4
3		2 49	Porphyrus viginti natus annos prima vice Romæ fuit. c. 5.
4	Valeriani & Gallieni	1 50	
5		2 51	Origenes Plotini condiscipulus scripsit librum <i>ὅτι μόνος ποιητής ὁ Θεολόγος</i> . c. 3.
6		3 52	
7		4 53	
8		5 54	
9		6 55	
260		7 56	
1	Gallieni	8 57	
2		9 58	Gravis pestilentia Romæ, qua Plotinus laboravit. c. 2.
3		10 59	Porphyrus triginta annos natus, cum Antonio Rhodio & Græcia venit Romam, atque inde Plotino per sexennium adhaeret. Tunc jam libros XXI. Plotinus scripsit.

A. C.	Imperatoris	Vita Plotini.
		rat. c. 4. seq. Gallienum rogat Plotinus incassum, ut Platonopolin condat. c. 12.
264	Gallieni	11 60
5		12 61
		Longinus librum περὶ τέλους scribit contra Plotinum & Amelium, <i>Porphyr.</i> c. 20.
6		13 62
7		14 63
8		15 64
		In Siciliam se contulit Porphyrius, postquam per sex annos fuerat moratus cum Plotino, quibus libros XXIV. Plotinus composuit. c. 5. 6. & 11.
9	Claudii	1 65
		Amelius Plotinum frequentare desit, c. 3. & Apameam Syriæ se contulit. c. 2. Libros quinque à se scriptos Plotinus misit ad Porphyrium in Siciliam. c. 6. Plotinus in Campaniam se contulit, c. 2. cum ad XXVI. annos Romæ versatus fuisset, c. 9.
270		2 66
		Plotinus obiit in Campania, præsentē Eustochio. c. 2. & 7. cum libros alios quatuor ad Porphyrium in Siciliam misisset. c. 6. & discipuli ejus Paulinus & Zoticus jam obissent. c. 7.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ
 τῆς ζωῆς τῆς βιβλίου αὐτοῦ.

Plotini vita, ejusque librorum series, Porphyrio auctore, Marsilio Ficino interprete.

PLOTINUS Philosophus ΠΛΩΤΙΝΟΣ ὁ κατ' ἡμᾶς ὁ 2.
 nostro seculo singularis, pudore γεγονώς φιλόσοφος, ἔφηκει μὲν
 quodam affici videbatur quod ani- αἰσχυνομένην α) οὐ καὶ σώματι
 ma M 2 ἦν.

α) Scholæ Platonice Philosophi διαβέβληται μὲν πανταχὶ τῷ σώματι, ut Socras

εἴη. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης διὰ τῆς
 ὡς ἔτε παρὶ τῆς ἡμῶν ἀπορίας
 ὡς ἐνείχετο, ἔτε παρὶ τῆς πατρὸς
 ὁ δὲ β) ζῶντος φεῖ δὲ ἀπορίας
 ὡς ἢ παρὰ τῆς ε) πατρὸς ἀπο-
 ρίας, ὡς καὶ λέγειν παρὶς Ἀμε-
 λιον δεικνύον ἐκόντα αὐτὸν ἡμῶν
 ὁμοειδέως. Οὐ γὰρ δεῖται φε-
 ρειν ὅτι φῶς ἐκδίδον ἡμῶν περὶ
 τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκδίδον ἐκ
 τοῦ στήθους αὐτὸν ἀξίον πολυ-
 χρομίων καὶ καλλιπῶν, ὡς δὲ
 πᾶσι τῶν ἀξιοθαλάμων ἐργων; ὅθεν
 ἀπαγαγόντων καὶ καθεστῶν
 ἔκαστος τῶν δεικνύον, ἔχων φε-
 ρον

ma ejus in corpore esset. Quam
 igitur sic esset affectus, nimirum
 neq; unde genus duceret, neq; qui-
 bus esset ortus parentibus, neque
 etiam qua patria oriundus, ex quo
 animo narrabat. Idem tanto pe-
 re indignabatur effigiem corporis
 tradere pictoribus & plastis ex-
 primendam; ut cum Amelius ob-
 secraret ut imaginem suam per-
 mitteret effingi, Quasi vero, in-
 quit, non satis hanc imaginem
 ferre sit quam natura nobis ab
 initio circumdedit; etiam censes
 imaginis hujus imaginem diurni-
 orem insuper posteris, ut
 opus spectaculo dignum relin-
 quendum? Cum igitur id sedulo
 denegaret, renueretque se-
 dendo pictoris operam expecta-

re,

tis verbis ex Phaedone utar. Eadem fuit qui sub Mercurii Trismegisti nomine
 scripsit: ἵαν μὴ πρῶτον τὸ σῶμα τῆς μυσήσεως ὡς τέκνον, σεαυτὸν φιλήσαι ἐδύνα-
 σαι. De Porphyrio Eunapius: τότε σῶμα καὶ ἀνδρῶν εἰναίμησης. Idem
 in Maximo: καὶ τῆς μυσήσεως, ἀισχυθήσης πάντως ὅτι ἐκλήθη αὐ-
 τῷ.

- *) Patriam Plotini commemoravit Suidas, *Lycopolin Aegypti*. Habuit Suidas ab Eunapio
 cui illa *Λυκώ* dicitur, eadem forma ut *Κυνώ*, *Αρτινῶ*, *Λεόντῶ*, *Ἡρώ*, *Ἀνδρῶ* &
Ἑμίλια. Vide si placet Holstenium ad Ortelii thesaurum, Africam Clariss. Cel-
 larii & Salmasium p. 15, ad Solin. Suidæ etiam *Παῦλ* Ἀγίου π. *ἐκ τῆς Λυ-
 κῆς*. Ita enim legendum. Duæ autem fuerunt Lycopolis civitates in Aegypto,
 una in Thebaide, cujus præter Macrobiū lib. I. Saturnal. c. 17. meminit
 Agatharchides apud Photium p. 726. Et primus Thebaidis *νόμος* *Δουκοπολι-
 τῆς* fuit teste Ptolemæo. Mentio illius *νόμος* etiam apud Porphyrium IV. de
 abstinentia ab animatis p. 373. Altera Lycopolis Stephano Byz. teste fuit in
νόμῳ Sebennytico. Sed priorem illam Plotini patriam fuisse libenter mihi per-
 suadeo.

- *) Idem de Agesilao narrat Cicero V. 11. Epist. Plutarchus p. 196. & Suidas in *μύ-
 τῃ* *πλάσαν*. Similiter neque fingi neque pingi se voluit Accius Poëta & re-
 centi ætate Augerius Busbequius, Gabriel Palaotus, Marcus Velferus, Joh Vin-
 centius Pinellus, Jacobus Gretserus, Thomas Gatakerus, Antonius Varillanus,
 Valerius Herbergerus, Caspar Scioppius, Vincentius Placcius noster, & Vir summis
 Jo. Mabillonius.

re, Amelius amicum homine Craterium pictorem suis temporibus optimum, Plotini scholas ingredi iussit, licebat enim cuilibet coetibus ibi disputantium interesse. Pictorem igitur assuefecit Amelius longa quadam attentione concitiores ex intuitu imagines mente concipere. Deinde & Carterius ex imagine memorie commendata similitudinem rite referret, & Amelius simul lineamenta ad consequendam similitudinem emendaret, pictoris huius ingenio simulachrum reddidit (Plotinus nesciente) simillimum.

Proinde cum saepe colico vexaretur morbo, semper clysteres renuit, negans decere senem curationes ejusmodi. Neque theriaca antidota unquam accepit, cum nec ex animalium quoque mansuetorum corporibus capere se escam diceret. Abstinere & balneis: frictionibus autem domi quotidie utebatur. cum vero ingravescente supra modam pestilentia d), qui perfricabant eum e vita jam decessissent: ipse autem curationes id genus omnia neglexisset, paulatim in anginam incidit. Quod sane

λον ὁ Διμήλιος Καρτέριον τὸν ἀριστὸν τῶν μεγίστων ζωγράφων, εἰσάγων καὶ ἀπαρτάνειν πρὸς συνύστασιν ποιήσας, (ἐξελὼν γὰρ τῶν βυλομένων φοιτᾶν εἰς τὰς συνύστασιν) τὰς ἐκ τῶν ὁρᾶν φαντασίας πληκτικωτέρας λαμβάνειν διὰ τὸ ἴππιν πλείον περὶ σοφῆς, συνείδησιν. ἔπειτα χράζοντες ἐκ τῆς μνήμης ἐναπαυμένους ἰνδάλματ' ὅτι εἰκαζμα, καὶ σπουδιόρ' ἔνθ' εἰς ὁμοιότητα τὸ ἔχει, ὁ Διμήλιος, εἰκόνα αὐτῶν χυρᾶν ἢ ἐνθυμία τὸν καρτερίαν παραίχων, (ἀγνοῦντ' ὁ Πλωτίνος) ὁμοιοτάτων.

Κοιλιακῇ ἢ νόσῳ πρὸς ἀκρίβειαν C.II. καταπονέμεν' ὅτε κλυστέρ' ἐνέχοντο, οὐκ εἶναι πρὸς ἑπερβυτέρως λέγων ὑπομείνειν πρὸς τὴν αὐτῆς θεραπείας, ὅτε τὰς θηριακάς ἀντιδότους λαβεῖν ὑπέμειναι, μὴ τῶν ἡμέρων ζῶαν τὰς ἐκ τῶν σωματ' προφάσι προσέδωκεν λέγων. Αὐτῶν ἢ ἀπὸ χολῆς, καὶ τρέψουσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν χυρᾶν. ἴππιν δ' οἰκίας, ἐπειδὴ ὁ λοιμὸς ἴππι βέλτερος συνέβη ὅτ' ἐτρέβοντες αὐτῶν ὁδοθάνειν, ἀμελήσας τὸν αὐτῆς θεραπείας, καθ' ὀλίγον τὴν ἐκινῶν χυρᾶν ἀγριότητα κατα-

M 3

συνδρα-

d) Gravis illa pestilentia intelligitur quæ Gallieno imperante grassata Romæ est teste Victore, tamque vehementer, quemadmodum scribit Trebellius Pollio, ut uno die quinque millia hominum pari morbo perirent. Accidit hoc anno CHR. STI 262, Gallieni 9. 10. nec diu post Porphyrius ad Plotinum se contulit,

σκαλοζοιδρίῳ ἔατο. Καμὺ μὲν
 παρόντων, ἔδει πῶ τοιούτων
 ὡς φαίνεται. Σπουδαίοντες
 ἦ, εἰς ὅσον ἡρωϊστῇ τῷ πᾶ-
 ρει, ὡς εἰλεῖν ἐπαυελόντι
 Εὐστοχίῳ ὁ εἰσέρχεται, ὁ καὶ
 τῶν μερίων αὐτῶν ἀχρὶ θανάτου,
 ὡς καὶ τῷ Φωκῆς περιαρσένῃ
 τῷ ἔρον καὶ εὐηχόν, βραγχῶν-
 τῶ αὐτῶ, καὶ τῶν ἑψιν οὐ γυν-
 ῆσαι, καὶ τὰς χεῖρας καὶ οὐ
 πῶδες ἐλκυσθῆναι. Ὅθεν ἐκτε-
 περιδύων αὐτῶ τὰς σωματικὰς
 τῷ φίλων, ἀλλὰ τῷ δὲ τῷ σῶματι
 πάντα περὶ σκαλοζοιδρίῳ ἔει-
 χεν, τῷ μὲν πᾶσις ἀπαλλάτ-
 τεταται. Εἰς ἣν τῶν καμπανίας
 ἐλθὼν, εἰς Ζήθου ε) χωρίον, ἐπὶ τῷ
 παλαιῷ αὐτῶ γεγονότος, ἐτίθη-
 κότος, καὶ ἀγρεύει. Τὰ δ' αἰαγκαῖα
 αὐτῶ ἐκτετῶ Ζήθου ἐτελεῖτο, καὶ ἐκ
 Μιθέρων ἐκομίζετο ἐκ τῷ Καστρικίῳ
 (ἐκ Μιθέρων εἰς δὲ Καστρικίος f) τὰς
 κτήσας εἶχε.) μέλλων ἣ τελευ-
 τᾶν, αἰς ὁ Εὐστόχιος δηγήτο,
 ἐπειδὴ ἐν Πολύβοις καθύκων ὁ Εὐ-
 στόχιος βραδέως πρὸς αὐτῶν
 ἀφικέτο, εἰπὼν ὅτι σὲ ἐπιπε-
 ρύω, καὶ φήσας περὶ ἄλλων ἐν
 ὑμῖν θεῶν g) αἰάξην πρὸς τῶν τῶ
 παντὶ θεῶν, δράκοντι ὡς πᾶσι
 κλίνῃ διελέγεται ἐν καλῇ καὶ
 καὶ

sane malum olim me presente
 nullum sui unquam dedit indici-
 um. Quum vero discessissem
 usque adeo morbi huius pestis in-
 valuit (quemadmodum postea re-
 deunti mihi amicus Eustochius
 retulit, qui Plotinum usque ad
 obitum non deseruit) ut rauce-
 dine nimia clarus atque canorus
 ille vocis rotundæ vigor omnis
 abiret; caligaret & vilis, manus-
 que & pedes ulcerarentur. Quam-
 obrem cum amici eum non am-
 plius salutarerent propterea quod
 ipse omnes ore proprio appellare
 consueverat, ex urbe discessit.
 Profectus in Campaniam, dedu-
 ctus est in agrum Zethi veteris
 amici sui vita jam functi. Ne-
 cessaria vero illi ex rebus hære-
 dibusque Zethi suppeditabantur,
 atque etiam ex Minturnis à Ca-
 stricii agris afferebantur. (Ca-
 stricius enim prædia Minturnis
 habebat.) Quum vero morti
 Plotinus appropinquaret, quem-
 admodum nobis Eustochius retu-
 lit, qui Puteolis habitabat; ac fer-
 me tardius ad eum accesserat, ad-
 huc te, inquit, expecto, atque
 equidem jam annitor, quod in-
 nobis divinum est ad divinum
 ipsum quod viget in universo ro-
 digere, spiritumque his verbis
 emisit. Interea draco sub lecto

in quo jacebat ille, pererrans mox in parietis foramen se pror-
 (us

e) Infra c. 7.

f) ib. Hic est Firmus Castrius cui Porphyrius libros suos περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων in-

g) al. τὸ ἐν ἡμῖν θεῶν.

“(scripsit.

fus occuluit. Agebat vero tunc Plotinus annos (ut Eustochius retulit) sex atque sexaginta, secundo Claudii Imperatoris anno jam peracto. Quo vero tempore Plotinus ex hac vita migravit, ego quidem Porphyrius in Lilybæo verfabar: Amelius autem in Apamea Syriæ, sed Castricius erat Romæ, solus denique Eustochius aderat. Jam vero si computemus à secundo Claudii Imperatoris anno, exactos jam annos sex atque sexaginta; natiuitatis ejus tempus, cum tertiodécimo Severi Imperatoris anno concurrit. Ipse vero neque quo mense neque quo die natus esset cuiquam declaravit: quippe cum nequaquam decere putaret natalem ejus conviviis sacrificiisque celebrari. Quamvis ipse in Platonis, Socratisque quæ traduntur natalibus, & sacris operaretur & convivio amicos exciperet, ubi sane, oportebat amicos omnes quicunque possent, orationem quandam rite conscriptam in cœtu omnium qui concurrerant recitare. Quæ vero de vita sua ipsemer in confabulationibus nostris sæpe narravit, talia sunt: Refe-

[illegible]

3500-

4) Natus igitur Plotinus A. C. 201. mortuus A. 270 Anni 69. non exacti.

3) In Lilyæo Siciliæ promontorio versatum Porphyrius etiam se scribit infra c. 11.
& ex eo Eunapius,

Notum est Philosophorum insignium natales à discipulis post illorum fata serio-
tos habitos solennibus conviviis. Sic de Platonis Natalitiis apud Plutarchum
VIII, 1, sympos. De Epicuro, vide si juvat quæ viri docti ad Laertii X. 28. Etiam
ἐλευσίνα Athenis celebrata, è Longino testis Porphyrius apud Euseb. X. 3. præ
stat, nisi ἐλευσίνα ibi legendum, ut infra c. 17.

C. III. Προσφοιτῶν μὲν γὰρ τῇ
 προφῳ, καίπερ εἰς γραμματικῶν
 διδασκαλίαν ἀπαιτῶνται, ἀρχὴς ὁ γένεσις
 ἔστις διὰ τὴν γένεσιν ὄντα, καὶ οὖν
 μαθητὴς γυμνῶνται, θηλάζειν
 περιδυσμεῖσθαι· ἀκῶσιντα δὲ πο-
 τε ὅτι αἰτηρὸν ὄντα παρὰ τὸν, διπορ-
 ῶνται αἰδεσθῆναι. Ἐκκοσὸν ἢ καὶ
 ὁ γένεσις ἐστὶν αὐτῶν ἀγόντα, ὡς
 μήτηρ Ἰππὶ φιλοσοφίας, καὶ ὅτις
 ὅτις καὶ τῶν Ἀλεξάνδρειαν ὄντων,
 κινῶσι συσταθῆναι, καλῶναι ἐκ
 τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν κατηφῆ καὶ
 λήπης παρὴν, ὡς καὶ ἡ τῶν Φι-
 λων διηγεῖσθαι ἀπὸ πάσης. τὸν ἢ
 συνέντα αὐτῶν τῆς ψυχῆς ὅ βέ-
 λημα, ἀπενέγκαι πρὸς Ἀμμωνί-
 ον, ¹⁾ ἢ μηδέπω πεπεισάτο.
 τὸν ἢ εἰσελθόντα καὶ ἀκῶσιντα,
 φάσαι πρὸς τὸν ἐταῖρον· τῶτον
 ἐζητῶν, καὶ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέ-
 ρας, συνεχὼς τῷ Ἀμμωνίῳ
 ὡς μεμνηντά, τοσαύτῳ ἔξιν ἐν
 φιλοσοφίᾳ κτήσασθαι, ὡς καὶ
 τῆς ὡς τοῖς Πέρσις Ἰππὶ παρὰ
 μῆτης, πείραν λαβεῖν ἀποδοῦναι,
 τῆς παρὰ Ἰνδοῖς κατορθωμῆτης.
 Γορδιανῶν ἢ τῷ βασιλεῶς Ἰππὶ οὖν
 Πέρσας παρῶναι μέλλοντι, ²⁾ δὲς
 αὐτὸν τῷ στρατοπέδῳ ³⁾ αὐμεισθῆναι,
 ἐστὶν

Refererat igitur, se dum
 octavam ageret ætatis annum ac
 jam ad literarum accederet præ-
 ceptorem, adhuc tamen solitum
 ad nutricem divertere, sugendi-
 que lactis aviditate nutricis nuda-
 re papillas; Cum vero quan-
 doque sibi objiceretur quod puer
 esset molestus, pudore cohibi-
 tum desistisse. Post hæc cum
 octavum atque vigesimum ætatis
 annum jam impleret, se Philoso-
 phia amore vehementer accen-
 sum commendatum fuisse iis qui
 tum Alexandriæ excellentiores
 habebantur, sed tandem ex eorum
 scholis tristem admodum mœ-
 stumq; discessisse, & amico cuidam
 mœroris sui causam declarasse,
 qui suæ mentis affectum plane
 cognoscens ad Ammonium, cujus
 nullum adhuc periculum fecis-
 set, adduxerit. Deinde cum
 Ammonii ^{b)} scholas ingressus au-
 divisset illum, amico dixisse, ^{c)}
 Hunc ipsum, o amice, quærebam.
 Ex eo igitur die annos undecim
 sedulus audivit Ammonium,
 tantumque in ea Philosophia pro-
 fecit, ut Philosophiæ insuper in
 qua Persæ se exercebant facere
 periculum affectaverit, atque et-
 iam sapientiam præcipue apud
 Indos probatam prosequi consti-
 tuerit. Igitur cum Gordianus
 rus,

Imperator profecturus esset in Persidem, bellum populis illatu-
 rus,

¹⁾ Ammonium intellige Saccam, de quo ad calcem hujus vitæ à me dictum,

²⁾ Anno CHRISTI, 241, & Gordiani Imp. quinto.

rus, Plotinus exercitui se adjunxit, quasi annos jam ætatis agens novem atque triginta: sed postquam Gordianus circa Mesopotamiam interemptus esset, Plotinus vix effugiens in Antiochiam sospes evasit, deinde imperante Philippo Romam venit quadragesimum jam natus ætatis annum. Cum vero Erennius & Origenes & Plotinus olim inter se constituisent ne Ammonii dogmata ederent, quæ audita ab eo tanquam inprimis purgata præcipue comprobaverant: Plotinus quidem stetit promissis, familiariter quidem excipiens salutantes, instituta vero Ammonii secreta integraque conservans. Erennius autem primus pacta dissolvit, & Origenes anticipantem Erennium n) est deinde secutus. Scripsit vero nihil præter quendam de Dæmonibus librum: atque sub Galieno o) librum, in quo Regem solum effe-

ἔτι ἤδη τριακὸν ἄγων καὶ ἑν-
ναιον. Ἐνδεκά γ' ὅλων ἐτῶν,
παραβρισκόμενος τῷ Ἀμμωνίῳ συν-
εχέλασεν. Τῷ δὲ Γορδιανῷ περὶ
τῶν Μισσηπταμίας αἰσθηθέντι,
μόλις φεύγων, εἰς τὴν Ἀπόχει-
αν διασώθη. Καὶ Φιλίππου τὴν
Βασιλείαν κρατήσαντος, ποσα-
ράκοντα γεγονώς ἔτη, εἰς τὴν Γά-
μλιν αἴεσεν. Ἐρεννίῳ ᾧ καὶ Ὀριγέ-
νῳ Πλωτίνῳ συνήκων γεγονυῶν μη-
δὲν ἐκκαλύπτειν τῷ Ἀμμωνίῳ
δογματῶν, ἀδὴρ ἦ ἀκροάσε-
σιν αὐτοῖς ἀνεκκαθάρτι, ἔρμεν ᾧ
καὶ ἑ Πλωτίνῳ, συνὼν μὲν π-
οι τῷ περὶ σούτων, τηρῶν δ' αἰέ-
κυσται καὶ πρὸς τῷ Ἀμμωνίῳ δόγ-
ματα. Ἐρεννίῳ δ' πρώτῳ πρὸς
συνήκας παραβρισκόμενῳ, Οὐριγέ-
νης μὲν ἠκολούθη τῷ Φιδάσσαντι
Ἐρεννίῳ. Ἐξαψεν δ' ἄδεν, πάλιν
τῷ περὶ τῶν δαιμόνων σύγγραμμα,
καὶ πρὸς τὴν Γαλιένου, ὅτι μόνῳ
N

- n) Herennius iste junior & diversus ab Herennio Philone, de quo præclarus Vossius in Hist. Græcis, & ab Herennio Severo, de quo meminit Suidas in Ἑρμηνείᾳ Βηρυλτιῶν.
- o) Ex hoc solo patere facile puto, alium esse omnino hunc Origenem ab Adamantio. Cæterum scriptum illius Origenis de Dæmonibus memoratur etiam infra c. 20. Alterius libri titulum non satis intelligere me fateor. Nescio an lectori se probatura sit Viri docti H. Valeii expositio, qui in notis ad Eusebium p. 121. putat, eum conscriptum in laudem Gallieni Imperatoris, ut Poëticam ejus facultatem prædicaret. Quanquam enim Poëticæ deditus fuerit Gallienus & versus ejus aliquot latini nuptiales extant inter fragmenta Petronii Arbitri, tamen non credibile mihi videtur, Philosophum eumque Græcum ideo librum editurum fuisse hoc titulo, quo solus Imperator Poëta nomine dignus jactaretur. Sed non minus vel frigidus vel obscurus sensus est, quem in Ficini versione vides. Igitur judicent sagaciores.

ποιητὴς ὁ βασιλεύς. ΠλωτῖνⓄ
 ᾧ ἄχρ' ἂν πολλὰ γράφων ἔδει
 διετίλαιεν, ἐκ ᾧ τ' Ἀμμωνίᾳ συ-
 σίπας ποιῶνⓄ πᾶς Διαιτριβᾶς,
 καὶ ὅτως ὅλων ἑτῶν δέκα διετί-
 λαιε, ζῶντων ἂν πρὸς, γράφων
 ᾧ ἔδει. ὡς ᾧ ἡ Διαιτριβή, ὡς
 αὐτὸς ζῆτῃν περὶ τρεπομένην οὐ-
 ρανόητας, ἀπειρίας πλήρης καὶ πολλῆς
 φλυαρίας, ὡς Ἀμελίου ἡμῶν
 διηγεῖται. προσήλθε δὲ αὐτῷ ὁ
 Ἀμελίου, τρίτον ἔτι αἰῶνι
 ἐν Ρώμῃ καὶ τῷ τρίτον τ' φιλιπ-
 πῶν βασιλείας ἔτος, καὶ ἄχρ' ἔ-
 πρώτως ἔτος τ' Κλαυδίου βασι-
 λείας πρῶτον αἰῶνι, ἔτη ὅλα συ-
 γίγοντι ἑκατὶ καὶ τέσσαρα, ἔξω
 ἂν ἔχων, ὅτ' προσήλθεν, ἀπὸ
 τῆς Λυσισμάχῃ συμμαχίας, φιλο-
 ποία δὲ ὑπερβαλλόμενⓄ τ'
 κατ' αὐτὸν πάντων, ἀπὸ τ' καὶ
 χρὸν πάντα τ' Νυμφίου, καὶ
 γράψαι καὶ συμμαχεῖν, καὶ
 χρὸν πᾶσι πλείους ἐκμαθεῖν. ἄ-
 λια ᾧ ἐκ τ' συμμαχιῶν ποιῶνⓄ
 ἐκατὸν πενταβιβλία συστάξει τ'
 χρονίων, αὐτὸ ἑστίν. Ἡσυχίῳ
 τῷ Ἀπαμείνῳ, ὃν ὅν ἔχει, κα-
 χάρειται.

Cap.

ctorem esse probabat. Plotinus
 autem à scribendi studio diutius
 se continuit: Solum vero quod ex
 Ammonii consuetudine olim ac-
 ceperat suis colloquiis inferebat,
 atque ita decem annos integros
 perseveravit, colloquio quidem
 nonnullos admittens, scribens ve-
 ro nihil. Sed quoniam permi-
 serat vel invitaverat familiares su-
 os pro arbitrio cum interrogare,
 idcirco Amelius ait, Ludum illum
 confusionis cujusdam fuisse ple-
 num atque nugarum. Hic sane
 Amelius accessit ad eum Ro-
 mæ triennium jam agentem,
 anno Philippi Imperatoris ter-
 tio, perseveravitque apud eum
 usque ad primum Claudii Im-
 peratoris annum, atque ita in-
 tegros cum eo vixit annos qua-
 tuor atque viginti. Hic cum pri-
 mum se contulit ad Plotinum, eo
 duntaxat habitu præditus erat,
 quam ex Lysimachi familiaritate
 conceperat, tolerantia vero la-
 boris omnes condiscipulos supe-
 rabat, propterea quod omnia
 ferme Numenii dogmata scripse-
 rit atque attulerit, plurimaque
 memoriæ commendaverit, qui
 ex ipso audiendi studio, commen-
 tatiola quædam scholastica con-
 gerens, centum ferme ex his li-
 bros composuit, quos Justiniano
 cuidam Hefychio Apamensi ado-
 ptivo filio dono dedit.

Decimo

Decimo autem Galieni Imperatoris anno, ego Porphyrius à Græcia una cum Antonio Rhodio Romam veniens Amelium reperi, octo & decem jam annos Plotino familiariter usum, nihil tamen adhuc ausum scribere, præter quædam ut dixi commentariola, quæ nondum in numerum creverant centenarium. Proinde Plotinus decimo Galieni Imperatoris anno ferme jam novem & quinquaginta annos agebat, ego vero Porphyrius cum primum huic adhæsi, triginta tunc annos impleveram. Plotinus quidem primo Galieni Imperatoris anno, se ad scribendas convertit qualescunque inciderint quæstiones, ac decimo ejusdem anno, quando ego Porphyrius Plotino sum cognitus, scripserat jam unum vigintique libros, quos quidem traditos paucis deprehendi. Nondum enim facilis erat editio, neque quivis ejus conscius erat, neque enim facile neque temere aliquid edebatur, sed illi duntaxat accipiebant, qui essent maturo quodam judicio comprobati. Scripta vero hæc jam erant quæ dicam, quæ cum ipse nequaquam certis titulis inscripserat, alius aliter libros inscripserat. Inscriptiones igitur quæ magis obtinuerunt, ejusmodi sunt:

1. *De pulchro.* Ennead. I. lib. 6.

2. *De animi immortalitate.* IV. 7.

3. *De*

τῷ δεκάτῳ ἔτη τῆς Γαλιηνῆς βασιλείας ἐγὼ Πορφύριος, ἐκ τῆς Ἑλλάδος μετὰ Ἀντωνίου ἔρῳδιος γεγονώς καταλαμβάνων μετὰ Ἀμελίον, ὁκοῦμαι δεκάτον ἔτος ἔχοντα τῆς πρὸς Πλωτῖνον συνύστατος, μηδὲν δὲ πῶς γράφειν τολμήσασα, πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἀνέδεξαι ἑκάτον τὸ πλεονέκτης αὐτῷ συνεκτεῖν. Ἦν ὃ ὁ Πλωτῖνος τῷ δεκάτῳ ἔτη τῆς Γαλιηνῆς βασιλείας, αἰμὴν πᾶν πνιγμένον ἔτη καὶ ἐννέα. Ἐγὼ δὲ Πορφύριος τῶν πρῶτον αὐτῷ συγγεγόνος, αὐτῷ δὲ ἔτι ἐτῶν τετρακόνητα. Ἀπὸ μάλιστα ἔκ πρώτης ἑταῆς τῆς Γαλιηνῆς δεχόμενος περὶ τῶν ἐπιπλοῦς ὑποθέσεων. τὸ δεκάτον ἔτος τῆς Γαλιηνῆς δεχόμενος, ὅτε ὁ πρῶτον αὐτῷ ἐγὼ ὁ Πορφύριος ἐγνωρίσθην, γράψας ἐν εἰσπεπονημένῳ ἐν βιβλίῳ, ἀπὸ κατεύληθα ἐκδομένην ὀλίγοις. ἢ ὃ γὰρ πᾶν ῥαδίαν ἢ ἐκδοτὶς εἰς ἐνσωματωμένης ἐγγίνετο, ἢ ὃ ἀπολωλεν ἔκ πρώτης, ἀλλὰ μετὰ πάσης κρισεως τὴν λαμβανόντων. Ἦν ὃ καὶ πρὸς γεγραμμένα ταῦτα, ἀπὸ δὲ τῷ μὴ αὐτὸν ὅτι γράφειν, ἀλλὰ ἄλλο ἐκείνῳ τῷ πρὸς γεγραμμένα ἐπιθεῖν. Αἱ δὲ ἐν κρατήσασα ὅτι γράφαι εἰσιν αἰεὶ.

Cap. IV.

πρὸς ἑκάστην.

πρὸς ψυχῆς ἀθανάτητας.

N 2

πρὸς

3. περὶ ἐνμαρμύνης.
  4. περὶ οὐσίας τῆς ψυχῆς.
  5. περὶ τοῦ, καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν ὀντων.
  6. περὶ τῆς εἰς τὸ σῶμα κα-
θόδου τῆς ψυχῆς.
  7. πῶς διὰ τῶν πρώτων καὶ
τῶν πρώτων καὶ περὶ τῶν
ἐνός.
  8. Ἐν πᾶσι αἱ ψυχαὶ μία;
  9. περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐνός.
  10. περὶ τῶν τεσσάρων ἀρχαίων
ἐκτετακμένων.
  11. περὶ ἡρώδους καὶ τῆς
τῶν καὶ τῶν πρώτων.
  12. περὶ τῶν δύο ὕλων.
  13. Ἐπισκοπῆς Ἀποστολῆς.
  14. περὶ τῆς κυκλοφορίας.
  15. περὶ τοῦ ἐιληχότου καὶ ἡμῶν
δαίμονων.
  16. περὶ ἐυλόγου ἐξαγωγῆς.
  17. περὶ ποιότητος.
  18. εἰ καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν εἰσιν
ἰδέαι.
  19. περὶ ἀρετῶν.
  20. περὶ Διαλεκτικῆς.
  21. πῶς ἡ ψυχὴ τῆς ἀμερίστου καὶ
μερίστου οὐσίας μέσθ' εἶναι
λέγεται.
- Τὰ ὅλα μὲν ἐν ἑκοσὶ καὶ
ἐν ὄντα, ὅτε τὸ πρῶτον αὐτῶν
περὶ ἡρώδους ἐγὼ ὁ Πορφύριος,
ἐν τῇ μετὰ μὲν, περὶ τῆς
ἐν τῇ καὶ ἐν τῇ ἐν τῇ ἡγε τῶν
ὁ Πλωτῖνος.

Cap. V.

Συγγενεῖς τῶν αὐτῶν
πρὸς τὸν ἐνός, καὶ ἐφεξῆς ὅλα ἐν
πρῶτον.

De fato, III. 1.

De essentia anima, IV. 1.

De intellectu & ideis & ente.
V. 9.

De animi descensu in corpore, IV. 8.

Quomodo a primo fit quod est post
primum, atque de uno, V. 4.Utrum omnes anima una sint,
IV. 9.

De ipso bono vel uno, VI. 9.

De tribus principalibus substan-
tiis, V. 1.De generatione & ordine eorum
qua sunt post primam, V. 2.

De duabus materiis, II. 4.

Considerationes varia, III. 9.

De circulari motu cali, II. 2.

De suo cuiusque nostrum Demone,
III. 4.

De rationali exitu, I. 9.

De qualitate, II. 6.

Utrum singularium sint etiam
ideae, V. 7.

De virtutibus, I. 2.

De dialectica, I. 3.

Quomodo anima inter essentiam
individuum & dividuum media
esse dicatur, IV. 2.

Hi ergo libri unus atque vigin-
ti, quando cum primo conveni,
scripti jam erant, quando & Plo-
tinus nonum & quinquagesimum
aetatis annum agebat.

Ego autem & hunc ipsum
annum, & insuper quinque deinceps

ceps cum Plotino versatus sum. Quin etiam alias paulo supra de-
cennium Romam veneram, quo
tempore Plotinus otiosas ducebat
æstates: quamvis confabulantium
consuetudinem minime devita-
ret. In his autem sex quos modo
dicebam annis, quæstiones multæ
in disputando discussæ sunt dili-
genter. Ideoque Amelio meque
simul hortantibus scripsit libros
de eadem quæstione duos, probans
unum & idem ubique totum simul ad-
esse. (Ennead. VI. lib. 4. 5.) Scri-
psit deinceps duos insuper alios,
quorum alter quidem asserit (En-
nead. V. 6.) quod est superius esse,
non intelligere. Alter vero distin-
guit quid primo intelligat, quidve se-
cundo. Scripsit etiam libram: De
eo quod est in potentia, quodve existit
in actum. II. 5.

26 Item quomodo incorporea mini-
me patiantur, III. 6.

27 Primum de anima. IV. 3.

28 Rursus de anima secundum. IV. 4.

29 Denique de anima tertium, vel
quomodo videamus. IV. 5.

30 De contemplatione. III. 8.

31 De intelligibili pulchritudine.
V. 8.

πάντε, ὀλίγον γὰρ ἐπὶ περὶ-
ρον τῆς δικαστικῆς ἐργασίας
ὁ Πορφύριος ἐν τῇ γράμῃ ἔ-
πιπληνταὶ ἑκατὰ μὲν ἀγο-
νιστὰς ἀγῶνας, συνόντων δὲ ἄλλως
ἐν ἑξήμιλαις ἐν ἵτοις ἐξ ἑτε-
σι τοῖς, πολλὰν ἐξέτασιν
ἐν ἑξήμιλαις γιγνομένων,
καὶ γράφειν αὐτὴν ἀξίω-
των Ἀμελίου τὸ καὶ ἐμοῦ,
γράφει μὲν (22. 23.) περὶ
τὸ πᾶν παρὰ τοῦ ὅλου εἶναι ἐν
καὶ ταῦτα, βιβλία δύο, γράφει
δὲ ἐφ' ἑξῆς ἄλλα δύο, ὡν (24)
τὸ μὲν, περὶ τοῦ τὸ ἐπὶ πᾶν
τοῦ ὄντος μὴ νοεῖν, καὶ τὸ τὸ
πρώτως νοεῖν καὶ τὸ δῶτε-
ρας. 25) τὸ δὲ περὶ
τοῦ διωκόμενου καὶ ἐπεργασίας, Γρά-
φει δὲ καὶ τὸ βιβλίον.

περὶ τῆς τῶν ἀσωμάτων
ἀπαθείας.

περὶ ψυχῆς πρώτον.

περὶ ψυχῆς δεύτερον.

περὶ ψυχῆς τρίτον, ἢ περὶ
πῶς ὁρᾶμεν.

περὶ θεωρίας.

περὶ τοῦ νοητοῦ καλλίας.

32

N 3

περὶ

- p) Male hoc loco Ficinus ex titulo unius libri duos facit, ut patet ex inscriptione
Ennead. V. libri 6. & ex numero librorum Plotini, qui ita essent 75. Cæte-
rum ut hoc loco Porphyrius Plotini scripta recenset eo ordine quo ab auctore
composita sunt, ita in Enneades digesta, qualia hodie extant, argumenti affi-
nis habitū utcumque ratione, recensentur infra c. 24. seq. Numeros vero
libro cuique adscripsi, ut facilius evolvi possint.

32 ὅτι οὐκ ἔστιν ἔνθα πᾶσι νοητὰ,
καὶ οὐκ ἔστιν καὶ τὸ ἀγαθόν.

33 πρὸς οὗτον Γνωστικόν.

34 οὐκ ἔστιν ἀριθμῶν.

35 πῶς τὰ πῶρτα ὁράμεθα μικρὰ
φαίνεσθαι.

36 εἰ ἐν μακροτάτῳ χρόνῳ τὸ ἀ-
δαιμονεῖν.

37 περὶ τῆς δι' ὅλων κράσεως.

38 πῶς τὸ πληθύνειν τῶν ἰδεῶν
ἐκείνη, καὶ οὐκ ἔστι τὸ ἀγα-
θόν.

39 περὶ τῶν ἐκκοσίων.

40 περὶ τῶν κόσμων.

41 περὶ αἰσθητικῆς καὶ μνήμης.

42 περὶ τῶν τῷ ὄντι ἡμῶν
πρωτῶν.

43 περὶ τῶν τῷ ὄντι ἡμῶν
δεύτερων.

44 περὶ τῶν τῷ ὄντι ἡμῶν τρί-
των.

45 περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου.

Τὰς περὶ τὰ εἰκοσι καὶ τίτ-
τους ὄντας, ὅσας ἐν τῷ ἐξαέτι
χρόνῳ τῆς παρουσίας ἐμῆς
Πορφυρίου ἐγραψεν, ἐκ περὶ
καίρων προβλημάτων τὰς
ἐκείνης λαβόντα, ὡς ἐκ τῶν
καθημερινῶν ἐκάστη τῶν βιβλί-
ων ἐδηλώσαμεν, μὲν τῶν πρὸ
τῆς ὑπὸ δαίμονος ἡμῶν εἰκοσι καὶ
ένος, τὰ πάντα γίνεσθαι ποσα-
ρακοτά πέντε.

*Quod intelligibilia non sint extra
intellectum & de intellectu at-
que bono. V. 5.*

Contra Gnosticos. II. 9.

De numeris. VI. 6.

*Cur quæ procul videntur exigua vi-
deantur. II. 8.*

*Utrum in longitudine temporis feli-
citas consistat. I. 5.*

De mixtionē per omnia. II. 7.

*Quomodo idearum exitis multita-
do, atque de bono. VI. 7.*

De voluntario. VI. 8.

De mundo. II. 1.

De sensu atque memoria. IV. 6.

De generibus entium primum. VI. 1.

De generibus entium secundum. VI. 2.

De generibus entium tertium. VI. 3.

De aeternitate & tempore. III. 7.

Hi ergo libri quatuor & viginti,
quos in sex illis annis, quos cum eo
vixi, conscripsit, assumens videli-
cet ex occurrentibus questionibus
occasionem oportunitatem-
que scribendi, quemadmodum ex
capitibus uniuscujusque libri signifi-
cavimus. Hi inquam libri una cum
viginti & uno, quos antequam
accederem, composuerat: summa-
tim quinque super quadraginta
conficiunt.

Εἰς VII.

Ἐν τῇ Σικελίᾳ Δι-
αγενομένης μου (ἐκτὶ δὲ αὐτῆς
χωρῆς

Quo vero tempore in Si-
cilia vitam agebam quo pervene-
ram

ram circa quintum decimumque Galieni Imperatoris annum, Plotinus libros quinque composuit, & ad me in Siciliam misit:

46 *De beatitudine*, Ennead. I. lib. 4.

47 *De providentia primum*, III. 2.

48 *De providentia secundum*, III. 3.

49 *De substantiis cognoscensibus, atque illis superiore*, IV. 3.

50 *De amore*, III. 5.

Hos itaque libros misit ad me primo Claudii Imperatoris anno. Inter initia vero anni secundi, quando & paulo post ex hac vita migravit, hos præterea misit:

51 *Quæ sint mala*, Ennead. I. lib. 8.

52 *Utrum stella aliquid agant?* II. 3.

53 *Quid homo, quid animal?* I. 1.

54 *De primo bono, cæterisque bonis*, I. 7.

Hi vero libri una cum quinque & quadraginta, primo tempore scriptis, atque secundo, quinquaginta & quatuor computantur. Quemadmodum vero conscripti sunt, alii quidem in ætate prima, alii vero in ipso vigore vitæ, alii denique defesso jam corpore, sic ferme libri vim similem ipsi declarant. Primi namque unus & viginti, si cum proxime sequentibus conferantur, leviores vim habere videntur, nondum satis constans robur habentem; qui vero medio tempore compositi sunt, virtutis florem præferunt

χώρησαι πρὸς τὸ πεντηκοντά-
κατον ἐπὶ τῆς βασιλείας Γα-
λιανοῦ) ὁ Πλωτῖν(ος) γράψας
πέντε βιβλία ἀπέστειλέ μοι-
τάυτα.

περὶ ἁδαιμονίας.

περὶ προνοίας πρῶτον.

περὶ προνοίας δευτέρου.

περὶ τῶν γινώσκοντων ἑαυ-
τάς τωσαν καὶ τῶν ἐπὶ κείνους.

περὶ ἐρώτων.

Ταῦτα μὲν οὖν τῷ πρώτῳ
ἐτῇ τῆς Κλαυδίου πέμπτῃ βασι-
λείας. δεχόμενος δὲ τὰ δευτέρως,
ὅτι καὶ μὲν ἐλίσσον θνήσκου,
πέμπει ταῦτα.

πῶς τὰ κακά.

εἰ ποιεῖ τὰ ἀστέρα.

τί οὐκ ἀνθρώπων, τί τὸ ζῶον;

περὶ τῶν πρώτων ἀγαθῶν, ἡ
περὶ ἁδαιμονίας.

Ταῦτα μὲν τῷ τετραρά-
κοντα πέντε τῶν πρώτων καὶ
δευτέρων γραφέντων γίνεσθαι
τίτλους καὶ πενήκοντα. ὡς περ
δὲ ἐγράφη τὰ μὲν καὶ πρῶ-
τῶν ἡλικίας, τὰ δὲ ἀκμαζον-
τος, τὰ δὲ ὑπὸ τῷ σώματι
κακαποιημένων. ἔτι καὶ τῆς
δυναμείως ἔχει τὰ βιβλία, ἵνα
μὲν γὰρ πρῶτα εἴκοσι καὶ ἐν,
εὐλαφροτέρως ἐστὶ δυναμείως,
καὶ ὑδάρτω πρὸς ἄρτιον δε-
κνοῦ μέγα δὲ ἐχούσης. τὰ δὲ
τῆς μέσης ἐκδόσεως τυχεύοντα
τὸ ἀκμαῖον τῆς δυναμείως ἐρ-
φαί-

φαίνει, καὶ ἐπὶ τὰ εἰκοστίεσσα πλὴν τῶν βραχέων τελειώτατα. τὰ μὲν τοι τελευταῖα ἐνέα, ἡ Φειμένης ἡδὲ τῆς συνάμειος γέγραπται. καὶ μᾶλλον μὲν τελευταῖα τέσσαρα, ἢ τὰ πρὸ τούτων πέντε.

Cap. VII.

Ἐγὼ δὲ ἀκροατὰς μὲν πλείους: ζήλωτας δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, ἀμελίων τε δὲ τῆς Τυρκίας, ἐδ' ἰδόντομα ὡς Γεντιλιανὸς τὸ κύριον, αὐτοὺς δὲ διὰ τοῦ P. Ἀμελίον αὐτὸν καλεῖν ἤξισ, δὲ τῆς ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας ὁπρὸς αὐτῶν καλεῖσθαι λέγων. ἔχον δὲ καὶ ἰατρικὸν τὴν Σκυθοπολίτιν Παυλίνον, ὃν ὁ Ἀμέλιος Μίκαλον, ὃν προσηγέσθαι, παρακυσμάτων πλήρη γεγονότα. ἀλλὰ μὲν καὶ Ἀλεξανδρεῖα Εὐστόχιον ἰατρικὸν ἔχον ἕτερον, ὃς περὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἡλικίας γνωριθεὶς αὐτῷ διέμεινε θραπέδων ἀχρὶ τοῦ θανάτου, καὶ μόνοις τοῖς Πλωτίου σχολάζων, ἔξιν πρὸς βάλετο γησις φιλοσόφου. σωλὺ δὲ καὶ Ζωτικὸς, κερτικὸς τε καὶ ποιητικὸς, ὃς καὶ τὰ Ἀντιμάχου διορθώσκει πεποίητο, καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν s) εἰς ποίησιν μετέβαλε

ferunt ad summum usque vigentem. Talesque sunt quatuor & viginti, exceptis quibusdam paucis, perfectissimi. Ultimi denique novem remissiores jam referunt facultatem, idque postremi quatuor magis quam antecedentes quinque declarant.

Auditores quidem multos habuit, imitatores autem & gratia Philosophiæ valde familiares, Amelium Tuscum & alios. Sed Amelio huic proprium nomen Gentilianus extiterat, ipse vero se per litteram R. Amerium nominari maluit ab America, quam Amelium ab Amelia. Item Paulinum Scythopoliten medicum & admodum studiosum, quem disciplinarum & (ut ita dixerim) auditionum plenum Amelius Miccalum appellabat. Præterea Eustochium Alexandrinum etiam medicum, qui sane prope postremum ætatis tempus Plotino notus perseveravit, diligenterque Plotinum ad mortem usque curavit, solisque Plotini institutis incumbens legitimi Philosophi habitum induit. Versabatur quoque cum eo Zoticus, Criticus homo & poëticus, qui & Antimachi opera emendavit, Atlanticamque Historiam ritu valde poëtico in carmina

q) Amelius refugit nomen ἀπὸ τῆς ἀμελείας sive negligentia ductum, & ἀπὸ τῆς ἀμερίας atque integritate appellari maluit.

r) Μίκαλος Musici nomen apud Aristotelem I. Analytic. ab exilitate ductum videri potest, perinde ut Paulinus, veluti qui solas minutas confectetur. Παρακυσμάτων Gellius scite dixit V. 21. rudes inchoatasque & non probas inauditiunculas.

s) Ἀτλαντικὸν λόγῳ de insula Atlantide, de qua Plato in Critia.

carmina transtulit, posthæc incaliginem incidit oculorum, & paulo ante Plotini obitum decessit è vita, Paulinus quoque diem obiit ante Plotinum. Præterea familiaris admodum Plotino erat Zethus genus ex Arabia ducens, qui & uxorem duxerat filiam Theodosii quondam familiaris Ammonii. Erat & hic medicinæ peritus Plotinoque dilectissimus, quem Plotinus civilium gubernaculorum momenta gerentem inde revocare admodum contendebat eoque familiariter utebatur, adeo ut in agros ejus secederet ad sextum lapidem ante Minturnas, quos Castricius possederat cognominatus Firmus, vir profecto omnium ætatis nostræ bonarum artium studiosissimus, observatorque Plotini, & Amelii servili etiam obsequio cultor, mihi que Porphyrio cunctis in rebus non aliter quam legitimo fratri deditus, hic etsi civilem elegit vitam Plotinum tamen imprimis venerabatur. Senatores quin etiam non pauci Plotinum sedulo audiebant, inter quos Marcellus Orontius, Philosophiæ diligentissime incu-

πάνν ποιητικῶς, συγχυθεὶς ἢ πῆς ὄψεις, προσελίγει τῆς Πλωτίνου παύσεως ἀπὸ θανάτου. Ἐφθασεν ἢ καὶ ὁ Παυλῖνος ἀποθανεῖν ἔτι Πλωτίνου. ἔχει ἢ καὶ Ζήθων ε) ἐπείρου Ἀράβιον τὸ γένος, Θεοδοσίῳ δ' Ἀμμωνίου Θεοδοσίου ἐταίρου ἐκ γάμου λαβόντι θυγατέρα, καὶ ἢ καὶ ὅτις ἰατρικὸς, καὶ σφόδρα πεφίλητο τῷ Πλωτίνῳ. Πολιτικὸν ἢ δὲ καὶ ῥοπῆς ἔχοντα πολιτικὰς, ἀνίστασθαι ὁ Πλωτῖνος ἐκτρέφει, ἐχρήσθη ἢ αὐτῷ οἰκίῳ, ὡς καὶ εἰς αὐτὸν ἀρχὴς πρὸς αὐτὸν ἀναχωρεῖν, πρὸς ὅσον σημείων μετέβαιον ὑπάρχοντες, ὡς Καστρίκιος α) ἐκείνῳ ὁ Φίρμος καλὸς ἄνθρωπος, αὐτῶν δ' καθ' ἡμᾶς φιλοκαλώτατος γεγονώς, καὶ τὸν Πλωτῖνον σεβόμενον, καὶ Ἀμελίου οἷα οἰκίῳ ἀρχὴς ἐκ πάντων ὑποφύεσθαι, καὶ Πορφύριον ἐμοί, οἷα γησίῳ ἀδελφῷ ἐκ πάντων προσερχομένῳ, καὶ ὅτι ἐν ἐστὶν Πλωτῖνον, τὸ πολιτικὸν ἡρημῶν βίον. Ἡκεῖνται ἢ αὐτὸ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς συγκλήτου οὐκ ἐλίζοι. ὡς ἔργον ἐκ φιλοσοφίας μάλιστα ἐπὶ τὴν Μάρ-
 Ο καλ.

γ) Alius Zetus de quo Alanus lib. 2. Anticlaudianum pag. 49. lectus Sidonium IV. 3. Epist.

*Temporis excursus ut Caesar cogit, ut Atlas
Sidera perquirat, ut Zetum pondera libeat.*

*) Sic Zoticus etiam alius de quo Lampridius in Helogabalo c. 10.

*) De Castricio Caesar supra c. 2.

κείλῳ ὁρρόντι (x) καὶ Σαβι-
νίλλος. ὡς ἢ χρονοποιῶντες, y) ἐκ
τῆ συγκλήτης, ὅς εἰς τὸ αὐτὸν
δοτοστροφῆς τὴ βίαν τῆς πε-
καχρήνης, ὡς πάσης μὲν κατή-
στας δότοστροφῆς, πάντας ἢ οἰκί-
την δότοστροφῆς, δότοστροφῆς
ἢ καὶ δ' αἰσινματῶν, καὶ πρῶ-
τῳ περὶ τῶν μέλλων παροήτων
τῶν ὑποφρεῖων μῆτε περὶ τῶν
μῆτε φροντιστῶν τῆς λειψυρίας,
ἀλλὰ μὴ οἰκίαν ἑαυτῶν ἐλά-
δου κατ' οἰκίαν, ἀλλὰ περὶ πᾶν
τῶν φίλων καὶ συγγενῶν φει-
τῶνται, ἐκτὶ περὶ τῶν καὶ καὶ
καθ' ἑαυτὸν, σιτεῖσθαι ἢ ὡς
μῖαν *, ἀφ' ἧς δὴ δότοστροφῆς
ὡς καὶ ἀφροντιστῶν δ' εἰς
ποδαγραῶντα μὲν ἔτι, ὡς καὶ
ἐφ' ὧν βασιλεὺς ἐστὶν αἰσινμα-
τῶν, πᾶς χειρὸς ἢ ἐκτείναν
μὴ οἶον τὰ ὄντα, χρῆσθαι πάν-
τας πολὺ μᾶλλον ὁμαρῶς ἢ
οἱ τὰς τέχνας διὰ τῶν χειρῶν
μεπόντες. Τῶν ἀπειθεῖν οὐ
Πλωτῖν (x), καὶ ἐν τοῖς μάλι-
στα ἐπαρῶν διετελεῖ, εἰς ἀγα-
θὸν καὶ ἀδελφὸν τοῖς φιλοσο-
φῶσι περὶ ἀλλόθεν (x). Σωλῶν
ἢ καὶ Σεραπίων Ἀλεξανδρεὺς, z)
ἐπὶ τοῖς μὲν πᾶσι περὶ τῶν, μὴ
πάντα ἢ καὶ ὅτι φιλοσοφοῖς
συνών

buit maximeque profecit, simi-
literque Sabinillus ac pariter ex
eodem Senatu Rogatianus, qui
usque adeo ab hac vita animum
segregavit, ut & bonorum suo-
rum curam neglexerit & servos
omnes expulerit, respueritque di-
gnitates. Jam vero prætor pro-
diturus, lictoribus jam adstanti-
bus neque prodit, neque ullam
habuit publici muneris rationem,
neque lares proprios habitabat,
sed quosdam amicorum familia-
riumq; conveniens apud eos cœ-
nabat, & dormiebat, cibumque
indies unicum assumebat, qua-
quidem negligentia vitæ extre-
maque incuria factum est, ut cum
acriter podagris antea vexaretur
neque progredi posset nisi vectus
sella, robur tandem inde resum-
ferit: Item cum manus ante ex-
tendere non valeret, tamen adeo
convalesceret, ut his expeditius ute-
retur, quam qui artificia manibus
quotidie tractant. Hunc ergo
Plotinus inprimis complectebatur
mirisq; laudibus extollebat, pro-
ponebatq; tanquam insigne philo-
sophaturis exemplum. Aderat
& Alexandrinus Serapion, hæte-
nus quidem Rhetor, deinde vero
disputationibus quoque deditus
phi-

* Hic est Marcellus cui Longinus librum περὶ τέλης inscripsit, infra c. 20.

z) Rogatiani hujus meminit Porphyrius I, de abstinentia ab esu animantium, pag. 106.

* Hoc est altero quolibet die. Vide Palladii Lausiac p. 149. S. Nili narrationes III. p. 34.

z) Alius & antiquior fuit Serapion Rhetor Alexandrinus Hadriano Imperante cla-
sus, de quo Suidas in Σαραπῶν.

philosophicis, nec dum tamen avaritiæ fœnorisque vitio se ab- solvens. Habuit præterea me- Porphyrium, patria Tyrium, inter amicissimos numeratum, quem instituit sua scripta corrigere.

Cum enim aliquid ille scrip- sisset, quod scripserat respicere bis minime tolerabat, sed neque etiam semel legere atque percur- rere, propterea quod visus ei non satis sufficeret ad legendum. Dum vero scribebat, neque belle qui- dem litteras figurabat, neque ex- acte syllabas distinguebat, neque ullam orthographiæ diligentiam adhibebat, soli videlicet intelli- gentiæ studens, atque id quod omnes admirabamur agere ad finem usque vitæ perseveravit. Quum enim totam quandam a principio ad finem dispositionem intelligentiæ semel penes se con- cepisset, deinde scriptis quæ con- ceperat jam mandaret, connecte- bat prorsus ita scribens quod in animo disposuerat, ut ex libro quodam ante oculos posito scri- pta traducere videretur, nempe nonnunquam cum suorum quopi- am verba faciens, & quæ ad com- mercia pertinent humana com-

συνῶν λόγοις, ἃ ἢ περὶ χρη- ματῶν καὶ τὸ δανείζειν μὴ διωγμῶν δόξα καὶ ἰλασθῆναι τῶν. ἔλατ' ἢ καὶ ἐμὲ Πορφυ- ριον Τύριον ὄντα ἐν τοῖς μάλιστα ἐπὶ τὸν, ὃν καὶ διορθῶν' αὐτὰ τὰ συγγραμμάτω ἤξιν.

Γράψας γὰρ ἐκείνῳ, Cap. VII.
δὲ τὸ γράφειν μετὰ βαλεῖν ἢ δέποι' αὐτὸν λέγειν. ἀλλ' ἢ δὲ ἀπὸ γὰρ ἀναγνώσκειν καὶ διελθεῖν, α) ἀλλ' τὸ πῶς ἔγραψεν μὴ ἀσχετῶν αὐτῶν περὶ τὴν ἀναγνώσκειν. ἔγραφε ἢ ὅτε εἰς καλὴν δόξαν περὶ τὸν τὰ γράμματα, ὅτε δὲ τῶν τὰς συλλαβὰς ἀφαιρῶν, ὅτε τῆς ὀρθογραφίας φροντίζων, ἀλλὰ μόνον ἢ νῦν ἐχόμενον, καὶ (ὃ πάντες ἐθαυμάζοντες) ἐκείνο ποιῶν ἀχρεὶ τῆς διότλης. συντελείουσι γὰρ αὐτῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀχρεὶ τέλος τὸ σπέμμα, ἐπειδὴ εἰς γρα- φὴν τῶν ἀδιδῶν ἀ' ἐσκέπτετο, συνείρεν ὅπως γράφον ἀ' αὐτῇ ψυχῇ συνδεδέχεν, ὡς δὲ βιβλίου δοκεῖν μετὰ βαλεῖν τὰ γραφόμενα, ἐπὶ ἢ ἀλλο- γόμενον περὶ τινος, ἢ συνεί- ρων τὰς ὁμιλίαις περὶ τῶν σπέμματος λέγειν, ὡς ἅμα τε διότλης καὶ τὴν ἀναγκαῖον ὃ ὁμιλίαις, β) καὶ τῶν ἐν σκέψει.

○ 2

περὶ

a) De Plotini negligentia in huiusmodi minutis vide & infra c. 13.

b) Ὁμιλίαι sunt sermones & disputationes à Plotino cum familiaribus & auditori- bus suis institutæ, inter quas non desuisse defixum interea ad meditationes suas animum habere, scribit hoc loco Porphyrius,

προκαταβάνοντες ἀλλήλους· οἱ τρεῖς
 τῶν ἀδελφῶν· ὁποῦσάν τι
 γένῃ ἔπος ἀδελφολογίας, ἐδ'
 ἐπαυλαβάν τα γυροσμίε-
 να, ἀλλ' οὐ μὴ ἐπικρέν αὐτῶ
 πρὸς ἀνάληψιν, ὡς εἰρηκα-
 μόν, τῶ ὄρασι, τὰ ἐξῆς
 ἀν' Ἰσπανίῃ, ὡς μὴδ' οὐ
 ἀσκήσεις χρόνον μετὰ ξυ' ὅτε
 τῶ ὁμιλίαν ἐποιεῖτο. συνελ-
 λ' ἂν ἑαυτῶ ἅμα, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ τῶ γε πρὸς ἑαυ-
 τὸν προσχέμ', ὅτε ἂν ποτε
 ἐχάλασαν, ἢ μόνον ὡς τοῖς
 ὕπνοις, ὃν ἂν ἀπέκρινε ἦτε
 ἢ τροφῆς ἐλεγχότης, (ἐδὲ
 γὰρ ἀπὸ πολλῶν ἀν' ἡψα-
 ῖ.) καὶ ἡ πρὸς τὸν νοῦν αὐτῶ
 ἀσκήσεως Ἰσπανοφί.

Cap. IX. Ἐρχετο ἡ γυναικίαι σφόδρα προσεκρίνας. Γεμίαντες, ἥς καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ κατῴκει, καὶ τῇ πεντῇ θυγατέρι, Γεμίαντες ὁμοίως τῇ μητρὶ παλαμνύω. Ἀμφικλείαντες ἔδραντων, ἔταμβλιναν ἡ γονοῦσαν γυναικίαι, (c) σφόδρα φιλοσοφία ποροσημίας. πολλοὶ ἡ καὶ ἄνδρες καὶ γυναικίαις ὁπαθῆναι μελ-

ponens, interea tamen ab instituto mentis actu minime discedebat: ut simul & necessarium curaret amici negotium, & cunctorum quæ in excogitatione conceperat intelligentiam perpetuam confer- varet. Quum igitur qui allocu- tus eum fuerat jam abiisset, non repetebat scripta, quoniam ad repetendum visus (ut diximus) minime suppetebat, sic tamen deinceps sequentia contexebat, quasi ne minimum quidem tem- poris, institutum prius intermisisset, dum audiret & tractaret hu- mana. Simul igitur secum erat atque cum aliis, intentionemque mentis ad se conversæ nunquam intermittebat, nisi forsan dum dormiret: quamvis & somnum ab eo procul excusserit tum cibi par- citas (sæpe enim pane etiam abs- tinebat) tum assidua quedam conversio ejus ad mentem.

Audiebant Plotinum etiam mulieres nonnullas admodum suae sapientiae deditae; quarum in numero erat Gemina, in cujus etiam laribus habitabat, item Geminae hujus filia, nomine similiter Gemina, Amphiclia quoque Aristonis filia & filii Jamblichi uxor, multi quin etiam viri, multae & mulieres generis nobilitate potentes, cum morti jam propinquarent

*) Necita reddi debent : *Amblicus quoque driflonis, qui Jamblochi filius erat, xxv.*
Jamblichum hunc antiquiorem ac diversum intellige à celebri Philosopho
Pythii discipulo, de quo infra à me dicetur.

quarent, filios suos tum mares tum fræminas una cum omni eorum substantia Plotino tanquam sacro cuidam divinoq; custodi tradebant atque commendabant. Quo circa Plotini domum plenam jam puerorum virginumque videres, inter quos erat & Potamon, quem Plotinus diligenter educans etiam quotiens aliquid foret commutaturus, auscultabat attentus. Neque tadebat eum pupillorum procuratores audire, administrationis rationes sapere reddentes, diligentemque adhibebat parsimoniam curam, affirmans quamdiu nondum philosopharentur, sua illos bona possidere & proventus accipere absque detrimento debere. Et quamvis tot pupillis necessaria vitæ, summa cum diligentia procuraret, nunquam tamen dum vigilaret intentionem animi in mentem conversi vel paululum remittebat. Erat & mansuetus admodum, & omnibus pro arbitrio quicui quoquo modo adhererent expofitus. Quamobrem cum Romæ annos sex & viginti integros habitasset, plurimorumque arbiter mutuas controversias diremisset nullum

μέλλοντες, τὴν ἀφ' ἑαυτῶν τέκνα, φέροντες τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ἀρρενάς τε ὁμοῦ καὶ θηλείας, ἐκείνῳ παρέδιδον καὶ τῇ ἄλλῃ φύσει, ὡς ἱερῷ τῷ καὶ θεῷ φύλακι. διὸ καὶ ἐπιπλήρωθ' αὐτῷ ἡ οἰκία παίδων καὶ παρθένων, ἐν τοῖς δὲ καὶ καὶ Ποτάμων, δ) οὗ τ' ἐπαδούσας φρονήζων, πολλὰ καὶ ἐν τῇ παιδείᾳ ἐκείνῳ προσέειπε. Ἡγεῖτο δὲ καὶ οὗ λογισμοῦς ἀναφρονόντων τὴν ἐκείνους ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τὴν ἀκραιβάτως ἐπεμελῆτο, λέγων, ὥς ἀνὰ μὴ φιλοσοφῶσα, εἶχεν ἀντὶ διὸν καὶ κτησίαις καὶ τὰς προσόδους ἀντιπαραθεῖς τὴν σωζομένην, καὶ ὁμοῦ τῶν πρὸς ἐπαρκῶν τὰς εἰς τὴν βίαν φροντίδας τὴν καὶ ὑπερβαίνειν, τὴν πρὸς τὸν νῦν πᾶσι καὶ ἀνέμοις ἀνέμοις ἐκείνῳ λατρεῖν. καὶ τὴν καὶ πρὸς τὴν πᾶσι ἐκείνῳ τῇς ὁρώσας πρὸς αὐτὴν σπῆναι ἐκείνῳ σι δὲ εἰκοσι καὶ εἴς τῶν ὅλων f) ἐν τῇ ἐκάστῃ ἀφ' ἑαυτῶν καὶ πλείους ἀφ' ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀφ' ἑαυτῶν

O 3

στις

- d) Non confundendus cum aliis duobus Potamonibus Mytilenæo Rhetore & Alexandrino philosophiæ Eclecticæ auctore præcipuo, de quibus Suidas & ad Lactantium viri docti.
 e) Auscultavit illum unam eandemque rem variis modis exercendi ingenii causâ differentem.
 f) Ab A. C. 244. ad A. 269.

σαν, ἡδένα τ' πολιτικῶν g) ἐχθρόν τι ἐχρε.

Cap. X.

Τῶν δὲ φιλοσοφῶν πρὸς-
ταμιεύων Ὀλύμπῳ. Ἀλε-
ξανδρῶς b) Ἀμμανίῳ ἐπ'
ὀλγῶν μαθητῆς ἡρόδωτον κα-
ταφροντικῶς πρὸς αὐτὸν ἐχε
ἀλλ' φιλοπερίαν. ὅς κ' ἔτι
αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὄντος καὶ ἀσποβο-
λήσει αὐτὸν μαγεύσας ἐπι-
χείρησιν. ἐπεὶ δ' εἰς ἐαυτὸν ἐπι-
φορεύων ἤθετο τὴν ἑπὶ χειρη-
σιν, ἔλεγε πρὸς τοὺς συναγῆς,
μεγάλῳ εἶναι τὴν τ' ψυχῆς
ἐπὶ πλάτωνα διώματιν ὡς ἀπο-
κρῖναι διώματιν πρὸς εἰς ἐαυτὸν
ἐπιφορῶς ὡς τοῦ κακῶν αὐ-
τὸν ἐπὶ χειρῶντας. Πλάτωνα
μὲν τ' Ὀλύμπῳ ἐγχειρῶν-
τος ἀπὸ πλάτωνος, λέγων
αὐτῷ τὸ σῶμα τίς ὡς πρὸς σῶ-
ματι βαλάντια ἐλκεσθαι, τ'
μελῶν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα-
συνθροισθῶν. Κινδυνεύ-
σας δ' ὁ Ὀλύμπῳ παλαίως
αὐτὸς τι παρὲν ἢ ὁρᾶται τὸν
Πλάτωνα, ἐπαινεῖ. Ἐν δ'
καὶ κ' ἤρωςιν πλέον τι ἔχων
ἐπὶ τοῦ ὄντος ἄλλως ὁ Πλάτων
ἐπὶ. Ἀντιπρὸς δ' τις ἐ-
ρεῖ

tamen civium unquam habuit
inimicum.

Ex eorum vero numero qui
sibi philosophiæ studium vindica-
bant Alexandrinus Olympius Am-
monii ad breve discipulus, utpo-
te qui principatum in Philoso-
phia sibi cuperet arrogare, &
ipse despiciebat Plotinum & de-
spectum reddere apud omnes
moliebatur, animoque tam infen-
so maleficiis Plotinum invasit, ut
magicis quibusdam incantamen-
tis siderare eum contenderet.
At postquam suos in se ipsum co-
natus reflecti persensit, contuber-
nalibus inquit, Plotini animam,
tam ingentem habere potenti-
am, ut ictus directos in eum sta-
tim in maleficos retorqueret.
Jam vero Plotinus cum primum
maleficia Olympius ille machi-
naretur, animadvertit, aitque
suis: Nunc Olympio corpus mar-
supiorum more contrahitur,
membraque inter se corporis
omnia conteruntur. Quamob-
rem postquam Olympius sæpe
suo discrimine esset expertus se
ictus suos, Plotino in illum repel-
lente, recipere, tandem à malefi-
cio destitit. Et profecto Ploti-
nus ipsa quoque natura* ab initio
majus aliquid præter cæteros pos-
sidebat

g) Πολιτικοὶ non sunt cives, sed viri qui Rempublicam gerunt, Magistratus & Senatores. Eodem sensu supra c. 7. τὸν πολιτικὸν ἡγεμῆν ἐβίον.

b) Ex ejus forte posteris Olympius ἐν φιλοσόφῳ σχήματι, de quo Socrates VII. 17.

* Genitura,

debat, Ægyptius enim quidam sacerdos Romam profectus perque amicum quendam Plotino subito notus, quum exoptaret suam Romæ sapientiam ostentare, suasisit Plotino ut secum accederet familiarem sibi dæmonem eo ad-
 vocante protinus inspectaturus, cui facile Plotinus est obsecutus. Acta vero est in æde Isidis Dæmonis invocatio: solum namque hunc locum purum ait Ægyptium invenisse, sed quum in aspectum proprium ipse Dæmon accerseretur, pro Dæmone Deus accessit, qui sane non esset in genere Dæmonum. Sic ergo repente Ægyptius exclamavit: Beatus es o Plotine, qui habes pro Dæmone Deum, neque ex inferiori genere sis ducem sortitus familiarem. Narrabat vero non licuisse tunc quicquam interrogare, neque diutius videre præsentem, quippe cum communis quidam ibi contemplator amicus aves, quas manu tenebat custodiæ gratia, suffocasset, sive invidia ductus sive metu perterritus. Quum igitur ex divinorum ordine Dæmonum familiarem sibi Plotinus haberet, merito & ipse semper divinum suæ mentis oculum ad illum sublimius erigebat. Quam etiam ob eandem, de suo cuiusque familiari Dæmone librum deinde composuit, ubi sane conatur cau-

ρεὺς ἀνελθὼν εἰς τὴν Ἰσίδου καὶ Διὸς τῶν Φίλων αὐτοῦ γνωριθεὶς θύλων τῆς αὐτοῦ σοφίας δοποθεῖν δουῶσαι, ἡξίωσε τὸν Πλωτῖνον ὅτι θείαν ἀναφικέσθαι & συνῶνται αὐτῷ οἱ κείναι δαίμονες καλεσθῆναι, & ἢ ἐτοιμῶς ὑπακούσονται γινώσκοντες μὲν ἐν τῷ ἴσῳ ἢ κληθεῖς, μόνον γὰρ ἐκείνους ὅν τὸ πῶν κατὰ τὸν φησιν εὐρεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ τὸν Λιγυρτίον, κληθέντα ἢ εἰς αὐτοψίαν τὸν δαίμονα, θεὸν ἐλθεῖν, καὶ μὴ ἔξ δαιμόνων εἶναι γινώσκων, ὅθεν τὸν Λιγυρτίον εἰπὼν, μακάριος εἶ θεὸν ἔχων ἢ δαίμονα, καὶ ὃ ἔξ ὑφαιμάς γινώσκων τὸν συνόντα. μήτε ἢ ἐρείδωμι ἢ ἐκ γινώσκω, μήτε ὅτι πολλοὶν ἰδεῖν παρόντα & συνισταμένους Φίλους πᾶς ὁρεῖς ἀς καταπύχε φυλακῆς ἐνεκα, πνίξας εἶπε Διὸς Φύρον εἶπε καὶ Διὸς Φόβον τινὰ. τῶν ἂν θειοτέρων δαιμόνων ἔχων ὅν συνόντα καὶ αὐτὸς διετέλει ἀνάγων αὐτὸν τὸ θεῖον ὄμμα πρὸς ἐκείνους, ἐστὶ γινώσκων αὐτῷ δοπὲ τῆς θιάυτης αἰτίας καὶ βιβλίον γραφῆναι, περὶ ἔξ εἰληχότος ἡμᾶς δαίμονος 1) ὅπου πνεῦμα αἰτίας φέρων πορὶ τῆς Διὰφορᾶς τῶν συνόντων. φιλοθεῖτα ἢ γεγονέναι & ἀμελίαν, καὶ τὰ γινώ-

7) Est Enneadis tertius liber. quartus.

ἱερὰ καὶ νημενίαν κ) καὶ
 τὰς ἱερταῖς ἐκπεριύοντ' καί
 πτω ἀξίοντ' ἐν Πλωτῖνον
 πρὸς αὐτὸν ὡς βαλεῖν, ἔφη·
 ἐκίνους δὲ πρὸς ἐμὲ ἔρχομαι,
 οὐκ ἐμὲ πρὸς ἐκίνους. τοῦ-
 τ' ἵ' ἐκ ποίας ἀγνοίας ἔσται
 ἐμεγαληγόρησιν, ἔτ' αὐτὸ
 συνεῖναι δεδιωήμεθα, ἔτ' αὐ-
 τὸν ἐρίαν ἐτολμήσωμεν.

Cap. XI.

Περὶ τὴν ἵ' αὐτὸν τοσούτη
 φιλοσοφία ἦν κατενόησας,
 ὡς κατενόει τὰ ἀνθρώπινα
 ἤδη, καὶ τὰ κληροδόμημα ἡ-
 ρεσκε, καὶ ποῖός τις ἔκα-
 ς τῶν συνόντων δατοβή-
 σαι πρᾶλεγον. ὡς κλοπῆς
 ποτε γιγνησας πολυτελὲς
 περιδερμαῖον Χιόνης, ἥτις αὐ-
 τῷ συνήκει μὲν τῶν τέκνων
 σεμνῶς τὴν χρῆσιν διεξά-
 γκει, καὶ ἵπ' αὐτὸν δὲ Πλω-
 τῖνος συνηγμένων τ' οἰκετῶν,
 ἐμβλέψας αἰπῶς, ἔτ'
 ἔφη ἐπὶ ἐκελευσας, δει-
 ξας ἑα τὴν. μασιζόμεν
 ἵ' ἐκεῖν' καὶ ἵπ' αὐτὸν δε-
 ρόμεν' τὰ πρῶτα, ὕστε-
 ρον αὐμολόγησε καὶ φέρων
 ἐκλαπὲν ἀπίδουκε. προε-
 πετ' αὐτὸν καὶ τ' συνόντων πρὸς
 δὲ περὶ ἐκάστου οἱ δατοβή-
 σαι,

las de familiarium numinum dif-
 ferentia diligenter afferre. Præ-
 terea cum Amelius sacrorum ob-
 servator esset; atque per calendas
 sacra faceret, & quandoque Plo-
 tinum rogaret illuc secum acce-
 dere, illos, inquit, Plotinus, de-
 cet ad me, non me ad illos acce-
 dere. Qua vero mente tam ex-
 cella de se loqueretur, neque in-
 telligere ipsi potuimus, neque au-
 si sumus interrogare.

Erat in cognoscendis mori-
 bus sagacissimus, & indolem ho-
 minum tam clare perspiciebat,
 ut & facta detegeret, & familia-
 rium unusquisque qualis evasurus
 esset prædiceret. Itaque cum
 mulieri nomine Chione penes
 ipsum una cum filiis habitanti ca-
 stamq; agenti viduitatem pretio-
 sum monile furto subreptum fuis-
 set, omnesque servi atque dome-
 stici in Plotini conspectum ac-
 cerfiti venissent, singulos Plotinus
 intuitus selegit quendam, aitque,
 hic monile subripuit. Verbera-
 tus ille, diu quidem negat, sed de-
 nique confitetur, furtumque resti-
 tuit. Similiter quales singuli apud
 illum versati pueri futuri essent
 mirifice prædicebat. Velut de
 Polemone prædixit, ad amorem
 hic proclivior erit, nec ad æta-
 tem maturam perveniet, atque
 ita.

- κ) Neomenias non tantum Judæis sed & Græcis sacras fuisse, docuit Jo. Meursius in Græcia feriata. Etiam de Proclo Marinus in ejus vita c. 19, inter alia refert quod τὰς νημενίας λαμπρῶς ἐπετέλει καὶ ἡμερολογεῖται.

ita contigit. Ego quandoque meipsum interimere cogitabam, quod mirabiliter ille persensit, mihiq; domi deambulanti protinus adstitit, atque, studium nunc istud o Porphyrii tuum non sanæ mentis est, sed animi potius atrabile forentis, itaque Romam abire me iussit. Huic ergo parens, in Siciliam sum profectus, præcipue cum audirem, Probum quendam elegantem virum circa Lilybæum tunc habitare. Quo quidem factum est, ut hac perturbatione animi liberarer, sed interea impediret cum Plotino usque ad ejus obitum vitam ducere.

Proinde Galienus Imperator, uxorque ejus Salonina Plotinum honorabant, maximeque colebant. Hic igitur benevolentia eorum fretus oravit, ut dirutam quandam olim in Campania

σταθ. ὡς καὶ περὶ τῶν Πολέμωνος οἴου ἔσαι, ὅτι ἐρωτικῶς ἔσαι καὶ ἐλιγοχρόνιος, ὅπερ καὶ ἀπέβη. Καί ποτε ἰμοδ Πορφύριον ᾔφθετο, ἐξαγὼν ἑμαυτὸν 1) Διανοουδὺς δ' ἦν βίη, καὶ ἐξαίφνης ὄψιν αἰς μοι ἐν τῷ οἴκῳ Διεισβέναι, καὶ εἰπὼν, μὴ εἶναι παύτῃ τῇ προσωμίᾳ ἐκ νοεῶς καταστάσεως, ἀλλ' ἐκ μεταλαγχολικῆς πνιγῆς νόσου, δοκῆς δὲ ἐκείνου. Πεισθεὶς ἢ αὐτῷ ἐγὼ εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμενος, ἤρξαντο πρὸς ἀνδρών, ἐλθόντων αὐτοῦ, περὶ τὸ λιλύβαιον διατρέχειν, καὶ αὐτὸς τὸ τοιαύτης προσωμίας ἀπαχόμενος, τότε παρῆναι ἄχρ' ὅσοντα τῷ Πλωτίνῳ ἐπιποδιδόν.

Ἐπίμνησον ἢ τὴν Πλωτίνου Καρ. XVII. μάστιγι καὶ ἐπιφθῆσιν Γαλιηνός τε ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ ἡ τότε γυνὴ Σαλωνία. ὁ τῇ Φιλίᾳ τῇ τότε καταχρώμενος, Φιλοσόφῳ ἰνὰ πλὴν τῷ

P

- 1) Idem narrat Eunapius in Porphyrii vita, additque Plotinum ea quæ Porphyrio fuerat locutus libro complexum fuisse. καὶ ὁ μὲν (Πορφύριος) ἔπινεν τε ἦν, καὶ ἀνίστατο, ὁ δὲ (Πλωτίνος) τὰς ζήδοντας λόγους εἰς βιβλίον καθέτετο γεγραμμένων. Nisi fallor fuit de providentia, quem ad Porphyrium in Siciliam misit (Ennead. III. lib. 2.) in quo disputat animis licere in hoc quoque mundo esse felicibus; & calamitatibus non esse succumbendum, sed decertandum adversus illas strenue, ut præmia virtuti propolita assequaris. Discessit Porphyrius Romam in Siciliam. Anno Galieni decimoquinto, ut dictum supra c. 6. triennio circiter ante Plotini obitum. Liber περὶ εὐλόγῃς ἐξαγωγῆς diu ante à Plotino scriptus fuerat.

- 2) Antonius Pagus vir doctiss. in Critica Baroniana T. 1. p. 278. non absurde suspicabatur hoc ab Galieno petiisse Plotinum in Imperatoris illius decennialibus, A. G. 263.

καὶ τὴν Καμπανίαν γεγρα-
φῶς λεγομένην, ἀλλὰ καὶ
κατηρεπιμένην, ἥτις ἀπο-
γίνεται, καὶ τὴν περὶ τῶν χωρῶν
χαρῶν, οἰκιστῶν τῆς πόλεως,
τοῖς καὶ κατὰ τὴν κατὰ
καὶ μέλλοντας τῆς Πλάτωνος,
καὶ τὴν περὶ τῶν αὐτῆς
Πλάτωνος πόλεως, ἐκείνους
αὐτοὺς καὶ τῆς πόλεως ἀναχωρή-
σας, καὶ τῶν αὐτῶν
βύλημα ἐκ τῶν τῶν Φιλοσό-
φου, εἰ μὴ πᾶσι τῶν πονούντων
τῶν βασιλείᾳ, φθονῶντες ἢ νε-
μεσῶντες, ἢ δι' ἄλλῃ πᾶσι αἰ-
τίαις μοχθηρὰς ἐπεδίδοσαν.

Cap. XIII. Γέγονε δὲ καὶ πᾶσι συν-
ησῆς, φράσας μὲν ἱκανοὺς, ἐ-
νερῶν καὶ νοημάτων πρὸς φρο-
νηματώτατον. ἐν δὲ τισὶ
λέξεσι ἀμαρτανῶν, καὶ γὰρ
αὐτὸς εἶπεν ἀναμνησκέται, ἀλλ'
ἀναμνησκέται, καὶ ἄλλα
τῶν φράσεων ὀνόματα, ἀ-
καὶ ἐν τῶν φράσεων ἐπὶ τῶν
δὲ ἐν τῶν λέγειν ἢ ἐνδείξιν, καὶ
ἀλλὰ τῶν φράσεων αὐτῶν τῶν
φῶς ἀπὸ τῶν ἀμυνόντων, ἐρ-
μηνεύει μὲν ὁ φράσαι. καλλί-
ων δὲ τότε καλῶς ὁρῶμεν,
καὶ λεπτὸς τις ἰδρῶς ἐπὶ τῆς
καὶ ἡ περὶ τῶν διέλαιον, καὶ
τὸ προσελθὼς πρὸς πᾶσι ἐρωτη-
σὶς ἐδείκνυτο, καὶ τὸ εὐτονον.
καὶ γὰρ ἡμερῶν ἐμὲ Περ-
φυρὸν ἐρωτήσας, πᾶσι

pania civitatem philosophis
aptam instaurarent, regionem-
que circumfusa culta civitati
donarent, concederentque civita-
tem habitaturis Platonis legibus
gubernari, atque ipsam civita-
tem Platonopolim appellari: pol-
licebatur se illuc habitatum, una
cum amicis omnibus profectu-
rum. Quod facile Philosophus ad
votum impetravisset, nisi qui-
dam Imperatoris familiares invidi-
a, vel indignatione, vel alia
quadam iniqua de causa acriter
obstitissent.

Erat in disputationibus strenuus
ad dicendum, ad inventionem so-
lers, ad opportuna percipienda
promptissimus, sed forte in non
nullis dictionibus aberrabat: non
enim pronuntiabat meminisse,
sed menimisse, similiterque aliis
quibusdam dictionibus abuteba-
tur, quod quidem vitium in scri-
bendo etiam sequebatur. Præ-
terea interloquendum mens emi-
cabat foras, lumen intimum ad
vultum usque diffundens. Ama-
bilis quidam erat adpectu, sed
dum disputaret, pulchrior admo-
dum videbatur: tunc sane tenuis
quidam sudor velut ros è facie
distillabat: tunc benigna manfue-
tudo fulgebat, tunc ad quaestio-
nes & excipendas placida leni-
tas

a) Confer de hac negligentia Plotini supra c. 2.

tas apparebat, & dissolvendas robustus admodum vigor demonstrabatur. Jam vero cum ego Porphyrius triduo eum interrogarem, qua conditione potissimum anima cum corpore conjungatur, ille in demonstrando perseveravit. Quando etiam quidam nomine Thaumastus scholas ingressus, communia tractaturus, præfatus est, optare se Plotini sententias in scriptis exponendis audire, Porphyrio vero interrogante atque respondente, disputationem ejusmodi minime tolerare. Sed Plotinus objecit: Nisi dubitationes interrogante Porphyrio dissolvamus, commentari oratione perpetua quicquam in librum aliquem non valebimus.

Scribit autem intentissimum quodam acumine & intellectu multiplici. Est quidem brevis, sed sensibus ubique pluribus quam verbis abundans, multo numine afflatus effundit, sæpe ex ipsa re qua de agit mirifice patitur: neque tam simplici disciplina loquitur, quam animo ad rem ipsam ardentem affecto. Inserta sunt libris ejus latentia dogmata Stoicorum, Peripateticorumque similiter: præsertim vero sententiarum Aristotelis post Physica * congestæ illic frequentius insunt. Latuit enim nihil omnino, quod ad geometriam, arithmetica, machinariam, perspectivam, mu-

ή ψυχὴ συνῇ τῷ σώματι,
ο) περιτείνειν διποδὲκνός, ὡς
καὶ θαυμασίως τινὸς τύπος
ἐπιστολῆς, οὗ κατὰ λό-
γους πρᾶττονται. ἢ εἰς βιβλία
ἀκῶσαι αὐτὴ λέγονται. Ἰ-
δαν, Πορφύριος ὁ διποδὲκ-
νός καὶ ἐρωτᾷται. μὴ
ἀναγκάσαι, εἰ ὅτι ἔφη, ἀλλὰ
ἀν μὴ Πορφύριος ἐρωτᾷται.
λύσω μὲν τὰς διπορίας, εἰπὼν
τι κατὰ πᾶξ εἰς τὸ βιβλίον
ἀναγεσόμεθα.

Ἐν ᾧ τῷ πραγματικῷ συγγραμμῷ. Cap. XIV.

τομῶν γέγονε καὶ πολὺν
βραχὺς τε καὶ νοήμασι πλε-
ονάζων ἢ λέξεις, τὰ πολλὰ
ἐνδοσιῶν καὶ ἐκπαθῶς φε-
ρῶν, καὶ τὸ συμπάσις ἢ πα-
ροδοσις. ἐμμέρικται δ' ἐν
τοῖς συγγραμμασὶ καὶ τὰ στοι-
κὰ λανθάνοντα δόγματα, καὶ
τὰ περιπαθητικά, καταπιπύκ-
νωται ὅτι καὶ ἡ μὲν τὰ φυσικά
& ἀριστοτέλους πραγματεία.
ἔλαβε ὁ αὐτὸς, ὡς γεωμετρι-
κόν τι θεῶρημα, οὐκ ἀριθμη-
τικόν, & μηχανικόν, οὐκ ὁπτι-
κόν,

P 2

καὶ,

*) De hoc argumento Plotinus Ennead. IV. lib. 2. sec.

* Metaphysica;

κόν, ἡ μουσικόν· αὐτὸς ὅ
 καὶ ἐξεργάζεσθαι ἡ παρε-
 σκεύεσθαι. ἐν ᾧ τῆς σπουδαίας
 ἀναγνώσεως μὲν αὐτῷ ἡ ἐπι-
 μνήματι, εἴτε Σεβήρου ρ) εἴη,
 εἴτε Κρονίου, ἢ Νυμφωῆς, ἢ
 Γαίου, ἢ Ἀθηναίου. καὶ τοῖς
 ἱστορηματικῶν, τὰ τε Λαττω-
 σίῃ καὶ Αἰλιανῶν, Ἀδριανῶν
 τε καὶ τῶν ἐμπειροτέρων. ἐλέ-
 γετο ὅτι ἐκ τούτων ἔδει κατὰ-
 παξ, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ
 ἐξηλλαγμένῃ ἐν τῇ θεωρίᾳ,
 καὶ τῶν Ἀμμωνίου Φέρων νῦν
 ἐν ταῖς ἐκτάσεσιν. ἐπλη-
 ροῦτο ὅτι ἀχέως, καὶ δι' ὀλί-
 γων δούς τοῦ βασιλέως θεω-
 ρημάτων ἀνίστατο. ἀναγνω-
 σάμενος ὅτι αὐτὰ ἔτι περὶ δι-
 χῶν λογίων, καὶ τοῦ φι-
 λαρχαίου ρ) φιλόλογον
 μὲν ἔφη ὁ Λογγίνος, φι-
 λόσοφον ὅτι ἀδαμῶς. Νε-
 γήνης ρ) ὅτι ἀπαντήσας πο-
 τε εἰς τὴν σπουδαίαν, πλη-
 ρωθεὶς ἐρυθήματι, ἀνίστασθαι
 μὲν ἐβούλετο, λέγει, ὅτι ὑπὸ
 Νεγένης ἀξίως μὲν ἔφη, ἀνέλ-
 λεισθαι τὰς προθυμίας ὅταν
 εἰδῇ ὁ λέγων ὅτι πρὸς εἰδότες
 εἶναι αὐτὸς μᾶλλον λέγειν, καὶ
 οὕτως

ficam pertineret, quamvis nun-
 quam se promptum ad hæc ope-
 re exequenda reddiderit. Lege-
 bantur in Ichalis ipsi commenta-
 ria Severi; Cronii, Numenii,
 Gaji, Attici Philosophorum Plato-
 nicorum: item Peripateticorum
 Aspasii, Alexandri, Adrastii, &
 quotcunque sorte inciderint com-
 mentaria: sed nihil ex his tra-
 ctu continuo dicebatur. Erat
 enim proprius sui que juris, & ab
 his in contemplatione diversus.
 In rebus vero discutiendis intel-
 lectum ferebat Ammonii. Lestione
 quamprimum evadebat imbutus,
 paucisque profundæ contempla-
 tionis intelligentiam afferens ex-
 sargebat. Quum liber Longini &
 Phylarchei de principiis lectus es-
 set: literarum quidem, inquit, stu-
 diosus est Longinus, philosophus
 vero nequaquam. Quum Orige-
 nes aliquando venisset in scho-
 las, Plotinus statim genas rubo-
 re suffusus assurgere voluit, ser-
 monem vero ab Origene conti-
 nuare rogatus, respondit: studi-
 dium loquendi cessare, quando
 qui loquitur, advertit se ad illos
 qui idem ipsi noverint verba fa-
 cturum;

- ρ) De platoniceis hisce Philosophis plerisque dictum à me supra lib. III. c. 3. uti de Peripateticis c. 11.
 ρ) Phylarchæus non est nomen proprium viri, sed Longinus dicitur à Porphyrio φιλαρχαῖος hoc est antiquarum literarum & præter sapientie studiosus. Quod vero Plotinus de eo judicavit, Philologi laudem ei relinquens, Philosophi etipiens, probatur etiam Proclo lib. 1. in Timæum Platonis p. 27.
 ρ) Origenes non Adamantius sed eo paullo junior, Plotini condiscipulus de quo supra c. 3.

sturum: atque ita, cum pauca quorundam differuisset, inde surrexit.

Cum in Platonis natalibus poema de connubio sacro recensuisset, & quidam præsens obiceret Porphyrium insanire, quippe quum multa illis divino quodam afflatu secretoque mysterio dicta fuissent, Plotinus palam cunctis audientibus ait: Demonstrasti simul poetam, philosophum, sacerdotem. Legit quandoque ibidem orator Diophanes defensionem pro Alcibiade in Platonis Symposio debacchante, decere probans virtutis addiscendæ gratia amatori se ipsum exponere hanc ipsam demonstraturo, etiam si congressum venereum affectaverit. Inter legendum vero Plotinus surrexit sæpius tanquam ex eo cœtu subito discessurus, veruntamen se continuit: mox vero cœtu soluto mihi mandavit imprimis ut refellerem oratorem. At cum Diophanes ille librum mihi legendum concedere nollet, memoriæ viribus argumenta recolui, scripsi contra, eisdem mox audientibus retuli: tanta Plotinum affeci latitia, ut in ipso conventu continuo sæpe repeteret: Sic feri, siquidem et a viris lumen erit. Eubulus Platonis scriptator scripsit Athenis, scriptaque

οὕτως ὀλίγα ἀναλεχθῆναι ἐξανάστη.

Ἐμὲ δ' ἐν Πλατωνίοις Cap. XV.
ποίημα ἀναγιγνίσκω. τὸ ἱερὸν γάμον, καὶ τὴν, ἀλλὰ τὸ μυστικῶς πολλὰ μετ' ἐνθεασμῷ ὁμιλεῖς, εἰρηδωγ, εἰπὼν. μαίνεται δὲ. Πορφύριος, ἐκείνος εἰς ἐπὶ κούρην εἶπε πάντων. εἰδείας ὁμῶς καὶ τὸν ποιητῆ, καὶ τὸν φιλόσοφον καὶ τὸν ἱεροφάντην. ὅτι δ' ὁ μὲν Διοφάνης ἀνέγνω ὑπὲρ Ἀλκιβιάδου δ' ἐν τῇ συμποσίῳ δὲ Πλάτωνος ἀπολογία, δογματίζων χρῆσθαι δεξιᾷ ἐνκακομῆσεως εἰς σωφροσύνην αὐτὸν παρέχειν ἐρώσιν ἀφροδίτης μίξις, ὡς τῇ κατηγεμένῳ, ἥξει μὲν πλάκας, ἀσπασίας ἀπὸ πλάγης, καὶ σωφροσύνης, ὁμιλῶν, δ' αὐτὸν μὲν πλεονάζουσιν δ' ἀκυστηρίαι, ἐμοὶ Πορφύριος ἀντιγράφαι περὶ σέβει. μὴ δὲ λόντος δ' δὲ Διοφάνης τὸ βιβλίον δεῖναι, ἀλλὰ τὸ μνήμης ἀναληφθῆναι τῶν ὁμιλημάτων, ἀντιγράφας ἐγὼ καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ ἀκροάσων συνηγμένων ἀναγνῶντος τοῦτον πρὸς Πλάτωνα ἡσφραδαῖς καὶ, ὅτι σωφροσύνης συνελθὼς ὁμιλεῖς, βασιλῆως, αἰκῆς ἡ φόνος, ἀνδρῶν γῆρας. Γραφόντες δ' ἐν βιβλίῳ ἀβλυγῶν δὲ Πλατωνικῶν ἀναδύχων, καὶ πᾶσι.

P 3

a) Ex Iliad θ. 282.

b) Διαδέχεται scholæ platonica publiens Doctor Athenis, atque ad hoc Platonis cathedram ut ita dicam διαδέχεται. infra c. 20.

πράπτει^Θ συγγραμματα
ὑπὲρ Ἰωναν Πλατωνικῶν ζη-
τημάτων, ἔμοι Πορφύριον
πάντα διδασκαλίῃ, καὶ σκο-
πίῃ καὶ ἀναφέρειν αὐτὰ πρὸς
μεγαμυθία ἤξει. προσέχε
ἢ τίς μὴ περὶ τῶν ἀστρονομικῶν
αὐτὸ πᾶντι μαθηματικῶς. α)
πῶς ἢ τῶν γινεθλιαλόνων δο-
ματικῶν ἀκρίβειαν, καὶ
φωρῶν τῶν ἐπὶ γηλίας πρὸς
ἀνεχέγγυον, ἐλέγχων πολλὰ
καὶ τῶν οὖν πρὸς συγγραμ-
μασιν οὐκ ὠκνησ.

Cap. XVI. Γενόμενοι ἢ κατ' αὐ-
τὸν τῶν Χριστιανῶν πολλοὶ μὲν
καὶ ἄλλοι αἰρετικοὶ ἢ ἐκ τῶν
παλαιῶν φιλοσοφίας αἰνυ-
μένοι, οἱ περὶ τὸν Ἀδελφίον
καὶ Ἀκυλίον, α) οἱ πρὸς
Ἀλεξάνδρου τὸν Λίβυ^Θ καὶ
Φιλοκώμην, καὶ Δημοσράτην, καὶ
Λυδῆ συγγραμματα πολλὰ
κεκτημένοι, δοκαλῶντες
πρὸς περὶ φέρουσι Ζωροάστρου, γ)
καὶ Ζωροστρῆν, καὶ Νικοβίην, καὶ
Ἀλλογίους, καὶ Μέσιν, καὶ ἄλ-
λων πλείων, πολλὰς ἐξη-
γῶντων, καὶ αὐτοὶ ἡσαρημένοι, οὗς δὴ τῶν Πλάτων^Θ εἰς τὸ

que misit Romam de quibusdam
Platonis questionibus. Ploti-
nus autem hæc mihi tradi iussit,
meque considerare singula, eique
referre. Operam dedit astrono-
miz regulis, quamvis more non
admodum Mathematico: Astro-
logorum vero iudiciis incubuit
diligentius. Cumque eorum præ-
dictiones non esse fide dignas de-
prehendisset, non piguit eum
sæpe in scriptis suis illorum præ-
sagia confutare.

Erant Christiani eo tempore
multi, tum alii, tum ex antiqua Phi-
losophia egressi hæretici, Adelphii,
Acyliniq; sectatores, qui Alexandri
Libyci, Philocomi, Demostrati,
Lydi plurimos libros circumfere-
bant, & revelationes quasdam
Zoroastris, Zostriani, Nicorbei,
Allogenis, Mesi, aliorumque ejus-
modi palam ostendentes, & dece-
perunt multos, & ipsi decepti jam
fuerant: asserentes Platonem in-
telligibilis essentiz profundum
mini-

βάθ^Θ.

- α) Astrologorum divinationes, præcipue quibus animos subjiciunt, passim impu-
gnat Plotinus Enneadis II. libro 3. & Enneadis III. lib. 1. c. 5. & lib. 2. ac 3.
Vide p. 211. seq. 232. 263. 271. 245. &c.
- α) Rectius ni fallor οἱ περὶ τὸν Ἀδελφίον καὶ Ἀκυλίον latine dicentur *Adelphius* &
Aquilinus. Atque Aquilini etiam inter Porphyrii συμφοιτητα^ς Amvium &
Origenem apud Eunapium mentio. Sed nisi Eunapium fecellit memoria omni-
no. Paulinus ibi pto Aquilino legendum, ut magnus Pearsonius probe ob-
servavit.
- β) Zoroastris Apocrypha volumina à Prodicianis jactata memorat Clemens Alex.
I. Strom. p. 304.

minime penetrasse. Quamobrem Plotinus multas in disputationibus suis in eos argumentationes intulit: scripsitque contra eos librum, quem contra Gnosticos nos inscripsimus, nobisque reliqua discutere & judicare commisit, Amelius autem libros quadraginta composuit contra librum Zostriani. Ego vero Porphyrius argumentationibus multis ostendi, librum Zoroastri ab illis inscriptum, adulterinum novumque esse, & ab eis confictum, qui struebant hæresin, ut institutionis suæ esse Zoroastri veteris crederentur.

Plerique Græcorum Plotinum falso criminabantur, quasi inventa Numenii sibi clam usurparet: quam sane calumniam Tryphon Stoicus & Platonius Amelio nunciavit. Hinc librum scripsit Amelius quem nos inscripsimus de differentia doctrinæ Plotini ad Numenii disciplinam. Amelius autem librum mihi dicavit, meque ipsa inscriptione *Basilæa*, id est regem cognomi-

na-

βάθ⁹ τῆς νεότητος ὑποίαι, ἢ πη-
λάσασθ⁹. ὅθεν αὐτὸς μὲν
πολλὰς ἐλέγχους ποιήσας
ἐν τῇ πανυσίαι, ἡρώδῃ, ἢ
καὶ βιβλίον, ὅπερ πρὸς τοῦ
Γνωστικῆς 2) ἐπεγράψαμεν,
ἡμῖν παλαιὰ κείμενα κατα-
λέλοιπεν. Ἀμέλι⁹ δ' ἄχρη-
στασεράκοντα βιβλίων περὶ
χώρηκε, πρὸς τὸ Ζωστριανῶ
βιβλίον ἀντιγράφων. Πορ-
φύρι⁹ δ' ἐγὼ πρὸς τὸ Ζω-
ροάστρου συχνὴν πεποιήμενην
ἐλέγχους, ὅπως νέον τι καὶ
νέον τὸ βιβλίον ἀρᾶδεικνύς,
πεπλασμένον τι ἢ ὑπὸ τῇ
τῶν αἵρεσιν συνησκημένων, εἰς
δίδαν εἶναι τῇ καλαῇ Ζω-
ροάστρου τῇ δόγματι ἢ αὐ-
τῷ εἰλοῖτο πρὸς βλάβην.

Τῶν δ' ἀπὸ τῆς ἑλ-
λάδος τὰ Νυμφῶν αὐτὸν
ὑποβαλλόμενοι λεγόντων, καὶ
τῷ πρὸς Ἀμέλιον ἀγγέλλον-
τι τῷ Τρύφων⁹ τῷ Στωϊκῷ
τὴν καὶ Πλατωνικῇ, ἡγήσασθαι
ὅτι Ἀμέλι⁹ βιβλίον ἐπεγρά-
ψαμεν, ὅτι τῇ καὶ τὰ δόγ-
ματα τῆς Πλωτίνης πρὸς τὸν
Νυμφῶν ἀφ' ὧν πρὸς
ἐφ' ὧν ἔχει αὐτοῦ, βασιλεῖ ἡμεῖς,
βασιλεὺς ἢ τὸ ὄνομα αὐτῇ τῇ
Περφύ-

2) Est Enneadis secundæ liber nonus, licet in toto illo ne semel quidem vel Gnosticonum nomen vel cuiusquam ex his Porphyrio nominatis mentio occurrat.

*) Eunapius: Μάλλ⁹ δὲ (ἦν) κατὰ τὴν Σύρον πόλιν ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα, τῷ δὲ δυνατόν, βασιλεῖα λέγειν, Πορφύριον δὲ αὐτοῦ ἀνόμασε Λογγῖ⁹· εἰς τὸ βασιλικὸν τῇ ἐσθῇ τῇ παρὰ τὸν τὴν πρὸς τὴν ἑσθῇ ἐπιτρέψαν.

Πορφυρίῳ ἐμοὶ προσκῶ, καὶ μὴ
πατριῶν Διόλεον Μαλχῶ κα-
κλημύμῳ, ὅπερ μοι ἔ'ωξέ ο πα-
τρὲ ὄνομα κέκληθ', καὶ ἡ Μάλ-
χῃ ἐρμυνείαν ἔχοντος βασι-
λεὺς, εἴ τις εἰς ἐλλυίδα Διό-
λεον μετὰβάλλειν ἐθέλοι, ὅθεν
ὁ Λογγίνῳ μὴ προσφώνων
τὰ ὡς ἰομένης Κλεοδάμῳ π
καί μοι Πορφυρίῳ, Κλεοδάμῃ-
τε καὶ Μαλχῇ προὔγραψεν.
ὁ δὲ Ἀμέλιῳ ἐρμυνεύσας
τοῦτομα, ὡς ὁ Νυμμένῳ
τὸν Μάξιμον εἰς τὸν Μεγάλον,
ὡς τὸν Μάλχον οὐτῷ εἰς
τὸν βασιλεῖα γράφει:

Ἀμέλιῳ βασιλεῖ εὖ πράττει:

Αὐτῶν μὲν ἕνεκα τῶν
πανδρόφῳμων ἀνδρῶν, οὓς
Διατριβουληκέναι εἰς αὐτὸν
Φῆς, τὰ τοῦ ἐπιείκους ἡμῶν
δόγματι εἰς τὸν Ἀπαμία Νυ-
μμένιον ἀναζόντων, ὅτε αὖ
πρὶν καὶ μὲν Φωνῶν, σαφῶς
ἐπίστατο. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ
τοῦτο ἐκ τῶ παρ' αὐτοῖς ἀγαλ-
τομένης προεληλυθεν εὐσωμί-
ας τε καὶ ἀγλαότητος, καὶ μὴ
ὅτι πλάτυσ Φιλώαφῳ, αὐ-
θις δὲ, ὅτι ὑποβολιμαῖος, ἐκ-
τρέτων ὅτι καὶ τὰ Φαυλότατα
τῶν ὄντων ὑποβαλλόμενῳ,
τῷ Διόσφιλαίνειν αὐτὸν δηλα-
δὴ κατ' αὐτῶ λεγόντων. σὺ
δὲ τῇ προφασὶ τῷτῃ εἰομένη
οὖν ἀποχρηστῇ, πρὸς τὸ καὶ

navit: id enim mihi nomen erat,
& patria quidem lingua nomina-
bar Malcus, quo nomine vocaba-
tur & Pater. Malcus autem in
Græcam translatus linguam rex
appellatur. Quocirca Longinus,
ubi dicavit scripta de Oomaru Cleo-
damo, mihi que Porphyrio, sic est
exorsus: O Cleodame atque Malce.
Amelius autem nomen ipsum in-
terpretatus, sicut Numenius
Maximum appellavit Megalum,
sic Malcum cognominavit re-
gem:

*Amelius Basileo, id est Regi
salutem.*

Certo scito me nunquam vo-
cem fuisse emissurum inclitorum viro-
rum causa, qui, ut jam divulgatum esse
aū, amici nostri dogmata in Apameum
Numenium referunt. Constat enim id ex
dicendi loquendique propria apud ipsos
& qua gloriantur modestia proficisci,
nunc quidem meras nugas, nunc vero
suppositivum vocantibus: rursus quasi
vilissima quadam supponat, accusant,
& mendaci duntaxat dicacitate in-
eum perpetuum invehuntur. Quam-
vero tu occasione hac utendum censes,
cum videlicet ut qua nobis videntur ad
reminiſcendum promptior reddamus,
tum etiam ut in amici gloriam præfer-

him

Cap. XIII. ταύτην τὴν Πιστολίαν
 δοῦναι προσήχθη, ἡ μόνον
 πιστὸς χάριν ἔστω τῇ καὶ
 ἐπ' αὐτῇ γεγονότας ἔ
 νου οἶδον ὑποβαλλόμενον
 πομπάζειν, ἀλλὰ καὶ ὅτι
 πλατὺν αὐτὴν φιλίαφοι εἶ-
 ναι ἡγῶντο καὶ καταφρονεῖν τῇ
 μὴ τοῦ αὐτοῦ λέγει, καὶ τῷ πρῶ-
 τῆς σφιστικῆς αὐτὴν σκηνῆς
 καταφρονεῖν καὶ τῷ φη, ὁμι-
 λῶντι ἢ εἰκίναται ἐν τῇ σπουδῇ
 αἰς, καὶ μηδὲν ταχέως Πρι-
 φαίνον. πῶς συλλογιστικὰς
 ἀνάγκας αὐτὴ πῶς ἐν τῷ λό-
 γῳ β) λαμβανόμεναι. ἐπι-
 θῶν δ' ἐν πῶ ὁμοία ἐγὼ Πρι-
 φύει, ὅτι πρῶτον αὐτὴ
 ἡ προσομιλία, διὸ καὶ ἀντι-
 ρεσῖας προσήχθη, δευτέ-
 ραι παραμένει. ὅτι ἐξω ἔ
 νῦ ὑφείσθη το ῥήμα. γ)
 ἡμεῖς ἢ πῶς αὐτὴ ἀνα-
 γνῶναι, ἐπειδὴ ἀνθρώπου μη-
 δ' ὅσας. ἀν' αὐτὴν εἶη, ἔφη,
 ἡ ἡμεῖς, λόγῳ πῶς δοτε-
 ας, εἰς αὐτὸς δι' ἀγνοίαν τῇ ἡμῶν
 δοκῶντων ἐμπέπικε. γὰρ
 ψαυτὴ ἢ βιβλίον ἢ μικρὸν
 ἔ ἡμεῖς πῶς πῶς Πρι-
 φη

Hanc equidem epistolam
 afferre sum adductus, non so-
 lam ut fidem faciam, nonnul-
 los illius temporis illo etiam vi-
 vente, suspicatos fuisse Plotinum
 inventis Numenii superbisse: ve-
 rum etiam quia negatores am-
 plum existimaverint, atque con-
 temperint, ob eam scilicet cau-
 sam, quoniam ejus dicta nequa-
 quam intelligebant, Ipseque Plo-
 tinus ab omni Sophistica osten-
 tatione fastuque erat alienus: in
 ipsisque disputantium coetibus
 non aliter quam in familiaribus
 colloquiis se gerere videbatur,
 neque propere cuiquam necessa-
 rias argumentationum vires ap-
 eriebat in ejus sermone latentes.
 Mihi quoque Porphyrio idem
 contigit cum primum audivi Plo-
 tinum, quapropter eum contra-
 scribendo provocare tentavi, co-
 natus ostendere ea quae intelli-
 guntur extra intellectum existerē.
 Ille vero quum Amelio mea scri-
 pta legere praecepisset, illeque
 jam perlegisset, subridens ait:
 Tuum esset Amelii dubitationes
 istas dissolvere, in quas ille ob
 quandam nostrae sententiae igno-
 rantiam incidit. Postquam igitur
 Amelius librum non parvum ad-
 ver-

- δ) Nobilissimus vir Dietericus Doblerns Hamburgensis cum interprete legebat λα-
 βανομένης. Atque infra in fine capitis προσέθυμον ἐποίησα pro ἐποίησε.
 ε) Contra Plotini Ennead. V. lib. 5. cujus titulus: ὅτι ἐκ ἔξω ἔ νῦ τὸ ρητά. At
 enim Porphyrii illa & Amelii adversus Porphyrium scripta, & Porphyrii re-
 tractatio jam diu est quod intersciderunt.

versus objectiones meas composuit, egoque scriptis ejus iterum contradixi, rursusque mihi rescripsit Amelius: tertio jam gradu vix tandem Plotini mentem conspicatus mutavi sententiam, idcoque palinodiam rescribens in conventu omnium recitavi, atque in posterum Plotini libros fide dignissimos judicavi, & præceptorem ipsum omni studio provocavi, ut sententiam suam articulatim distingueret, latiusque describeret. Quin etiam hinc factum est, ut ille Amelium quoque ad conscribendum valde propensum effecerit.

Quid vero Longinus senserit de Plotino per ea maxime quæ ego ad eum scribens significaveram, declarabit pars epistolæ hoc ad me tenore perscripæ. Cum enim operæ pretium judicaret me è Sicilia ad eum in Phœniciam proficisci, librosque Plotini mecum afferre, sic ait:

Tu quidem ista quando tibi placu-

εἰς ὁποῦναι, καὶ πάλιν
πρὸς τὰ γραφέντα ἀντιγρα-
φάτος μὲν, & ὁ Ἀμελίου
καὶ πρὸς ταῦτα ἀντιγράψας
ἐκ τρίτου μάλιν σουτὶς τὰ
λεχόμενα ἐγὼ ὁ Πορφύριος
μοτιγίμην, καὶ παλιν ἀν-
γραψάς ἐν τῇ Ἀλατριβῇ ἀν-
εγνων. καὶ κείθεν λοιπὴν τὰ τῆ
βιβλία τὰ Πλωτίνου ὁ Πηγεύ-
στη, - d) καὶ αὐτὸν τὸ διδά-
σκαλον εἰς φιλοσοφίαν πενή-
ρατον & Ἀλατριβὴν καὶ Ἀλ-
πλίσοναν γραφέντα τὰ δοκον-
τα, ἔμην ἀλλὰ καὶ Ἀμέ-
λιον εἰς τὴν συγγραφὴν πρὸς
μοι ἐπήγαγον.

Ἦν ὁ ἐγὼ καὶ λογγῶ Cap. XX.
πρὸς & Πλωτίνου δόξαν,
ἐξ ἧν μάλιν πρὸς αὐτὸν
ἐγὼ γραφέντα ἐσήμανον, δη-
λωσὶ μέρους ὁ Πηγεύσης e)
γραφέντα πρὸς με, ἐπὶ χον-
τατον τὸν τρόπον. ἀξίον γάρ με
δοτὶ τὴν Σικελίαν κατέβαιναι πρὸς
αὐτὸν εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ
κομίζεσθαι τὰ βιβλία & Πλω-
τίνου, Φησί. f)

Καὶ σὺ μὲν ταῦτά τε
Q 2 πρὸς:

d) Idem loquendi genus Rom. III. 2. ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια & Θεῶ. Euseb. Christianus sive Hierodorianus præf. Lexici Hippocratici: αἱ πεπιστευμένοι τὴν ἐμμενείαν λέξεις. Porphyrius de abstinentia ab esu animant. lib. 4. p. 359. οἱ τὴν εὐσεβείαν (πόλεων) τὴν πρὸς τοὺς Θεοὺς πεπιστευμένοι.

e) Scriptæ ut videtur post Plotini mortem.

f) Hoc fragmentum paullo elegantiore veste latina induit Jacobus Tollius V C. in præclara sua Longini editione p. 251. seq. Catezum nolui versionem Ficini mutilare aut interpolare.

strum putavimus errata passim exscriptorum emendavisse: illi tamen alia magis cura fuerunt quam sedulas emendandi, quamobrem qua ratione his libris utar minime habeo, quamvis supra modum affectem, qua Plotinus de anima atque de Ente scribit confiderare, sed hi potissimum libri sunt exscriptorum vicio depravati, quocirca percipio liberos ab se eisdem summa diligentia scriptos accipere, ut tantum perlegam, inde meos emendans: mox vero restituam. Sed rursus idem quod dixi ab initio, repetam. Ne mittas quidem, sed ipse tecum afferens huc accedat, neque hos tantum affers, sed si quid insuper reliquum est, quod Anelium aufugerit, qua enim ille huc advenit, summo studio exquisita possideo. Cur enim non summa cum diligentia viri illius scripta omni prorsus bonore ac veneratione digna perquiram? Hoc equidem tibi sumpraesenti, cum procul absenti, cum habenti Tyrano semper significavi, me scilicet non multa admodum Plotini librorum argumenta capere, ipsam vero scribendi formam intelligentiarumque frequentiam & quaestionum dispositionem admodum Philosophicam me amare supra modum atque venerari, atque etiam iudicio debere veritatem indagatorem Plotini libras cum praestantissimo

ἐταῖρον Ἀμέλιον ὅμῳ ἀναλήψασθαι τὰ τῶν γεγραμμένων, τῷ δὲ καὶ ἄλλα πρόβλαιστα τῇ ταύτης προσέδρασαι. Οὐκ ἔγωγε πᾶσι καὶ τῶν αὐτοῦ ὁμιλήσας, καὶ περὶ ὑπερεπιθυμῶν καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πνεύματος 1) ὁμοκλήσας. Ταῦτα δὲ ἔγωγε μάστιγι διημάσθηται, καὶ πάλιν βελτίω καὶ ἐλπίσας μοι ὅρασα καὶ μετὰ ἀκριβείας γεγραμμένα, ὅτι ἀποπνεύσαι πάλιν. Ἀδελφὲς ἢ τὸν αὐτὸν ἔρω λόγον, ὅτι μὴ πίμπαναν ἀλλ' αὐτὸν ἡκεῖν ἔχοντα μάλλον ἀξίω, ταῦτα τὰ καὶ λοιπὰ εἴ τι διατίθεται τὸν Ἀμέλιον. Ἀλλὰ καὶ ἡγεῖται ἅπαντα διασώζειν ἐκτετακμένω. Πῶς δὲ σὺ ἐμὸν αἰδῶς ὑπομνήματα πᾶσις αἰδῶς ἀξίω καὶ τιμῇς κατέσχευε; Τὸν δὲ ἔγωγε παρόντι σοι, καὶ μετὰ δόξαι, καὶ πᾶσι τῶν Τυρῶν διατίθεται τοῦ γένους δὴ πᾶσι ἐπισταλκῶς, ὅτι τῷ καὶ ὑποτίσας ἐπὶ πάλιν μετὰ πολλὰς προσέσχ' συμβέβηκε, τὸν δὲ τύπον τῇ γραφῇ, καὶ τῇ ἐνοίᾳ τῇ αἰδῶς τῶν πυκνότητι, καὶ τῇ Φιλόσοφον τῇ ζητημάτων διατίσας ὑπερβαλλόντως ἀγαμέ, καὶ φιλῶ. καὶ μετὰ τῇ ἐλλογισματικῶν

Q 3

ταύτων

De anima libri Plotini extant Enneade quarta: de ente, Enneade sexta:

πάντων ἄγειν τὰ τέττα βιβλία
Φαίλω αὐτὸ δεῖν αὐτὸ ζητη-
κῆς,

issimorum duntaxat operibus compa-
randos adducere.

Cap. XX.

Τὰς δὲ Ἰππολίτου, ὡς
πένθεκα ἔκαθ' ἡμᾶς κρι-
τικῆς ἡμετέρας, καὶ τὰ
τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα ἔκαθ'
αὐτὸν διελέχσαντες, δεικνύς
εἶς γέγονεν ἡ περὶ Πλωτίνου
κρίσις, καίτοι τὰ πρότερον ἐκ
τῶν ἄλλων ἀμαθείας καὶ
Φρονητικῆς ἢ ἔχων περὶ αὐ-
τοῦ διατίλει. ἰδοκεῖ ὅτι ἐκτί-
σεται ἐκ τῶν Ἀμελίου λαβάν
ἡμαρτηδότη, διὰ τὸ μὴ νοεῖν
τὸ αὐτὸς πλὴν σωήτη ἐρη-
νία. ο). εἰ γὰρ τίνα καὶ ἄλ-
λα καὶ τὰ παρ' Ἀμελίου διώ-
ρω, ὡς αὐτὸ ἐκ τῶν αὐτογρε-
φῶν μετελημμένα. ἐτι ὅτι
λογίαν αὐτὸν τῶν συγγραμ-
μάτων γέγραφε περὶ Πλωτίνου τε
καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν καθ' ἑαυ-
τοῦ γεγονότων φιλοσόφων,
ἀναγκαῖον ὡσαύτως εἶναι,
καὶ πλήρης ἡμετέρας ἢ περὶ
αὐτῶν κρίσις οἷα γέγονε τὸ
ἐλλογιματάτης αὐτοῦ καὶ
ἐλεγκτικατάτης. Ἰπποκρί-
του ὅτι τὸ βιβλίον Λογίαν
περὶ Πλωτίνου καὶ Γεντιλιαν-
ου

In superioribus enarran-
dis idcirco fui prolixior, ut
demonstrarem quid judicaverit
de Plotino vir ille iudicio secu-
lis nostris accerrimo, qui ferme
sui temporis omnia scriptorum
opera discussit atque redarguit,
quamvis & hic ab initio aliorum
adductus infamia Plotinum diu
contemplerit. Putavit autem
Plotini opera quæ acceperat ab
Amelio fuisse scriptorum
vicio depravata, propterea quod
consuetam viri illius elocutionem
nequaquam intelligebat. Si qua
enim alia, certe quæ penes Ame-
lium erant, emendatissima erant,
quippe cum ex libris ipsa Plotini
manu scriptis exscripta fuissent.
Proinde operæ pretium est re-
ferre quæ in opere ipso Longinus
scripsit de Plotino Amelioque
& cæteris sua tempestate philo-
sophis, ut certius nobis constet
quam potissimum de illis sententi-
am tulerit vir elegantissimus atq;
ad ingenia arguenda promptissi-
mus. Inscribitur sane liber *de fine* ad
Plotinum, Gentilianumque co-
gno-

m) Confer Eunapium in Porphyrii vita, & quæ viri docti ad librum Longini
de sublimitate dictionis, è quo velut ex ungue Leonem agnoscere licet Cri-
ticum acutissimum, licet scripta ejus alia longe plurima abolevit
tempus.

n) Doblerus legit κατὰ Φρονητικῶς.

o) De hac negligentia dictum cap. 8. & 13.

gnomento Amelium, cujus quidem Proœmium est ejusmodi:

Cum multi temporibus nostris Philosophi exstiterint, o Marcelle, major profecto eorum numerus inprimis extitit nostra aetatis annis. Praesens namque tempus quam paucos habeat, dicere minime licet: sed dum essemus adolescentuli, non pauci Philosophia studiis excellebant, quos quidem omnes videre nobis contigit, quoniam à teneris annis multas passim regiones una cum parentibus peragravimus, ubi profecto data mihi occasio fuit, qua illos qui adhuc in vita supererunt convenirem, cum apud multas gentes & urbes in eundem cum illis locum saepe concurrerem. Sed ex eorum numero alii quidem sententias suas literis commendarunt, scribendo posteris profuturi:

iii

τὸν Ἀμέλιον πρὸς τέλος,
 ρ) ἔχει δὲ τοῖόνδε Προοίμιον·

Πολλῶν καὶ ἡμᾶς,
ὦ Μάρκελλε, γ) μαθητοῦν
Φιλοσόφῳ, ἔχῃ κίεσι τοῖς
αὐτῷ πρώτως τῇ ηλικίας ἡμῶν
χρόνῳ ς) (ὁ μὲν γὰρ νῦν πα-
ρὸς εἶπεν ὅτι ὅσῳ ἀπώ-
νιν ἔαρχε τοῦ πραγματοῦ)
ἐτι ἢ μετράκιων ὄντων ἡμῶν,
ὅς οὐλόγοι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ
λόγων περὶ ἑαυτοῦ, ἔς ἀπαι-
τας μὲν ὑπεῖρξεν ἰδεῖν ἡμῖν,
διὰ τὴν ἐκ παύδων τῇ πολ-
λῇ τῶν πᾶς ἅμα τοῖς γονέουσιν
τῇ δὴμῖαν, συγχύειται ἡ αὐ-
τῶν τοῖς ὀληβιῶσασιν κτῇ τῷ
τοῖς συχνοῖς ἔδρῃσι καὶ πλεον
ἐπιμύζοντες, οἱ μὲν καὶ διὰ
γραφῆς ἐπιχείρησιν τὰ δο-
κουῦν σφίσι πραγματῶν
ὄντων, καταλιπόντες τοῖς ὀλη-
γνοῦντοισι τῇ παρ' αὐτῶν ὀφει-
λείας μεταχρεῖν· οἱ δὲ ὀπο-
χρεῖται

2) Hoc est de finibus bonorum & malorum, quo titulo exstant præclari Ciceronis libri. Scripsit autem volumen Longinus Plotino adhuc superstite, cum Porphyrius nuper demum illi adhaerere coepisset, ut discrete traditur infra c. 21. Insigne istud Longini quod Porphyrius hoc loco nobis servavit proœmium, è quo plurima ad historiam litterariam illius ætatis discas licet, vertit fidelem laudatus jam nobis doctissimus Vir Jacobus Tollius in Longino suo, p. 245. Sed Picini versionem interpolare mihi religio fuit, monituro interim ubi à sensu scriptoris interpretatio ejus recesserit. Sectionum etiam minorum numeros, quibus Tollius proœmium istud distinguit, in paginæ ora adscripti.

9) **Marcellum-Oronitium** Senatorem, Plotini discipulum alloquitur, cujus mentio supra c. 7.

9) Rectius Tollius hæc ita cum prioribus jungit : *Quam permulta memoria nostra
existerint, Marcelle, Philosophi, præsertim autem primis pueritiæ nostræ tem-
poribus, — — — tum vero non pauci ex his quam jam adolescentuli effu-
sum &c.*

χρίαι σφίσιν ἡγήσαντο αὐ-
 σωόντας περὶ βιάζειν, εἰς τὴν
 τῶν δρεσποκτονῶν ἰαυτοῖς κατὰ-
 ληψιν. ὧν τὸ μὲν περὶ τὴν
 3 μερόνασι τρέψας, Πλατωνικοὶ
 μὲν Εὐκλείδης, καὶ Δημόκρι-
 τῶς καὶ Προκλῆς, ὁ περὶ
 τῆς Τρωάδα διατρέψας, οἷτε
 μέλαι νῦν ἐν τῇ Εὐρώῃ δημο-
 σιεύοντες Πλωτίνῳ καὶ Γενί-
 λικῳς Ἀμέλιῳ, ὁ τὸν γινώ-
 4 ρισμῶν. Στωϊκῶν δὲ Θεμισ-
 κλῆς καὶ Φοιβῖων, οἷτε μέ-
 λαι πρώτῳ* ἀκμασάσας Ἀν-
 νίος τε καὶ Μήδῃ. Περιπα-
 τητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξάνδρους Ἡλι-
 ὅδωρ. Τῶν δὲ δόκτων,
 Πλατωνικοὶ μὲν Ἀρμῶνι-
 5 ε) καὶ Διελγῆς, οἷς ἡμεῖς
 πᾶσι τὴν τὴν χρίαν περὶ
 εφοιτήσας ἀνδρόν, οἷτε
 ὁλίγῳ τῷ καθ' ἑαυτοῦ εἰσπύεσιν
 5 διανοήσας. Οἱ τε Ἀθῶνσι
 διαδοχοὶ Θεόδοτος καὶ Εὐβύ-
 λῳ. καὶ τὸ ἕτερον τῶν γέ-
 γραπταί, πῶς, ὡς περὶ Διελ-
 γῆς μὲν πᾶσι δεικνύσας, Εὐ-
 βύλῳ δὲ πᾶσι τῶν φιλήσας
 καὶ τῶν Γοργίῳ, καὶ τῶν Ἀρι-
 στίλῳ περὶ τῶν Πλάτων
 παλαιῶν ἀποδείξεων, οἷτε
 ἀπὸ γυναικῶν πᾶσι περὶ τῶν

alii vero sacis sibi factum exhibuerunt,
 si praesentes familiaresque consilia sui
 participes effecissent. In primo igi-
 tur genere fuerunt Platonici quidam
 Euclides & Democritus & Proclus,
 qui in Troade habitavit. Præterea &
 qui etiam nunc Roma vivunt, Ploti-
 nus & Gentilianus Amelinus, Plotinus fa-
 miliaris. Stoicorum vero Themistocles
 atque Phædion, & qui usque ad bester-
 num diem florebat, Annii atque Me-
 dii. Ex Peripateticis autem Helio-
 dorus Alexandrinus. Sed in secundo
 genere Platonici quidam Ammonius
 atque Origenes, quibuscum deo versati
 sumus, viris profecto intervallo non
 parvo sui saculi philosophos intelligen-
 tia superantibus. Item qui Athenis
 successores Theodotus atque Eubulus.
 Jam vero si quid ab aliquo eorum scri-
 ptum est, quemadmodum Origene ab li-
 ber aliquo de Damonibus atque ab Eubu-
 lo expositio quadam in Philebum at-
 que Gorgiam, atque de his qua Aristot-
 eles Reipublica Platonis opponit, &
 quibus hac rationibus confutentur, hac
 sane parvi momenti sunt, si cum ratio-

nibus

a) Plotini Præceptor, à Peripateticis Ammonio (de quo mox & de quo apud Phi-
 lostratum in Sophistarum vitis) diversus.

* Non per admodum. Toll.

a) Tollius rectius: Non illa tantum sunt, ac eorum inter illas refertur mercantur
 qui de his opera licet in Philisophia dogmata explicuerunt, quæ hæc ipsi op-
 scula velut parerga seu fortuita fuerunt dic. Legit potto: ὅτι ἡ γυναικῶν
 πᾶσι

nibus quas illi voce exactissimè ~~equare~~
 solebant, conferre voluerit. Neque
 enim ~~ita~~ quodam studio scripsisse vi-
 dentur, neque scribendi munus tan-
 quam ~~officium~~ apud se officium ele-
 gisse. Quare ita è Stoicorum numero
 Hieronymus atque Lyfimaichus & qui
 Athenis egerant Athenas atque Mu-
 sonius. Sed inter Peripateticos Ammo-
 nius atque Ptolemaeus disciplinarum
 ambo profecto maximo omnium suo
 tempore plenis, praesertim Ammonius,
 nullius enim ad disciplinarum illius co-
 piam prope accessisse videtur: nihil
 tamen artificiosum admodum constru-
 xerunt, sed poemata quadam dictione
 figurataeque sermones, quae quidem
 scriptis volentibus auctoribus servata
 apud posteros arbitror. Neque enim
 existimo illos exoptavisse per libros ejus-
 modi posteris innotescere, cum negle-
 xerint scriptis exactioribus suam com-
 pendare sententiam. Eorum igitur
 qui scripserunt, alii quidem mihi ul-
 terius composuerunt quam collectio-
 nem aut transcriptionem quandam co-
 rum quae antiquiores jam composue-
 runt, sicut Epicurus & Democritus.

Pro-

μὴ τὰν ἐνεργασμένων πρὸς
 λόγον αὐτοῦ δεξιῶν ἀντί-
 κειντο, παρέργον τῇ τοιαύτῃ
 χρησιμῶν ἀπὸ τῆς μὴ προ-
 ηγαγμένης περὶ τῆς γραφῆς
 ἐργῆς λαβόντων. Τῶν Ἰστω-
 κῶν Ἑρμίου καὶ Λυσίμαχου,
 οἱ τὴν αὐτὴν καταβιβάζουσιν
 Ἀθῶναι καὶ Μουσωνίου, καὶ
 Περικλεῶντος, Φιλολογώτα-
 τοι μὲν τῶν αὐτῶν αἰ-
 ῶν ἡρώδης, καὶ μάλιστα ὁ
 Ἀμμωνίου, ὃς γὰρ ὅτιν ὡς ἡς
 ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πλουμασί-
 ας τῶν ἀποκρίσεων, ὁ μὲν καὶ
 γραψάντες γε τεχνικῶς * ὡς
 ἀλλὰ πημάτων καὶ λόγων
 ὁμοειδῆς, ὅπως ἐν καὶ
 σωθῆναι τὸ αὐτῶν τῶν ἐκ
 ἐκοντοῦ, καὶ γὰρ αὐ-
 τοῦ ἑαυτοῦ διὰ τῶν ἐπι-
 βλίων ὑπερὶν ἡρώδης γινώ-
 μεις, ἀφ' ὧν ἀποδοτικῶς
 συγγραμμοὶ τῶν αὐτῶν
 δοξασιολογίας διέκρινον. Τῶν
 Ἰστωκῶν γραψάντων, α) οἱ μὲν
 ὡς ἐν τῶν ἡρώδης καὶ
 μεταγραφεὶ τῶν πρὸς βυ-
 τῶν αὐτῶν ἐπισημαίνοντες,
 β) καὶ ὡς Εὐκλείδης καὶ

R

Δημό-

πρὸς τὸ μετὰ κ. τ. λ. deinde putat χρησιμῶν αὐτῶν vel χρησιμῶν &
 ποσὴ λαβόντας esse legendum. Ο λαγός, eodem notante, hoc loco ser-
 mo est dogmata Philosophica exponens. ut paulo post: εἰς τὴν τῶν λόγων διὰ
 ὁμοειδῶν. De Platonis, Peripateticis & Stoicis qui à Longino laudantur,
 alibi à me dictum.

* Nullum de arte vel disciplina quadam scriptum.

α) Τῶν δ' αὖ γραψάντων τῶν, pro quo male αὖ τῶν δ' ἐκ &c.

β) Toll. ἀποκρίσεων.

8 Δημόκριτος^α καὶ Προκλῆς^α
 οἱ ἤ μικρὰ ε) κομισθῆναι γ-
 ματα τῶν παλαιῶν ἱστορίας
 δοτομῆσι καὶ ποιήσεσσι, εἰς οὗ-
 ας οὗ πῶς ἐκείνοις ἐπιχει-
 ρήσων σαυτηρεῖν εἰς βίαν, κα-
 θάπερ Ἀννίος τε καὶ Μήδης^α. Ἐ
 Φοιβίου. ἔτ^α μὲν δοτὶ τ
 ἐν τῇ λήξει καὶ σκοπῇ^α γνο-
 εῖσθαι μάλλον, ἢ τῇ ἐν τῇ
 9 ἀναλογία σαυτήσεως^α ἀξίαν. Οἱς
 καὶ τὴν Ἡλιόδωρον συγκατα-
 νείμει πρὸς αὐτὸν, ὅδ' ἐκείνου
 πρὸς τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἐν
 ταῖς ἀκροάσεσιν ἐκτελεῖται
 πλεονεξία πρὸς συμβαλλόμενοι εἰς
 τὴν ἐλπίδα^α ἀξιοθροῦσιν.
 οἱ ἤ καὶ πολλὰ πρὸς βλημά-
 των ἃ μεταχειρήσωντο πρὸς
 σαυτῶν ἔχοντες δοτιδεῖ-
 ας, καὶ τρῶσι ἑαυτὸν λη-
 πείων Πλατῶν^α ἑαυτὸν, καὶ
 Γαίπλιαν^α Κρίτων^α, ὅς μὲν
 τὰς πυγμαγορέων δόχας καὶ
 Πλατωνικάς, ὡς εἶδον, πρὸς
 αὐτοῖς ἐκτελεῖται πρὸς αὐτὸν κα-
 τασκευάζοντες ἐξήγησιν, ὅδ' ἐν
 10 ὅδ' εἶδον ἑαυτὸν πρὸς ε) τὰ Νυ-
 μωλῶν καὶ Κρονίου καὶ Μοδε-
 ράτων καὶ Θεραπόντων Πλω-
 τῶν πρὸς τὴν αὐτῶν συγγρα-
 μμασιν εἰς ἀκρίβειαν. Οἱ ἤ
 Ἀμείλι^α καὶ Ἰχνη μὲν τὰς
 βλαδίζοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ
 τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογ-
 μάτων

Proclius. Alii vero exigua valde
 ex antiquorum historia commentis com-
 mendantes, secundum eorum libros
 atque illi libros commentis suis eg-
 gressi, velut Annii & Medii.
 Phabion. Hic sane ex ipsa antiquorum
 dispositione magis quam ex philosophorum
 conceptu gloriam sibi censuit compe-
 randam, quibus Heliodorum quodque
 annuere licet, qui & ipse prater illa
 que ab antiquioribus audita fuerant
 nihil plus omnino ad distinctionem
 orationis structuram contulisse vide-
 tur. Plotinus autem & Gemellianus
 Amelii propositionum copia referri
 sunt, quas studiose pertrahunt, scriben-
 dique munus serio elegerunt, proprio
 quodam more contemplationis utentes.
 Et Plotinus quidem ut videtur princi-
 pia Pythagorica simul atque Platonica
 certius quam priores exposuit, & pro-
 fecto Numenii, Cronii, Modemii, Tbru-
 sylli scripta, ubi Plotinus de eisdem
 scribit, nulla ex parte prope ad exa-
 ctam diligentiam ejus accedunt. Ame-
 lius autem vestigia Plotini quidem
 observare constituit, multaque illius in-
 ventia scilicet, verum dum in rebus
 explicandis prolixior est, & interpre-
 tationis ambitum latius vagatur, con-
 trarium

α) Male al. μακρὰ.
 α) σωτάζων.

α) Rectius Toll. ad distinctionem Philosophia dogmatum explicationem.

α) idem legit: ἢ ὅδ' γὰρ ὅδ' ἑαυτὸν τι δεσ.

α) Elocutionis elegantia, ut recte Toll.

stariano Plotini induit formam. Hoc-
rum quoque duntaxat libros considera-
tione dignos existimamus, cur enim
ceteros, quosquam sectari contendat, di-
miserimus? Neque illos investigare à qui-
bus hic accipientes hac sua licentia man-
daverunt, ipsique nihil hic adjunxe-
runt, sed nec medium principia rerum capi-
ta, sed nec argumentum quidem ul-
lum: nobis igitur, utrovis camvenerunt
quam quae plurimorum fuerunt congre-
gare, vel multa discutendo eligere me-
liora. Jam vero per alia etiam effeci-
mus idem, quemadmodum ab Gencili-
ano quidem de justitia apud Platonem
posita contradiximus, & ubi Plotini
Librum de Ideis tractantem consideravi-
mus: communem profecto nostri illo-
rumque amicis, Syrium dico Basilium,
qui & ipsum non paucis Plotinum
imitando tractavit, atque Plotinum
ipsum magis quam viam regulamque
nostram, probans, libri cujusdam com-
positione conatus est opinionem de Ide-
is Platoniam veriore esse, quam no-
stram, hunc inquam rescriptione qua-
dam opposita mediocriter arguisse vi-
detur, ut qui non recte scilicet recan-
taverat. Hic profecto in his opinio-

μάτων ἐχόμενον, τὴν δὲ ἐφε-
ρομένην παλιν αὖ, καὶ τὴν τῶν
μελιωτέων ἐπιβολὴν πρὸς τοὺς
ἐναντίους ἰσχυρὰ ἔχοντες κατα-
λύμεν. ὧν καὶ μόνων ἡμῶν
ἀξίον εἶναι νομίζομεν ἡπισκο-
πεῖσθαι τὰ συγγραμματα.
Ὅτι μὲν γὰρ λοιπὸν τί τις ἀ-
κωαῖον * διοίτο δὲ, αὐτοῖς ἐξε-
ταστέον, ἐκείνους πρὸς αὐτοὺς
λαβόντες ἑτοίμους γινώσκουσιν,
ἔδωκεν αὐτοῖς παρ' αὐτῶν περὶ
γίνεσθαι, καὶ ὅτι τῶν κεφαλαιῶν,
ἀλλ' οὐ τῶν ἡπικειμένων,
ἔδωκεν ἡ συναγωγὴ τῶν ὡς
τοῖς ἀπολοῖσιν ἢ κρείσσειν ἢ
βαλποῖν. ** ἡπισκευήντες.
Ἡδὲ μὲν ὧν καὶ δι' ἄλλων, τὰ
παιδείας, ὡς καὶ καὶ τὰ
μὲν Γενετῶν πρὸς τὴν
Πλάτωνα δικαιώσεως αὐτο-
πύτης, ἢ ἢ Πλάτωνα τὸ περὶ
τῶν ἰδίων ἡπισκευήντες.
Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε καὶ
καὶ ἐπὶ τὸν ὄντα βασιλέα
τὸν Τύραννον ἔδωκεν ἡμῶν
πεπερασμένους καὶ τὴν
Πλάτωνα μίμησιν, ἐν δὲ τοῖς
μὲν γὰρ μᾶλλον τὸ παρ' ἡμῶν
ἀγωγῆς f) ἐπεχέμενος διὰ
συγγραμμάτων δὲ τοῖς
βαλποῖν δοῦναι πρὸς τῶν ἰδίων

ἢ ἡμῶν ἀρεσκῶς ἔχοντα, μετρίως αὐτὴν γὰρ g) διαλύ-

R 2

ἔα

* Excutere, sollicitare, impugnare.

** Ne colligere quidem, necdum seligere meliora.

f) Longini quoque auditor fuit Porphyrius, Suida teste & Eunapio. De libro sa-
tem quem adversus Plotinum scripsit, hucusque retractatit, quam hoc loco
Longinus improbat, vide supra c. 18.

g) Toll. μετρίως αὐτὴν γὰρ vel certe μετρίως τὴν ἀπὸ γὰρ.

ἐκ τῶν αὐτῶν οὐκ ὡς παλαιὰ
 ὁρίσασθαι. Καὶ τὰς οὐκ ὁλί-
 γας τῶν ἀνδρῶν τέτων κακί-
 νητας διέτας, ὡς περ καὶ ἐν
 τῇ πρὸς τὸν Ἀμελίον ἐπιστολῇ,
 μετὰ μὲν ἐκείνη συγ-
 γραμμάτων, διακεκομμέ-
 νη δὲ πρὸς ἅπλῃ τῶν ἑ-
 αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς ὑποδ' ἑ-
 κμης ἀπεσπλημένων, καὶ ἁμ-
 τὸς μὲν ἐπιστολῇ περὶ τῆς
 πρὸς τὸν Πλωτίνου φιλοσοφίας
 14 ἐγγραφῆς. Ἡμεῖς δὲ αὐτοῖς
 μόνον προσεχέμεθα τῇ κα-
 τῇ δὲ συγγραμμάτων. Πι-
 γραφῇ, πρὸς τὸν Ἀμελίον
 ἐπιστολῇ b) αὐτὸ προσε-
 γράσωμεν.

Cap. XXV. Ἐν δὲ τούτοις ὅτε ἀπο-
 λόγηται μὲν πάντως τῶν ἐπ'
 αὐτῷ γεγονότων πλήθους
 προβλημάτων, διενεγκὲν Πλω-
 τίνου, τε καὶ Ἀμελίον, δ) πρό-
 πω δὲ θεωρίας ἰδίᾳ μάλιστα
 τέρας χρησάμενος. Τὰ Νυμφη-
 νίς δὲ αὐτὸς ὅτι ὑποβάλλεται
 λ) καὶ τὰ ἐκείνη προσβλεῖν
 δόγματα, ἀλλὰ τὰ τῶν Πυθα-
 γωρίων αὐτῷ τε ἔχοντα με-
 τὰ δόγματα, καὶ ὅτι
 ἐγγύς εἶναι τὰ Νυμφηνίς καὶ
 Κρόνου καὶ Μοδεράτου καὶ Θε-
 οφάνου.

nes bonum virorum, non paucas agi-
 tarimus, sicut in Epistola nostra ad
 Amelium in magnitudinem illius pro-
 ducta, respondente vero ad nos, qua
 ille Roma ad nos missa, qua
 scripserat, quam ipse epistolam
 Plotinica Philosophia inscripsit, nos
 autem componimus duntaxat inscripsimus
 libri contenti fuimus, Librum ipsum
 ad Amelium Epistolam inscribimus.

In his ergo Longinus con-
 fessus est omnibus sui seculi sap-
 entibus Plotinum Ameliumque
 propositionum quæstionumque
 copia præponendos, rationeq;
 cōtemplationis sibi propria potis-
 simum eos uti. Neque instituta
 Numenii vindicare sibi, eave co-
 lere, sed Pythagoreorum myste-
 ria Plotinum sectari constituisse.
 Sed opera Numenii, Cronii, Mo-
 derati, Thrasylli, operibus de re-
 bus eisdem Plotini quantum ad
 abso-

b) al. πρὸς τὸν Ἀμελίον ἐπιστολῇ, minus bene, ut ex præcedentibus patet.

c) Longinus supra c. 20. sect. 9.

d) Ibid. sect. 10. Porro Tollini hac verba ita legenda esse putabat: χρησάμενος
 τὰ Νυμφηνίς δὲ Πλωτίνου καὶ ὑποβάλλεται καὶ τὰ ἐκείνη προσβλεῖν δόγμα-
 τα (confer supra c. 17.) αὐτῶν τῶν Πυθαγορείων τῶν τε Πλάτωνος μετὰ
 δόγματα.

absolutam pertinet rationem, inferiora esse censenda. Proinde cum dixisset, Amelium per Plotini quidem vestigia progredi, sed minima quadam expositionis proficitate in oppositum Plotini deduci, mox mei memoriam fecit, Plotini familiaritatem nuper adepti, aitque: *Communis autem nostris illorumque comicus Tyrinus ille Bassilus nec ipse quidem paucis ad exemplar Plotini transiit atque composuit.* In his sane verbis re vera Longinus indicat percepisse, me diligentissime devitalisse Amelianas ambages à Philosophovimium alienas, atque in scribendo Plotini formam fuisse complexum. Satis est ergo vir tantus, iudicioque primus, hactenus in testimonium nobis adductus scribens talia de Plotino. Jam vero, si tunc ad eum quando me advocavit accedere potuissem, profecto nunquam contra rescripsisset illa, quæ scribere prius est aggressus, quam doctrinam ipsam diligenter examinasset.

*Sed quid nam mihi nunc ex-
pedi (ut Hesiodi more loquar)
circa, quercum petimusque loqui?
pena-*

σύλλα τῆς Πλωτίνου περί τῶν
αὐτῶν συγγράμματος εἰς
ἀκρίβειαν. Εἰπαὶν, ὅτι καὶ ἔχῃ μὲν
τῷ Πλωτίνῳ ἐπαδίδε, τῇ δὲ
ἐξηγεῖσθαι πολλὸς ὦν, καὶ τῇ
τῇ ἐρμηνείας περὶ βολῇ πρὸς
ὧ, εἰς, τίς, ἐκείνῳ ζῆλον ὑπὸ
ματὸ. Ὅμως μνηστὴς ἐμὲ
Περφύειν, ἐπὶ δεχάς ἐχο-
τῷ τῷ πρὸς ὧν Πλωτίνῳ, σπυ-
κίας, φησὶν, ὅτι ὅτι οὐ κοινὸς
ἡμῶν, τε καὶ κύνων, ἐπὶ τῷ
Βασίλῳ ὁ Τύρις, ὅτι αὐ-
τὸς ὁλίγας περὶ ματὸς
νῷ καὶ τῷ Πλωτίνῳ μίμη-
σιν σπύηται. ταῦτα ὅπως
κατὰ τὸν οἶον τῆς Ἀμελίας πε-
ριβόλης τὴν ἀφιλόσοφον παρὰ τὴν
ἐφύλαξάντων, καὶ πρὸς τῶν
Πλωτίνῳ γραφῶν εἰ-
σὶν. δεκαὶ τῶν τοσούτων
ἀντὶ καὶ ἐν κρείσσει πρὸς
ὧ, καὶ ὑπερλημμένῳ, ὅτι
τῷ ταύτῃ γραφῶν περὶ
Πλωτίνῳ, εἰς καὶ καλοῦσι
μετὰ τὸν Περφύειον σπύηται δε-
θῶσαι συμμίξαι αὐτῶν, ὅτι
ἀντὶ ἐγγραφῆς ἀπὸ τῆς ἀκρι-
βῶσαι τὴν δογματὴν γραφῆσαι ἐπι-
χειρήσει.

Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα περὶ C. XXVI
δρῶν ἢ πέτραν, φησὶν ὁ Πλω-
τῖνος, καὶ λόγους, εἰ γὰρ οὐκ
μαρτυρίας ἔχουσιν τῶν
τῶν,

1) ibid. sect. 12.

• Interpres rectius legit: ὅς ἐστι.

ω) Theogon. v. 31.

τ' σφῶν γενημερίας, πῶς αὐ
αἷμα σφῶν περὶ θεῶν; καὶ θεῶν
ἔσθ' ἀληθῶς ἱερῆς, π)

οἶδα δ' ἔγω· ψάμμε
τ' δριδμόν, καὶ μέτρα θα-
λάσσης,

καὶ κωφῶ ζυγίημι, καὶ
ἐλαλέοντ' ἀνάω.

Ὁ γὰρ δὴ Κρότων ἑρο-
δότου ἔκ Κμαλίας, πῶς ἡ Πλα-
τὴν ψυχὴν πεχάρεται; ὁ το-
σούτων εἰπὼν πρὸ Σωκράτους,
ο) αἰδρωῖν ἀπάντων Σωκρά-
της σφῶν περὶ, ἐπακυσσον
δοσε καὶ οἷα πρὸ Πλάτωνος ρ)
ἔχουσιν :

Κυβροτα φορμίζον αἰαβαλ-
λομεν ὕμνοι αἰδῆς
ἀμφ' ἄρην, οἷο φίλον γ. μελι-
χροσπότησιν ὑφαίνων
φωναῖς ἀφῆμα κηδάρης χρο-
σίου ὑπὸ τῆς κηδάρης.

Κλῆζω καὶ Μῦσαις ζυγίημι ὅπως
γεγυῖσθαι

§ Παμφῶντος ἱαχῶσι, πανάρ-
μοιαισι τ' ἑρῶσι,

οἷον ἐπ' Αἰακίδῃ, ᾗσιν χορὸν
ἐκλήξεν

Ἀθάστων μουσίαισι, ὅπως ἑρ-
αῖσι τ' αἰδαῖς.

Ἀλλ' ἄγε, Μυσίων ἱερὸς χο-
ρὸς, ἀπύσσωτον

ἄς ἐν Ὀπινείῳ αἰδῆς ἡρ-
ματι πρὸς,

Nenipe si oportet sapientum
testimoniis mei, quisnam Deo sa-
pientior esse potest? Deo in-
quam qui verè de se ipso dixit:
Novi equidem arena numerum, ma-
risque mensuram: Intellego mutum,
audio non loquentem. Apollo sane,
cum interrogasset Amelium, quo-
nam Plotini animus emigrasset,
qui & Socratem virorum omnium sa-
pientissimum judicaverat, quanta-
rursus & qualia de Plotino cecinit,
audi.

Immortalem aggredior resonare car-
minis hymnum

Ob amicum suavem, mellitissimos
contexens

Vocalis cithara modos, aureo pe-
tine.

Sed & Musas advoce, ut consonant
voce concinane

§ Omnisonis modis, & omnifarum bar-
monia viribus,

Qualem statuisse chorum citharisti-
dem feruntur

Immortalium furoribus & Homeri-
cis cantibus.

Sed etiam Musarum sacer Chorus, ca-
naxus

In unum conspirantes universi ter-
renos canas,

ο) Herodot. lib. i. c. 47.

ρ) Laert. lib. 2. sect. 37.

ρ) Hoc oraculum Johannes Orosius suae Collectioni Oraculorum praefixit, in su-
jus editione errores quidam typorum, qui in Ficiniana irreperant, sublatis.
Alios & ipse sustulit.

10 In medio autem vestrum ego Phœ-
bus insonsus.

Genie, vir prius, ac nunc geni con-
sortio.

Diviniori accedens, solutus humano
jam necessitatis vinculo;

Et ex membrorum procelloso tur-
bine,

Mente robustus ad exors aduersionis
litus.

15 Exstas festinans procul a nefario-
rum turba,

Ut infestas animi pari rectissimam
viam,

Ubi Dei resplendet fulgor, ubi fas

Puro in loco procul a nefasto sce-
lere.

Et olim quidem salienti ut amaram
devitares undam

20 Sanguisuga vita tristiamque ver-
tiginum,

Fluctibus in mediis syrdogque ta-
muli

Frequenter à Diis apparuit tibi ex
proximo signum,

Frequenter tua mentis conjectus ob-
liquis tramisibus

Ferri cupientes, suis immortales
viribus

25 Ad recti cursus gyros, aeternamque
viam susulerunt,

Crebros scilicet luminum radios

Tuis oculis inter obscurissimas tene-
bras ostendentes

Nec oculos plane tuos fallax occupa-
bat soror,

10 Ὑμμι καὶ ὁ μέγιστον ἐγὼ
Φοῖβος βαθυκαίτης.

Δαῖμον, ὡς ἔρ' παροιγνέαι, ἀσφα-
νὴ δαίμων αἴση

Θεοστροφή πηλαῶν, ὅτ' ἐλδοιο
δεσμὸν αἰαίνης

Ἀνδρομένης, μετῴων ἢ παλιν-
φλοισβοιοκυδοιμῆ,

Ἐωσέμεν περαπιδέσσιν, ἐς
ἡτοῖ ἀνηχέει ακτῆς

15 Νῆχες ἐπεγέμεν ἀμύν-
εσσι νόσφιν ἀλιτρώων,

σπρίλαι καθαρῆς ψυχῆς ἀ-
καμπτα οἰσίν,

ἤχι θεοῖο σέλας πτελέαμπταται,
ἤχι θέρμεις

ὅς καθαρῶ ἀπώτερθεν ἀλγιστο-
σώης ἀθαιίσαι.

Καὶ τ' ἐπὶ μὲν σκαίροντι, πη-
κρὸν κόμ' ἐξυπαλύξαι

20 Αἰμοβότα βιότοιο καὶ ἀσφῶν
ἰλγυναι,

ὅς μεσσησι κλυδωνέει αἰσῶν
καὶ πηκυδοιμῆ,

Πολλὰ καὶ ἐκ μακάραν Φαί-
δη σκοπὸς ἐγγύθι νοέων.

Πολλὰ καὶ οὐκ ἴσμεν βελαῖς, λο-
ξῶν ἀπερποῖς

ἰσμήρας, φορέεσθ' ἐκείνοι
σφιστηρῶν.

25 Οὐδ' ὅμως αἰὶά κύνεα καὶ
ἀμβροτοὶ οἶμοι αἰετοῦ

Ἀθῆναίη, θαμνῶν Φαίων
ἀκτῆς πρότερος

δοκοῖσιν ἀρκεσθαι πᾶσι σκοπῶν
καὶ λυγρῶν.

ὡς σε παμπήδω βλεφάρων
ἔμαρτ' ὕμνῳ.

30d

Αἰὲν ἄρ' ὅτι βλεφάρων πε-
πίσας κελίδα βαρεῖαν
30 Ἀχλύς, ἐν δὴνσι φαρ-
μάς, ἡδραναι οὐτος
Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, πᾶ
καὶ ἴσως ἐπὶ ἰδοῖτο
Ἀνδρώπων οὐτοι σφίγς με-
γαλὴς ἐπ' αὐτοῖς.
Νῦν δ' ὅτι δι' οὐλῆς, ἡδ' ἐλθ-
σας, σῆμα 9) δὲ ἐλεῖψας
Ψυχῆς δαιμονίης, μετ' ὁμῆ-
γυον ἐρχεται ἡδ'
35 δαιμονίῳ ἐρατοῖσιν ἀναπνέ-
ουσι αἰσῆς,
Ἐνθ' ἐν μῶ Φιλότης, ἐν δὲ
ἰμερῶ αἰετὸς ἰδέσθ
Ἐφροσύνης πλείων καθάρης,
πληρὺς μὲν αἶαν
Ἀμβροσίαν ἔχοντα, ἴσθ' ἔν
ὅθεν ἐστὶν ἐρώτων
Πόσματα, καὶ γλυκερὰ νόση,
καὶ πλῆρες αἰθήρ
40 χρυσίης γλυκὴς μετὰ δὲ δι-
ος, ἡχὶ νέμονται
Μίνας καὶ ῥαδάμανθους ἀδελ-
φοὶ, ἡχὶ δίκαιος
Διάκος, ἡχὶ πλάτανος, ἡχὶ ἰς,
ἡχὶ καλὸς
Πυθαγόρης, ὅσοι τε χορὸν
ἐφ' ἔχον ἔρωτος
Ἀθανάτου, ὅσοι τε ἡμεῖς ἐν-
ταῖς ἐλαχίστοις
Δαίμοσιν ἐλβίσις, αἶσα κα-
ρ ἐν μέλεισιν
καὶ ἡδ' ἐφ' ἔχον ἰσθ' ἡδ'
λαὶ καὶ οὐτος

Ὁ δὲ

Sed à sapebris excussa gravi ma-
cula
30 Caliginis, dum fluctibus fereba-
ris, oculis
Multa & venusta contemplatum es,
qua nemo facile vidit
Eorum hominum, qui sapientia fue-
runt indagatores,
At nunc ubi solutus involucre es, &
signum deseruisti
Anima genialis, ad consilium con-
tendis
35 Geniale, quod amantis interspirat
auris:
Ubi amicitia est, ubi Cupido visa
mollis
Pura plenus letitia & sompitiernis
rivis
Ambrosiis irrigatus à Deo, unde sunt
amorum
Reticacula, & dulcis spirans &
tranquillus aether
40 Amici generis magni Jovis, ubi
agitant
Minoi & Rhadamanthei fratres,
ubi justas
Ereos, ubi Plato, sacra vis, ubi
pulcher
Pythagoras & quicunque eorum
statuerant amoris
Immortales, quicunque genus com-
mune sortiti sunt
45 Cum beatissimis genit, ubi amicus
inter mensas
Latens semper, hilarescit, ubi foete
quam maxime

Et

9) Platonici ὅμην εἶναι τὴν ψυχὴν, hoc est locus animi, in quo veluti sepulcrum illum
jacere sibi persuadebant. Σχῆμα dicitur etiam S. Apostolo 1. Cor. V. 1. 4.

*Exantlatis laboribus ad castos ge-
nios*

*Abisti ad vitam stabilissimam pro-
fectus.*

*Sistamus carmen ὁ orbem chori vo-
lubilem*

30 *Plotini Musa gaudentis. At
mea*

*Aurea Cithara hac habuit qua dice-
ret avum bene agentem.*

Ὁ γλήσας ἀριθμὸς αἰθέρων μὲν
δαίμονας ἀγνῆς

Πωλεδὲς ζαμύησι κορυοσάμε-
ν ὁ ζῶσι.

Στήτω μιν μολεπὴν τι χορῶν ἢ
διδυμῶν κύκλον

50 Πλωτίνῃ, Μῦσαι, πολυγη-
θῆ. αὐτὰρ ἐμοῖο

χρυσὴν κιθάρην τίσσειν Φρύγιον
δρακῶνι.

In hoc oraculo continetur Plotinum fuisse bonum & mitem, & mansuerum in primis atque suavem, qualem & nos existisse. Veta experientia comprobavimus. Rursus vigilē semper existisse, puroq; semper animo ad divinum ipsum sursum erecto, quod quidem animo toto ardentē amavit. Item cunctis viribus studuisse ex amara cruentā hujus vitæ unda prorsus emergerē. Hac igitur ratione hoc beatō lumine cum sepe se ipsum attolleret totā mēte ad primum Deum mēte superiorem, perq; gradus omnes à Platōne in symposio dispositos ascenderet ad divina, ipsi protinus cōruscavit Deus ille, nec formam nec ideam aliquam habēns, sed super intellectum universumque intelligibile in se ipso consistens. Cui & ego Porphyrius semel appropinquavi, fuique conjunctus cum annum octavum & sexagesimum

Εν δὴ ταῖς εἰρηται μὲν C. XXIII.

ὅτι ἀγαθὸς γέγονε καὶ ἡσυχός, καὶ
πραῖός γε μέγιστος καὶ μέλι-
χθός, ἀπὸ καὶ ἡμεῖς ὄντως
ἔχοντι πωδεδίμν. Εἰρηται ἢ
ὅτι ἄρτυν καὶ καθαράν
τὴν ψυχὴν ἔχων, καὶ ἀπὸ
πῶνδων πρὸς τὸ θεῖον, & διὰ
πίστεως τὴν ψυχὴν ἤρα, ὅτι π
πάντ' ἐπὶ πᾶσι πᾶσι λαλῶν, π
κρὸν κόμ' ἐξυπαλύξαι q) ἔ
αἰμοβοῶν τῇδε βίᾳ. ἔτως ἢ
μέγιστος τότε τῷ δαιμονίῳ
φωτὴ, πολλὰ μὲν ἐν αἰσθητοῖς
τῶν εἰς τὸ πρῶτον καὶ ἐπὶ τοῖς
θεοῖς ἢ ἐνοσίαις, καὶ καὶ τὰς οὖν
τῇ συμποσίᾳ ε) ὑφ' ἡγεμονίας
ὁδὸς τῷ Πλάτῳ, ἐφ' ἣν ἐκεί-
νῳ ὁ μὲν μορφῶν μὲν τι-
να ἰδεῖν ἔχων, ὑπὲρ ἢ τοῦ
καὶ πάντ' ὡς τὴν ἰδρυμένην,
ὡς δὲ καὶ ἐγὼ ὁ Πορφύριος
ἀπὸ λέγω πηλοσάσθαι καὶ
ἐμδιδῶναι, ἔτι ἄγων ἐξηκο-
S ἐν

1) vers. 19.

2) p. 332. edit. Ficini.

γινῆ καὶ ἄγδοσι. ε) ἐφαίν
 γῆ, τῷ Πλωτίνῳ σκοπὸς ἐγ-
 γῆς γαίαν, τίλθ. γδ' αὐτῷ
 καὶ σκοπὸς ἡ τὸ ἐνωθῆναι
 καὶ πλάσσει τῷ ἴπῳ πᾶσι θεῶ.
 σ) ἐτυχε ἢ περὶ αὐτοῦ πρ., ὅτι
 πανήμιον αὐτῷ, ἢ σκοπὸν
 τῆς, ἐνεργείας ἀρρήτου καὶ ἡ
 δυνάμει, καὶ ὅτι λογὸς φι-
 ρόρμον πλάσσει οἱ θεοὶ κα-
 τήθῃσαν, ἡμῶν φαίν
 αὐτῶν περὶ, * ὡς ἴπ-
 σκεῖται τῇ παρ' ἐκείνῳ, καὶ
 ἴπῳ βλάψαι χαφίλῳ αὐτῶν γε-
 φέντα ἵππων. ἐκ ἢ τ' ἀγρί-
 ον ἐπὶ τὸ τε** καὶ ἐξῶθεν ἵας,
 ἰδρακὲς φησὶν ἑαυτοῖς πλάσσει
 καὶ χαλῶνται, x) τὰ πᾶσι
 ἅπας ἴδοιτο αὐθιγῶν τῷ φιλο-
 σοφίᾳ προσχέσται, ἢ γδ' δὲ
 τῷ αὐθιγῶν θάλασσᾳ, αὐθιγῶν
 πῆλ' αὐτῷ ἡμῶν αἰμοῖν
 ὡς ἢ πρὸς πᾶσι θεῶν γῆσιν
 χαλῶνται αὐτῷ αὐτῷ, καὶ πᾶσι
 ὡς τὸ βαθὺ εἰλεῖν αὐτῷ διω-
 θῶνται αὐτῷ αἰετῶν οἱ θεοί.
 αὐτῶν αὐτῷ ὅτι ἐπὶ σώματι
 πᾶσι αὐτῷ ἐκείνῳ ἐκέρχεται, καὶ πᾶσι
 κινεῖται γῆσιν, διδῶντες. αὐτῷ
 ἢ

mum ætatis jam implem. Ap-
 paruit ergo Plotino finis ille quam
 proximus. Finis namque Plotino
 lignumque erat, quo aciem men-
 tis intenderet appropinquare,
 conjungique ipsi Deo omnibus
 ubique præfenti. Quater autem
 dum cum ipso versarer, hunc fi-
 nem est assecutus, non potentia
 duntaxat, inquam, sed actu quo-
 dam ineffabili consecutus. Præ-
 terea subdit oraculum, Deos sæ-
 pe Plotinum circumvagantem
 apprehendentes in rectum tra-
 gitem direxisse, dum uberrimos
 divini luminis radios, oculorum
 ejus luminibus benigne porrige-
 rent: ut verè dictum sit Ploti-
 num contemplatione intuitusque
 divinitus fucilante libros suos
 composuisse. Jam vero ex in-
 tuitu intrinsecus & extrinsecus
 vigilante inspexisse dicitur ab ora-
 culo multa suis oculis atque
 pulcherrima, quæ quidem non
 facile ullus Philosophiæ profes-
 sor inspexit. Contemplatio
 namque hominum humana qui-
 dem rursus contemplatione præ-
 stantior esse potest, sed ad divi-
 nam comparata notitiam gratiosa
 quidem esse potest, non tamen va-
 let penetrare profundum, quo
 superi

γ) Hinc constat vitam hanc à Porphyrio scriptam, cum crester septuagesimum æ-
 tum ageret ætatis

σ) Confer Ennead. VI. lib. ultimum.

* vers. 27.

** al' ἐξῶθεν τε.

α) vers. 31.

superi penetrant. Hactenus ostendit oraculum qualia Plotinus, dum esset corpore circumseptus, peregit, & quæ fuerit consecutus. Post hæc vaticinatur Plotinum solum corpore ad coetum pervenisse beatum, ubi regnat charitas, suave desiderium, lætitiæq; & amor, Deo conjunctus. Præterea constitutos esse judices animorum Minoem, Rhadamanthum, Æacum Dei filios: ad quos ire Plotinum non quidem ut judicaretur, sed ut conversaretur: ubi etiam Plato & Pythagoras ceterique vitam agunt, quicumque firmiter immortalis amoris chorum constituerunt: Ibidem Demones felicissimam suam habere progeniem. Item vitam illic agere festiva viriditate gaudioque plenissimam, talemque perseverare, factum divina largitate beatum.

Hactenus historico more de vita Plotini sit dictum. Quoniâ vero Plotinus nobis commisit, ut ordinem emendationemque librorum suorum curarem, ego autem & illi viventi promisi, & ceteris familiaribus pollicitus sum efficere: inprimis quidem operæ pretium fore censui, ne libros permitterem ita jacere permistim, sicut deinceps sunt

ἢ τὸ λυθῆσαι ἐκ τῶν σῶμα-
τῶν ἐλθῆναι μὲν κινῆσαι, Φη-
σιν, εἰς τὸν δαιμονίου ὁμήγε-
ριν. πολιτεύσασθαι ἢ ἐκείνῃ Φι-
λόσοφῃ, ἴμερον, ὁ Φροσύνην,
ἔρωτα ἐξημερίαν ἢ Θεῶν. τε-
ταχθῆναι ἢ καὶ οὐτὶς λογομαχί-
ας διακρίνει τὴν ψυχάν, πᾶσαις ἢ
Θεῶν, Μινῶν, καὶ Ῥαδάμανθαν καὶ
Ἰάκωχον, πρὸς ὧς ἢ διακρί-
νόμενοι αἰχμαδῶν, συνεπίμνη-
σι ταῖς τοῖς καὶ οἱ ἄλλοι Θεοὶ
οἱ ἀρίστοι. Σωῶνται ἢ ὅταν
Πλάτων, Πυθαγόρας καὶ ὅσοι
οἱ ἄλλοι χοροὶ φέρουσιν
ἔρωτα ὁμήγεριν, γ) ἐκείνῃ
οὐτὶς ἀβέβαιος δαιμονίας ἔχουσιν,
βίον τε μετέπειτα ἢ ἐν θαλάσσῃ
καὶ ὁ Φροσύνης καὶ πᾶσι
ποικιλεῖται, καὶ τῶν Ἀφ-
τελείν καὶ ἐπὶ τοῦ μακρο-
ζώου.

Τοῦτ' ἔστι μὲν ὁ C. XXVI.

Πλοτῖνον ἡμῖν ἰστένην βίον.
Ἐπὶ ἢ αὐτὸς τὸν Ἀφῆκεν καὶ
τὸν ὁμήγεριν τὸν βιβλίον ποι-
ῶν ἡμῖν ἐπέτευσεν, γ) ἐκείνῃ
ἢ ἀβέβαιος. ὡς ἐπὶ ὑποχρέω-
σιν καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τοῖς ἐπὶ
τοῖς ἀλλοῖς ποιῶν τὸν, πρῶ-
τον μὲν πρὸς βιβλία ἢ καὶ χο-
ρὸς εἰσὶν Φύσιν ἐκδομένην
ἐδιδάσκοντες, μεμνημένοι
ἢ Ἀπολλοδώρου τὸν Ἀθηναῖον.
S 2 καὶ

γ) vers 34.

2) Supra cap. 2.

Ἀνδρόνικον τὸν Περιπατητικόν,
ὡς ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τὸν κω-
μωδογράφον εἰς δέκα τι-
μὰς φέρων, σωτήρα, ὃ ᾧ τῷ
Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῃ
εἰς πραγματείας διέδωκε, τὰς
οἰκίας ὑποθήσας α) εἰς πω-
τὴν σωτηρίαν. ἔτω δὲ καὶ
ἐγὼ πεντηκοντα πέντε ἀρετὰς
ὅτις ἔχω τὰς ἑπτὰ πλάτων βι-
βλία, διέδωκεν μὲν εἰς ἑξ ἑνιά-
δας, τῇ τελευτῇ ἑξ ἑξ δεκά-
μυ καὶ ἑξ ἑνιάσι ἀσμένως
ἡμιτοκῶν, ἐκάστη ᾧ ἐννιάδι
περὶ οἰκίας φέρων πνευμάτια,
ὅς κ' ἐκ τῶν πρώτων τὴν ἐλα-
φροτέραν προβλάψαι.

temporis successione compositū
sed quemadmodum Apollodo-
rus Atheniensis Epicharmi co-
mœdias in volumina decem col-
legit, & Andronicus Peripateti-
cus Aristotelis & Theophrasti
libros distribuit in tractatus, sup-
positiones in unum proprias
colligens: sic & ego quinquaginta
quatuor Plotini libros in sex
Enneadas sum partitus, occasione
perfecti numeri, senarii scilicet
& novenarii gaudens; unicui-
que vero Enneadi, id est nove-
nario propria tribuens, ita simul
cognata congesi, priora semper
in ordine numeri proposita, quæ
sunt leviōra, constituens.

Ἡ μὲν γὰρ πρώτη περὶ ἑννιάδας ἔχει τὰς
ἑπτὰ ἀρετὰς καὶ τὴν

Prima igitur Enneas materias præ-
cipue morales con-
tinet.

53 Τὴν ζῶον β) καὶ τὴν ὁ ἀν-
θρώπου γ)

I. Quæ animal, quid bonum.

19 περὶ δυνάμεις.

II. De virtutibus.

20 περὶ διλεκτικῆς, ε)

III. De dialecticis.

IV.

- a) i. e. Scripta affinis argumenti in animum conjungenti. Ceterum de Apollodoro vide si placet quæ dixi lib. 3. c. 27. 38 de Andronico Rhetor lib. 3. c. 1. Similiter Democriti ac Platonis scripta in tetralogiis digessit Thrasyllus.
- b) Numeri minores sive cifra singulorum librorum titulis à me præfixæ designant locum quem iidem libri occupant inter Plotini scripta ordine chronologico supra c. 4. seq. à Porphyrio recensita. Ibi liber primus Enneadis primæ inscribitur τὴν ἐννιάδα περὶ τῶν ζῶων, recte, nam ita & apud Macrobiū lib. 1. c. 12. in somnium Scip. quid animal, quid bonum? Ab eodem Macrobio lib. 1. cap. 2. affertur locus ex Plotini de virtutibus libro, qui idem si placet quæ de gradibus virtutum scripsi in prolegomenis ad vitam Procli compositam à Marino.
- c) Per-Dialecticam Plotinus perinde ut Plato Metaphysicam intelligit, itaque p. 21. illam definit ἐπιστήμη περὶ πάντων, ἢ δόξη, παύσασαν δὲ τὴν περὶ τὸ αἰσθητὸν πλάττειν, ἐνιδρύσασιν τῶν νοητῶν καὶ ἐκεί τὴν πραγματείαν ἔχουσιν.

IV. De beatitudine,	46	πρὸς ἑνδοξασίας.
V. Utrum beatitudo in temporis productione consistat,	36	εἰ ἐν ὡραίοις χρόνῳ τὸ ἑνδοξασίαν; d)
VI. De pulchro,	1	πρὸς καλῶς.
VII. De primo bono ceterisque bonis.	54	πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθὸν καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ. e)
VIII. Unde mala,	51	πῶθεν τὰ κακά; f)
IX. De rationali exitu ex hac vita.	16	πρὸς τὸ ἐκ τῆς βίης ὑλὸς ἐξαγωγῆς. g)

Prima igitur, ut dixi, Enneas hanc continet, morales positiones potius comprehendens. Secunda vero naturalia colligit, quæ mundi sunt, quæve ad mundum attinent, in se complectens.

Hæc vero sunt:

Ἡ μὲν ὅν πρῶτη Ἐνneas ταῦτα περιέχει, ἡθικοποικίαις ὑποθέσεσι περιλαβῶσα. ἡ δὲ ἑνδοξασίαν φυσικῶν συναγωγῶν ἔχει, τὰ περὶ κόσμου καὶ τὰ τῷ κόσμῳ αἰσθητὰ περιέχει. ἐστὶ δὲ πῦτα,

I. De mundo,	40	περὶ τὸν κόσμον. b)
II. De circulari motu,	2	περὶ τὸ κυκλοφορεῖν. i)
III. Utrum stella aliquid agant,	52	εἰ ποιεῖ τὰ ἀστρα; k)
IV. De duobus materiis,	12	περὶ τὰ δύο ὕλην, l)

V.

S 3

25.

- d) Titulus qui libro ipsi inter Plotini opera præfigitur, ita se habet : εἰ ἑνδοξασίαν ἐπιδόσιν (al. ἐπιτάσιν) χρόνῳ λαμβάνει; Novam hujus libri versionem latinam exhibet Barthius lib. 10. c. 8. Adversar. quam ait duodecenni sibi puero excidisse.
- e) Supra c. 6. πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθὸν ἢ περὶ ἑνδοξασίας.
- f) In Plotino ipso titulus est : πρὸς τὸ τίνα καὶ πόθεν τὰ κακά.
- g) Supra c. 4. πρὸς ἑνδοξασίαν ἐξαγωγῆς. In hoc libro disputat, non temere sibi quenquam necem debere conficere. Prius autem hunc librum composuit Plotinus, quam ad eum Porphyrius accederet, itaque de alio ejus scripto intelligenda sunt quæ supra c. 11. leguntur.
- h) Allegat Philoponus XIII. 15. contra Proclum de mundi æternitate.
- i) In Plotino ipso hic liber inscribitur πρὸς κινήσεως ὕλην.
- k) Confer supra c. 15. & Firmicum lib. 1. Mathes. ubi Plotinum notat quod vim stellarum agnoscere noluerit incolomis, quam sentire coactus fuerit ægrotus. Meminit hujus libri Plotini si facimus astræ, etiam Macrobius lib. 1. cap. 19. in somnium Scipionis.
- l) In Plotini Enneadibus titulus hujus libri est πρὸς ὕλην. Contendit vero rerum incorporearum quoque esse ὕλην quandam. Confer Alcinoium cap. 8. & Petavium

25 περὶ τῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας.

17 περὶ ποιότητος καὶ εἰδός, η)

37 περὶ τῶν δι' ὅλων κινήσεων.

39 πῶς τὰ πρῶτα ὁρατά μὴ καὶ φαίνονται, ο)

33 πῶς οὐ κακὸν τὸν δημιουργὸν τῆς κόσμου, καὶ τὸν κοσμον κακὸν εἶναι λέγοντας, ρ)

V. De eo quod in potentia est, & quod in actum,

VI. De qualitate & specie,

VII. De mixtione per omnia,

VIII. Cur quæ videntur procul, exigua videantur.

IX. Contra putantes mundi opificem esse malum, mundumque malum.

Ἡ δὲ τρίτη Ἐννεὰς, ἐπὶ τὰ περὶ κόσμου ἔχουσα, περιέληφε τὰ περὶ τῆς κόσμου δημιουργίων πῶτα.

Tertia quoque Enneas quæ mundi sunt continens, comprehendit ea quæ circa mundum considerantur.

3 περὶ ἐμμετρίας, q)

47 περὶ προνοίας πρῶτον,

48 περὶ προνοίας δεύτερον,

15 περὶ τῆς εἰληχότητος καὶ αἰμαίνοντος,

I. De fato,

II. De providentia primum,

III. De providentia secundum,

IV. De eo qui nos fortitus est Demone,

50

V.

tavium lib. 1. de Angelis cap. 4. Hunc Plotini librum pluribus illustraverunt Porphyrius libris sex περὶ ὧν Suidæ memoratis. τὸ Πλωτίνου διανόητον βιβλίον, inquit Aeneas Gazæus in Theophrasto p. 56.

m) In Plotino ipso: περὶ τῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας.

n) Supra c. 4. tantum περὶ ποιότητος, & in Plotino: περὶ εἰδός καὶ ποιότητος.

o) In Plotino: περὶ ὁράσεως, ἢ πῶς τὰ πρῶτα μὴ καὶ φαίνονται.

p) Hunc librum Porphyrius ipse supra c. 16. testatur se inscripsisse πρὸς τοὺς Γνωστικὰς, atque ita etiam legitur hic titulus c. 5. & in ipso Plotino. Gnosticorum in Græcis Plotini nulla mentio, sed in Ficini versione p. 213. ubi Magiam & ἐπακουσίας illorum Philosophus explodit.

q) Fatum in hoc libro impugnavit Plotinus, quemadmodum in duobus qui sequuntur egregie differit de providentia, & in vita quæ possint videri molesta atque mala, per similitudinem dramatis, picturæ & harmonici concentus eleganter illustrat. Loca exinde producit Theodoritus VI. Therapevt p. 96. sq.

r) In hoc libro, cujus titulum supra c. 10. mentio, Plotinus tuctur etiam dogma de animorum recidivatu sive reciproco discursu, ut Tertulliani vocibus utar. Contra illam Plotini sententiam Anonymi ἀντιθετικὸς πρὸς Πλωτίνου. ὅτι μήτε τῶν σωματίων προϊσχυρῶσι αἱ ψυχαὶ, μήτε ἐξ ἑτέρων μεταχωρεῖσι. MS. in Bibl. Casarea, teste Lambecio lib. VII. p. 259.

V. De amore,	50 περὶ ἔρωτος.
VI. Quod incorporea minime patiuntur,	26 περὶ τῆ ἀπαθείας τῶ σωματίων, 1)
VII. De aeternitate ac tempore,	45 περὶ αἰώνου καὶ χρόνου.
VIII. De naturam contemplationeque uno.	30 περὶ φύσεως καὶ θεωρίας καὶ τῷ ἐνός, 2)
IX. De diversis considerationibus.	13 Περὶ ἀψύχων Διὰφοροι.

Has utique tres Enneades in uno corpore nobis placuit collocare. Jam vero in tertiâ Enneade connumeravimus materiam de Dæmone nos sortito, quoniam de eo communiter pertractatur. Atque est ejusmodi propositio, five quaestio illi considerationi conveniens, quæ hominum genituras inquirat, similiter & de amore locus hic quoque patet. Tractatum vero de æternitate & tempore, propter illa quæ de tempore disputantur, hic rite posuimus. Præterea disputationem de natura & contemplatione & uno, propter ipsam de natura inscriptionem hic placuit numerare.

Quarta vero Enneas post libros de mundo, libros de anima comprehendit. Hi vero sunt:

I. De essentia anima primus,

II.

Τὰς τρεῖς ἐν τῇ C. XXV. δας, ἡμεῖς ἐν τῇ σωματικῇ ζῶντι καὶ ἀσώματῳ.

Ὡς ἡ τῇ τρίτῃ ἐννεάδῃ ἐτάξαμεν καὶ τὸ περὶ τῆ εἰληχότου ἡμᾶς δαίμονος, ὅτι καθόλου θεωρεῖται τὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐστὶ τὸ περιεχόμενον καὶ παρ' αὐτοῦ τὰ καὶ τὰς γενέσεως τῶ ἀνθρώπων σκεπτικῶν. ὁμοίως ἡ καὶ ἡ περὶ ἔρωτος τῆς. τὸ ἡ περὶ αἰώνου καὶ χρόνου, διὸ τὰ περὶ τῶ χρόνου ἐν τῇ ἐτάξαμεν. τὸ ἡ περὶ φύσεως καὶ θεωρίας, καὶ τῷ ἐνός, Διὰ τὸ περὶ φύσεως κεφάλαιον ἐν τῇ τῇ.

Ἡ ἡ τετάρτῃ ἐννεάδῃ μὲν τὰ περὶ κόσμου τὰ περὶ ψυχῆς εἰληχε συγγράμματα. ἔχει δὲ τὰδε.

4 περὶ ἑσείας ψυχῆς, πρώτων.

21

1) Ficinus legit ἀσώματων, ut supra c. 5. & in ipso Plotino. Ac mentem certe passionis expertem in hoc libro Plotinus disputat. Sed tamen materiam quoque negat pati p. 311. atque eo nomine reprehenditur non ab re à Petro Petitio lib. 2. c. 11. Miscellaneorum observationum.

2) Supra c. 5. tantum inscribitur περὶ θεωρίας.

- 25 περὶ τῆς διωάμει τ) καὶ ἐνεργείας.
 17 περὶ ποιότητος καὶ ὑποστάσεως, η)
 37 περὶ τῆς οὐρανίου κινήσεως.
 35 πῶς τὰ πρῶτα ὁρώμενα μεταβάλλονται, ο)
 33 πῶς οὐδὲν κακὸν τὸν δημιουργὸν καὶ κόσμον, καὶ τὸν κόσμον κακὸν εἶναι λέγοντας, ρ)

- V. De eo quod in potentia est, & quod in actu,
 VI. De qualitate & specie,
 VII. De mixtione per omnia,
 VIII. Cur qua videntur procul, exigua videantur.
 IX. Contra putantes mundi opificem esse malum, mundumque malum.

Ἡ δὲ τρίτη ἔντασις, ἐστὶ τὰ περὶ κόσμου ἔχουσα, περιέλαβεν τὰ περὶ τῆς καὶ κόσμου θεωρημάτων πῶτα.

Tertia quoque Enneas quæ mundi sunt continens, comprehendit ea quæ circa mundum considerantur.

- 3 περὶ ἐμμετρίας, q)
 47 περὶ προσωπίδας πρώτων,
 48 περὶ προσωπίδας δευτέρων,
 15 περὶ τῆς εὐλογίας καὶ ἡμετέρας δαίμονος, θ)

- I. De fato,
 II. De providentia primum,
 III. De providentia secundum,
 IV. De eo qui nos sortitus est Dæmone,

50

V.

tavium lib. 1. de Angelis cap. 4. Hunc Plotini librum pluribus illustraverunt Porphyrius libris sex περὶ ὕλης Suidæ memoratis. τὸ Πλατὼν διανοήσαν βιβλίον, inquit Eneas Gazæus in Theophrasto p. 56.

- α) In Plotino ipso: περὶ τῆς διωάμει καὶ ἐνεργείας.
 β) Supra c. 4. tantum περὶ ποιότητος, & in Plotino: περὶ ὕλης καὶ ποιότητος.
 γ) In Plotino: περὶ ὁρώσεως, ἢ πῶς τὰ πρῶτα μεταβάλλονται.
 δ) Hunc librum Porphyrius ipse supra c. 16, restatur se inscripsisse πρὸς τοὺς Γνωστικούς, atque ita etiam legitur hic titulus c. 5. & in ipso Plotino. Gnosticonum in Græcis Plotini nulla mentio, sed in Ficini versione p. 213. ubi Magiam & πασκαυδὰς illorum Philosophus explodit.
 ε) Fatum in hoc libro impugnavit Plotinus, quemadmodum in duobus qui sequuntur egregie differit de providentia, & in vita quæ possint videri molesta atque mala, per similitudinem dramatis, picturæ & harmonici concentus eleganter illustrat. Loca exinde producit Theodoritus VI. Therapeut p. 96. sq.
 ς) In hoc libro, cujus titulum supra c. 10. mentio, Plotinus tueretur etiam dogma de animorum recidivatu sive reciproco discursu, ut Tertulliani vocibus utar. Contra illam Plotini sententiam Anonymi ἀντιθετικὸς πρὸς Πλατῶνα. ὅτι μήτε τῶν σμμάτων προὔπαρχον αἱ ψυχαί, μήτε ἐξ ἐτέρων μεταχωρεῖν. MS. in Bibl. Casarea, teste Lambecio lib. VII. p. 259.

V. De amore,	50 πρὸς ἔρωτος.
VI. Quod incorporea minime patiuntur,	26 περὶ τῆς ἀπαθίας τῶν σωματίων, 5)
VII. De aeternitate ac tempore,	45 περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου.
VIII. De naturam contemplationeque uno.	30 περὶ φύσεως καὶ θεωρίας καὶ τῶν ἐνός, 1)
IX. De diversis considerationibus.	13 Περὶ ἀνέψεως διὰ διαφορῶν.

Has utique tres Enneades in uno corpore nobis placuit collocare. Jam vero in tertiâ Enneade connumeravimus materiam de Dæmone nos sortito, quoniam de eo communiter pertractatur. Atque est ejusmodi propositio, five quaestio illi considerationi conveniens, quæ hominum genituras inquirat, similiter & de amore locus hic quoque pater. Tractatum vero de æternitate & tempore, propter illa quæ de tempore disputantur, hic rite posuimus. Præterea disputationem de natura & contemplatione & uno, propter ipsam de natura inscriptionem hic placuit numerare.

Quarta vero Enneas post libros de mundo, libros de anima comprehendit. Hi vero sunt:

I. De essentia anima primus,

II.

Τὰς τρεῖς ἐννάδας, ἡμεῖς ἐν εἰς σωματικῆς ζώοντες καταποδάσκειν.

Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ ἐννεάδῃ ἐτάξαμεν καὶ τὸ πρὸς τῇ εἰληχότῃ ἡμᾶς δαίμονι, ὅτι καθόλου θεωρεῖται τὰ πρὸς αὐτῷ, καὶ ἐστὶ τὸ πρὸς βλεπόμενα καὶ παρ' αὐτοῖς τὰ κατὰ τὰς γενέσεις τῶν ἀνθρώπων συνεπιμέλεις. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πρὸς ἔρωτι τῷ πᾶσι. τὸ δὲ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνου, διὸ τὰ περὶ τῶν χρόνων ἐν ταύτῃ ἐτάξαμεν. τὸ δὲ περὶ φύσεως καὶ θεωρίας, καὶ τῶν ἐνός, διὰ τὸ περὶ φύσεως κεφάλαιον ἐν ταύτῃ τιμηκῆναι.

Ἡ δὲ τετάρτη ἐννεὰς μὲν τὰ περὶ κόσμου τὰ περὶ ψυχῆς εἰληχε συγγραμματα. ἔχει δὲ ταῦτα.

4 περὶ ἑστέας ψυχῆς, πρῶτον.

21

5) Ficinus legit ἀσωματῶν, ut supra c. 5. & in ipso Plotino. Ac mentem certe passionis expertem in hoc libro Plotinus disputat. Sed tamen materiam quoque negat pati p. 311. atque eo nomine reprehenditur non ab re à Petro Petitio lib. 2. c. 11. Miscellaneorum observationum.

6) Supra c. 5. tantum inscribitur περὶ θεωρίας.

21 περὶ ὕλης ψυχῆς δῶτον.
ρον. x)

27 περὶ ψυχῆς δοπελιῶν x)
πρώτον,

28 περὶ ψυχῆς δοπελιῶν δῶ-
τερον,

29 περὶ ψυχῆς δοπελιῶν τρίτον,
ἢ περὶ οὐρανοῦ,

41 περὶ αἰσθητικῆς καὶ μνήμης.

2 περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, γ)

6 περὶ τῶν εἰς τὰ σώματα καθόδου
τῆς ψυχῆς,

8 εἰ πᾶσαι αἱ ψυχαί, μία;

Ἡ μὲν ἔν τετάρτῃ Ἐννεᾷ τὰς περὶ
ψυχῆς αὐτῆς ὑποθέσεις ἔχει πᾶ-
σας. ἡ δὲ πέμπτῃ ἔχει μὲν τὰς
περὶ τοῦ, περιέχει δὲ ἕκαστον τῶν
βιβλίων ἢ τισι καὶ περὶ τοῦ
ἐπίκεινα, καὶ περὶ τοῦ ἐν ψυχῇ
τοῦ, καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν. ἐστὶ δὲ
τάδε·

10 περὶ τῶν τοιῶν δόχικῶν ὑπο-
θέσεων, x)

II

a) Supra c. 4. πῶς ἡ ψυχὴ τῶν ἀμερίων καὶ μερίων ὕλης μέση εἶναι λέγεται, &
in Plotino ipso notatur hunc præ aliis ejus Philosophi de anima scriptis primo
loco esse legendum, ὃν πρὸ πάντων τῶν περὶ ψυχῆς λόγων ἐφείλεται ἀναγνώ-
σκεισθαι. In hujus libri limine verbo tangitur sententia Aristotelis, qui ani-
mam pro entelechia sive forma actuali corporis habuit, sed prolixam disputa-
tionem opinioni illi oppositam Eusebius XV. 10. præparationis Evangelicæ
affert ex Plotini περὶ ἀθανασίας ψυχῆς secundo libro. Eam unde habuerit
Eusebius mirum est, nam in iis quidem quæ existant Plotini scriptis incassum
istam quæres.

x) Vocabulum ἀποριῶν in omnibus tribus libris supra c. 5. desideratur. Ex hoc
tertio libro Enneadæ quartæ locum allegat Augustinus VIII. 10. de Civitate
DEI,

γ) Confer Eusebii præparat. lib. XV. c. 22.

ε) Ex hoc libro loca afferunt Eusebius XI 17. præparat. Cyrillus I. contra Juli-
an. p. 67. IV. p. 145. VIII. pag. 273. 275. 276. 280. Theodoretus, Thera-
peut. pag. 33.

II. De essentia anima secundus,

III. De dubiis anima primus,

IV. De dubiis anima secundus,

V. De dubiis anima tertius, vel
de visu,

VI. De sensu atque memoria,

VII. De immortalitate anima,

VIII. De anima descensu in cor-
poris,

IX. Utrum omnes anima una sint.

Quarta igitur Enneas omnes de
anima suas materias habuit. Quin-
ta vero habet quidem de intelle-
ctu. Habet etiam unusquisque
liber nonnihil de eo quod est in-
tellectu superius, ac etiam de in-
tellectu qui animæ inest, atque
de ideis. Hæc igitur
habet:

I. De tribus substantiis principali-
bus, sive principii rationem ha-
bentibus.

II,

- II. De generatione & ordine eorum quae sunt post primum. 11 περί γενέσεως καὶ τάξεως τῶν μετὰ τὸ πρῶτον.
- III. De substantiis cognoscentibus. 49 περὶ τῶν γνωσκουσῶν ὡς αὐτῶν καὶ ὅς ἐπεκτείναν.
- IV. Quomodo à primo fiat quod est post primum, atque de uno. 7 ὡς ἀπὸ τοῦ πρώτου τὸ μετὰ τὸ πρῶτον α) καὶ περὶ τοῦ ἑνός.
- V. Quod intelligibilia non sint extra intellectum, atque de bono. 32 ὅτι οὐκ ἔξω τῆ νῦν τοῦ νοητοῦ β) καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ.
- VI. Quomodo quod est superius ente non intelligat, quidve primo sit intelligens, quidve secundo. 24 περὶ τῆς τοῦ ἐπέκεινα τῆς οὐσίας μὴ νοεῖν, καὶ τί τὸ πρῶτως νοεῖν, καὶ τί τὸ δεύτερως.
- VII. Utrum singularium sint etiam ideae. 18 περὶ τῆς, ἢ καὶ τῶν καθ' ἑαυτὴν ὄντων εἰδῶν. γ)
- VIII. De intelligibili pulchritudine. 31 περὶ τῆς νοητῆς καλλείας.
- IX. De intellectu, ideis, & ente. 5 περὶ τοῦ καὶ τῶν ιδεῶν καὶ τοῦ οὐτῶν. δ)

Quartam igitur atque quintam Enneadem in corpus unum redegitimus: Sextam vero Enneadem in unum aliud corpus cogere placuit, ut scripta Plotini omnia in tria corpora redigantur, quorum primum quidem tres continet Enneades, secundum vero duas, tertium denique unam. Libri vero tertii

καὶ τῆς τετάρτης καὶ τῆς πέμπτης C. XXVI.
 Ἐννεάδα εἰς ἓν σωματίον κατατάξαμεν, λοιπὴν δὲ πλεονεκτικῶς Ἐννεάδα εἰς ἓν ἄλλο σωματίον, ὡς ἀπὸ τῶν σωματίων γεγραμμένων τὰ Πλωτίνου πάντα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον σωματίον, ἔχει τρεῖς Ἐννεάδας, τὸ δὲ δεύτερον δύο, τὸ δὲ τρίτον, μίαν.
 T 571

- a) Rectius supra c. 4 τὰ μετὰ τὸ πρῶτον. Nam post unum illud non unum tantum sed plura & infinita deinceps sequuntur, unde & Enneadis V. liber 2. jam fuit περὶ γενέσεως καὶ τάξεως τῶν μετὰ τὸ πρῶτον.
- b) De hoc libro & Porphyrii qui contra scripserat retractatione supra c. 18. & c. 20. in Longini fragmento sect. 13. Ex Plotini περὶ νοητῶν ἢ περὶ τὰ γὰρ 99 locum producit Philoponus contra Proclum de mundi aeternitate II 5. & IV. 16.
- c) Supra c. 4. pro εἰδῶν legitur ἰδέαι, eodem sensu.
- d) Vide supra c. 19.

ἐν δὲ τὰ τῶ τρίτῳ σωματίῳ,
Ἐννάδῳ ζ' ἑκτῆς, ταῖς.

tertii corporis, sed Enneados Sex-
ta ita sequuntur:

42 περὶ τῶν γυνῶν τῶ ὄντος,
πρώτον.

I. De generibus Entis, primum,

43 περὶ τῶν γυνῶν τῶ ὄντος,
δεύτερον.

II. De generibus Entis, secundum,

44 περὶ τῶν γυνῶν τῶ ὄντος,
τρίτον.

III. De generibus Entis, tertium,

22 περὶ τῶ ὅ ἐν ἐν καὶ ταῦτό
ὄν ἅμα, πανταχῶς εἶναι
ὅλον, πρῶτον.

IV. Quod unum idemque simul
ubique sit totum, primum.

23 περὶ τῶ ὅ ἐν ἐν καὶ ταῦτό
ὄν ἅμα, πανταχῶς εἶναι
ὅλον, δεύτερον,

V. Quod unum idemque simul ubi-
que sit totum, secundum,

34 περὶ ἀριθμῶν, ε')

VI. De numeris.

38 πῶς ὁ πληθὺς τῶν ἰδεῶν
ὑπερῆεν, καὶ περὶ τῶ ἀγα-
θοῦ.

VII. Quomodo idearum existit
multitudo, atque de bono.

39 περὶ τῶ ἐκαστοῦ καὶ θελή-
ματός τῶ εἰός. f)

VIII. De libertate voluntatis
unius.

9 περὶ τ' ἀγαθοῦ ἢ τῶ εἰός.

IX. De bono vel uno.

Τὰ μὲν ἔν βιβλία εἰς ἑξ' Ἐν-
νεάδας τῶτον ὅν τρόπον κα-
κατετάξαμεν, πέντε αἶμα καὶ
πεντήκοντα ὄντα. καὶ ὡς βιβλί-
ον ζ' ἢ εἰς πέντε αὐτῶν ὑπερ-
μνήματα ἀτάκτως, ἀλλὰ
ὅτι ἐπέβλεψαντες ἡμᾶς ἐπὶ
ἐκείνῃ, εἰς ἀπὸ αὐτοῦ τ'
συφύσεων αὐτῶν γινώσκοντες
ἐν. Ἀλλὰ μὲν καὶ τὰ κεφάλαια
αὐτῶν πάντων, πηλεί τῶ

Libros igitur quatuor & quinquaginta in sex novenarios ita disposuimus, inseruimus autem in libros quosdam absque certo ordine commentaria, quoniam amici qui nos urgebant ad commentandum, ea potissimum a nobis exigebant exponi, quæ maxime declaratione apud illos egebant: quin etiam capita omnium se-

περὶ

cun-

e) Allegat Proclus lib. 1. Theologiæ Platonicæ c. 11. p. 27. respicit & IV. 32.

f) Titulus generatior supra c. 5. περὶ ζ' ἑκτῆς.

cundum editionis librorum tempora fecimus, præterquam de pulchro. Nam deerat hic nobis notitia temporis. Verum in his non capitula solum secundum uniuscujusque libri modum exposita sunt, verum etiam argumenta, quæ sunt capitulorum more connumerata. Nunc vero libros singulos percurrentes puncta etiam signaque adhibere conabimur, & si quid usquam in editionibus erratum fuerit, emendare, ac si quid aliud nos moveat, opus ipsum significare potest.

περὶ τοῦ καλοῦ γ) Διὰ τὸ
λείπειν ἡμῖν, ποιήματα καὶ
πλὴν χρονικῶν ἐκδοσιν τῶν βιβλίων,
ἀλλὰ καὶ ὁλίγη ἡμεῖς, ὡς κεφάλαια συν-
αριθμήσῃ. νυνὶ δὲ παρε-
σῆμεθα ἕκαστον τῶν βιβλίων
διερχόμενοι, τὰς τε στιγμὰς
b) αὐτῶν προσθεῖναι, καὶ εἴ τι
ἡμαρτημένον εἴη καὶ λέξιν, διορ-
θοῦν, καὶ ὅτι αὐτὸν ἡμᾶς ἄλλο
κινήσῃ, αὐτὸ σημαίνει τὸ
ἔργον.

- g) Ennead. 1. liber 6. Cæterum commentarii porphyrii quibus scripta Plotini illustravit interciderunt, scripta plotini ipsa ex ejus recensione habemus, quæ chronologico etiam quo scripta sunt ordine supra c. 4 seq. recensuit. Illam capitulum, quam hic commemorat, temporis ordine factam descriptionem itidem amisimus. Porro ἁφορμαὶ Porphyrii πρὸς τὰ νοήματα Holstenius qui eas auctiores è Codice Vaticano edidit, pridem observavit nihil aliud esse, quam introductionem quandam in Plotini scripta.
- b) Criticorum munus, interpungere colis & punctis celebrium scriptorum monumenta, quod interdum facere non est cujusvis, ut de Heracliti scriptis Aristoteles III, 6. Rhetor. τὰ Ἡρακλείτου διακρίσαι ἔργον.

De Plotino. 1. Ejus obscuritas. 2. Genius. ibid. num Spinosismo favet. 3. Dogma ejus de Divina Trinitate. 4. Julii Firmici & Petri Petiti de Plotino censura. 5. Scripta ejus ab Eustochio, Porphyrio, Proclo recensita vel illustrata. 6. Dexippus contra Plotinum de decem predicamentis. 7. Indiculus scriptorum à Dexippo allegatorum. 8. Anonymus Græcus adversus Plotinum de Anima. ibid. Plotini Operum à Porphyrio in Enneades distributorum editiones. 9. Scripta Plotino tributa qua in Enneadibus non exstant. ibid. Indiculus scriptorum à Plotino laudatorum. 10. Ammonium Saecus Plotini Præceptor. 11. Cum Ammonio Peripatetico

eiusdem ætatis & cum Ammonio Hermæa non confundendus, nec cum Ammonio Christiano seculi tertii scriptore ibid. De Ammonio Hermæa. 12. Ejus scripta. 13. Index scriptorum in universis Ammonii hujus commentariis allegatorum. 14. Alii decem Ammonii scriptis clavi. 15. Index scriptorum quos laudat Ammonius Grammaticus in libro de diffinitionis vocabulorum. ibid.

I.

Hæc de Plotino discipulus celebris Porphyrius, cujus libellum integrum huic capiti Bibliothecæ meæ cum bona ut spero lectoris gratia præfixi, quia lectu non indignus est raroque jampridem conspicitur, & aliquot à me locis datus est melior, inque capita divisus & notis (brevibus licet) illustratus, nec vitæ tantum Plotini sed & scriptorum ejus persequitur historiam. Constat vero aliorum etiam testimoniis auctorum, quantum fuerit Plotini inter Philosophos auctoritas, quantum etiam post fata nomen, ut velut alterum Platonem reddidisse ætati suæ videretur.

Unde Proclus in Theologia Platonica libro & capite primo, τὰς αὖτε, inquit, οὗ τ' Πλατωνικῆς ἐποπείας ἐξηγητὰς καὶ τὰς παναρεσάτους καὶ τοὺς τῶν θείων ὑφηγήσεις ἀναπλάττωστας καὶ τῷ σφετέρῳ καθηγεμόνι (τῷ Πλάτῳ) ὡραίων τῶν φύσιν λαχόντας εἶναι θείῳ ἀνέγνωσε ΠΛΩΤΙΝΟΝ ὃν Αἰγύπτιον, καὶ οὗ δὲ τὰς ὡραίας ἀξιολογίας τῶν θεωριῶν, ἈΜΕΛΙΟΝ τε καὶ ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ, καὶ τρίτους οἰκοῦντες οὗ δὲ τῶν ὡρῶν ἀνδραγαθίας ἡμῖν δοταχθέντας, ἸΑΜΒΛΙΧΟΝ τε καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΝ, α) καὶ εἰ δὲ τινες ἄλλοι μὲν τὰς ἐπιδόσεις τῶν θείων τῶν χορῶν τοῖς τ' ἑκατὸν Πλάτωνος τῶν αὐτῶν ἀξίοντες ἀντιβλέψαντες. Eunapius: Πλωτῖνός τε καὶ βιβλία ἡ μόνον τῶν πεποδωμένων διὰ χειρὸς ὑπὲρ οὗ Πλατωνικῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ πλεονέκτημα εἰάν τι ὡραίων δογμάτων, εἰς αὐτὴν καίμηνται. S. Augustinus IX. 10. de Civitate DEI: Plotinus certe postea memoria vicinus temporibus, Platonem ceteris excellentius intellexisse laudatur. Et VIII. 12. Ex Platonis sunt valde nobilitati Græci, Plotinus, Jamblichus, Porphyrius. Idem III. 18. contra Academicos: osque illud Platonis, quod in Philosophia purgatissimum est & lucidissimum, dimotis nubi-

bus

- a) Theodorum Asinæum puto à Proclo innui, quem sæpe laudat Commentariis in Timæum. Etiani Soparum Apameensem πρῶτος τ' Πλωτῖνός διὰ τοῦτο vocat Sozomenus lib. 4. cap. 5. Mist. Jamblichus nempe discipulum à Constantino M. interemptum, teste Eunapio in Aedæi vita, Zosimo lib. 2. & Euidæ in Σύνταξι.

bus erroris emicuit maxime in Plotino, qui Platonici Philosophus ita ejus similis judicatus est, ut simul eos vixisse: tantum autem interesse temporis, ut in hoc ille revixisse putandus sit. Φιλοζητητῆς ὦν ἄγων, καὶ διὰ πάσης ὥς ἐπὶ εἰπεῖν ἰαχνομυθίας ἐλλητικῶς, quod S. Cyrilli de eo Elogium est VIII. contra Julian. p. 273. Inter Philosophia Præceptores cum Platone princeps, judice Macrobio lib. 1. in somnium Scipionis c. 8. Laudant Plotinum præterea Eusebius, Julianus Imperator, Theodorus, Aeneas Gazæus in Theophrasto, Syrianus, Sidonius III. Epist. 6. ad Eutropium quem Plotini confectaneum vocat, & alii infiniti. E recentioribus unum memorabo Joannem Picum Mirandulanum, cuius Hexameron cum legisset Hermolaus Barbarus, ita ad eum scripsit A. 1499. Venetiis pridie Non. Septembr. (inter Epistolas Politiani XII. 36.) *Omitto quam multa ex Plotino egregia, quam cursim & eleganter attigeris, ut quicquid fere quatuor ejus & quinquaginta volumina in sex novenarios à Porphyrio digesta continent, non plus legisse quam edidisse videaris.*

II. Obscuritatem in eo præter Longinum ipse notat Porphyrius c. 18. & Eunapius Porphyrium Plotino defuncto ait tanto magis Romæ communiter fuisse probatum, quod cuncta aperte ac dilucide traderet, cum Plotinus τῶν τῆ ψυχῆς ἔργων καὶ τῶ λογῶ καὶ αἰνιγματῶν τῶν λόγων βαρὺς ἰδοκεῖ καὶ δυσήκοος. Causæ obscuritatis, quod *magis quam quisquam verborum parcus* fuerit, ut de illo est apud Macrobiū II. 12: in somnium Scipionis, cui rei accessit subtilitas abstrusarum profundarumque cogitationum, non habentium semper ubi consistent, & de rebus à captu non minus hominis quam sensu remotis, cum dubitatione quadam audax & præfūdē disputatio, & mystico interdum atque allegorico velo obducta. Interim Socratis exemplo genium se habere jactavit, neque aliquod ē vulgo Dæmonium, sed Deum ^{b)} quempiam majorem Dæmonibus, quin imo ad summi DEI ^{c)} coram fruendi contemplationem procul forma & idea quacunque, actu ipso aliquoties admissum se gloriatus est. Itaque & Ammianus Marcellinus ^{d)} inter eos quibuscum familiares genii versati sunt refert Plotinum, *ausum qua-*
dam

T 3

b) Porphy. in Plotini vita c. 10.

c) id. c. 23.

d) Lib XXI. Histor. cap. 14.

dam super hac re differere mystica, atque monstrare e) quibus primordiis hi genit animis connexi mortalium, eas tanquam gremiis suis susceptas tuerentur quoad licitum est, docensque maiorem, si senserint puram, & à colluvione peccandi immaculatam corporis societate discretas.

III. Petrus Bælius V. C. qui vitæ Plotini à Porphyrio scriptæ compendium amœno stylo Gallico condidit, inseruitque Dictionario suo Historico, inter alia pag. 2455. D. notat Plotini Philosophiam non longe distare à Spinolismo: nec diffiteor quædam ejus dogmata propius ad eum accedere videri, tamen si attentius consideraveris plurimum distant. Nam DEum concipit sibi Plotinus primam causam omnium rerum, ut luminis solem: f) providere omnibus rebus, adeo diversam g) ab illis omnibus quarum causam voluntate & ratione h) illum esse agnoscit, ut quicquid in his vel sensibus vel intelligendo etiam concipitur, locum tempusq; Deo inferius esse putet, adeoque ab illo removeat: at ita removeat ut tamen habere illum aliquid omni sensu & intelligentia sublimius, pulchrius, perfectiusque & amabilibus profiteatur, ad cujus contemplationem beatissimam unionemque sensu omni & intelligentia, superiorem puritate mentis, hujusq; acie in ipsum demersa atque in illo acquiescente accedatur. Quod vero Ennead. VI. 4. seq. disputat ens unum idemque existens simul esse ubique totum, non ad Spinosæ impietatem

e) Respicit Ennead. III. librum 4. περί τῶν εἰληχόντων ἡμᾶς δαίμονας. Sic Heroibus suis assignat Homerus primi plerumque ordinis Deos, *Ulyssi Mimerum, Achilli Theidem, Paridi Venerem, Hectori Apollinem*, & sic de aliis, quæ Henrici Dodwelli observatio est prælect. 2. Cambdenian. §. 3. ubi de Dæmonibus sive geniiis non protrita.

f) Ennead. VI. lib. 9. p. 761. & lib. 7. p. 709.

g) Ennead. III. lib. 2. p. 263. Ennead. VI. lib. 7. p. 733. &c. Nolo enim pluralia adscribere, quia eam quam dixi mentem Plotini esse, evolutio ejus librorum, præcipue trium postremorum Enneadis ultimæ lectorem attentum satis edocebit.

h) Ennead. VI. lib. 8. p. 753. de DEO inter alia quod sit causa omnium causarum, *μεγίστης ἀρχῆς οὖν αἰτιώτατον καὶ ἀληθέστερον αἰτία, ὅμῃ πάσας ἔχον τὰς μελλούσας ἀπὸ αὐτῆς ἵστασθαι νοεραῖς αἰτίας, καὶ γεννητικὸν τῷ ὅτι ὡς ἐτύχευ ἀλλ' ὡς ἠθέλησεν αὐτός.* (adde p. 751.) *ἡ δὲ θέλησις ἐκ ἀλογίου ἢ ἐκ τοῦ εἰκῆ, ὅδ' ὡς ἐπῆλθεν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς εἶδει κ. τ. λ.* Neque cum hoc pugnat quod lib. 7. p. 729 negat DEUM *πασιεν*, aut ullam ejus esse *ἔργον*, ipsum enim sufficere sibi & rebus omnibus. Nam nec solem dixerit aliquis radios facere, quibus tamen emittendis sufficit. Eo autem Deus causa præstantior, quod ipsum voluntate & ratione omnium causam esse jam salus est Plotinus.

tem pertinet, sed ne Deum magnitudine corporea mensuremus aut loco includamus, *δ*) verum pariter persuasi sumus in ipso nos vivere esse ac moveri, quam ipsum adesse unicuique nostrum, ut adeo in DEO unum sumus & iterum diversa ab eo ut à Sole radii. Similiter quod VI. 5. & IV. 9. animum unam ubique & vitam unam, unamque rationem per universum sparsam contendit, sic ipse explicat *κ*) ut una scientia dici potest pluribus inesse: unde patet unitatem hanc originis, exempli & speciei, cum multitudini & varietati individuorum opponere, vel istam negare certe haud voluisse. Neque huic adversatur, quod moriturus Plotinus ad Eustochium dixit se in eo esse, ut quod in se haberet divinum *ὡς τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Θεοῦ* adduceret, quam ejus vocem litteris aureis, vel si quid etiam auro reperitur pretiosus, perscribendam affirmavit Coelius Rhodiginus XXI. 10. Antiquar. Lectionum

IV. Alii ab Ammonio præceptore arcana *δ*) Christianismi edoctum sub silentii fide, & ad sacra dogmata propius accedere Plotinum sibi persuaserunt, nimis & illi in alteram partem faciles, licet S. Augustinus Epistola 56. ad Dioscorum *m*) aliquos Plotini condiscipulos in CHRISTI militiam transiisse scribit, Origenem forte in animo habens, & Adamantium adeo cum Plotini *συμφοιτητῇ* confundens: & Theodorus lib. VI. Therapevt. p. 96. tradit *ὡς ἂν μόνον τὰ τῶν Ἑβραίων* &c. quod non modo Hebræorum, ut Plato, sed piscatorum quoque (Petri & aliorum Apostolorum) καὶ τὰ ἑσχατοκράτους Pauli perdoctus dogmata, ab eis didicerit, ex Mente Verboque quod ex Mente gignitur & emanat, omnia constare & digesta, congruentemque harmoniam consecuta esse. Nam Ammonium Plotini præceptorem à Christiano scriptore hujus nominis distinguendum, & cum Plotinum institueret alienissimum jam à CHRISTI sacris fuisse, Porphyrius diserte docet, & infra pluribus argumentis à me confirmabitur. Quæ de Trinitate

δ) Hinc p. 750. ait Deum esse *πᾶσι καὶ ὅλοις ἰσάμεν*. Confer quæ Cartesii sectatores deputant de nullitate (sic verbo venia) spirituum.

κ) p. 480. seq.

l) Hollsten, de vita Porphyrii c. 6. Labbens de S.E. T. 1. p. 59. Baron ad A.C. 234.

m) T. 2. p. 269. Tunc Plotini Schola Roma floruit, habuitque condiscipulos multos acutissimos & solertissimos viros. Sed aliqui eorum Magicarum artem curiositate depravati sunt, aliqui Dominum JESUM CHRISTUM ipsum veritatis atque sapientia incommensabilis quam conabantur attingere, cognoscere gestare personam, in ejus militiam transierunt.

nitare divina à Plotino & aliis Platonice agnita jactantur, à sacris literis & Catholicæ Ecclesiæ Christianæ scitis longissime distant. Nam Platonis & Plotini sacra Triga nihil aliud est quam sub DEO summo mens sive mundus intelligibilis, & anima sive spiritus mundi hujus aspectabilis; unde Plotinum tritheismi arguit Rev. Johannes Henricus Feustkingius disp. singulari de tribus hypostasibus Plotini edita Witebergæ 1694. & B. Albertus Christianus Rothius in exercitatione de Trinitate Platonica Lips 1693. Certe gravi de causa Cardinalis Bessarion lib. 2. in Calumniatorem Platonis c. 4. monet ne quis sive Platonem sive Aristotelem deo laudandum censeat, quod Trinitatem divinam aut coluerint aut scripserint. Uterque enim veræ opinionis exors fuit, & nostræ pietatis ignarus. Confer eundem lib. 3. c. 15. ---- 19.

V. Gravis est censura sive criminatio Petri Petiti viri doctissimi, qui lib. 1. de Sibylla c. 6. p. 23. Plotinum refert inter eos quos vocat sapientiarum Antistites, *qui modo aliquid quod ad propositum alludat dicant, parum id verum an falsum sit curant.* Sane serium veritatis studium ubique præ se fert Plotinus, sed abstrusissima quæque sectantem se à rerum sublimitate vinci quandoque, ipse non obscurè passim innuit, & quod verbis æquari magnitudo rerum divinarum non possit neque cogitatione humana satis attingi, diserte præ se fert ac profitetur. Est etiam ubi Platonice dogmatis innutritum abripit vel superstructa illis subtilior meditatio, vel imaginationis fecunditas speciosam phantasmatum nubem obducit veritati.

Aliud in Plotino reprehendit Julius Firmicus Maternus, quod in eo laudandum potius multis videbitur: vitio enim vertit illi quod Astrologorum divinationibus non nimium tribuerit. Neque tamen hoc temere fecit Plotinus, sed cum plurimum studii illi disciplinæ impendisset, & vanitatem ejus agnovisset, ut à Porphyrio observatum in ejus vita c. 14. Firmici tamen locum integrum adscribam, quia præter insigne de Plotino testimonium, etiam alia de ejus morbo & extrema vitæ parte continent, quibus Porphyrii narratio illustratur. Ita vero ille libro primo sive procemio Mathematicos pag. VI. *Ad te nunc, singularem virum, Plotino, veniemus, ut allegationes nostras recentium exemplorum patrocinio muniamus. Quas ille Philosophia non attigit partes, cum doctrina ejus vita sequeretur insignia, cum id quod docebat non alieno sed proprio virtutis ostenderetur exemplo, cujus ex ore*

ore tanquam ex adyto quodam divina sententia proferebantur. Fuit namque ille vir ad omnia virtutis ornamenta compositus, & omni divinarum dispositionum studio firmatus: Justus, fortis, providus, temperatus, m) & qui se crederet fortuna impetus providentia posse ratione superare. Primum itaque locum sibi quietæ sedis elegit, ut ab omni humana conversationis strepitu separatus, fortuna se liberaret invidia, solis divina institutionis vacaturus insignibus: ut contra fortuna omnes minas integro se & incorrupto prasidio virtutis armaret. Ista itaque confidentia mentis erectus, etiam corporis sui n) curam tuitionemque suscepit, ut nihil vacuum ac nudum relinqueret, ubi se posset licentia fortuna savientia exercere, in salubri se ac pura regionis parte constituit. Nam ad collocandam sedem amœnum sibi Campania * civitatis solum elegisse narratur, ubi semper aëris quietæ moderatio cunctos incolæ salubri vegetatione sustentat, ubi nec viâ hyemis nec flagrantis solis accessio, sed composita temperies ex utroque moderatur, ubi agritudine aliqua laborantibus hominibus ingentium fontium calore, & fervescantium aquarum salutaris fomento conciliata sanitas irrigatur. Illic constitutus, honorum primo contempsit insignia, illos veros honores putans, quoscunque illi divinum prudentia magisterium contulisset. Nulla illum divitiarum desideria ceperant, sed has putabat esse divitias, quibus animus ornatus auctorem posset propria originis invenire. Hicce in quadam parte orationis sua p) (sicut mihi videtur, improvidus & incautus) vim fatalis necessitatis aggreditur, & homines fortuna decreta metuentes severam orationis obiurgatione castigat, nihil potestati stellarum tribuens, nihil fatorum necessitatibus reservans, sed totum dicens in nostrum positum esse potestate. Longum est enarrare quid de rebus singulis senserit, qua se ratione fatali sortì subtraxerit, qua vim istam, id est stellarum, atque fati, sententiarum argumentatione turbaverit. Sed hac adhuc integer incolumisque narrabat. Nunquam ille ad Socraticum finem, Platoniæ exitum contorsit oculos vel mentem, utique sicuti su-

V

spicari

- n) Laudat Firmicus Plotinum à quaternario virtutum numero. ut Ammianus Marcellinus XXV. 4. Julianum Imp. M. Antoninum Aristides T. 1. Oratione 10. Trajanum Dio Chrysostomus diss. 3. de regno p. 37. seq. Pythagoram Jamblichus in ejus vita c. 29 ---- 32. Marinus Proclus &c. Deum Amorem Agatho apud Platonem in Convivio p. 325. edit. Ficini.
- o) Corporis sui adeo nullam alioqui curam gessit Plotinus ut illius etiam cum pueret, quamobrem ne εἰδῶλον εἰδῶλης existeret, nec pingi se nec fingi voluit, ut narrat Porphyrius cap. 1. vitæ, cuius exemplo Æneas etiam Gæzus Epist. 12. ἐμοὶ δὲ ἐν δειδωμένῳ μηκέτι τῶ εἰδῶλι τὸ εἰδῶλον ἐγκυατογράφει.
- * Confer Porphyrium in Plotini vita c. 2 & 7.
- p) Eunecad. 2. lib. 3. & alibi, ut dixi supra ad Porphyrii c. 19.

ficari datur, multa illorum mentibus, multa vitiis adscribens. Ecce se illi in ista confidentia animositate securo, tota fatorum potestas imposuit, 9) & primum membrum ejus frigido sanguinis torpore riguerunt, & oculorum acies splendorem paulatim extenuati luminis perdidit, postea per totam ejus cutem magna humoribus nutrita pestis erupit, ut putre corpus deficientibus membris, corrupti sanguinis morte tabesceret, per omnes dies ac per omnes horas serpente morbo, minuta partes viscerum defluebant, & quicquid paulo ante integrum videras, statim confecti corporis exulceratio deformabat, sic corrupta ac dissipata facie, tota ab illo figura corporis recedebat, & in mortuo, ut ita dicam, corpore solus superstes relinebatur animus, ut ista gravis morbi continuatione confectus & tormentis propriis coactus, ac vere rationis auctoritate convictus vim sati potestatemque sentiret, & ut confecti corporis laceratione quassatus sententiam fortune pronunciantis exciperet. - Quid nunc de hujus famosa dicemus morte, cum non potuere virtutes, id est prudentia, temperantia, fortitudo, justitia, ab istis fortuna animadversionibus liberare? Sensit itaque iste etiam vim sati & excepit finem, quem illi stellarum ignita judicia decreverant: & istius valetudinis acerbitate confectus proprio exemplo, non sermonis licentia, cunctos homines docuit, vim potestatemque fatorum nulla posse ratione contemni.

VI. Opera Plotini præter Porphyrium, ex cujus emendatione & recensione illa ad nos pervenerunt, digesserat etiam Eustochius Alexandrinus, Medicus, Plotini discipulus, Porphyrio in Plotini vita c. 2. & 7. memoratus, cujus εκδοσις aliquando diversam fuisse à Porphyriana in distinctione librorum, docemur Ennead. IV. lib. 4. p. 413. ubi hæc verba annotata reperies: εως τῆς ἐν τῇς 'Ευστοχίῃ τῷ διῦπρον περὶ ψυχῆς, καὶ ἤρχετο τὸ τρίτον. 'Εν δὲ τῇς Πορφύριου συντάξει περὶ ἐξῆς τῷ δόπρῳ. Proclum quoque commentariis illustrasse Plotini Enneades, testatur Anonymus scholii auctor, quod Jamblichi libro de Mysteriis Ægyptiorum in Codd. MSS præfixum invenerunt Viri docti. 'Ιστοῖον ὅτι ὁ φιλόσοφος Πρίκλος ὑπομνηματίζων τὰς 3 μεγάλης Πλωτίνου Ἐννεάδας, λέγει ὅτι ὁ αὐτογράφων εἰς τὴν συντάξιν αὐτοῦ 3 Πορφύριου Ἐπι-

- 9) De agrotatione Plotini, Porphyrius c. 2. Morbo sacro laborasse scribit nescio quo auctore Suidas in Πλωτίνῳ. Fugit autem Firmicuna ratio, quod fato tribuit & astris, quæ non potest negare ex aliis causis accidere homini posse. Et Ptolemæus ipse Astrologorum principes fatetur genituræ speciali singulorum hominum prævalere mala epidémica, (τὰ διὰ καθολικῆς εἰς περιστάσεις τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνοντα κατὰ μεγάλης καὶ δυσφυλάκτου τῆς περιεχόντος τροπῆς ἐκ πυρώσεων ἢ λοιμῶν, ἢ κατακλισμάτων lib. 1. Tetrabibl. c. 3) quale tunc fuit pestilentia quæ Plotinum corrumpit,

Ἐπιστολῶν, ὁ Πατέριος δὲ Ἰαμβλίχῳ. *Horum Commentariorum, inquit præstantissimus Galeus, qua in Plotinum scripsit Proclus, præter Anonymum hunc qui meminerit, vix reperio. Nisi forte ea intelligat Damascius quodam loco πρὸς Δεξιπῶν. Nam Ficinus atque post eum, (ut Lilius Gyraldus dialogo 2. de Hist. Poëtar. Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 286. & Bullialdus ad Theonem p. 224.) Anonymum sequuntur.* Fallitur tamen Colomesius, qui in notis ad Gyraldum p. 77: pro Plotino Platonem legere jubet, siquidem non Plotinum tantum sed Plotini etiam Enneades diserte Anonymus memorat. *Utinam vero, inquit Ficinus, in mysteriis Plotini interpretandis adminiculum Porphyrii aut Eustochii aut Procli qui Plotini libros disposuerunt atque exposuerunt, nobis adesset.* Nam Porphyrius quoque non modo digessit libros Plotini in Enneades, & ita ut hodie extant emendavit Plotino rogante, (vide vitam ejus c. 7.) sed etiam ipse cap. ultimo vitæ innuit se argumenta & capitum consignationes obscurisque locis commentaria illustrandi causa addidisse in gratiam amicorum. Meminit & cap. 20. Amelium Plotini præceptoris sui monumenta ex ejus autographis exscripta habuisse, & cum Longino communicasse.

VII. Cum Plotinus Ennead. VI. lib. 1. doctrinam Aristotelis de prædicamentis examini suo subjecisset, hæc enim est Simplicio in Categor. p. 4. b. memorata Πλωτίνῳ πρὸς τὰς κατηγορίας ἀντιλογία, dubitationibus ejus & objectionibus occurrit Dexippus libris tribus questionum in prædicamenta Aristotelis, libro maxime secundo & (cujus major pars videntur intercidisse) tertio. Constat ex eodem Simplicio p. 1. Dexippum hunc * Jamblichi fuisse discipulum, adeoque juniorem Dexippo Herennio, Atheniensi, cujus *ῥητορικὴ ἱστορία* continuavit teste Photio cod. 77. Eunapius, qui eum in Porphyrii vita testatur vixisse temporibus Galieni, Flavii, Claudii, Taciti, Aureliani & Probi. Idem docet Suidas: neque exscribere placet quæ de isthoc Dexippo Historico erudite Vossius in Hist. Græcis & Meursius in Bibl. Attica, atque H. Valesius ad Evagrii librum quintum extremum, & ad excerpta è Dexippo quæ de legationibus inter historiæ Byzantinæ scriptores extant. Recte autem Jones p. 299. reprehendit Vossium, quod Tzetzam secutus, Dexippum, qui in Categorias scripsit, cum eo qui Scythica & Chronicorum li-

V 2

bros

* Verba Simplicii sunt: Καὶ Δεξιπῶν δὲ ὁ Ἰαμβλίχῳ, καὶ αὐτὸς μὲν τὸ τῷ Ἀριστοτέλει βιβλίον σωτῆως ἐξηγήσατο, προηγουμένως δὲ τὰς Πλωτίνῳ ἀπορίας ὡς ἐν διαλόγῳ προτεινομένας αὐτῷ διαλύειν προσέειπε. *Tæzæz Chil. IX, v. 498. Δεξιπῶν Φιλόσοφος μύσης αὐτῷ Ἰαμβλίχῳ.*

bros, eundem putat, à quo certe non minus quàm à Dexippo CooMedico, discipulo Hippocratis oportet distingui. Neque Francisco Patricio assentior, qui verba Simplicii ita intellexit, ut Dexippum Philosophum Jamblichi filium esse putaret, discuss. Peripatet. p. 140. Dexippi libri tres quæstionum in Categorias, dialogi more conscripti sunt, quærente *Seleuco* discipulo, & Dexippo Magistro respondente. Prodierunt latine tantum hæcenus, *Joanne Bernardo Feliciano* interprete, Venet. apud Hieron. Scotum 1546. 1566. fol. ad calcem Porphyrii in Prædicamenta, & Parisiis apud Vascosanum 1549. 8. Græce illos ex Italiæ vel Galliæ ubi delitescunt Bibliothecis nemo adhuc protulit.

VIII. Indiculus Scriptorum in Dexippi libris tribus ad Categorias allegatorum.

Alexander in Categorias lib. I. c. 2. Peripateticus II. 12.
Andronicus I. 17.
Archytas I. 6. Pythagoricus. III. 1.
Aristoteles undecimo Metaphys. II. 3. 12.
Boëthius I. 17. Peripateticus II. 12.
Hesiodus I. præf. & III. præf.
Homerus I. præf.
Jamblichus in Categorias I. Præf.
Pindarus III. præf.
Plotinus Platonicus Philosophus I. Præf. & lib. secundo singulis capitulis, & III. 1. 2. 4. 5. 7.
Porphyrius in Categorias I. Præf. & c. 2.
Pythagorici 1. 6. 7. III. 1. (Veteres I. 19. 21. II. 21.)
Sofigenes Peripateticus I. 3.
Stoici, I. 19. 21. 24. 35. II. 22.

Scriptit etiam adversus Plotini dogmata de Animæ *Πρόοι* & transmigratione Anonymus quidam Græcus, qui in Cæsarea Bibl. superest MS. ut dixi supra ad Plotini vitam c. 24. nota, r.

IX.

IX. Editiones Plotini Operum.

GræcoLatina unica hactenus prodit cum versione & argumentis atque Analyſi *Marſilii Ficini*. Baſil. 1580 fol. ad *Perneam* *Lecythum*, hoc eſt ex officina *Petri Pernæ*, qui codicem Græcum utendum accepit à *Joh. Sambuco*. Is Codex hodie extat in *Bibl. Cæſarea*, teſte *Lambecio* VII. p. 21. ubi memorat in eodem MS. duas inſuper extare diſſertationes extraordinarias *Porphyrio* non memoratas, * nec tamen *Plotino* indignas. Una inſcribitur: Πλωτίνος περὶ τοῦ πῶς δρᾷ ἡ ἐργασία διὰ τῶν αἰσθητῶν πλάττειν τὸν κόσμον. Incipit: ἐπειδὴ περὶ τῶν αἰσθητῶν πλάττειν τὸν κόσμον. Altera: Πλωτίνος περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν πάντων, ἥτις ἐστὶν ἡ εἰς τὸν κόσμον ἐκείνη. Incipit: Ἐπειδὴ περὶ τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐκείνης. &c. adde p. 36. ſeq. ubi *Lambecius* meminit alterius Codicis operum *Plotinianorum* mutili in eadem Bibliotheca obvii, quem *Perna* non vidit. Nonnullis exemplis *Baſileenſis* editionis novus titulus præfixus præfert *Annum* 1615. impenſis *Ludovici Rēgis*.

Latine ex verſione *Ficini*, qui poſt *Platonem* etiam *Plotinum* in *Coſmi Medicis* gratiam tranſtulit una cum ejus commentariis ſive argumentis lucem viderunt *Plotini Enneades*, *Saligniacci* Anno 1540. fol. apud *Jo. Soterem*, & Baſil. apud *Petrum Pernam* 1559. fol. Argumenta ſive Commentarii *Ficini* extant etiam in Tomo ſecundo operum *Marſilii*, pluſſim-
plici vice excuſorum.

X. INDICULUS Scriptorum & Virorum Illuſtrium à Plotino memoratorum, concinnatus à me

Ad paginas editionis GræcoLatina.

Ægyptiorum ſapientes & Hieroplyphica. p. 547.

Anaxagoras 162. 490.

V 3

Ari-

- * Etiam quæ ex libro ſecundo *Plotini* περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς proſert *Eusebius* XV. 10. præparat. in *Plotini* novenariis editis non exſtant, ut jam ſupra monui.

Aristoteles, p. 97. 174. 490. entelechia. 361. (& apud Euleb. XV. 10. praparat.) doctrina de decem prædicamentis. 566. sq.

[Διονύσιος κάπποπος. 381.

Empedocles. 162. 468. 469. 473. 490.

Epicurus 213. perstringitur & suppresso nomine 230. 457. sq.

Fabula Ulyssis. 57. de Helena, Paride & Idomeneo. 274. Theriste.

257 Πελαμικῇ Τύχῃ. 32. de Prometheo & Epimetheo. 383.

de Penia & Poro. (ex Platonis Convivio p. 328.) 317. 290.

seq. de Hercule apud inferos reminiscente. 392. 396. de Sa-

turno ligato. 554. de αἰαβάσσει animarum ex spelæo. 203.

τὰ μυστήρια καὶ οἱ μύθοι πρὸς θεῶν αἰνίγματα. 489.

ὁ Γεωμέτρης. (Euclides) 481.

Heraclitus. 97. 468. 473. 490.

Hippocrates. 738.

Homerus (ὁ ποιητής) 7. 527.

Lex, σώζεσθαι ἐκ πολέμων φησὶ δεῖν ὁ νόμος ἀνδρίζομεν ἀλλ' οὐκ ἄ-
χοιμέμεν. 261.

[Lynceus. 545.

Magi. δυνάμεις μάγων 382. 479. & γοητεῖαι 434. seq. ἡ θεωρία ἀγοή-
τῶν. 438.

Minos ὁ αἰσῆς Διὸς. 763. seq.

Mysteria, οἱ πάλαι σοφοὶ ἐν πλεμπείῃ. 321. 380. 547.

Oraculum, θεὸς ὁρῶν κέλευσμα ἀνθρώπων γνώσκων 371, 733. ἀναπόδρας. 389. θεῖα φήμη ἀδράστια. 262.

Parmenides 489. seq. & nomine dissimulato, 648.

[Phalaridis taurus. 37.

Pherecydes, 491.

[Phidias. Jupiter. 542.

Τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ μακαρίων φιλοσόφων. 325.

Plato. 621. 38. 97. 99. 100. 101. 102. 109. 145. 164. 203. 204. 215. 292.

296. 313. 329. 338. 357. 364. 372. 414. 473. 489. 491.

546. 594. 595. 614. 616. 674. 698. 717. 719. 753. &

omisso nomine 7. 8. 74. 75. 76. 77. 144. 259. 283. 284.

285. 287. 315. 337. 347. 356. 385. 417. 470. 615. 688.

690. 708. 721. 727. 732. 739. ὁ θεῖος Πλάτων πολλὰ πολ-

λαχὴν πρὸς ἑαυτὸν γράψας 291. πολλὰτε καὶ καλὰ περὶ ψυχῆς εἴ-

πε 469. οἱ πάλαι περὶ ψυχῆς ἀρετῇ φιλοσοφῶντες 658. μὲθ' αὐ-

τὸν Πλατῶνα de Penia & Poro 295. seq. 317. Plato ἐν Θεαιτήτῳ

491.

491. Ἐν Φαίδρῳ. 298. Φαίδωνι. 491. Φιλῆβῳ. 298. 376. 717. συμποσίῳ. 293. 295. Τιμαίῳ. 142. 203. 285. 376. 469. Respicitur & Timæus Platonis 77. 285. 286. 326. 330. 337. 356. 361. 376. 491. 562.

Poëtæ verba. 7. 438. 483. 527.

Τοῖς σοφοῖς τὸ περὶ φητῶν αἰνίττειται. 770. ὑπὸ τοῦ καταχρησθεῖς, φοιβόλη-
ται ἢ ὑπὸ τῶν Μήσης. 552. θεία φήμη καὶ φύσις δειμαντῶ-
ν ὁμοῖοι, 419.

Pythagoras 468. 491.

Pythagorici 491. 525. 674. Ex aureis carminibus locus 465.

Contra Stoicos π genus entis ponentes, & sub eo quatuor classes re-
rum statuentes. 588. seq.

Theologi 292. 298.

Timæus. 100.

XI. Plotini præceptor à Porphyrio in vita ipsius, Ammia-
no Marcellino XXII. 16. & aliis dicitur AMMONIUS, Alexandrinus
cognomento Saccas, a) (Σακκάς) quod prius fuisset *saccarius* (σак-
κοφόρ) ut notat Suidas in Πλωτῖνος, live saccis frumenta transpor-
tando, antea victum quæsiuisset, donec eis relictis ad Philosophi-
am accessit, ut scribit Theodorus VI. Therapeut. p. 96. Ad hunc
plura referre solent viri docti, quæ ad alios Ammonios pertinere
mihi persuadeo. Ex Porphyrio quidem & Longino, qui res ejus
ignorare non potuerunt, hætenus de Ammonio isto Plotini Magistro
nobis constat, quod Christianis natus parentibus, simulac adolevit,
ad Ethnicos accessit, b) constanterque apud eos mansit. Deinde
quod alios Philosophos longe cum vinceret ingenio ac doctrina,
Platonicam c) Philosophiam docuit Alexandria, multosque habuit
discipulos, in his *Origenem* utrumque, Adamantium nempe illum
qui ex Ethnicis natus, d) Christianæ deinde Ecclesiæ tantum nomen
evaluit,

- a) Vales. ad Ammian p. 344. Burmann. ad Petron. p. 234. Jac. Gothofredus ad
Cod. Theodof. XIV 22. de saccariis portus Romæ T.V. p. 261. Kufferus ad
Suidam in Ἀμμωνίῳ. Aliud nomen Σάκας pro Barbaro, Thrace vel
Scythia usurpatum, quod cum Sacca male confundit Colomelius, quem si pla-
cet vide p. 163. ad Gyraldi dialogos de poëtis.
- b) Porphyrius apud Euseb. VI. 19. Hist. Ἀμμωνίῳ μὲν γὰρ χριστιανὸς ἐν χρι-
στιανοῖς ἀνατραφεὶς τοῖς γονεῦσιν. ὅτε ἡ φρονεῖν καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἤψατο,
ἐνθὺς πρὸς τὴν κατὰ νόμους πολιτείαν μετεβάλετο. Suid. in Ἀμμωνίῳ.
- c) Longinus apud Porphyr. vita Plotini c. 20. sect. 4.
- d) Porphyr. apud Euseb. loco laudato.

evasis, tum juniorem alterum e) qui nihil quicquam scripsit præter librum quo exposuit Magistri sui sententiam de Dæmonibus, & aliud scriptum ad Imperatorem Galienum. Præterea Longinum, * Herennium, Olympium Alexandrinum f) Antonium, atque inprimis Plotinum qui ei adhæsit ab Anno ætatis suæ duodetrigesimo inchoato usque ad finem duodequadragesimi hoc est annum CHRISTI 241, Gordiani Imp. 6. g) morte tunc fortassis extincto & plusquam ** octogenario. Nihil porro scripsit Ammonius iste, b) sed satis ipsi fuit Auditores suos viva voce instituere, inter quos ipsos etiam initio convenerat dogmata ab Ammonio accepta habere *ἐκ δασυπύκτων*, & cum familiaribus quidem communicare, neutiquam vero in vulgus edere: i) at Herennius primus promisso non stetit, inde Origenes librum vulgavit de Dæmonibus, ac denique Plotinus plurima scriptis exposuit. Igitur quod S. Gregorius Nyssenus de anima T. 2. p. 91. & 109. sive potius Nemæsius k) libro de homine cap. 2. p. 41. & 94. edit. Oxon. Ammonii placita de animæ natura & conjunctione profert, non ex scripto ipsius sed ex ejus discipulorum aliquo hausisse existimandus est, neque scriptum ullum Ammonii laudat, Plotini tamen Magistrum utroque loco appellat, non etiam Numenii, ut Johannes Cono l) Nysseni interpretis male accepit

- e) Vita Plotini c. 3. kune enim Origenem ab altero distinguendum esse argumentis clarissimis evicerunt Valesius ad Euseb. p. 120 Huetius in Origenianis lib. 1. c. 1. sect. 7. Pearson Vindic. Ignatii II. pag. 10. Gillemontius Memor. Hist. Eccles. T. 3. par. 2. p. 86.
- * Longinus ipse loco laudato.
- f) De Olympio vide Vitam Plotini c. 10. de Antonio Proclum p. 187. lib. 3. ad Timæum Platonis.
- g) Vita Plotini c. 3.
- ** Jonsius III. 13. p. 282.
- h) Longinus loco laudato, ubi Ammonium primum memorat inter Platonicos Philosophos suæ ætatis, qui nihil scripserunt.
- i) Vita Plotini c. 3.
- k) Multijam notarunt libellum de anima inter Greg. Nysseni Opera T. 2. Græce & Lat. editum nihil aliud esse quam caput secundum & tertium in libro Nemæsii Emeseni de homine. Et jam pridem totum illum Nemæsii librum plus simplici vice editum & latine versum à Johanne Conone Norimontano constat sub falso titulo librorum octo Greg. Nysseni Philosophiz de homine.
- l) Ante Cononem Gotfridas Viterbiensis in Chron. *Contra omnes animam corpus esse dicentes sufficiens quæ ab Ammonio Magistro Plotini & Mammii (recte Jonsius p. 265 legit Numenii, sed locus unde hæc hauserat Viterbiensis, cum fugit) Pythagorici dicta sunt.*

cepit verba: τὰ πρὸς Ἀμμωνίῳ τῷ διδασκάλῳ Πλωτίνῳ, ἢ Νεμεσίῳ τῷ Πυθαγορείῳ ἐξηγήσατο. Rectius enim Nemessii interpres: *qua ab Ammonio doctore Plotini & Numenio Pythagorae disputata sunt*, Numenius enim Ammonio ipso fuit antiquior, & ad Antoninorum tempora à Jonsio III. 10. non absurde refertur. Quod autem Hierocles lib. de providentia (apud Photium. Cod. CCXIV. p. 283. & Cod. CCLI. p. 570.) Ammonii hujus, quem Θεοδιδάκτων appellat, sapientia ait primum Philosophorum illustrium, Platonis maxime & Aristotelis sententias, quæ inter se dissidere hæctenus videbantur, purgatas & in concordiam revocatas fuisse, hoc etiam ex ejus disciplina tenuit Plotinus, licet unum alterumve Aristotelis dogma impugnat, nam ut de illo Porphyrius in ejus vita c. 14. in ejus scriptis notat, observes Stoicorum, Peripateticorumque dogmata, præsertim vero frequentes ex Metaphysicis Aristotelis sententias. Et Porphyrius Plotini discipulus inter alia septem libros teste Suida scripserat, quibus probavit unam sectam esse Platonis atque Aristotelis. Apud eundem Photium p. 285. Hierocles hunc Ammonium Alexandrinum vocat, laudatque γαριμύς ejus Θεοφανέστους Plotinum & Origenem, ne putes eum loqui de Ammonio antiquiore, Plutarchi Magistro, quem inter Eclecticis Philosophos à doctissimo Vossio c. 21. de sectis Philosophor. §. 6. poni, nostrò omisso, miror.

Ex his quæ de Ammonio Sacca dicta jam à me sunt, non obscure apparere puto, illum diversum esse ab Ammonio Christiano Sæculi III. Scriptore, & ab Ammonio Peripatetico, de quo Philostratus: tum ab Ammonio Hermæ F. & ab aliis hujus nominis, quos deinceps ordine temporis servato strictim recensebo, cum prius de Ammonio Hermæ, licet multo juniore dixero, quoniam scripta ejus quædam ad nos pervenerunt.

XII. AMMONIUS Hermæ F. & Syriani propinquus Alexandria docuit, ipse antea Athenis una cum Heliodoro fratre suo discipulus Procli, a) defuncti A. C. 484. præceptor vero Simplicii, Asclepii Tralliani, Johannis Philoponi Grammatici Alexandrini &

X

Dama-

a) Ammonius ipse in limine commentarii ad librum περὶ ἐρμηνείας ἀπομνημονεύσαντες τὴν ἐξηγήσων τῷ θεῷ ἡμῶν διδασκάλῳ Πρόκλῳ, τῷ Πλωτίνῳ διαδόχῳ.

Damascii b) quicum non parum ceteris suæ ætatis Philosophis præstitisse scripsit, ac præcipue Mathematicarum disciplinarum peritia enituisse, cujus rei passim vestigia in ejus quæ supersunt commentariis c) occurrunt. Qualem oporteat esse eum qui Aristotelis libros interpretari velit, ipse describit his verbis Commentario in Categorias p. 5. Ο ὃ τῶν ἐξηγούντων ὀφείλει μήτε κατ' ἀνοίαν ὁπαιχεῖν πῶς κακῶς λεγόμενα πωλεῖν, καὶ ὡς ἀπὸ τρεῖς πῶς δέχεται, μήτε πῶς καλὰ κακοτρόπως δέχεται καὶ ἀπέχθεται, ἀλλὰ κριτικῆς ἀπαθῆς τ' ἀεγομένων ὑπαρχειν, καὶ πρῶτα μὲν τῷ ἀδύνατον ἔδεχαις σκεπλίζειν καὶ ἐρμηνεύειν πῶς αὐτῷ δοκῶντα, ἔπειτα τῷ παρ' ἑαυτοῦ ὁπιφέρειν κρίσιν. Qui explicare Aristotelis libros velit, eum decet neque benevolentia adductum dare operam ut falsas sententias defendat, neque eas perinde accipere ac si ab Apollonio tripode manarent: neque ut qua vere ac recte dicta sunt pro perversis per odium capias, sed incorruptum esse eorum qua dicuntur iudicem, ac primum quidem auctoris debet explicare sententiam, & quæ illi probantur interpretari, deinde de eisdem ferre iudicium.

Non contemnendum monitum, omnibus qui veteres scriptores interpretantur diligenter observandum. Neque vero Aristoteli adeo ἀπεξ Ammonius iste adhæsit, ut non Platonem in plurimis etiam probaverit (exemplo antiquioris Ammonii Saccæ & ex ejus Schola professorum Philosophorum, Plotini, Porphyrii, Jamblichi & ipsius Procli) atque dogmata utriusque inter se conciliare d) fuerit conatus, unde ἐ τ' Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους δόξασμάτων ἐξηγητὴς ἐ πῶς ἀθλίως μὲν καταλιπὼν, ἤκων ὃ πῶς ἐ Προκλῆς, dicitur Zachariæ Scholastico sub init. dialogi quo Ammonii hujus, Ethnici videlicet Philosophi placitum de æternitate mundi oppugnat.

Nihil tamen ex ejus scriptis quibus Platonem ex instituto illustravit, pervenit ad nos, & ex illis quoque quæ Aristotelicis operibus illustrandis impendit, plurima perierunt, ut quæ in πραγματείαν Stagiritæ de Ethicis virtutibus, memorat idem Zachariæ p. 107. Quæ autem ipsius monumenta in lucem edita exstant (ne de his quæ ex ore ejus excerpta in variis Johannis Philoponi editis

b) Photius Cod. CLXXXI. p. 213. de Damascio: Τῆς δὲ φιλοσοφίας θεωρίας ὁ τε Ζηνοδοτὸς αὐτῷ καθηγεμένω ἀθήνησε καὶ αὐτὸς ἐγγεγόνες (διαδοχὸς δὲ ποιῶντος Προκλῆς, τὰ δὲ ὑποκείμενα Μαρίνου Φέρων) Καὶ Ἀμμωνίου ἐν ἀλεξάνδρειᾳ ὁ ἐρμηνεύων ἢ μικρῷ μέτρῳ τ' κατ' ἑαυτὸν ἐπὶ φιλοσοφίας φησὶ διαφέρειν, καὶ μάλιστα τοῖς μαθήμασι.

c) Vide loca in indice scriptorum infra allegata, vocabulo *Geometria*.

d) Confer Zachariam Scholasticum p. 208. edit. Casp. Barthii.

tis & Asclepii Tralliani ad sex libros Metaphysicorum ineditis Commentariis leguntur, in præsentī dicam) hæc sunt:

XIII. Ammonii, Hermæ F. scripta edita.

1. *Commentarius in Isagogen Porphyrii de quinque predicabilibus.* Græce editus ab Aldo, separatim, Venet. 1500, fol. minore & à Jo. Bernardo Feliciano, qui Aloisio Cornelio, Magno Cypri Commendatario inscripsit. Venet. 1545. 8. Præter editionem hanc, utramque Græcam versiones Latinas possideo tres, unam *Joh. Baptista Rasarii*, Medici Novariensis, qui omnia Ammonii transtulit, Venet. 1569. fol. apud Vincentium Valgusium. Prodierat etiam antea A. 1558. Nam Labbeo memoratas editiones A. 1547. & 1555. non vidi.

Alteram *Petri Rosetini* Medici Physici, qui itidem omnia Ammonii est interpretatus, Venet. apud hæredem Hieron. Scoti, 1581. fol. Labbeus etiam editionem Anni 1559, commemorat.

Tertiam *Anonymi* separatim editam Paris. apud Joh. Roingy, 1542 fol. hoc titulo: *Porphyrii Phænici de quinque vocibus Institutio, Boëtio interprete, una cum Ammonii Hermæ in eandem commentario. Addita sunt ex Boëtio quorundam locorum enodationes, quibus accesserunt luculenta viri cujusdam ut docti ita acuti Philosophi scholia* &c. Labbeus præterea meminit editionis Venetæ A. 1539. & versionis elucubratae ab amicis Nicolai Martimbosii, Paris. 1542. 4.

2. *In Categorias Aristotelis* *Ἐρωτηματικὰ* sive commentarius, cui *Vita Aristotelis* e) præfigitur, quam *Ammonio-Sacca* quidam præter rem tribuunt, at MSti Codices nonnulli, ut Vindobonensis, rectius referunt ad *Johannem Philoponum*. f) In eodem præ-

X 2

stan-

- e) Hæc vita Græce & Latine cum veteri translatione & *Petri Joh. Nunnesei* erudito commentario prodiit Lugd Bat. 1631. 8. & Helmstadii 1666 4. una cum ejusdem Nunnesei institutione Peripateticæ Philosophiæ, & oratione de san-
sis obscuritatis Aristotelis, earumque remediis.
- f) De hoc Johanne Philopono Ammonii discipulo ejusque scriptis infra dis-
sendi locus erit libro V. In præsentī sufficiat. notasse graviter errare Pande-
ctarum Brandenburgicarum scriptorem, qui p. 153, Ammonium cum Johan-
ne Philopono eundem facit.

stantissimo Vindobonensi Codice ab Ammonii *δοκσημείω-
σαι* probe distinguntur Philoponi ejusdem *ἰδία διαιρέσεις*,
quæ in editis confusa omnia exhibentur sub uno Ammonii
nomine, additurque *κατηγοριῶν σύνοψις* adhuc inedita, Photii
auctore. Titulus ibi est: *Ἰωάννης Γραμματικὸς Ἀλεξανδρείας ὁ
Φιλοπότης ἐκ τῶν συντακτῶν Ἀμμωνίου ὁ Ἑρμείας χρολὴν δόκσημείωσιν
εἰς τὴν Ἀριστοτέλους δέκα κατηγορίας.* Vide Nesselium parte IV.
p. 7. seq. Erudita quoque sunt & jucunda lectu, quæ com-
mentariis hisce præfiguntur de variis hæresibus philosopho-
rum, de diversis generibus scriptorum Aristotelis, ordine ea
legendi, de causis obscuritatis ejus & qualem auditorem,
qualem interpretem poscat, denique unde factum sit ut jam-
pridem plura scripta ad eum relata tanquam auctorem sint
quæ non sunt ipsius, & quomodo genuina à spuriis oportet
at dignoscere. Operæ pretium quoque est videre quomodo
immortales esse animos & per providentiam divinam omniare-
gi probat f. 60. sq. (edit. Gr. in 8. p. 113. b.) Græce edidit Al-
dus & Alberto Pio Carporum principi inscripsit Venet. 1503.
fol. una cum Commentario Ammonii, Magentiniq. Me-
tropolitæ Mytilenæ in librum Aristotelis de interpretatione,
& Mich. Pselli paraphrasi ejusdem libri. Post editionem
hanc quam habeo manu Henrici Stephani passim notatam,
Ammonii commentarius vulgatus à Feliciano Græce est se-
paratim, perinde ut ejus commentarius in Porphyrii Isago-
gen, Venet. 1545. 8. Præter Latinam versionem *Rasarii* &
alteram *Rosetini*, teneo & tertiam *Bartholomæi Sylvanii* Salonen-
sis, recognitam à *Gassono Sala*, Paris. 1542. fol. apud Simo-
nem Colinaum. Hac omisâ alias duas versionis hujus edi-
tiones Labbeus memorat, Venet. 1541. fol. & Paris.
1554. fol.

3. *In librum Aristotelis περὶ ἑρμηνείας, sive de interpretatione, Commen-
tarius in quinque τμήματε 9) divisus, in quorum secundo in-
ter*

2) Itaque p. 98 pro verbis: ἐν τῷ συμπεράσματι τὰ πρῶτα σχήματα τῆς
τῆ βιβλίου πρὸ σχήματῳ legendum τμήματῳ. Cæterum τμήμα quia-
tum à Porphyrio non fuisse illustratum, & post Aristotelem ab alio additum
sibi videri scribit p. 108. τὰ γὰρ ἐφεξῆς ὑποπτεύω ἥτοι μὴ εἶναι γνήσια τὰ
Ἀριστοτέλους, ἀλλὰ προσεθεῖσθαι ὑπὸ τινῶν τῶν μετ' αὐτόν. — διὸ καὶ τὸν Φι-
λόσοφον Πορφύριον ὑπολαμβάνω παρατήσασθαι τὴν ἐξήγησιν τῶν τε θεω-
ρημάτων.

ter alia p. 57. seqq. editionis Aldinae occurrit luculenta disputatio de providentia & *προνοία* DEI atque libero hominis arbitrio, quâ fatum impugnatur. Hanc latine vertit & in sententiis Philosophorum de fato edidit magnus Grotius, Paris. 1648. 4. & Amstelod. anno eodem, forma minore, & inter opera Theologica, Tomo tertio, ibid. 1679. fol. Subjicitur etiam Græce & Latine editioni Londinensi libelli Alexandri Aphrodisei de fato, 1688. 8. vulgati. Commentarius Ammonii integer prodiit Græce unacum commentario in Categorias, Venet. apud Aldum 1503. fol. & separatim, Feliciano edente, Venet. 1545. 8. Latine vertit præter Rasarium, Roserinumque, Bartholomæus Sylvanius ibid. 1549. 8. nam duas Labbeo memoratas editiones Venet. 1543. & Paris. 1544. non vidi.

XIV. INDEX SCRIPTORUM

In Ammonii Hermæ F. Commentariis memoratorum, concinnatus à me
ad paginas

Vita Aristoteli, edit. Græcolatinæ Helmst. 1667. 4.

In Porphyrii Isagogen, edit. Græcæ Venet. 1545. 8.

In Categor. edit. Græcæ Aldi fol. 1503.

In librum de Interpretat. id cui numeris paginarum destitutæ, adscribi illos oportuit.

[Accentibus destituti veteres Græci libri. *de interpret.* p. 10. 43. 50.

52. Accentu differentia vocabula. *in Categor.* p. 9.

Θ' *Ἀρεταγόρη* σοφός (Empedocles) *ὑπερβαπίζων* οὐδ' *ὡς* *Θεῶν* *ὡς* *αὐ-*
θρονοῦ *ὄντων* *ὡς* *τῶς* *πλητὺς* *λεγομένης* *μύθου*. *de interpret.*
p. 107. ejus versus ibid. (adde Tzet. Chil. 13. hist. 464.)

[Apud Ægyptios luna generis masculini. *de interpret.* p. 15.

Alexander *in Categor.* p. 6. ὁ *λόγος* τῆς *Ἀφροδισιάδος* ἐξηγητής. *de interpret.*
p. 6. 7. 12. 17. 25. 29. 44. 67. 87. 104. 114.

Ammonius ipse *ὡς* *ἐν* *τῇ* *προοίμῳ* *ῥηθίσταται* τῇ *Ἀναλυτικῇ*. *de interpret.*
p. 4. *ὡς* *διδέσεται* *ἐν* *τῇ* *ὑποκειμένη*. *ad Isagog.* p. 57. *ὡς* *ἐν* *τῇ* *ἐν-*
αγῶ-

- αγωγαῖς ἐμὰς θύειν. *in Categor.* p. 8. ὡς ἐν εἰσαγωγαῖς ἀπεδείχθη. *id.* p. 47. καὶ ὡς ἀποδείκνυται ἐν τῇ εἰσαγωγῇ μεθόδον. *id.* p. 83.
- Andronicus Rhodius ἐνδεκάτῳ δὲ τῷ Ἀριστοτέλει. *de interpretat.* p. 2. non recte librum περὶ ἐρμηνείας Aristoteli suppositum esse existimavit, p. 3. Boethi Sidonii præceptor. *in Categor.* p. 5.
- Antisthenis dictum ἵππον μὲν ὁρῶ, ἵππότητα δὲ οὐκ ὁρῶ. *ad Isagog. pag.* 29. a, b.
- οἱ καὶ Ἀπολλώνιον τὸν ποιητὴν Γίζωντας. *ad Isagog.* p. 14.
- Archilochus. *ad Isagog.* p. 9.
- Archimedes μόνῳ τῷ σωτήρι αἰσθάνεσθαι τῷ κύκλῳ παραγωνισμῷ. *in categor.* p. 58.
- Archytæ κατηγορεῖται, *ad Isagog.* p. 20. 23. b.
- Aristarchus Grammaticus, *de interpret.* p. 91. Aristarchi Grammatica *in Categor.* p. 22.
- Aristotelis λέξις συνεστραμμένη, ἐμφάσεις καὶ πολυνομίας γίνεσθαι, καὶ ὑπὸ βραχυίας ὡς ἀλλοτρίως ἀπανέστι τὸ νόημα ἐξαλλοτρίως, καὶ ἐν πολλοῖς τῷ ἀπὸ πρῶτον γένει πεπονηθῆναι. *de interpretat.* p. 4. συντομίας sive brevitatis semper amans. *in Categor.* p. 8. τὴν αἰσφειαν ἀπληθύνων *id.* p. 17. delectatur vocibus usu parum tritis nec vulgo cognitis. *id.* p. 19.
- De ordine legendorum librorum ejus, eorumque classibus & generibus: de scriptis exotericis sive per dialogos compositis & acroamaticis &c. *in Categor.* p. 5. de causis obscuritatis, ib.
- Aristotelis definitio Philosophiæ, *ad Isagog.* p. 7. b.
- Aristoteles Θεολογῶν. *de interpret.* p. 58. Ejus Θεολογικὴ πραγματεία. *id.* p. 12. Θεολογικὰ *in Categor.* p. 4.
- κατὰρχος τῶν Ἀναλυτικῶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἀνάλυστον λόγῳ, *de interpretat.* p. 105.
- ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ (Analytic. poster.) *in Categor.* p. 3 5.
- ὅπως δὲ τὰς δοτικίας ποιῶνται, ad Alexandrum Regem, *id.* p. 4.
- περὶ βασιλείας liber ad eundem Regem, *id.* pag. 4. & *Vita Aristot.* p. 7.
- ἔγραψε καὶ γραμμὰς ὕμνων, *in Categor.* p. 4.
- Epigramma in Platonis laudem. *Vita Aristot.* p. 5.
- Epistolæ, *in Categor.* p. 4. συγκατα, ad Alexandrum Regem, *vita Aristot.* p. 6.

Liber περὶ ἐρμηνείας, non satis elaboratus, ὑπομνηματικόν b) βιβλίον, de interpretat. p. 92.

ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν Ἀριστοτέλους ἐπὶ τῶν (Eudemus, Phanias, Theophrastus, in Categor. p. 5.) καὶ ζήλων ἔδιδασκάλῳ ἐχρῆσθαι κατηγορίας, καὶ περὶ ἐρμηνείας, καὶ ἀναλυτικά, ad Isagog. p. 20.

Liber κατηγορίας, περὶ τῶν γένων τῶν μόνως κατηγορουμένων, in Categor. p. 8. Scopus & usus libri p. 7.

In Ptolemæi Philadelphii Bibliotheca reperti XL. libri Ἀναλυτικῶν in Categor. p. 6. & duo κατηγοριῶν, ibid. in omnibus fere idem, id. p. 8.

Aristotelis ὁμήρου περὶ βλήματ᾽, Vita Aristot. p. 4.

Physicæ Acroaseos libros quatuor postremos doctrinæ de motu impendit Aristoteles, in Categor. p. 89.

Aristotelis περὶ τῆ ποιητικῆς, in Categor. p. 4. περὶ ποιητικῶν καὶ περὶ ποιητικῆς, Vita Aristot. p. 4.

Πολιτικῆς σκέ. id. p. 7.

Aristotelis scripta undique diligenter & curiose conquirens largeque remunerans Ptolemæus Philadelphus Rex fecit ut sub illius nomine multa falso sint obtrusa, in Categor. p. 5.

Aristotelis domus, domus Ἀναγνώστῃ dicta à Platone. Vita Aristot. p. 4.

Ἀριστοτελεῖα εὐρτή celebrata à Stagiritis, id. p. 6.

Οἱ Ἀριστοτελικοί, ad Isagog. p. 32. b.

Alii Aristoteles, quorum συγγραμμάτῃ ad Stagiritam male relata, in Categor. p. 5.

Arius Patrensis, infra in Dufarius.

[Atticus mos εἰς δῆμον πλείονα ἅμα ψηφίσματος εἰσφέρειν, de interpretat. pag. 21.

Ἐνδρῶν καὶ Σιδωνίων (leg. ὁ Σιδώνιος) in Categor. p. 4. Andronici Rhodii discipulus, id. p. 5.

Callimachi Epigramma in Cleombrotum, qui lecto Phadonis Platone se interemit, ad Isagog. p. 6. Vide & infra, Cyrenæus.

[Cnemone & Timone μισοανθρωπιστεῖσι, de interpretat. p. 50.

Cynici, in Categor. p. 3.

ὁ κορωναῖος (Callimachus) de interpretat. p. 16.

Cyrenæici ab Aristippo in Categor. p. 3.

Οἱ Κωμικοποιοί. de interpretat. p. 11.

b) Ammonius in Categor. p. 4. ὑπομνηματικὰ ἐκείνα παλῶν, ὅσα πρὸς αὐτὸν αὐτοσημῶντο. ὑπόμνημα.

- [ὁ μὲν] ὁ περὶ Δαυδάλας ὅτι πικρῶνται ἑλκενέην καὶ αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν Ἰκα-
ρον, in *Categor.* p. 57.
- ὁ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγραψας καὶ αὐτὸ ἑλ-
κενέην περὶ ἐκμύνης, de *interpret.* p. 2.
- Demosthenes. de *interpret.* pag. 21. 28. 115. ejus ἐνέα λόγοι τῶν δημοσίων
καὶ ἑνδεκά καὶ Φίλιππον, in *Categor.* p. 49.
- Diodorus Dialecticus, de *interpret.* p. 16.
- Dionysius (Thrax, Grammaticus) de *interpret.* p. 10. οἱ τὰν γραμματι-
κῶν μετιόντες πᾶν, p. 19.
- ὁ πατρῴϊος Διοσκώριδος (interpreti Rafario Arius Patrensis) de *interpret.* p. 17.
- ὁ Ἐλεάτης ξένος (apud Platonem Sophista) de *interpret.* p. 80. ὁ Ἐλεά-
της σοφός, p. 81.
- Epicurus (haud nominatus) perstringitur. de *interpret.* p. 58.
- Epicurei ἡδονικοί. in *Categor.* p. 3.
- Egigrama in Aristotelem, vita *Aristot.* p. 3.
- Euclides ἐν τῷ τεσσαρακωστῷ ἐκτῷ αὐτῷ θεωρηματι, ad *Isagog.* p. 48. b.
- Eudemus, in *Categor.* p. 5. vide supra in Aristotele.
- Euripides, (Phœnissis v. 1386.) de *interpret.* p. 8.
- Eustathius (Aristotelis interpres) in *Categor.* p. 6.
- Geometrarum. in *Categor.* p. 43. 58. 87. 90. ὁ Γεωμέτρης (Euclides) id.
p. 43. 66.
- Heraclitus, de *interpret.* p. 4 15. 16. in *Categor.* p. 37. Pyrrhonis disci-
pulus in *Categor.* p. 3.
- Herminus, de *interpret.* p. 10. 23.
- Herodianus in *Categor.* f. 82. ubi Etymologia ἑσπότης, ὡς τὸ ἑσπῆν,
ἀσπῆν, ἀσπῆν, ἀσπῆν.
- Hesiodi versus, διὰ δὲ ἀμβολιστοῦς ἀντὶ αὐτοῦ παλαιῖ, in *Categor.* p. 67.
- Hippocrates. ad *Isagog.* p. 76. b.
- Homerus de *interpret.* p. 57. 80. 89. 115. Vita *Aristot.* pag. 7. in *Categor.*
p. 62.
- Homeri versus respiciuntur: de *interpret.* p. 1. 5. 19. 26. 34. 42. 43. 50. 58.
64. ad *Isagog.* p. 9. 64. 67. b. in *Categor.* p. 11. 16. 38. 82. ἡ μὴ-
λογία πατὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν καλεῖ τὸν Δία, id. 54. b.
- ὁ Ἰσῖος Ἰάμβλιχος de *interpret.* p. 87. ὁ μέγας Ἰάμβλιχος ibid. οἱ δὲ ἀνελ-
βύτρον λέγοντες, ὡς εἰς δὲ καὶ Ἰάμβλιχος. in *Categor.* p. 6.
- ejus ὑφήγησις oraculorum, de *interpret.* p. 59.
- Isocrates ad *Isagog.* p. 13. b.
- Megarici ab Euclide, in *Categor.* p. 3.

Νικολῆς ἢ Λυσίμαχος (titulus Orationis credo Isocratis) *de interpretes.*

p. 89.

Nicomachus Amyntæ Regis Medicus, Aristotelis Pater. *vita Aristot.*

pag. 3.

Nicomachus Aristotelis filius, ad quem Nicomachea Pater scripsit, *id.*

Oracula, *de interpretes.* p. 59. ὅτι καὶ τῷ συμφέροντι ἐναντίον τῶν ἀκαρτέρων

πολλὰς ἀμφιβολίας δίδου) χρησμοὶ; τῷ θένοντι αὐτῶν γυμναζον-

τες, p. 60. Oraculo monitus Aristoteles ut se Philosophiæ

daret *Vita Aristot.* p. 4. Aliud Oraculum, εἶδα δὲ ἐγὼ ψάμμε τ' ὄψομαι,

ad Isagog. p. 58. ὑπερβάλλον πάσα μὴ πίμπαν, *in Categor.*

p. 5.

Parmenides, *de interpretes.* p. 4. ἔχ' ὃ πλάττει μὲνον, ἀλλὰ καὶ ὃ ἐν

ταῖς οἰκίαις ἔπαιον, p. 58. ὁ μὲν Παριωνίδης, p. 59. ejus versus

ὃ γὰρ εἶναι ἔστι ὅμοιον πάντων, ἐστὶ τὸ μὲνον, *ibid.*

Peripatetici, *in Categor.* p. 2. 3. 38. *de interpretes.* p. 19. *ad Isagog.* p. 32. illo-

rum ἀξιώματα, *id.* p. 69. Aristotelis discipuli Peripatetici è Ly-

ceo, Xenocratis vero auditores Peripatetici ex Academia, p.

32. b. Πλάτωνα γυμνασίας ἐπέκειν περὶπατῶν ἐποιεῖτο τις πρὸς τὴν

ἐπίστροφον σωφροσύνης, ὃ ἢ Ἀριστοτέλης ἀποδείκνυται, ὅτι ἐκ τῆς ἐπι-

γνασίας, ἤτοι τῆς ἐκ τῆς συμβεβηκότος ἐπανουμίας, *in Categor.* p. 4.

Pindarus Thebanus. *ad Isagog.* p. 35.

Plato antea dictus Aristoteles, *de interpretes.* p. 9. ab Aristotele per vi-

gintiannos auditus. *Vita Aristot.* p. 4. 5. 9.

Dialecticæ ejus ab Aristotelis longe diversa, *ad Isagog.* p. 25. b.

Plato citatur, *de interpretes.* p. 12. 47. 66. *ad Isagog.* p. 5. 6. 12. b. 18. 26.

30. a. b. 31. 32. b. 36. b. *in Categor.* p. 3. 4. 11. 18. 21. 37. 39. 66.

78. 85.

Convivium, *de interpretes.* p. 15.

Cratylo, *id.* p. 14. 15. 16. 18. 26. *ad Isagog.* p. 40.

Gorgia, *de interpretes.* p. 21. 87. 88. 96. *in Categor.* p. 2. 4. 54.

De Legibus, *de interpretes.* p. 4. 98.

Parmenides, *ad Isagog.* p. 32. *de interpretes.* p. 38. *in Categor.* p. 2.

Phædone, ἢ περὶ ψυχῆς, *de interpretes.* p. 87. 89. Supra in Callimacho.

Phædro, *de interpretes.* p. 28. 112. *in Categor.* p. 2.

Philebo, *de interpretes.* p. 28. 113.

De Rep. *id.* p. 6. 92. 109.

Sophista, *de interpretes.* p. 18. 20. 21. 80. 81. 109. 113. *ad Isagog.* p. 57.

Theæreto, *in Categor.* p. 51.

Y

Timæo

- Timæo, *id.* p. 28. *de interpret.* p. 34. 58. 59. *ad Isagog.* p. 48. b.
 In Platonis laudem, Epigramma Aristotelis, *vita Aristot.* p. 5.
 Ο Πλατωνικοί, *ad Isagog.* p. 30. *in Categor.* p. 38.
 Ο Ζητῶν Πλατῶν. *ad Isagog.* p. 11. b. *in Categor.* p. 5. 2 r.
 Porphyrius Philosophus, *in Categor.* pag. 6. 20. *de interpret.* pag. 7. 14.
 19. 21. 22. 24. 30. 32. 41. 42. 49. 48. 74. ἐν τῷ εἰσαγωγῆς, *in*
Categor. p. 19. Platonicus *ad Isagog.* p. 32. b. tamen in Hagoge
 de quinque vocibus non Platonica sed Aristotelica placita se-
 quitur, *id.* p. 72. *in Categor.* p. 35. quia debet esse introductio
 ad Aristotelis Categorias. *ad Isagog.* p. 18. b. 32. b. 36. b. 70.
 71. b. scripta ad discipulum Chrysaorium, & genuina esse co-
 gnoscitur Διὰ τὴν Φρασίαν σαφές, &c. *id.* p. 16. b. 17. b.
 Τμήμα quintum libri Aristotelis περὶ ἐρμηνείας interpretari omisit,
de interpret. p. 108.
 Δογματῆμονόματοις τῶν ἐξηγήσεων ἔστιν ἡμῶν διδασκαλία πρὸς τὰ πλε-
 τυνικὰ διειδόμενα, *de interpret.* p. 5.
 Protagoras Sophista, *in Categor.* p. 5 r.
 Pyrrho, * auctor hæreseos εἰρενικῆς, *in Categor.* p. 3.
 Pythagoras, *ad Isagog.* p. 9. a. b. 12. b.
 ὁ Σίμων ὁ τῷ Σωκράτει γναρμῶν, *de interpret.* p. 88.
 Socratis per tres annos discipulus Aristoteles, *vita Aristot.* p. 4. annos
 XVII. natus ad eum accessit, *id.* p. 9. Dictum ejus ἀμείνων So-
 crates, sed φιλότατῃ ἢ ἀλήθεια, ἀμείνῃ μάλιστα veritas, *id.* p. 5. Σω-
 κράτης γὰρ Σωφρονίσκος. Ἀθηναῖος, φιλοσοφῶν, προγὰς τῶν φα-
 λακρῶν, γεωγῆς, *ad Isagog.* p. 39. b. 61.
 Speusippus Platonis successor, filius Potonæ, Platonis sororis, *Vita*
Aristot. p. 6.
 Stoici, *de interpret.* p. 1. 7. 19. contra eos disputatur Logicam non esse
 partem Philosophiæ, *in Categor.* p. 2.
 ὁ μέγας Σουλῆσιος, *de interpret.* p. 60. 109.
 Thales rationem eclipseos lunaris primus reperit. *in Categor.* p. 57. 59.
 Theophrastus antea Tyrtamus, *de interpret.* p. 9. ἐπιρῶν Aristotelis
 p. 69. citatur p. 28. 39. 69. 70. *in Categor.* p. 5. vide supra in
 Aristotele. Ejus patria Eresus ab Aristotele exempta pericu-
 lo. *Vita Aristot.* p. 6.
 Timæus, *de interpret.* p. 94. Vide supra in Platone.

* Miror Pyrrhonis discipulum ab Ammonio ibidem doceri Heraclitum, quicum
 longe ætate antecessit,

ὡς ὁ Τιμοκρίτης ἡμᾶς διδάξει, *de interpret.* p. 58. ὡς ἐν Τιμοκρίτῃ παρεληφάμεν. p. 59.

Xenocrates Platonis post Speusippum successor, *vide Aristot.* p. 6. ejus discipuli Ἀκαδημαῖοι, *in Categor.* p. 3. περὶ πατητικὸν ἐξ Ἀκαδημίας. *ad Isagog.* p. 32. b.

ἐξηγητῶν οἱ ἀκριβεῖς, *de interpret.* p. 71. τινὲς τῶν ἐξηγησάμενων, p. 76. οἱ παλαιοὶ ἐξηγητῶν τῷ Δελφίῳ, p. 93.

οἱ Διὰ μυθολογίας ὀφραδόντες ἡμῖν τὰς θεολογίας. *de interpret.* p. 16.

Versus Poëta, ἀλλὰ γὰρ ἄλλω γλῶσσαι, *de interpret.* p. 8. ἀπλῶς ὁ μὲν ὁ δὲ ἀληθείας ἔφυν, *in Categor.* p. 22. πάντες γὰρ οἰοῦντο πένες πλουτίζαντες. ἰδὲ. *in Categor.* pag. 60. κτεῖν γὰρ πῆν κεφαλὴ πῶς δέ τε χεῖρες, *ibid.*

οἱ παλαῖοι. *de interpret.* p. 8. 86. 89. *in Categor.* p. 52. 54. &c. ἴδὲ ἐν ὀνόματι ἔχει τῷ ἐναρτίῳ (ὅπερ τὸ ἀρετῆς) οἱ παλαῖοι μὲν ἔκταν, *in Categor.* p. 16.

οἱ ποιηταὶ *ad Isagog.* p. 5. a. b.

οἱ Φιλόσοφοι *in Categor.* p. 34.

De Philosophorum sectis locus insignis *in Categor.* p. 3. seq. de scientiarum generibus & disciplinarum p. 4.

XV. ALII, decem amplius, AMMONII scriptis clari.

1. Ammonius Ammonii F. Grammaticus, Alexandri discipulus, Alexandrinus & in Schola Aristarchi, paullo ante Augusti Imperium, successor, teste Suida. Hic videtur qui plus simplici vice allegatur in scholiis ad Pindarum & Aristophanem.

2. Ammonius ληστής laudatus Celso VII. 26. nescio an diversus ab Ammonio Chirurgo apud Aëtium plus semel allegato, & ab Ammonio cujus apud Paulum Aeginetam mentio.

3. Ammonius λαμπρός live ut rectius in Scholiis ad Hermogenem p. 407. λαμπρός, ἔλ Lampris Atticæ pago, allegatur ab altero de quo mox dicam Ammonio (qui de differentiis verborum scripsit) in βωμῆς, Ἀμμώνιος ὁ λαμπρός ἐν πρώτῃ περὶ θυσίων. Inscriptio integra operis fuit περὶ βωμῶν καὶ θυσίων, ut patet ex Harpocrate in Ἀμαζόνιον, & Athenæo XI. p. 476. Sed ab eodem Harpocrate in ἐχάρα & in θολῆς (ubi quartum librum allegari videas) & laudato scholiorum ad Hermogenem loco tantum altera pars tituli extat περὶ βωμῶν.

μᾶν. Idem Ammonius intelligitur à Suida in *εἰσαγωγή*, Harpocratonis vestigiis insistente. Idem quoque videtur qui scripsit *περὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπιγνῶναι* teste Athenæo XIII. p. 567. licet res non plane est explorata.

4. Ammonius Plutarchi præceptor, Athenis defunctus, de quo vide si placet supra hoc libro IV. c. XI. §. 1. & Jo. Rualdum in Plutarchi vita cap. 7. Hunc sæculo integro antiquiorem, male cum Ammonio Sacca confundunt Hadrianus Iunius ad Eunapium, Hendreichius in pandectis Brandenburgicis aliique.
5. Ammonius Peripateticus qui (Φιλολογούμενος licet) nihil scripsit nisi quod animi causa poemata quædam & declamationes misit in literas, teste Longino apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. Idem est Ammonius ὁ δὲ πρὸ τοῦ περὶ τῶν ἀρχαίων λυχνισμῶν, quo πολυπραγματούτερον neminem novisse se testatur Philostratus in Hippodromi vita lib. 2. Sophist. c. 27. §. 4. Sed diversus haud dubie ab Ammonio Plotini præceptore, quem Platonici adscribit, & à Peripatetico clarissime distinguit Longinus loco laudato, ut Bælius V. C. in Lexico Historico pulchre etiam observavit, & Tillemontius T. 3. Memor. Ecclesiast. part. 2. p. 391. seq.
6. Ammonius Christianus Scriptor Monoteffari Evangelici, (de quo dixi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 378. seq.) & libri deperditi *περὶ τοῦ Μωϋσῆος καὶ Ἰησοῦ συμφωνίας*, quem memorat Eusebius VI. 19. Hist. atque *elegans opus* vocat Hieronymus de Script. Eccles. c. 59. diversus mihi videtur ab Ammonio Sacca Plotini præceptore. Nam Porphyrius apud Eusebium p. 220. diserte testatur hunc natum quidem & educatum à Christianis, simulac autem Philosophiæ limen attingere potuit, statim *πρὸς τὴν κατὰ νόμους πολιτείαν* huc est ad Ethnicismum se contulisse. Huic accedit, quod non videtur credibile Plotinum per annos undecim Christiano homini tam familiariter fuisse adhæsurum, neque Christianum ei traditurum fuisse veluti arcana & *ἀπορρήτα* de dæmonibus dogmata, quæ Heren-

Herennius deinde & Origenes (diversus ab Adamantio) libro de demonibus vulgarunt. Certe qui Vitam Plotini à Porphyrio scriptam attente legerit, neutiquam assentietur Viris doctis qui Ammonium discipulis suis Plotino, Herennio, Origeni Religionis Christianæ arcana sub silentii fide communicasse scribunt, aut eos edocuisse, quod quicquid præclari in Græcorum Philosophis continetur, multo prius traditum sit à Prophetis, & longe pulchrius in sacris Christianorum libris contineatur. Itaque Eusebius duos Ammonios inter se confudit, & scriptoris Christiani libros Ammonio Plotini præceptoris, quem nihil scripsisse Longinus testatur, præter rem tribuit. Eusebii vestigia non mirabitur lector, quod S. Hieronymus & alii magno numero sunt insecuti.

7. Ammonius Monachus Alexandrinus, qui ad Episcopatum cumtrahi se videret, aurem sibi amputavit teste Socrate. IV. 23. & Palladio in Historia Lausiaca p. 27. seq. Huic Guil. Caveus V. C. verisimili prorsus conjectura tribuit historiam de excisione Monachorum Montis Sinai & Raithu A. C. 377. à Saracenis facta, quam ex Ægyptiaco versam Græcè à Johanne quodam presbytero, cum latina versione & notis edidit Franciscus Combesius in Actis Martyrum antiquis Paris. 1660 8.

8. AMMONIUS Grammaticus, cujus & Helladii itidem Grammatici auditorem fuisse se (Ammonium vero *πρῶτος Σίμια* sacerdotem) testatur Socrates Historiæ Ecclesiasticæ scriptor. V. 16. narratque Alexandria eos profugisse in gravi illo tumultu qui accidit A. C. 489. ob eversa Theodosii Imp. jussu Ethnicorum templa. Extat hujus, ut suspicor, Ammonii *περί ὁμοίων καὶ ἀλλοφύρων λέξεων*, sive de distinguendis vocabulis affinem significationem habentibus liber Lexici more conscriptus ordine Alphabetico, & primum Græcè editus Venet. 1497. & cum Phrynicho, Moschopulo & Thoma Magistro de Vocibus Atticis ad calcem dictionarii GræcoLatini & LatinoGræci Venet. 1524. fol. apud Aldum: etiam Paris. 1521. Basil. 1532. &c. deinde thesauro Græcæ linguæ H. Srephani subjectus A. 1572. subjunctusque itidem Scapulæ Lexico sapius edito, & à Bonav. Vulcanio insertus thesauro utriusque linguæ, quo glossaria & veteres Grammatici de proprietate & diffe-

Y 3

- 2) Vide supra hoc capite § VII.

differentiis Vocabulorum utriusque linguae continentur. Lugd. Bat. 1600. fol. Etiamnum ope MSS. vel maxime indigere hunc librum notavit Io. Pearsonus parte 2. Vindiciarum Ignatii p. 151. ubi ex Codice Regis Angliae bina loca supplet. Similem libellum *Ptolemai Afcalonita* Ammonio etiam laudati, dabo infra ubi de Lexicis Graecis disseram. *Herennii Philonis* *περι Διαφόρων σημασιμῶν* sive de differentiis vocabulorum per Alphabetum, in Codice 901. Regis Christianissimi extare scribit Labbeus Bibl. nova MSS. p. 103. & hoc ipsum quod Ammonio tribuitur, ad Herennium Philonem potius veluti auctorem referendum esse, Eustathii suffragio quibusdam videtur apud Leopardum IX. 19. & X. 6. emendationum. Idem audacter tanquam rem certam affirmat Menagius ad Laertii Anaximenem p. 72. Sed pleraque omnia Ptolemzi Afcalonitae etiam, in isto Ammonii libello iisdem verbis leguntur, & verisimile est plures Grammaticos in hoc genere elaborasse, quanquam adhucdum jejuna & tenuis admodum collectio ista esse videtur Gisberto Voëtio in Bibliotheca studiosi Theologiae p. 373. adeoque perfectius quiddam in hoc genere ab aliquo viro docto expectandum. Ammonii observationem de differentia inter κύριος & δεσπότης exhiberi ab Eustathio ad Odyss. 2. notat idem Pearsonius Commentario ad Symbolum Apostol. p. 257. sed Ammonii nomen apud Eustathium dissimulatur, qui illam forte in Herennii Philonis libro legerat. Ammonio Hermeæ F. (de quo jam dixi) adscribere aliquando libellum istum non dubitavit Jonsius p. 300. de scriptoribus Hist. Philosoph. quoniam scilicet ille Photio teste Cod. CCXLII. *ἡρώπια τῶν ὅτι ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τὸ Ἑλληνικὴς λέξεως καθημερινῶν τίχλην*. Sed de Ammoniano quodam Grammatico Syriani propinquo id scribit pag. 552. Photius, ex quo repetit illud etiam Suidas in Ἀμμωνιανός, neque audiendus Langbænius qui Ammonium in Suidæ Codicibus reponere jubet pag. 100. ad Longinum: videtur enim Ammonius Hermeæ ab Ammoniano illo diversus esse. Ammonii libello *περι ἐμμεῶν καὶ Διαφόρων λέξεων* in Codice 24. Regis Galliae jungi testatur Labbeus ejusdem *περι ἀκυρολογίας*. Ammonius iste in voce *ἐμφυλῶ* Heraclidem in testimonium citans, vocat *ἐμμεῖς*.

τερεῖς.

τερον. Sed age aliorum etiam scriptorum Catalogum in hoc Ammonii libello allegatorum, cum doctissimi Viri, qui eum concinnavit, Bonav. Vulcanii & nostris emendationibus quibusdam subjungamus.

INDEX AUTORUM QUI AB AMMONIO CITANTUR, ET INTERDUM REPREHENDUNTUR.

Inserta sunt variorum locorum Emendationes.

Æschylus ἐν Ἀμυμώνῃ. Voce γῆμοι. & voce θωρός.

Æschines ἐν τῇ κτ' Τιμάρχου. Voce κέλῃς. & voce κυμβαλῆς. Voce μάγου.

Alexion ἐν τῇ ἐπιτημῇ τῶν Διδόμου συμμίκτων. Voce γέρον.

Alcman. Voce ἴπες.

Ammonius ὁ λαμπερεὺς, ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. Voce βωμῆς.

Anacreon. Voce γῆμοι. & voce διαβόησι.

Antiphanes, ἐν ἀφροδίτης γοναῖς. Voce λυχνίον.

Antiphon, ἐν τῇς Φοινικαῖς. * Voce ἐνθύμημα.

Idem ἐν τῇ τέχνῃ. Voce σημείον.

Apollodorus ἐν ἐφήβοις. Voce χιτῶν.

Apollonides ὁ ἰκαεύς, ἐν ὑπομνηματι περὶ τῆς αἰσθητικῆς Δημοσθένους. Voce ὄφλειν.

Idem ἐν τῇ τρίτῃ περὶ κατεψευσμένων. Voce κατόικησις.

Archilochus, voce αἶψα. & voce ῥόδη.

Aristocles ὁ ῥόδη, ἐν τῇ περὶ ποιητικῆς. Voce ὀπικήδην.

Aristonicus ἐν ὑπομνηματι. Voce ὀλίζον.

Ariston, περὶ ἀνδρώπων γένεσως καὶ αὐξήσεως ἀχρεὶ γήρας. Voce γέρον.

Aristophanes βαβυλωνίσις. Voce χόλκις.

Idem, voce ἀλοῶν. & ἀρρωσῶν.

Idem, κέραις. Voce, διέφθαρται.

Idem, πεφίλας, voce ἐδίδαξα & voce καταχύσματα. & voce κυπιάζειν.

Idem

* Lege Φοινικαῖς.

Idem λημνίαις. Voce π'ρανⓈ, & voce ὑπάρη.

Idem Αχαρνέσιν. Voce χόις.

Aristoteles, voce βίⓈ. & voce χλαμύς.

Idem ἐν δικαίωμασι τῶν * πολέων Voce ἡῆς.

Aristoxenus, ἐν τῇ περὶ ὀργάνων. Voce κίθαρις.

Idem ἐν τῇ πρώτῃ τραγωδοποιῶν πρὸ νεωτέρων. Voce ῥέεσθαι & ῥέειν.

Aristoxenus ὁ μουσικός. (idem cum superiore) Voce Λιδῶς.

Asclepiades, voce ἀμα.

Callimachus, voce αἰνⓈ, reprehensus.

Idem voce, αὐθι. Voce γῆμα. Voce γράμμα. Voce ἡμέρα. & ἡῆς reprehensus.

Idem ἐν ἐκάλῃ bis reprehensus. Voce τένικα.

Idem voce τένικα & ἄνικα reprehensus. Voce φῦσι.

Callimachi versus emendatus, voce αἰνⓈ.

Demosthenes, voce αἰκία. Voce βασκαίναν. Voce καταχύμα.

Voce ξενίζαν. Voce ὄσιον. Voce πᾶριχαζ. Voce παῖ. Voce πομπεία. Voce ποτὶς.

Didymus, ἐν ὑπομνήματι τῇ πρώτῃ τῇ παλαιῶν Πυθάρων. Voce θηβαῖⓈ. Voce συμμαχεῖν.

Idem ἐν δεκάτῃ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων. Voce ἡῆς.

Idem ὑπομνήματι δατῆρα ἱλιάδⓈ. Voce χλαμύς, & χλαῖνα. & τοce λειτεργεῖν.

Idem ἐν ὑπομνήματι βακχυλίδου Σπινικίων. Voce Νηρείδες. & voce συμμαχεῖν.

Dinarchus, ἐν τῇ κτ' κλειομένοντⓈ. Voce ἐκμαρτυρία.

Diphilus, ἐν πύρρῃ. Voce εὐρεῖν.

Ejus versus emendatus. ibid.

Ephorus, voce θηβαῖοι.

Ejus locus emendatus. ibid.

Eubulus, ὁ τ' μέσης κωμωδίας ποιητῆς, ἐν καλαθηφόροις. Voce εἰδῆ.

Idem, reprehensus. ibid.

Eupolis, ἐν πεξιάρχοις. Voce ἀμυγδαλή. Ejus locus ibi emendatus.

Idem, φίλοις. Voce χρισαί.

Idem, ἐν δόμοις. Voce τῶρανⓈ.

Euphe.

* Leg. πόλεων.

Euphemus, voce ἑφῆ.

Idem, ἐν Βάπταις. Voce ὑψίστη.

Euripides, voce *προχοί*. & voce *ὑπὸ δῆμι*.

Idem, ἐν πλησίον. Voce Γωμός.

Idem, ἐν ἡρακλείῳ, voce ἕδον. Reprehensus.

Idem, voce xi'er.

Idem, voce μεταβάλλειν. Reprehensus.

Idem, voce **ਅਭਿਨੇਤਾ**.

Euripidis locus correctus. Voce νεοχαί:

Heraclides, ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς φυσικῆς. Voce *ἡ* & *ἡ*.

Idem, Heraclides * ὁ ἡμέτερος, Vocē σαφύλη.

Idem, voce ixéox.

Herodotus, voce Ἡρόδοτος, & voce ἱστορίαι. Voce ἱστοριογράφος. Voce μάχη. Voce πύλη. Voce ξύσις.

Hesiodus, voce Ἄλκυονας. Voce ἑστῆ. Voce Ζῆλος. Voce μετρησίαν.

Voce ὁψαρίτης. Voce ἕτος. Voce πρῶτ.

HOMERUS. Voce ἀλλοίωσις. Voce ἄς.

Idem, voce ἱσως. Voce ἡπιος. Voce ἡμετερον & αλλο. Voce ης & ι. Voce

ἰκίωται. Ὡς ἰσκιώται. Ὡς ἰσχυρόκη. Ὡς κωφός. Ὡς λαγχάνει.

Voce λέχ. Voce λεία. Voce λεπταρχήν. Voce μαρός. Voce ούκης.

• **Voce ολίγον.** Voce εἰς. Voce ἕντα & ἑντα. Voce ἑπτα. Vo-

ce ἄλη, & ὠτειλή. Voce ἄριος. Voce ὕψι. Voce ὠδύρολη

& ὁ δάδοντα. Voce πατρὶς. Voce πλῆις. Voce τῷ. Vo-

ce **πρώτη** & **πρώτη**. Voce **πρώτη**. Voce **πρώτη**. Voce

σῆο, & σῆς. Vocε σφάξαι & θύσας. Vocε τέλειος, Vocε

ὑπάγιν. Voce φθισι & φθια. Voce φεσσυ. Voce χλαῖνι

ἔ. χλαίης. Voce χολάτης. Voce ψάμας & ἄμας.

Hyperides, ἐν τῇ ἐν δεχιστρατὶς. Voce ἡγά.

Οἱ ἰσχυροὶ. Voco ἐκνίϑ.

Lucius Tarrhæus, ἐν τῷ πρώτῳ παρρησιῶν. Voce Αἰνῶ.

Lyſimachides, ὁ τῷ πρὸς Κασιλίαν περὶ τῶν ἰσχυρῶς Ἀπικαῖς ῥητόρων. Vo-
ce θεωρός.

Idem, vocē θεωρεῖν.

Menander, ἐν τῇ ὕμνῳ. Voce Αἰτῶ, & voce ἀρπαγῇ.

Idem, *ἐν λαϊοῖς*. Ibid.

Idem, ἐν πίμπλῳ. Voce διχαρήs.

Idem, ἀδελφοί. Voce διέφθαρται.

z

Idem

* Id est, ex Aristarchi Schola Grammaticus.

- Idem, δυσκόλη. Voce ἄδης, & ἄρεϊν.
 Idem, ψόδρακλῆι. Voce ἦς.
 Idem, ἐν ἀρκαπυγῇ. Voce ἴρεα.
 Idem, ἐν ἡρώϊ. Voce ἰάδι.
 Idem, voce δακρυρῆϊ.
 Idem, ὑποβολιμαίοις. Voce λῆμφος.
 Idem, ἐν νομοθέτῃς. Voce λυχνίον.
 Idem, ἐν δακτυλῇ. Voce παγίσκη, & voce πόντος.
 Idem, ἐν λυόχῳ. Voce χιμαῖον.
 Menandri locus emendatus, voce ἄδης.
 Ejusdem versus correctus, voce αἰτῶ & αἰτῶμαι.
 Ejusdem locus ἐν δακτυλίῳ correctus. Voce παγίσκη.
 Menarchus, * ἐν τῇ κτ' κλειμένοντος. Voce ἐκμαρτυρία.
 Mnaseon, * ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης. Voce Νηρέϊς.
 Neanthes, ὁ κυζικεύς, ἐν τρίτῃ τ' κτ' πόλιν. Voce βωμός.
 Nilus, voce πνεύματις.
 Philarchus, voce χλαμύς.
 Philemon, ὁ ἀγρευτής. Voce ποτρεόν.
 Pindarus, Voce δισκος.
 Plato, ἐν πρωταγόρῳ. Voce δυνάμει.
 Idem, voce ἀφροσύνη. Voce ἴσος. Voce λαλεῖν. Voce πρώτως.
 Idem, ἐν ὅροις. Voce παγίσκῃς.
 Plisthenis versus emendatus, voce βωμός.
 Polemon, voce χλαμύς.
 Ptolemaeus, ἐν πρώτῃ περὶ ἡρώδου βασιλέως.
 Ptolemaeus Ascalonites, Voce τρίτης.
 Ptolemaeus, ἐν δώδεκα περὶ τῆς ἐν ὀδυσσεύᾳ προσηδῶν. Voce σφυγμός.
 Sappho, voce δερπίως. & voce χλαῖνα & χλαμύς.
 Sapphus versus emendatus, voce δερπίως.
 Solon, ἐν πῶς ἄξοσι. Voce οἰκός.
 Sophocles, ἐν χύσει. Voce βωμός.
 Idem, τραχινάις. Voce ἔνδοι, reprehensus.
 Idem, ἐν ἡλέκτρῃ. Voce ἐνταυθῇ.
 Sophron, Voce πύς.
 Theopompus, voce ἀγαπαιεύωμαι, & voce ἱερός.

Thu.

* Lege Diarchus.

• Lege Mnaseion.

mos citatur sub nomine Ammonii junioris, & ex cujus *ἑρμηνεία* *ἡρακλέων* fragmentum MS. memorat Lambecius lib. V. p. 154. Commentarium hujus Ammonii, probatissimi Ecclesiae Alexandrinae *ἡρακλέων*, in Hexaëmeron è SS. Patrum & Cyrilli maxime scriptis concinnatum laudat idem Anastasius præfatione Anagogicarum suarum in Hexaëmeron contemplationum.

Fuere & alii quidam Ammonii, ut:

Ammonius Episcopus ab Arianis in exilium pulsus teste S. Athanasio in Apologia ab Imp. Constantium Tom. 1. p. 705.

Ammonius Episcopus *κ)* ab Heracla Patriarcha Alexandrino constitutus, sed religionis desertor, cujus mentio apud Eutychium T. I. Annal. p. 332.

Ammonius Martyr sub Diocletiano, memoratus Eusebio VIII. 13. Hist. p. 308. ut alios hujus nominis in Martyrologiis laudatos omittram. Acta passionis Ammonii spuria esse docet Jac. Basnage V. C. in Epistola de syntagmate fidei S. Athanasio tributa pag. 142.

κ) Seldenus in Originibus Ecclesiae Alexandrinae pag. 147. hunc Ammonium eundem facit cum Ammonio Sacca Plotini præceptore, sed merito diversus ab illa sententia abitillemontius, Memor. Histor. Eccles. Tom. 3. part. 2. pag. 392.

CAPUT XXVII.

DE PORPHYRIO

Philosopho.

Porphyrii atas. 1. Scripta edita. 2. inedita. 3. deperdita. 4. Index Autorum in scriptis Porphyrii editis allegatorum. 5. Luca Hostenii libellus de Vita & scriptis Porphyrii.

I. POR-

I.

PORPHYRIUS Bataneotes Tyrius a) fuit, patrio nomine *Malchus* Syrorum lingua appellatus, discipulus Longini primum Athenis, eruditissimi usque quaque viri: tum triginta annos natus ab A.C. 263. Romæ auditor Philosophi Plotini, cuius vitam scripsit, sed & de seipso multa simul in eadem retulit. Porphyrii vitam composuit è veteribus *Eunapius*, ad quem nonnulla annotavi: è recentibus præter *Lucam Holstenium* libello de vita & scriptis Porphyrii (qui integer hic capiti subiectus est) Sam. Basnagius V. C. T. 2. Annalium ad A. C. 278. & Tillemontius T. IV. Historiæ Imperatorum p. 107. seq. Natus est Anno 12. Alex. Severi, Imp. CHRISTI 233. Obiit Romæ septuagenario ut videtur maior, postremis annis Diocletiani Imp. Nam in vita Plotini c. 23. memorat quid sibi duodeseptuaginta annos nato acciderit, quomodo scilicet divinam lucem sibi modo quodam sensum omnem & intellectum supergrediente perceperit affulgentem. Multa ejus loca præparationi suæ Evangelicæ inseruit suppar illi Eusebius, qui III. 6. ita de eo scribit: *Μάλιστε φιλοσόφων εἰς τὸ καὶ ἡμᾶς δοκεῖ καὶ δαίμοσι καὶ οἷς Φησι Θεοῖς ὠμιλεῖν, ὑπέρτε τῶν προεβούλη, καὶ πολλῷ μᾶλλον τὰ παρ' ἑαυτῶν ἀπερβέστερον διηρώμεναι.* & V. 14. *ὁ ὕμναϊς Ἑλλείων φιλόσοφον, ὁ θαυμαστὸς θεολόγον, ὁ τὸ ἀπὸρρήτων μύσης &c.* Cyrillo 1. in Julian.

Z 3

- a) Quoniam Porphyrius diserte Bataneotes dicitur non modo à S. Hieronymo præf. Epistolæ ad Galatas, sed etiam à S. Chrysostomo homil. VI. in 1. ad Corinth. p. 58. suspicor patriam veram ejus fuisse Bataneam opidum Syriæ de quo Stephanus Byz. Tyriorum forte Coloniam, unde Porphyrius maluit Tyrium se appellare, ut in vita Plotini c. 7. Novi quidem viros doctos esse qui Bataneoten dictum putant, quod instar taurorum *Βατανεωτῶν* Psal. XXII. 22. petulco impetu nomen CHRISTI & sacra nostra invaserit. Confer si placet Steph. Lemonium ad Varia sacra p. 607. Tan. Fabrum lib. 1. Epist. p. 216. Jonsum III. 15. & Joachimum Kühnium τὸν μακαρίτην, Argentinz suæ nuper deus, in pentade 1. quæst. philolog. 1. Sic Julianus Imperator *καορίταυρον* dicitur Tetzæ Chil. XIII. v. 545. Paulo coactius tamen id mihi videtur, perinde ut altera, erudita licet Sirmondi conjectura, qui *Βαλαντινὴν* legebat, hoc est *περίεργον* & *πολυπράγμονα*, in Epistola ad Holstenium T. 4. Opp. p. 656. Itaque nec Holstenio ipsi illa satis se probavit, ut testatum reliquit c. 5. vitæ Porphyrii, Cui Græco. nomen quod pro Syrorum *Malcho* ἱπὸς impositum à Longino est, apud Latinos respondet *Purpureonis* appellatio quo nomine apud Livium est L. Fufius Eurpureo XXVII. 2. &c.

Julian. pag. 19. dicitur ὅτι παιδεία κοσμικὴ δόξαν ἔχων πρὸς ἑλλήσι καὶ αἰγυπῇ. Quam eruditus vero disertusque fuit, tam parum sibi constans, ut Georgius Pisides de eo canit v. 1045.

Τῷ Πορφύριῳ γλῶσσα μὲν τετηγμένη,
Γνώμης δὲ φύσις ἀσπετὴν εἰς ὅσον ἔφη.

Sane in posterioribus scriptis suis multa tradidit (teste b) Egnapio) prioribus suis ingenii monumentis repugnantia. Licet quoque fuisset primitus Christianus, ut Socrates III. 23. pag. 200. testatur, & Augustinus X. 28. de C. D. innuit: acerbis tamen postea ac vehemens sacrae religionis nostrae evasit hostis & insectator, unde τὸ κατ' ἡμῶν αἰνυροσέμειος πατήρ eidem Cyrillo audit lib. 3. p. 87. Ex discipulis ejus celeberrimus fuit Jamblichus, de quo infra dicturus sum. De Theodoro Asinenſi & aliis qui ex Porphyrii schola prodire, vide si placet Holstenium capite VI. De Optatiano Porphyrio, quem cum nostro quidam male confuderunt, dixi in Bibliotheca Latina.

II. SCRIPTA PORPHYRII, quæ exstant.

Πυθαγόρου Βίβλ. Pythagoræ Vita, sed initio & extrema parte mutila, & forte fragmentum ex Porphyrii libro 1. Historiæ Philosoph. in quo de Pythagora egisse Porphyrium testatur Cyrillus IX. contra Julian. p. 300. ubi locus de Pythagoræ symbolis, qui in vita non extat, Vide & lib. III. pag. 87. Ex hac Jamblichus pleraque ad verbum in suam Pythagoræ vitam tranſtulit. Editionem libri Porphyrii meditatus fuerat Job. W. Wernius, ut testatur c. 28. Polymathiæ p. 335. MStum Codicem ad Velferum miserat Joh. Vincentius Pinellus, teste Hæschelio p. 985. ad Photium. Primus edidit Græce, duobus ante obitum Wovverii annis Conradus Rittershusius, Altdorfii 1610. 8. sine versione at cum notis, in quibus accuratam diligentiam laudat Holstenius p. 77. etſi leves illæ vocantur Jonſio p. 287. de ſcriptoribus Hiſt. Philoſ. Malchi nomen in MSto

- b) Egnapius p. 21. φαίνεται δὲ ἀφρόμενος εἰς γῆρας βαδῖν. Πολλὰς γὰρ τούτῃ ἤδη παραγματοποιμένους θανάτου ἐναντίας κατέλιπον, οὗτοι δὲ ἐκ τῶν ἑταίρων δόξαν, ὅτι οὗτοι πρῶτον ἐταρὸν ἔδειξαν.

MSO Codice suo reperit Rittershusius, & sub *Malchi* nomine libellum edidit, non sane *Malchi* Philadelphiensis, cui è Rittershusii conjectura tribuitur in *Hydei Catalogo Bibl. Bodlejanzæ*, sed *Malchi Tyrii*, quem *Græco* nomine βασιλῆα & πορφύριον dictum esse jam observavi. Non adspernenda autem mihi videtur viri docti conjectura, qui *Malchi* nomen à librariis præfixum existimat, ut eo magis liber in manus hominum iret, cum *Porphyrii* scripta Christianorum Imperatorum edictis gravissime prohibita essent. Latine vertisse vitam *Pythagoræ* à *Porphyrio* scriptam *Johannes Donatus Ferrarius*, Mediolani 1629. 8. Anno post, vir doctissimus *Lucas Holstenius* *Græce* à se recensitam cum *Latina* sua versione & notis pereruditis, sed exiguam duntaxat partem libri illustrantibus (in pagina 17. enim subsistunt, auctore per iter in ultimam usque ut ait *Sarmatiam* suscipiendum impedito) vulgavit Romæ 1630. 8. Repetita dehinc editio ista *Græcolar. Cantabrig.* 1655. 8. adjunctis *Arriani* dissertationibus *Epicteteis* & opere *Porphyrii περὶ δόξαυς ἐμψύχων*. Etiam *Jamblichus* de vita *Pythagoræ* nova cura à se expolito eruditissimus *Vir Ludolphus Kusterus* *Porphyrium* ex *Holstenii* editione, adjunctis *Rittershusii* notis, subjunxit *Amst.* 1707. 4. Transulit etiam vitam *Pythagoræ* à *Porphyrio* scriptam. *Andreas Schoetus*, cujus versio latina MS. fuit in *Bibliotheca Nic. Heinsii*. Vide *Catalogum* ejus *Bibl.* parte 1. p. 253.

3. Περὶ Πλωτίνου βίης καὶ τῆς τάξεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ, *De vita Plotini, & ordine Scriptorum ejus* liber, scriptus à *Porphyrio* circa annum ætatis LXX. ut è capite 23. colligas. *Eunapio* memoratus & *Theodulo* sive *Thomæ Magistro* in *Epistola* ad *Iohannem Philosophum* ap. *Cangium* *Appendice* ad *glossar.* *Græc.* p. 5. in ἀγγελικῆς βιβλ. *Plotini Enneadibus* præmittitur, in *Latinis* & *GræcoLatinis* editionibus, quas si placet superiore capite recensitas vide, ubi & illam ipsam vitam integram cum *Margilii Ficini* versione & notis meis brevibus exhibui. MSa extat in *Bibl. Augustæ Vindelicorum*. Nam in *Antonii Reiseri* & μακαρίτη *Catalogo* librorum illius *Bibliothecæ* pag. 73. ubi memoratur *Porphyrii Oratio de Vita Platonis* & dispositione librorum ejus, legendum Λογ. Ⓞ sive liber de vita *Plotini*.

3. Περὶ

7. *Περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων*, de abstinentia ab esu animantium ad Firmum Castritium * condiscipulum & amicum suum, libri IV. quibus excutit rationes Heraclidis Pontici, Hermæchil Epheurei, aliorumque Peripateticorum, Stoicorum & Epicureorum, singillatim Claudii Neapolitani in libro quem adversus eos qui à carnium esu abstinere scripserat. Primus illos Græcè à Codice Mediceo edidit *Petrus Victorinus*, præmissos Michaelis Ephesii Scholiis in IV. libros Aristotelis de partibus animalium & subjecta Porphyrii vita ab Eunapio scripta. Florent. 1548. fol. Latine primus circa idem tempus nec infeliciter vertit vir doctus *Jo. Bernardus Feliciamus*, & præmissa ad Aloisium Michaëlium præfatione latine edidit Venet. 1547. 4. apud Johannem Gryphium. Rarius obvia est hæc interpretatio, & neutri interpretum qui postea libros hos latine verterunt visa, non *Immacolo de Fegervolles* consiliario & Medico Regio, qui cum versione sua longe infra priorem subsidente, illos Græcè & Latine edidit Lugd. 1620. 8. Neque *Johanni Valentino* cujus melior interpretatio & emendationes adjunctæ sunt in editione GræcoLatina librorum Porphyrianorum Cantabrigiensi A. 1655. 8. Argumenta autem quæ libris & sectionibus singulis ibi præmittuntur, Fegervolleii sunt, qui etiam suæ *ἑνδοξή* carmen Heroicum de Apoche Pythagorica, & dissertationes quasdam de Virtutum mediocritate, Virtutibus Heroicis & abstinentia Christiana præmisit. Gallice libros Porphyrii vertit *Philippus Jacobus Maussaens*, Paris. 1622. 8. Editionem Porphyrii *Περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων* ad MSS. Codices paravit olim etiam David Hæschelius, ut cognoscitur ex ejus litteris ad Joh. Kirchmannum, post Gudiamas p. 187. Codex MS. hujus operis, Eusebio IX. præparat. Theodorito VII. & IX. Therapevt. Cyrillo contra Julian.

8. Eum Porphyrius in vita Plotini cap. 7. laudat his verbis, ubi Plotinum in ejus prædio ad sextum lapidem ante Minturnas in Campania, versatum refert: *Κατὰ τὴν οὐρανίαν οὐρανίαν καλῶμεν, ἀνδρῶν τὴν κατὰ ἡμᾶς φιλοκαλῶνται γενεῶν, καὶ τότε Πλωτίνον σεβόμεν, καὶ τῷ Ἀμελίῳ οἷα οὐκ ἔστιν ἀγῶν ἐν πᾶσι νηστεύμεν, καὶ Πορφύριον ἐμοὶ οἷα γνησίῳ ἀδελφῷ ἐν πασι προσεσχηκίαι. Idem polieicam vitam amplexum sive ad *Karp.* accessisse testatur.*

Julian. IV. & IX. p. 310. X. p. 348. Hieronymo, Siobao & aliis veteribus lecti, extat quoque Lipsiæ in Bibl. Paulina.

4. *Epistola ad Anebonem Aegyptium*, πρὸς Ἀνεβὼν τὸν Αἰγύπτιον, ex qua loca ampla servavit Eusebius in præparat. Evangelica lib. 3. p. 92. 97. 98. & lib. V. p. 192. 197—199. XIV. p. 741. & Theopodorus I. Therapevt. p. 11. & lib. 3. p. 47. 48. Vide & S. Augustinum X. 11. de Civ. DEI. Quæstiones & dubia. continet de Diis, dæmonibus eorumque natura & colendi eos atque ad illos accedendi ratione, ad quam responderet, & Porphyrii sæpe ipsius scitis dubitationes solvit sub *Abammonis* nomine delitescens *Jamblichus*, de cuius libro de mysteriis Aegyptiorum dicturus infra sum c. XXVIII. §. 2. Huic Epistolam istam cum Latina versione sua præmittens Vir præstantissimus Thomas Galeus, Oxon. 1678. fol. negat se illam satis integram potuisse in lucem proferre, sed *scio me, inquit, non Porphyrium sed Absyrtum aut Hippolytum aliquem tibi ponere.*

5. *Πρὸς τὴν κοινὴν ἀφορμὴν*, *Sententia ad intelligibilia ducentes*, magnam partem è Plotino excerptæ, ac velut introductio quæpiam ad Plotini scripta. *Latine* ex *Marfilii Ficini* versione sæpius prodierunt cum *Jamblichio* de Mysteriis Aegyptior. & aliis scriptis pluribus, etiam inter Ficini opera T. 2. p. 870. seq. Paris 1641. fol. Græce viderunt lucem subiectæ libris Porphyrii πρὸς δαιμόνας ἐμψύχων, Florent. 1548. fol. Græce vero & Latine ad calcem eorundem librorum, cum versione Francisci de Rogerolles Lugd. 1620. 8. & cum versione meliori, *Luca Holstenii*, auctiores sex capitibus è Bibl. Vaticanæ Codicibus post vitam Pythagoræ à Porphyrio scriptam, Rom. 1630. 8. & Cantabrig. 1655. 8. In hac Holsteniana editione pro XXXIX. sunt capita sententiarum XLV.

6. *Ὅμηρεα ῥητήματα*, *Homericæ quæstiones XXXII.* ad Anatolium, quas cum libello de antro Nympharum Græce edidit Andreas Alatanus Venet. 1521. 8. qui in præfat. hunc, inquit, ex antiquis exemplaribus & solerti nostra, ut vides, repurgatam opera, tibi *Escher* nunc damus, & *datari* propodion & *Didymum* & *Aristarchum*, & quosquos alios Homeri optimos interpretes ex imis librorum sepulchris eximere poterimus. Uterque Porphyrii libellus sub iunctus schollis minoribus in Homerum (quæ Didymo vulgo tribuntur) in edit. Argentoratensi 1539. 8. & ad calcem

Homeri cum iisdem scholiis excusit Græce Basil. 1551. 4. edente Joach. Camerario & Jacobo Micyllo. Has quæstiones latine veriffisse se testatur Gesnerus epistola de scriptis à se editis p. 12. Sed edita non est, ejus, quod sciam, interpretatio.

7. *Moralis interpretatio errorum Ulyssis*, ἠθικὰ διόρθωσις εἰς τὰς κατ' Ὀμήρου πλάνους & ὀδυσεύς μετὰ τὴν θειοτάτης ἡδικοπέρας φιλοσοφίας sine nomine auctoris edita Græce Hagenoæ per Obloporæum An. 1531. 8. & latine *Commodo Gesnero* interprete, Tiguri 1542. 8. ac denique Græce & Latine cum notis Jo. Columbi, Abbeæ A. 1678. 8. ad Porphyrium auctorem à quibusdam re-
fertur.

8. *De Antro Nympharum* * (Odyss. XIII.) περὶ τῆς Ὀδυσεύς, τὴν Νυμφῶν αἰτῆς, allegorica & Philosophica commentatio, Græce sæpius edita cum Homericis Porphyrii quæstionibus, & cum Latina versione *Lutæ Holstenii*, subjuncta vitæ Pythagoræ ab eodem Porphyrio scriptæ, cujus utriusque libri editiones jam recensui. Vertit etiam *Gesnerus* & Latine edidit Tiguri 1542. 8.

9. Fragmentum ex libro *de Styge*, (ad illustranda loca Homeri Iliad. 6 & Odyss. 1) servatum à Stobæo in Eclog. Phys. p. 129. seq. Antvverp. 1575. fol. & ex integriori Codice Antonii Augustini descriptum ab Andrea Schotto lib. V. humanar. Observationum Hanov. 1615. 4. Holstenius inde Rom. 1630. 8. ex MS. Vaticano emendatum ac suppletum cum sua versione sujunxit Porphyrii scripto de antro Nympharum, de quo jam dixi, atque inde A. 1655. 8. recusum etiam Cantabrigiæ est ex editione Holsteniana, cujus immemor Jacobus Tollius V. C. idem fragmentum ex Schotti editione etfi multis mendis inquinata vertit, & latine cum observationibus suis inseruit capiti duodetrigesimo Fortuitorum, Amst. 1687. 8. p. 230. seq.

10. *Εἰσαγωγή* * five libellus περὶ τῶν πέντε Φανῶν. De quinque vocibus five Prædicabilibus *Ἰλαργε* in Sicilia à Porphyrio composita ad *Chrysæorium* discipulum, quæ cum Organo Aristotelis sæpissime edita est Græce & Latine, eidemque præmittitur

* Confer præter interpretes Homeri Macrobius lib. 1. in somnium Scipionis c. 12. Petrus Petrus de Sybilla II. 10. Mottanum Vayerum in Hexaemero rustico die IV.

* Οὗτ' ἡσπαγωγὴν εἰς τὰς Ἀριστοτέλους κατηγορίας inscribunt, verum quidem dicunt, sed alium quam auctos apponunt titulum. Vide Ammonium p. 18.

tur, ut dixi lib. III. c. IV. post num. 5. E Græcis veteribus exstant in hanc Isagogen Commentarius *Ammonii Hermæ* quibus permixta *Jab. Philoponi* Scholia. Vide *Hollstenium* in *Porphyrîi vitæ*. 7. & quæ supra de *Ammonio* dixi. Præterea *Epitomas editas Georgii Pachymæris & Mich. Pselli*, & ineditam *Neophyti*, de qua *Lambecius* lib. VII. pag. 256. tum *Georgii Scholarii & Davidæ* cujusdam scholia, nondum credo in lucem edita, & *Nicephori Blæmmida* disquisitionem plus simplici vi-
ce vulgatam, quod nec plura ** nec pauciora sint prædica-
bilia quam quinque.

Latine vertit *Isagogen Porphyrîi*, *Victorinus Rhetor & Menantio* inscripsit. Memorat *Isidorus II.* 25. *Origg.* In *Victorini* interpretationem exstat commentarius *Boëthii* ad *Fabium*, in libros 2. divisus, quo subinde *Victorinum* reprehendit. Exstat & alter *Boëthii* commentarius in suam ipsius versionem libri *Porphyrîani*, quam simplicem magis & verbum verbo expressam composuit, libris quinque. Ex *Arabibus* eundem *Porphyrîi* librum *Averroës* illustravit. Memorat & *Herbelotus* in *Bibl. Orientali* p. 501. voce *isagogi* extare *Arabice* prosa & versibus, & commentario illustratum. E recentioribus *Janusius Maurellus* *Florentinus*, ut alios quamplurimos in præsentem mittam. Primus Græce edidit *Aldus* una cum *Aristotelis* libris *Logicis* *Venet.* 1495. fol.

11. In *Categorias Aristotelis* explanationem *ἡ περὶ τῶν κατηγοριῶν*, per interrogationem & responsum, memorat *Simplicius* in *Categorias* pag. 3. Latine vertit *Johannes Bernardus Felicianus*, cujus interpretatio *Johanni Casæ Archiepiscopo Beneventano*, Pontificis Max. apud *Venetos* Legato inscripta, lucem vidit *Venet.* 1546 fol. apud *Hieron. Scotum*, & 1566. fol. subjunctis itidem Latine *Dexippi** qui *Jamblichi* discipulus fuit, in prædicamenta libris tribus questionum. Græca hujus explanationis *Porphyrîanæ* editio prodiit *Parisiis* apud *Joannem Bogardum* A. 1543. 4. Aliud quoddam breve de decem prædicamentis apopasmation sub *Porphyrîi* nomine editum est Latine ex *Antonii Gogavini* *Graviensis* versione ad calcem *Harmonicorum Aristoxeni & Ptolemæi*, *Venet.*

A a 2

1563.

** Contra disputat *Vossius* de *Logicæ Natura* p. 64. seq.

* De hoc dixi superiore capite §. 7. seq.

1563. 4. p. 162. ad 165. Incipit: *Jam vero de rebus agendum quas nonnulli sunt detentis categoriis &c.*

13. *In naturalis etiam audientia libros* (Aristotelis *Ποιητικῆς ἀπορίων*) explanationes edidit Porphyrius, ex quibus extant nonnulla. Hæc Felicianus Præf. ad Porphyrium in Categoriis. Ipse enim nunquam vidi.
13. *In Harmonica Ptolemæi*, commentarius (desinens in capite VII. libri secundi) Græce & Latine cum *Job. Wallisi* versione prodit in Tomo tertio, operum viri hujus clarissimi. Oxoniz 1699. f. Confer si placet quæ dixi supra libro IX. cap. 14. § 12. *Eudoxio* hic commentarius à Porphyrio inscribitur, & quæ Porphyrius non absolvit, dicitur continuasse *Pappus Alexandrinus*. Porphyrii Commentarius antequam in lucem ederetur laudatus est à Patricio discuss. Peripatet. T. 1. p. 85. Bullialdo ad Theonem Smyrnam, M. Meibomio ad Musicos vetères, & lib. de proportionibus p. 190. &c. Tho. Galeo ad Jamblichum de Mysteriis Egypt. p. 182. If. Vossio de viribus rhythmici, Holstenio Vita Porphyrii c. 6. aliisque.
14. Tribuitur etiam Porphyrio *Isagoge in Ptolemæi τερταβιβλον*, quam alii ad *Antiochum* referunt ut Petrus Petrus p. 133. Observationum & Tho. Gale ad Jamblichum de Mysteriis Egypt. p. 304. Codicem MS. allegans, è quo *corruptissima*, inquit, *multa in editis emendare liceret*. Illum intellige Antiochum Astrologum, qui in Demophili ad idem tetrabiblon scholiis p. 194. allegatur, & cujus Apotelesmatica sive thesauri Apotelesmaticum in variis occurrunt Bibliothecis manu exarati. Prodiit illa *Isagoge* Græce & Latine cum Hieron. Wolfii versione. Basil. 1559. fol. ante scholia Demophili & Hermetem de revolutionibus nativitatum.

II. SCRIPTA PORPHYRII INEDITA.

1. *Isagoge* MS. præmissa *Grammatica* Dionysii Thracis, citatur à Tho. Galeo p. 198. ad Jamblichum de Mysteriis Egyptior. *De Profodia*, MS. Venetiis, Gesnero teste, & in Codice Vaticano cujus prima verba dat Holstenius c. 7.
- De Grammatica & regule spirituum* è MS. Colbertino laudatur à Can-

gio in glossario Mediae & infimae Graecitatis. Memini etiam Lipsiae illa me videre MSS. apud Rev. & clarissimum Virum D. Godfridum Olearium.

2. *De scholis ineditis* Porphyrii *ad Hæmerium* dixi supra lib. 2. c. 3. §. 13. loca ex illis profert Ezech. Spanhemius* desideratissimum omnibus doctis nomen, commentario eruditissimo ad Calimachum p. 193. 233 &c.
3. In *Platonis Philosophiam libros duos* Gesnerus scripsit suo tempore extare in Carpensi Bibliotheca.
4. *De Virtutibus & Philosophiae prolegomena*, & alia in Organum Aristotelis, memorat Labbeus Bibl. nov. MSS p. 114.

IV. SCRIPTA PORPHYRII DEPERDITA.

1. *Περὶ εἰκονμάτων* de statuis sive imaginibus Deorum. Eusebius III. 7. præp. Stobæus I. Eclog. Phyl. MS. vide Holstenium c. 9. de Porphyrii Vita, & Galearum ad Phornuti cap. 2.
2. *πρὸς ἀνόδου ψυχῆς*. *De regressa anima*, libri. Augustin. de C. D. X. 9. 10. 24. 26. 28. 29. 32. adde Holstenium c. 8. & quæ notavi ad Porphyrium Eunnapii.
3. *πρὸς ἑμίαν εἶναι τῷ Πλάτῳ καὶ Ἀριστῶτι αἰρεσίν*, de *Philosophia Aristotelis & Platonis consensu* libri VII. Suid. Alio spectat quod Proclus 1. in Timæum p. 18. ait Porphyrium *πρὸς κατηχητικὰς διανοίας πρὸς Φέροντα λύνει τὰς Πλατωνικὰς διανοίας*.
4. *Expositio libri Aristotelis de Interpretatione*. Boëthius 2. in Arist. de interpretat.
5. *πρὸς Ἀριστῶτα*, *πρὸς ἑῖναι τῷ ψυχῇ ἐντελέχεια*. Suid. *Nunquam anima entelechia sit, adversus Aristotelem*.
6. In *Aristotelis Categoriae*, *ἐξηγήσεις τῶν κατηγοριῶν*, lib. VII. ad Galatium. Simplicius in Categ. testatur Jamblichum in Commentario prolixo ad easdem Categorias Porphyrii vestigiis strenue instituisse. Porphyrium *ἐν τῇ πρὸς Γαλάτιον* laudat Eustath. ad Iliad. γ. p. 293. laudat & Porphyrium Boëthius in Categor. & Dexippus.
7. *πρὸς ἀρχὰς*, de *Principiis* libri II. Suid. Proclus 1. Theol. Platon. cap. 11.

Αα 3

8.

- * Obiit octogenario major, hoc ipso anno 1710. mense Novembri, Londini, ubi potentiss. Regis Borussiae ad Serenissimam Reginam legatum gerebat.

8. περὶ ἀσσωμάτων. *De incorporeis*. Svid.
 Βίσι φιλοσόφων. Vide infra, *Φιλοσοφία ἰσχυρία*.
 πρὸς Γεδάλιον sive Γεδάλειον. Vide paulo ante, in *Aristotelis Categoriae*.
9. περὶ ἐγγνώστουτων, *de suis ipsius cognitione* libri IV. Svid. & Stobaeus.
10. Γραμματικὴ δόξα. *Dubia Grammatica*. Svid.
11. Contra *Diophanem* Rhetoris Apologiam pro Alcibiade in Symposio Platonis. Porphy. in Plotini vita c. 15.
12. *Ῥητορικὴ* (Rhetorica in Hermogenem) Schol. Aphthonii p. XVI.
13. *Ἐπιγράμματα*. Eustathius in Homer. non uno loco.
14. περὶ τοῦ ἡμῖν, *de eo quod in nostris est potestate*, ad Chrysaorium. Stobaeus Eclog.
15. Contra spurium librum à Gnosticis falso sub Zoroastris nomine jactatum. Porphy. vita Plotini c. 16.
16. περὶ θεῶν ὀνομάτων, *de divinis nominibus*. Svid.
 Librum de allegoriis Graecae & Aegyptiacae Theologiae περὶ τῆς ἀλληγορίας Ἑλληνικῆς καὶ Αἰγυπτιακῆς Θεολογίας Porphyrium scripsisse Petavius ad Julianum p. 88. colligit ex Eusebii III. 10. sq. praeparationis & illum ipsum esse librum quem se legisse negat Julianus Orat. V.
17. Εἰς τὸ θεοφράστου περὶ καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως. In Theophrastum de affirmatione & negatione. Boëthius I. in Aristot. de interpretatione.
18. Εἰς τὸ Θουκυδίδου προίμιον, πρὸς Ἀρεστίδην. In prooemium Thucydidi, adversus Aristidem (Rhetorem) libri VII. Svid.
19. περὶ ἰδεῶν, πρὸς Λογγίνον. De ideis adversus Longinum. Porphy. vita Plotini.
20. Ὁ ἱερός γάμος, *sacrum connubium* Poëma in Platonis natali recitatum. Porphyrius ipse in Plotini vita cap. 15. Confer Holsten. cap. IX.
21. Εἰς τὴν ἑξ Ἰουλιανῆς χαλδαίης φιλοσοφίας ἰσχυρίας In historiam Juliani Philosopheri Chaldaei libri IV. Svid. De hoc Juliano dixi supra lib. 1. c. 36. §. 11.
22. περὶ τῶν ἐκ λόγων φιλοσοφίας. *de Philosophia ex Oraculis* libri. Eusebius in libris praeparat. sapissime & V. 10. ubi vocatur ἡ τῶν λόγων συναγωγή. Male apud Firmicum de errore profan. relig. c. 14. legitur ἄλογίων, uti apud Augustin. XIX. 23. de Civ. Dei θεολογικῶν φιλοσοφίας. Vide Holstenium cap. 9. de Vita Porphyrii, & Jonsium p. 289. seq. horumque observatis adde quod apud Philoponum quoque IV. 20. de creatione
 simili.

similiter male scribitur περί εκλογών. Πορφύριος ὁ περὶ πα-
σαις ἀρχαῖαις ἐκδοτικῶς ἐν τῷ δόκτῳ λόγῳ & περὶ ἐκ λογίων φι-
λοσοφίας συνάγματος &c. Laudat & hos Porphyrii libros plus
simplici vice Theodoritus Therapevt. Quare non assentior
elegantissimo Fontenello, qui hoc opus Porphyrio suppo-
situm esse suspicatur in Historia Oraculorum; At nec erudito
assentior auctori* qui adversus Fontenellum de Oraculis Galli-
ce scripsit (Argentorat. 1707. 8.) & hos Porphyrii libros p. 37.
putat innui ab Eunapio, cujus verba longe aliter intelligenda
esse ostendi in notis ad Ennapium.

24. πρὸς Μαρκέλλαν γυναικα. *Liber ad Marcellam conjugem.* Eunapi-
us in Porphyrii vita. De hac Marcella Cyrillus VI. contra
Julian. p. 209. Πορφύριος ὁ πᾶν Μαρκέλλαν ὑπερτάτου μὴ
τῆ φιλοσοφίας φησὶν, εἰσποικίλαται ὅ ἀσμελῶς, καὶ συμβιωτέων
ἐλθεῖν γαμικῶς.
25. Εἰς τὴν Μινυκίαν τέχνην. *In Minutiani artem Rhetoricam.* Suid.
26. ὁ πρὸς Νημέριον λόγος. *Liber ad Nemertium.* Cyrill. III. con-
tra Julian. p. 79. 85. 95. V. p. 166. ἐ quo Holstenius c. 9. col-
ligit egisse de DEI providentia.
27. ὅτι ἔγω & νῦν ὄφεικε τὸ νόημα, quod ea que intelliguntur extra in-
tellectum consistant, ad illud Zoroastreum: ὅρα μᾶλλον τὸ νοητὸν
ἐπὶ τοῦ ἔγω ὑπάρχει. Hoc scriptum ab Amelio oppugnatum
Porphyrius Apologia adversus Amelium composita defendit,
quam cum iterato scripto Amelius confutasset, Porphyrius ar-
gumentis ejus motus dedit manus & palinodiam scripsit, ut
ipse testatur in Plotini Vita, c. 18. Contra Porphyrium dein-
de de ideis scripsit Longinus. id. c. 20.
28. περὶ τῆς Ὁμήρου Φιλοσοφίας. *De Homeri Philosophia.* Suid.
29. περὶ τῆς ἐξ Ὁμήρου ἀφελείας τῶν βασιλέων, de πελιδνῇ quam reges ex
Homero capere possunt, libri X. Suid.
30. περὶ τῶν ἀλλοειδῶν τῶν ποικίλων ὀνομάτων. *De vocabulis ab Homero
omissis.* Schol. Homeri ad Iliad. p. 250. & 314.
31. Περὶ διαφορᾶς ἰσότητος libri tres, de differentia Phœniciz & Græcæ Phi-
losophiæ, quos inter Porphyrii scripta refert Vossius H. 16,
Hist. Gr. p. 244. Philonis Byblii sunt non Porphyrii, ut pate-
bit inspicienti Eusebium lib. I. cap. 9. præparat. p. 32. Idem
dicendum est de reliquis duobus, quæ apud Vossium sequun-
tur

* Est is Franciscus Baldus, Collegii S. I. Argentorati Professor.

- tur libro *περὶ Ἰουδαίων & ἑθνητῶν ὑπομνήματα*. Vide Eusebium lib. 1. c. 10. p. 40. & 41.
32. *περὶ τῶν Πίνδαρον, & Νείλου πηγῶν*. De fontibus Nili (ad Pindari Isthm. VI. Epod. LV. 33.) Suid.
33. Multos Plotini libros interpretatum esse Porphyrium testatur Euphrius in hujus vita, *ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν βιβλίων ἐρμηνεύσας αὐτῷ Φαίνεται*. Confer infra τερτὴ ὕλη, & Porphyrium ipsum vita Plotini c. ult.
34. *Ἔς τὸ Σοφιστῶν & Πλάτωνος*. *Commentarii in librum Platonis qui Sophistes inscribitur*. Boëth. præfat. libri de divisione.
35. *περὶ συλλογισμῶν κατηγορητικῶν de categoriis syllogismis liber*. Boëth. I. in Aristot. de interpretatione, & dialogo 1. in Porphyrii Isagogen à Victorino translata.
36. *Συμμεκτῶν ζητημάτων, Miscellaneorum questionum* libri VII. Suid. Laudat & Porphyrii *συμμεκτα* Proclus 2. in primum Euclidis p. 16. & *σέμμεκτα περὶ βλάμματα* ad lib. IV. Politic. Platonis p. 415.
37. *Τὰ ἔς τὸν Τίμαιον ὑπομνήματα*. *Commentarii in Timæum Platonis*. Macrobius II. 3. in somnium Scip. Proclus in Timæum passim. Johannes Grammaticus contra Proclum de mundi æternitate VI. 10. & 15.
38. *περὶ Ἰλως, de materia prima* libri VI. Suid. Aeneas Gazzus in Theophrasto p. 56. edit. Barthii, ubi ait cum in illo opere Plotini *ἀποδείξει βιβλίον*, librum intellige Plotini *περὶ ὕλης*. Ennead. 2. lib. IV.
39. *φιλολόγῳ ἱστορίας, Philologica Historia* libri V. Suid. & Eusebius X. 3. præparat. qui locum prolixum de furtis sive plagii scriptorum profert ex libro 1. Porphyrii *φιλολογίας ἀκροάσεως*. adde Jonsum p. 287.
40. *ἐπιστοφῶν ἱστορίας, Historia Philosophica* libri IV. quibus Philosophorum dogmata & vitas est persecutus usque ad Platonem. Vide Holstenium de scriptis Porphyrii cap. 7. Vossium II. 16. de Hist. Gr. p. 243. seq. & Jonsum p. 287. qui perperam affirmat hoc opus divisum fuisse in libros quinque. Fragmentum ex hoc opere videtur quæ exstat Vita Pythagoræ de qua dictum est ante inter edita Porphyrii scripta.
41. *Κατὰ χριστιανῶν, Adversus Christianos* libri XV. quos in Sicilia * à Porphyrio

* Hinc Porphyrius quibusdam veteribus dicitur Siculus, ut S. Augustino de consensu

phyrio compositos testatur Eusebius & Hieron. De hoc opere vide Socratem III. 23. Hist. Holstenium in vita cap. 3. & 10. Tillemontii Hist. Imperatorum T. IV. p. 118. & Joh. Andreæ Bosii Epistolæ ad Reinesium p. 66. seq. In Pseudo Dextri Chronicis ad A. C. 310. legas, triginta circiter scriptores Catholicos & in his nonnullos Hispanos adversus Porphyrii blasphemias scripsisse. Equidem *Apollinarius* Laodicens triginta libris Porphyrium confutaverat, quem memorat etiam Vincentius Lirinensis, & Eusebio ac Methodio *ἡν' ὅλῳ καὶ κατὰ τὸν βίβλιν* vo multum præferendum duxit Philostorgius VIII. 14. *Eusebius* libris quinque; & viginti teste Hieronymo Epist. ad Magnum Oratorem. Vide Socratem III. 23. p. 200. *Methodius* in opere adversus Porphyrium quod Hieronymo teste, processit ad decem millia usque versuum, & cujus pauca quædam fragmenta collegit Combesius. Confer Jac. Gothofredi notas p. 347. seq. ad *Philostorgium*, qui & ipse se adversus Porphyrium scripsisse testatur X. 10. Cæterum Nicephorus X. 36. ubi ait Origenem adversus Marcellum & Porphyrium scripsisse, pro Origene Eusebium nominare debuit, cujus adversus Marcellum Ancyranum libri etiam nunc exstant. In Conringianis, Helmstadii A. 1708. 12. editis p. 71. legas Salvium multum laborasse ut hos Porphyrii libros sibi compararet, quos ex Is. Vossio intellexerat clanculum asservari hodieque Florentiæ in Bibliotheca magni Ducis. Sed non potuit sibi persuadere Conringius, adhuc superesse opus, quod jam pridem undique conquistum & auctoritate publica combustum constet ex edicto Theodosi Imp. Constantini & Philosophus porro quem Lactantius V. 2. tres libros in Bithynia adversus Christianos scripsisse affirmat, alius à Porphyrio est, ut notavit Tillemontius T. 4. Hist. Imperat. p. 531.

42. *ἡν' ὅλῳ καὶ κατὰ τὸν βίβλιν* de anima, adversus Boëthium ** libri V. Eusebius præparat.

Bb

sensu Evangelistarum lib. 1. c. 15. In Siciliam profectus est anno ætatis 35. CHRISTI 268. Vide vitam Plotini c. 5. 6. & 11. Holstenium c. 2. Ex Sicilia videtur in Africam trajecisse, nam Carthagine versatum se invenit lib. 3. de abstinencia ab animatis p. 251. Fallitur autem haud dubie Octavius Casetanus S. I. qui in Isagoge postuma ad historiam sacram Siculam (edita Panormi 1707. 4.) c. 34. p. 238. seq. Porphyrium Siculum a Tyrio distinguit.

- ** Holstenium cumque secutus Tillemontius T. 4. Hist. Imperat. p. 116. intelligit Boëthium Sidenium Peripateticum Augusti temporibus clarum, Jonisius Boëthium

parat. XIV. 10. p. 812. seq. 818, Theodoritus Therapevt. 1. p. 11. Suid. in Περφύρ. Respicit & Nemestius de anima.

43. περί τῶν ψυχῆς δυνάμεων, de facultatibus animæ. Stobæus Eclog. Vide & supra περί αἰσθῆς ψυχῆς, & πρὸς Δεσποτῆλιν περί ὧν μὴ εἶναι τῷ ψυχῷ ὑπελίκειαν.

V. Index Scriptorum

In universis Porphyrii scriptis allegatorum.

De abstin. de abstinence ab animal. paginas allegavi edit. Lugdunensis.

In Catalogo. edit. Latinam Feliciani Venet. 1546. fol.

Plotin. Vitam Plotini, in sectiones distributam, qualis supra à me exhibetur.

De X. predicamentis, latine à Gogavino Venet. 1563. 4.

Quasi Homer. allegantur numeri quæstionum Homericarum.

Ptolem. Commentarium in Ptolemæi Musica, edit. Oxon. 1699. fol.

De Antro. De antro Nympharum, edit. Græcæ Argent. 1539. 8.

Pythag. Vitam Pythagoræ edit. Rom. 1630. 8. *Sententiarum* numeros, & in *Fragm. de syge* paginas edit. Cantabrig. &c.

Adelphius, Christianus. *Plotin.* c. 16.

Adrastus Peripateticus ἐν τοῖς εἰς τὸν Τίμαιον. *Ptolem.* p. 270. ejus scripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.

Ægyptii. de antro p. 62. 70. de abstin. lib. 1. p. 41. lib. 2. p. 138. (πάντων λογισμάτων. 168.) 236. lib. 3. p. 284. Eorum prophætæ & sacerdotes, ἱεροσολιτικῆς, ἱεροζααρματικῆς, αἰρολεζου, παροφορῆς, νεωκέρου &c. lib. 4. p. 371. ὁμοῦ δὲ p. 374.

Ab Ægyptio * edoctum se proficitur de abstin. lib. 2. p. 212.

Ægyptiorum μαγισσοφαστικὰ βιβλία. lib. 4. p. 366. Confer quæ de his dixi lib. 1. c. 11. §. 5.

Ælianus Platonicus *Ptolem.* pag. 266. ἐν τῇ δόξῃ τῇ εἰς τὸν Τίμαιον ἐξηγητικῶν. id. p. 216. 218. 270.

Æschi-

Boëthium Platonicum Porphyrii ætati propiore, quod mihi magis placet. Laudatur is Boëthius una cum Plotino, Harpocratiōne, Amelio & Porphyrio apud Æneam Gazzum p. 16 Theophrasti

- * Forre hic Ægyptius sacerdos, de quo & in vita Plotini c. 10. fuisse Anebo ille ut fas est suspicari, ad quem Epistola Porphyrii, de qua inter scripta ejus edita dixi num. 4.

Æschinis dictum eandem officinam à fabro ætario ætariam, à fullone fulloniam dici. *de X. prædicament.* p. 164.

Æschyli fratrum præan in Apollinem. *de abst.* lib. 2. p. 152.

Æschylus. *de abst.* lib. 3. p. 292.

Agenoria secta Musicorum ante Aristoxenum. *Ptolem.* p. 189.

Agonia secta Musicorum post Aristoxenum. *Ptolem.* p. 189.

Ἀλκμαρίων ὄχημα. *quæst. Homer.* 7.

Alexandri Peripatetici scripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.

Alexandri Libyci συγγραμμάτων *Plotin.* c. 16.

Alexander ὁ Κορυαῖος *quæst. Homer.* 7.8. & 25. reprehensus de Herodotei loci castigatione à Philemone, id. *quæst.* 8.

Allogenis Apocalypses. *Plotin.* c. 16.

Amelius Tuscus Plotini discipulus cujus scripta habuit ex autographo ejus descripta. *Plotin.* c. 20. Memio & c. 1.2.3.7.10.19. Longini amicus & Porphyrii.

Ejus scripta c. 2. 3. 17. 18. libri quadraginta contra librum Zostriani. c. 16. Vide & infra in Longino, Nemenio & Porphyrio. Gentilianus cognomine. c. 7. 20. Amerius dici maluit. id. Romæ vixit c. 20.

Amphiclea Aristonis filia, Jamblichi filii uxor, discipula Plotini. *Plotin.* c. 9.

Ammonius Alexandrinus Plotini præceptor *Plotin.* c. 3. & Theodosii. c. 7. Platonius. c. 20. ubi Longinus testatur se cum illo & Origene plurimum temporis versatum esse.

Ammonius Peripateticus φιλολογώμενος, nihil scripsit præter ποιήματα & λόγους Ἀποδευκένους. *Plotin.* c. 20.

Anatolio inscribit Porphyrius questionum Homericarum librum.

Annius Stoicus. *Plotin.* c. 20.

Antimachi opera emendavit Zoticus Plotini discipulus. *Plotin.* c. 7.

Antipater, *de abst.* lib. 3. p. 315.

Antiphanes (Cornicus) ἐν μύσῳ. *de abst.* lib. 2. p. 151.

Antiphon ἐν τῷ περὶ τοῦ εἶναι τὴν ἀρετὴν ἀποδεικνύσαντων. *Pythag.* p. 5. 5. apud *Cyrrillum X. contra Julian.* p. 340.

Antonius Rhodius Plotini discipulus. *Plotin.* c. 4.

Apio. *quæst. Homer.* 16.

Apis primus leges tulisse dicitur Græcis. *de abst.* lib. 5. p. 283.

- Apollodorus, *de abstin.* lib. 2. p. 224.
 Apollonius ἐν τοῖς ᾠδαῖς Πυθαγόρου *Pythag.* p. 2.
 Ἀπολλώνιος ὁ διδάσκαλος ἡμῶν *Quest. Homer.* 25.
 Apolonius Molohis *quest. Homer.* 4.
 Apollonius Tyranensis, *Pythag.* p. 18. *de abstin.* lib. 3. p. 246. γράφον τῆς
 βραχυμῆσιν, *de styge* p. 285.
 Aquilinus Christianus, *Plotin.* c. 16.
 οἱ δὲ χαῖοι (Pythagorici) *Sensent.* 18. 40.
 Arcestratia Mulicorum secta post Aristoxenum, *Ptolem.* p. 189.
 Archilochus, *quest. Homer.* XI.
 Archippus Πλάτων, *quest. Homer.* I.
 Archytas Tyrentinus, *Ptolem.* p. 210. 267. 269. 277. 180. Pythagor-
 icus p. 313. cujus scripta maxime γῆσ.α in exponendis Py-
 thagoricorum scitis. p. 236. ἐν τῷ ᾠδῇ μαθηματικῆς, *ibid.* ᾠδῇ
 μουσικῆς. p. 267.
 Aristarchus Grammaticus, *in Categor.* p. 5. b. 6. b. 24. b. *quest. Homer.* 25.
 οἱ Ἀριστάρχιοι. *quest. Homer.* 8.
 ὁ βέλτης ὁ Ἀριστοφάνης (Grammaticus) *quest. Homer.* 8.
 Aristot. *Plotin.* c. 9. Jamblichi *loc.* id.
 Aristoteles, *Ptolem.* p. 210. 221. 223. 223. 227. *quest. Homer.* 25.
 σύγγραμμα ᾠδῆς ἀκυσῶν. *Ptolem.* p. 231. totum fere insertum p.
 246. --- 254.
 ᾠδῇ αἰσθητικῆς καὶ αἰσθητῶν, *Ptolem.* p. 329.
 ᾠδῇ ζώων φύσεως *quest. Homer.* 8. ad idem opus respicit *de abstin.*
 lib. 3. p. 257. 259. 265. 270. 276. Aristotelem laudans &
 p. 283. οἱ καὶ μὲρ ὁ ᾠδῇ τῶν ζώων συγγράψας.
 Metaphysica, *in Categor.* p. 23. 25.
 ᾠδῇ συμβόλων & Πυθαγόρου *Pythag.* p. 27.
 Ex Aristotelis Physicis plures sententias petiit Plotinus. *Plotin.*
 c. 14.
 β. περὶ ψυχῆς. *Ptolem.* p. 228.
 Aristoxenus Musicus, *in Categor.* p. 24. b. De differentia sectæ Musi-
 corum Aristoxeniz à Pythagorica scripsit Didymus. *Ptolem.*
 p. 209.
 αὐτῶν ἀρμονικῶν συγγραμμάτων, *Ptolem.* p. 297.
 αὐτῶν περὶ μουσικῆς. *Ptolem.* p. 298.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγόρου βίᾱς. *Pythag.* p. 41. respicit & p. 6. 14. 42.
 Artemidorus Ephesius. *de antro* p. 38.

Ascle-

Afclepiades Cyprius. *de abstin.* lib. 4. p. 395. ἐν τῇ περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης p. 396.

Aspasii Peripatetici scripta apud Plotinum lecta *Plotin.* c. 14.

Athenaeus Stoicus, Athenis, *Plotin.* c. 20.

Athenodorus in *Categor.* p. 2. Stoicus, libros adversus Aristotelis prae-
dicamenta scripsit 3p. 10. Vide & infra Cornutus.

Τὸν Ἀτλαντικὸν (λόγον apud Platon.) εἰς ποιήσῃ μετέβαλε πῦν ποιητικῶς Zo-
ticus Plotini discipulus. *Plotin.* c. 7.

Atticus. in *Categor.* p. 4. Platonicus cujus scripta apud Plotinum lecta.
Plotin. c. 14.

Barthesanes ὁ ἐκ Μεσσηνίας. *de hyge* p. 282. Antonino Imperante
scripsit de lacu probationis apud Brachmanes. id. seq. Baby-
lonius, ὅτι τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονώς καὶ ἐντυχὼν τοῖς περὶ Δαμό-
δαμιν (al. Δάνδαμιν) πεπραγμένοις Ἰνδοῖς πρὸς τὸν Καίσαρα. *de*
abstin. lib. 4. p. 405.

Boethus in *Categorias* Aristotelis, in *Categor.* p. 2.

Cajus (Γαῖος) Platonicus, cujus scripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.

Callimachus ἀλεξέσβητος καὶ πολυμαθὴς πρὸς ὁμήρου. *Hom.* 4.

Canonici Musici *Ptolem.* p. 267.

Carneades, *de abstin.* lib. 3. p. 296.

Carterius pictor. *Plotin.* c. 1.

Firmo Castricio Porphyrius inscripsit libros quatuor περὶ δόξης καὶ
ψυχῶν.

Castricii mentio *Plotin.* c. 2. ubi male editum in Basil. καπρικίς, & c. 7.
ubi laudatur, Plotini & Amelii discipulus.

Chæremon, Stoicus ἀφ' ἡμετέρων καὶ φιλοσόφους ὑπολήψεις φησι παρ'
Λιγυπταίοις. *de abstin.* lib. 4. p. 360. αὐτὸς φιλαλήτης καὶ ἀλεξέβης ἔτος
τοῖς σικεῖσι πραγματοποιῶν φιλοσοφίας, p. 371.

Chione Plotini contubernalis. *Plotin.* c. 11.

Chrysaorio discipulo suo Porphyrius inscripsit Isagogen de quinque
prædicabilibus, & librum deperditum περὶ τῆς ἐφ' ἡμῶν.

Chrysippus, *de abstin.* lib. 3. p. 295.

Claudii Neapolitani liber πρὸς τοὺς ἀπεχρῆσθαι τῶν σαρκῶν. *de abstin.*
lib. I. p. 7. (29.) 49.

Cleanthes ἐν τῷ πρὸς τὰν μυθικῶν, *Pythag.* p. 1.

[Cleomenis Regis dictum, *de abstin.* lib. 3. p. 305.

Cornutus. in *Categor.* p. 2. in Rhetoricis suis artibus, & in hisque ad
Athenodorum scribit. p. 10.

- Craterus Medicus, *de abstin.* p. 36.
 Cratinus, *quasi. Homer.* 8.
 Cretenſes ſacraſ columnar ad *ἐν κίρβεινι κήλας αἱ τῶν κρήνης ἐστὶ κερυβα-
 πίων ἱερῶν αἰὲς αὐτίζεσθαι*, *de abstin.* lib. 1. p. 157.
 Critias, *de abstin.* lib. 4. p. 352.
 Cronius *de antro* p. 57. Numenii *imic* *ibid.* p. 67. Platonici. Ejus
 ſcripta apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14.
 Cynici, *de abstin.* p. 84.
 Damonia ſecta Muſicorum ante Anaxagoram. *Plotin.* p. 189.
 Darii, Hyſtaſpis F. monumentum quo ſe Magorum diſcipulum eſt
 profeſſus. *de abstin.* lib. 4. p. 399.
 Demetrius *Ptolem.* p. 169. Mathematicus. p. 267. *ἐν τῇ περὶ λόγου ἀνα-
 φῆς* contra Diodorum, p. 267.
 Democrates, *de abstin.* lib. 4. p. 430.
 Democritus, *de abstin.* lib. 3. p. 259.
 Democritus Platonici. *Plotin.* c. 20.
 Demostrati *συγγραμματα*, *id.* c. 16.
 Dicæarchus. *Pythag.* p. 11. accenſurioribus accenſetur p. 38. Peripate-
 ticus τῶν σωτηρίας τοῦ σώματος καὶ ἀκρίβειας τῆς ἐλλείπει ἀναγκαζομένη,
 ὅς τὴν ἀρχαίων εἰς τὴν ἑλλείπει ἀφ' ἧς ἔχουσιν. *de abstin.* lib. 4. pag.
 343. 344. 347.
 Didymus. *Ptolem.* p. 180. Muſici. Ejus *συγγραμματα* περὶ τῆς ἀποφύσεως
 τῶν ἀρετῶν καὶ Πυθαγορείων. 209. 189. 210.
 Diodorus. Vide ſupra in Cornutus.
 Diogenes, *Pythag.* p. 21. *ἐν τῇ περὶ οὐλῶν ἀπίστος*. p. 6.
 Diogenes (Cynicus) *de abstin.* lib. 1. p. 94.
 Dionysiphantes *Pythag.* p. 9.
 Dionysius *Ptolem.* p. 269. 277. Muſicus *ἐν τῇ περὶ τῶν ἀρετῶν* p. 219.
 Halicarnaffenſis, p. 267.
 Diophanis Rhetoris Apologia pro Alcibiade in Sympoſio Platonis de-
 bacchante. *Plotin.* c. 15.
 Draconis Lex, *de abstin.* lib. 4. p. 433.
 Dux Samius *ἐν ἀντίπρῳ τῶν ἀπίστων* (ita & Schol. Euripid. ad Hecub. v.
 934. ſed Voſſius de Hiſt. Græcis p. 97. malit *ὄφρ* (*de finibus Sa-
 miorum*) *Pythag.* p. 3.
 [Eleuſinia ſacra. *de abstin.* lib. 4. p. 402. ὅστις τὸ φασματικὸν φῶς ἰστέον
 i. e. qui ſpectacula in illis Myſteriis vidit. *id.*

Empedocles *de abstin.* lib. I. p. 3. 7. 8. lib. 3. p. 259. versiculi sex de Pythagora. *Pythag.* p. 20. alii ejus versiculi, *de abstin.* lib. 2. p. 157. 158. 172. (Euseb. IV. 14. præparat.) 181.

Empedoclis quoque verba sunt *sensent.* 41. *Φυλάξ Θεός ἐστι καὶ ἀλάττης.*

Epicharmi dictum *ἐς ὄρεα, τὴς ἀκροῦ.* *de abstin.* lib. 3. p. 105.

Epicurus, *de abstin.* lib. I. p. 107.

Epicurci, *Ptolem.* p. 216. *de abstin.* lib. I. p. 7. 12. 28. 96.

Epidaurii templi inscriptio *ἀγίων ἑσθ' ἐνταῖς τοῖς θεοῖς ἰσχυρὸν ἐμφανῶν.* *de abstin.* lib. 2. p. 155.

Epigonia secta Musicorum ante Aristoxenum, *Ptolem.* p. 189.

Eratosthenes, *Ptolem.* p. 267.

Eubulus, *de antro* p. 59. Athenis, Platonici *Ἀλκίνοχος* c. 15. ejus *συγγραμμάτων* *πρὸς πρῶτον Πλατωνικὸν ζήτημάτων*, *Plotin.* c. 15. Expositio in Philebum & Gorgiam, & de his quæ Aristoteles Platonis *Reip. opposit.* c. 20. Vide & *infra Symbolus.*

Euclidis *τοιχομετρία ἢ ὁ κανὼν* *πλάτυμ.* *Ptolem.* p. 267. 269. 272.

Euclides Platonici. *Plotin.* c. 20.

Eudemus, *ἐν τῷ πρώτῳ τῇ Ἀριθμητικῇ ἐσθ' ἐνταῖς*, *Ptolem.* p. 282.

Eudoxio inscribit Porphyrius suos in Ptolemai Musica commentarios.

Eudoxus *ἐν τῷ ἰσχυρῷ ἢ ὁ κανὼν* *Pythag.* p. 5.

Evelpis Carystius, *de abstin.* lib. 2. p. 214. (Euseb. IV. 16. præparat.)

Euphantus ex Ægyptio idiomate in Græcum interpretatus orationem *πρὸς τὸν θεόν.* *de abstin.* lib. 4. p. 379.

Euripidis versus: *πρῶτον μὲν εὐδ' ἀξίον τοῦτο εὐδ'.* *de quinquæ voc. aliis*, *de animantium cognatione cum hominibus*, *de abstin.* lib. 3. p. 324. de Iovis Prophetis in Creta. lib. 4. p. 416. seq.

Eustochius, *Plotin.* c. 2. Alexandrinus Medicus. c. 7.

Firmicus Castrius. supra in Castritius.

Ad Gedalium Porphyrius scripserat libros VII. *exegeticos τῶν κατηγοριῶν* qui interciderunt.

Gentilianus, vide supra in Amelio.

Gemina mater & filia, Plotini discipula. *Plotin.* c. 7.

Hebraei, *de abstin.* lib. 2. p. 236.

Heliodorus Alexandrinus Peripateticus. *Plotin.* c. 10.

Heraclidis *συναγωγή μαθητική.* *Ptolem.* p. 213.

Heraclides Ponticus. *de abstin.* lib. 1. p. (8.) 49.

Heraclitus, *de antro* p. 62. 63.

Heraclaea secta Musicorum ante Aristoxenum *Ptolem.* p. 189.

Herennius Plotini condiscipulus, Ammonii dogmata prodit, *Plotin.* c. 3.

Hermachus Epicureus. *de abstin.* lib. 1. p. 412. 49.

Herminius, in *Categor.* p. 2. 16. Stoicus, *Plotin.* c. 20.

Hermippus ἐν δούτῳ περὶ τῶν νομοθετῶν *de abstin.* lib. 4. p. 431.

Hermippea secta Musicorum post Aristoxenum. *Ptolem.* p. 189.

Herodotus. *quæst. Homer.* 8. Αἰγυπτιακὴ βιβλ. liber secundus, ibid. ubi de Alexandro Cotyaensi & Philemons super scriptione loci Herodotei disceptantibus.

Hesiodus, *Pythag.* p. 21. *de antro* p. 71. *de abstin.* lib. 1. p. 10. lib. 2. p. 153. lib. 3. p. 338. (ex 1. Ἐργ. v. 118. seq.) lib. 4. p. 421.

Hippobotus. *Pythag.* p. 42.

Hippocrates Medicus, in *Categor.* p. 24 b.

Homerus *de abstin.* lib. 2. p. 231. (ex *Iliad.* α. 315.) lib. 3. p. 297. lib. 4. p. 342. 425. *Pythag.* p. 17. in *Categor.* p. 4. b. *quæst. Homer.* & *de antro.*

Ἐν τῷ ἀποδομαίαις. *quæst. Homer.* 8.

Hymnus in Apollinem. *de antro* p. 60.

Hyperides ἐν τῷ κτ' Δημάδου. *quæst. Homer.* 1.

Jamblichi filii uxor Amphiclea, Aristonis filia. *Plotin.* c. 9.

Indorum Gymnosophistæ. *de abstin.* lib. 4. p. 404. Brachmanes & Samanxi. ib. seq.

Iosephus ἐν τῷ δούτῳ τῇ Ἰσδαϊκῇ ἱστορίᾳ ἣν δι' ἐπὶ βιβλίων συνεπλήρωσε, *de abstin.* lib. 4. p. 381. Ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ τῷ δεκαλογίᾳ ὡς εἰκοσι βιβλίων ἐπεργματώσαν, p. 382. καὶ ἐν τῷ δούτῳ τῷ πρὸς αὐτὸν Ἑλλήνας, εἰσὶ ἧς διὰ τὰ βιβλία. ibid.

Ister (Ἰστῶς) ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν κρητικῶν *de abstin.* lib. 2. p. 225. (Euseb. IV. 16. præparat.)

Judæi, *de abstin.* lib. 2. p. 167. lib. 4. p. 380. seq. τριτῇ ἰδίᾳ φιλοσοφίᾳ apud Iudæos. p. 381. de Esæis illorum p. 382. --- 393. quem locum respicit Cyrillus Porphyrium laudans V. contra Julian. p. 180. Sacri Judæorum libri & Prophetarum apophthegmata. p. 393.

Latini τῇ σφᾷ ἀλάκτω. *de abstin.* lib. 4. p. 401.

Longinus Φιλαρχαῖος. *Plotin.* c. 14. κριτικώτατος, ἐλεγκτικώτατος. c. 20. φιλέλογος non φιλόσοφος. *Plotini* iudicio. ibid.

Ejus

Ejus liber ὡς δ' ἐχὼν apud Plotinum lectus, ibid. librum ὡς ὀρμηῆς Cleodamo & Porphyrio dicavit. c. 17. Epistola ad Porphyrium, qua ex Sicilia ad se venire in Phœniciam & Plotini scripta emendata ad se afferre rogat c. 19. libri superstiti adhuc Plotino scripti πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γαργίλιον Διμήλιον ὡς τέλος procœmium, c. 20.

Lycurgus Lacedæmonius. *de abstin.* p. 348. 353.

Lycus ἐν πύργῳ τῶν Ἰσραηλῶν, *Pythag.* p. 4.

Λυδῶν συγγράμματα. *Plotin.* c. 16.

Lysimachus Amelii Præceptor, *Plotin.* c. 3. Stoicus c. 20.

Ad Maccabæorum Historiam respicere videtur, *de abstin.* lib. 1. p. 5. seq. lib. 2. p. 236. seq. lib. 3. p. 391.

Magi Persarum, *de abstin.* lib. 4. p. 398. Darius Hytaspis Magorum discipulus. p. 399.

Manethos Μανέθης ἐν τῷ περὶ δ' ἐχάστου καὶ ὁμοειδίας, *de abstin.* lib. 2. p. 12. (Euseb. IV, 16. præparat.)

Marcellus Oronotius Senator, Plotini discipulus. *Plotin.* c. 7. Huic Longinus librum περὶ τέλος inscripsit, c. 20.

Maximum μεγάλαν vocavit Numenius. *Plotin.* c. 17.

μηδὲ Stoicus. *Plotin.* c. 20.

Melampus *de abstin.* lib. 3. p. 246.

Menander Comicus ἐν δυσκόλῳ. *de abstin.* lib. 2. p. 151. ejus versus de Syrorum intemperantia, lib. 4. p. 398.

Mesi Apocalypses, *Plotin.* c. 16.

[Mithra Mysteria, *de abstin.* lib. 4. p. 399. infra in Symbolus, & Pallas.

Moderatus Gaditanus Μοδέρωτος ὁ ἐκ Γαδείρων πάντων συνετώς ἐν ἑνδεκά βιβλίοις συναρτῶν τὸ δέσποιν τῆς αἰδέας (τῆς Πυθαγορείας). *Pythag.* p. 32.

Mufonius Stoicus, Athenis, *Plotin.* c. 20.

Neanthes, *Pythag.* p. 4. 38. Cyzicenus, *de abstin.* lib. 4. p. 395.

Nicander. *quest. Homer.* 8.

Nicomachus *Pythag.* p. 13. 41.

Nicothei Apocalypses, *Plotin.* c. 16.

Numenius. *de astro* p. 62. 67. 73. scripta ejus apud Plotinum lecta. *Plotin.* c. 14. Apameensis. *id.* c. 17. dogmata ejus scripsit & collegit Amelius, *id.* c. 3. Tryphon Plotinum plagii in Numenii scripta commissi arguit, itaque Amelius scripsit ad Porphyrium *περὶ τῶν καὶ τὰ δόγματα Πλωτίνου πρὸς τὸν Νυμνίωτον Διὰ Φορῶς*, *id.* c. 17.

Olympius Alexandrinus, Ammonii discipulus, æmulus Plotini. *Plotin.* c. 10.

Oraculum. *de abstin.* lib. 2. p. 130. seq. Clymeni redditum. *id.* p. 135. aliud Hermioni. p. 145. Magnesio cuidam p. 147. seq. de Domicimi libis. p. 150. aliud de Diomo. p. 175.

Origenes Plotini condiscipulus *Plotin.* c. 3. 14. 20. ejus liber *περὶ δαιμόνων*, *id.* c. 3. & 14. ad Gallienum Imp. *ὅτι μόνον ποιητὴς ὁ βασιλεὺς*, *id.* c. 3.

Marcellus Orontius. Vide supra, Marcellus.

Orpheus. *de astro* p. 64. 65.

Οἱ πλείοι ἐν τοῖς περὶ ζώων φρονήσεως, *de abstin.* lib. 3. p. 270.

Pallas ὁ ἄρξα τὰ περὶ τῶν Μίθρα συναγωγῶν Μυστηρίων ἐφ' Ἀθῆνας τὴν ἀντικρατίαν. *de abstin.* lib. 2. p. 225. (Euseb. IV. 16. praparat.) lib. 4. p. 400.

Papastius, *Ptolem.* p. 269. junior ἐν τῷ περὶ τῶν καὶ Γεωμετρίας καὶ Μουσικῶν λόγων καὶ Διασχημάτων, *id.* p. 244. Mathematicus, p. 267.

Parmenides ἐν τῷ Φυσικῷ, *de astro* p. 68.

Parmeniscus (Grammaticus) *quæst. Homer.* 7.

Paulinus Scythopolitanus, Medicus, Plotini discipulus, *Plotin.* c. 7. οἱ τὰς περιηγήσεις τῆς ἰήσεως (ἰθακής) γεώψαρτος, *de astro* p. 56.

Peripatetici, *de abstin.* p. 7. 12. Peripatetica dogmata, Plotini scriptis inspersa, *Plotin.* c. 14.

Pherecydes Syrius, *de astro* p. 71.

ἐν τοῖς Φιλήμοσι συμμίκταις περὶ Ἡροδοτικῶν διορθώσεων ὁ Γραμματικὸς Διαλεξιόμενος, *quæst. Homer.* 8.

Philetas

- Philetas, *quæst. Homer.* 8.
 Philiscia secta Musicorum post Aristoxenum, *Ptolem.* p. 189.
 Philistus, *quæst. Homer.* 8.
 Philo Byblius. Vide infra in Sanchoniathon.
 Philocomi συγγραμματα, *Plotin.* c. 36.
 Philolaus, *Ptolem.* p. 256.
 Philosophorum vulgus, *de abstin.* lib. 2. p. 200.
 Philolophus οὗ τῷ ὀνόματι ἐκείνῳ, *de abstin.* lib. 2. p. 214.
 Phœbion Stoicus. *Plotin.* c. 20.
 Phœnices, *de abstin.* lib. 2. p. 138. 224.
 Phylarchus ἱστορίῳ, *de abstin.* lib. 2. p. 226. (Euseb. IV. 16. præparat.)
 Physici, *de abstin.* lib. 1. p. 35.
 Pindarus, *de abstin.* lib. 1. p. 73 ἐν ὁμοσπονδίοις, lib. 3. p. 285.
 Plato, in *Categor.* p. 17. *Ptolem.* p. 220. *de antro* p. 67. *quæst. Homer.* 9. *de abstin.* lib. 1. p. 77-78. lib. 2. p. 192. 194. 201. 234. 235. lib. 3. p. 259. 311.
 Gorgia, *de antro* p. 71.
 νόμων αἱ. *quæst. Homer.* 1.
 Philebo, *Ptolem.* p. 255.
 (Theæteto) *de abstin.* lib. 1. p. 71--73.
 Timæo, *Ptolem.* p. 227. seq. 267.
 Platonici, in *Categor.* p. 24. *Ptolem.* p. 228. *de abstin.* p. 190.
 Plutarchus, *de abstin.* lib. 3. p. 289. ἐν πολλοῖς βιβλίοις contra Stoicos & Peripareticos docens mutas animantes ratione non destitui, 321. lib. 4. p. 353; ubi Lycurgi vitam respicit.
 Poëtæ versus, *de abstin.* lib. 2. p. 234. lib. 4. p. 420.
 Poëtæ versiculi de Thoibus Gente Athea Thracum, *de abstin.* lib. 1. p. 30. lib. 2. p. 132.
 Poëtæ Samii distichon de Pythagora. *Pythag.* p. 2.
 Poëtarum dicta, Deos sacrificia non curare nisi pura mente offerantur, *de abstin.* lib. 2. p. 230.
 Poëtæ δρακύν dicunt προβλέπειν, ab acie visus quæ est in dracone, *de abstin.* lib. 3. p. 264.
 Polëmo. *Plotin.* c. 11.
 Polyclitus Πολύκλειτος (Grammaticus ut videtur) *quæst. Homer.* 8.

Porphyrus (Βασίλειος & μάλαχ[Ⓢ] Plotin. c. 17.) Tyrium se & à Plotino ad scripta ejus emendanda adscitum testatur Plotin. c. 7. ποῦμα ejus in Platonis natalitiis prælectum cui titulus ἱερὸς γάμος c. 15. Apologiæ Alcibiadis à Diophane Rhetore scriptæ confutatio. ibid. contra Plotinum liber & ab Amelio confutati ejusdem libri palinodia, c. 18.

Potamo, Plotin. c. 9.

Proclinus Platonicus ὁ περὶ τῆς Τρωάδα Διγατηρίας, Plotin. c. 20.

Propheta (Moses) de antro p. 62. ex Numenio.

Ptolemais Cyrenæa Pythagorica ἐν τῇ Μῆσικῇ συγγραμῇ, Ptolem. p. 207. 208. 209.

Ptolemæus Peripateticus, nihil scripsit præter ποιήματα καὶ λόγους Πτολεμαϊκούς, Plotin. c. 20.

[**Pygmalion** Phoenix Cypri Rex de abstin. lib. 4 p. 395. 19.

Pythagoras, de antro p. 70. quæst. Homer. 25. de abstin. lib. 1. p. 35. 42. seq. 48. lib. 3. p. 259. 325. lib. 4. p. 412.

ejus Epigramma in sepulchrum Jovis, Pythag. p. 11. & apud Cyril-
lum p. 342. lib. X. in Julian. in sepulchrum Apollinis ἐλεγείον. p.
10. Versiculi ex aureis carminibus, p. 26. ποταγόμενοι δὲ ζῆα,
omnes animas sensu præditas rationabiles esse, de abstin. lib. 3.
p. 240. ὁ ψὸν τρεφῆς, ᾧ μεθένα ἀδικεῖν, p. 328.

Pythagorei, de antro p. 70. de abstin. lib. 1. pag. 49. 70. lib. 2. p. 172.
188. lib. 3. p. 299.

Pythagoricos plurimum sequitur in Musicis Ptolemæus, Ptolem. p. 193.
De Pythagoricorum ab Aristoxeniis differentia Didymus scri-
psit, id. p. 209.

Rhadamantus per animantes jurans, de abstin. l. 3. p. 284. 285.

[**Rogatianus** Senator, Porphyrii æqualis, de abstin. lib. 1. p. 106. Ploti-
ni discipulus. Plotin. c. 7.

Sabinillus, Senator, Plotini discipulus, Plotin. c. 7.

Sanchuniathonis Φοινικικὴ ἱστορία quam Phœnicum ille lingua scripsit &
Philo Byblius Græce vertit, de abstin. lib. 2. p. 225. (Euseb. IV.
16. præpar.)

Sandales, de Syge. 283. 285.

Scythæ,

Scythæ, *de abstin.* lib. 3. p. 283. 287. lib. 4. p. 429.

Seleucus Theologus, *de abstin.* lib. 2. pag. 223. (Euseb. IV. 16. præparat.)

Septem Sapientes, *de abstin.* lib. 1. p. 35.

Serapion Alexandrinus Rhetor, auditor Plotini. *Plotin.* c. 7.

Severi Platonici scripta apud Plotinum lecta, *Plotin.* c. 14.

ὡς τις αὐτῶν σοφὸς ἔφη, lib. 2. p. 185. (apud Euseb. IV. 11. præpar.) ὡς ἔφη τις λέγων ἁρῶν, lib. 3. p. 278.

Simonides, *quæst. Homer.* 8.

Socrates *de abstin.* lib. 1. p. 35. lib. 3. p. 239. 284. 286. 311. 328.

Sophista, *de abstin.* lib. 4. p. 411. apud Lacedæmonios nullus, id. p. 351.

Sophocles ἀλκίμοωνι *quæst. Homer.* 1.

πολυίδης, *de abstin.* lib. 2. p. 153.

Stoici, *in Categor.* p. 19. b. 24. *de antrop.* 62. *de abstin.* lib. 1. p. 7. 12. lib. 3. p. 241. Stoica dogmata libris Plotini inspersa, *Plotin.* c. 14.

Stratonis Physici λόγος, sive liber quo probavit sensum non posse esse se sine intelligentia, *de abstin.* lib. 3. p. 304.

Παρ' ἐνίοις δ' ἰστένηται τῶν συγγραφέων, *de abstin.* lib. 2. p. 149.

Symbulus σύμβουλός, ὅπερ τὴν τῶν μυσθίων ἱστορίαν ἐν πολλοῖς βιβλίοις ἀναγεγράφας, *de abstin.* lib. 4. p. 399. lege ἔνυβλός.

Syri, *de abstin.* lib. 2. p. 236. lib. 4. p. 395.

Thaletis πτωχῶν δόχαιοι, *Pythag.* p. 21.

Thaumasius Plotini auditor, *Plotin.* c. 13.

Themistocles Stoicus, *Plotin.* c. 10.

Theodosius Ammonii discipulus, *Plotin.* c. 7.

Theodotus Ἀθηναῖος ἀλάχός, *Plotin.* c. 20.

Theologi, *de abstin.* lib. 2. p. 206, 207, 212, 229. *de antrop.* 67. Θεόσοφοι, *de abstin.* lib. 2. p. 187. ἄτε φησὶν ὁ Θεολόγος, p. 189.

Theophrastus, *de abstin.* lib. 2. p. 124. 131. 139. lib. 2. p. 167. 183. 206. 221. lib. 3. p. 321. lib. 4. p. 354. 426. Ἐπεὶ Μουσικῆς, *Ptolem.* pag. 240. seq. ἀλλὰ πολλῶν ἔστι παρ' ἐκείνοις παλαιῶν ἀποδείξεις &c. *de abstin.* lib. 2. p. 156.

Theopompus ἰστένηται, *de abstin.* lib. 2. p. 146.

Thrasyllus ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ τῶν πόντων (ita leg.) *Ptolem.* p. 266.

- Thueydides, *quæst. Homer.* 8.
 Timæus, *Pythag.* p. 4.
 Tiresias, *de abstin.* lib. 3. p. 246.
 Tragœdia, *Plotin.* c. 17.
 Triptolemus antiquiss. legislator Atheniensium, *de abstin.* lib. 4. p. 431. ejus tres leges Eleusine, *ibid.*
 Tryphon Stoicus & Platonius, *Plotin.* c. 17.
 Tynnichi pœan in Apollinem, *de abstin.* lib. 2. p. 152.
 Xenocrates *de abstin.* lib. 4. p. 431. 432. Dialecticam tractaturus, à voce incipit, quod ei vitio vertitur, *Ptolem.* p. 193.
 Zeno, 3. *de abstin.* p. 311.
 οἱ δὲ Στωϊκοί (Stoici) *de abstin.* lib. 3. p. 294. *sentent.* 44.
 Zenodotus, *quæst. Homer.* 25. 30.
 Zethus, *Plotin.* c. 2. Arabs, Plotini discipulus, Medicus, c. 7.
 Zoroaster, *de antro* pag. 59.
 Zoroastri Apocalypses, *Plotin.* c. 16. suppositas esse Porphyrius συχνοῖς ἐλέγχοις demonstravit. *ibid.*
 Zostriani liber, libris quadraginta ab Amelio confutatus, *Plotin.* cap. 16.
 Zoticus, Criticus & Poëta, Plotini discipulus, *Plotin.* c. 7. Vide & supra in Antimachus, atque Ἀντιμαχικόν.

LUCÆ

LUCAE HOLSTENII

de Vita & Scriptis

PORPHYRII PHILOSOPHI DISSERTATIO

CAP. I.

Historia pars Biographica. Vita Philosophorum quorū modis & à quibus scripta. Suidas explicatus. Hæreses ex Philosophia orta. SS. Patrum testimonia de Porphyrii eruditione.

Qui vitæ magistræ, & actionum humanarum speculum historiam dixere, omnium optime naturam, & dignitatem ejus perspexisse videntur. Nam cum duo sunt quæ vitam humanam gubernant, sapientia ac prudentia: quarum illa divinarum, ac humanarum rerum cognitione animum supra se ad DEum & cœlestia erigit; altera vero consiliorum, actionumque moderatricem in hoc vitæ stadio sese præbet: utraque sanè historiæ beneficio comparatur. Cum enim propria perveſtigatio difficilis sit, & æmulum periculi plena, nec nisi longo itinere ad propositum finem perducatur: historia unum sub aspectum exhibet, quicquid à præclaris ingeniis subtiliter investigatum, & multo cum labore repertum fuit: tum egregia virtutum exempla, & varios consiliorum eventus, casusque ancipites proponi: ut, quod Comicus ait, inspicere tanquam in speculum in vitas præstantium virorum liceat, atque ex aliis sumere exemplum sibi, & quid faciendum ac fugiendum, sui sine parte periculi cognoscere. Nec solum tutior ea, sed brevior quoque, faciliorque via est, quæ per exempla ducit: nihil enim efficacius illustri exemplo magni viri: ad cujus memoriam animus consilia factaque omnia, velut ad regulam, exigit: cujus virtute ad laudis & gloriæ studium concitetur. Atque ut ingens quædam pictura, magnam hominum actionumque varietatem artificis ingenio mire confusam exhibet.

exhibens, illa ipsa varietate spectantium quidem oculos animosque maxime oblectat: si tamen una præ cæteris luculenta effigies emineat, revocat ea spectatorem, & peculiari quadam voluptate detinet. Ita etiam integra quædam, & καθολικῶς scripta historia magna quidem præceptorum, atq; exemplorum copia animum legentis instruit; sed si unius cujusdam præstantis viri virtutem & præclaras actiones accuratiori studio præ cætero opere expressam offendat, hæret animus consiliorum, factorumque admiratione, & vehementiori affectu ad pulcherrimi exempli imitationem excitatur. Quocirca duplicem ferme scribendi rationem ab iis servatam videmus, qui aliorum res gestas ingenii monumentis ad posteritatis memoriam transmissere; ut vel integram alicujus gentis historiam continuo filo detexerent; aut præstantis cujusdam hominis vitam peculiari opere narrarent, & virtutes, vel vitia ejus vivis, quod ajunt, coloribus depingerent: ut scorsim posita rectius singula perspicerentur. Et hujus quoque, ni fallor, instituti principem auctoremque Homerum recte dixerimus: qui utriusque scribendi generis exemplar duplici opere proposuit; quorum altero expeditionem Trojanam communibus omnium Græcorum consiliis armisque susceptam, & collisas inter se Europæ Asiæque vires describit: Altero autem unius Ulyssis prudentiam per varios periculorum casus exercitam, omnibus artis, atque ingenii coloribus depictam exhibet. Nisi quis forte alius originem à Moysæ vetustissimo omnium historico, adeoque ab ipso Dei spiritu repetere malit: cujus instinctu sacram historiam literis consignatam credimus. Divinus enim Moysæ cum generis humani primordia, seriemque Patriarcharum, & Judaicæ gentis historiam, sacra, ac leges quinque libris exposuisset: peculiari quoque opere Jobi vitam, atque egregiam in extremis calamitatibus animæ constantiam, & pietatem erga Deum edidit: ut Judæorum animos longa servitute, & diuturnis erroribus afflictos tam insigni potentia Divinæ exemplo confirmaret: Nam & hujus libri autorem, vel interpretem Moysen doctissimi quique credunt, eamque scribendi rationem infiniti dein sacri ac profani autores imitati fuere. Sed cum duplex vitæ genus sit: alterum quidem quod in publicis rebus administrandis, & in belli pacisque artibus excolendis versatur, quod activum vocant: alterum vero quod omnia publicorum negotiorum cura, sapientiæ studiis, rerumque divinarum atque humanarum per investigationi impenditur, & contemplativum appellatur: primum quidem illud totum ad civilem societatem spectat; quæ conjunctis multorum consiliis, operisque regitur: ideoque qui eam vi-

vendi

vendi rationem sequuntur, haud dissimiles videntur histrionibus, quorum quisque suam personam ita sustinet, ut omnium actiones simul conjunctæ unum drama exhibeant: alterum vero umbraticis scholarum porticibus aut Musei parietibus inclusum delitescit, & procul à fori strepitu in privato otio ita degitur, ut ejus sectatores *μυηδοῖς* tragicis recte compares, qui singuli per se suas partes absolvunt: ac proinde autores, qui de claris in utroque genere hominibus scripsere, in duas classes recte distinguere existimo: ut altera quidem virorum belli, aut pacis artibus illustrium vitas complectatur: altera vero eorum qui sapientiæ & doctrinæ laude claruerunt. Sed ut magnæ continentis regio aliarum provinciarum confiniis undique cincta, ob permixtos, confusosque vicinorum limites ægre distinguitur: insula autem, quam apertum mare circumluit, aut regio continuo montium tractu, vel deserta arenarum solitudine definita, nullo negotio describitur: sic politicorum hominum vitæ, & res gestæ seorsim difficilius explicantur; quod aliena multa iis permixta sunt: quæ cum nec plene narrari, nec omitte prorsus possint, minus facilem historiam reddunt. Contra vero qui sapientiæ studia in privato otio consecrantur, eorum quoque vita peculiari opere, rectius narratur: quæ ferme in præceptorum ac discipulorum enumeratione, tum in dogmatibus, operumque titulis recensendis consistat. Et extant egregii in utroque genere scriptores, quos si hoc loco recenserem posteruditissimos viros, qui de Græcis, Latinisque historicis nuper tractarunt, actum agerem. Sed paucis duntaxat de illis exponam, qui vitas virorum sapientiæ aut literarum studiis illustrium, quos Græci communi *φιλοσόφων* aut *σοφιστῶν* nomine complectuntur, scripsere: quod ad præsens nostrum institutum ea tractatio spectet. Hos scriptores in duo genera Theodoretus distinguit *serm. 2. θεορ.* quorum alii dogmata tantum & sententias Philosophorum recensent: alii vitas quoque singulorum dogmatis adjungunt: quibus tertium puto addendum esse eorum, qui vitas tantum, seu elogia scripsere: quales nunc existant Philostrati *βίοι σοφιστῶν*; duobus libris comprehensæ: & Philosophorum ac Sophistarum vitæ ab Etnapio scriptæ: quibus etiam accenseo Marini Neapolitani librum de vita Procli, quem alio nomine *περὶ ἐνδοξαστορίας* inscripsit: & Choricii orationem funebrem à Photio laudatam, qua Procopii Gazæi vitam elegantissime narrat: quam brevi cum integra Procli vita ex Vaticano manuscripto. publici juris faciam. Ad primum vero genus pertinent Plutarchi *περὶ δεσποκόντων τῆς φιλοσοφίας*, h. e. de placitis Philosophorum libri quinque; eorumque epitomæ:

quæ nomine *φιλοσοφία ἱστορίας* inter Galeni opera extat: rectius autem Aetio Theodoreti testimonio tribuitur. eodem quoque referendi Xenophontis *Συμπνημονισμάτων*, sive *Socraticarum dissertationum* libri quinque, & octo libri *Ἀποτίβων* Epicteti ab Arriano ad Xenophontis imitationem scripti: & ejusdem *ἀμολιών* sive *ἀγαλῆων* libri XII. quos Photius in Biblioth. & A. Gellius l. 1. cap. 2 & l. XIX. c. 1. tum Simplicius principio commentarii in Enchiridion Epicteti laudat: quorum quatuor tantum hoc tempore supersunt. Ejusdem generis fuit Aristotelis *συλλογὴ τῶν πρὸς Πυθαγόρειους δρεσκόντων*, cujus testimonio Simplicius lib. 2. de Cælo bis terve utitur, & Alexandri Polyhistoris liber de Symbolis Pythagoreorum, citatus à Cyrillo libro v. c. Julianum, & Xenocratis *πυθαγόρεια*, quæ Laertius commemorat. Item Eudemī *ἀστρολογικὴ ἱστορία* qua exposuit quid quisque in ea scientia invenisset: quam præter alios Simplicius ad 2. de Cælo aliquoties citat; aliorumque similia opera, quorum nunc non est commemorandi tempus. Illi vero qui de vita & dogmatibus clarorum virorum, eorumque operibus tractarunt, longe plurimi ab antiquis recensentur: & supersunt etiam nunc præstantes aliquot in hoc genere scriptores, inter quos Herodotus, edito de genere & vitæ Homeri libro, principem locum meretur: extat etiam Plutarchi liber, quo decem oratorum Græciæ vitas complexus est. Longe autem celeberrimi sunt Diogenis Laërtii libri X. *περὶ βίων, καὶ δογμάτων, καὶ ἀποφηγμάτων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ὀδωκμησάντων*, & Hefychii Milesii liber *περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ ἀγαλαμψάντων ὁσίων*, quem Suidas vocat *ὀνοματολόγον ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομασάντων*, & epitomen ejus suo operi inseruit: idem enim volunt sequentia verba, *ὅτι πρὸς τὴν τὰ τοιαῦτα βιβλίον*, cui loco sanissimo & integerrimo frustra Cl. Meursius medicinam facere conatur: neque enim Hefychii librum recte Diogenis Laërtii epitomen dixeris, cum ille non solum Philosophos, sed Grammaticos quoque & Rhetores, item poetas & historicos commemoret. Sed Suidam ea quæ illustrium virorum vitis suo operi inseruit, magnam partem ex Hefychio transcripsisse non dubitabit qui utrumq; contulerit. Et ostendit mihi ejusmodi *πίνακας* veteres manusc. ex Suida collectos, aut potius à Suida transcriptos, Jacobus Sirmondus, vir ingenio & omnis eruditionis laude maximus. Extant præterea in hoc genere Philostrati libri VIII. *de vitis Apollonii*, & Jamblichi libri duo priores *de vitis Ἑσέλια Pythagoræ*: quos brevis cum aliis duobus edam. quatuor enim duntaxat ex VII. ad nos pervenere. Et pertinent hæc Porphyrii *de vitis Philosopherum* libri IV. quorum primum nunc iterum in-

Incem profero; de quo opere paulo post accuratius agendum erit. Hujus quoque generis sunt Suetonii libri duo *de Illustrium Grammaticorum, Rhetorumque vita*: tum D. Hieronymi, & qui Hieronymum exceperunt, Gennadii, Isidori, Ildefonsi, atque Sigiberti *Illustrium Scriptorum Catalogi*: quo etiam spectant XII. *Prophetarum vita* ab Epiphanio scriptæ: ut & Euthalii diaconi libellus *de vita & peregrinationibus B. Pauli*: alique similes, quos studio omitto: cum mihi non nisi de Philosophorum vitis tractare propositum sit. *Isidori Philosophi vitam* à Damascio scriptam legit Photius, & Suidas: qui plurima inde excerpserunt: & incerti auctoris fragmenta de vita Pythagoræ ex eodem Photio Porphyrii libello subjunxi. Aristotelis quoque vitam incogniti auctoris, cum J. Nunneseii commentario, ante aliquot annos in Belgio edidi. Eos vero Illustrium vitarum auctores quos Athenæus, Diogenes, Suidas, alique laudant, quosque temporum injuria nobis invidit, prolixum esset hic commemorare: ex quibus maxime celebrantur Aristoxenus, Callimachus, Hermippus, Aristocles Messenius, Sotion, atque ejus abbreviator Heraclides: tum citati à Porphyrio hoc libro Antiphon, Hippobotus, Neanthes Cyzicenus, similesque alii. Cæterum si quis tria illa scriptorum genera inter se contendat, apparebit haud dubie, primum illud quod vitas tantum aut elogia complectitur, non tam ad narrationem fidemque historicam, quam ad sophisticam *ῥητορικὴν* comparatum esse: alterum quoque quod dogmata & placita tantum recenset, cum nihil fere *πρακτικόν* contineat, philosophicum potius quam historicum esse dicendum: tertium vero illud proprie ad particularem historiam pertinere: quod & multo plus utilitatis ad solidam rerum cognitionem affert; cum non dogmata solum commemoret: sed id quoque præcipue ostendat, unde & à quibus Græcorum sapientes doctrinam suam hauserint: dum peregrinationes eorum ad barbaras nationes, & longiorem cum iis consuetudinem narrat: inde enim manifeste apparet ἡ βαρβάρων φιλοσοφίας ἐλλανικῇ κλοπῇ, & universam gentiliū sapientiam ex Hebræorum & Chaldæorum fontibus derivatam fuisse, liquido perspicitur: quod Cl. Alexandrinus Strom. V. & VI & Eusebius præp. evang. lib. X. prolatis Græcorum testimoniis abunde comprobant: quo ipso Græcorum *συναφαις καὶ σφιστικῇ προδραίᾳ*, ut Eusebius vocat, & blasphemæ adversus religionem nostram calumniæ prorsus convelluntur: & sacrarum literarum fides atque autoritas adstruitur: tum vero plurimorum errorum fontes ac principia, quos hæretici in Dei Ecclesiam invehere studuerunt, deteguntur. Philosophos enim:

plerorumque hæreticorum patriarchas non injuria à Tertuliano appellatos fuisse, non uno exemplo ex hoc Porphyrii libello probari potest: Nam duplex Pythagoreorum *συνήθεια*, quæ τὰς αἰσθητικὰς τ' εὐνομαῖαν καὶ ἀλογιστικὴν διωκτικὴν συνήθειαν complectitur, duo illa contraria Manichæorum principia hæud dubie nobis peperit: quos alia multa à Pythagora mutuatos esse unius Epiphanii lectione satis superque constat: nam quod ille hæ. 66. c. 9. Manetem docuisse scribit, carnibus vescentem, animam quoque devorare, & in animal illud mutari quod comederat: nonne id ex Pythagoræ *δοκχῇ* derivatum: qui animantium esu abstinendum præcipiebat, *ἀσθλιὸν ἔσθην* πλεον, & quod omnes animas *ὁμοειδῆς* crederet? cumque idem Pythagoras docuisset, animam divinæ auræ particulam ad inferiora prolapsam corpori velut carceri includi, & corporeæ affectionis vinculis captivam detineri: ex quibus nisi purgata recesserit, recidere eam in alia corpora: purgatam vero tandem ad cognata sydera, & cœlestem animarum chorum reverti: Manes eadem illa dogmata sua fecit, ut ex citato Epiphanii loco videre est. Asserebat enim animam Dei particulam, avulsam à Deo à principibus contrarii principii, captivam in corpus detrudi: & post transmigratorem sive transfusionem in quinque corpora, tandem per lunam atque solem ad beatorum regionem transmitti: quam *μεταγχομὸν ἢ ἀσπιδόσιν* animæ vocabant: quæ deliria Epiphanius c. 28. & 55. abunde refutat. Quibus affines sunt Origenis errores *ὅτι πνεύματος ἢ ψυχῆς*, quorum *ἀφορμὰς* atque ansam ex Pythagoræ & Platonis doctrina eum sumpsisse nemo philosophicæ historiæ peritus dubitat. Præterea, quod Porphyrius mare lacrymam appellatum à Pythagora prodidit, id omnino convenit cum Judæorum fabulis, qui Deum quotiescunque calamitatum Judaicæ gentis reminiscitur, duas lacrymas in mare oceanum effundere docent. Cumque Ægyptios Nilum, & Empedoclem mare terræ sudorem appellasse Proclus lib. 1. in Timæum, & Aristoteles Meteor. lib. 2. c. 3. testentur: quis non videt ex qua officina eorundem Manichæorum & Valentinianorum dogma prodierit: quos imbres principum materiæ sudores dixisse Irenæus & Titus Bostrensis lib. 1. atque Epiphanius hæresi 66. affirmant? quæ profana deliria à rustici illius Comici opinione parum differunt, qui cœlo pluvie Jovem per cribrum mingere credebat: aut Poetarum fabulis, qui thermas Himerensium ex eo ortas sinxere, quod Hercules devictis gigantibus sudorem isthic abluisset. Taceo enim de incantationibus, aliisque magicis præstigiis, quas cum Pythagora Basilidis atque Manetis sectatores

res communes habuere: ut & illa quæ de symbolica & mystica docendiratione, de silentio & exploratione discipulorum: tum quæ de *διηροκηπτοῖς* Hebræorum hoc opusculo traduntur. De quibus nonnulla in notis hiscæ attigimus: alia ad uberiores in Jamblichū observationes servo.

Caterum cum integrum Porphyrii opus, quod temporum injuria nobis invidit, proferre non licuerit: ut jacturam, quam res literaria tam luculentæ historiæ interitu fecit, aliqua parte supplerem, placuit ea quæ de ipsius Porphyrii vita scriptisque hætenus apud varios auctores observavi, in unum colligere: & accuratius nonnulla ad examen revocare, quæ minus rectè à clarissimis nostri sæculi scriptoribus prodita videntur. Qua in re cum unicum illud mihi propositum habuerim, ut nostro studio ad sacræ ac profanæ historiæ cognitionem, tum ad Pythagoræ ac Platonis Philosophiam illustrandam nonnihil utilitatis accederet: facilem ab æquis judicibus veniam spero, si qua ab recepta magnorum virorum sententia discedam: nec quisquam existimaverit me vitio *αἰσῶλης*, aut contradicendi studio adversus publicum totius orbis præjudicium, Christi hostem, & veritatis calumniatorem defendendum suscepisse: cujus blasphemias & ipse toto animo detestor, & viro cætera maximo excidisse nollem: ingenii vero præstantiam & philosophandi subtilitatem cum sanctissimis Ecclesiæ scriptoribus summo opere me admirari fateor. Et si forte eorum auctoritate hujus scriptis invidiam declinare liceat, producā hoc loco aliquot ipsorum testimonia, quibus Porphyrii ingenium ac doctrinæ magnitudinem, tum operum ejus præstantiam deprædicarunt: ut dum cum ipsis loquor, non nisi cum ipsis reprehendi & damnari possim. Et Eusebius quidem, qui Porphyrii blasphemias XXX. libris refutavit, lib. 3. & 9. de præpar. Evang. in clarissimorum Philosophorum numero eum ponit, sive ut ipse loquitur, τῶν μάλιστα διαφανῶν καὶ πᾶσι γνωρίμων, καὶ πᾶσι κερδὸν φιλοσοφίας παρ' Ἑλλήνων ἀπηνειγμένων. Eodemque modo Cyrillus, libro primo contra Julianum ait illum ob profanam eruditionem, δόξαν εὖ αἰσῶν, hoc est famam egregiam inter suos obtinere. Unde & Divus Augustinus libro septimo de Civitate Dei, c. 25. *Philosophum nobilem* illum appellat. quem libro 10. cap. 10. *doctiorem Platonem*: & cap. 32. *hominem non mediocri ingenio præditum*. alibi, *magnum gentiliū Philosophum*. libro autem 19. c. 22. *doctissimum Philosophorum* vocat *quamvis* (inquit) *Christianorum acerrimus inimicus*. Adeo sanctissimi viri judicium nullo affectu præpediri potuit, quin eximix eruditionis laudem juratissimo hosti tribueret. Boethius autem non minus san-

citatis & martyrii gloria, quam omnis sacrae ac profanae philosophiae cognitione celebris, quanti Porphyrium fecerit id vel ex eo apparet, quod libros ejus non solum legerit, sed Latine translatis iteratis commentariis illustraverit, ut ab aliis quoque iidem legerentur, tum quod in explicatione Aristotelis & universa philosophandi ratione unum Porphyrium ceteris omnibus se praefere, ac sequi testetur: ut cum maxime Porphyrii exemplo Platoniam doctrinam cum Aristotelica conjunxisse existimem, quod honorifica de ejus eruditione scriptisque testimonia, quae passim apud Boethium extant, clarissime ostendunt. Libro in categor. ait se in exponendo Porphyrii sententiam secutum, quod videbatur expeditior planiorque esse, ita & lib. 1. majorum commentariorum in librum de interpretatione testatur se expositionem maxime à Porphyrio transtulisse. *hic enim, inquit, nobis expositor & intellectus acumine, & sententiarum dispositione videtur excellere.* & ad text. 2. *sed Porphyrius de utrisque acutè subtiliterque judicat, & Alexandri sententiam magis probat.* Et mox addit: *quocirca Alexander vel propria sententia, vel Porphyrii auctoritate probandus est.* lib. 2. text. 14. *multas confusiones multasque in omissionibus errores hic locus optime intellectus, venaciterque perceptus subtilis: & haec est expositio, quam nullus ante Porphyrium expositorum vidit.* & text. 21. ait Alexandri sententiam non quidem abhorrere à ratione, *sed Porphyrii esse meliorem*: additque cum locum à Porphyrio diligenter esse expositum. lib. IV. ad text. 46. improbata Herminei expositione ut nimis obscura, subjungit; *nos autem Porphyrium sequentes, eique doctissimo viro consentientes dicimus, &c.* & lib. V. textu 58. qui est de unitate enunciationum, cum dixisset multos ejus loci caligine confundi, ut digne exequi, & quod ab Aristotele dicebatur expedire non possent, allatis variorum explicationibus addit tandem: *Sed omnes hi nihil omnino intelligunt, sed est melior expositio quam Porphyrius dedit.* Atque haec Sanctorum hominum testimonia adduxi, ne opera, quam Porphyrii scriptis restituendis atque illustrandis impendi, mihi fraudi sit apud eos qui contra veterum auctoritatem omnes ipsius libros, & imprimis quidem illos quibus vertendis & exponendis Boethius jam olim laborem impendit, à scholis ablegari, & ex manibus studiosorum excuti volunt; ut suppressa & deleta veterum memoria novas suas merces majori pretio venditent. Quibus saltem sufficere debebant clades illae quas Gothorum & Saracenorum aliorumque barbarorum inundationes rei literariae intulerunt. Sed nunc de vita scriptisque Porphyrii narrare aggrediar.

CAP.

CAP. II.

Porphyrii patria & genus : nomen vernaculum Malchus : etas per annos digesta : Sicula commemoratio. D. Augustini sententia de Porphyrio Siculo.

PORPHYRIUS, ut quidem ipse in Plotini vita de se scriptum reliquit, patriam habuit Tyrum, nobilissimam & principem Phœnicie civitatem. Idemque Eunapius & Suidas, sive ipsius fidem, sive publicum omnium consensum secuti, prodiderunt. Parentes illi haud ignobiles fuisse Eunapius affirmat. Et ipse in Plotini vita patris sui meminit, cum quo commune sibi Malchi nomen fuisse ait patria Syro-Phœnicum lingua : quod Græca βασιλέα, Latina regem significat, unde ex purpura, regie dignitatis insignibus, Porphyrii nomen Longinus præceptor ipsi fecit : quod Græcis auribus Malchi nomen insolens ac barbarum videbatur. Verba ipsius Porphyrii in Plotini vita hæc sunt : *τί-
ζεσθαι ὁ Ἀμελίου βιβλίον, ὃ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ* (ita isthic est legendum) *περὶ τῆς τοῦ δόγματος τῆς Πλωτῖνος περὶ τῆς Νυμηνίου Διαφορᾶς. περὶ
φώνησε ἢ αὐτὸ βασιλεῖ ἐμοί. βασιλεῖς ἢ τὸ νομα τῇ Πορφύρειᾳ ἐμὸν
περὶ τῆς, καὶ μὲν πατρὸς Διαλέκτου Μάλχου καλεῖται. ὅτι μετὰ
πατρὸς ὄνομα κέκληται. ἢ ἢ Μάλχου ἐρμηνείαν ἔχοντι βασιλεῖς, εἰς
Ἑλληνίδα Διαλέκτου μεταβάλλειν ἰδεῖται, &c.*

*Amelium librum composuit, quem inscripsit de differentia doctrina Plotini & Numenii : hunc librum mihi βασιλεῖ hoc est, Regi nuncupavit. nam id nomen mihi Porphyrio erat : qui patria dialēcto Malchus vocabar. quod nomen & patri meo fuit, ac Malchi nomen, si quis in Græcam linguam transferre velit, βασιλέα sive Regem significat. & subjungit ; Longinum sibi sub vernaculo nomine, Malchi librum inscripsisse : Amelium Græca voce βασιλέως uti matuisse. Idemque Eunapius hisce verbis in ejus vita refert : Μάλχου ἢ καὶ τῷ Συρῶν πάλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὴν πρώην. τῇ δὲ δυνάμει βασιλέα λέγειν. Πορφύριον ἢ αὐτὸν ἀνέμασεν Λογγῖνον, ἐς τὴν βασιλεῖαν τὴν ἐμὴν. ὡς ὅστις μετὰ τῇ περὶ τῆς βασιλείας ὁμιτεῖται. Porphyrio nomen initio fuerat Malchus, quod Syrorum lingua regem sonat, sed detorta significatione ad purpuram, regium in vestimento insigne, Porphyrium, veluti purpureum nominavit Longinus. Atque hinc intelligendus Suidas, qui omisso Malchi nomine, de solo illo Græco meminit : Πορφύριος, ὃς
αὐτίκως*

κυρίως ἐκαλεῖτο βασιλεὺς, Τύρις Φιλόσοφος. *Porphyrus qui proprio nomine vocabatur Rex, Tyrius Philosophus.* Item Hesychius: apud quem hodie legitur, μάχης, βασιλεὺς. cum olim haud dubie scriptum fuerit, μάχης. Nam Malchum regem significare Hebræorum, & Syrorum dialecto, præter quam quod notissimum est, testatur & D. Hieronymus in vita Malchi Eremitæ. *Erant illic quidam senex nomine Malchus, quem nos Latine Regem possumus dicere, Syrus natione & lingua, & Ammianus Marcellinus l. 24. Assyriorum fluvium Naar-malcha commemorat, qui βασιλεὺς ποταμὸς Straboni & Ptolemæo, inter Tigrin & Euphraten. Alia, inquit, fluminis pars Naar-Malcha nomine, quod fluvius regum interpretatur, Ctesiphontæ prætermeat.* Et Plinius lib. 6. cap. 26. *Ab Assyriis universis appellatum Armilchar (potius Naar-Malcha) quod significat regium flumen.* Cæterum Malchi nomen non infrequens fuisse Syris vel sacræ literæ testantur, quæ summi sacerdotis servum hoc nomine commemorant: Et Cleodemum nescio quem prophetam, cui & Malchi nomen fuit, ex Alexandro Polyhistoro laudat Fl. Josephus, antiq. Judaic. lib. 1. cap. 16. qui Judæorum historiam ad exemplum Moysis conscripserat. Et Malchi ducis apud eundem mentio extat, lib. 1. de bell. Judaic. cap. 6. & 9. Et Eusebius lib. 7. cap. 2. Malchum Martyrem Cæsareæ Palæstinæ passum refert. Malchum quoque Philadelphensem sophistam, rerum Byzantarum scriptorem legit Photius, codice 78. quem falso idcirco Suidas Byzantinum credidit. Et Malchi Eremitæ vitam scripsit D. Hieronymus, cujus modo memini: ne infinita Hebræorum nomina ex veteris testamenti historiis proferam, quæ ex eadem voce deducta fuerunt.

Quod autem Malchi nomen Longinus cum altero illo Porphyrii commutavit, illi geminum gemellum est, quod narrat Julius Capitolinus, Clodio Albino, cum forte purpurea matris illigatus esset fascia, joco nutricis Porphyrii nomen inditum fuisse. Nec dissimile est illud, quod Græcorum Imperatorum liberis Παρφυρογενήτων cognomen tribuebant: eo quod recens in lucem editi, velut paterni imperii hæredes, regia purpura involverentur. Quamvis alii id nomen, iis impositum scribant à regia domo, quam Porphyram vulgo vocabant: qua de re ad secundam partem syntagmatis nostri Geographici uberius disserendi locus erit. De ætate Porphyrii strictim Suidas refert, vixisse eum sub Aureliano, & pervenisse ad tempora Diocletiani. Quod ex Eunapio hausit: qui Porphyrii vitam in Galienum, Claudi-

um,

um, Tacitum, Aurelianum & Probum Imperatores incidisse testatur. Verum cum ipse in Plotini vita diligenter annos ætatis suæ noter, & accuratam temporum servet rationem, operæ pretium fuerit pressius singula persequi, quæ usui nobis futura sint ad ea, quæ postea dicentur. Primum ergo de suo ad urbem & Plotini scholam adventu sic scribit. *Τὸ δεκάτῃ ᾧ ἐπὶ τῇ Γαλιλιῶν βασιλείᾳ ἐγὼ Περφύριος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, μὲν Ἀττικῆς ἑξ ἑοδῶν γονοῖς, καταλαμβάνω μὲν τὸν Ἀμελίον ὀκτωκαιδέκατον ἐπὶ ἔχοντα τὸ πρὸς Πλωτῖνον συνουσίᾳ. ὡς δὲ Πλωτῖνος τῷ δεκάτῃ ἐπὶ τῇ Γαλιλιῶν βασιλείᾳ διμυρὶ πέντε πνυτήκοντα ἔτη καὶ ἐπὶ πέντε. Ἐγὼ δὲ Περφύριος τὸ πρῶτον αὐτῷ συγγράζοντα αὐτὸς ἀνὰ πέντε ἐτῶν τριάνοντα. Decimo Galie ii Imperatoris anno ego Porphyrius à Gracia una cum Antonio Rhodio Romano veniens, Amelium reperi XVIII jam annos familiariter Plotino usum. Plotinus autem decimo Galieni Imperatoris anno quinquagesimum nonum circiter ætatis annum agebat. Ego vero Porphyrius, cum primum huic adhaesi, triginta tunc annos impleveram. Cum ergo decimus Galieni annus in CCLXIV. Christi incidat: subducta temporum ratione constat, Porphyrium natum fuisse anno decimo Alexandri, qui est annus Christi CCXXXIII. Cæterum cum decennio ante, h. e. vigesimo circiter ætatis anno prima vice Romam venisset, exiguum temporis spatium ibidem commoratus fuit, feriente tum à docendi munere Plotino. Cui cum secundo hoc adventu sese adiunxisset, integros quinque annos operam dedit: sexto demum ad Lilybæum Siciliæ profectus; ut Probum, virum insignem isthic degentem, accederet. Fuit is XV. seu postremus Galieni annus, qui est à Christo nato CCLXIX. utrumque ipse his verbis testatur: *Plotinus nonum & quinquagesimum ætatis annum tunc agebat. Ego autem & hunc ipsum annum & insuper quinque alios cum ipso versatus sum, quin etiam decennio ante Romam veneram, &c.* de profectioe Sicula paulo post subiungit: *quo tempore in Sicilia degebam, quo perveneram circa decimum quintum Galieni Imperatoris annum, Plotinus libros v. composuit.* Hæc eo diligentius ipsius Porphyrii verbis confirmanda duxi, quod Illust. Card. Baronius cum decem & octo annos Romæ Plotinum audivisse referat: id Porphyrio adscribens, quod Amelio tribuendum, ex loco superius producto apparet. Profectus autem fuit in Siciliam de consilio Plotini, qui atra bile laborantem eo ab urbe ablegavit. Hoc enim morbo adeo se percitum fuisse scribit, ut manus sibi metipsum inferre aliquando fuerit conatus, nisi amens propositum Plotinus sua prudentia impediisset. Qua de re ipsum loquentem præstat au-*

Ee

dire;

dire : *Ego, inquit, quandoque me ipsum interimere cogitabam : quod mirabiliter ille persensit, mihiq; domi deambulanti protinus adstitit, atque : studium istud propositumque meum nequaquam sana mentis esse, sed animi potius arum bile furantis, Itaque Roma abire me iussit. Hinc ego obtemperans in Siciliam sum profectus, quod audirem Probum quendam, egregium virum, circa Lilybaeum tunc degere. Quo quidem factum est, ut ab hoc animi proposito desisterem ; sed interea impedire, quo minus Plotino inque ad obitum ejus adessem.* Mortuus enim est Plotinus in Campania, triennio post Porphyrii discessum, ætatis anno LXVI. post secundum Claudii Imperatoris annum ; qui est annus Christi CCLXI. quo tempore Porphyrius ad Lilybaeum vivebat : ut ipse sub principium vitæ Plotini testatur. Atque hæc sunt quæ secundum distinctam annorum rationem ex ipsius Porphyrii scriptis colligere licuit. De reliquo vitæ tempore vix quidquam certi statuere possumus : quamdiu in Sicilia fuerit commoratus ; quibus postea locis vixerit : nec quando vivere desierit. Proferam tamen quæ sparsim hinc inde collegi, atque unum sub adspectum ea proponam, quibus Porphyrii vita illustrari poterit. Ubi id quidem principio dicendum, quod Vincentius Lirinensis, & Eusebius ipsius Porphyrii testimonio prodiderant, eum fere puerum Alexandriam ad Origenem audiendam profectum fuisse. Vincentii verba hæc sunt de Origene, cap. 1.2.}. *De cuius incredibili quadam scientia si quis referentibus nobis Christianum non accipit testimonium, saltem testificantibus Philosophis gentilem recipiat confessionem. At namque impius ille Porphyrius, excusum se fama ipsius Alexandriam fere puerum perrexisse, ibique eum vidisse jam senem ; sed plane talem tantumque virum ; qui arcem totius scientia condidisset.* Eusebius, vero similem locum ex tertio libro contra Christianos adducit, libro sexto histor. Ecclesiast. cap. 19. *ὁ δὲ περὶ τὴν αἰσχρομίαν ἐξ αὐτοῦ, ὃ καὶ κομιδὴν ἔχει ἐν τῇ ἐρωτη-
χῆται, σφόδρα ἁδοκιμασίου, καὶ ἐπὶ δὲ ὡς κατελέγει συζητημάτων ἁδοκιμασίου παρὰ τὴν ἀρετήν.* Hujus autem absurditatis exemplum ab Origene sumatur, viro quicquam mihi admodum adolescenti familiaritas intercessit, &c. Unde miror Eunapium Origenem Porphyrii συμφοιτητὴν ; sive condiscipulum vocasse, idque ipsius Porphyrii verbis, cum constet Origenem LXIX. annos natum, anno Christi CCLVI. qui fuit Galli & Volusiani XXII. vel XXIII. Cæterum cum Origenem, Philippo imperante, à sedente Fabiano Pontifice, Romam venisse Ecclesiastici annales testentur ; puto non male colligi Porphyrium Alexandriam profectum fuisse, aut sub extremum Gordiani imperium

perium, vel primis Philippi annis, qui Gordianum imperio exiit; circa ætatis annum XIII. vel XIV. Id enim ea verba, *κομίδη ἡ ἐν ἐπῇ*, indicare videntur. Carthagini quoque se vixisse testatur, lib. 3. de Abſtinentia, ubi perdicem ab ſe educatum refert, adeo cicuratum, ut vocem humanam intelligeret, eidemque respondere conaretur. Atque eo ex Lilybæo ipſum trajeciſſe verosimile eſt. Athenis etiam aliquandiu verſatum eſſe, ubi omnia ſapientiæ ſtudia, maxime autem divini Platonis doctrina tum florebat, ex alio ejus loco apparet, quem Eusebius lib. X. de præparatione inferuit, ex primo libro Philologicæ auſcultationis: ubi Plotini natalem apud Longinum epulis celebratum, refert, & ſermones de autorum furtis inter convivas habitos commemorat. *τὴν Πλωτίνου (inquit) ἐστὶν ἡμᾶς Λογγύνῳ Ἀθήνῃσι κέντρῳ ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ Νικηφόρῳ τῷ ἐπιφίλῳ*, &c. Unde videre eſt Porphyrium poſt obitum Plotini ex Sicilia eo commiſſaſſe. Eunapius quoque poſt Siculam commorationem Romam eum rediſſe, ac dicendi facultatem ſumma cum laude exercuiſſe teſtatur: ita ut Senatus populusque Romanus magno eum in pretio atque honore haberet. Ubi tandem in profunda ſenectute deceſſiſſe dicitur. Quibus & hoc addo, editam ab eo Plotini vitam circa ſeptuageſimum ætatis annum: cum ibidem referat, ſe anno ſexageſimo octavo ecſtaſi divina ſive exceſſu mentis correptum fuiſſe: niſi ea melancholici cerebri potius commotio, aut dæmonis in angelum lucis transfigurati ludicrum phantaſma, cum D. Auguſtino lib. 10 de Civ. Dei c. X. cenſenda ſit. Fuit is annus Chriſti CCCI, Diocletiani Imperatoris XVIII. qui triennio poſt imperio ſeſe abdicans Conſtantium habuit ſucceſſorem. Sed cum Porphyrius dicto loco anni illius LXVIII. ut pridem elapſi meminerit; veriſimile videtur, ſcriptam ab eo Plotini vitam in extrema ſenectute, & ſub finem imperii Diocletiani. Nam illius tempora non exceſſiſſe Porphyrium recte ex Eunapio affirmat Suidas. Cujus autoritate neglecta, Illuſtriſſi Eccleſiaſticorum annalium autor multo longius, ad annum ſcilicet Conſtantini XXIII. atque ulterius vitam ejus producit, uti mox videbimus. In Sicilia cum alios libros plurimos, tum ſceleratos illos contra Chriſtianam religionem à Porphyrio ſcriptos teſtatur Eusebius lib. 6. hiſt. eccleſ. cap. 19. & poſt ipſum D. Hieronymus in catalogo illuſtr. ſcript. ubi Eusebii opera recenſet. Id ſane non obſcure colligi poteſt, vixiſſe eum aliquot annos in Sicilia, & quidem fama maxima. Nam & Longinus poſt Plotini obitum inde illum in-

patriam evocat, & Plotini libros ad se mitti petit : tum D. Augustinus retractat. lib. 2. cap. 31. ob longiorem in insula commorationem alium ab hoc nostro Philosopho credidit fuisse *Porphyrum Siculum illum*, ut ait, *cujus celeberrima est fama*. Qua in re similis fere error est, nescio an Nicephori Callisti, an ejus interpretis, lib. V. cap. 13. ubi dictus Eusebii locus transcribitur. Nam cum Eusebius dicat, *ὁ καὶ ἰσχυρὸς ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὴν Πορφύρου*, pro eo apud Nicephorum Porphyrius Siculus nunc legitur. Unde videre est eum in Siculo recessu magnum sibi & illustre scribendo nomen parasse : quod unius alteriusve anni spatio vix fieri potuit. Quin & Isagogen de quinque vocibus ad Chrysaorium in Sicilia ab eo scriptam affirmat Ammonius : *cujus verba inferius sub loco à me producentur* ; quamvis ille aliam, & meo quidem judicio satis ineptam Siculæ profectio-
nis causam afferat.

CAP. III.

Porphyrum in Sicilia contra Christianos scripsisse. Baronii sententia & Lactantio perpenditur. S. Methodius quando passus.

Verum Illustrissimus annalium conditor, contra quam Eusebius & Hieronymus, non in Sicilia, sed in Bithynia eum impiis suis libris Christianam religionem oppugnasse contendit : *cujus sententiæ fundum habet Lactantii verba lib. V. de justitia, c. 2. quæ pressius considerare operæ pretium fuerit*. Refert ille, eo tempore quo Diocletianus crudelissima persecutione contra Christianos sæviret, & Ecclesias veri Dei funditus subversas demoliretur, duos extitisse, qui blasphemam linguam Imperatorum furori commodarent, scripto religionem Christianam oppugnare aggressi : alter quidem Philosophus, alter iudex. Neutrum tamen nominat : credo ne suis scriptis ad posteritatis memoriam illorum nomina transmitteret, qui salutare JESU Christi nomen impiis suis libris oppugnare & extinguere studuerant. Ego, inquit, Lactantius, *cum in Bithynia literarum omnium accitus docerem, contigissetque eodem tempore ut Dei templum everteretur, duo extiterunt ibidem qui jacenti atque abjecta veritati, nescio utrum superbius an importunius, insultarent : quorum alter antistitem se philosophia præbatur ; verum ita vitiosus, ut continentia magister non minus avaritia*
quam

quam libidinibus arderet : in viſitu tam ſumptuoſus, ut in ſchola virtutis aſſer-
tor, parſimonia paupertatisque laudator, in palatio pejus caneret quam domi;
tamen vitia ſua capillis & pallio, & quod eſt maximum velamentum, divitiis
prætegebat : quas ut auget, ad amicitias judicum miro ambitu penetrabat,
eosque ſibi repente autoritati falſi nominis obligabat ; non modo necorum ſen-
tentiam venderet, verum etiam ut conſines ſuos, quos edibus agrisque pellebat,
à ſuo repetendo hac potentia retardaret. Hic vero qui ſuas diſputationes

moribus deſtruebas, vel mores ſuos diſputationibus arguebat, ipſe adver-
ſus ſe gravis cenſor, & accuſator acerrimus, eodem ipſo tempore, quo juſtus
populus nefarie lacerabatur, tres libros evomit contra religionem nomenque
Chriſtianum. Profeſſus ante omnia Philoſophi officium eſſe erroribus hominum
ſubvenire, atque illos ad veram viam revocare, id eſt, ad cultus Deorum, qui-
rum minime ac majeſtate, ut ille dicebat, mundus gubernaretur; nec patibor
imines imperitos quorundam fraudibus illi: ne ſimplicitas eorum prada ac pa-
bulo ſit hominibus aſturis.

Quibus multa de totius operis inſtituto at-
que argumento ſubjungit, quæ apud ipſum legi malo. Quinam ille
fuerit, ait Illuſtriſſimus annalium autor, quem Lactantius inter Philo-
ſophos hujus temporis ſibi locum principem vindicaſſe dicit, nullus
alius quem opinari poſſimus occurrit, niſi Porphyrius: qui inter Pla-
tonicos horum temporum excellebat ; quem & adverſus Chriſtianam
religionem commentarios edidiſſe exploratiſſimum eſt. Quamob-
rem ut quæ Lactantius tradit alicui alii adſcribamus potius quam Por-
phyrio, nulla, inquit, eſt ratio. Sane cum cogito quam immenſo
odio apud Chriſtianos laborarint ii, qui bello adverſus Chriſtum ſu-
ſcepto inclareſcere voluerunt, & quam deteſtabile iſtorum nomen
Chriſtianorum ſcriptis atque execrationibus evaſerit: vix memoriam
nomenque hujus Philoſophi, quiſque demum fuerit ; interciderere po-
uiſſe arbitror : præſertim cum nudo & aperto, quod ajunt, capite,
in infauſtum hoc certamen deſcenderit. Tum vero quod omnium
graviffime Chriſtianos id tuliffe teſtetur Lactantius, quod illo potis-
ſimum tempore id operis eſſet aggreſſus, quo furebat odioſa crudeli-
tas ; nec quiſquam diræ perſecutionis metu veritatis afflicta patrocini-
um luſcipere auderet. Quæ odium haud dubie auxerunt, ut mox
reſpirante Eccleſia eo acrioribus animis in Chriſti hoſtem inſurge-
rent ; cum nullum in principum favore præſidium, nullum in aperto-
jam atque æquo certamine effugium reliquum eſſet. Exoſum fuit Celſi
nomen, quod primus ille Epicuri de grege porcus adverſus exorien-
tem veritatis lucem grunnire ſordido ore auſus fuiſſet.

Nec minor
invidia

invidia excepit alterum Christi hostem Hieroclem, qui ignorantia suae deliramenta *φιλολογίας* titulo inscripsit: ut fallaci illicio incautos irreciret. Julianus quoque Cæsar cum desertis religionis nostræ sacris, erroribus paganorum turgens *πρὸ ἑλλενισμῶν ἰσχυρῶς* stulte & arroganter adversus Christum sustulisset; & ne temere à veritate defecisse videretur, stylo eam suscepisset oppugnandam, quam gladio excindi non posse retro seculorum experientia didicerat; impii & *Ἰουμάχου* nomine æternum infamis evaluit. Sed longe gravissima fuerunt odia adversus Porphyrium, contra quem universa Ecclesia Christi junctis viribus arma cepit. Triginta enim circiter scriptores Catholici blasphemias ejus refutarunt: si qua fides Fl. Lucii Dextri Chronicis. Et ipsi Imperatores suis edictis nomen ejus perpetuum infame esse voluerunt.

Hæc omnia dum cogito, pedibus in illustrissimi Baronii sententiam discedere lubet: sunt tamen quæ non leviter me retrahunt. Primum quidem Eusebii & D. Hieronymi autoritas, qui eum in Siculo secessu adversus Christianos scripsisse disertim testantur. Eusebius enim dicto loco ait, *Ὁ κατ' ἡμᾶς ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὴν Περφύριον συγγράμματα κατ' ἡμᾶς ἐκρητοῦτο*. & D. Hieron. refert Eusebium edidisse *contra Porphyrium, qui eodem tempore scribebat in Sicilia*, libros XXX. Tum librorum numerus non convenit: XV. enim, non solum III. edidit, ut Hieronymus & Suidas testantur: tum vero inprimis temporum vitæq; ratio: nam nec ætas, nec vitæ Pythagoricæ institutum cum iis convenire videntur, quæ Lactantius de Asiatico illo Philosopho prodidit: nam cum *αἰκμή* persecutionis Diocletiani, & Ecclesiarum demolitio, cujus Lactantius dicto loco meminit, in annum Christi CCCII. incidat, qui fuit XIX imperii Diocletiani, LXIX. ætatis Porphyrii; aliorum ego judicii facio, an ea quæ de libidinibus, de luxu, de assentatione & parasitismo aulico Asiatici illius Philolophi Lactantius refert, seni decrepito convenient: ei præsertim qui siccum & sobrium Pythagoricæ vitæ institutum semper fuerat sectatus, quod diligentissime ab ipso servatum libri *ἐν ὧν* ad Firmum Caltricium scripti, abunde probant: neque enim amico intimo, & fraternæ necessitudinis vinculo sibi conjuncto eam vitæ & Philolophandi rationem tam operoso volumine suaturum fuisse existimo, si ipse eam neglexisset: nec quisquam veterum, quod quidem ego observarim, hujusmodi quid Porphyrio objicit: quem rabidum, furiosum, impium, blasphemum, veritatis & DEI hostem Eusebius, Hieronymus, Augustinus, aliique perpetuo cognominant: qui nullam

nullam ejus exagitandi materiam anſamque prætermiſerunt. Et quamvis non ignorem pleroſque Philoſophos aliter diſſeruiſſe in ſchola, aliter domi vixiſſe: de Porphyrio tamen cur ſecus exiſtimem, cauſſam hanc potiſſimum habeo, quod eo ipſo tempore, quo Lactantius Aſiaticum illum Philoſophum luxu & libidine obrutum contra Chriſtianos ſcripſiſſe ait, Porphyrius parco & ſobrio victu animum à corporis contagione purum, & à ſenſuum communione abductum, ad vitam ſecundum mentem extollere ſtuduerit: quod quidem ea manifeſte teſtantur quæ ſexageſimo octavo ætatis anno ſibi contigiſſe in Plotini vita retulit. Accedit ingens ille librorum atque commentariorum numerus, quibus procudendis vitam omnem impendit: adeo ut extrema adhuc ſe neſtute Plotini ſcripta emendata, & concinno ordine digeſta publicarit. Taceo quod ipſa ætas haud exiguam reſpondendi materiam præbere, & delirii ſuſpicionem irrideri potuiſſet. Sed illud mihi argumentum omnium graviffimum videtur, quod Methodius Patarenſis Epiſcopus Tyrius, qui nitidi compoſitique ſermonis libros adverſus Porphyrium confecit, ad extremum perſecutionis Diocletiani, ſive ut alii affirmant ſub Decio & Valeriano, martyrio coronatus ſit: hæc enim D. Hieronymi verba ſunt de ſanctiſſimo viro. Atque ut poſterior illa opinio, de conſummato martyrio ſub Decio, manifeſte falſitatis convinci poteſt ex eo, quod Decio imperante Porphyrius, quem Methodius reſutavit, vix viciſimum ætatis annum attigiſſet, & poſt XVI. integros annos demum in Siciliam profeſtus fuerit; ita poſterior illa aperte oſtendit, ante prædictum XIX. annum Diocletiani, & Porphyrium ſuas blaſphemias edidiſſe, & Methodium iisdem reſpondiſſe: cum Lactantius Chriſtianos temporis gratia conticuiſſe diſertim affirmet: quod nemo illum dicturum fuiſſe exiſtimaverit, ſi Methodius tum ſolus communem Eccleſiæ cauſſam defendendam ſuſcepſiſſet. Nec reticuiſſent Eusebius atque Hieronymus, diligentiffimi harum rerum obſervatores. Quis vero D. Auguſtinum rerum Eccleſiaſticarum adeo vel imperitum vel immemorem fuiſſe exiſtimet; ut cum lib. X. Civit. Dei cap. 32. Porphyrium eo tempore vixiſſe dixiſſet, quo Diocletianus crudeliſſima perſecutione Eccleſiam Chriſti oppugnabat; nec tot martyrum conſtantia ad veritatis viam agnoſcendam permotum doleret; id tam opportuno loco omitteret, Porphyrium eo ipſo tempore furentem imperatoris animum impiis ſuis libris adverſus innocentes Chriſtianos vehementius concitaſſe, & veritati armis oppreſſa importuna inſultaſſe, protervia: quo nomine Lactantius Aſiaticum illum Philoſophum maxime

xime accusat? Ego D. Augustini verba apponam, ut eo facilius quisque judicare possit. Ille enim cum sub principium capitis scripisset, Porphyrium libro 1. de regressu animæ dixisse: *Nondum receptam unam quandam sententiam qua universalem viam anima contineat liberanda: subiungit deinde, Quanam ista est universalis via, nisi qua non sua cuique genti propria, sed universis gentibus qua communis esset, divinitus imperitata est? quam certe iste homo non mediocri ingenio præditus, esse non dubitat: providentiam quippe divinam sine ista universali via liberanda anima genus humanum relinquere potuisse non credit. Neque enim ait non esse; sed hoc tantum bonum, tantumque adjutorium nondum receptum, nondum in suam notitiam esse perlatum. Nec mirum, tunc enim Porphyrius erat in rebus humanis, quando ista liberanda anima universalis via, qua non est alia quam religio Christiana, oppugnari permittebatur ab idolorum demonumque cultoribus, regibusque terrenis, propter asserendum & consecrandum martyrum numerum, hoc est, testium veritatis: per quos ostenderetur omnia corporalia mala pro fide pietatis & commendatione veritatis esse toleranda. Videbat ergo ista Porphyrius, & per huiusmodi persecutiones cito ipsam viam peritumam, & propterea non esse ipsam animam liberandam universalem putabat: non intelligens hoc quod eum movebat, & quod in ejus electione perpeti metuebat, ad ejus confirmationem, robustioremque commendationem potius pertinere. Nonne, certissimis rationibus ex hoc loco colligitur, vel Porphyrium postremæ illius persecutionis tempore non scripisse: vel supinam D. Augustini fuisse ignorantiam aut oblivionem, qui tali loco rem tantam præteriret?*

CAP. IV.

Porphyrii vitam non recte produci ad Constantinum. Id. Publius Opticianus Porphyrius Poëta cum Porphyrio Philosopho confusus. Britannia fertilis tyrannorum provincia. Constantini edictum explicatum.

Verum de hisce libera cuique per me sentiendi potestas esto, donec veritas aliorum studio diligentius limata, ex antiquitatis tenebris clarius elucescat. Sed in eo summo viro non temere assentiendum existimo, quod contra Eunapii atque Suidæ fidem Porphyrii vitam usque ad XXIII. annum Constantini Magni producit: tum in iis quæ de exilio

exilio & palinodia ejus prodidit : quæ eruditissimorum hominum animadversiones ac censuras non effugere. Sed præstat ea hic apponere, quæ ad annum Christi CCCXXV. ecclesiasticæ historiæ princeps scribit. *Quod ad Porphyrium spectat, qui adversus Christianam religionem tunc atque blasphemias effuderet, & ipsum Imperatorem contumeliis proscideret, cum inter alia, quod testatur Gildas, dixerit in ipsius odium, Britanniam, fertilem tyrannorum provinciam esse ; dignam laboribus mercedem eum recepisse Constantinus cum tradat : non tantum quod libri ejus fuerint incendio condemnati ; sed & quod exilio multatus sit : id affirmasse videtur, ac plane infenuas, eundem Porphyrium adhuc, eo tempore quo hæc contra Arium scribat, fuisse superstitem : quem ex restitutione S. Hieronymi abhinc post triennium, nempe anno XXIII. ejusdem Constantini Imperatoris, misso ad eum insigni, ut ait, volumine, ab exilio liberatum apparet. In quibus verbis docti viri jam pridem monuerunt Porphyrium philosophum confundi cum Publio Optatiano Porphyrio Poëta, Christiano quidem, sed cætera negacissimo : nam de illo D. Hieronymum loqui testatur panegyricus ad Constantinum Augustum, qui adhuc superest. Et ne quis dubitandæ locus relinquatur, apponam Poëtæ exultantis versus, quibus Thaliæ suam in præfatione alloquitur.*

*Hic trepido pædo tellæ patris venerabilis aula ;
 Horrida quo nimium sit sua mundities ;
 Hos habiens vacis præsentia fata morantur ;
 Vix locus hoc saltem præbuit unde venis.
 Suppliciter tamen ire potes, dominumque precari :
 Squalor & hæc sordes conveniunt miseri.
 Cum dederis clemens veniam, natumque laræque
 Reddideris, comptis ibis & ipsa comis.*

Nec minus in eo hallucinari videtur, quod ex Gilda Britanno Porphyrium de Constantino Imperatore contumeliose locutum, atque eam ob causam exilio damnatum fuisse colligit ; cum potius contrarium ex Gildæ verbis evincatur. *Igitur nunc omittens, inquit, præscos communesque omnibus gentibus errores, nec enumerans patria portenta ipsa diabolica pene numero Egyptiaca vincentia, & tacens vetustas immanium tyrannorum annos, qui aliis longe positis regionibus vulgati sunt : ita ut Porphyrius rabidus orientalis adversus Ecclesiam canis dementia sua ac vanitatis stylo hoc etiam adnecteret ; Britannia, inquit, fertilem provinciam tyrannorum.* Quid quæso

Ff

hic

hic de Constantino, aut Constantini ævo ? cum disertim de iis temporibus loquatur, quibus Britanni nec Romani Imperii potentiam, nec Christianæ religionis veritatem agnoverant. Atque aliter haud dubie sensit Vir iudicii maximi, si D. Hieronymi locum, unde Gildas Porphyrii verba transcripsit, observasset: quem ex libro ad Ctesiphontem adversus Pelagianos adscribendum duxi. *Et ad extremum, quod solet nobis obicere contubernalis vester Porphyrius: qua ratione clemens & misericors Deus ab Adam usque ad Moysen, & à Moysè usque ad Christi adventum, passus sit universas gentes perire ignorantia legis & mandatorum DEI. Neque enim Britannia fertilis provincia tyrannorum, & Scotica gentes, omnesque inque ad Oceanum per circuitum barbara nationes Moysen Prophetasque cognoverunt.* Annon luce meridiana clarius, nihil hic in Constantinum dici: sed ea designari tempora, quæ Christi adventum, & Romani Imperii propagationem ad Britannos præcesserunt ? Nec de Porphyrii mente dubitare nos sinit, quod eadem quæstio ex Porphyrii libris contra Christianos desumpta D. Augustino inter alias proposita fuit: cui ille fuscè respondet Epist. XLIX. ad Deo gratias.

Cur autem Britanniam fertilem tyrannorum provinciam Porphyrius appellarit, id C. Taciti gravissimi auctoris verba de Britannia in Julii Agricolæ vita docent: *Olim, inquit, regibus parebant; nunc per principes factionibus & studio strahuntur. nec aliud adversus validissimas gentes pro nobis utilius, quam quod in communi non consulunt.* Et Strabo libro IV. auctor est, apud Britannos duas dias fuisse: & plerosque Dynastiarum Cæsarem legationibus officiisque coluisse. quæ ex IV. libro commentariorum de bello Gallico cognosci poterunt: ubi Cæsar ipse expeditionem suam Britannicam narrat. Neque hoc sæculo tyrannicæ familiarum factiones, apud Scotos præsertim & Hibernos exoleverunt; sed ut quisque nobilium vel genere illustrior est, vel manu promptior, ita facilius subditos ac clientes plurimos in studia partesque suas, sæpe etiam regibus ipsis periculosas, pertrahit. Ex hisce jam latè apparet quid de Constantiniani edicti explicatione sentiendum: quo Illustrissimi scriptoris sententiam minime stabiliri facile agnosceret, quisquis edictum ipsum inspexerit. Nam cum principio Imperator scripisset; *Porphyrium religionis hostem prævis quibusdam commentariis censens pietatem editu dignam invenisse mercedem; ne quis de exilio aliove supplicii genere explicaret, ipse subjungit: ac talem, ut ipse quidem infamiam apud omnem posteritatem maximo opprobrio & dedecore complectetur: impia autem ejus scripta plane deleantur.* annon manifestum est, nihil aliud Imperatori

peratori propositum fuisse, quam ut publico edicto eandem probro-
si nominis infamiam Ario ejusque sectatoribus inureret, qua Porphy-
rium flagrare videbat; & pari exemplo, quò Porphyrii libros extinxe-
rat, impia eorum scripta supprimeret? Quod egregium piissimi Impe-
ratoris factum dein Theodosius imitandum sibi duxit: qui simili lege
Nestorii sectatores invidioso nomine Simonianos, à Simone mago ap-
pellari voluit; ut cujus scelus fuerant in deferendo Deum imitati, ejus
vocabulum jure viderentur sortiri, l. 6. C. de hæret. & Manich. Hæc
accuratius explicare volui, quod nonnullos temere & *ἀπομαρτυρίως* Ba-
ronianam sententiam amplectentes, affirmare videam, Porphyrium
Dei spiritu afflatum, tandemque ad fidem conversum, instar Sauli Tar-
sensis Jesum verum Deum agnovisse. *Quem atinam cognovisset, (ut ait
enim D. Augustini voto) eique se potius quam vel sue virtuti, qua hu-
mana, fragilis & infirma est: vel perniciosissima curiositati sanandum tutius
commisisset. Quæ sanctissimi Patris de hoc Philosopho, verba sunt li-
bro X. de Civ. DEI cap. 27.*

CAP. V.

*Porphyrium non Judæum, sed Phœnicem fuisse: cur Batanaotem D.
Hieronymus vocarit: varia in eum locum conjectura.*

Nec forte absre fuerit, aliam maximi scriptoris sententiam de
Porphyrii patria & genere hoc loco expendere: novam quoque
illam, & adversus constantem omnium autorum fidem deductam ex
obscurò quodam D. Hieronymi loco. In quo tamen facilius quid falsum
sit convincere possum, quam quid verum affirmare. D. Hieronymi
verba sunt in præfatione commentariorum in epistolam ad Galatas:
*quod nequaquam intelligens Batanaotes & sceleratus ille Porphyrius in primo ope-
ris sui adversus nos libro, Petrum à Paulo objecit esse reprehensum.* Ex quibus
Illustriss. Cardinalis contendit Porphyrium non Phœnicem, sed Ju-
dæum; non Tyrium, sed Batanzotem fuisse; natum Batanzæ, quæ Ju-
dææ civitas est, XV. miliaribus à Cæsarea Palæstinæ, aquarum calida-
rum celeberrimis fontibus celebris. Sed quod patriæ generisque eum
taderet, falso & impudenter mentitum fuisse Phœnicium, quo & olim
& nunc quoque vulgo censetur.

Nec forsan à vero abhorre hanc sententia videbitur ei qui cogitet, D. Hieronymum complures annos in intima Judæa cum Judæis eruditius familiarissime vixisse, eorumque opera multa ab ipso perquisita, multa cognita fuisse, quæ ab aliis nullo modo sciri potuere, 2. *de civitate dei* ejus nationis. addo & illud, quod Socrates ex Eusebio prodidit, Porphyrium principio Christianum, odio Christianorum, à quibus Cæsareæ Palestinæ gravius fuerat reprehensus, quam impotenti animo ferre posset, religionem nostram deseruisse. Id enim leve ac desultorium ingenium arguit, cui *denuntiatio & excommunicatio* non insolens fuerit. Quibus & tertia ratio accedit, quod Moysen Prophetam citet in libello de antro Nympharum, & libro 2. & 4. de abstinentia, de Judæorum institutis sectisque ex Theophrasto & Flavio Josepho multa referat. Verum multo plura sunt & validiora quibus contrarium evinci videtur. Nihil enim dico, quam effrons illa fuerit impudentia hominem genus patriamque mentiri. Facile concesserim potuisse id fieri ab eo, qui animum frontemque adversus Deum & veritatem ipsam obdormaverat; metus saltem infamiae eum deterruisset, cum mendacium nequaquam posset latere: quod ex maxima Phœniciae civitate plurimi & Alexandriam & Romam quotidie commigrarent, quorum indicio fraus facile detegeretur. Idque eo magis, quod & ipse patrem Tyrium nominet; & Eunapius eum non ignobili genere apud suos ortum testetur. Et quomodo latere potuit, qui tanta eruditionis & sapientiae fama inclaruerat? & ut alios latuerit; qui potuit Longinum, Jamblichum, aliosque Syros, qui cum eo versabantur? Ipse Longini epistolam vix Plotini inseruit, ex Phœnicia ad se scriptam, qua ex Sicilia evocatur: ubi Longinus Tyri patris ejus meminit. Vivebat eodem tempore in Phœnicia Amelius, condiscipulus Porphyrii. An eos & patriæ & genus amici e mentibus latere potuit? quem tamen ipsi constanter in suis scriptis Tyrium vocarunt. Et cum Libanius Sophista Syrus, oratione funebri in Julianum Imperatorem, Porphyrium *Tyrium senem* honoris causa appellasset; Socrates tamen qui lib. 3. hist. Eccles. cap. 23. ea Sophistæ verba conquisitis rationibus verbisque operose confutat, de patria nullam ei litem movet. Et quis credat, cum in tanto contradicendi studio prætermisissimum fuisse illud, unde Tyrii senis nomen gravi infamia aspergi poterat: si quid tale vel scripto vel fando proditum accepisset? nec neglexisset Suidas, qui ea quæ ad gentiliam Philosophorum irrisiōnem spectant, diligenter undique transcripsit; taceo enim quod Eusebius non uno loco in libris de præparatione & demonstratione

tione Evangelica, eum gentilem & gentiliū magistrum ac Theologum appellat. Ceterique Patres cum Porphyrii calumnias sæpe cum Judæorum blasphemis comparent, nemo tamen commune cum illis genus ipsi fuisse scribit. Quod invidiæ augendæ, & impiis contra Christum objectionibus refutandis maxime profuisset. Christianam religionem eum vel serio amplexum fuisse, vel saltem non averſatum facile crediderim, qui puer Originem Alexandriæ audierat, clarissimum Christianæ religionis lumen. Præsertim cum præter Socratis atque Nicephori autoritatem, D. Augustinus lib. 10. de Civ. Dei. c. 28. disertim affirmet, illum vanæ scientiæ tumore inflatum à saluberrima Christi humilitate resiliisse. Atque esto. Quis vero hinc ostendet eum à Judaismo ad Christianismum transiisse? Nec majoris momenti sunt illa de petitis ex Moyse & El. Josepho testimoniis. Cum quidem eo loco Moysen non laus, sed Numenii verbis citet: quem in Prophetæ lectione versatissimum fuisse, testantur cum aliis plurima ejus loca, apud Eusebium de præparatione Evang. & Theodoretum in *Hebr.* rum. præsertim nobile illud dictum *αὐτὸς ὁ Πλάτων, ἡ Μακρὴ ἀπαιτεῖται*; Et demus Moysen *μεταγλωσσῶς* ab ipso citatum: quid inde huic opinioni probandæ effici poterit? cum in confesso sit ejus sæculi Philosophos ferme omnes sacras literas legisse. Nam & Longinus Porphyrii præceptor, libro *αὐτῶν*, ex eodem principio Genesios locum adducit cum honorificentissima Prophetæ mentione. Sed frustra hujusmodi ratiunculis pugnamus, cum certum sit, Porphyrium non Moysen solum, sed universam sacram scripturam legisse, & quidem diligentissime: eo fine, ut falsam & incertam ostenderet divinorum oraculorum fidem: quod Eusebius in libris de præparatione non uno loco, & Theodoretus serm. 7. *Hebr.* testantur. Ea vero quæ in libris de abſtinentiæ de Judæis affert, liquido ostendunt, ipsum nihil proprio usu & experientia de eorum rebus compertum habuisse. Ita enim aliena fide nititur, ut hospitem in peregrino solo versari nemo non videat. Et Eusebius id agnoscit, qui prolatis inde Porphyrii locis lib. 9. *αὐτῶν* subjungit: *ταῦτα μὲν ὁ Πορφύριος ἐκ παλαιῶν, οἷς ἕκός, αἰσχυρισμάτων τῶν τῶν ἑλεγεμένων ἀνδρῶν Λουβία πρὸς ὅμῃ καὶ φιλοσοφίᾳ ἡμαρτήσαντες*. Hac Judæorum religioni ac sapientiæ testimonia Porphyrius ex antiquorum lectione, ut apparet, hausta perhibuit. Ecquis Eusebium tam commodo loco tale quid præteritum fuisse existimet? sed quam medicinam D. Hieronymi verbis faciam non facile perspicio. Equidem haud temere in veterum scriptis quidquam mutandum existimo, si sensus ut-

cunque erui possit, Ideoque animum in varias partes vertenti id primum occurrebat, inter loca quæ in divisione terræ sanctæ in sortem tribus Aser ceciderunt, Josuæ 19. v. 25. recenseri Beten, sive vicum, sive oppidum: quod recentiores Palæstinæ descriptores inter Ptolemaidem & Tyrum collocant. Hanc forte Porphyrii patriam à D. Hieronymo creditam fuisse suspicabar, & maluisse Porphyrium à vicina urbe celeberrima potius quam ab ignobili loco cognomen patrium assumere: quod Virgilium & Livium clarissimos autores fecisse scimus. Nullas tamen rationes excogitare potui, quibus id mihi persuaderem. Nam Eusebius libro de nominibus locorum in sacra scriptura, brevi à nobis edendo, sic scribit: *Βατνα* (ita enim ille hunc locum vocat, non Baten, ut Hebræorum fontes, & vulgata editio) *Φυλῆς Ἀσπ. καὶ νῦν καλεῖται καίμη Βεθβητὴν, ὅπου ὁ γένος σημεῖον Πτολεμαῖδος εἰς αὐτοκρατορίαν, & D. Hieronymus ejus interpres: Batna: in tribu Aser. Et nunc appellatur vicus Bethbeten in octavo milliaris Ptolemaidis contra Orientem.* Unde Eusebii & ipsius Hieronymi autoritate cognoscimus, locum pristinum nomen eo tempore perdidisse: nec potuisse Porphyrium à Batnis, vel *Βεβητὴν*, seu Bethbeten, Batanzotem appellari. Taceo enim quod locus obscurus fuerit, quem Sacræ literæ unico tantum loco commemorant, cæteris omnibus ignotum. Et si patriam Porphyrii fuisse demus: quid quæso probri ex ejus commemoratione? aut si Hieronymus probri loco objiciat: cur non pluribus verbis exagitavit rem paucis aut nulli cognitam? Inde aliud mihi incidit, quod sensus loci ultro suggerere videtur. Batanzotam per convicium atque opprobrium fuisse appellatum: & licet hæcenus nihil tale observarim, nomen hoc forte aliqua infamiae nota ex gentili probrosum apud antiquos evasisse: ut Sodomitarum, ac Capernaitarum, aliaque in sacris literis: adeo quidem ut nemini dubium sit, si quem dictis nominibus appellem, non patriam me exprobare, sed vel impietatis, vel *ἀλογίας* crimen. Nec desunt exempla apud profanos auctores, qui stolidos ac stipites Abderitas, fabulosos nugatores Bergæos, impios Melios, impostores Ægyptios, mendaces Cretenses appellarunt. Sed cum neutrum mihi satisfaceret, tandem manus. Vaticanos consului, ut Sibyllæ folia; quæ tamen ex incerto incertiorum me dimiserunt. Cum alii eo loco *Bethaniotes* alii *Biothaniotes* legant: neque ulla sit major varietas, quam quod alii adspiratam literam addant, alii omitant. Hic ad conjecturas confugiendi nihil commodius occurrebat, quam ut levi mutatione legeretur: *Βιοθάνωτες* & *Isolanus* ille.

Per.

Porphyrius. Cum nec D. Hieronymum à Græcorum vocabulorum usu abhorreere constet; & ipse Porphyrius in Plotini vita testetur, se animum furore & atra bile percitum violenta morte ex corpore educere voluisse. Hoc enim maximum impiæ temeritatis argumentum, & plane furiosæ mentis signum: quod non solum sanctior nostra religio, sed ipsa quoque illa Philosophia quam profitebatur, & rectæ rationis usus damnatæque averfatur. Quod si minus hæ conjecturæ cuiquam arri-ferint; addam & tertiam Cl. Jacobi Sirmondi S. J. Theologi, viri eruditione & judicio maximi: qui peramanter suam de hoc loco sententiam mihi exposuit: ita tamen ut haud invicem se cum meliori eam commutaturum ostendat. Is forte Βαλαρώσης ab Hieronymo scriptum fuisse conjicit: hoc est, ut Suidas exponit, περιεργῶς καὶ πολυπραγμον. Sed licet non abs re id πᾶντομον Porphyrio tribui possit, videatur, & cum scelerato quod sequitur non inepte congruere, ego tamen, inquit, Porphyrium, etsi dæmonem e balneo fugasse dicitur, Καλαωκίτην dictum, nisi veteres libri doceant, non facile credam. Hæc fusius de loco obscuro exposui, non quod summæ eruditionis viro contradicere studuerim, aut maximis ejus in Ecclesiam DEI meritis quidquam detractum velim: cujus piissimos manes toto animo veneror: sed ut acutioribus ingenis cogitandi materiam proponerem. Et sane magno me beneficio sibi habebit devinctum, qui in re obscura certam aliquam lucem extulerit. Verum longius me à proposito abduxit singula excutiendi amor. Nunc cætera ordine persequar.

CAP. VI.

Veri Philosophi nota. Porphyrius proprie Φιλόσοφος dicitur. Ejus ingenium, & Philosophandi ratio. Platonis atque Aristotelis doctrina ab Ammonio expurgata. Porphyrii præceptores & discipuli. Suidas hæc de re errores.

Themistius ea oratione, quam Βασιλική, sive exploratorem vocant, philosophum ex Platonis mente descripturus, novus aliquas posuit, quam typos, συμβολα, γινεσµατος, & Κατασκευαῖα appellat: quod illarum beneficio verum ac genuinum philosophum explorare, & à ficto atque adulterino discernere liceat: quas Alcinoüs quoque ex libro VI. de rep. introductioni suæ Platonice præmisit. Hoc Platonico examine adhibito nos quoque dispiciemus, quid de Porphyrii ingenio &

& philosophandi ratione sentiendum : & utrum jure merito antiquitas eum in principum philosophorum numero collocarit. Et primo quidem Plato philosophos non minus quam Homerus reges, *Διοφάνης* καὶ *Διογένης* esse voluit : nec nisi ex sacro connubio, hoc est, ex parentibus optimis & legitimo genere natos ad arcana sapientiae mysteria admittendos censuit : ut sua illis reverentia ac majestas constaret : ne in vulgus profanum propalata vilescerent, & sordidis ingeniis, tanquam vasis impuris commissa, inquinarentur. Hanc probi ac legitimi generis notam Porphyrio, quantum licuit, superiore disputatione vindicavimus. Quamvis parum de ingenii ac sapientiae laude decederet, etiamsi aliena illa deessent : cum Pythagoras & Socrates, atque ipse etiam Plato, servos & barbaros, ingenio praestantes, ad philosophiae adyta admiserint. Verum ingenii acumen ac docilis solertia, & memoria depositi tenax, ceteraq; animi dotes, quas *ἑρμηνεία* sive *ἑρμηνεία* nomine Platonici complectuntur, adeo sunt necessariae : ut frustra quis ad praeclaram sapientiae laudem adspiret, & ambiciosum Philosophi nomen affectet, si hisce destituatur adminiculis : sine quibus animus nequaquam ad coelestium rerum pervestigationem, & ad supremi ac beatissimi illius entis contemplationem elevari potest : quod ab erroneo materiae fluxu secretum, subductumque à sensibus solo intellectu cognoscitur. Atque hac ingenii praestantia nescio an quisquam veterum, (Principes illos philosophorum solos excipio) cum Porphyrio comparari queat. Et scripta, quae ex plurimis pauca supersunt, sublimis ingenii acumen, & egregiam philosophandi rationem testantur. Et consentiens antiquitatis judicium id confirmat : quae in tanta philosophantium turba Philosophi cognomen uni Porphyrio proprium ac peculiare tribuit. Neque enim nostro duntaxat, aut patrum nostrorum seculo curiosa hominum ambitio in doctorum titulis excogitandis coepit luxuriari : sed melior antiquitas unumquemque Philosophorum illustri aliquo cognomine distinxit. Nam ut Pythagoram Philosophum, sapientem Socratem, divinum Platonem, Aristotelem *δαιμόνιον*, magnum Hippocratem, aliosque majorum gentium sapientes taceam ; aurea illa recentiorum Platoniceorum catena, ut Damascius eam vocat, simili nominum varietate à Proclalisque posterioribus ornatur : qui Ammonium *Ἀμμόνιον*, Plotinum *Πλωτῖνον*, Longinum *Λογγῖνον*, Amelium *Ἀμελίον*, Theodorum *Θεοδορίον*, Iamblichum *Ἰαμβλίχον*, solam vero Porphyrium *Πορφύριον* religiosa quadam observatione ubique appellant. Quae quidem non minor inter *οὐκ ἔστι* Porphyrii

phyrri laus est, qui post Pythagoram illud cognomen meruit; quam inter nostros Gregorii Nazianzeni, qui in tanto Theologorum numero solus post D. Joannem proprium Theologi nomen obtinuit. Ut B. Augustinus, Latinorum Theologorum princeps, Porphyrium *doctissimum Philosophum, & non mediocri ingenii hominem* dixerit: & Proclus Platoniorum subtilissimus *πρὸ ἱεροπρεπή νοήματα* Porphyrii non uno loco admiretur: quem & Isidorus Philosophus, magnum divini-
 nioris scientiæ thesaurum collegisse affirmabat. Et sane pressius rem consideranti facile apparebit, veterum de Porphyrio iudicium nequicquam à vero aberrasse. Si enim sapientiam ex ipsorum mente definiamus, *πῶς ἔστι τῆς Πιστῆς καὶ κατέληψιν, καὶ μόνον πῶς ἐν ταύτῃ γὰρ οὐκ ἄληθείας*, hoc est, *veri entis scientiam & unam veritatem, quæ in hoc ente latet, cognitionem*: negari certe non potest, Porphyrium recte Philosophum, hoc est, sapientiæ illius studio-
 sum appellari: cujus scripta omnia in hoc versantur, ut offusum tenebris animum, vel humaniorum literarum artium cognitione, velut *πρὸς παιδείαν* quadam ad diviniorem illam scientiam præparent: vel moralis Philosophiæ præceptis à corporis ac mortalitatis expur-
 gent contagio: aut purgatum solumque sublimiori quadam doctrina ad veri entis pervestigationem conjunctionemque elevent: quod ex librorum argumentis, quos ordine deinceps commemorabo, facile perspicitur. Accedit, & alia ratio: quod pleraque omnia Platonis atque Aristotelis opera luculentis commentariis illustrari: & ad certiore illorum cognitionem introductionibus quibusdam, quas *ἑισαγωγὰς & συγχώσεις* vocant, planam facilemque aliis straverit viam. Cum in vero interprete non solum exactissima requiratur cognitio eorum quæ explicanda suscipit; sed & facultas quædam, - ut obscurius dicta clara & perspicua oratione illustret; dubia stabiliat, corrigat falsa; & diffidentes sententias aut conciliet, aut redarguat. Quæ Philosophiæ illustrandæ ratio quo studio, & quanta cum felicitate à Porphyrio tractata fuerit, ex sequentibus etiam clarius cognoscetur. Aliam deinde notam Plato posuit, ut Philosophus natura sit temperans, atque ea animi parte, quæ affectionum perturbationibus commovetur, remissa & bene composita; ne inferiores facultates intellectum in supremæ veritatis inquisitione præpediant. Qui suapte natura, dum terrenæ huic, & corporeæ moli immerfus est, ad divinam illam & beatam lucem caliget. Cumque bruta sive irrationalis pars animæ, duabus constet facultatibus; quarum altera illa effervescit; altera ventris

G g .

partium.

partiumque ventri adhaerentium ingluvie atque libidine distenditur: posteriorem illam Porphyrius sicco & sobrio vivendi genere, ex Pythagoreorum præceptis instituto, ita compressit, ne a seriis cogitationibus animum avocaret, aut rationis fræna excuteret. Iram vero & biliosi animi furorem non tam facile compescuit. Sive quod minus isthic curæ adhiberet: sive potius *ira mentis sanitatem videret*, quod Medea apud Tragicum sibi usu venisse affirmat; quodque in biliolo corporis temperamento sæpius accidere solet. Porphyrio enim non solum sublime ac validum ingenium fuisse, sed & vehemens atque aliquo furore admixtum, ex eis apparet, quæ de violenta animi educatione ex corpore in Plotini vita de se se prodidit. Quales ferme omnes eos videmus quorum præcordiis Saturnus multum atræ bilis affudit. Quæ acrius ebullit, si præter siccum & deparcum vitæ genus lucubrationes etiam ac longiores vigiliæ cum continua contemplatione accedant. Neque aliam ego causam fuisse dixerim rabidi illius odii, quo adversus Christianam religionem præ cæteris forebat: quam quod animus atræ bilis fermento turgens, & nimia eruditionis copia inflatus, semet ipsum non caperet. Ita & hujus exemplo patuit, mundi sapientiam insipientiam esse apud Deum; & incarnatæ sapientiæ humilitatem Græcorum fastui stultitiæ opinione displicuisse. Quapropter minus mirandum, si Porphyrius in tanto sapientiæ amore, quam non postremam Philosophi notam Plato constituit, atque in tam anxia rerum pervestigatione, nihilominus in cogitationibus suis evanuerit: nec scopum potuerit attingere, qui ab ipsa janua aberrarat. Nec possum quin præstantissimorum ingeniorum sortem miserer, quæ in ea tempora inciderunt, cum religio Christiana novam & insuetam mortalium animis lucem extolleret: Numenii, inquam, Plotini, Porphyrii, Amelii, Hieroclis & similium. Qui cum divinæ veritatis gustum ex sacris literis, & nascentis Ecclesiæ doctoribus, aut præceptorum Christianorum ore percepissent, purissimos veritatis rivulos in Pythagoræ ac Platonis derivarunt lacunas: & igniculos divinæ lucis mendaciorum fumo ac tenebris obscurarunt. Quid enim non præstitissent in solidæ veritatis defensione, qui tenues aliquot illius stricture admiraibili ingenii felicitate, atque uberrima dicendi elegantia in tantum excoluerunt, ut doctissimos Christianæ Religionis antistites in sui admirationem pertraxerint? Sed & illud veritatis studium in Porphyrio non leve ostendit: quo cum animum ad philosophiam adjunxisset, non temere, ut fieri solet, ad unam aliquam sectam velut ad scopu-

lum

Iura adhaerit, nec juraverit in cuiusquam magistri verba. Ea enim ~~οὐ~~ ^{καὶ} animus, tanquam objecto glaucomate, in veritatis pervestigati-
one plurimum impeditur: ubi semel aliorum opinionibus defenden-
dis velut nexu ac mancipio se obstrinxit. Duos tamen potissimum
sibi elegit duces, quorum vestigia premeret, Platonem atque Aristo-
telem; quos in praecipuis doctrinae capitibus inter se consentire prolixo
opere probandum suscepit: de quo plura suo loco dicentur. Cauto ta-
men pede eosdem secutus est: ut libere ab illorum sententia meliori-
bus perspectis discederet. Quo nomine D. Augustinus eum laudat,
libro X. de Civit. Dei, cap. 30. & 31. Quod reprobata Platonis
opinionem, de circuitu animae per orbem necessitatis, sanio-rem esset am-
plexus.

*Ecce, inquit, Platonius in melius à Platone dissentit. Ecce vi-
dit hic, quod ille non vidit: nec post talem ac tantum magistrum refugit
correctionem; sed homini praecepit veritatem.* Nec majori religione,

Aristoteli se addixit: cuius sententiam de animi natura integro libro
Porphyrium refutasse postea ostendemus. Atque hoc liberrimum phi-
losophandi genus maxime probavit, quod paulo ante ab Ammonio
in Alexandrinam scholam fuerat introductum. Nam posteriores Aca-
demiici variis sectarum atque opinionum dissidiis divisi, dum in suam,
quique partem Platonis verba trahere studebant, magna expositionum
diversitate in subtiles & difficiles nugae philosophiam diduxerunt: &
ut suas singuli sententias vel deliria potius fucarent, varia, teste Eufe-
bio, lib. III. de praep. excogitarunt *καλλωπίσματα καὶ σοφίσματα
μετὰ τὸν τῶν παλαιῶν εἰς ἐνθύμησιν ἐλθόντων.* *Pigmenta & sophisma-
ta, quae antiquis, ne per somnium quidem in mentem venerant.* Accede-
bant etiam controversiae adversus Aristotelem velut pro aris & focis

susceptae, quae magna utrinque animorum contentione, sed exigua ve-
ritatis cura agitabantur. Unde philosophandi genus exortum fuit per-
petuis allegoriis, & monstrosis verborum ac sententiarum chimeris
perplexum ac confusum. Donec tandem Ammonii Alexandrini sapi-
entia orbi illuxit: qui veterum Philosophorum opinionibus perpur-
gatis, nugisque resectis, quae utrinque lolii instar succreverant, puram
& nativam philosophiae speciem restituit, ostenditque, teste Hierocle,
duos illos principes philosophorum *ἐκ τῶν ὁμαιότων π καὶ αἰσχυρο-
σπίων τ' ἀγομάτων* minime inter se dissidere. Hanc perpurgatam
philosophiam ex Ammonii ore hausert Herennius, Origenes, &
Plotinus: quos deinde Porphyrius, Iamblichus & Hierocles, ceteri-

que τῶν ἱερῶν ἡμεῖς Philosophi exceperunt. Cumque eandem philosophandi rationem ex Jamblichio perceptam Plutarchus Atheniensis in patriam retulisset, restaurata ibidem Platonis Academicæ continua serie deinde præfuerunt homines Asiatici, Syriani, Proclus, Marinus, Isidorus, Damascius, qui non contenti luxuriantis ingenii argutiis, magnam veterum opinionum farraginem suis commensis iterum admiscuerunt: & dum crescentis longe lateque eo tempore Christianismi æmulatione Platonice Theologiam phaleris nimium ornare studerent, veritatem paulo ante Ammonii opera in lucem retractam, *πυλωτά καὶ ἀλλοτρίων δόξασμάτων ἰσχυρία* rursus obruerunt. Atque hæc commemoravi, ut ostenderem, ex quibus fontibus pleraque Porphyrii dogmata promanarint: ea præsertim quæ de corporis & sensuum fuga, de cura animi, mentisque cultu & elevatione in Deum præclare scripsit, & quo in pretio sint habenda: cum aquæ eo solent esse puriores, quanto propius a sua origine absunt. Hinc enim ni fallor, perspicitur, qui factum fuerit, quod in posteriorum Platoniorum scriptis, præsertim Plotini, Jamblichi & Procli, tam multipassim reperiantur, quæ non ex obviis & communibus quibusdam religionis nostræ dogmatibus, sed ex intimis & reconditissimis mysticæ Theologiæ penetralibus videntur deprompta: neque ea obiter tantum strictimque verbis abumbrata, sed proprio & efficacissimo orationis genere adeo luculenter ab iis expressa, ut magnis ingeniiis, non levem dubitandi materiem præbuerint: alios in eum impluerint errorem, ut quæ apud vetustissimos Ecclesiæ scriptores divina prorsus in hoc genere extant, ea in verso ordine à Platoniceis, quos dixi, mutuata, & velut Ægyptiorum spolia in pios usus conversa affererent: atque isto etiam argumento præclarissimorum operum fidem autoritatemque convellere aggrederentur. Cum certum sit Ammonium religionis nostræ arcana discipulis sub silentii religione communicasse. De quibus non divulgandis Herennium, Origenem, & Plotinum fidem sibi invicem obstrinxisse ipse Porphyrius testatur. Cumque Herennius primus eam fregisset, nec Origenes nec Plotinus promissis steteret: sed qua scriptis, qua viva voce in publicum ea protulerunt, quæ ab Ammonio Philosopho Christiano acceperant. Neque enim alia de causa Ammonium *θεοδιδάκτωρ* cognomine ab iis celebratum existimo, ut Hierocles apud Photium testatur; quam quod diviniore scientiæ arcana, ante id tempus Philosophorum scholis inusitata nec audita, discipulis tradidisset. Unde & Plotini animum prima auscultatione adeo cepit, ut cum

cum ex cæterorum philosophorum scholis mæstus excessisset, audito Ammonio statim amicis dixerit: *τὸν ἐχέμεν, hunc ipsum querebamus.* Quamvis Porphyrius certo quodam & præcipiti religionis Christianæ odio Ammonium ex Christiano gentilem factum manifesta calumnia affirmavit, quam Eusebius iis temporibus proximus abunde refutat, lib. VI. histor. Eccles. c. XIX. ut non parum hac parte eam boni Philosophi notam in Porphyrio desiderem, quæ sapientiæ studiosos æquos & veraces, minimeque maledicos esse voluit. Nec in Origenem præceptorem æquiori animo fuit, quem ab ethnicismo ad Christianorum sacra transiisse non minus impudenter calumniabatur: cujus etiam studium sacrarum literarum interpretationi impensum, tanquam fabulosum malevole traducebat. Eidemque calumniæ Eusebius dicto loco responderet. Sed utinam hoc sine effrænis linguæ audacia sterisset, neque adversus Christum ipsum atque universam ejus sese exeruisset Ecclesiā: de quo capite ultimo uberius differemus.

Nunc cum oratio huc devenerit, de præceptoribus ejus agendum: præcedentes enim *ἀφύλαι* tum demum perfectum reddunt Philosophum, si magistros bonos, rectamque institutionem nactæ fuerint. Porphyrius ergo, cum prima literarum ac sapientiæ fundamenta percepisset, puer ferme adhuc Origenis fama excitus, Alexandriam ad doctrinam ejus percipiendam profectus fuit; quod ex Eusebio & Vincentio Lirinense Porphyrii autoritate superius ostendi: nihil enim eo tempore Origene celebrius, ad quem ingens auditorum turba confluebat: nec solum Christiani, teste Eusebio, sed infiniti etiam hæretici, & non pauci clarissimi philosophi eidem sese in disciplinam dedere: quos cum sacræ, tum profanæ philosophiæ dogmatibus imbuebat. Quantum vero temporis Porphyrius eidem adhæserit, affirmare non licet. Hoc solum dixero, illum ex Origenis ore Platonis explicationem percepisse: quod non obscure ex Procli verbis lib. 1. in Timæum pag. 20. colligitur: *Ἀπερὶ τῆς ἀπὸ Λογίων καὶ Σελήνης ὁ τόπος. Ὡς, Φυσὴν ὁ Προφύλακτος, τριῶν ὅλων ἡμερῶν διατελέσει τὸν Σελήνιον, βιώντα καὶ θρυλιῶντα, καὶ ἰδρῶτι πολλῷ καπιχομένην, μεγάλῃ εἶναι λέγοντα τὴν ἀπὸ τῆς σιν καὶ τὴν ἀπορίας, καὶ δεικνύουσι Φιλοτιμύμενον, ὅτι πρὸς τὴν κατ' ἀρετὴν πράξεις ἀρκεῖται ἢ παρ' Ὀμήρῳ μίμης.* Dubitans, inquit, de hoc loco Longinus & Origenes: adeo etiam ut Porphyrius affirmet, Origenem triduum integrum in eo hæsisse, & clamantem ac rubore suffusum multum sudasse, quod magnum dubitandi argumentum esse diceret, atque ostendere conaretur, Homerū

imitationem ad recte agendum sufficere. Tum etiam quæ p. 47. ejusdem libri, de Archangelis eorumque ordine ex Porphyrio adducuntur, manifeste præceptoris Christiani dogmata sapiunt: propriam vero Origenis hæresin, quæ ibidem sequuntur de animarum lapsu in corpora, post excitatam in cælo pugnam: & de dæmonibus qui animas venantur, atque in corpora detrudunt. Unde etiam Proclus hoc philosophandi genus ab Jamblichio reprehensum fuisse ait, quod Plato nusquam Archangelorum meminerit: additque ὁ δὲ φιλόσοφος ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἀλλὰ βαρβαρικῆς ἀλαζονείας μετρίως. Quibus verbis quid innuat non ignorant, qui D. Joannem Theologum ab Amelio Barbarum appellatum fuisse, meminerunt: quique ipsum Porphyrium Christianæ vitæ institutum ἑρμηνεύοντα πλῆρη vocasse ex Eusebio, loco paulo ante citato, observarunt. Habuit etiam præceptorem Dionysium Longinum Cassium, à quo in Grammaticis, Rhetoricis & Philosophia eruditus fuit: è cujus ludo deinde Romam ad Plotinum audiendum discessit. Dubito tamen, utrum Longino prius, an Origeni operam dederit: cum Eunapius illud innuere videatur; dum Porphyrius τὴν πρώτην παιδείαν, sive primæ doctrinæ fundamenta à Longino hausisse affirmat: sine quibus subtiliores Origenis disputationes percipere non potuisset. Longini ingenium accuratum, limatum judicium atque eruditionis copiam, satis ostendit libellus de sublimi genere orationis, tum quædam αἰνολογία ἐπὶ μέτρῳ, quæ ex Vaticana Bibliotheca deprompta mihi ostendit Leo Alati-
 tius, vir apprimè eruditus: & Porphyrius in Plotini vitam eum κερκαί-
 πταιν, ἑλλογισμώπταιν καὶ ἐλεγκτικώπταιν appellat. Eunapii enim elogium illud elegantissimum, quo virum βιβλιοθήκην πρὸ ἐμψυχῶν καὶ πνευ-
 τῶν μουσικῶν appellat, omnium ore tritum est. Quo loco & hoc addit, publico omnium doctorum suffragio censuram, & judicandi auctorita-
 tem de omnibus, quæ antiquis, quæ sui sæculi scriptoribus Longino de-
 cretam concessamque fuisse. Ex disertissimo magistro, dicendi potis-
 simum virtutes hausit Porphyrius: quarum præcipuas in ejus vita Euna-
 pius commendat, τὴν σεφλίαν, τὴν κατὰ φύσιν, καὶ τὴν χάριν. de
 quibus perspicuitatem quidem his verbis prædicat: Τῶν δὲ φιλοσόφων
 τὴν διδασκαλίαν κατεπαινεῖν ἀσέφεια, κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν τρις μυθίας, ὁ Περφύ-
 ρειος τὸ φάρμακον τῆς σεφλείας ἐπαμύνηται, καὶ διὰ πείρας γαστρίμυθον ὑπὸ
 μνημα γράφει εἰς Φῶς ἤγαγεν. Cum Philosophi, inquit, arcana sua
 obscuritate obtegerent, ut Poëta fabulis: Porphyrium probatum perspicacitatis re-
 medium, cujus gustum ipsa experientia perceperat, scriptis commentariis in lu-
 cem protulit. Atque hoc dilucido orationis genere, quod omnis ele-
 gantioris

gancioris doctrinæ condimentis temperarat, non solum propria scripta illustravit; sed aliorum quoque præstantium virorum operibus lucem à suo ingenio accendit: quod commentaria & introductiones in Platonem, Aristotelem, Ptolemaum, aliosque testantur; maxime autem omnium in Plotinum: qui conciso & confragoso dicendi genere sublimes animi cogitationes adeo involvit, ut pleraque ipsius scripta ænigmata, aut oracula videantur: ut Eunapius non injuria eum τῶ λοξῷ καὶ αἰνυματώδεϊ τῷ λόγῳ βαρυὲ καὶ δυσήκοον pronunciat: & Porphyrius ἰσχυρῶς καὶ πολλῶν, βραχυῶς, καὶ νοήμασι περιεσφάζοντι μᾶλλον ἢ λέξεσι. De orationis puritate non minus elegans locus apud Eunapium sequitur: ὁ δὲ Πορφύριος ὡς περ Ἑρμῆς τις σιγῇ καὶ σφύρας πινούσῃ, διὰ ποικίλης παιδείας πάντα εἰς τὴν ἑνότητα καὶ κατὰ τὸν ἐξηγητὴν γελῶν. *Porphyrius velut Mercurialis quædam catena ad homines demissa, multiplicis eruditionis beneficio, omnia dilucide clareque explicabat.* Venustate etiam ac dicendi elegantia Porphyrium omnibus sui sæculi Philosophis præfert: ac nominatim quidem summis viris Origeni, Amelio & Aquilino: in quorum oratione scriptisque τὸ ἀκρόηρον, sive venustatis neglectum, damnavat Porphyrius, licet dogmata & ingenii δυνάμεις imprimis probaret: πᾶσαι γὰρ αὐτὸς ἀειδέων χάριν, μόνος δὲ αἰσθητὴς καὶ ἀσκητήων τὴν διδασκαλίαν, ut ait Eunapius: *Cum ipse omnibus Græcis ac Veneri litteris, atque ea laude præceptorem suum referret.* Eadem virtutes Porphyrianæ orationis in Jamblichi quoque vita recenseret, quibus solis discipulum præceptori inferiorem fuisse affirmat: Οὐκ ἔστι δ', π καὶ Πορφύριος διηγέσκει, πολλῶ ὅσον καὶ τὸν σπουδαίῳ καὶ δυνάμει τῷ λόγῳ. ὅτι γὰρ εἰς ἀφροδίτῳ αἰσῶ καὶ χάριν τὴν λογιώδη βασιλείαν, ὅτι ἔχει λογιώτητα πᾶσα, καὶ τὸ κατὰ τὸν πολλὸν πίπτει. *Nec Porphyrio, inquit, ulla in re fuit inferior, præterquam orationis struenda, & dicendi facilitate.* Neque enim pari Veneri & gratia orationem tenuit, nec candorem habet, nec puritate scripta sua exornavit. Verum ut elegantioris doctrinæ eopia ac dicendi virtute proxime Longini vestigia premebat Porphyrius, ita in philosophando multum ab ejus placitis, & nonnunquam in contrarium abiit. Quod potior apud ipsum esset recta ratio & veritas, quam autoritas magistrorum: quorum verbis vulgus philosophantium, ut paulo ante dixi, adeo religiose adherere solet, ut, quod de Stoicis dixit Galenus, patriam quam præceptorum dogma prodere malint: cum ingenui sit animi, non solum alienam, sed & propriam potius sententiam prodere, quam veritatem: Unde & ipse Porphyrius in Plotini vita Longini verba adducit, quibus desertæ ac mutatae rationis

tionis philosophandi acculatur. *Quin & communis*, inquit Longinus, *nostri illorumque amicus Basilius Tyrius non pauca ad Plotini imitacionem emittavit* : & ipsum potius quam viam rationemque nostram probans , libro quodam conatus est ostendere , Plotini sententiam de Ideis ueriores esse nostras : quam opposito contra responso sic satis superque refutasse uidemur , atque ostendisse , cum male priorem sententiam recantasse. Sane Longinum Philologum magis quam Philosophum fuisse , ut Porphyrio teste Plotinus de eo pronunciavit , satis ostendunt ea quæ Proclus non uno loco suis in Timæum commentariis inseruit. Ubi illum verborum sensui enucleando nimium inherere affirmat. καὶ τὴν λέξιν θεωρεῖν , ut ait lib. 1. p. 21. atque in primis pag. 27. ubi & Plotini de eo iudicium addit. λογισμῶν ἐν τέτοις ὁπσι μὴ εἶναι πάλιν , ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὥρας καὶ ποιητικίας ὁ Πλάτων , ἀπὸ γὰρ ἄλλως τὰ αὐτὰ , &c. ἔτ' ἢ μὴ ἔν φιλόλογῳ , ὡς περ Πλωτῖνον εἰπεῖν ὅτι αὐτῷ λέγεται , καὶ ὁ φιλόσοφος. Longinus , inquit , rursum hoc loco notat , Platonem orationis elegantia & varietati studere , cum unam atque eandem rem diversis modis effere , &c. atque ille , quod Plotinus de eo dixisse fertur , Philologus est , non Philosophus. Alia similia omitto , quæ passim apud eundem philosophum occurrunt. Deinde cum ad Plotinum sese applicasset Porphyrius , tantum ejus conversatione profecit , ut διδασκαλεὺς princeps brevi tempore haberetur : Ἀκρότως δὲ παιδείας ἐμφορεῖσθαι , καὶ τὴν πηγὴν ἐκείνων καὶ πηγεσμένων λόγων , ut ait Eunapius : Auidissimo pectore ex Plotini ore , inquam largissimo fonte , doctrina copiam ac divinam plane scientiam hauriens. Hinc adeo apud eum gratia & auctoritate valuit , ut soli discipulorum scribendi & respondendi partes committeret. Neque id solum , sed & divinos ingenii sui foetus eidem relinqueret expoliendos ac publicandos. Taceo quod Româ in Siciliam ipsum secutus fuerit , ut animi morbo laborantem sua præsencia solaretur : aliaque non exigui amoris atque affectus argumenta , quæ ex Plotini vita ab ipso Porphyrio conscripta , & Eunapio colligere quivis poterit. Suidas nescio cujus auctoritate Porphyrium Amelii discipulum vocat : Πορφύρειον , inquit , ὁ καὶ Χρυστασῶν γραφίας , ὃς κυρίως ἐκκαλεῖτο βασιλῆος , τυχεῖος φιλόσοφον , μαθητὴς Ἀμελίου & Πλωτῖνος μαθητῆ. διδασκαλὸν δὲ Ἰαμβλίχην. Porphyrius qui contra Christianos scripsit , cui proprie nomen Basilius , Tyrius Philosophus , discipulus Amelii , discipuli Plotini , praeceptor Jamblichi , &c. & alio loco Ἀμέλιον , Ἀπαμῆος φιλόσοφον , μαθητὴς Πλωτῖνος , διδασκαλὸν Πορφύρειον , συγχρονίως Ἀμμωνίου καὶ Ωριγῆνος. Amelius , Apameensis Philosophus , discipulus Plotini , praeceptor Porphyrii , coetaneus Ammonii & Origeni ,

mirum quam supinus hominis error, quem nec Porphyrium nec Eunapium unquam inspexisse jures: cum in Plotini vita disertim scriptum reliquerit, se Amelium Romæ condiscipulum habuisse sexennium integrum. Accesserat enim Amelius Plotinum tertio anno Philippi, qui fuit salutis nostræ CCXLVI. vixitque cum eo ad primum annum Claudii, qui fuit Christi CCLXX, XXIV. annos solidos, ut testatur Porphyrius. At ipse scholam Plotini ingressus est anno X. Galieni, qui fuit à Christo nato CCLXIV. unde ad prædictum annum I. Claudii sexennium est integrum. Quo ipso anno uterque relicto Plotino, Amelius quidem Apameam, Porphyrius autem in Siciliam discesserunt: ubi triennio post vixere, cum Plotinus in Campania e vivis excederet. Nec puto Porphyrium expleto jam XXXVIII. ætatis anno Amelio in disciplinam se tradidisse, quem jam Romæ doctrinæ & sapientiæ laude superabat: adeo quidem ut Amelius sua scripta cum venia ab eo legi petat atque emendari. Sed non est quod in re manifestissima prolixius ostendenda laboremus: monendum tamen, non minus errasse Suidam, dum Amelium Syrum Apamensem nobis facit ex Italo, Hetrusco, Amerino: nam & hoc clare à Porphyrio in Plotini vita perscriptum. Ἐξ ὧν ἡ ἀκροατὴς ἰδίᾳ πλείους Ἀμελίον τι ἀπὸ τῆς Τυρκίας, ἢ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γεντιλιανὸς τὸ κύριον. αὐτὸς ἡ Διάτρεξ ἢ Ἀμέλιον αὐτὸν καλεῖν ἤξουσιν. ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ (puto rectius ἢ) τῆς ἀμελίας προέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. *Auditores quidem multos habuit, ac inter ceteros Amelium ex Tuscia: cui proprium nomen erat Gentilianus, at ipse Amerinæ per litteram r nominari volebat, quod sibi nomen ab Ameria potius, quam ab Amelia sive negligentia inditum esse diceret.* Sed facilis hac in re lapsus, cum Apameæ ut plurimum vixerit Amelius atque docuerit: & Justinum Hefychium Apamensem, filium adoptivum reliquerit. Verrum nec id satis recte affirmat Suidas, coætaneum fuisse Ammonio & Origeni Amelium: cum ætas ejus in extremam utriusque senectutem inciderit: Nam Plotinus ætatis suæ anno XXIX. Ammonium Alexandriæ audire cœpit, qui XL. demum ætatis anno Romam venit, ubi triennio post Amelium habuit discipulum: & Origenes ultima senectute obiit, cum Amelius Romæ IX. circiter annum Plotinum audiret. Sed contrarium errorem errant, qui Amelium Porphyrii discipulum fuisse credunt: atque ea in re interpretem potius Theodoretum, quam Theodoretum ipsum autorem habeant: qui verba ejus serm. 2. Therapeut. θελοῖ ἡ τῶν σαφῶς ὁ Ἀμέλιος, τῆς Πορφυρίου πρωτεύουσας Διατρεβῆς, sic vertit: *quod Amelium, qui Porphyrii scholis præfuit, manifeste ostendit.* Quæ meo judicio sic

Hh

sic

sic reddi debebant : *Amelius qui in Porphyrii contubernio princeps fuit* : vel, *Amelius princeps Porphyrii contubernalis*. Ceteros quoque condiscipulos in Plotini vita commemorat, Paulinum Scythopolitam; Eustochium Alexandrinum medicos, Zothicum & Zethum, & Castricum Firmum, cujus causa libros de abstinence ab esu animantium scripsit: item Marcelum Orontium & Sabinillum atque Rogatianum Senatores Romanos: & Serapionem Alexandrinum rhetorem, postea etiam philosophum. Discipulos quoque nec pauciores nec obscuriores habuit: ex quibus maxime inclaruit Jamblichus Chalcidensis Syrus, cujus vitam Eunapius scripsit: & mihi brevi uberius de illo agendum erit, cum omnia ejus scripta simul in lucem producam. Jamblichus & fama & eruditione proximus fuit Theodorus Asinensis, cujus crebro meminit Proclus in Timæum: qui cum *ἡρῶαν*, hoc est, virum egregium, & magnum, sæpius autem *θαυμάσιον*, sive admirandum veluti peculiari cognomine appellat. Porphyrii discipulum fuisse ex Damascio didici: qui in Isidori vita de admirando ejus profectu sic scribit: *ὁ δὲ ἀποδίδουαι ραδίως, ἐπὶ τῷ αὐξάνει καὶ πῆχυν, ὥστε ἐξ ἐπιδόσεως τοῦ Ἀσωναίου ἡυξηθῆναι τὸ πρὸς τὸν Πορφύριον. Νεφερὸς ἦν ὁ ἀνὴρ, ὥστε ἐκ τῆς ἀπαιτίας τοῦ ἀσωναίου ἡυξηθῆναι τὸ πρὸς τὸν Πορφύριον.* Neque facile erat crescere, & ad cubitos proficere: quemadmodum Theodorus Asinensis sub Porphyrio profecit. De Chrysaorio, Nemertio & Gedalio nihil affirmare possum, nisi quod librorum inscriptiones eos de Porphyrii contubernio fuisse ostendunt. Chrysaorium vero operam illi dedisse Ammonius quoque testatur, cujus verba inferius producam: ex quibus & illud apparet Porphyrium fuisse *καταγωγικόν καὶ ἡμέραν πρὸς τὸν παιδείας ἀποθυμῆσαι*: quem characterem vero in philosopho Themistius quoque requirit: Nam quod studia sua discipulorum ingeniis tam facile & tam apte adtemperavit, id vero ostendit, eum longissime ab omni mala invidia abfuisse.

CAP. VII.

Porphyrii scripta Grammatica, Philologica, Rhetorica, Dialectica, & Mathematica. Liber de Prosodia, & commentaria harmonica αἰνόμενα indicantur: atque, ut quidam volunt, scholia Homerica.

ATque hæc ferme sunt, quæ de vita Porphyrii certa ac comperta. Ex antiquitatis tenebris producere potui. Nunc scripta ejus ordine in omni doctrinarum genere recensebo, quantum quidem hæcenus mihi

mibi observare & colligere licuit. Nam, ut Suidas refert, scripsit libros quamplurimos de Philosophia, Rhetorica ac Grammatica. Idem Eusebius in ejus vita testatur, qui eum nullum disciplinæ genus intactum reliquisse ait. Adeo ut dubium sit quam partem diligentius excoluerit: *ἔτι πάντομους π. π. ἀπὸ τοῦ ἀρετῆ οὐ αὐτὸς χρεῖμα γέγονε.* Adeo, inquit, omni virtutum genere promiscue excellebat. In Grammaticis paucissima ejus scripta ex plurimis nobis supersunt. Ex quibus ad Grammaticam *παρακλῆσις* sive *διδασκαλῆς* spectat liber *πρὸς Προσῳδίας*, de *Prosodia*, qui sub ejus nomine extat in Vaticana bibl. cod. CCXL. elegantissima, sed recenti manu scriptus. Cujus principium adscribam, ut scopum atque institutum auctoris eo facilius lector perspiciat.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Ἰστέον ὅτι ὡς ὁ Θεὸς Διονύσιος, ὁ καὶ τῶν ἐκ τῶν μερῶν τῆς λόγου διδάσκει ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τῶν περὶ ποιητικῆς, καὶ συλλαβῆς, καὶ λέξεως, ὅσα δὲ τῆς προσῳδίας ἡρξάτο, ἀλλ' ὅτι τῆς γραμματικῆς. τὰ δὲ περὶ προσῳδίας ἑτέροις τις τὰς μεταγενέστερος διδασκῶν ἀπὸ τῆς γραμματικῆς διχομύνας ἀναγκαίως ἐδίδαξε. Δεῖ ἔν ἡμᾶς μὴ δὲ τῆς τῆς Διονυσίου τεχνολογίας τῆς ἐξηγήσεως ἀρξάμεθα, ἀλλ' ὅτι τῆς προσῳδίας. καὶ πρῶτον μὲν ἐκ τῶν μερῶν πρὸ ὅρου τῆς προσῳδίας διδασκαλῆς τῶν, εἴτα καὶ περὶ πάντων εἰπω εἰς ἃ διαιρέται, τῶν τε καὶ χρόνων, καὶ πινδμάτων, εἴτι δὲ καὶ παθῶν μὲν ταῦτα δὲ περὶ ποιητικῆς καὶ τῆς ἐξ ὧν ὅλων.

Verum & genuinum esse Porphyrii fœtum equidem credo, cum omnium ferme artium atque scientiarum *ἰσαγωγὰς* tradiderit, ut ex sequentibus apparebit: quod & hoc libello præstare voluit, cum ea *προδιδάγματα* ordine pertractet, quæ ab antiquioribus grammaticis neglecta videbat, veluti prima *τῆς παιδικῆς κατηχήσεως* rudimenta. Nec quidquam continet indignum tanti viri ingenio; nisi quis interpolatum à sequiorum temporum Grammaticis forte suscipietur, ex eo, quod pleraque capita ab illis eclogariorum verbis, *ἰστέον ὅτι*, incipiant. Nec enim facile adduci potero ut credam, ea à Porphyrii manu esse. Sed de his rectius quisque judicabit, ubi vel nostra, vel alterius opera ipse tandem liber in lucem proferetur. Pertinent huc *Γραμματικῆς ὁδοίαι*. *Dubia Grammatica*. Quæ inter alia Suidas solo nomine commemorat: nec alibi hastenus citata vidi. Ad Grammaticam *ἐξηγητικὴν* referri debent:

Ὅμηρος καὶ ζητήματα αβ'. πρὸς Ἀνατόλιον

Homerica quaestiones XXXII. ad Anatolium.

Is Libellus Homero in melioribus editionibus adjungi solet. Quo probare conatur, ὡς αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὅμηρον ἐξηγεῖται. *Homerum semetipsum ut plurimum explicare* : ut in principio libri affirmat. Atque hæc præludia quædam esse voluit justī commentarii in principem poetarum, vel ut ipsius verbis utar, *ἑὶον περὶ γύμνασμα τῷ εἰς Ὅμηρον ἀγάντων*. Quem & postea absolvit. Citatur enim ab Eustathio Homeri interprete ad Iliad. β'. pag. 285.

Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον.

Porphyrus in Commentariis in Homerum.

Cujus autoritate etiam alibi utitur : ut videre est Iliad. α', pag. 33. & 62. Iliad. β'. p. 196. & 225. tum ad catalogum navium pag. 263 aliisque plurimis locis, quos recensere longum esset. Laudat etiam Macrobius lib. 1. somn. Scip. cap. 3. verba ejus hæc sunt : *Si quis forte querere velit, cur porta ex ebore falsis, & e cornu veris sit deputata ; instruetur autore Porphyrio, qui in Commentariis suis hac in eundem locum dicit ab Homero sub eadem divisione descriptum* : *Later, inquit, omne verum, hoc tamen anima, cum ab officiis corporis somno ejus paulatim libera est, interdum adspicit nonnunquam tendit aciem, nec tamen pervenit : & cum adspicit, tamen non libero & directo lumine videt, sed interjecto velamine, quod nexu natura caligantis obducit.*

Ex hisce commentariis patet & illa desumpta fuisse, quæ Etymologus voce κρύστα adducit. Et Græcum Scholiasten Homeri, qui in Vaticana Bibliotheca primo loco extat, sæpius Porphyrii autoritate usum observavi. Tum & illud hoc loco monendum, extare Florentiæ apud Ducem Salviatum Scholia antiqua in Poetam, ἀδιστοῦ, & multis in locis vetustate exesa ; quæ nonnulli Porphyrio, alii etiam antiquioribus autoribus tribuunt. Ego ut Porphyrii non esse certo credo, ita de autoris ætate nihil temere pronuncio. Gustum præbebit eruditus principium operis, quod eruditissimus antiquitatis pervestigator Joannes Bapt. Donius mecum communicavit.

Μῦθον αἰδοῖ Ἰεῖα] Ζητοῖσι δὲ τί διὰ τῆς μῦθου ἤρξατο ἔτω
 δυσφῆμι οὐνοματῶν ; δὲ δύο πᾶσι. πρῶτον μὲν, ἵν' ἐκ τῆς παλαιᾶς
 καθαρῆς τοῦ ποιῆτον μύθου τῆς μάχης, καὶ περὶ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς
 τῆς παλαιᾶς μετὰ τὴν ποιήσας, καὶ περὶ τῆς φέρειν ἀναίως ἡμᾶς τὰ πᾶσι
 μέλλου

μέλλων πολέμους ἀπαγγέλλειν· δεύτερον δ', ἵνα τὰ ἐγκώμια τῷ Ἑλλάνων
 παλαιότερα ποιήσῃ. ἔπει δ' ἐπειλεῖ νικῶντας δοτοφαί ἐν οὖν Ἑλλήνας, ἐκ-
 τως δ' καὶ ἀντρέχει ἀξιοπρεπέστερον ἐκ τῆς μὴ πάντα χαρίζεσθαι πῶς ἐκείνων
 ὁπαίοις. ἤρξατο μὲν δοτὶ μέλειδον, ἐπίπερ αὐτῇ πῶς τραγικῶς
 ὑποθέσεις γέγονεν. ἄλλως τε καὶ τραγικῶς τραγικὸν ἐξέδρε προσωμίον. καὶ
 γὰρ προσωμικῶς ἡμᾶς ἡ τῷ ὀχημάτων διήγησις ἤρξατο. καὶ ὡς ἰατρὸς ἀει-
 σον πρώτων αἰστέλλων τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς, ὑστερον τῷ ἴασιν ἐπάγειν.
 Ἑλλάνικόν δ' ὅτι πρὸ τέλει τὰς ἡδονὰς ἐπάγειν. ἴστων δ' ὥστερ Φηὶ συκῆς
 πρώτων μὲν φύλλα, ὀλίωθον, ἔπειτα φύλης σάκον ἰσχάς. ἔτω πρώτων ὀργῆς
 θυμὸς, χόλος, κόπῃ, μέλις, ὅμως ὁ ποιητὴς ὡς σωανύμοις ὀνόμασεν
 Φηὶ Ἀχιλλεὶ χροῖται. Ἡὲ χολὸν πῶστεν, ἐρητύσει τε θυμόν. Οὐδὲ
 ὄργῃ κοπύοντο. Αὐτὰρ ὁ μέλις νηυσὶ παρήμυλον. Μελίς δ' ὅτι μὲν
 μέλις, ὡς ἐνὸς λέγῃ. οἱ δ' ἐπὶ Γλαυκῶνα τὴν Ταρσίαν ἤξειν ὀκύνειν τὸ ὄνομα,
 οὐκ ὀρθῶς.

Deinde ad versum 3. πολλάς] πῶς, ἰΦθίμους] πῶς. ψυχὰς]
 αἰσας. αἰδῶ] τῶν. προσωμῶν] χροῖον.

Postea ad versum 5. Διὸς βελή] λέγειν ὅτι ποιητὴς τὴν ἐπαγ-
 γελίαν τὴν πρὸς Θέτιδα. Ζεὺς μὲν ἀρεὰ Τρώεσσι καὶ ἑκτορὶ βέλτερον ἵκνῃ.

Εὐκλείδης δ' ὅτι φησιν, ὅτι ἔχῃ ὡς ἐπιδόμον τῶς πρώτης τῆς εἰρημίας, ἀλλ'
 ὡς κεχωρισμένης, καὶ καθ' ἑαυτὴν λεγόμενον, ἡ δ' ὁ Διὸς ἐτελείατο βυλῇ. τὴν οὖν
 ἡδονικῶς ἀξίαν δέξαι δύναι, ὡν ἡδονικῶς, ἐπερ ἐστὶ τέλος τῇ ἱλασί. Plura
 adscribere piget. Facile enim ex hoc ungue leonem agnoscent, qui-
 bus aliquid in hoc studiorum genere judicium est. Id certo affirmare pos-
 sum, esse συλλογὴν ex variis antiquis expositionibus collectam: cum
 unus idemque locus paucis mutatis subinde repetatur, aut diversæ es-
 sendum verborum afferantur explanationes, præmissa voce, ἄλλως, quæ
 propria nota est collectaneorum.

Cæterum Porphyrius alia diversa in eundem Poëtam scripsit,
 quorum nonnulla ad Philosophica rejeci. Ad Grammaticam spectat li-
 bellus, quem nunc græcolatinum exhibeo:

Περὶ τῶ ἐν Ὀδυσσεΐα τῶν Συμφῶν ἀστρον.

De antro Nympharum apud Homerum, *Odyssæa* lib. 13.

Qui licet varia naturalis & symbolica gentilium Theologiæ arcana
 complectatur, recte tamen à me hoc loco ponitur, quod tota illa anti-
 quorum fabulosa de Diis rebusque divinis doctrina, καὶ τὰ ποιητικῶς
 λεγόμενα ad latissimum Grammaticæ partem spectent, quæ in auto-
 rum explicatione versatur. Tum Plato ipse totum hoc Theologiæ ge-
 nus una cum suis autoribus damnavit, & à Republica sua proscripsit. Qui

H h 3

solam

solam illam scientiam tam augusto nomine dignatur, quæ de DEO, rebusque divinis, hoc est, περὶ τὰν ὁρίων ὄντων ea ratione modoque tractat, quam lib. 2. de Republica præscripsit: quos typos theologicos Platonicos vocant. De quibus Proclus differt. 2. in Polit. 1. & lib. 1. c. 16. Theol. Platonicæ proluxe & luculenter agit.

Ejusdem quoque generis fuit liber περὶ Στυγός. De Styge. Quem Stobæus non uno loco citat: & quod sciam solus. Ea autem quæ capite 1. libri 2. ἐκλογῶν inde adducit, perspicue ostendunt, Porphyrium hoc quoque libro locum aliquem Homericum de Styge, adversus Chronii Pythagorei mentem explicasse: idque partim Physicæ & Theologicæ, partim Historice: ut qui loca omnia inspiciat haud dubitet, quin simillimus liber fuerit illi de antro Nympharum. Scripserat autem ni fallor in versus istos, qui Iliad. 6. & Odyss. 6. apud Poëtam extant:

Ἰσμενὸν τῷδε χάϊα κ' ἑρανόε' ἄλυσ' ὑπερθεῖν,
καὶ τὸ κατεισόμενον Στυγὸς ὕδαρ' ὅτε μέγιστον
ὄρεται δαυόμενος τε πῖλαι μακάρεσσι θεοῖσι.

Quem Homeri locum Virgilius expressit Aeneid. 1. 2.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis:

Una superstitio superis qua reddita Divis.

Hujus libri fragmentum, quod hactenus apud Stobæum lib. 1. ἐκλογῶν cap. 8. truncatum legebatur, integrum ex Vaticano codice edidi.

Ejusdem generis cum superioribus fuisse existimo librum à Suida commemoratum,

περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τῷ Νείλῳ πηγῶν.

De fontibus Nili secundum Pindarum.

Quo libro explicatum ab eo fuisse existimo illum Pindari locum Isthmior. Odæ 6. Epod. 1. καὶ πύραν Νείλοιο παρῶν, καὶ δὲ ὑπερβορέας.

Idemque Suidas recenset

Συμμίκτων ζήτημάτων 7.

Miscellaneous questionum libros 7.

Quas Proclus in nobilissima illa dissertatione ad 4. librum Politicor. Platonis, de animæ partibus virtutibusque συμμίκτων περὶ βλημάτων nomine laudat.

Οἶδα ὃ ἔγωγε τὸ Πορφυρεῖον ἐν τῷ συμμίκτῳ ἰσχυρῶς τὰ περὶ βλήμασι μηδὲς πρὸς Λογγῖνον παρῶσαν τινα, περὶ τῶν μορίων τὸ ψυχῆς.

Atque eosdem lib. 2. cap. 1. Comment. in Euclidem, solò συμμι-

συμμίχων, seu *Miscellaneorum* nomine citat. Περὶ μὲν ἂν τῆ γεωμετρικῆς ὕλης τῶν αὐτῶν ἔχοντων λέγον, οὐκ ἀγνοῦντες ὅσα καὶ ὁ Φιλόσοφος Πορφύριος ἐκ τῶν συμμίχτοις γέγραφε, καὶ οἱ παλαιοῦντων Πλατωνικῶν Διατάξεως. Hac de materia Geometrica nobis enunt dicenda; cum haud ignoremus, qua Porphyrius Philosophus in *miscellaneis* conscripfit: Et quaecumque quamplurimi Platoniconum statuunt. Unde apparet non philologica solum ab eo fuisse pertractata hoc opere, sed & Mathematica, & Philosophica.

φιλολόγῃς ἱστορίας βιβλία 1.

Rerum Philologicarum libri 5.

Commemorantur à Suida. Et Eusebius lib. 10. cap. 3. προπαρρησικ. prolixum Porphyrii locum de furis autorum adducit ex lib. 1. τῆ φιλολογίας ἀκροάσεως: quod haud dubie idem opus est, licet titulus non nihil variet. Pertinent eodem

Ἔς τὸ Θυκυδίδου προοίμιον πρὸς Ἀριστίδην, ζ.

In proœmium Thucydidis ad Aristidem, libri 7.

Nominati à solo Suida, quod sciam. Hoc opere omnem Græciæ antiquitatem copiosius à Porphyrio pertractatam fuisse arbitror: quam Thucydidēs egregia illo historiae suae exordio strictim perconsensendo delibat.

In Rhetoricis unicum ejus opusculum commendat idem Suidas, Ἔς τὴν Μινυκίαν τέχνην. *In Minuciani artem.* Nescio utrum introductionem, an commentarium dicam. Quis Minucianus ille, fuerit ex eodem Suida disces. Μινυκιανὸς Νικαγόρας Ἐσφις, Ἀθηναῖος Ἐσφίσης, γένους τῆς Γαλιλιᾶς τέχνην ῥητορικῆς, καὶ προγυμνάσματα, καὶ λόγους Διαφόρους. Menucianus Nicagora sophista filius, sophista Arbeniensis, sub Galieno Imp. edidit artem rhetoricam, & progymnasmata, ac diversas orationes. Et extat ejusdem libellus περὶ διακρίσεων inter reliquos artis Rhetoricæ scriptores ab Aldo ante CXX. annos Venetiis publicatus.

Inter ea scripta quæ ad dialecticam spectant, recte & filio quodam (ut Boethii verbis utar) primus legentibus studiorum prægustator, & quodammodo iniunctor occurrit liber Porphyrii; qui organo Aristotelico ubique præmittitur, περὶ ὧν, καὶ εἰδῶν, καὶ διαφορῶν, καὶ ἰδῶν, καὶ συμβεβηκότων. Ita enim Suidas eum commemorat; & Boethius in commentariis suis aliquoties vocat tractatum, sive librum: De generibus, speciebus, differentiis, propriis & accidentibus.

Unde

Unde vulgo vocatur *Περὶ τῶν πέντε Φωνῶν*. *De quinque vocibus*. Sive *de quinque predicabilibus*, vel *universabilibus*, ut in scholis loqui solent. In Græcis codicibus inscribitur *Εἰσαγωγή πρὸς Χρυσόστομον*. *Introductio ad Chrysostomum*: Quam inscriptionem Boethius quoque agnoscit, & Ammonius Græcus hujus libelli commentator. Ex cujus *πρετεχολογημάτων* locum apponere placuit, quo scriptionis occasio ac tempus, cujus supra memini, ostenditur, & Porphyrii vita non nihil illustratur: τὸ δὲ γήσιον δηλοῖ μὴ ἡ Φράσις, ἀλλ' ὅτι ἐν ἀλλοῖς αὐτῷ βιβλίοις τῶν ἐν ταύτῃ τῷ βιβλίῳ γεωρημάτων μεμνησθαι. ἐτι δὲ καὶ ὁ προσφωνεῖν αὐτῷ Χρυσόστομον. ταῦτα γὰρ καὶ ἄλλα ἵνα πρὸς Φωνήσας βιβλία, καὶ τὰ πρὸς Φωνεῖ, ἀλλ' ὅτι πάντως αἰτίαν. διδάσκαλόν τε Χρυσόστομον, καὶ ἐξηγητὴν αὐτῶν τὰ μαθήματα, εἰκόσιν ἰσχυρῶς ὅτι πῦρ τ' αἰτίας, καὶ ἐξεδή- μεν. ταῦτα τῷ χρόνῳ ἀρίσκει ὁ Χρυσόστομος τὰς Ἀριστοτέλους κατηγορίας, καὶ ὅτι ὅλας παρηκολούθη ἐγκύβλων. δηλοῖ ὅτι τῷ Πορφύριῳ ἐκεῖ ὅτι, χα- ψας ὁ συμβαί. καὶ εἰ μὴ ἰσχυρῶς τὸ πῦρ, ἐλθόν. εἰ δὲ μὴ ἰσχυρῶς, εἰς- αγωγὴν τῶν χαψαί, δὲ ἡς αὐτὸ μὴ δόξαι παρηκολούθη τῷ βιβλίῳ. ἐπειδὴ ταῦ- να ὁ Πορφύριος οὐκ ἠδυνάτο πῶς ὑπερέψαι, χαρῶν αὐτῷ τὸ βιβλίον ταῦτο, ἐκ τῶν ἐξηγητῶν τῷ Πλάτῳ. καὶ ταῦτα συλλέξας χεῖρον, καὶ δὲ αὐτῶν τῶν ρημάτων ἐλθόν. *Verum autem ὅ γέννημα hoc opus esse, distinctionis per- fectissimas ostendit.* Et quod in aliis libris eorum qua hoc libro tractantur me- mineris: cum etiam quod Chrysostomo illum nuncuparet: cui ὅτι alios quosdam libros inscripsit. Dedicat autem illi hujusmodi de causa. Praceptor Chrysostomi erat, cumque eum disciplinis imbueret, petiit, ut incendium Aetna coram co- gnosceret: atque eo profectus fuit. Reperit interea temporis Chrysostomus cate- gorias Aristotelis, quarum mentem nequaquam assequi poterat. Quapropter Porphyrio literis rem significat, peregre cum degenti: rogatque si incendii na- turam explorasset domum redeat: sin minus, ut introductionem aliquam scri- bat, cujus ope libri sensum assequeretur: cumque Porphyrius nec diu redire posset, scripsit ei hunc libellum, quem ferme a verbo ad verbum ex Platonis di- ctis collegit.

Εἰς τὰς Ἀριστοτέλους κατηγορίας ἐξηγήσεις καὶ πύσιν καὶ ἀπὸ κρι- νῶν *In Aristotelis Categorias expositio per interrogationem ὅτι responsonem*. Græ- cè edita fuit Parisiis anno 1543. Quam Bernardus Felicianus latine convertit. Meminit hujus libelli Simplicius in præfatione com- mentariorum in easdem categorias. οἱ δὲ καὶ τὰς ἐννοίας μὴ αὐτὰς δὲ μόνως ψιλὰς τὰς ὑπὸ τῷ Ἀριστοτέλει προτεινομένης συντόμως ἀπακρίψαν- ται ὡς ἀπὸ τῶν καὶ πύσιν καὶ ἀπὸ κρι- νῶν βιβλίων πεπαιγμένον ὁ Πορ- φύριος. *Alii nudaque duntaxat solumque Aristotelis mentem breviter explicare voluerunt.*

voluerunt : quod Porphyrius praefixit libro illo per interrogationem & respon-
sionem.

Mox ab eodem commemoratur Porphyrii Ἐξήγησις τῆς κατηγοριῶν ὡς ἐπὶὰ βιβλίαις, πρὸς Γεδάλιον. *Commentarium in Categorias libri VII. ad Gedalium.* Simplicii verba sunt : μὲν ἡ τέταρτος ὁ πᾶντων ἡμῶν τῶν καλῶν αἰνῶν Πορφύριος ἔξηγησέν τε ἐν πλεῶν βιβλίαις, καὶ τῶν ἐν ἐκείνῳ περὶ τῶν λύσεων οὐκ ὁποῦντος ὡς ἐπὶὰ βιβλίαις ἐπιήσαστο, τῆς Γεδάλιου πρὸς Φωνηθεῖσι, πλεῶν τῶν Στωϊκῶν ἐκείνῳ δογματικῶν καὶ τῶν κοινῶν ἐν λόγοις περὶ τῶν ῥῶν. Libros hosce ferme ad verbum transcripsit Jamblichus in suos commentarios in easdem Categorias, quod Simplicius mox sequentibus verbis testatur. μὲν τέτταρτος ὁ Ἰῆς Ἰάμβλιχος πολὺν χρόνον καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τὴν βιβλίον καταβάλλει πραγματικῶν τὰ μὲν πολλὰ τῆς Πορφυρίου καὶ ἐπὶ αὐτῆς τῆς λέξεως κατακολουθεῖν πρὸς ἡ ὑπερβαίνειν ἐκείνῳ καὶ ἀφαιρῶν ἀκρίβειαν, μὲν ὅστις δὲν τὸ ὡς ἐν ὁμοίᾳ πρὸς τῆς ἐν ἐκείνῳ μακρολογίᾳ. Et saepius deinde utrumque librum citat. Ex hoc Simplicii loco apparet, non insolens fuisse Jamblichō Porphyrii libros transcribere, aut additis mutatisque quibusdam interpolare : quod & in commentariis in Platonis Timaeum eum fecisse apparet ex iis, quae Proclus ex utroque passim citat. Ita enim ferme ubique eos conjungit, ut unam eandemque utriusque sententiam referat. Idem in Pythagorae vita ab eo commissum videmus, cum totum Porphyrii libellum in suos commentarios Pythagoricos transcripserit, absque ulla ejus mentione. Pari ratione ex Ocelli Lucani, Platonis, Nicomachi, aliorumque scriptis capita integra transtulit, ut brevi ad ipsum Jamblichum copiosius ostendamus. Ceterum hujus commentarii in Categorias Boethius quoque mentionem fecisse videtur lib. i. expositionis in Categorias : ubi in ejus operis intentione explicanda se Porphyrium sequi testatur. Idemque opus ab Eustathio intelligi credo ad Iliad. γ. pag. 387. ubi simpliciter citatur Porphyrius ἐν τῆς πρὸς Γεδάλιον.

Expositio libri Aristotelis de Interpretatione citatur à Boethio principio commentariorum, quos secundo in eum librum edidit, his verbis : Cujus libri expositionem nos scilicet quam maxime à Porphyrio, quanquam etiam à ceteris transferentes, Latina oratione digessimus. Hic enim nobis dispositor & intellectus acutissime, & sententiarum dispositione videtur excellere. Et occurrit ibidem frequenter ejus mentio cum aliquo elogio : ita ut dubium non sit, quin Boethius Porphyrii commentarios maximam partem in suos transtulerit.

His affines fuere ob argumenti similitudinem, quos Boethius

thius eodem lib. 1. citat, *Commentarii in Theophrasti librum de affirmatione & negatione.* Eidem Boethio aliorum quoque scriptorum Porphyrii memoriam debemus. Nam dialogus primo in Porphyrium à Victorino translatus laudatur: *Introductio ad syllogismos categoricos.* Mos, inquit, hic Porphyrio est, ut in his rebus quæ sunt obscurissimæ, introducenda quadam & prægustanda præcurrat, ut in alio quodam libro de categoriis syllogismo facis, & de multis aliis, quæ in Philosophia gravissimè illustrataque versantur. Eiusdem in fine lib. 1. de syllogismo categorico meminit. Recte etiam huc, ni fallor, referuntur laudati ab eodem Boethio *Commentarii in Sophistam Platonis.* Neque enim ignoro Platonis *Διαλεκτικὴν* aliam esse ab Aristotelica, ac multo sublimiorem; quippe quæ circa considerationem *ἑστῆς* versatur: locum tamen hic tribuo illis commentariis, quod in iis logica multa, in primis autem doctrinam dividendi pertractatam fuisse, Boethius testatur in præfatione libri de divisione. *Andronici*, inquit, *diligentissimi senis de divisione liber editus, & hic idem à Plotino gravissimo Philosopho comprobatus, & in libri Platonis, qui Sophistes inscribitur, commentariis a Porphyrio receptus.* Proclus quoque prima dissertatione in Platonis Politiam affirmat, hunc dialogum nomen accepisse *δοτὶ ἡ προσηγορία προβλήματι*, à refutatione scilicet, atque exagitatione Sophistarum: cætera illa quæ obiter de ente & non ente disputantur, esse τὰ ὑπὸ ἑτέρου, atque alterius gratia assumi. τὴν γὰρ σοφιστικὴν ὥς ἐπὶ ἡρώδου, ἐπεὶ δὲ τὰ ἐν τῷ προκλήμειον εἰς τὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ διαλόγῳ σέβην ἢ σοφιστικὴν καὶ ἐν τῷ ἑστῆς εἴρη) μέγα, καὶ πρὸς τὴν μὴ ἑστῆς, ἀλλὰ πρὸς τὴν σωφιστικὴν πρὸς τὴν ἑστῆς τὸ σοφιστικὸν λόγον.

Sequuntur deinde artes Mathematicæ, in quibus multa scripsit, præsertim Astronomica, teste Suida. Et licet nihil in Arithmetiis, & Geometria, vel solius nominis indicio superfit, non pauca tamen ab eo in utroque genere edita fuisse, ἢ ὅσα τῶν ἀριθμῶν ἡρώτηται, ἢ ὅσα ὑπὸ πρὸς γεωμετρίας, vel quæ ex numeris dependent, vel quæ ad Geometriam spectant, testatur Eunapius. *Πορφύριος εἰς τὰ ἀρμονικὰ Πτολεμαίου ἀπομνημονεύματα.* Porphyrii commentarius in Harmonicis Ptolemai. Habetur bis terve in Bibliotheca Vaticana: idemque in Christianissimi Galliarum Regis Bibliotheca Parisiensis aservatur. Principium ejus hoc est: Πολλὰν αἰρέσιον ὄντων ἐν μαθητικῇ πρὸς τὰ ἡρμωσμένα, ὡς Εὐδοξίου, ὅσοι πρὸς ἀστρονομίαν ὥς ἡ ἀπολαβὴ, τὴν τε Πυθαγόρειον καὶ τὴν Ἀλεξανδρινήν, ὡς καὶ τὰ ὄργανα εἰσέτι καὶ νῦν σωζόμενα φαίνεται. Totus ferme commentarius contextus est ex antiquiorum autorum locis, præsertim

tertium Didymi *περί ἀλφαριθμητικῆς καὶ πυθαγορείας μουσικῆς πρὸς τὸν Ἀριστοξένιον* καὶ *πυθαγορείαν* : tum ex Ptolemaide Cyrenza , ἐν τῇ *Πυθαγορείᾳ ἢ μουσικῇ συγγραφῇ*. Ex *Æliani & Adrastii Commentariis in Platonis Timæum*, ac similibus. Et edidit inde jam olim Franciscus Patricius, sedulus hujusmodi rerum conquisitor, ingens illud fragmentum Aristotelis *περί ἀκουστικῆς, de audibilibus* : discussionum Peripateticar. tom. I. lib. III. Neque tamen in universum *ἀρμονικὸν* opus scripsit Porphyrius, sed in quatuor duntaxat prima capita : cætera dein Pappus pertextuit. Ita enim in alio manuscripto Vaticano titulus indicat. *Πορφύριος ἐξηγήσεις εἰς δ' ἡρώτα κεφάλαια τῶν πρώτων τῶν ἀρμονικῶν Πτολεμαίου*. Sequitur deinde, *πάντα ὑπομνήματα εἰς πέντε τοῦ ἡρώτα κεφαλαίου, καὶ ἐπιφθέγγει*.

Astronomicum opusculum unum nobis superest, *Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀστρονομικὴν Πτολεμαίου*. *Introductio in Cl. Ptolemai opus de effectibus astrorum*. Editæ ante LXX. annos Basileæ, cum anonymi scholiis in tetrabibulum Ptolemæi ex Demophilo collectis, & Hermetis libro de revolutione nativitatũ : sed adeo corrupta, ut nullum legentibus usum præstet. Eam Vincentius Richardus, Clericus Regularis, ex optimo & integerrimo codice à se translatus mihi affirmavit, vir bene hæc literas doctus.

CAP. VIII.

Porphyrii historia philosophica. Fragmenta ejus collecta. Socratis historici de eadem judicium expenditur.

Historica ejus hoc loco subjungenda : in quibus primum sibi locum jure merito vindicant *φιλοσόφου ἱστορίας βιβλία δ'*. *Historia philosophica, sive De Vitis Philosophorum, libri IV.* Meminit hujus operis Eunapius principio ejus libri, quem de Sophistarum vitis scripsit ; cujus verba operæpretium est cognoscere. *τὴν φιλοσοφῶν ἱστορίαν, καὶ τὴν τῶν φιλοσόφων βίαν Πορφύριος καὶ Σωπῆριος ἀνέλεξαντο. ἀλλ' ὁ μὲν Πορφύριος, ἅτα συβῶν, εἰς πλάτωνα ἐτελεύτησεν καὶ τὸν ἐκείνου χρόνον. Ἡστορίαν οὖν αὐτῶν φιλοσοφῶν συλλέγουσι Πορφύριος & Σωπῆριος. Sed Porphyrius, nescio quo casu, in Platonem ejusque tempora desit. Et Theodoretus serm. II. *ἑραπ.* de eodem sic scribit : πλάτωνα δ' καὶ Ἀριστοτέλιν τῶν φιλοσόφων ἐκπαίδευσιν δόξας, τὴν αὐτὴν δ' καὶ ὁ Πορφύριος ἀνέλεξε τὸν πόνον, τὸν ἐκείνου βίον & δόξας περὶ τοιαύτων. Πλάτωνος vero atque *Acetini Philosophorum opiniones exposuere : quæque laborem & Porphyrius sibi**

sumpsit, qui & unius cujusque vitam singularum opinionibus adjuvit. Meminit ejusdem sermone IV. & V. Quin & Johannes Tzetzes Grammaticus Byzantinus Chiliadis XI. historia CCCLXXVII. idem opus laudat: ubi encyclicas disciplinas vocari docet universum bonarum artium ac scientiarum orbem, *ὡς ἐξαίψι Πορφύριος ἐν βίοις Φιλοσόφων*, hoc est, teste Porphyrio in vitis Philosophorum. Verum cum hujus operis causa tota hæc dissertatio à nobis instituta fuerit, distinctius nonnihil de eo & per partes agendum. Fuit ergo *Liber primus, De Vita Pythagora*. Et quidem ille ipse quem hic à me editum habes Græce & Latine: cum eum in Germania Conrad. Rittershusius eruditissimus I. C. Græce tantum Malchi nomine publicasset. Nam præter illa quæ superius de gemino Porphyrii nomine disserui, non sinit nos de autore dubitare Cyrillus Alexandrinus, qui hoc opus passim citat in X. illis libris, adversus Julianum apostatam editis, quos Lutetiae Parisiorum R. & Cl. P. Jacobus Sirmondus Græce mihi legendos dedit; cum hæctenus non nisi mala Oecolampadii versio prodierit. Hujus Manuscripti ope plurimum adjutus fui ad primæ editionis lacunas supplendas: quo & Vaticanæ codicis autoritas deinde accessit. Indicabo nunc ordine singula Cyrilli loca; si quis conferre ea cum nostra hac editione velit. Libro primo. *Πορφύριος γὰρ ὅτι παιδεία κοσμητὴ δόξαν ἔχων παρ' ἐκείνοις σὺν ἀρχῇ, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τῷ Φιλοσόφῳ ἰσορίας τοιούτων τι φησὶ πρὸς τῶν ἀνομασμαίων σφῶν, ἥτοι δοκησισφίας ὅτι ληψὶν ἐκζηκόντων. μὴ διωάμενοι γὰρ φησὶ τὰ πρῶτα εἶδῃ, &c.* Est locus ille Moderati Gaditani, qui extat pag. 32. v. 21. hujus editionis. Et rursus libro III. *Πορφύριος τοίνυν ὁ αὐτὸς κοινωγός, ὁ δὲ καὶ ἡμῶν ἀδυροσομίας πατήρ, τὸν πυθαγόρεον βίον ἐξηγούμενος ὡς πη φησὶ. τὰ γὰρ ἰσορέμματα περὶ τῷ ἐ, μυκλώαις, &c. quæ extant pag. 18. vers. 1. hujus edit. addit paulo post: *γράφει ἢ πάλιν ὁ Πορφύριος ὡς πη αὐτὸς. σὺν ἢ περὶ αὐτῆς, &c.* quæ hinc extant in fine pag. 21. Deinde libro VI. *γράφει ἢ ὁ δὲ καὶ τὸν πυθαγόρεον βίον ἐξηγούμενος ὡς πη λέγει τὴν κροτωνιατῶν πλιν, &c. quæ habentur p. 12. vers. 4. Item libro IX. *Πυθαγόρεος ἢ τὴν αἰνιγματώδη δηλωσιν σὺν ἀτιμήσεως ἔχῃ, ἀλλ' ὡς ἐν λόγῳ τὸ χεῖμα αὐτῶν. γίγναται γὰρ ὡς πη αὐτὸς Πορφύριος ἐν βιβλίῳ πρώτῳ Φιλοσόφῳ ἰσορίας. ὡς ἢ καὶ ἄλλο εἶδῃ, &c.* quæ leguntur in hoc libello, p. 27. v. 34. Denique libro X. *καὶ γὰρ ὁ Πορφύριος τὸν πυθαγόρεον βίον ἐναρξῇ καθιστὰς ὡς πη φησὶν. Ἀντιφῶν ἢ ἐν τῷ πρῶτῳ τῷ βίῳ, &c. quæ habentur p. 5. v. 13. proferuntur ibidem alia loca quæ in notis indicabo.* Quæ quidem omnia nequaquam nos de hu-**

jus

jus libri autore dubitare sinunt : ejus nomen cur in MSS. codicibus supprimatur, postea dicam.

Secundum librum à nemine citatum observavi, neque temere dixerim ejus vitam is complexus fuerit.

Liber tertius de vita Socratis laudatur à Cyrillo contra Julianum, lib. 6. paulo post principium. Φίλε ρδ ἰδομένῳ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὁ ποιῶν· ὡς ὁ Διοβόητος παρ' αὐτοῖς Σωκρατικῆς. καὶ ἀπείρηται μὲν ἴσως ἀπαισιόδοον πῶς περὶ τὰς λόγους, ἔμην ἐπὶ τῆς πορφύρεως γραμμάτων αὐτοῦ, ὅς τὸν ἐκάσθ' ἡ δὲ χαριστικῶν ἀποσημνῶν βίον. σκοπὸς ρδ ἔστι γὰρ ζῶντων αὐτῶν, καὶ πολλῆς ἡξίωσε τὸ χρεῖμα αὐτοῦ. ἔφη τῶντων ὡς περὶ αὐτῶν. λέγει ἡ ὁ Ἀριστοτέλης ἀφ' ἡμεῶν βίον ἔχει Σωκράτης, ἀκηκοῖναι Σπινθάρων περὶ αὐτῶν, ὅς ὡς εἰς τῶν τῶν ἐπιτυχόντων τοῦτον λέγουσιν, ἐπὶ ἂν πολλοῖς αὐτοῖς γὰρ πιθανώτεροις ἐπιτυχῶν εἶναι, τοιαύτων εἶναι πᾶσι φωνῶν, καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἡδύ. καὶ περὶ πᾶσι ἡ τῶν εἰρημνῶν πᾶσι ἔστι εἰδὼς ἰδιότης. γίνεσθαι δὲ πᾶσι τῶν, ὅτε μὴ ὀργίζοιτο. ὅτε ἡ φλεγμαίνῃ ὑπὸ ἔκπιδος τῶν, δυνάμει εἶναι πᾶσι ἀσχημονῶν. ἔδνός ρδ ἔστι νόμας διπορῶν, ἔτι πρᾶγμα. & paulo post, γέγραφε ρδ ὡς πάλιν περὶ αὐτοῦ Πορφύρεως. ἐν ἡ τῶν περὶ τὸ βίον πᾶσι μὲν ἄλλα εὐκολον, καὶ μικρὰς δέμνους ἀσχημονῶν εἰς τὰ κατ' ἡμέραν γέγραπται· πρὸς ἡ τῶν ἀφροδισίων χρεῖν σφοδρότερον μὲν εἶναι, ἀδίκαιον ἡ μὴ πρᾶγμα. ἡ ρδ ἔχειται, ἡ ἔχειται χρεῖν μόναις· διὸ ἡ χρεῖν γυναικας ἄμα, Ζευσιπῶν μὲν πολίτην καὶ κοινοῦσαν πῶς· Μυρτώ ἡ Ἀριστοτέλης, θυγατρὶς δὲ Δυσμάχῳ καὶ τῶν μὲν Ζευσιπῶν περὶ ἀσχημονῶν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῶν ἀσχημονῶν ἐχθρῶν. τῶν ἡ Μυρτῶ γάμῳ ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μινέριος. Videamus ergo qualis praeter ceteris celebris ille Socrates fuerit. Nec forte temere quis fidem omnibus adhibebit, quae de illo narrantur : Porphyrii tamen scriptis contradicere non poterunt, qui de antiquorum vita sigillatim exposuit, atque eum in finem studii quamplurimum impendit. Is hac de eo refert : Aristoxenus dum Socratis vitam narrat, ait sese spintharum Socratis familiarem audivisse affirmantem, quod in nullum unquam incidisset, cui major fuerit via persuadendi : & ad hoc vocem ac vultum, moresque ejus fuisse compositos, & gestus singulis dictis accommodatos. Atque id eum fecisse ait, cum non irascere : sed hoc affectu succensum nullum omnino servasse decorem, nec ab ulla una voce vel facto abstinuisse. Paulò post : Idem Porphyrius de eodem sic scribit : in reliqua omni vita eum frangi fuisse, nec magno apparatu vixisse in diem : in rebus autem venereis ubi convenientiorem quidem fuisse, abstinuisse tamen

tamen ab omni injuria : quod vel axonibus, vel prostituta munus accipere. Duas eodem tempore habuisse conjuges, Xanthippen civem Atticam, sed paulo com-
patriorem ; & Myrto Aristidis filiam, Lyfimaachi nepotem. Et Xanthippen
quidem clanculum sibi adjunxisse, ex qua Lamprocleus filium suscepit : Myrto
autem purum domum duxisse, & ex illa Sophroniscum & Menexenum natos
fuisse. Citatur etiam à Theodoro serm. I. Ἰερων. ubi de Socrate
loquitur, καὶ τοῦτο πολλοὶ μὲν εἰρηκασὶ καὶ ἄλλοι, καὶ ὁ Πορφύριος ἢ ἐν
τῷ τρίτῳ τῷ Φιλοσόφῳ τοῦτο ἱστέρας ἐκνήσαντες. ἔφη ἢ ἕτως. Λέγων μὲν περὶ
τῷ Σωκράτους, &c. Iterum sub principium sermonis IV. & sermone
XII. licet libri numerum isthic non exprimat. Meminit ejus-
dem vitæ Socratis Socrates historiæ Ecclesiasticæ lib. III. c. 13. his verbis.
Ἔτι μὲν ἔδον καὶ Πορφύριος, ὃν τύχῃ καλεῖ γέροντα, ἀμφω φιλοκαταπῆται
ἦσαν, ὑπὸ τῷ οἰκείῳ λόγῳ ἐλεγχόμενοι. Πορφύριος μὲν γὰρ τοῦ κορυφαίου
πατρὸς τῷ Φιλοσόφῳ Σωκράτους τὸν βίον διέσπειν ἐν τῇ περὶ ἡμετέρας αὐτῷ Φιλοσόφῳ
ἱστορίᾳ, καὶ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ γράψας καταλείπει, οἷα ἂν μήτε Μελίτις μήτε Ἄνυτος
οἱ γράψαντες Σωκράτην εἰπὺν ἐπιχειρήσαν. Quod apertè Julianus, inquit,
atque Porphyrius, quem Tyrium senem vocat Libanium, detractores ambo fue-
runt, suis ipsorum sermonibus arguuntur. Nam Porphyrius summæ philosopho-
rum Socratem vitam lacernavit in historia philosophica, quam ipse conscripsit : &
taliam de eo retulit, qualiam nec Melitius, nec Anystus Socratis accusatores dicere
conati fuissent. Eademque illa ex Socrate transcripsit Nicephorus
Call. lib. 10. c. 36. & hist. trip. lib. 7. c. 2. quam censuram paulo post
expendemus. Meminit etiam tertii hujus libri Stephanus ἰθνησογράφος,
φ. 9, voce Γάδαρα.

Liber quartus, de vita Platonis.

Citatur à Cyrillo libro 8. sæpius jam laudati operis adver-
sus Julianum : ἀξιομνηστέα ἢ καὶ αὐτῶν τῶν ῥησέων καὶ εἰς μέσσην οἶσω τὰ
περὶ αὐτῶν, ὡς αὐτὸ εἶδέναι οἱ ἐνδοξόμηναι τῷ χρηστέῳ περὶ τοῦ δόξαι τὸ ἀπι-
ξισμένον εἰς τὸ ὄν καὶ ὅτι τῶν παρ' ἐκείνοις οἱ πανάρεστοι τε καὶ σοφοί, λαμ-
πρόν τε καὶ ἀσβεστόν, ἐπ' αὐτῷ δὴ τέττω λαχόντες ὄνομα τῷ μὲν ὡς εἶναι
δογματικῆς ἀκριβείας κατόπιν ἰόντες ἀλοῖεν αὐτὸν, ἢ μὲν ἐπὶ καὶ εἰσάπα, ἡμερ-
τηκότες τοῦ τῷ ἡμετέραις ἐπαυτοῦ δόξαι. Γράφει Ἰωάννης Πορφύριος ἐν βί-
βλῳ τετάρτῳ Φιλοσόφῳ ἱστορίας. ἄλλοι γὰρ τριῶν ὑποστάσεων, ἔφη Πλάτων
τῷ θεῷ θεῷ προσελθεῖν, ὡς αὐτὸν εἶναι ἢ τὸν μὲν αὐτάς τινος θεοῦ, πᾶσι δὲ
αὐτὸν ἢ καὶ σφόδρα τὸν δημιουργόν. τῷ τῷ τῷ κόσμῳ ψυχῇ. ἄλλοι
γὰρ ψυχῆς τῷ θεῷ προσελθεῖν. λοιπὸν ἢ τὸ ἀθεῖον διὰ τῷ τῷ
ἐπὶ ἡμετέρας

ἐν ἡρχῇ τοῦ Διαφορῆς. Ἀλλ' οἷα πεποιημένοι καὶ πρὸς τοῦτο αἰτιάζονται, φασκότες μὴ δεῖν παρὰ τοῖς πτωχοῖς διαφέρειν τοῖς αὐτοῖς. ἐξηγήσας γὰρ καὶ τὴν πω-
σης κοινωνίας, λέγει τὸ εἶναι ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ, καὶ ἀδικοῦ τινος συμβάσει.
καὶ δὲ τοῦ τοῦ (ἀρχὴ γὰρ ἐστὶν) τῶν πραγμάτων μίαν σωθῆναι. Hoc est;
Commemorabo ad verbum, atque ea quæ apud ipsos leguntur in medium profe-
ram, ut lectores Christianorum de Deo sententiam rectissime limatam cognoscant.
Atque ut optimos & sapientissimos quosque illorum, quique clarum hanc & ce-
lebre nomen obtinuerunt, nostrorum dogmatum certitudinem secutos mani-
feste appareat; nec omnino à vero aberrasse, dum nostram sequuntur sententiam.
Scribit igitur Porphyrius libro 4. historia Philosophica in hæc verba: Plato usq;
ad tres subsistentias Dei essentiam procedere dicebat. Et supremum qui-
dem Deum esse bonum ipsum: post hunc secundo loco esse rerum omnium cre-
atorem: tertius vero esse animam mundi. Divinitatem enim usque ad ani-
mam progredi. Illud autem quod Deitate caret à differentia corporea inci-
pere. Verum illi, quos ante dixi, hisce quoque contradicunt: asserentes Deum
nequaquam rebus ipso inferioribus esse ascendendum: exemptum scilicet ab omni
societatis communione, nec ullius rei capax, quæ pari gradu constituatur. Sed
ducto à mente principium, deinde trinitatem servari.

Citatur etiam Porphyrius in Philosophia historia à barbaro interpre-
te Chronicorum Eusebii, cujus excerpta in magno opere Eusebiano
leguntur: ubi nonnulla de tempore, quod inter Ilii expugnationem
& primam Olympiadem intercessit, ex eo afferuntur. Tum alio lo-
co ejusdem sententia de Homeri & Hesiodi ætate adducitur. Et for-
san ex eodem opere fuere illa quæ à Simplicio in lib. 2. Arist. de cælo
citantur, de Babyloniorum observationibus astronomicis à Callisthe-
ne in Græciam missis, ὡς πρὸς διηγήσας ὁ Πτολεμαῖος καὶ τῶν ἐν ταῖς
ἐννεαποσίων τριῶν, μέχρι τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος σωζομένων.
Quas Porphyrius, mille nongentorum & trium annorum fuisse, & usque ad
Alexandri Macedonis tempora servatas narrat. Nisi potius ex opere ali-
quo Astronomico fuerint, quæ plurima, teste Suida, Porphyrius
scripserat. Pauca hæc magni operis fragmenta, ut dispersas naufragio
tabulas collegi, quæ specimen aliquod exhiberent eorum librorum,
quos incuria mortalium & temporis injuria nobis invidit; vel potius
Porphyriani nominis invidia extinxit: sitamen tam præclarum opus
in rebus humanis esse desierit, quod Joannes Tzetzes ante 400. ad-
huc annos legit. Utinam vero integrum alicunde proferatur! cum ex
primo hoc libro, licet mutilo, satis appareat, quam jacturam res lite-
raria ejus scripti interitu fecerit: quod Cyrillus summo studio con-
fectam

fectum fuisse affirmat. Idque eo magis, quod plurimorum insignium autorum testimonia de Socratis & Platonis vita, ac philosophandi ratione una perierunt. Porphyrius enim cum eorum vitas scriberet, à quorum temporibus longiori intervallo erat remotus, & de quibus propria fide nihil poterat affirmare, historiam suam ex aliorum autorum locis centonis instar concinnavit: qui ut tempore fuerant propinquiores, ita fidem majorem merebantur. Qua quidem in re diligentiam ejus miror & laudo: qui ne illa quidem dissimulare voluit, quæ sequiora de clarissimis hominibus, sive vera fide, sive invidia quorundam atque obtrectandi studio, prodita fuerant. Atque utinam tam facile nobis esset in cæteris Porphyrii causam tueri, quam nullo negotio hujus historię fides contra Socratis objectionem à calumniæ ac detractionis crimine defenditur. Ea enim quæ malevole contra Socratem Philosophum scripta fuisse reprehendit lib. 3. cap. 23. hist. Eccles. nequaquam de suo confinxit Porphyrius, nec propria fide asseruit; sed Aristoxeni, gravissimi ac celeberrimi scriptoris autoritate. Quod videre est Theodoretī sermone XII. Græcar. affect. ubi ea leguntur, quæ Porphyrius ex dicto autore de Socratis iracundia ac libidine in tertio hujus operis libero retulerat. Taceo enim quod Socrates ipse Zopyri de se judicium proprio testimonio comprobavit.

Scorsim scriptus fuit liber, *Περὶ Πλωτίνου βίης, καὶ τῶν τάξεων τῆς βίης αὐτοῦ*. De vita Plotini, & ejus librorum serie. Qui Enneadibus ipsius semper præfigitur. Illas enim emendandas sibi à præceptore relictas fuisse ipse testatur: quod in propriis libris conficiendis ac recensendis paulo negligentior esset. Nec solum Plotini scripta recognovit, sed & introductionibus atque commentariis eadem illustravit, quod ex libello *αἰσθημάτων* & Aeneæ Gazzi loco, quem inferius apponam, manifeste apparet.

CAP. IX.

Porphyrii scripta quæ ad practicam Philosophiam spectant.

Venio nunc ad ea quæ longe plurima in omnibus Philosophię partibus scripsit. Atque in genere quidem de universa Philosophia agebat liber a Suida laudatus, *Περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας*. De Homeri Philosophia. Quid haud dubie probare voluit, Homerum non minus

minus philosophum quam poetam fuisse. Idque fortassis in Longini præceptoris gratiam, quem peculiare opus de hac questione edidisse constat, Suida testimonio, *ὁ φιλόσοφος Ὁμήρου*. Nam *Homerus philosophus* sit. Quem non solum philosophum, sed principem philosophorum esse Maximus Tyrius affirmat, *dissert. XVI.* qua disquirat, *utrum sit secta Philosophia secundum Homerum.* Ubi eleganter Homericam poësin *παιαρμόνιον* π *ὄργανον* appellat, quod omni vitæ generi atque instituto convenit. Atque unum illum omnium artium scientiarumque semina, principia, atque exempla continere affirmat. Qui & Horatio teste, *quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non*, *Plinius ac melius Chrysippo ac Cræmore dicit.* Ex hoc ingeniorum fonte omnes postea sapientes animum irrigasse, rivulosque in suos deduxisse usus testatur Eustathius, *ἄλλοις δὲ τὸ πρὸ αὐτοῦ πεποιημένον, ὅτε τὸ πρὸ φύσιν, ὅτε τὸ πρὸ ἥθους, ὅδ' ἀπὸ λόγου ἐξήγαγεν, ὅπως δὲ εἴποι τις, παρῆλθε τὸν Ὁμήρου σπουδὴν ἀναγνώσκειν, ἀλλὰ πάντες παρ' αὐτοῦ κατέλασαν.* Unde Philosophorum præstantissimi Democritus, Zeno Cirtiensis, Antisthenes, Heraclides Ponticus, Posidonius, Panætius, & Platonici recentiores fere omnes suis scriptis Homerum illustrarunt. Atque exstant duo præclara in hoc genere opuscula: alterum quidem Heracliti ejusdem de Homericis allegoriis. Quod nescio qua de causa Heraclidi Pontico adscribitur, reclamantibus præter temporis rationem quinque manuscriptis, quos in variis Bibliothecis vidi, & Eustathio ad Homeri Iliad. α. pag. 40. Alterum vero Procli Diadochi, quo Poetam adversus Platonis accusationes defendendum suscepit. Quibus forte addi debet Strabonis dissertatio principio operis Geographici. Ex hisce enim conijcere licet, ejus generis fuerit hoc Porphyrii opus.

Laudantur ab eodem Suida *Περὶ τῶν μὲν εἶναι τῶν πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους αἵρεσιν, βιβλία 2'.* De Platonis atque Aristotelis consensu, libri 7. fuit enim Porphyrius utriusque Philosophiæ æque peritus, ut supra diximus, ideoque Aristotelica ubique Platonice admiscuit. Quod & Proclus lib. 1. in Timæum, p. 18. testatur: ubi ait Porphyrium *ὁμοπαθητικὰς δυνάμεις πρὸς φιλοσοφίαν λυσι τὰς πλατωνικὰς δυνάμεις.* Hoc philosophandi genus ab Ammonio introductum fuisse ex Hierocle superius ostendi: cujus exemplo plerique omnes posteriores philosophi cœperunt *ἐκ αμφοτέρωθεν*, & Academiam cum Lyceo conjungere: explora priorum Academicorum superadditione, qui unum Platonem nimis religiose sectabantur; atque ejus

Kk

dogma-

dogmata adeo ab Aristotelicis differre existimabant, ut nulla ratione conciliari possent. Hosce ab utriusque Philosophi mente, & ab ipsa veritate longius aberrasse affirmat Hierocles *ὅτι μὲν ἑκάστος ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπορία σφῆσι αὐτοῦν περὶ αὐτῶν ἵστας* *ὅτι ὃ καὶ περὶ αὐτῶν καὶ ἀπορία διδύλωμας.* Quod & Porphyrius hoc opere demonstrandum suscepit. Nam Taurus Berytiensis, ut ex Suida discimus, scripserat *περὶ τῶν δογμάτων διαφοράς Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.* Et Attici Platonici liber *contra Aristotelem à Moysi & Platone disidentem* citatur sæpius ab Eusebio, libro XV. præpar. Evang. idemque nunc in Bavarica Bibliotheca extare dicitur. Quin etiam inter Latinos Boethius, principio libri 2. de interpretatione, se Porphyrii exemplo *Aristotelis Platonisque sententias in unam quodammodo revocaturum concordiam* & in his eos non ut plerique dissensire in omnibus, sed in plerisque quæ sunt in philosophia maximæ, consentire demonstraturum promittit. Optandumque esset ut vel ipse eam conciliationem absolvisset; vel si absolverit, ut ad nostram pervenisset ætatem: ita facilius Porphyriani operis jacturam ferremus. Sed veterem inter hos philosophos litem renovare voluit Georgius Gemistus Pletho Bessarionis præceptor, & Trapezuntius Platonis calumniator: & nuper adeo Franciscus Patricius. In quibus conciliandis veterum exemplo Picus, Fomius, Carpentarius, Mazzonius, Buratellus & alii laborarunt.

Ad moralem Philosophiam spectant laudati à Stobæo & Suida *περὶ ἐγνωθίστατον*, & *De sui ipsius cognitione libri 4.* haric enim sui cognitionem Pythagoræ, ac Platonis schola, ut principium atq; fundamentum totius Philosophiæ statuebat, ad purgandum à vitiis animum, & virtutibus ac veritatis cognitione excolendum. Qua de re Plato in Alcibiade priore abunde tractat, & Proclus atque Olympiodorus divinis illis commentariis, quibus eundem dialogum explicarunt. Hisce recte subiungitur ejusdem argumenti liber, *Περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, πῶς χρειαζόμεθα. De eo quod est in nostra potestate*, ad Chrysaoniam. Cujus partem non exiguam Stobæus nobis conservavit lib. 2. *ἐκλογῶν.* Nam ubi homo se ipsum, recte cognoverit, nimirum se animam esse rationalem, quæ corpore ut instrumento utitur; sciet etiam quæ propria sibi bona adsint, quæ nec alterius beneficio possidet, nec impediri ab alio queant. Videlicet *τὰ κινήματα τῆς ψυχῆς, τὰ ἐνδοθέντα αὐτῆς καὶ τὰ αὐτῆς κείνου καὶ αἰσθησιὶ γινόμενα*, ut Simplicius ait. Hoc est: *internos animi motus, qui libero ejus judicio propositoque sunt.* Quocirca is qui propriæ perfectioni studet,

studet; animam ipsam & propria ejus bona excolat necesse est. Corpus autem ut animi instrumentum caret: ceteraque extertia, quatenus ad instrumenti conservationem faciunt: ne vel nimio neglectu usui levitioque animæ ineptum reddatur: vel immodico cultu adversus animæ imperium sese extollat, atque instar luxuriantis equi rationis frangum excutiat. Quæ in finem scripti fuerat Porphyrio περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψυχῶν, πρὸς εἰρμὸν κασπίων, βιβλία δ'. De abstinentia ab usu animalium, ad Firmam Castricium, libri IV. Opus nunquam satis laudatum, quod magnum Italiæ decus Petrus Victorius in lucem protulit; & Bernard. Felicianus egregie expressit Latino sermone: quo neglecto, nuper in Galliis nescio quis ineptissima versione vel delirio potius perpetuo optimum opus pessime contaminavit: ut inter omnes malorum species, quibus iratum nomen Porphyrianos manes nomenque hætenus pressit, hæc facile principem ducam; quod in tam mali medici manus inciderit. Laudatur autem hoc opus ab Eusebio, lib. 9. de præparat. Evang. & à Theodoro, Therapeut. serm. VII. & X. qui ea loca adducunt, quibus profana gentilium sacrificia subvertuntur: cum Porphyrius disertim affirmet, eos nequaquam pro diis habendos, qui sanguinis effusione atque animantium corde gaudent. Quæ ratio cum typica Hebræorum sacrificia, quæ vero numini offerebantur, pariter impugnare videretur; respondit hac parte Porphyrio Diodorus Episc. Tarsensis: cujus libri περὶ Περὶ Περὶ, ὅτι ζῶον καὶ θύσιον, à Suida commemorantur.

Hic ob argumenti similitudinem adjungendi sunt libri aliquot De regressu anima. Quos D. Augustinus lib. XI. de Civit. Dei cap. 29. laudat his verbis: Hoc formis credere recusatis; insuente Porphyrium in his ipsis libris, ex quibus multa posui, quos de regressu anima scripsit, tam crebro præcipere, omne corpus esse fugiendum, ut anima possit beatam permanere cum DEO. Capite autem 32. primum ejusdem operis librum citat: Dicit Porphyrium in primo juxta suam de regressu anima libro, nondum receptam unam quandam sententiam, quæ universalem viam anima contineat liberanda. Græce fuerat titulus: περὶ ἀνόδου καὶ ψυχῆς. Platonici enim τὴν ἀνόδου; hoc est, ascensum sive reversionem animæ τῇ αἰς τὰ σώματα κατὰ ὁδὸν opponunt. Ea autem quæ D. Augustinus se ex his libris posuisse ait, extant capp. 9. & 10. tum. 24. 26. & 28. ejusdem libri X. ubi Porphyrii sententiam de purgatione animæ per artem theurgicam fuisse refert, & ut impiam merito exagitat: quo demones malos in cœlum

elatos collocaret inter Deos, & sydera ipsa hisce opprobriis infamaret: atque ad falsas malignorum spirituum potestates & supersticiosas purgationes, hoc est, ut ipse ait, in errorem certissimum sua quoque auctoritate homines mitteret. Et hanc male curiositatis prastigias eam non à Platone, sed Chaldeis magistris suis didicisse affirmat: ut immundissimorum demonum predicatorem & angelum eum vocare non dubitet: quamvis, teste eodem D. Augustino cap. 9. cunctanter & pudibunda quodammodo disputatione quandam quasi purgationem animæ per theurgiam Porphyrius promitteret; reversionem vero ad Deum hanc artem prestare cuiquam negaret. *Uti videas, inquit, cum inter vitium sacrilega curiositatis & Philosophia professionem sententiis alternantibus fluctuare: Nunc enim hanc artem tanquam fallacem & in ipsa obliquo periculosa, & legibus prohibitam cavendam monet: nunc autem velut eam laudatoribus cedens, utilem dicit esse mundanda parti animæ, non quidem intellectuali, quæ verum intelligibilem percipitur veritas, nullas habentium similitudines corporum: sed spirituali, quæ corporaliū verum capientur imagines: hanc enim dicit per quasdam consecrationes theurgicas, quas teletas vocant, idoneam fieri atque aptam susceptioni spirituum & angelorum, ad videndum Deos. Ex quibus tamen theurgicis teletis facitur intellectuali animæ nihil purgationis accedere, quod eam faciat idoneam ad videndum Deum suum, & perficienda ea quæ vere sunt.* Unde idem Augustinus cap. 24. Porphyrium invidia demonum potestatibus subditum, de iisdem & erubuisse, & eas libere redarguere formidasse affirmat. & cap. 26. testatur ipsum theurgorum fallaces prastigias utcumque habuisse perspectas; sed contra multorum Deorum cultum Deum verum non libere defendisse. Omitto enim alia plurima, quæ iisdem libris Porphyrio nimis quam vere impinguntur. Cæterum quæ de duplici animæ purgatione Porphyrius hoc opere tractat, rectius poterant intelligi, si quis ea adhibeat quæ ab Hierocle ad postremam partem Pythagorici carminis περί καθαρμῶν καὶ λύσεως τῆ ψυχῆς disputantur. Ita enim Pythagoras ejusque sectator Plato senserunt: animam humanam divinæ auri particulam, dum relictæ cœlesti statione ex universo animarum choro ad mortalem vitam & terreni corporis commercium per ætheriam regionem descendit, ibidem quandam corporis speciem assumere, quo spiritualis ejus essentia tanquam vehiculo ad inferiora. hæc deferatur: & elementorum regiones peragrantem varias insuper induere tunicas, ordine ex elementis confatas; quibus circumamicta ita.

demum

demum corpori se insinuet. De vehiculi illius natura varia fuisse Platoniorum sententia, ut ex Proclo lib. V. in Timæum pag. 311. & 320. videre est: quorum alii universi naturam animæ currum esse voluerunt; alii astrum aliquod animæ congenitum; alii mixtum quid ex cælestibus sphaeris; alii concretum aliquid ex universo æthere. Sed cum animam ad inferiora vergentem eo sine corpori immergi crederent, ut à terreno affectu purgata, ad Deum autorem & originem suam reverteretur, varias statuerunt purgationum species, quarum beneficio mortalitatis vinculis exsoluta, pura ac libera ad pristinam ἀζωϊαν rediret. Et de iis quidem quæ terreni corporis molem leviolem reddunt, quas in sobria & moderata victus ratione consistere existimabant, Porphyrius luculenter agit quatuor illis libris de abstinentia ab esu animalium: de reliquis autem duabus operæ precium est videre Hieroclem pag. 305. ubi animam rationalem mathematicis disciplinis purgari ait; de quibus in notis nonnulla dicenda erunt: solvi autem atque elevari τῇ ἀγαθῇ καὶ τῷ ὁρῶν ἐποπτεῖν, sive contemplatione eorum quæ vere sunt: quam λόγῳ αἰσχυρῶν appellat. Spiritalem vero animæ partem, ut D. Augustinus Porphyrii verbis vocat; sive τὴν πνευματικὴν καὶ ἀσπὴν τῆς ψυχῆς ὄχημα, & ut iidem Platonici appellant, τὴν αὐρονδὲς τῆς ψυχῆς σῶμα, sive τὴν ψυχικὴν σῶμα, suam quoque purgationem, suamque exsolutionem habere affirmant. Et mathematicis quidem purgationibus respondere αὐτὴν τελειοῦν καὶ καθαίρειν, contemplationi autem mentali, τὴν πνευματικὴν αἰσχυρῶν. Hoc enim, ait, proprie purgant perficiuntque animæ rationalem spiritalem vehiculum: & separant illud à mortalitatis contagio, & ad mundorum spirituum congressus idoneum aptumque reddunt. Sed operæ pretium erit utriusque Philosophi verba diligenter inter se contendere: cum non solum alter alteri facem alluceat, sed id quoque manifeste eorundem comparatione appareat, non unum Porphyrium eo seculo illud superstitionis impietatis genus probasse; quod & antiquissimis quibusque ante natum Porphyrium, & post eum recensioribus Academicis omnibus in usu fuit: qui longe lateque terrarum orbem peragrabant, ut omnibus omnium Deorum sacris initiarentur: quod animum tot lustrationibus à mortalium rerum contagione defæcationem reddi, & ad Deorumque divinarum contemplationem magis aptum atque expeditum effici crederent. Addo etiam, Hierocli non minus quam Porphyrio perspectas fuisse Theurgicarum, sive, ut ipse vocat, sacramentarium præfigias. Cum ita demum id purgationum genus probet, si θεωρεῖται,

hoc est, sacro ritu, non tralatitio agyrtarum more fiant. Id vero mirari lubet, D. Augustinum, quo nemo veterum Platonis doctrinam aut rectius intellexit, aut æquius de ea judicavit, illud tanquam proprium, ac suum Porphyrio objicere, quod *omne corpus fugiendum esse*, dicto opere pronunciasset: cum ea in re nihil à Platonis sententia diversum affirmarit: qui in Phædone, & in VII. libro de rep. proluxa disputatione; & luculenta antri subterranei similitudine ostendit, animum corpori tanquam cæco carceri inclusum, mole atque passionibus ejus in veritatis contemplatione quam maxime præpediri. Idcirco abducendum eum à sensibus, & corporis, domestici hostis, familiaritatem sedulo ei cavendam ac fugiendam esse: & circa hanc fugam omnè Philosopho studium operamque collocandam: quam & Plato dictis locis & Porphyrius mortem philosophicam, sive mortis meditationem, aut vitam secundum mentem, aut animæ abductionem conversionemq; vocant: ita tamen ut vinculum illud, quo natura corpus animamque colligavit, violenter abrumpendum negarint, nec animæ à mortalis vitæ statione, absque supreni Imperatoris jussu decedendum: quod Cleombrotum Ambraciotam non recte intellecta Platonis disputatione fecisse ajunt; quodque severa porticus probavit, quæ passim occidit, *λύοντες ἢ θύοντες* & ad laqueos & præcipitia homines mittit. Socrates enim in Phædone multis rationibus *αὐτοχειρίαν* dissuadet: Cujus sententiam Porphyrium quoque securum videmus lib. 1. de abstin. qui cum duplicem discessum animæ à corpore dixisset, unum quidem violentum, alterum vero qui sit *πῶς καὶ ὅτε λόγῳ*, quam in Plotini vita *εὐλογῶν ἐξαγωγὴν* appellat: primum illum, cum universa Platonis schola ut impium & animæ noxium his verbis damnat: *βία μὲν πίνωσαν αὐτὴν ὁ φιλοσοφῶν ἀνὰ βίαν*. *βία δ' ἐμὴ* ὃ δ' εἶναι ἡ πῶν ἐκείνῳ μὲν, ὅθεν ἀπελθεῖν βιάσεται. h. e. *Philosophus nequaquam vi semetipsum à vita educet: nam qui nolens cogitur excedere, nihilominus ibi permanet, unde vi expellitur.* Sed illud aliquis objiciet, non eo nomine Porphyrium reprehendi, quod fugam à corpore suaserit, sed quod omne corpus fugiendum præceperit. Illo enim effato resurrectionis mysterium tolli: cum Sanctorum animas unitas corpori ad beatitudinis gloriam elevatum iri Catholica fide credamur: eodemque argumento lib. 2. c. 26. D. Augustinus Porphyrium arguet. Cui id responderi posset, Platonici Philosophi verba nequaquam præter Platonis mentem, ac rem ipsam de qua agitur, trahenda esse: cumque Porphyrius, ut Platoniorum verbis utar, *τὸ θνήσκον*

καὶ αὐθιγὰς ἐρητιάζει σῶματ' ἐμπόδιον fugiendam præceperit
 animo ad Dei rerumque divinarum contemplationem contendenti,
 minus commode de cœlestium lyderum ambeatorum gloriosis corpo-
 ribus ea explicari: quandoquidem illa nullis eum animo humano vir-
 culis conjunguntur: hæc autem deposita mortalitatis sarcina spiritalia
 & corruptibilia evasere, ut officere amplius nequeant. Veruntamen
 ne quid temere sanctissimo pariter ac sapientissimo viro reprehensum
 credam, Eunapii autoritate moveor; qui nescio quod corporis humani-
 tatisque odium Porphyrium incessisse tradit, cum Plotini sapientiam
 largius imbibisset, quam animus atræ bilis vehementia æstuans coneo-
 quere valeret. Verba ipsa cognoscere operæ præteritum est: Εἶπε, ὑπὸ
 τῆς μετέωρης τοῦ λόγου πνοῆς, τί, τε αὐθιγὰς εἶναι ἐμίσησεν, καὶ ἀπὸ
 αὐτοῦ τις Σικελίαν ἐκπύει κατεστῆκεν καὶ ἀποκατεργῶν, ἀποφύγει τοῦ αὐτοῦ
 ἵματι, καὶ αὐθιγὰς ἀπὸ αὐτοῦ πύει. *Pistius dein rationum magnitudinem
 doncapte corporeu: πολὺς. humanitati quoque odio traxit in Siciliam: ubi juvenis
 suffirius, ἀπὸ αὐτοῦ ἀδελφία ὅς inedia prope confectus: neque tamen cibum admit-
 tens, ὅς hominum vestigia vitans.* Tum vero imprimis me movet, quod
 Origenes suum istum errorem ex Platonica philosophia hauserit, : quæ
 veram carnis resurrectionem negans, nescio quam spiritalis corporis
 speciem resurrectionem somniabat. . Quem etiam confirmare fude-
 bat verbis D. Pauli, negantis carnem & sanguinem posse regnum Dei
 possidere, 1. Cor. 15. v. 50. in quem sensum & alterum Apostoli locum
 trahebat, 2. Gor. 5. v. 1. ubi asserit, nos terrestris domo nostra hujus habi-
 tationis dissoluti habituros adificationem ex Deo, domum non manufactam
 æternam in calis, ut videre est ex S. Methodii libro de resurrectione apud
 Photium: quo hunc Origenis errorem solide confutat. Quocirca nota
 est quod miremur hominem gentilem ad illum scopulam impigisse,
 ad quem Origenes ipse jam ante fidei navem fregerat. Caterum
 quod D. Augustinus libr. 10. cap. 29. asserit Porphyrium hoc libro di-
 xisse, ad Deum per virtutem intelligentiæ pervenire, paucis esse
 concessum: ad eundem locum, ni fallor, respexit Tzerzes Chil. VII.
 hist. 143. dum ait:

Ὅλιγοις ὅς ἔτι μετέστι, ὀλίγοις ὅς αὐθιγὰς,
 ἱαμβλικῶς, Πορφύριῶς, καὶ πᾶς οὐδὲς ὡς λέγει.

Ubi voce monstrose composita ἱαμβλιχοπορφύριῶς nunc legitur.
 Commemoranda etiam hoc loco *Refutatio apologia Diophanis Reiboræ,*
 cuius

cujus ipse in Plotini vita meminit. Rhetor enim ille Socraticus cinæ-
 dus instituta Alcibiadis defensione probare studuerat, juvenem vir-
 tutis addiscendæ gratia etiam corporis sui turpem usum docenti conce-
 dere debere. Quod perversum dogma Porphyrius Plotini jussu refu-
 tavit: ubi multa adversus nefandum vitium de animi sanctitate, at-
 que integritate corporis, tanta vi argumentorum verborumque dis-
 seruit, ut Plotinus præ magna læticia recitanti sæpius acclamaret
 Homeritum illud:

πάλλ' ἔτιωι' αἰκὼν ἔφθαι ἀνδρῶσι γήραϊ,

Sic ferias, & lumen eris mortalibus olim.

Ad civilem sapientiam referri debent libri X. quos Suidas recenset,
 ποτ' τῆς ἐξ Ὁμήρου αἰφελείας τῶν βασιλέων. *De fortitu quem reges capere
 possint ex Homero.* Quibus perfecta boni regis institutio ex Homero
 continebatur.

Ita enim Alexander Macedo regum maximus apud
 Dionem, orat. 2. de regno, pronunciat: reliquorum omnium poë-
 tarum scripta ut convivialia, aut amatoria, vel ridicula, vel popularia,
 esse: solam Homeri poësin revera generosam, magnificam, & regi-
 am. ἡ πρώτη τ' τοῦ ποιεῖν τῶν ἀνδρῶν μέλινη μὲν ἀρετὴν μέλλουσα τῶν
 ἐπὶ πρὶ ἀνδράπων. Et quicumque animum ei adverterit, cum regem
 fore & felicissimum & optimum; cum duas potissimum virtutes ma-
 xime regias Homerus inculcet, fortitudinem & justitiam. Ideoque
 Homeri Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ubique secum circumge-
 rasse, & noctu una cum ense pulvino supposuisse refert Plutarchus.
 Tum vero illud non obscure ostendit quanto in pretio Homerum ha-
 buerit, quod τάφηναι sive scrinium inter Darii spolia pretio non
 postremum illius custodiæ assignarit: ut pretiosissimum humani ani-
 mi opus maxime diviti opere servaretur. Sed Porphyriani operis
 gustum ex Dionis oratione haurire licet, unde & scribendi αἰφροσύνην
 eum sumpsisse arbitror.

CAP. X.

Porphyrii scripta physica, theologica, & theurgica.

Recensebo nunc quæ ad naturalem Philosophia partem spectant, tum
 etiam quæ ad diviniorum illam pertinent, quam alii Metaphysica,
 cam,

cam, Platonici augustiore nomine Theologiam dixere: de qua & ipsa physiologia eorum multum adjunctum habet. Quippe cum maxima ejus pars in pervestigatione τῆς πρώτης ἀρχῆς, δημιουργικῆς αἰτίας consistat. Unde, Proclo teste, τὰ φυσικὰ ἢ φυσικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεολογικῶς pertractant. Nam ex Pythagoreorum instituto πρὶν λόγων, ἢ νοερῶν, πρὶν ἔσθ' ὅντων, πάντα ἐξάσθαι, τὸ μουσικῶς καὶ πρᾶγμα καὶ συμβολικῶς ἐνδεικνύμενοι, τὸ αἰσχυρῶν ubique adhibent. Unde ob divinorem philosophandi rationem cæteris non immerito fama atque gloria prælatos fuisse præter alios SS. Patres D. Augustinus testatur lib. 8. de civit. Dei: & Proclus principio theologiæ Platoniciæ; & lib. 2. in Timæum p. 105. Nam cum cæteri animo in inferioribus defixo ad naturales & proximas causas omnia revocarent; illi mentis oculos supra omnia quæ corporis sensibus usurpantur extollere ausi fuerunt: & Deum infinito intervallo mentem ipsam exsuperantem, in rebus quidem creatis, ut creatorem patremque omnium: in theologicis ut summum verumque ens, proprium intellectus objectum & omnis veritatis lumen: in mortalibus vero ut summum bonum, ἢ αὐτοῦ αὐτοῦ sedula inquisitione pervestigarunt: Quod in uno illo naturæ principium causamquererum omnium, tum intelligendi veritatem, & vitæ felicitatem omniumque actionum finem consistere existimarent. Et in hac quidem classe principe loco ponendi Περὶ ἀρχῶν βιβλία β'. *De rerum principia libri II.* quos Suidas commemorat, laudatque Proclus lib. 1. Theologiæ Platoniciæ cap. XI. Περὶ φύσεως ὃ αὐτὸ μὲν τῶν ἐν τῇ θεῇ ἀρχῶν πρᾶγμα τὸν νοῦν εἶναι μὲν αἰώνιον, ἐν πολλοῖς καὶ καλοῖς ὑποδείκνυσιν λόγοις. ἔχει δὲ ὁμοίαν ἐν εἰδότη καὶ πρᾶσιον ὅτι τοῦ τῶν ἐν αἰσθησίᾳ. *Porphyrus vero post hæc in tractatione de principia, mentem quidem eternam esse, multis præclarisque rationibus demonstrat: habere tamen in se aliquid mente antiquius, quod cum ipso uno conjungatur.* Scripserat autem Porphyrius haud dubie ad Origenis atque Longini præceptorum suorum imitationem: quod utriusque libros περὶ ἀρχῶν, non satis probari videret. Et extat de iisdem passim in bibliothecis magnum opus Damascii Philosophi, plenum subtilissimis disputationibus. Referendi quoque ad hanc classem alii ejus libri ab uno quod sciam, Suida commemorati. Quales sunt Περὶ ὕλης, &. *De materia prima libri VI.* Nisi fortassis hoc opus innuat Aeneas Gazæus in Theophrasto suo; cujus verba paulo post producam. Item Περὶ ἀσωμάτων, *De incorporeis.* Tum etiam Περὶ ψυχῆς

πρὸς Βοηθόν, 6. *De anima adversus Boethium Libri V.* Sed postremum hosce præter Suidam citat Eusebius non uno loco in libris de præparatione; & Theodoretus therapeut. serm. 1. Propugnasse Porphyrium hoc opere Platonis de anima sententiam adversus Boethum Sidonium Peripateticum, Andronici Rhodii discipulum, celebrem Augustei sæculi Philosophum, certius esse credo quam ut probari egeat. Idque vel unius Eusebii auctoritate manifestissime liquet. Quicum lib. XI. præp. Evang. cap. 25 & lib. XV. cap. 9. simpliciter hos libros citet titulo τῷ πρὸς Βοηθὸν περὶ ψυχῆς laudat eosdem lib. XIV. cap. 10. & lib. XV. cap. 13. nomine τῶν πρὸς Βοηθὸν ἀντιγραφήτων περὶ ψυχῆς. vel τῷ πρὸς Βοηθὸν διενιχθῆναι τῷ Πλάτῳ ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς λόγῳ. Diversum ab hisce opus fuisse existimo περὶ τῶν τῆς ψυχῆς διατάξεων. *De facultatibus anima.* Unde Stobæus eclogarum physicarum libro 1. multa excerptit: nec facile aliter judicaverit quisquis prolixum illum locum recte expendere à Stobæo nobis conservatum. Refert præterea Suidas Porphyrium scripsisse: πρὸς Ἀριστοτέλῳ, περὶ τοῦ εἶναι τὴν ψυχὴν ἐνταλέχεια. *Adversus Aristotelem, qui animam entelechiam esse statuit.* Et pari modo hic errant qui vertunt *ad Aristotelem*: reclamante aliquot seculorum intervallo: quod & F. Patricius in discussionibus Peripateticis jam pridem monuit. Cæterum Porphyrius Aristotelicam illam entelechiam etiam in libris de anima contra Boethum impugnavat, ut ex Eusebio videre est lib. XV. præp. Evang. cap. 9. ubi Porphyrii locum ea de re contra Aristotelem adducit. Hic tandem addo τὰ εἰς τὴν Τίμαιον ὑπομνήματα. *Commentaria in Timæum Platonis.* Laudantur à Macrobio lib. 2. cap. 3. in somn. Scip. *Hanc Platonis persuasionem Porphyrius libris suis inseruit, quibus Timæus obscuritibus nonnihil lucis infudit.* Et à Johanne Grammatico contra Proclum de mundi æternitate, lib. VI. cap. X, καὶ τὰ γε μάλιστα τῷ ἀρχαίῳ τοῦ ἡεροῦ καὶ ὁ προφύει. συγκρατῆσθαι. λέγει γὰρ ἐν τῷ δέσμῳ τῶν εἰς τὴν Τίμαιον ὑπομνημάτων ὅτι λέξεις πῶς, &c. Unde apparet id opus in plures libros divisum fuisse. Idemque Grammaticus alia inde loca adducit dicti libri VI. cap. 15. Atque ut Porphyrius post Crantorem, Taurum, Numenium, Severum; tum vero in primis post præceptores suos Origenem & Longinum in hunc dialogum scripsit, ita post Porphyrium Jamblichus, & Syrianus: & post omnes Proclus sua in eundem librum commentaria edidit: in quibus sæpissime Porphyrii auctoritate utitur. Atque id ex pluribus locis apparet,

ret, Porphyrium in hoc commentario Origenis & Longini dubitationibus potissimum respondisse. Et licet Proclus nonnunquam à Porphyrii expositione recedat; probat tamen sapius, & propriam opinionem ejus autoritate confirmat.

In *Theologicis* primo loco constituo libellum τῶν πρὸς τὰ νοητὰ ἀΦερμῶν. *Sententiarum quæ ad intelligibilia perducunt.* Vel ut Marsilius Ficinus vertit: *De occasionibus sive causis ad intelligibilia nos ducentibus.* In Manusc. Loliniiano inscribitur ἐποδὸς εἰς τὰ νοητὰ. Hoc est, *aditus sive accessus ad intelligibilia.* Illum triplo nunc auctiorem habes ex Vaticana Bibliotheca, ubi hætenus delituit. Sed ne sic quidem integrum esse, arguunt ea quæ Stobæus in eclogas suas inde retulit, & à me primæ parti suo quæque loco inseruntur. Quorum tamen pleraque in Lolini codice postea reperi. Est autem hic libellus συγγραμμὶς θεολογικῇ, seu prima quædam institutio Theologica, brevibus aliquot aphorismis animum ad pleniorum rerum divinarum contemplationem excitans. Et ut Arrianus ex proluxioribus Epicteti dissertationibus enchiridium suum composuit, κατὰ μὲν τὰ καὶ αἰσθητικὰ καὶ νοητικὰ Virtutis præcepta continens: ita Porphyrius hæc sententias ex Plotini ferme libris excerpsit, quibus non male, mea quidem sententia, ἀγαγῶντις loco præfigerentur. Nam quod nuperrimus interpres Gallus hoc opusculum cum libris de abstinentia coherere putavit, facile ejus ἀκριβεία ignosco, qui nihil minus quam hoc studiorum genus intellexit. Theologicus etiam fuit, quem Suidas primo loco recenset, Περὶ θείων ὀνομάτων, α. *De divinis nominibus liber 1.* Item ἡ πρὸς Ἀνθῶν τὴν Αἰγυπτίαν Πιστολή. *Epistola ad Anthonem Egyptium: sive Anthonem cum D. Augustino vocare malis: qui libro X. de Civ. Dei, cap. XI. hujus epistolæ argumentum prolixè recenset.* Continebat enim varias quæstiones de dæmonum natura ac generibus: tum etiam de magicis sacris & divinationibus atque oraculis eorundem. Quibus sub personato Abammonis nomine Jamblichus integro libro de mysteriis Egyptiorum respondit. Cui Procli testimonium præfixum est, ubi epistolæ hujus meminit. Eadem quoque ab Eusebio laudatur lib. III. præp. Evang. cap. 3. & lib. IV. cap. 10. tum lib. V. cap. 7. Item à Theodoro lib. I. περὶ πρῶτου. Cæterum Eusebius libro XIV. prædicti operis Egyptium illum Philosophum non Ἀνθῶν, sed Νεκτανόβω vocat. Quo loco librariorum virium irrepsisse puto, quibus Egyptii regis nomen ex Platone notius erat, quam obscuri sacerdotis.

Referendus ad eandem classē liber περὶ ἀγαλμάτων. *De statuis sive imaginibus Deorum*: quem Stobæus in ipso principio eclogarum physicarum citat, ut quidem illæ nunc turbato ordine vulgo habentur. Primus enim ille locus capituli περὶ τῶν Ζεὺς ἂν ὁ πᾶς κόσμος, &c. qui in Canteriana editione ἀδίαστος habetur, in Manuscript. Vaticano citatur nomine Porphyrii ἐκ τῆς περὶ ἀγαλμάτων. Atque hujus loci indicio cognovi ejusdem libri principium esse, quod Eusebius adducit libro III. præpar. cap. 7. ex quo totius operis institutam perspicere licet. Promittebat enim se divina sapientia sensus & consilia expositurum, quibus Deum, Deique potestates imaginibus sensui congruentibus indicarent, qui res invisibiles visibilibus simulacris expresserunt, in eorum gratiam, qui ex statuis tanquam ex libris Deorum historias recensere didicerant. Deinde cap. 7. eundem locum affert, quem apud Stobæum extare dixi. Et multa ex hoc ipso Porphyrii opere subjungens tandem addit: πάντα μοι ἐκ τῆς περὶ ἀγαλμάτων ἀνδρὸς γραφῆς Πικτιτμηδῶ, ὡς αὐτὸς μηδὲν ἡμᾶς λείποι τῆς διερρήτων τῆς Ἑλληνικῆς ὁμοῦ καὶ Αἰγυπτιακῆς θεολογίας. Simile Eumeri Messenii opus vidit antiquitas: titulo ἱερῆς αἰατογραφῆς, quod Eusebius lib. III. ex Diodoro Siculo, & Athenæus citant. In eo ex statuis & sacris inscriptionibus de natura Deorum tractabat theologicè simul & historice. Jamblichus etiam librum περὶ ἀγαλμάτων scripserat, cujus refutationem à Joanne Philopono editam legit Photius, cod. CCXV. quam vidisse, operæpretium erit, ut materiam & tractandi modum Porphyriani operis cognoscas. Cum certum sit Jamblichum præceptoris vestigia hac etiam in parte pressisse.

Ejusdem generis fuit ὁ περὶ Νημέριον λόγος. *Liber ad Nemertium, De divina providentia*, ni quid fallor. Id enim manifestè testari videntur ea loca quæ apud Cyrillum libro III. contra Julianum inde nobis supersunt. Sed cum multa etiam in iis de humanæ voluntatis libertate disputentur, haud temere quidquam pronuncio. Ideoque nisi lectori id tædio futurum vereretur, loca singula apponerem; præsertim cum hæcenus præstantissimi illi libri Græcè necdum prodierint. Addo etiam quod ipse & quidem solus, in Plotini vita meminit: & in primis poemata in Platonis natali recitata: cui titulus erat, Ὁ ἱερὸς γάμος. *Sacrum Connubium*. In quo, ut ipse testatur, multa mystice cum enthusiasmo, & arcano modo scripta fuere. Eo carmine agebat Plotinus Porphyrium ostendisse, se & Poetam, & Philosophum, & sacerdotem esse. Verum cum Hesychius, ἱερὸν γάμον Jovis & Junonis festum apud antiquos

quos fuisse scribat, non male fortassis quis existimet, carminis sacri materiem inde à Philosopho desumptam fuisse. Præsertim si cogitet, veteres Jovis nomine aerem, Junonis terram intellexisse, & sub hujusmodi fabulatum involucris pertractasse abditissima naturæ arcana. Nisi quis tamen ex ipso potius Platone argumentum eum hausisse velit. Cum enim ille lib. VIII. polit. Philosophus suæ reip. moderatorem *ἐξ ἱερῶν γάμων*, hoc est, ex sacris nuptiis natum velit, quid rectius Philosophi natali celebrando conveniat, quam poetica ac philosophica sacri illius connubii explicatio? ubi multa *γὰρ τῶν κατὰ τὴν φύσιν ἀναγκαζόντων* de mentis ascensu in Deum atque ejusdem conjunctione, cum Deo explicari potuerunt. Quæ cum ardentissimi amoris vi concilietur, connubii & nuptiarum nomine non minus à Platonicis, quam nostris Theologis expressa fuit. Cætera autem quorum ibidem meminit Porphyrius, vel ipse suppressit, aut certe cum autore, interiere: videlicet liber adversus Plotinum, *ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἔστιν ὁ θεὸς ὁ φέροντας τὴν ψυχὴν*. Quod ea quæ intelliguntur ex ante intellectum consistant. Ecejusdem defensio contra Amelium: qui & prius illud scriptum oppugnavat, & Apologiæ deinde respondit, eo argumentorum pondere, ut Porphyrius *palinodiam* ediderit, percepta & probata tandem Plotini sententia.

Quin & alterius operis mentio ibidem exstat, *De Ideis*, adversus Longinum. Quo Platonis ac Plotini sententiam adversus dictum philosophum defendendam suscepit. Qui & Longinus se respondisse, testatur, & Porphyrium refutasse, *ὡς αὐτὸν ὁ παλινὸς ἀντιπάλαιος*. Theologicis tandem addo *magica & theurgica*. Ita enim honorabiliore nomine, ut ait D. Augustinus, nefariæ curiositatis artes, sive ut Eusebius vocat, *τῶν κακώτερον γινώσκων* fucare, ac vulgo venditare conabantur; quam eo seculo Platonici & Pythagorici ferme omnes exerceverunt, vel affectarunt: & in primis Plotini discipuli. Quorum aliquos magicarum artium curiositate depravatos fuisse D. Augustinus affirmat, epist. LVI. ad Dioscurem. Et testantur plerorumque vitæ ab Eunapio scriptæ. Idemque de Proclo Marinus refert in ejus vita: cuius pars posterior, quæ prolixè *τῶν θεουργικῶν* agit, hætenus non fuit edita. Et ne quid de Apuleio & Apollonio Tyaneo dicam, ipsum Pythagoram ab Aegyptiis vanas hæc artes didicisse, non solum Porphyrius testatur: sed & præstigiis hujusmodi excelluisse, miracula ista arguunt, quæ ab ipso perpetrata præter nostrum autorem alii proximi narrant,

rant. Quæ si vera sint, nemo eum à magiæ crimine facile excusabit. Et quamvis Porphyrius totum hoc nefanda superstitionis genus impro-
basse videatur locis superius ex D. Augustino protatis : disertis ta-
men verbis huius criminis accusatur ab Eusebio, lib. IV. præparat.
cap. 6. *Inter Philosophos, inquit, nostri sæculi hic potissimum daemonibus, quos
ipse Deus vocat, familiarissime usus videtur, & eorum causam defendendam
suscepisse, atque arcana ipsorum præ ceteris majori studio peruestigare.* Et
alio ejusdem libri loco ait illum, *ἡμῶν τοῦ αἰῶνος ὁμολογῶν τὴν αὐτῶν πρὸς τοὺς
ἀνομήτους ἀποδιδουμένην.* & libro V. cap. 6. ipsum *τὴν ἀπὸ πονηρῶν
ἐκκρίτων* perferutatum fuisse dicit. Unde & demonum amicum &
patronum illum appellat. Verum hac in re non tantum ethnicæ
coecitatis, sed vindictæ divinæ exemplum nimis quam manifestum.
in Porphyrio agnoscere videor. Qui cum divinam veritatem repu-
diasset, & sacras literas inexhaustum veræ sapientiæ fontem à verita-
tis spiritu promanantem turbare & conviciis fœdare frustra studuis-
set, non solum ex fabulis, quas humana libido sibi finxit, sed ex saxis
atque vitioribus materiis numinis majestatem confirmare voluit.
Quinimo quod multo detestabilius est, ancipites demonum voces, &
perplexas oraculorum ambages anxie conquisivit, ut ex spissis menda-
ciorum tenebris veritatis lucem eliceret. Fuit enim haud postremum
interejus opera, *περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας.* De Philosophia ex oracu-
lis. Quod cum alibi tum sæpissime ab Eusebio libro IV. de præpar.
& Theodoretō ferm. X. therap. citatur. Ubi uterque demonum ora-
cula impugnans Porphyrii potissimum auctoritate ad ea evertenda-
tur. Sed cum Eusebius lib. III. demonst. cap. 6. tertium ejus
operis librum citet, perspicue apparet, id ipsum in plures libros distin-
ctum fuisse. Interpretantem hoc loco hallucinatur, qui de Philosophia
Selectorum vertit. Quem errorem & in Theodoretō passim commis-
sum video. Quin etiam apud D. Augustinum lib. XIX. de Civitate
DEI cap. 13. ejusdem operis titulus corruptus legitur. Verba
ejus hæc sunt: *Postremo ipse est Deus, quem doctissimus Philosophorum,
quoniam Christianorum acerrimus inimicus, etiam per oracula quos Deus patet,
Deum magnam Porphyrii conficitur. Nam in libris quos Θεολογίαν Φιλοσο-
φίας appellat, in quibus æstivavit, atque conscribit verum ad Philosophiam
pertinencia velut divina responsa, &c.* Ita in omnibus edicis legitur, nisi
quod recentiores Θεολογίαν Φιλοσοφίας commodiori fortassis sensu scri-
bere maluerunt. Sed in vetustis Mss. Vaticanis scriptum depre-
hendi.

hendi, *eglogion Philosophias*: quod in recentioribus aliquot in *elogion* detorqueri cœpit. Sed sine dubio ἐκ λόγιων Φιλοσοφίας reponendum. Quod cum ex ipsius Augustini verbis appareat; tum vero multo maxime ex eo; quod totius hic locus ex III. libro Eusebii de demonstratione Evang. transcriptus est. Sed & apud Julium Firmicum de error. prof. rel. Λογίων alicubi editum observavi. Idem vero opus ab Eusebio lib. V. πρᾶπαρ. cap. X. & alibi vocatur ἡ τῶν λόγιων συναγωγή. *Collectio oraculorum.* Utriusque inscriptionis rationem, ut & operis universi argumentum lib. IV. dicti operis cap. 6. Eusebius refert. Οὗτος πιραροδὶ (ὁ Πορφύριος) ἐν οἷς ἐπιγραψέσθαι τὰ ἐκ λόγιων Φιλοσοφίας συναγωγῶν ἐπισημαίνει χρησμάτων & τὰ Ἀπολλωνίου, καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν τε καὶ ἀρχαίων δαιμόνων. ὅς καὶ μάλιστα ἐκλεξάμενος αὐτοῖς ἡγήσασθαι ἰκανοὺς εἶναι, εἰς τὰ λοιπὰ ἐξ ὧν τῶν θεολογικῶν ὅρων, εἰς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, οὗτοι αὐτῶν φίλον ὁνομάζειν, Θεοσοφίας. Porphyrius, inquit, in iis qua de Philosophia ex oraculis hausta conscripsit, plenuque cum Apollinii, cum cæterorum quoque Dierum ac bonorum daemonum responsa collegit. Qua rectissime scilicet sufficere sibi existimabat ad theologiae virtutem probandam, & ad theosophiam, ut ipsa vocare auras, sive divinae sapientiae studium promovendum.

Nec temere dixerim eodemne an diverso opere complexus fuerit τὰ τῶν Χαλδαίων λόγια, *Chaldaeorum oracula.* Cujus Aeneas Sophista Christianus in Theophrasto suo meminit. Inclinat tamen animus ut credam, cum totum illud oraculorum opus diversis libris fuerit distinctum, unum aliquem seorsim Chaldaeorum oracula continuisse. Aenez verba hæc sunt: ἐν τῷ ἀγγλῆναι ἡ δὲ ἀναρχὴ ἡ ὕλη τὰ πρὸς καὶ Χαλδαῖοι διδάσκουσιν, καὶ ὁ Πορφύριος. Πιραροδὶ καὶ ὅλα τὰ βιβλία ὅ ἐκ μίαν παράγῃ τῶν Χαλδαίων τὰ λόγια, ἐν οἷς γοργῶσαι τὴν ὕλην ἱκανοὶ εἶσιν. Quo loco non possum assentiri interpreti, qui καὶ ὅλα libri titulum fuisse existimavit. Rectius puto sic verti: neque materia generationis & principii expertis, quod & Chaldaei & Porphyrius te docent, Ille enim integrum librum conscripsit, quo Chaldaeorum oracula producit, quibus materiam generationis esse confirmatur. Nisi quis credat fuisse hunc librum, & lex illis πρὸς ὕλης, quos superius commemoravi. Quod & sequentia Aenez verba videntur probare: dum Porphyrium Plotini hac de re librum explicasse scribit. Et in hanc sententiam potius discedo. Hisce addenda *Resumptio libri, qui falso Zoroastri inscribitur, adversus Gnosticos*: cujus ipse in Plotini vita meminit: Ego vero Porphyrius, inquit, multis argumentis ostendi librum Zoroastri nomine inscriptum adulterium &

recentem esse & ab istius hæresis autoribus confictum : ut dogmata quæ ipsi amplectantur vetera illius Zoroastri esse crederentur. Sed & aliorum antiquorum nominibus Gnosticos spurios suos foetus supposuisse Porphyrius dicto loco affirmat, & SS. Patres, qui scelestas illorum & nefandas opiniones refutarunt, passim testantur. Cæterum duo hæc opera, quæ recensui, theologicis forte rectius annumerari potuissent. Cum & Eusebius præfat. libri IV. præpar. fabulosam & fallacem oraculorum doctrinam ad tertium ethnici theologiæ genus referat, quod πολιτικόν vocabatur. Sed & haud dubie mere magica fuere quæ Suidas Porphyrium scripsisse affirmat : Βίς τῶν Ἰουδαίων & Χαλδαίων φιλοσόφων ἱστορίαν ἐν βιβλίοις δ'. In Juliani Chaldaei Philosophi historiam libri IV. De Juliano Chaldaeo Suidas alio loco : Ἰουλιανὸς Χαλδαῖος, φιλόσοφος πατὴρ τῆς κληθέντος θεουργοῦ Ἰουλιανοῦ. Ἐγραψε περὶ δαίμονων βιβλία δέ. ἀνδραπῶν δὲ ὅτι φυλακτῆριον πρὸς ἑκάστην μύρτον, ὅποια τὰ τελεουργικὰ Χαλδαίων. Julianus Chaldaeus philosophus : pater Juliani illius, quem Theurgum vulgo vocant. Scripsit de demonibus libros 4. continent autem phylacteria sive amuleta pro singulis corporis humani membris : quales sunt operationes sive incantationes Chaldaica. Nihil mihi hæcenus lectum de hujus Juliani scriptis : ut dictum difficile sit, utrum libri de daemonibus iidem fuerint cum historia. Quamvis idem utrobique librorum numerus id potius suadeat, ut unum idemque opus fuisse credam. De præstigiis magicis Juliani Chaldaei extat Sozomeni testimonium histor. Eccles. lib. 1, cap. 7. ubi vi carminis magici lapidem manu divisisse dicitur. Et forte hunc Chaldaeum intelligit D. Augustinus, quem sacris precibus potentias adjurasse ex Porphyrio refert lib. 10. de Civit. Dei cap. 9. Julianum juniorem sive Theurgum sub M. Antonino Imp. vixisse testatur idem Suidas : eundemque verbis θεουργικὰ τελεστικά λόγια, atque alia ejusdem artis secreta edidisse refert : & Romanis cœli siccitate laborantibus pluvias magica arte produxisse affirmat. Meminit ejusdem Proclus libro IV. in Timæum p. 246. Ὅθεν οἶμαι καὶ οἱ τῶν θεουργῶν ἀκρότατοι θεὸν καὶ τοῦτον, (τὸ νοῦν) ὑμνησάτω ὡς Ἰουλιανὸς ἐν ἐβδόμῃ τῶν ζωῶν. Meminit etiam Juliani inter celebriores magos Arnobius lib. I. Age nunc venias quæ super igneam zonam magus interiore ab orbe Zoroastres &c. & Dardanum, Pylus, Julianus & Babylus, & si quis est alius, qui principatum & nomen ferar in talibus habuisse præstigiis. Quo in loco nimium sibi indulget quorundam criticorum audacia.

CAP.

CAP. XI.

De Porphyrii libro contra Christianos.

TOt præstantis ingenii monumenta, & eruditissima in omni artium, ac scientiarum genere scripta uno infelicissimo opere proscripsit Porphyrius. Edidit enim *κατὰ Χριστιανῶν λόγους* 15. *Contra Christianos libros* 15, quos nemo antiquorum non citat & detestatur. In Sicilia eum foetum hunc nefandum parturisse supra ostendi. Scrip- tionis causas facile est colligere ex Tertulliano, Arnobio, Lactantio, aliisque qui contra gentes eo seculo scripserunt. Dolebant enim homines à vero Dei cultu aversi majorum suorum sacra ac religionem, quæ tot annis obtinuerat, invalescenti ubique Christianismo locum cedere: quem nullis jam legibus prohiberi, nullis suppliciorum exemplis extirpari posse videbant: sed pressum latius se diffundere, & civitates ac provincias omnes pervadere: jamque numinum suorum templa passim vel deseri, vel dirui, vel in Ecclesias transmutari. Hinc Christianos publicos hostes sacra, profana omnia convellere, *καὶ τὰς πόλιντας καὶ τὰς κλῆρας* clamabant. His publicæ calamitates velut ab irato numine immissæ tribuebantur: quod Christi adventus reliquam numinum turbam terris expulisset. Neque id solum, sed omnem humanitatis cultum eorum doctrina extinguere, & spissam quandam barbariem induci asserebant. Hinc ad sacræ Scripturæ auctoritatem convellendam omni conatu sese accingentes, styli simplicitatem ridebant, elevabant oracula prophetarum, historias sacras in dubium vocabant, miracula, quæ fid. i firmandæ edebantur, ut dæmonum præstigias eludebant: constantiam in oppetenda morte pro Christo, obduratam existimabant animi pertinaciam, vel *αἰσθησιμον*. Hæc vulgi conviciis, hæc principum edictis nusquam non Christianis objiciebantur. Nec moderatiores fuere Philosophi, qui cum sapientiam hujus mundi quæ- rerent, ut Apostolus ait, *Stultitia prædicationis offensi, Deum per sapientiam non cognoverunt.* Hinc Celsi, Hieroclis, Juliani, & inprimis Porphyrii cæcus erga Christianam religionem furor & *θεομαχία*. Atque hujus quidem eo acrior & vehementior fuit impetus, quo majorem ingenii vim & eruditionis copiam ad insaufum hoc certamen attulit. Nam quod præclare à Platone dictum est, *αἱ μεγάλας φύσεις μεγάλας ἐκφέρουσι καὶ τὰς κακίας.* Præsertim animus odii & impietatis furis

Mm

exagi-

exagitatus, violentos imperus, & ut Epicteti verbis utar, *maius virus* exerit. De totius operis argumento difficile est distincte quid & per partes pronuntiare: cum omnia S. S. Patrum scripta, quæ calumniis hisce opposuerant, interierint. Ex pauculis tamen locis, quæ hinc inde ex sacro & horribili opere proferuntur ab Eusebio, Hieronymo & aliis, conicere licet, præcipuum Porphyrii laborem in eo versatum fuisse, ut sacra Scripturæ autoritatem, hoc est, fundamentum cui religio Christiana innitebatur, subverteret. Id cum ex cæteris locis mox producendis appareat, tum ex hisce Eusebii verbis lib. X. præp. cap. 9. *Nunc quidem confirmanda Moysis antiquitati unum hominis cum Hebræis tum etiam nobis longe inimicissimi atque insensissimi testimonium libet adungere: Philosophum illum aequalem nostrum intelligo, qui eo in opere quod adversus nos ex odii vi & magnitudine vulgavit, non modo nos, sed Hebræos etiam, & ipsam Moysen, cæterosque post illum Prophetas in eadem contumeliâ oneravit.*

Et primo quidem libro ipsum de contrarietate sacrarum literarum egisse apparet, atque id conatum fuisse probare, non à Deo sed ab hominibus eas profectas: quod contradictiones & *εναντιότητες* in iis occurrant, quæ scilicet à Deo summa & simplicissima veritate permanere non potuerint. Quem in finem maxime adducebat, quod Paulus ad Galatas cap. 2. scribit, se Petro in faciem restitisse: unde colligebat Apostolos, & quidem principes illorum, non publicæ omnium salutis, sed suæ quemque gloriæ privatim studuisse. Id S. S. Patres non uno loco testantur. D. Hieronymus in proœmio commentar. in dictam Epist.

Quod nequaquam intelligens Bataneotes & sceleratus ille Porphyrius in primo operis sui adversus nos libro Petrum à Paulo objecit esse reprehensum, quod non recto pede incederet ad Evangelizandum: volens & illi maculam erroris inurere, & huic procacitati: & in commune fidei dogmatis accusare mendacium, dum inter se ecclesiarum principes dissident. Similia ad ipsum locum capituli 2. repetit. Idem Epistola 89. ad D. Augustinum: Hanc autem explanationem, quam primus Origenes in decimo Stromateon libro, ubi epistolam Pauli ad Galatas interpretatur, & cæteri deinceps interpretes sunt secuti, illâ vel maxime causa subintraducunt, ut Porphyrio respondeant blasphemanti: qui Pauli arguit procacitatem, quod principem apostolorum Petrum ausus est reprehendere, & arguere in faciem, ac vitiose constringere, quod male feceris: id est, in eo errore fuerit, in quo suis ipse qui alium arguit delinquentem. Et ibidem paulo post: Ego, imo alii ante me exposuerunt causam, ostendentes bonæ dispensationem; ut & Apostolorum prudentiam

am demonstrare, & blasphemantis Porphyrii impudentiam coercerent, qui Petrum & Paulum puerili dicit inter se pugnasse certamine; imo exarsisse Paulum in invidiam virtutum Petri, &c. similia sub finem libri 14. commentariorum in Esaiam apud eundem extant.

Libro tertio de Scripturæ interpretatione agebat: & cum ipsas Sacras literas convellere non posset, damnabat exponendi modum: præsertim Origenis allegorias. Quod perspicue apparet ex prolixo loco quem Eusebius hist. Eccles. libro 6. cap. 19. inde producit, & imprimis ex præmissis Eusebii verbis: ἡ καὶ ἡμᾶς ἐν Σικελίᾳ κατοικοῦντες Πορφύρου, συγγραμμάτων καὶ ἡμῶν ἐκσημαίνοντες, καὶ δι' αὐτῶν τὰς θείων γραφῶν Διαβάλλειν πιπιροσμένους, ἵνα πρὸς αὐτὰς ἐξηγουμένων μαθημάτων ὄντας, μηδὲν μηδαμῶς φασίλον ἐκληψαί τοις δόγμασιν ὀρθοῦσιν διωχθῆναι, ἀπορία λόγων ὅτι τὸ λοιδορεῖν τρίτην, καὶ οὐτ' ἐξηγητὰς Διαβάλλειν μάστιγι τὸν Διευθύνον, ὃν καὶ τὰς ἑλπίδας ἐρωκύνειν φησιν, Διαβάλλειν περὶ αὐτῶν. Porphyrius, inquit, nostra memoria in Sicilia libros adversus vos edens, quibus divinas scripturas calumniis insectari conatus est, cum ad eorum expositores venisset, nihilque in dogmatibus reprehendendum reperisset; rationum inopia ad calumniandum & interpretes perstringendum convertitur. Origenem autem omnium maxime, quum in adolescentia se cognovisse ait, traduce-re conatur.

Ipsa Porphyrii verba adscribere nimis longum foret: quæ indicasse sufficit. Ex eodem libro depromptum fuit testimonium illud de eruditione Origenis, quod Vincentius Lirinensis in com-
monitorio adducit, ut ex citato Eusebii loco videre est.

Librum quartum de historia Mosaica & Judæorum antiquitatibus tractasse cognoscimus ex loco quem idem Eusebius libro 1. præp. cap. 9. adducit: ubi de Sanchuniatonis Phœnicia historia agit: idemque libro 10. cap. 9. & à Theodoretō serm. 2. therap. repetitur. Ex cæteris deinde nihil nominatim citatum observavi.

Duodecimus omnium celeberrimus est: quo Danielis Prophetiam fortiter oppugnavit. Hac de re operæpretium est D. Hieronymum loquentem, audire in præmio commentariorum in eum Prophetam. *Contra Prophetam Danielem, inquit, duodecimum librum scribit Porphyrius, nolens enim ab ipso, cujus inscriptus est nomine, esse compositum, sed à quodam qui temporibus Antiochi, qui appellatus est Epiphanes, fuerit in Judæa, & non tam Danielem ventum dixisse, quam illum narrasse præterita, denique quicquid inque ad Antiochum dixerit, veram historiam continere: si quid autem ultra opinatus sit, quia futurum nescierit, esse mentium.* Cui solertissime responderunt

Eusebius Caesarensis episcopus tribus voluminibus, id est, octavodecimo & nono decimo, & vicefimo. Apollinaris quoque uno grandi libro, hoc est, vicefimo sexto: & ante hos ex parte Methodius. Multa deinde toto hoc commentario ex eodem libro affert, & refutat: cujus etiam in apologia adversus Rufinum, atque alibi meminit. Sed quam varia eruditione hic liber refertus fuerit, haud obscure innuit sub finem ejusdem proemii; dum ex variis & reconditis autoribus compositum fuisse testatur. Ad intelligendas autem extremas partes Danielis multiplex Græcorum historia necessaria est; Sutorii videlicet Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybii, Posidonii, Claudii, Theonii, & Andronici cognomento Ahyii: quos & Porphyrius esse secutum se dicit.

Verum & decimus tertius liber adversus eundem prophetam scriptus fuit, teste Hieronymo in XXIV. caput Matth. commentariorum lib. IV. *De hoc loco, inquit, id est de abominatione desolationis, qua dicta est à Daniele propheta, stante in loco sancto, multa Porphyrius tertiodecimo operis sui volumine contra nos blasphemavit. Cui Eusebius Caesarensis Episcopus tribus respondit voluminibus, &c. Nec magis à sacra Evangeliorum historia sibi temperavit. Nam & hanc falsitatis eum arguisse idem Hieronymus epistola CI. ad Pammachium testatur. Idemque libro II. adversus Pelagianos, cum dixisset, Christum, postquam negarat se ad scenopegiam iturum, Joan. VII. postea tamen ascendisse, addit: datrat Porphyrius: inconstantia, ac mutationis accusat, nesciens omnia scandala ad carnem esse referenda. Et libro quæst. Hebraic. in Genesin: Frustra, inquit, Porphyrius Evangelistæ, ad faciendum ignorantibus miraculum, & quod Dominus super mare ambulaverit, pro lacu Genezareth mare appellasse calumniatur. Ad Apostolorum actus spectat illud in epist. ad Demetriadem de virginitate servanda: denique & Apostolus Petrus nequaquam eis imprecatur mortem, (Ananix scilicet & Sapphiræ) ut stultus Porphyrius calumniatur: sed DEI judicium prophetico spiritu annunciat. Ex eodem quoque opere haustum existimo, quod libro adversus Vigilantium ait Porphyrium miracula ad SS. martyrum sepulturas edita dæmonum præstigias vocasse: ut & tres illas quæstiones D. Augustino propositas ab amico pagano, quibus sanctissimus Pater epistola XLIX. responderet; quam de sex quæstionibus paganorum vulgo vocant. secundam scilicet, tertiam & quartam. Quærebant enim, si Christus se salutis viam dicat, & gratiam & veritatem, & in se solo ponat animis sibi credentibus reditum, quid egerint tot seculorum homines ante Christum?*

rum? deinde, cur Christus veteris testamenti sacrificia repudiari, cum DEUS illa instituerit? tum etiam, quæ proportio sit inter peccatum & æternum supplicium, cum Christus dicat: *in quacunque mensura mensi fueritis, metietur vobis*, Earundem libro II. retractat. cap. 31. meminit. Verum cum D. Augustinus disertim affirmet, hæc de Porphyrio contra Christianos tanquam validiora decerpta fuisse, satis apparet quo loco gentiles hosce Porphyrii libros habuerint: quippe quorum objectiones vix responsum admittere existimarent. Et sane διανότης ac subtilitatem δυσκατάλυτον haud obscure fatetur D. Hieronymus hisce verbis præfatione in Daniele: *qua autem ex hoc propheta, imo contra hunc librum Porphyrius objiciat, testes sunt Methodius, Eusebius, & Apollinaris, qui multis versuum millibus ejus vesania respondent: nescio an curioso lectori satisfecerint.* Et in Apologia ad Pammachium pro libris adversus Jovinianum: *Origenes, inquit, Methodius, Eusebius, Apollinaris multis versuum millibus scribunt adversus Celsam & Porphyrium. Considerate quibus argumentis, & quam lubricis problematibus diaboli spiritum contexta subvertant.* Et quia interdum coguntur loqui, non quod sentiant, sed quod necesse est; dicunt adversus ea, quæ dicunt gentiles. Atque hinc factum existimo, ut cum ipse acriori quodam veneno tela sua tinxerit, quibus religionem Christianam impetebat, quam reliqui manifesti Ecclesiæ hostes, Celsus, Hierocles, Julianus atque alii, vehementius quoque odium sibi paraverit. Quod quidem satis superque colligere est ex frequentissimis SS. Patrum convitiis & δυσφημίαις, quibus DEI & veritatis hostem passim proscindunt & justissime exagitant. Adeo ut mihi bene longum centonem contexere liceret, præsertim ex Eusebio, Theodoro, & Hieronymo: quibus religio fuisse videtur nomen Porphyrii absque execratione proponere. Ab illo enim lib. I. de præp. cap. 9 & lib. IV. cap. 6. ὁ τῷ καὶ ἡμῶν λαμπρυνόμενῳ δυσφημίαις καὶ ψευδοπροφητείαις. Item: ὁ τῷ δαιμόνιον φιλοῦ καὶ ψευδοπροφῆτῳ appellatur. Libro autem X. cap. 9. ἀπάντων δυσμενέστων καὶ πολεμιώτατον Ἑβραίων τε καὶ ἡμῶν. Nec minori elogiorum varietate à Theodoro ornatur, serm. 1. ὁ καὶ τῇ ἀληθείας λυτήσας; serm. 2. ὁ τῇ ἀσθενείας ἡρώδου πνευμαχῶ καὶ θεοῦ τῶ ὅλων τῶ ἀκόλαστον ἐκίνησε γλῶτταν. serm. 3. ὁ τῇ ἀληθείας ἀντίπαλῶ. serm. 10. ὁ αἰσῶν δὲ ἡμῶν πλεῖστον, τῶν πνευματικῶν καὶ τῇ ἀσθενείας ἀναδεχόμενον μάχην. serm. 12. ὁ πάντων ἡμῶν ἐχθρῶ. Ita etiam D. Hieronymus, *periculosa, blasphemum, vasa vitæ, impudentem, sycophantem, calamitatorum* Et

Danielem Prophetam oppositos fuisse paulo ante ex D. Hieronymo vidimus. De cæteris nihil distincte licet affirmare. Apollinaris libros 30. contra Porphyrium idem Hieronymus epist. 65. ad Pammach. *fortissimos* appellat, & *egregia volumina* : & in Catal. ill. Script. *inter cetera ejus opera vel maxime probari* ait. Extat de iisdem præclarum testimonium Vincentii Lirinensis : *Nam quid Apollinare præstantius, acumen, exercitatione, doctrina? quam multas ille hæreses multis voluminibus oppressit? quot inimicos fidei confutavit errores? indicio est opus illud 30. non minus librorum, nobilissimum & maximum, quo insanas Porphyrii calumnias magna probationum mole confudit.* Hinc merito tantum virum in hæresi prolapsum dolet.

De Imperatorum edictis, quibus impios hosce Porphyrii libros suppresserunt, jam superius egi. Quamvis concitatis vulgi animis promiscue in omnia scripta sævitum, quæ infantum Christianis nomen præferebant. Et hæc, nisi fallor, causa est, cur Philosophicæ historiæ Malchi nomen fuerit præfixum, non ab ipso quidem autore, verum ab iis qui communi Porphyrianorum librorum cladi hoc opus subtractum cupiebant : ut quasi signis commutatis inquirentium oculos animumque falleret. Sed ut nullum tam noxium venenum est, unde non salubris aliqua medicina arte extrahi possit : ita ex pessimis hisce libris veritatis propugnatores scorpiacum consecere, quo non ipsius solum Porphyrii, sed & reliquorum omnium Ecclesiæ hostium ictus noxios & virulentas calumnias persanarent. Quinimo nullus omnino *tanquam* plura aut fortiora tela Doctoribus Ecclesiæ suppeditavit, quibus multiplicem gentiliū errorem facilius feliciusque jugularent. Cujus quidem rei argumenta abunde peti possunt ex Eusebio, lib. 3. & 4. de præpar. Theodoreto therap. serm. 3. 7. & 10. D. Augustino de Civ. Dei lib. 10. aliisque Sanctorum Patrum locis quam plurimis. Ubi Porphyrii testimonis perspicue probatur, universam illam fabulosam, & *πλὴθειν* gentiliū Theologiam *μηδὲν ἰσθὲν, καὶ μηδὲν στοιχείον* continere. Dæmones, quibus divinitatis honorem cæca mortalitas tribuebat, infestos & malignos humani generis hostes esse : oracula ab iisdem edita meras esse imposturas, & credulæ hominum simplicitati lubricis & obscuris verborum ambagibus illusisse. Sacrificia & mactationes à vera pietate abhorrere : & crassos ac materiales dæmones esse, qui hostiarum vaporem foetidumque nidorem expetant : aliaque hujus generis plura, quibus *ἀδύνατον* *ἀποδοῦναι* à fundamentis evertitur. Unde

de verissime de hoc philosopho Theodoretus serm. 3. græc. aff. dixit: *Videtur hoc miraculum Samsonis enigmati persimile: ex ore comedentis exivit eibus, & ex forti dulcedo.* Hæc enim ad refellendum mendacium à mendacii patrono scripta sunt: & veritatis accusator præter animi sententiam veritatis defensor evasit. Deus enim qui linguam vatis Balaam imprecari paratam benedictionem proferre coegit, is & hujus linguam rabido furore adversus veritatem concitatam, inviam contra mendacium convertit. Neque id solum; sed nostræ quoque religioni luculentum non uno in loco testimonium perhibuit, & Christi divinitatem; quamvis inscius & invitus, comprobavit. Non secus ac dæmon ipse in Evangeliiis Christum Dei filium confessus est. Tale enim illud est quod Euseb. lib. 5. præpar. cap. 1. ex opere adversus Christianos, & Theodoretus in ipso sine Therapeuticon proferunt: Christi adventu dæmonum potestates atque operationes cessasse. Tum quod libro 3. demonstr. ex libro 3. de philosophia ex oraculis ab eodem Eusebio, & D. August. lib. 19. cap. 23. adducitur. Ubi dæmones ipsos de Christi pietate, passione, & immortalis gloria *ὁ φησὶς* respondisse testabatur, quem & ipse propterea nequaquam blasphemandum pronunciabat. Atque utinam vel dæmonum, magistrorum suorum modestiam homo effrænis linguæ & impotentis animi fuisset imitatus: nec blasphemiarum, conviciorum, calumniarum & mendaciorum plaustra in Christum effudisset: rectius sane si non saluti, saltem famæ ac nomini suo consulisset. Ut hic potissimum variam ac mutabilem animi inconstantiam, & dogmatum contrarietatem ipsi exprobare liceat: quam in reliquis scriptis jam olim animadvertit Eunapius, & Ill. annalium sacrorum autem ad palinodiam sub Constantino M. factam argute magis quam vere pertrahit.

Cæterum quæ de opere adversus Christianos SS. Patrum testimoniiis confirmata hætenus proposui, id quoque manifeste videntur evincere, quæ Lactantius lib. 5. de just. c. 2. de Philosopho Christianæ religionis oppugnatore scripsit nequaquam de Porphyrio intelligenda esse. Nam præter rationes superius à me adductas, diversioris opus fuisse apparet non solum ex diverso librorum numero, sed ex materia & apparatu diverso. Cum enim Lactantius Hieroclis iudicis accuratum & subtile sacræ Scripturæ examen miseretur, quod *ejus falsitatem arguere conatur; utinam sibi esset tota contraria, adeo multa adeo intima enumerasset, ut aliquando ex eadem disciplina fuisse videretur; fatetur hand obscure,*

obscure, alterum Philosophiæ antistitem nihil simile ad Christianæ religionis oppugnationem attulisse. Quin etiam in persequendo instituto suo ineptum, vanum, ridiculum, & pro inanitate sua contemptum fuisse scribit. Adeo quidem ut Hieroclis φιλαλήγη argumentorum robore & vehementia, sive ut ipse ait, mordacitate ei præferre non dubitet. Quæ profecto de Porphyrii libris nullo modo accipere licet: nisi hominem dicendi peritissimum, & in disputando apprimè exercitatum ἀκρίτως manifestæ convincere velis. Nemo enim non videt, quantopere hæc à reliquorum Patrum judicio discrepent. Cateri enim omnes Hieroclem vel ignorarunt omnino, vel præ Porphyrio adeo contempserunt, ut nec nomen ejus nunc sciretur, nisi Eusebius operis particulam, quæ Apollonium Christo comparabat, refutasset. Sed contemptum potius quam ignotum fuisse, ex Eusebii libro apparet, qui cætera ejus Scriptoris tanti fuisse negat, ut iis refellendis operam impenderet: quippe quæ non illius propria, sed ex aliorum scriptis, non sententiis modo, verum dictionibus quoque iisdem, ac totidem pene syllabis impudenter sublecta erant. Quibus verbis Hieroclem ea quæ de sacrarum literarum repugnantia scripserat, cum ex aliis Christianismi oppugnatoribus, tum præcipue ex Porphyrio suffuratum fuisse manifeste indicat. Et dum alibi iis responsum oppositum iri scribit, ad Porphyrii refutationem, quam animo jam moliebatur, haud dubie lectorem rejicit. Hunc enim divina oracula assidua lectione trivisse, & in iisdem subvertendis vehementer exercuisse ingenium, præter superiora SS. Patrum loca, testatur Theodoretus therap. serm. 7. ubi de sacrificiis lege divina constitutis agit. Τῶτοις ἀκριβῶς ἐντυχὼν ὁ πορφύρεος, μάλα ᾧ ἐνδιέτριψε πλὴν καὶ ἡμῶν τὴν ἐξέωσιν χαλεπῶς· ἀλλοτρίων ὡσεὶ βίας καὶ αὐτὸς ὀποφάινει τὸ ζῆν. Hæc, inquit, cum diligenter Porphyrius perlegisset, (plurimum namque temporis in iis contrivit, dum suum adversus nos opus procuderet:) ipse etiam sacrificia à pietate aliena esse pronuntiavit. Sed ut simia humanos gestus imitantur, naturam tamen suam cum humana non permutant: ita Porphyrium è sacris literis quædam pro lubitu sublegentem veritatem imitando utcunque expressisse, ipsam vero minime perdidicisse ait. Ἀλλὰ μερῶν καὶ πῆχυν, μᾶλλον ὃ χαλεπὸς ἀλλοτρίοις πῖλοις καὶ ἀκυνέτω.

Hæc de Porphyrii vita & scriptis ad antiquitatis illustrationem hæctenus disservisse sufficiat.

CAPUT XXVIII. DE JAMBLICHO Chalcidensi.

- Jamblichi ætas. 1. Alius junior hoc nomine, ad quem Juliani & Libani Epistola. 2. Jamblichi liber de Mysteriis Egyptiorum. 3. De vita Pythagorica liber. 4. Index scriptorum in illo libro laudatorum. 5. Hortationes ad Philosophiam. 6. Index scriptorum in Protreptico Jamblichi allegatorum. 7. Liber ineditus περὶ κωῆς μαθηματικῆς. 8. Commentarius in Nicomachi Geraseni Arithmetica. 9. Index scriptorum in illo Commentario allegatorum. 10. Theologumena Arithmetica & Jamblichi Scripta perperita. 11. Alii Jamblichi. 12.*

I.

DE JAMBLICHO nosim in-præsenti recoquere ea, quæ ad vitam ejus scriptam ab Eupapio pridem annotavi. Patria ei fuit Chalcis, Cœles Syriæ civitas, cujus tives Chalcidenos appellatos (non ut à Chalcide Eubœæ Chalcidenfes) Stephanus auctor est. Nihilominus χαλκιδίαι vocant non modo inscriptiones librorum ejus, sed etiam Eustathius ad Iliad. β. vers. 537. & Julianus Imp. Orat. IV. p. 146. Genus duxit fortassis à Jamblichio itidem Syro *) Babyloniorum scriptore, qui sub Trajano atque deinceps usque ad Antoninos vixit. Noster longe junior, hunc enim Constantini M. ætate claruisse haud dubium est. Præceptor ei Anatolius primum, deinde Porphyrius b) de quo jam dictum, & quo moribus atque ingenio melior fuisse videtur Ludovici Vivi commentario ad S. Augustini VIII. 12. de civitate DEI; ubi Jamblichum una cum Plotino & Porphyrio nobilioribus Platonici præsul Hipponensis annumerat. Atque

Cardi.

*) De hoc dicturus sum infra, libro VI ubi de scriptoribus Erotis.

b) Eupapio in Jamblichi vita; sub igit.

Cardinali Bessarioni etiam Jamblichus hic *eorum qui Platonem sequuntur* deus audit, libro secundo contra calumniatorem Platonis capite IX. Quin ipso Platone tempore fuit non re inferior, iudice Juliano. *c)* Sed in scriptis suis ita Platonem sectari se innuit, ut alios etiam Philosophos consuleret, Pythagoricos maxime, neque Græcorum modo sapientes, sed quoque Egyptios & Chaldaeos & alios quoscunque, atque ex cunctis excerpens quæ ipsi placebant pulchrum corpus efformaret doctrinæ admirandæ & singularis, siue ut ejusdem Juliani de altero Jamblichio *d)* verbis utar, tanquam in lytæ variis è sonis concentu ad perfectam Musicam conjungeret. Versatus est ad extremum usque in Syria, quotannis solitus in thermas Gadarenas *e)* excurrere. Incertum enim num tandem Alexandriam concesserit, ibique *f)* post Alypium obierit. Hoc certe constat, regnante adhuc Constantino M. atque ut videtur ante A. C. 333, è vita discessisse, nam post Jamblichi mortem Sopater ejus discipulus in Constantini M. le aulam contulit teste Eunapio in *Ædesio* p. 34.

II. Quod itaque Zonaras & Cedrenus Jamblichio huic tribuunt oraculum proditarum (circa A. C. 371.) per Alectryomantiam primarum literarum nominis *Θεοδ.* quo appellaretur is qui Valenti esset successurus, nec temporis ratio fert, & Ammiani Marcellini, *g)* Socratis aliorumque silentio refellitur. Similiter patet Juliani Imp. (A. C. 331. demum atque adeo vix ante Jamblichi mortem nati) Epistolas, haudquaquam posse esse datas ad nostrum Jamblichum

Nn 2

chum

c) Julianus Orat. IV. p. 146.

d) Julianus Epistola XXIV. ad Jamblichum: *Καίτοι σύ γε ἔ Πίνδαρον μόνον, ἔδὲ Δημόκριτον ἢ Ὀρφέα τὸν πηλαιότατον, αἰδῶ καὶ Ζήμπααν. ὅμως τὸ Ἑλληνικὸν ὁπότεον εἰς ἀκρον Φιλοσοφίας ἐλθεῖν μνημονεύεται καθ' ἅπασιν ἐκ λυρας ποιήσαν Ὀδύγγων ἐναερμονίῳ συσάσει, πρὸς τὸ ἐντέλεις τ' μεσικῆς πέρας ἔχεις.* Epistola XL. idem Julianus Jamblichum illum vocat *παντὸς Ἑλληνικῆς Σοφτηρᾶς*, aitque malle se Epistolam Jamblichi unam quam Lydium aurum possidere.

e) Eunapius p. 26.

f) Italicet interpretari verba Eunapii p. 31.

g) Ammian. lib. XXIX. c. 1, Socrates IV. 19. Sozom. VI. 35. Tripartita VII. 35. Niceph. Hist. Eccles. XI. 45. oraculum illud memorantes, de Jamblichio & divinatione per Gallum ne γινῇ. Caterum de Alectryomantia illa exstat singularis libellus Jo. Prætorii Lips 1682. 4. quam tangunt etiam Athanas. Kircherus T. 2. Oedipi Egypt. partē 2, p. 472. seq. & Jul. Cæsar. Bullengerus III. 40. de divinatione.

chum, sed ad alterum juniorem itidem Syrum & doctum Apamez b) commorantem, nisi (quod nolum) cum clarissimo Dodwelllo i) prorsus suppositas illas Juliano Epistolas, & ab Sophista quodam, Chronologia inconsulta effictas dicere velimus: Sopatrum vero Epistola XL. memoratum diversum esse oportere à Sopatro quem interfici jussit Constantinus, & idem Iulianus Epist. XXVII. Ἰαμβλίχῃ & Ἰουλίτῃ θάνατον vocat, & jam mortuum innuit. Quod porro Julia-

num nonnulli putant à Jamblichio Chalcidensi Philosophicis disciplinis imbutum esse, veterum fide dignorum testium suffragio destituitur, neque apud Nazianzenum reperias quod Ternulius pag. 62. ad Commentarium in Nicomachi Geraseni Arithmeticam affirmat, Julianum Jamblichii Chalcidensis discipulum à Nazianzeno appellari. Locus autem Juliani Orat. IV. p. 146. nostrum sane Jamblichum spectat, sed non obscure testatur ex scriptis illius, non viva institutione Julia-

num profecisse. Verba hæc sunt: Οἶδα μὲν ἔν, καὶ Πλάτωνα τὴν μέγαν καὶ μὲν τοῦτον ἀνδρα πῶς χροίοις μὲν, ἢ πάλω φύσιν κατέδεικτον. Τὸ χαλκιδεῖα Φημι τὸν Ἰαμβλίχον, ὃς ἡμᾶς πῶς ἄλλα εἶπε τῶν φιλοσοφῶν, καὶ δὴ καὶ πάντες ΔΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ἐμαίησιν. Ille vero junior ad quem extant Juliani Epistolæ, idem est ad quem etiam Libanius Epistolas scripsit, quarum unam è MSto Codice Barocciano, cujus apographum Rev.

amicus noster D. Gotfridus Olearius mecum communicavit cum versione mea subjiciam. Ἰαμβλίχῃ· Οὐδὲν δεῖν εἶναι ὅτι πῶς ἡμᾶς ἤρξα βα-

σιλῶμεθα. ὡς πρὸς τὸ ὑμῖν πῶς φιλοσόφους τὸ ῥῆμα μάλλον, ἢ ἐν τῷ ἐπὶ δίδωται. Γράμματι δὲ παρ' ἡμῶν. εἰ μὴ πολλὰ λαμβάνεις, μὴ θωμάσης, ὅτι δὲ σὺν ἀδελφῇ ἐπὶ μοι προσέχεται. Τὴν δὲ αἰτίαν εἰδὼς σὺς ἐρῶ, εἰ μὴ γὰρ κατηγόρεον, εἴποι αἰ, δότι λογισμῶν δὲ δεχέαι κακίηται. Τὸν δὲ ἐρωτῶ σὺ τὸν πῶς τὸν ἀγρόν, διότι μὲν ἔχῃ ὁρῶ σὺ, μέμφομαι· διότι δὲ σὺ πῶς θορυβῶν ἐξαι μάλ' ἐπαγῶ. Ἐπεὶ δὲ ἄρα ἀνδρα φιλόμαστον τὰ Μυσῶν. μιμεῖσθαι. Τὸν Μυσῶν δὲ λέω ἄρα ἐν ὅροις πῶς αἰσῶν πῶς καὶ τὸν χῆραν πολλῶν, εἰ δὲ ἐν ἀγρῷ τὰ ἄσματα ὕφανον, ἵσως αἰ καὶ ἐξεκρέσθησιν, νῦν δὲ ἐν ὅροις μὲν πῶς, ὅ ἐρημία δὲ ἔδαμῶς, ὡστερ' ἔδει σὺ. Αἱ μὲν γὰρ ἀλλήλας εἶχον, σὺ δὲ ἂν ἤσαν το ἐκείνοι, τὸν Πυθαγόραν, τὸν Πλάτωνα, τὸν Αἰεστετίλῳ, Τὸν ὈΜΟΝΤ-

ΜΟΝ ΘΕΙΟΝ. Πῶς δὲ αἰ εἰρημῶς, ὅ χορὸς πῶς τῶν ἑστηκεν; Jamblichio S. Non adeo grave est, senobis impere, qui magis Rex es: hoc enim nobis Philosophia vobis majore jure competit, quam cui apud Poëtam tribuitur. &

υπερ

b) Hunc Apameensem Jamblichum à Chalcidensi distinguit etiam Tillemontius I. IV. Hist. Imperatorum p. 481. 226.

i) H. Dodwellus diss. de ætate Pythagoræ p. 187.

vero litera tibi à nobis non multa redduntur, noli mirari, ex tuis enim nulla ad me accedit. *Causam licet norim, non dico, dicerem si accusarem, sed excusanti jam hoc sufficit.* Interim quod te non video, tuum rusticam vitam amorem, reprehendo, eundem laudo vehementer quod turbis te & sollicitudine liberat. Nimirum virum Musas amantem Musarum exemplo insistere fas erit. Musæ enim consueverunt in monte sua multa otio & quiete agere, qua si in foro texere cantus instruissent foris fuissent protrusa & explosa, itaque in monte insisterunt canere, nec tamen propterea in solitudine versantur, perinde ut nec tu. Nam illa mutuo se tenent, tu vero Musis contra hos Pythagoram, Platonem, Aristotelem, & cognominem tibi patruum tuum. *Quomodo autem ibi solitudo fuerit, ubi ejusmodi exsistit chorus?* Hic luce clarius est per τὸ ἱερὸν μουσικόν, cognominem Jamblichio, ad quem scribit Libanius, Philosophum celebratissimum Chalcidensem intelligi, Epistolam vero ipsam dirigi à Libanio ad Jamblichum quendam juniorem, Philosophiæ & ipsum strenue deditum, qui de hoc est patrui sui & Pythagoræ & Platonis & Aristotelis dogmata diligenter meditatus est, iisque solitudinis suæ tædium dispunxit. Incertum est idemne cum hoc juniore Jamblichus Himerii F. Sopatri ἀδελφίδης quem juvenem Aristæneto commendat Libanius alia Epistola quam edidit Lambecius lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 254.

III. Exstat liber qui vulgo inscribitur *de Mysteriis Ægyptiorum*, Chaldæorum, Assyriorum: sive responsio ad Porphyrii Epistolam ad Anebonem Prophetam (de qua supra cap. 27. §. 2. num. 3. dictum est) & solutiones dubitationum de Diis & dæmonibus horumque cultu & commercio, atque adeo Theurgia sive animæ cum DEO conjunctione ex mente Ægyptiorum, Chaldæorum & Græcorum Philosophorum, scriptæ à Jamblichio 4) sub nomine Abammonis Magistri. Ἀβαμμωνῶν διδασκαλία πρὸς τὴν Πορφύριον πρὸς Αἰβών Ἐπιστολῶν διὰ χειρὸς καὶ τῇ ἐν αὐτῇ διόρθωσιν λόγους. In egregio hoc opere, quod *compendium Theurgie gentilis* B. Morhofius 5) appellat, passim etiam, illustri

Nn 3

Huc-

4) Hoc primus subodoratus est Proclus, cum Jamblichus ipse latere voluisset. Ita enim scholion Codicibus MSS. hujus libri præfixum: Ἰστέον ὅτι ὁ φιλόσοφος Πρόκλος ὑπομνηματίζει τὰς 3 μεγάλης Πλωτίνου Ἐννεάδας, λέγει ὅτι ὁ αὐτὸς γράφων εἰς τὴν προκειμένην 3 Πορφύριον ἔπιστολὴν ὁ Θεσπεσίος ἐστὶν Ἰαμβλῆχος. καὶ διὰ τὸ τῆς ὑποθέσεως οἰκεῖον καὶ ἀκόλουθον, ὑποκρίνεται πρὸς ὧσαν Αἰγυπτίαν τινὲς Ἀβαμμωνῶν. ἀλλὰ καὶ τὸ 3 λέξεως κομματικόν (αἰ. σημαντικόν) καὶ ἀφοριστικόν, καὶ τὸ τῇ ἐννοίᾳ πραγματικὸν καὶ γλαφυρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν τὸν Πρόκλον καλῶς κρίναντα καὶ ἰσαριθμάντα.

5) Lib. I. Polyhist. p. 89. 93.

Huetio m) judice micant lucidissima veritate scintilla & structura quadam Christianismi. Postquam enim fulgere cepit CHRISTI Philosophia, jam inde Ethnicam philosophiam lucis suæ radiis late perfudit. Id cum in Porphyrii, Procli aliorumque scripturibus perspicuas, cum maxime in hoc Jamblichi libro. Fateor tamen ut Theologiæ naturalis insignita quadam magnoque numero, ita Christianismi proprie dicti vestigia me reperire in illo nulla potuisse. Prodiit hic liber, nequaquam integer tamen, sed tantum ampliora & selecta ex illo excerpta, latine Marsilio Ficino interprete, Venet. 1483. & deinde sæpius n) una cum Hermetis Pœmandro, & Asclepio, Epistola Porphyrii, excerptis ex Proclo in Alcibiadem, Psello de Dæmonibus &c. Librum integrum latine vertit Nicolaus Scutellum Tridentinus, Ord. Eremitarum S. Augustini Theologus, sed admodum infelicitè, & Petavii judicio (p. 275. ad Julianum) tam imperite & absurde, nulla ut periodus veram sententiam exprimat. Prodiit Romæ 1556. 4. adjunctis amplis excerptis per eundem Scutellum latine redditis non modo ex vita Pythagoræ à Jamblichoscripta & protrepticis ejus orationibus, sed etiam ex libro tertio de communi Mathematica disciplina, qui Græce nondum adspexit lucem. Denique liber de Mysteriis bene editus est à Viro doctissimo Thoma Galeo o) Græce quidem ex MSto Codice Isaaci Vossii, collatis variis lectionibus Codicum Bibl. Regiæ Parisiensis, & Basileensis Sebastiani Feschii, latine vero ex nova & accurata ipsius Galei versione, additis notis perquam eruditis. Oxoniæ è theatro Sheldoniano 1678 fol. Hic p. 239. suspicatur Scutellum plura aliquando in suis exemplaribus reperisse, quam ipse in suis.

IV. De Vita Pythagorica, ὡς εἰς τὸν Πυθαγόρα καὶ τὸν Πλάτωνα liber sive primus λόγος ὡς εἰς τὸν Πυθαγόρα αἰρέσεως, ut hoc opus inscribitur in Codice Casareo, & Regio Paris. quem titulum etiam eidem tribuit verba quadam è sect. 111. allegans vetus Christianus Scholiastes Hermogenis ὡς εἰς ἰδεῶν p. 383. Hunc librum è Bibl. Cardinalis Antonii Perrenoti Granvelli primus Græce in lucem edidit Johannes Arcerius Theodoretus sive Theodori F. Frisius, addita versione sua & notis, Franekeræ 1598. apud Ægidium Radæum 4. Sed Codice admodum mendoso

m) Demonstrat. Evangel. p. 23.

n) Vide editiones à me memoratas supra lib. I. cap. 7. §. 4.

o) In Vincentii Placcii & μακαρίτη Consilio de studio Philosophiæ Practicæ p. 56. Jamblichi editor perperam vocatur Theophilus Galeus.

mendoso usus vir optimus, in interpretando etiam sapius lapsus est, ut Reinesio in var. lect. p. 416. Rich. Montacutio T. 1. Originum Eccles. p. 167. Marco Meibomio & aliis viris doctis pridem animadversum. Loca quædam haud infeliciter emendavit Theodorus Canterus à Vaticano Codice & eruditus Anonymus, cujus castigationes notis suis Arcerius subjunxit; Desiderius item Heraldus Animadversionum libro in Jamblichum de vita Pythagoræ, subjecto ejus adversariis Paris. 1599. 8. Marcus Meibomius ad Nicomachi Geraseni Musicam p. 46. seq. Conr. Rittershusius notis ad Malchum sive Porphyrium de Pythagoræ Vita: Jo. Scheferus libro de natura Philosophiæ Pythagoricæ, Ægidius Menagius ad Diogenem Laërtium & Vir Amplissimus Gisbertus Cuperus in Variarum observationum libris. Meliorem versionem adornavit atque paullo ante obitum prælis subjecit Illustris Vir *Ulricus Obrechtus*, Argentorati A. 1700. 8. Pauca vero hujus translationis latinæ exempla sine Auctoris nomine & loci notatione excula cum essent, & Lucæ Holstenii atque Thomæ Galei conatibus, qui libri hujus editionem receperant, cum intercessissent fata, præclaram operam præstitit harum litterarum studiosis eruditissimus Vir *Ludolphus Küstnerus*, qui ope M^{Sci} Codicis Regii Parisiensis, & emendationibus usus Viri docti (Josephi Scaligeri ut creditur) quas marginibus Codicis sui qui jam Berolini est inter Ezech. Spanhemii, Illustris viri, libros Nic. Rigaltius adscripserat, plurimis mendis Jamblichum liberavit (cujus rei jam specimen ediderat notis ad Suidam in *ἱαμβλικῶ*) notisque illustravit doctissimis, atque ita castigatum à se & expositum cum Obrechtii versionem edidit Amstelodami A. 1707. 4. subjecta Vita Pythagoræ duplici, una scripta à Porphyrio (quem sequi Jamblichus amat) cum Lucæ Holstenii versione ænoris, notisque Rittershusii; altera composita ab Anonymo & ex Photii Bibl. Cod. CXLIX. deprompta, quam idem Holstenius latine transtulit. Ex antiqua versione latina Jamblichi non adeo ceteroqui præclara, quæ ex Holstenii beneficio extat manu exarata in Bibl. Johannea hujus Civitatis Hamburgensis, nomina quædam Pythagoricorum & Pythagoricarum emendavi supra lib. 2.

cap. 13.

V. In-

V. Index Auctorum à Jamblichō in Vita Pythagoræ laudatorum, depromptus ex editione Clariss. Kusteri.

- Androcydes ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων sect. 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας. 31.
 Aristoxenus. 251. ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν βίῃ. 233.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, Poëtæ Salaminii versus duo, 82.
 Homerus, 245. 255. 260. Ejus versus de Euphorbo. 63.
 Jamblichus librum suum de Musica laudat sect. 120. Itemque de symbolis sect. 186.
 Linus, 139.
 Lydis Epistola ad Hipparchum, 35.
 Metrodorus Thyrsi, patris Epicharmi 241.
 Neanthes, 189.
 Nicomachus, 251.
 Plato, 70. 167. ἐν τῇ πολιτείᾳ, 131.
 Pythagoræ λόγος, 146.

VI. *Horrationes* p) *ad Philosophiam* sive Πυθαγορείων ὑπομνήματων λόγος, δεύτερος, περιέχων αὐτὸν προτρεπτικὸν λόγον εἰς φιλοσοφίαν. *Commentariorum Pythagoricorum liber secundus*, ab eodem Arcerio editus

- p) M. Tullii Hortensium ad exemplum Protreptici scriptum notat Trebellius Pollio in Salonino Galieno c. 2. ejusque sectione ad Philosophiæ studium succensum scribit. S. Augustinus proem. de Vita beata & lib. 1. de Ordine c. 10. Antisthenem ἐν προτρεπτικῷ laudat Pollux VI. sect. 98. & X. sect. 68. *Horrationem ad Philosophiam* scripserat etiam Augustus Imp. teste Suetonio c. 85. Extat & Augustini Protrepticon ad Nepotem, Idyll. IV. & Statii ad Crispinum lib. V. Silv. 1. Clementis Alexandrini προτρεπτικὸς λόγος πρὸς Ἑλληνας, &c. Jamblichi προτρεπτικοὶ λόγοι subinde à Stobæo in Florilegio laudantur.

editus & latine versus, non sane magis feliciter. Neque valde probanda est interpretatio vetus quæ in Bibl. Iohannea hujus urbis MStæ extat. Meliorem editionem versione nova & notis illustratam castigatamque ad lectiones Codicis Parisiensis Regii & Spanhemiani expectamus vulgandam proxime à Clarissimo Viro *Tiberio Hemsterhusio*, cui lampada hanc, (nam & ipse fateor, in expoliendo hoc libro post Nobilissimum Virum Dietericum de Dobbler, Hamburgensem non nihil temporis & studii posueram) cessi haud invitus. Majorem hujus libri partem ex variis Platonis locis consutam esse constat. Ceterum caput ultimum quo undequadragesima Symbola Pythagorica exponit *Jamblichus*, respicitur ab ipso in vita Pythag. sect. 186. ας ἐς τῆς αὐτῆς συμβόλων διαχρήσεται. A repetitionibus non abhorret hic scriptor, nam & in vita Pythagoræ eadem q) sæpe bis leguntur, & in protreptico repetuntur aliquando quæ iisdem verbis priore libro dixerat.

VII. Index Auctorum in Protreptico Jamblichi laudatorum.

Anaxagoræ sive Hermotimi dictum, τοὺς ἡμῶν ὁ θεός. p. 53. aliud ejus dictum, conditum se esse ut cælum & astra intueretur, p. 57.

Archytas ἐν τῇ περὶ σοφίας p. 12. seq. usque ad 21.

Ex Aristotele petitus locus p. 53.

Aurea carmina p. 6. seq.

Euripides p. 101.

Heracliti dictum θυμὸς μάχεται χαλεπῶν, ὃ, τι γὰρ αὐτὸς ἀντιλέγει γίγνεται, ψυχῆς ἀνίσταται, arduum est ita repugnare, quæ enim cupit fieri, vel visa pretio emittit. Ita reddendus ille locus p. 140.

Hermotimus, vide Anaxagoras.

Homerns p. 96. 112.

Μυθολογῶν τις κομψὸς αὐτῷ Ἰωνε Σικελικὸς πρὸς ἡ Ἰταλικὸς p. 101,

Pindarus p. 85.

Ex Platone p. 22. ad p. 129.

Οο

Proverb.

q) Confer si placet sect. 68. & 188. 225. sect. 69. & 229. sect. 71. & 94. sect. 72. 74. & 89. sect. 86. & 137. sect. 101. & 230. sect. 133. & 177. sect. 139. 140. & 148. Protreptic. p. 26. edit. Arcerii & p. 44. Protreptic. p. 130. seq. & Vita Pythag. p. 103. (sect. 104.) &c.

Proverb. πολλοὶ μὲν γάρ τινες φέροι p. 77.

Pythagoras p. 57.

Thales p. 85.

VIII. Liber tertius Commentariorum Pythagoricorum est ὁ κείνῃ μαθηματικῇ Πιστῆς De Mathematica communis disciplina, & hactenus ineditus delitescit, exceptis fragmentis quæ tum ex hoc tum ex duobus superioribus libris excerptis & ex versione sua latine edidit Nicolaus Scutellius ad calcem libri de Mysteriis Ægyptiorum Rom. 1556. 4. Græce MS. extat in variis Bibliothecis, ut Vaticana, Medicea, Casarea, Regia Parisiensi, Bodlejana. Incipit: ἡ μὲν ἀρχὴ τῆς παλαιῆς Πιστῆς τῆς κοινῆς βύλεται τῇ μαθηματικῇ θεωρίᾳ ὡς διδύχαι &c. Latine versiones antiquæ ex dono Lucæ Holstenii V. C. servantur duæ MS. in Bibl. Iohannea hujus Urbis Hamburgensis. Una integræ & in XXXV. capita distinctæ quæ ex Codice Bibl. Vaticanæ descripta est, ac secundum & quartum librum etiam complectitur hanc censuram Holstenius adscripsit: *Versio puerilis, inepta, falsa; qua Jamblicus mentem ne per nebulam quidem perpexit, cujus auctor Græca & Latina lingua æque ac Philosophia & Mathematicarum disciplinarum imperitus fuit, unde hoc opus merito ad ἑξελισσάμενος æternas tenebras fuit damnatum.* Altera nihilo melior excerptorum è libro primo & libri secundi atque tertii sed quibusdam Archyæ, Brontini &c. quos Jamblichus laudat locis truncata incipit: *Propositio præsentis considerationis &c.* Græce & Latine, edere hunc librum constituerant Thomas Galeus & Samuel Tennulius, Viri Clarissimi. Ante hos idem facere recepit Holstenius p. 4. ad Porphyrium qui p. 5. etiam & in Porphyrii Vita cap. 7. uberiores in vitam Pythagoræ à Jamblichō scriptam & omnium notas Jamblichi monumentorum editionem iussu à se expectare. At nunc spes est id quod viros hocce præstantissimos exequi fatum non permisit, abunde ac brevī pensatum iri erudita clarissimorum Virorum Kusteri vel Hemsterhusii industria.

IX. Liber quartus sive Commentarius in institutiones Arithmeticas Nicomachi Geraseni, de quo dixi supra cap. XXII. §. 3. Titulus est: ὁ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐισαγωγῆς, ἣτις περιέχει τὴν ἀπλῶς μαθηματικῆς διδασκαλικῶς οὖν δεχικῶς λόγους, λόγῳ πέντε.

X. Index

X. Index Scriptorum in commentario Jamblichi ad Nicomachi Arithmet. allegatorum.

Archytas p. 9. 141. 159. 163. Tarentinus p. 168.

Aristaeus Crotoniates, Pythagoreus, p. 168.

Οἱ Χρυσίππειοι p. 12.

Eratoſthenes p. 163.

Euclides notatur p. 26. 31. 34. 105. τῷ τρίτῳ τῷ Ἀριθμητικῷ. p. 32.

Eudoxus Pythagoreus, p. 11. 142.

Euphranor Pythagoricus p. 163.

Jamblichus Commentarium in Musicam *ἰσαγωγῶν* promittit p. 73.

(adde 77.) 172. 176. λόγον πρὸς Γεωμετρικῆς p. 141. 176. Isagogen Sphaericam, ibid. aliud opus de numeris p. 167 Δύκα ἢ τὰ πασῶν ἡμῶν ἀναφανισσῶν &c. Decem igitur medietatibus ita declaratio non vulgaris hinc laus denarii exurgit capientis omnium entium rationes, unde à veteribus dictus πᾶν καὶ ὅλον καὶ ἕρως, ὡς ἐστὶ πρὸς αὐτῆς (δικάδ.) λόγῳ περιεσσεύμεθα δεῖξαι, ὅτι καὶ τὸ ἄλλων διπλὸν μονάδ. μέχρις αὐτῆς δευδμῶν ἐκάστῃ ἐπανημάτεσθαι ἐξῆς μὲν πάλιν εἰσαγωγῶν δεκανύσσομεν. Et p. 176. Καὶ ὅσα ἢ ἄλλα ἐπανημί τῷ διπλῷ μονάδ. μέχρις δικάδ. δευδμοῖς καὶ τὸ φυσικὸν λόγον καὶ τὸν ἡθικὸν καὶ ἐπὶ πρὸς ταῖς τῶν θιολογικῶν κατωτάτων συμφίλολογησόμεν. ἵνα αἰπ' αὐτῶν ὁμαρτέερα σι λοίπων καὶ ῥάση τὸ ἐξῆς πρὸς εἰσαγωγῶν Μουσικῆς λέγω καὶ Γεωμετρικῆς καὶ Σφαιρικῆς ἢ ὡς ἂν θέσῃς γράψαι.

Οἱ πρὸς Ἰππασσο, ἀκυσμαλικοί. p. 11.

Hippasus p. 142. 159. 163.

Nicomachus Pythagoreus p. 176. in Ἀριθμητικῇ πύχῃ omnia scripsit καὶ γινώσκω ὅτι Πυθαγόρου, p. 3.

Philolaus p. 7. 11. 25. 109.

Plato p. 9. 111. 117. 147. 154. 163. à Timæo dialogum cognominem mutuatus, p. 148.

Ὁ τῇ πολιτικῇ p. 116. Ὁ Τίμων p. 168.

Pythagoras, p. 5. 11. 47. 171.

Pythagorici. p. 14. 20. 47. 48. 87. 103. 105. 115. 124. 148. 155. 168. 170. eorum industria & accuratio in Mathematicis disciplinis pag. 102.

Τιμωνίδης Pythagoricus, p. 163. al. leg. Myonides.

Thales p. 10.

Thymaridas. p. 11. 36. 88. 91. 95.

Timæus Locrus p. 168. ἐν τῇ περὶ Φύσεως κείμενῳ p. 148.

Timon ὁ σὺν σίλλῳ ποιήσας. p. 148.

XL. Scripta Jamblichi deperdita.

De Physicis, Ethicis & Divinis qua in numerorum doctrina observantur, Φυσικὰ, ἠθικὰ καὶ θεολογούμενα Ἀριθμητικῆς. liber quintus, sextus, & septimus collectionis Pythagoricorum dogmatum. Ex his postremus sive septimus de Theologumenis Arithmeticae videtur adhuc superesse, ut cap. XXII. notavi. Ille ipse nempe qui cum versione & notis infra à me exhibebitur. Librum quintum allegat Syrianus in Metaphysica Aristot. p. 90. librum septimum p. 83. b.

Εἰσαγωγή Μουσικῆς, sive *ἐπὶ Μουσικῆς τῷ Ἀρχιπυθαγορείῳ*, liber octavus. *Institutiones Musicae* ad mentem Pythagoreorum. Vita Pythag. sect. 120. & ad Nicomachi Aritheticam p. 73. 77. 172. 176.

Εἰσαγωγή Γεωμετρικῆς. Liber nonus. *Institutiones Geometricae*, ad eorundem Pythagoreorum mentem. id p. 141. 176.

Εἰσαγωγή Σφαιρικῆς. Liber decimus, *Institutiones Sphaericae* ad mentem Pythagoreorum. id. p. 176.

His decem libris universum opus Jamblichi *ἐπὶ Πυθαγορείῳ αἰρέσει* sive collectionis Pythagoricorum dogmatum, ut Syrianus p. 57. b. in Aristotelis Metaphysica appellat, absolvebatur, facitque Jamblichus horum omnium mentionem in extremo Commentarii ad Nicomachi Arithmeticen. Tituli etiam omnes (excepto postremo) servati sunt in Codice Mediceo, ut cap. XXII. §. 7. jam monui. Commentarios *Simplicii* in tres Jamblichi de Pythagorica secta libros Romae servari in Bibliotheca Vaticana jam olim scripsit Gesnerus in Bibl. Meminit etiam Petrus Johannes Nunneshius de conficiendo curriculo Philosophico cap. 2. p. 24. Verum nemo fuit hactenus qui in lucem proferret. Opus vero ipsum Jamblichi memoravit etiam S. Hieronymus libro III. in Rufinum p. 469. edit. Joh. Marcianæ: *Quæ enim sunt illa χεῖρὸς ἀριθμητικῆς? nonne Pythagoræ*

Pythagora, in quibus omnia ejus breviter dogmata continentur, & in qua latissimo opere Philosophus commentatus est Jamblichus, imitatus ex parte Modestum virum eloquentissimum, & Archippum ac Lyfidem Pythagora auditores.

περὶ ἀγαλμάτων sic de divinitate imaginum liber, quem confutavit Joh. Philoponus, teste Photio quem vide Codice CCXV. Porphyrium quoque de hoc argumento scripsisse constat, quem Jamblichus libenter solitus est imitari.

Alypi Vita, de qua Eunapius.

Ad Aristotelis varia, ut in Categoriis Simplic. Dexippus & Boëth.

in 1. Analytic. Philoponus p. 8. b. οἱ ὅ ἀκριβέστεροι τῇ ἐξηγητῶν, οἷς ὁ Ἰάμβλιχος &c.

Epistola ad Agrippam, Anatolium, Aphaleum, Arctem, Dexippum, Dyscolum, Macedonium, Olympium, Sopatrum &c. Fragmenta harum vide apud Stobæum.

περὶ Θεῶν, è quo opere non pauca mutuatus Julianus Oratione IV.

περὶ κρείσσεως δέξις λόγος. Schol. Hermogenis p. 378.

Ad Platonis varia, ut in Parmenidem, Syrianus p. 29. b. in Aristotelis Metaphyl.

in Timæum, Proclus in Timæum, passim;

in Phædonem, Olympiodorus MS.

περὶ τῆς πλατωνικῆς Καλδαϊκῆς Φιλοσοφίας, librum XXVII. allegat Damascius MS. *περὶ δέξων.* Vide & Thomam Galeum ad lib. de Mysteriis p. 202. 244. Marinum vita Procli cap. 16. & Ammonium ad lib. de interpretatione p. 59. ubi ὑφήγησιν oraculorum à Jamblichio suppeditatam laudat.

Μονόβιβλος ὅτι οὐκ ἀπ' αὐθράων εἰς ἄλλα εἰδὲ δὲ ζώων ἀλόγων εἰς αὐθράων εἰς μετεμωματούσεις γίνονται, ἀλλ' ἀπὸ ζώων εἰς ζῶα, καὶ δὲ ἀνθρώπων εἰς αὐθράων. Nemesius cap. 1. de anima p. 85. Respicit Eneas Gazæus Jamblichum allegans pag. 16. Theophrasti sui.

περὶ ψυχῆς. Priscianus Lydus ad Theophrastum de sensu p. 276. & Stobæus qui magna ejus fragmenta servavit. Hujus operis pars *περὶ δόξα κατὰ φύσιν* à Damascio citatur.

Non omittendum quod *Athanasius* recens scriptor ac Rhetor Byzantinus qui A. 1641. opus suum Græce & Latine Parisiis in 4. editum inscripsit Petro Segnierio Galliar Cancellario, & Achilli Harlæo Macloviensium Episcopo, libros duos quibus titulus: *Ἀρετοπύλης ἱανῶν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀμεταβολῆς, Ἀριστο-*

les propriam de anima immortalitate mentem, explicans, testatur maximam partem ex Jamblichio se collegisse. Iisdem subjicitur μεθόδος ἡ ἀποτακτητική τῶν λογικῶν. Methodum qua ratione predicta inter se certant. Deinde συνοπτική μέθοδος ἡ τῶν νικητῶν ἀληθῶς αἰρετῶν ὁ μαχηόμενος ἡ ἢ τῶν μέσων πρὸς πρᾶξιν καὶ νικῶν ὁρίσκει, καθήκοντα ἐκ τῶν φιλοσόφων Ἀδράστου καὶ Μοδερμάτου καὶ Ἀριστοτέλους ὁ θαυμαστὸς καὶ μέγας ἐξηγήσας ἱαμβλικός. Brevis methodus obtinenda victoria aut patandorum ad pugnam & victoriam mediocrum, ut ex Philosophis Adrasto & Modermato secundum Aristotelem, admitendus & magnus exposuit Jamblichus. Denique τρυφή ψυχῆς, ἡ κῆρυξ ἐκ τῶν μεγάλων ἱαμβλικῶν ποιημάτων φησὶν ὅτις. Delitia anima, sive hortus (de anima & virtutibus ac vitiis) ex magni Jamblichi scriptis confusus.

XII. Plures Jamblichi.

Præter hunc nostrum Constantini M. temporibus defunctum, alii etiam fuere hoc nomine, antiquiores quidem duo Iamblichus pater Samplicerani F. Phylarchus Arabum & filius qui in regno Emesenorum patri per Antonium perempto successit atque ab Augusto restitutus est. Vide Henrici Noris diss. 2. de Epochis Syro Macedonum §. 3. p. 93. seq. 3) Babylonicorum scriptor, Trajani jam ætate clarus, de quo infra libro VI. inter scriptores Eroticos. Deinde juniores 4) Iamblichus ad quem Iuliani Imp. & Libanii Epistolæ, de quo supra §. 2. 5) Diversus ab hoc, ut videtur, & paulo junior Iamblichus Himerii F. cujus itidem in Libanii Epistolis mentio. 6) Iamblichus Medicus CPolitanus, in quem Leontii Epigramma lib. IV. Anthologiæ c. 13. Etiam Iamblichum Procli διδάσκαλον memorat Zonaras T. 3. p. 28. sed hoc intelligendum videtur de Chalcidensi, qui non voce quidem (tempora enim repugnant) sed scriptis suis Proclum erudiit. Atque de hoc etiam capies quod apud Marinum in vita Procli c. 32. in somnio Numen ipsi visum est dicere: Τῖ δαί, ἱαμβλικὸς σὺν ἀκήκοας λέγοντος ἡμεῖς οἱ δύο, καὶ ὑμνοῦντες Μαχάονά τε καὶ Ποδαλείριον;

A nomine Iamblichi etiam non longe alludit ἡμῶν i. Paral. IV. 34.

CAPUT

CAPUT XXIX.

ANATOLII fragmentum insigni, hactenus ineditum, *περὶ συμπάθησιν καὶ ἀντιπάθειαν*, una cum apospasmatio ejusdem argumenti sub DEMOCRITI nomine, quod itidem nunc primum vulgatur; ambo versione atque notis illustrata,

à CL. V. D. JO. RENDTORFIO,
Hamburgensi.

Anatolii nomen, quem Jamblichi Magistrum * fuisse ex Eupapio observavi, me monet, ut hoc loco cum venia, ut confido, Lectoris inferam fragmentum quod ad manus mihi est non contemnendum de mirabilibus quibusdam sympathiis & antipathiis, quas amicitias & odia rerum, sive conjunctionem & repugnantiam naturæ Ciceronis & Plinii verbis dicere possumus. Nactus illud sum beneficio Consultissimi & Amplissimi Viri D. GODFR. CHRISTIANI GOEZII, Senatoris Lipsiensis, & Bibliothecæ Senatoriæ post Magnificum Grævium præfecti dignissimi, qui pro singulari sua in me benevolentia & illud & alterum ejusdem argumenti sub *Democriti* nomine, quod itidem infra subjecturus sum, in Italiæ quadam Bibliotheca à se descriptum, liberaliter mecum communicavit. Utrumque exhibeo tibi perspicua illustratum latina versione & notis eruditis præclari Viri D. IOANNIS RENDTORFII, Hamburgensis, audeoque spondere nec injucundam, nec poenitendam fore lectionem brevium horumce monumentorum, quibus nonnulla etiam alibi vix obvia continentur.

ANATO-

* Ab hoc Jamblichi Magistro cui Porphyrius quæstiones Homericas inscripsit. distinguendus est non modo Anatolius Episcopus Laodicensis, sed etiam ille ad quem Libanii Epistolæ, ut de aliis jam Anatolis dicere omittam, de quibus infra cap. ult.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ περὶ τῶν κατὰ αἰτι-
πείθειαι καὶ συμπαθείαι.

Επιστάμενος ὅτι τὸ φιλομαθὲς καὶ
εἰς πάντα φιλέτιμον, κράτιστε
Ζήστῃ, ἐσπούδασι συναγαγεῖν, καὶ
γραψάτω σοι βιβλίον συμπαθειῶν, ὃ ἔ-
σονται οἱ πιστότεροι συγγραψάμενοι
πολλὰ ἀπίστε καὶ μήδ' ὅλως ἀλήθεια
αὐτοὶ εἰσέμενοι, ἀλλ' ὀλίγον, καὶ πάντα
ἡμῖν ἀπὸ πάρος ἐληλυθότα, ἵνα ἐκ
τῆς πληθύνει τῶν πολυπραγμάτων τῶν
ἐμῶν καὶ ὀνομασθῇ τῶν εἰς σέ. Πέρι-
σοδὸς δὲ μοι δοκεῖ, ἀνδρὶ πῶς περὶ αἰ-
νεσι καὶ φιλοσοφίας καὶ ποιητικῆς
καὶ μάλιστα εἰς μαρτυρίαν παρίσταται,
ὅτι πᾶς μέγιστος τῶν θεραπευμάτων
ἐπερδαῖς καὶ περιόδοις καὶ περιχρί-
σις καὶ ἀντιπαθείαι θεραπεύονται.
Ἀρξάμεθα ὅ, ἀφ' ὧν πᾶς ζῶν νο-
σοῦνται αὐτοὶ θεραπεύονται. Κύνες νο-
σοῦντες χλωρὰν ἀγρωσιν ἐσθίουσιν, καὶ
ἐμῶν χαλκῶ. Σύνες νοσοῦντες κερκίνους
πομπίμους ἐσθίουσιν. Ἐλαφὸς νοσοῦσα
ἐχθρὸν ἐσθίει. Λέων νοσῶν, πῆνηρον
ἐσθίει. Ταινὰ νοσοῦσα σκύλα κυνὸς
ἐσθίει. Λύκος νοσοῦν γάλα ἐσθίει. Πάν-
θη νοσοῦν αἷμα κυνὸς πίνει. Τί-
γρις

(*) devorat. Hyæna ægropa
ægertetra (p) vescitur. Pardus

Anatolii (a) fragmentum
de iis quæ antipathia & sym-
pathia (b) sunt.

Sciens tuam discendi cupidita-
tem & ad omnia inflamma-
tum studium, præstantissime Sex-
te, componere librum de symp-
thiis & antipathiis, & ad te scri-
bere conatus sum: non quidem eo
modo, quo auctores nos antece-
dentes inscribendo usi sunt, mul-
ta incredibilia & à veritate remo-
ta exhibentes, sed pauca & omnia
experimento nobis probata tra-
dam, ut variam meam experi-
entiam & studium erga te meum
cognoscas.

Supervacuum vero mihi vi-
detur, viro omni disciplina or-
nato scribens, philosophos &
poetas ut & vates longa serie ad-
ducere testes, c) summas mor-
borum curationes carminibus (d)
amuletis (e) & unctionibus (f)
ratione antipathiarum (g) institui.

Incipiamus ergo ab iis quibus
sibi animalia ægropa medentur. (b)
Canes ægrotantes (i) gramen
viride (k) comedunt & bilem
evomunt. Sues morbo laboran-
tes canculos fluviatiles mandu-
cant. (l)

Cervus æger echinum (m)
mandit. Leo ægrotans simiam
exuvias canis (o) edit. Lupus
(q) haustu sanguinis canini mor-
bo

bo suo medetur. Tigris (r) ægra excrementum humanum vorat. Camelus (s) morbo laborans, folia roboris viridia (t) comedit, ac bilem nigram evomit. Simia ægra hauſtu propriæ ſux urinæ ſibi medetur. Ichneumon (u) aſpidem eſu (x) auxilium adverſæ valetudinis ſibi affert. Urfus æger formicas (y) devorat. Capra (ſilveſtris) ſagitta percuffa (z) paſtu dictamni telum ejicit. Aquila ægrotans teſtudinem (aa) mandit. Corvus æger cyperi radices (bb) edit. Ardea morbo laborans, cancro (cc) veſcitur. Cygnus æger ranas (dd) devorat. Pardalis ægrotans ſanguinem capræ ſilveſtris (ee) potat. Felis (ff) ægra muſcas devorat. Tragelaphus (gg) ægrotans virides oleæ ramos manducat. Ibis ægra (hh) pota aqua falſa vomit &, ut non ægroret, efficit. Angues viſu obſcurato feniculum (ii) edunt - - - (kk) ægri ſcammoniam ſive tithymalum.

Cornix ægrotans excremento humano veſcitur. Galerita (ll) ægrota gramen mandit, & ſimiliter nido ſuo gramen imponit. Milvus (mm) rhamnum imponit. Vulpes ſcillæ (nn) folia luſtris imponunt, lupi ne noceant. Piumbi latri (oo) folia nido imponunt, & pullos ſuos (à faſcino) cuſtodiant, Accipiter (pp) circus cæcutiens ſummities ſilveſtris

γρ^ϑ νοσοῦσα ἕλον ἀνθρώπειαν ἐσθίει. Κάμηλ^ϑ νοσοῦσα, ὄρυγος φύλλα χλωρὰ ἐσθίει, καὶ ἐμὴν χολλὴν μελαίναν. Πίθηκ^ϑ νοζῶν τὸ ἴδιον ὕρον πίνει. Ἰχνημόων νοζῶν ἀσπίδας ἐσθίει. Ἀρκε^ϑ νοσοῦσα μυρμιδοντας ἐσθίει. Ἀῖξ τοξοθυσία, δίκτυμον ἐσθίει καὶ τὸ βέλ^ϑ ἐκβάλλει. Αἰτός νοσῶν, χελώνην ἐσθίει. Κίραξ νοζῶν κυστίδας ἐσθίει. Ἑρωνδὶς νοσῶν καρκύνον ἐσθίει. Κύν^ϑ νοζῶν βατράχους ἐσθίει. Πάρδαλις νοζῶν αἰγὸς ἀγρίας αἷμα πίνει. Αἰλκρ^ϑ νοζῶν μυίας ἐσθίει. Τραγέλαφ^ϑ νοζῶν ἐλαίας κλάδους χλωρὰς ἐσθίει. Ἴβις νοσοῦσα, ὕδωρ αἰλικὸν πίνει, καὶ ἐμὴν, καὶ ἑ νοστί. Ὀφεις ἀμβλυωποδόντες μάραθρον ἐσθίουσιν. - - - ἐς νοσοῦντες σκαμονίαν ἢ πνύμαλον. Κορώνη νοσοῦσα αἰθρῶν πείαν ἐσθίει κόπρον. Κορυδαλὶς νοζῶν ἄλγῶσιν ἐσθίει, καὶ ἡ νοσοῦσα αὐτῆς ὁμοίως τὸ ἄλγῶσιν ἐπιτίθησιν. Ἰκτίν^ϑ τὸ ῥάμνον ἐπιτίθηται. Ἀλώπηξ σκίλλας φύλλον ἐπιτίθηται τοῖς φωλεαῖς ἀπὸ λύκων. Φάσγαι δαφνὸς φύλλα τῇ νοστίᾳ πηθίαισι, καὶ ἀλφουλάτῃσι ἀπὸ νοσοῦσας. Ἰέραξ κίρκ^ϑ ἀμβλυωπῶν ἀγρίας θρίδακ^ϑ καὶ ἄκρ^α ἐσθίει, καὶ τῷ ὁπ^ῳ αὐτῆς ἀπὸ.

P p

lactucæ

ὄνθ' ὀφθαλμοῦς ὠθεῖται. Ἡ ψ
 ἀμυγδαλῶν χολῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν
 ζῶν ὄνθ' ὀφθαλμοῦς ἀνδρῶν. Ἡ κε-
 ρῆς ὀφθαλμοῦς ἐλαίης φύλλα ἐσθίει.
 Περὶ τῆς νοσοῦσας ἀστέρων ἐσθίει
 καὶ τῆς μαλὸν κίρκου ὅ ὅταν ἰσθῇ.
 Κορώνη ἢ περὶ τῶν ἡπείρου βο-
 τάνων. Τρυγόνες ἴσιν σπαραλεῶν.
 Πέλαργος ἐσθίει χελώνης καὶ πλά-
 τινος φύλλα ἐπιθήσει διὰ τὰς νυκτε-
 ρίδας. Ἰέρακις ἀγρῶν ἡθίαισι. Ἐσπε-
 ρίδας ἡθίαισι. Σπερδοῖσι ἔρπυ-
 λον ἡθίαισι. κύκνοι μελίστας. Μυ-
 γαλῆς - - - - - Ἰσκαλα-
 βώτης διὰ ὅνθ' κολοῖται. Ἐλαφός
 δρύος - - - - - Γλαυκῆς νυκτε-
 ρίδου καρδίαν, ἵνα μὴ μύρμηκες τὰ
 ὡς ἡ ὄνθ' νεοσσὸς αὐτῶν ἀφανίζωσι,
 ὡς τῶν τρώγλων γὰρ μυρμηκῶν ἐάν θῃς
 νυκτερίδου καρδίαν, οἱ μύρμηκες ὅ
 προσελθόντες αὐτὰ θανόντες. Δρα-
 κῶν δρακόντιον βεταίῳ νυκτερίδου
 - - - - - Ἰσκαλαβώτης
 πύθρον σκορπίου, Σπῆνι μύρμηκας,
 σφῆκας φοβέμενοι. Περὶ τῆς
 περὶ τῶν ὀφθῶν. Χελιδόνες ἐλαφῶ
 τρέχας, καὶ σέλιον, καὶ σίλφου.
 Ἐφῆς φοβέμεται. Αἰτὸς λίθον ἐγ-
 κνον τὸν αἰτίῳ λεγόμενον. Κίχλα
 μυρσίνων. Ἄρκτος λίθον μέλανα
 ἔγκει-

lactucæ (99) edit, & succo ipsius
 oculos affricat. Vultur obscura-
 ta oculorum acie bifera humanam
 dirumpit, & ea oculos confrican-
 do inungit. Locustæ agræ oleæ
 folia (rr) mandunt. Columba
 agræ asteriscum (ss) & tithy ma-
 malum circus. Cornix verben-
 cam supinam, (tt) quam & hieram
 botanen (sacram herbam) vo-
 cant. Tortures iidem astraga-
 litem. (uu) Ciconiæ os testudinis
 & platani folia (xx) imponunt
 ob vespertilionis. Accipitres vi-
 ticem. Upux adiantum, (yy)
 passeret serpillum imponunt.

Cygni apes. (zz) Mus ara-
 neus - - - - - propter grac-
 culos. Cervus quercina folia.
 Noctua (aaa) cor vespertilionis
 ne formicæ ova aut pullos eorum
 extinguant: si enim formica-
 rum cavernæ cor vespertilionis
 apposueris, formicæ non acce-
 dent, sed moriuntur. Draco
 herbam draconium. (bbb) Stel-
 lio aculeum scorpionis. (ccc) Spi-
 rio (ddd) myricen (tamariscum) ve-
 spas formidantes. Columba ver-
 benacama rectam. Hirundines
 corvi pilos (eee) & apium ut &
 sulphurium, (fff) anguium mactu.
 Aquila lapidem prægnantem qui
 ætites (ggg) dicitur: Furdus
 myrtum. (hhh)

Ursa lapidem nigrum ino-
 stum, ut exerceat amorem; si vo-
 ro

ro cum non invenerit, intentis oculis ipsum aspiciens, benevolenter acquiescit. Hirundinem si excaveris, chelidonia (iii) herba oculos ejus affricando, eos naturalem in statum reduces. Cor uespertilionis si formicarum luto apposueris, efficies ut neque ingredi neque egredi queant. Tradunt autem formicas labiato cessare & feriri. (kkk) Gallinæ domesticæ sese lustrant, (lll) si cooperiantur * amoris ergo, in sublime jaciunt. Halcyones quando fecundant, placidum est mare septem diebus. Adamas sanguine hirci solvitur. Cranium felis si oleo rosato inunxeris, ipsam interficies. Solvitur autem, si ruta succum affuderis. Si crescente luna sedum è terra erueris, & cum stanno in focum absconderis, non potest in eo accendi ignis. Salamandrum ignis non comburet. (mm) Leo foliis ilicis insists, obstupescit. Leonis adipe neque mures neque muscæ appropinquant. Si leonis adipe vas aliquod inunxeris, neque bos neque equus in illud salit. Leo gallum timet præsertim album. Gallinacei (nn) pinguedine si homo se inunxerit, avertet à se impetum leonis jam conceptum. Pelecanus (ooo) abhorret cadaver, rotam vertentem, & ignem lucentem. Canis

εγκακαυμένον ἀφ' ὧν τῶν ὁδοκίων, ἐάν
ῥῆμ' ἔναι, ἀρκτὸν ἐναιενίζουσα ὁδο-
κίῃ. Χελιδόνα ἐάν πληρώσῃς, χελι-
δόνιοι βοτάνων ἐν ὁφθαλμοῖς αὐ-
τῆς ὡς τρεῖς βλάστα, καθίστησιν αὐτοῦ
πάλιν εἰς τὴν φύσιν. Κερδαίνουσα
τερίδ' ἐάν φάσῃς μυρμηκῶν ὡς τρε-
θῆς, ἕτε ἐισίσσιν, ἕτε ἐξίσσιν. Φασὶ δὲ
ἂν αὐτὸν τὸ ἀνίστασθαι ἡσυχάζειν καὶ ἡσυχ-
λῶ ἀγαθόν. Ὅρνις κατακίβδηται κα-
τακίβδηται ἐαυτὰς ἐάν καλυφθῇ εἰς τὴν
ἀδοκῆσιν ἐπὶ τῇ βάλαντι. Αἰκνύουσι οὖτοι καλῶν ὅτι ἡμέρας
ἐπὶ αὐτῶν ἐν τῇ θάλασσῃ. Αἰκνύ-
ουσι δὲ καὶ αἶμα τρεῖς διαμέτρων.
Αἰκνύουσι τὸ κεφάλαιον ἐάν ῥοδὸν χρύσειαν
ἐάν τῃ ἀφ' ἧς, λύσει δὲ αὐτὴν
ἐάν πληρώσῃς χυλὸν ὅτι βρεθῇ. Αἰκνύ-
ουσι δὲ ἐάν αὐτὴν αὐτῇ ἑλκῇ ἀρκ-
τὸν καὶ ῥῆσιν, καὶ μὴ μόλις βλάστα κρύψῃς εἰς
ἐστὶν, πρὶν εἰς αὐτὴν εἰς ἀναφύσσειν.
Σαλαμάνδραν πρὶν καίει. Λέων θη-
βῶς πρὶν φύλλοις λούκοις, καρκῶ.
Λέων δὲ εἰς αὐτὴν ἕτε μῶδες ἕτε μῶδες
ἵασι. Λέων δὲ εἰς αὐτὴν ἕτε σκεδῶν
ὡς χρίσῃς, ἕτε ἵππῳ ἕτε βῶδες ἐν
αὐτῇ πηδῶ. Λέων ἀλάκτορα φέρει
μάστιγι λούκον. Στίβη ἀλεκτρίον
εἰ χρίσῃς ἀνδρῶν, δόσφι φέρει
τῇ ὀφθαλμῷ ἕτε λείων ἢ ἕτε ἕτε
αὐτὸν. Πελεκάνος, καρκῶ δόσφι φέρει
καὶ τρεῖς σφιδάμενος, καὶ πρὶν

καϊόμῃον· κύων νεφρὸν * ἀλώπεκⓄ.
 ξηρὸν ὁ(φραϊνόμενⓄ), κυλίσται ὡς ὄρε-
 χόμενⓄ, καὶ ἐκσπρόμῃονⓄ. ὁ δὲ Λα-
 κανικός ἢ πάσχει τοῦτο. Κύων μὲν
 νεκρὸν καὶ δόποθι πεφύκαίης εἴασι, λεί-
 ον, λεί(ς) δὲ, εἰ ἀσφοδέλῃ κυλὸν
 λεί(ς)ε. Κύων κοιμᾷ) εἰ ἀμυγ-
 δαλῇ πικρᾷ μετ' ἐλαίῳ καταλείξῃ ἢ
 καὶ ἀλειφῇ. Κροκοδείλῃς δὲ ἐν
 Αἰγύπτῳ ἀνάγκη ἐν ἀ(φροδέλῃ) ῥίξαι.
 Καρκίνῳ πολὺ πῦρ εἰν πλεκάνειν εἰς
 τὰς χηλὰς θπιδῇ, ὡς θείας αὐταῖς
 δόποθ' αἶα. ἱκτὶν ἢ πεσσεύχεται
 ὅπου φύλλα ῥόδου θπιδῇ. ἱππⓄ
 ναρκᾷ θπιδᾷς ἵχνη λύκου πρόσφατα.
 ἱππⓄ ἔχοντι ἀνδράσιν ἱππομαγὲς
 ἀκολουθήσας μωρόμῃονⓄ. ἑλέφαν-
 τⓄ εἴασι εἰν ἀλεψῇ, ὅθεν οἱ τ. θη-
 ρίων πεσσεύονται, ἀδιδύμῳ γὰρ
 θῖν. Κάστρες διεκομμένοι ὑπὸ ἀφ-
 ῥῶν γυναικῶς, δὲ ἰδίως διδύμους
 δόποθ' ἐν(ε) καλιδόταν νεοσῶς δὲ
 τ. κεφαλῇς λείας καταπίοντες ἐπ-
 ξαν (leg. ἔμῃαν) ἐν χειρὶ ἀνδρῶ-
 νων ἰαυδὲν ἰδόντες. Μάγνης λίθⓄ
 ἔλκει σίδηρον. ΛύκⓄ; ἀκινήτω
 (καλλῇ) αὐτῷ πεσσεύεται. Στρυγ-
 νὸν βοτάνῃ ὕμια δὲκ αἶρε. Λύκῃ
 δέρμα πρόσβατον ἢχ' ὑπερβαίνει.
 Περὶ ἱβείας, πᾶσις ὅφεις διδοίκασι.
 Δίων ἢ γούστασι ἐπὶ περὶ λαβείνⓄ
 αἶς

* Forte νεφρὸν pellem.

nis vulpis renem aridum odore
 percipiens, volutatur quasi sal-
 tans & invertit se, Laconicus(PPP)
 autem id malum non patitur.
 Canis insanit & moritur, adipe
 hyænz inunctus: Solvitur vero
 id impedimentum, si succo aspho-
 deli cum inunxeris. Canis mor-
 ritur si amygdala amara cum oleo
 lamberit, vel eo inunctus fuerit.
 Asphodeli radices crocodilos in
 Aegypto educunt. Caneri for-
 cipibus (ggg) si polypi cirros
 (rrr) imposueris, statim eos ab-
 jiciet. Milvus non accedet ubi
 folia rosæ apposueris. Equus
 torpet si vestigia lupi recentia
 supergreditur. Equus hominem
 hippomanes habentem sequitur
 ut rabie percitus. Elephanti
 adipe (sss) si te inunxeris, à fe-
 rarum incursu tutus eris; nam
 est remedium non fallax. Ca-
 stores, si eos femina non corru-
 pta persequitur, testes sibi abscin-
 dunt. Hirundinum pulli (iii)
 lapides capitis deglucientes, eos
 evomunt, in manibus hominum
 quando vident se esse. Magnes
 lapis trahit ferrum. Lupus
 immobilis fit, scilla dum ipsi
 appropinquat. Solanum her-
 bam hyæna non tollit, pellem
 lupi ovis non transgreditur. Ibis
 (vnn) pennas serpentes omnes ri-
 ment. Leo non gustat ci-
 bum quem aliud animal prægu-
 stave;

staverit. Scarabæi moriuntur unguento perfusi. (xxx) Gallinaceus non incedit fimo aquilæ nutritus. Galli aculeos si cera circumliniveris, morietur. Locustæ congregantur simul si garum (γν) circa vesperam offeris.

εἰς ἑρῶσιν. καὶ θάρροι θήσονται μὲν ἐν χειρὶντες. Ἀλέκτωρ δὲ βαδισὶ αἰτοῦ κόπρον ψωμιοθεῖς. Ἀλέκτρον καὶ κότερα καὶ κηρὶ ὠκεπάρης, τεθνήξετω. Ἀκρίδες συνέρχονται ὁμοῦ ὅταν αὐτὰ γάρον ἀφ' ἰαυτίδας γάωγας.

NOTÆ

D. JO. RENDTORFII.

- (a) *Pro Νεπωυαλίῳ, nominis nihili, quod in apographo deprehendi (nam Codicem ipsum MS. è quo hoc fragmentum descriptum est, inspicere nobis non licuit) restitui Ανατολίῳ exigua litterarum differentia: Anatolium intelligo illum, qui de rerum ὕψις & physica scripserit, cujusque in Geoponicis saepe fit mentio. Vide V. 10. p. 115. (edit. Cantabr. 1704.) X. 8. pag. 248. XI. 20. p. 315. XII. 7. p. 328. XIII. 17. p. 373. XIV. 21. p. 392. & XVII. 17. p. 458. namque ex illo afferuntur, congruunt cum nostri auctoris, propriis suis experimentum jactantibus, paradoxis & portentosis remediis. Hunc malim esse auctorem hujus fragmenti, quam Apuleium, quem hic latere non posset facile alicui in mentem venire, & quidem non incommode: nam minore etiam mutatione ex Νεπωυαλίῳ fit Ἀπυαλίῳ, illum nempe, quem Palladius laudat, & cujus fragmenta Geoponicorum auctor citat. Vide XII. 8. p. 328. XIII. 5. p. 360. siue ille sit Apulejus philosophus Platonicus ex Madaura Africa civitate oriundus, cujus libri philosophici adhuc extant, vulgoque sunt noti: ipsum enim & Physicas quaestiones tractasse & medicinalia scripsisse, ex Veterum Grammaticorum, qui titulos & fragmenta exhibent, testimoniis liquet. Nam horum ut & aliorum librorum, qui jamdiu perierunt, nobis hominum vel negligentia vel improbitas nihil fere præter nomen reliquit. Siue alter fuerit Apuleius Celsus, Centuripinus, medicus insignis, qui sub Augusto vel Tiberio Casare vixisse fertur. Siue alius ab his diversus, non perinde, ut duo illi celebres, notus.*

- (b) *Hæc verba, antipathia & sympathia, in versione retinere malui, utpote omnibus notæ, quam verbis Latinis obscurioribus interpretari. Confectionem & disfectionem, concordiam naturæ & repugnantiam, Latine vertere licet. Antipathiam Solinus C. 52. p. 59. naturæ occultam disfectionem vocat. Plinius repugnantiam, Sympathiam vero concordiam. N. H. XXI. 13. p. 14. (ed. Paris. cum Not. Harduini) XXXII. 23. p. 22. nulla satis custodita in mixturis concordia naturæ ac repugnantia, XXIX. 4. illa concordia rerum aut repugnantia medicinarum gignuntur. XXXII. 2. p. 840. quod ad repugnantiam rerum attinet quam Græci antipathiam vocant, nihil est usquam venenatius, quam in mari pastinaca, utpote cum radio ejus arbores necari dixerimus. Hanc tamen persequitur galeos. Antipathiam retinet XX. 4. p. 14. Sympathiam hic explicat verbis XX. in init. T. IV. p. 3. Pax simul in his aut bellum naturæ dicetur, odia, amicitiaque rerum surdarum ac sensu carentium: & quo magis miremur, omnia ea hominum causa, quod Græci sympathiam appellavere: quibus cuncta constant, ignes aquis reslinguentibus, aquas sole devorante, luna pariente, altero alterius injuria deficiente fidere. Ubi Pincianus, quasi mutilis esset hic locus, antipathiam addi oportere existimavit: sed sine ulla necessitate, ut recte offendit Harduinus in Not.*
- (c) *Antiquorum testimonia ad præteritum confirmanda valent, ut & ad futurum. Hinc & nobiles poëtae ut & alii scriptores illustres, qui manifesto aliquid dixerint, ad confirmationem rei de qua agitur, sæpe adducuntur, & non male, ut testis est Aristoteles Rhetoric. I. 15. (al. 32.) T. II. p. 308. δὲ τὰς ἡμετέρας ἰδίᾳ τοῖς τε ποιηταῖς, καὶ ὅσοις ἄλλοις ὑποκρίνεται οἱ αἰεὶ τοῖς Περσέσι. Qui & varia addit exempla: Athenienses, qui in controversia de Salamine Homerum testem adhibuerunt. Tenedienses, qui Perianthum adversus Sigeonenses: ut & Cleophonem adversus Critiam, qui usus est vlogiæci versibus Solonis. Poetarum sententias habere & habuisse interdum quasi testimonii auctoritatem, & multos populos Homeri testimonio perficere, cum de finibus ambigeretur, breviter & pulchre probat vir Græce & Latine doctissimus Anron. Maron, in Not. ad L. c. Arist. p. 206. Valens quoque & vobiscum antiquorum scriptorum illustrium testimonia, sed cum ratione & iudicio adhibenda. Nam ut olim poetarum & aliorum auctorum testimonia perverso usi sunt multi, aut nefaria lectione pervertendo, aut malitiosa interpretatione corrumpendo; sic & nostra ante-*

non desunt veterum testimoniorum auctoritate maligne qui nutantur & turpiter abutuntur plurimi. Extra oleas vagantur, qui quod per se clarum est, argumentis docere & testibus confirmare student, quique res omnibus notas longis veterum testimonis probare malint, quam breviter & cursim attingere. Hi dum in rabus apertissimis nimium longisunt, cadum opere adducunt, & fastidium lectoribus sine fructu laboris pariunt. Hi non absimiles sunt, qui sine ulla discrimine veros & castos, suppositios & ineptos auctores habent; ex quibus sine iudicio & modo verba infarciunt, & bona malis accumulanti. Qui vitia interpretum nunquam auctorum verba producant, & ut testimonia priscorum adducant; quod sane est putidum. Non veteres testes exhibet, qui supposita eis, vel ex ignorantia vel improbitate ut genuina admittit: ut & qui vitiosas interpretationes ipsis antiquis scriptoribus attribuit, lectorem non erudit, sed falsaproverbo obtrudit. Omnem autem impudentiam sapientis, veterum auctorum verba quidem producere, sed ex partium studio & animi perversitate, in vitis auctoribus in suam sententiam cogere; & quae sibi contraria, manifesto crimine propitia facere, & in suam voluntatem trahere. Quod vitium quamvis admodum frequens, est omnino carpiissimum, & ab omni probitate ac honestate longissime remotum. Hoc veteribus tribuere, quod illis vel animo conceptum vel ore pronunciatum unquam fuisse, nunquam ostendi potest; est venerandam antiquitatem injuriose trahere, lectores lapides & stipites existimare, ipsorum stupiditate velle abuti, & impudentissime eis imponere. Ab his & similibus vitiis alieni sunt viri solite docti, probi & omnigena disciplina eruditi, qui ita in veterum monumentis evolvendis studia instituerunt, ut ex iis colligant quae mentem amantissime pascant, & optimis monitis ad virtutem & prudentiam instruunt. Horum studium est, antiquorum scripta Graeca & Latina diligenter evolvere, accurate suo momento ponderare, genuina à supposititiis discernere, disfaulatem & corruptionem, quae saepe in iis occurrit, collere, non inferre; nunquam in vitis auctoribus verba eorum adducere, sed emendata & illustrata publica luci exponere; & sic de genere humano bene mereri: non testimonia accumulare, sed selecta & ad rem facientia excerpere, sine omni deprivatione, ex ipsorum auctorum mente, non pessimo partium studio, illustrationis non ostentationis gratia.

(d) Carminibus vel incantatione angues rumpi, morsus viperae sanari, morbos curari, vulnere conglacinari, existimabant veteres: qui & securitatem, icinerum & morborum amolitionem caemine repetita amagari sumo soliti.

Plinius

ψάλλειν, καὶ οὗ ὕμνος ὀπιλέγειν. Et paulo post: ἐξήδην γὰρ αὐτὸς ὁ
θεοῦ τὴν δόξιν τῶν δαιμόνων περιχέων ὅπως αὐτῷ πρέποντος ἔσται, μόνος
ἰατρός ἐν, λέγων τι οὗ ὕμνος, καὶ ψάλλον ἐν τῇ κυρίᾳ καὶ πσιων ἐαυτῷ
ζήσαντα τὸ Σαῦλον.

- (c) *περίσπαστα*, quæ & *περίσπαστα* & *φουλακτήρια*, dicuntur quæcumque
ut arceantur morbi, pericula & omnes noxa, alicui corporis parti, præscr-
itim collo alligantur, unde cum Budæo amuleta interpretatus sum, quæ vo-
ca usitur Plin. N. H. XXIX. 4. p. 692. de vespertilionibus, si ter circumla-
tus domui vivus per fenestram inverso capite infigatur, amuletum
esse, & XXVIII. 4. p. 569. inter amuleta esse.

Græca nomina habes
apud Dioscor. V. 159. p. 388. de lapide selenite: καὶ αὐτὴ φουλακτήρια ἢ
περίσπαστα αὐτῶν αἱ γυναῖκες χρῶνται. Eum etiam mulieres sibi
pro amuletis alligant. & cap. 160. de jaspide: λέγονται ἢ πᾶσις εἶναι
φουλακτήρια περίσπαστα καὶ ἀκνυτοκία, μηδὲ περίσπαστα.

Omnes
pro amuletis gestari, ac femoribus adalligatæ, partum accelerare
traduntur. Alii ligaturas reddunt, κατὰ δίσκους Plato usurpat eo sensu
XI. de Legib. & κατὰ δίσκους Artemidor. I. 79. ut observat elegantissi-
mus veterum interpretes Henr. Valesius, in Harpocrant. Lex. p. 43. quo nomine
Orpheum denotasse fascinum, maligni & invidi oculi deflexionem, observat
Janus Vilius Comment. ad Gm. Cyneg. p. 266. nempe ligaturæ κατὰ δί-
σκους, præter amuleta, ritus magicos & supersticiosos, facti & auxilia
magica denotant, uti obligamentum magicum pro nefario & magico
ritu dixit Orosius IV. 13. Superstitionem ethnicorum in amuletis superstiosis
adhibendis, imitati sunt & nonnulli Christiani, quos SS. Patres sermonibus
suis corrigere, & in Conciliis canonibus coëdere conati sunt. Concilium
Laodic. Can. 36. Tom. I. Cod. Canonum à Beveregio edit. p. 469. à sacerdo-
tio arceat incantatores; ut & eos qui phylacteria, animarum ipsa-
rum vincula quæ sunt, faciunt; eos autem qui talia amuleta ferunt, ejici
ex ecclesia jubet.

Ὅτι ἔστιν ἱερατικὸς, ἢ κληρικὸς μάγος ἢ ἐπαγο-
γός, εἷς, ἢ μαθηματικὸς, ἢ ἀστρολόγος, ἢ πσιων τὰ λεγόμενα φουλα-
κτήρια, ἢ πᾶσις δεισμωτήρια τῶν ψυχῶν αὐτῶν. οὗ ἢ φερομένης,
ζήσαντα ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκείλῳσαι. Quæ Alexius Aristenus, sive qui-
vis epitomes illius auctor, p. 471. continet huius verbis exhibet: οὐκ ἔστι
μάγος, ἢ ἐπαγογός, ἢ μαθηματικός, ἢ ἀστρολόγος, ἢ πελάγιος, ὁ
ἱερατικῶν ἐπαγγελιών. S. Augustin. Tract. VII. in Joann. Tom. III.
part. II. edit. Benedic. p. 251. Usque adeo, fratres mei, ut illi ipsi
qui seducunt per ligaturas, per præcantationes, per machina-

menta inimici, misceant præcantationibus suis nomen Christi. Et L. II. de doctr. Christiana, C. 20. T. 3. P. I. p. 24. ad hoc genus (*superstitiosum*) pertinent omnes etiam ligaturæ, atque remedia, quæ medicorum quoque disciplina condemnat, sive in præcantationibus, sive in quibusdam rebus suspendendis, atque illigandis, vel etiam aptandis. (*ut egregie restituerunt Monachi Benedictini, pro saluandis, quod editiones male exhibent*) quodammodo, non ad temperationem corporum, sed ad quasdam significationes aut occultas, aut etiam manifestas. *Remedia sacrilega appellat Lib. de catechizandis rudibus, C. 25, Tom. VI. p. 213.* Multos, inquit, visurus es ebriosos, avaros, fraudatores, aleatores, adulteros, fornicatores, remedia sacrilega sibi alligantes. Non enim nescis multos qui appellantur Christiani, hæc omnia mala operari, quæ breviter commemoravi. Cum his sacrilegis & superstitiosis ligaturis non confundenda sunt remedia naturalia, quæ unum dicuntur, quæ corpori alligantur, qualia in medicorum libris leguntur & commendantur quædam plura.

Vide Miscellanea Curiosa Medico-Physica, Academiæ nativæ curiosorum, ann. 1671. p. 101. Observ. 53. ubi habetur amuletum contra hæmorrhagias utriusque navium quam uteri, & Observ. 195. p. 296. cuius aliud mira virtutis quod prædicatur in hæmorrhoidum dolore. Dioscor. IV. 132. de hippoglossæ: Δουλιῖ ἡ κόμη πρὸς τὰ ἔλκυσμα ὡς καὶ χηρὸν κεφαλᾶλυδοσι. Coma caput dolentibus amuletum utilis creditur. Talia remedia sine superstitione adhiberi posse, nullum est dubium, vimque suam exercere exterius adhibitis, eodem modo ac si intus essent assumpta, certum est. Purgantia pedibus vel manibus illita, atum solvere, quis nescit? Viola capiti imposita proprium urina odorem conferunt, ut Sim. Sethi de alimentorum facultatibus, Lib. I. c. 4. It. de violis, p. 42. perhibet. Τῇ δὲ κεφαλῇ χλωρὸν Πιπταλιδίωρον, μετὰ δίδωσι τὸ ἔργον ὡς ἀδούτως τὸ αἰκνέας ἐστὴν. Quæ ratione id fiat, inquit Martin. Bogdanus in Not. ad Sethi synagmā, pag. 157. Neque mos ille gestandi Evangelia vituperandum, nisi ab iis qui omnia, etiam recte facta, quæ non ipsi faciunt, vituperant & superstitiosos ex ingenio suo incompósito pios temere iudicant.

Non est vituperatione dignum gestare Evangelia, dummodo in describendo & gestando absit superstitio, ac unice in summo Numine, à quo omnia bona & ad quem omnia dirigenda, fiducia sit posita. Meminit S. Chrysostomus moris sui temporis ut pueri & mulieres evangelia collopassenderent, magnam in sui curiam. Homil. 72. in Matth. T. 2. Oper. adia.

edit. Eian. p. 453. Φυλακτήρια ἐκάλουν, ὡς πολλὰ νῦν τὴ γυναικῶν
Εὐαγγέλια τὴ τραχήλῳ ἐκάρταν ἐχουσι. Phylacteria vocabant, sic-
uti multae mulieres modo faciunt, quae evangelia de collo su-
spendunt. Et Homil. 19. ad populum Antiochenum; ὡς ὁρᾷς, πῶς αἱ
γυναικες καὶ τὰ μικρὰ πνεύματα αὐτὰ Φυλακὴς μεγάλης Εὐαγγέλια ἐκάρ-
τῳσι τὴ τραχήλῳ, καὶ πνεύματι θεοφέρουσιν, ὅπου πρὸ αὐτῶν, οὐ
τὰ ὁρατά, ἀλλὰ τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰς νόμους ἐγγράφοντες τῇ Ἀνατολίᾳ.
Neque id damnat Chrysost. sed quod perfectius & rectius imo summe ne-
cessarium est, commendat; inscribere nempe menti Evangelii leges & pra-
cepta. Non enim in pronunciando sacra verba, aut gestando Evangelia,
sed faciendo voluntatem Dei vera sanctitas, juxta Novi Fœderis effata,
(Matth. VII. 21. Jacob Epist. 1. 22. 25) est constituenda.

- (f) Non tantum palestritas certaturos ungebant aliptae, sed & egrotos un-
guentis ungebant & curabant medici, qui & inde iatraliptae sunt dicti.
Prodicum Selymbria natum iatralipticen instituisse, tradit Plin. N. H.
XXIX. 1. iatraliptea fuit meminit Plin. Jun. X. Epist. 22. & Ep. 4. se gravi-
ssima valetudine vexatum iatralipticem assumpsisse scribit. Fuit ergo ali-
ptice ut in Gymnastica sic & medica arte, cujus olim pari habebantur, usque
frequentissima: hinc & iatraliptice, quasi medicina unguentaria appella-
ta. Veteres non solum ad firmam corporis constitutionem, viresque ac-
quirendas aliptas adhibebant, sed & ut saniebatem deperditam redderent,
vires recuperarent. Et quidem recte & facile hoc modo morborum cura-
tiones instituebant: quandoquidem saepe atroces dolores una & altera un-
ctione tolli, moribusque gravissimis agros levare, certum est. Sed duo,
ut iatraliptice sit salutifera, veniunt observanda. (1) Quod Plin. N. H.
XXIX. 4. p. 575. de fricatione recte dixerit, fricari cum ratione, hic
locum habet, ungi cum ratione. Non enim quovis in dolore aut morbo,
neque omni tempore corpora sunt ungenda, sed cum ratione & judicio,
quando & quomodo fieri debeat, unctio est instituenda. (2) Ut ipsa un-
guenta ad medendum sint apposita. Varia enim peccatur compositione
unguentorum, (quo nomine & aquas, ut vulgo in officinis vocant, compo-
sitas, balsamos, essencias & cincturas comprehendendo) circumferuntur, varia
noxia non salutaria remedia: quae si quisquam absque ratione adhibet, vul-
nere exacerbat, dolores & morborum vires auget, ac facili negotio
perniciem hominibus afferet, ut tristi experientia saepe nos edocet. Si
quis eleganti ingenio ac polito judicio praeclatus, Graece & Latine praeclare
doctus, & physica scientia apprime peritus, ut & in veterum monimen-

ὅτι τὰ σῶζοντα φέρεται καὶ ἀγεῖν ὁρεῖται ἐναυτοῖς αὐτῶν. *Varia hic essent notanda, utraque à falsis discernenda, quod breviter & intranscursu fieri non potest. Ex consideratione animalium, ut & abarum, verum naturalium, quæ ratione animam debemus excolere, vitia fugere, virtutem exercere, Deum qui omnia sapienter fecit & suo quidquo ordine disposuit, pie venerari & colere, pulchre docet S. Chrysost. Homil. XII. ad Pop. Antioch. qui non obiter legendus. Pausa delibare placet: ἀπὸ μὲν τέτων καὶ τῶν τοιούτων ζώων μάθηται κατορθοῦν δεξιῶν. ἀπὸ δὲ τῶν ἐναυτοῖν παιδῶν φύλαξεν κακίας. ὡς περ φιλόκαλον ἡμελίῃα, ὅπως δλίθρον ἢ αἰσῆς. — τὸ αἰόλων ἐπελθὼν τὸ γένος, εἴτα χηρῆσιν πᾶσι ἐκείνων, λάρβασκε. καὶ ἅπτερ ἔχουσιν τὴν φύσιν ἀπολαύσεσθαι, ταῦτά σοι διὰ τὴν προαιρέσιν κατέρθωσι. καὶ γὰρ καὶ ταύτῃ διὰ τὸ θεοῦ τετίμηται, ὅτι τὰ φυλὰς αὐτῶν ἀπολαύσεσθαι ἐκ προαιρέσεως σοι παρείχετο καθορθοῦν, ἢ καὶ βραβεῖα λαβεῖν: ἐκείνοις γὰρ σὺ ἀπὸ προαιρέσεως καὶ λόγῳ κατέρθωσας, ἀλλὰ ἀπὸ φύσεως μόνης. — γινώσκουσιν αὐτῶν τῶν ποιητῶν καὶ ἐκπαιγεῖν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν δεξιόχειλόν ἵεν, ὅτι αὐτοὶ οὐ πάντες ἀγαθὰ ἐποίησαν, ἀλλὰ πάντες ἀφῆκεν ἀθῆνα. Ab his (turture, hirundine) & à similibus animalibus discere virtutem recte excercere: à contrariis vero vitium fugiendi disciplinam accipe. Sicut enim laboriosa (vel boni amans) apis, sic perniciofa aspis. — brutorum genus percutrens, (sicut apis) si quid inessutile, ab illis fume, & quas habent à natura prerogativas, (ἀπολαύσεσθαι b. l. & alibi in bonam partem accipere licet, pro eminentibus proprietatibus, eximie docibus, prerogativis aut privilegiis, uti ex Philone & Zosimo recte probat Fronto Ducius in Not. ad b. l.) has tu voluntate & proposito recte fac & bene exprime: per hoc enim à Deo honoratus es, quod naturales brutorum prerogativas proposito & voluntate tibi fite exequi concessit, ut præmia consequaris. Illis enim non ex electione & ratione recte facta, sed à sola natura. — admirare verum, (herbarum, animalium) varietatem, & obstupescere, etiam propter hoc ipsarum creatorem, optimumque opificem, Deum, quoniam nec omnia tibi nota fecit, nec omnia incognita.*

- (1) Canes variis morbis laborare solent, tribus præsertim, πυώδην, λυθῆν, ἀνδράχην, angina, quæ & σιαπύχην appellatur, quia fauces maxime prout ac canum obsides & angit, Virgil. Georg. III. v. 496. Hinc canibus blandis rabies venit, & quæ ægros Tussis anhela lues, ac faucibus

cibus angit obesis: rabie, podagra. *Ælian. Anim. IV. 40.* quibus lumbicorum vexationem addit, *VIII. 9. ex Aristot. qui idem tradit, H. A. VIII. 22. & IX. 6.* Pollux, *Onomastic. I. 8. p. 545. noviss. edit. Vide Vlitium ad Grac. Cyn. p. 254.* ubi Pollucem ex *Aristot.* emendat, quam bene, nunc non placer excutere. Caninum cum morbos cum remedia luculenter describit *Gratius Cyneg. v. 345. seqq.*

(k) *Nodosum graminen, Belgice Knoopgras* 1 apud veteres pro gramine proprie dicto seu agrosti habitum, & adversus calculum & ususa morbos commendatum quoque fuisse, censet *Rob. Dodonæus Histor. stirp. Pempt. lib. L. 4. C. I.* ubi de variis graminibus breviter & lucide tractat. Gramen est quod caninum vocant Galli, chien-dent. ut observat *Clusius, rar. plant. Hist. VI. 38. p. CCXVII.* quodque apud *Labellum* in observat. est depistum, qui caninum medicatum appellat, ut notat *Harduin. ad Plin. XXIV. p. 364. describit Dioscor. IV. 30.* Canariam videtur appellare *Plin. XXV. p. 406.*

Invenunt, inquit, canariam, quæ fastidium deducunt eamque in nostro conspectu mandunt. Sed ita ut nunquam intelligatur quæ sit: etenim depasta cernitur. *Harduin. in N. ad h. l. gramin legitimum à Chio Loc. cit. descriptum intelligit, quod in insula Chio nunc quoque αἰκνίον dici simillimumque graminis esse, ex Anguillara observat. Aristot. H. A. VIII. 5. καὶ τὸ πρὸς καὶ αἱ κύνες ὅταν κἀμύσω, ἰσθίουται (πῶς, quæ vox præcedit) ἀνεμούντ, καὶ καὶ τῶντο). Quomodo canes herbis comestis evomunt, atque ita purgantur. *Plutarch. Quæst. Nat. 9. 26. αἱ κύνες ὅς τινος τιαν, καὶ χολῆν, ἐξερῶσιν. & lib. Πότρου τῷ ζῶν, p. 1793. Κύνες τῷ πῶς τινι καὶ τῶντο τῶντο χολῆν τῶντο.**

Notandum hic venit τῶν generaliter. quidem omnem herbam dici à radice foliata non ramosa, quæ caule semen fert; *Theophrastum* tamen certagenera graminum πῶς nominasse, *Dodon. L. c. erudite observat. Ælian. VIII. 9. H. A. Κύνων ἀπὸ πλῆθος ὀχλὺν ἐστὶν, οἷον πῶς ἐστὶν αἰματῆρας Φουμῆλιν, ἥπερ ἐν γὰρ αἰματῶν ἐστὶν πῶς τὸ κοκοῖν, μὲν Φλίγματῶ καὶ χολῆς. Canis quum redundantia vexatur, herbam in sepibus nascentem novit: quæ comesta, omne id quod illi noxium est, cum pituita & bile evomit. Hoc quoque, addit *Ælian.* non ignorat canis, fraxini fructum, quo cum dulci alimento se ingurgitant suæ & saginantur, dolorem exardens sibi inferre, eo tamen abstinet ac sibi imo impetrat. αἰσθάνεται τῷ ἀδύνατον ἀκρωτῶς ἐξέρῶν, ἥτις τῶν πολλὰς πῶν ἀκρωτῶς.*

Homines vero à cibis qui & nolentes invitant, sæpe superantur, ac servientes gubæ is immoderate ab-

utua-

utuntur. Juste & recte Elianus paucis his verbis intemperantiam hominum reprehendit, quod & Plutarchus Lib. τα ἀλόγια λόγια 28. p. 1824. pluribus praeclare fecit. Sic & Poëtarum princeps de bobus agens, luxuriam communem vitiorum matrem breviter perstringit, Georg. III. v. 526.

- - - - - atqui non Massica Bacchi

Munera, non illis epulae nocuere reposta.

Ubi Servius dicit, Maronem per transtrum tangere illa quae dicunt Physici, morbos venire ex cibi & potus, nimietate vel mutatione. Erasistratus luculenter dixit, τις νόσος fierι ἀπὸ πλεονεξίας τοῦ τροφῆς, καὶ ἀποψίαν καὶ φθορὰν, τὴν ἵδμεν εἰς τὴν ὕλην. Spatiofius autem & uberius Graecus Cynegético de canibus agens, inde ansam arripit speciose & patiose digrediendi: quam digressionem non solum pulchram sed elegantissimam & Maronis amulo dignam censet Janus Vilius in Comment. p. 233. Graculus à canum cura ad luxuriam hominum ita transiit: Cyneg. v. 308. seqq.

Nec luxus alios avidaque impendia vitae
Noscant. hæc magno redivit indulgentia damno.
Nec mitum: humanos, non & magis altera sensus
Tollit, nec ratio vitiis adeuntibus obstat.
Hæc illa est, Pharios quæ fregit noxia reges.
Dum servata cavis potant Marcotica gemmis,
Nardiferumque metunt Gangem, vitisque ministrant.
Sic & Achæmonio cecidisti, Lydia, Cyro.
Atqui dives eras fluvialibus aurea venis.
Scilicet ad summum ne quid restaret habendum.
Tu quoque luxuriæ fictas dum colligis arteis,
Et sequeris demens alienam, Græcia, culpam.
O quantum & quoties decoris frustrata paterni!
At qualis nostris, quam simplex mensa Camillis?
Qui tibi cultus erat post tot, Serrane, triumphos?
Ergo illi ex habitu, virtutisque indole priscæ,
Imposuere orti Romam caput, actaque ab illis
Ad cælum virtus, summosque retendit honores.

Et ut Græcum non ignobilem poetam addam: Oppianus, Halient: II. v. 217. seqq. de p. sce, qui ἡμπερόκοντος, νυκτερίς & χελιδὼν appellatur, estque admodum vorax & iners, scribens, occasum sibi summi homines admodum

nenda de vitandi in cibo & potu intemperantia, (concionem plane auream vocat Comr. Ristertshufius in Comments. p. 234.) his elegantibus verbis;

Κλῦπ γοναὶ μερόπων· οἷα, τίλϑ αἰφραδίῃσι
 λαυμάργοις, ὅζον ἀλγϑ ἀδηφάγῃν ἐπηδεί.
 τῷ πῖς αἰργίλῳ δυστροπία τῆλε διώκει.
 Καὶ κραδίης καὶ χειρὸς, ἔχει δέ τι μέτρον ἐδώδης.
 Μηδ' ὅτι πανθαίνῃσι νέον πρόποτον τραπίζαις.
 Πολλοὶ γὰρ ῥῖοι καὶ ἐν ἀνδράσιν, οἷσι λείωνται
 ἦνία, καὶ ὅτι πάντες ὀπιτρωνῶσι κάλῳας.
 Ἀλλὰ τις εἰσορόων φάροι τίλϑ ἡμεροκοίτῃ.

Audigenus hominum, qualis exitus homines stultos
 Gulæ deditos, qualis dolor ad satietatem cibum capientes
 sequatur.

Quo circa quis inertiam molestam procul ejiciat foras
 Corde & manu: teneatque aliquam mensuram cibi:
 Neque mensis dapibus onustis animum oblectet.
 Multi enim sunt tales & inter homines, quibus solutæ
 sunt

Habena; ventrique omnes indulgent funes:
 Sed aliquis intuens fugiat exitum nocturæ.

Uti ad Æliani magnam & justam exprobrationem redeam, multum in hac parte nocentiores quam canes esse homines, nemo est qui neget. Hi enim, inexplēbiles cibo & potu, innumeris modis gulalitant, ac sine delectu & modo sæpius noxia sibi auide devorant: quāvis ut plus capiant, varia irritamenta insano labore & magno impendio excogitant, utque devorata concoquant, medicorum opem sollicitissime, sed sæpe frustra, implorant: & injurias morborum ac acerbissimos dolores spontaneo crimine sibi gignunt, vitamque morte amariorem parant. Hinc enim vultui pallor, gena pendula, oculorum ulcera, tremula manus, pedes vacillantes, virium imbecillitas, fastidium & nausea, perpetuus corporis languor & dolor, ingenium bebetatum, affdua & indomita libidines, furens ira, inquietas nocturnæ, nervorum ac totius hominis solutio. Nulla justiore pœna, quippe cum iis quibus immensa vivendi cupido, inextinguibilis simul insit edendi & bibendi, & quod inde necessario sequitur, misere vivendi & infelicitate moriendi,

endi, libido. Recte Ambros. Hexaem. VI. 4. 123. medicamentum queris, & jejunium fugis, quasi majus aliud remedium reperire possis.

- (l) Εὐδίσσι, manducant, quod toties hic repetitur, subintellecto, ad recipiendam sanitatem, ut Solin. C. 26. loquitur, aut simile quid, id est, esu aut potu hujus vel illius rei sibi auxiliantur in morbis suis, vel, sibi medentur. Unde idem est ac si hoc vel illo modo id exprimas, dummodo animalia sibi hac ratione mederi & morbos suos, si vera dixerit auctor noster, curare intelligas. Sues in capitis doloribus cancrorum fluxatiliū esu mederi sibi emendat Plutarch. Quest. Nat. 9. 26. αἱ δὲ ὕες ἴπποι σὺν ποταμίῃς καρκίνας φέρονται, βοηθουμένων δι' ἐσθίουσας τὰς κεφαλὰς γὰρ. Edera apros in morbis sibi mederi, & caneros vescendo, maxime mari ejectos, Plin. N. H. VIII. 27. p. 180. affirmat, Aelian. Var. Hist. 1. 7. Sues agrestes narrat, quum hyoscyamum comederint, ac eo ipso morbum contraxerint, ad aquas pervenire, & ibi collectos caneros prompto devorare, ac sic morbi remedium invenire.

- (m) Pro ἐχίνο, legendum καρκίον nullus dubito. Sic scribere debuit, an ita scripserit, quis pro certo dixerit: Critici male gerunt suas partes, qui omnes errores veterum in Libris extantes Librariis semper, & saepe sine ulla ratione, adscribunt, quum ipsi auctores, non amanuenses interdum aberraverint. Cervos (ἢ ἐλαφόν) de cervo & cervia dici notum est) à phalangio aut serpente percussos, cancrorum esu sibi mederi, emendat veteres. Aristot. H. A. IX. 5. ὅταν δὲ δηχθῶσι αἱ ἐλαφοὶ τὸν φάλαγγιν ἢ τὸν τισίαν, σὺν καρκίνας σὺλλέγουσι ἐὺδίσσι. Qua Plin. VIII. 27. sic vertit: Iidem (cervi) percussi à phalangio, quod est aranei genus, aut aliquo simili, caneros edendo sibi medentur. Oppian. Kwn. II. v. 285. seqq. de cervo serpentum artus dilacerante & remedium noxae inveniente sic capit:

Παίτημας δ' αἱ δι' ὀφρὸν ποταμοῖο πέσθον.
Κεῖθεν κ' ἀρκυνάδας ἢ φίλους θυμῶσι δαμάσας
Φάρμακον αὐτοδίδακτον ἔχει πληθύνονος ἀτης.

Passim inquit obscurum fluxit gurgitem:
Et inde caneros (irreptos) gratis malis mandens,
Remedium quod à semet- ipso didicit, habet damnosæ
noxæ.

R r

Mich.

Mich. Glycas Annal. Part. 1. p. 76. Cervos serpentes ē latebris suis exsternere & devorare, veneni autem metu cancris vesci, eaque mitione nihil detrimenti accipere, tradis. Cervus si gustens hederam sibi vesiret, morsus phalangē nihil afferre damni scribit Aelian. Var. Hist. 1.8.

- (a) *Leonem simia esu sibi mederi tradit Aelian. V.H. 1.9. λέοντα ἢ νεώτερα τῶ μὲν ἄλλων ἰδεῖν, οὐκ ἔστιν. Φάρμακον δὲ ἀνακινῶν τῶ νόσῳ βρωθῆς πῆηκε. Et Hist. Anim. V. 39. narrat Leonem quum nimium se complotoris cibo, aut quiete & inedia se exonerare, aut simiam similitus fuerit, illius carnibus alium exinanire. ὅταν ἢ ὑπερπληθῇ, καὶ οὐκ αὐτὸν ἡσυχία καὶ αἰτία. ἢ αὖ πάλιν πῆηκε περιστοχῶν καὶ τὰς Φαγῶν, καὶ οὐδὲν τῇ γαστρίᾳ ἔπεινα λαπίστας σαρξίν. & XV. 17. delphinum comparat leoni, quod ambo senectute infescentes & quum alias agrotent, idem remedium addideant: & hic quidem terrestri simia, ille sibi medetur marina. ἀλλὰ γὰρ καὶ τῇ καὶ τῇ προσίωτος εἰς γῆρας καὶ ἄλλως νεώτατος, ὁ μὲν τῶ χροακίου πῆηκε ἔχει Φάρμακον. ὁ ἢ αἰαλῆται τῶ συμφυῇ. Philo de delphino agens, Leonem simia carnibus revivescere scribit, & Aelianum sic exprimit 2p. 128,*

Λέων μὲν αὖ πῆηκεν εἰ γῆρας Φάροι,
 καὶ ἔσθ' ἑταλῶν δαξίῃ τῇ φύσει.
 καὶ γὰρ αἰηθᾶ, καὶ σφελγᾶ τῷ φαρμάκῳ.
 Καμὼν ἢ δελφίς ἐξορίζεται τῷ νόσῳ,
 ὅταν Φάροι πῆηκεν ἐξ ἑαυτοῦ ἀφθόνως.

Gregorius Bersmannus metro Latine sic vertit:

Leo senescens simiam si devoret,
 Non hac Galeni malit auxilium sibi,
 Etate pollens & vigore, hoc pharmaco;
 Delphinus agrotans marinæ simiæ
 Pastu, medetur sanitati perditæ.

Gustatum sanguinem (nempe simiarum, quod proximo antecedit) Leonis remedia esse, affirmat Plin. VIII. 16. p. 160. quo agilitudinem fastidii curat. S. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123. Leo æger simiam quatit, ut devoret, quo possit sanari. Horns II. 72. de Leone: ἐὰν περιέξη Φαγῶν πῆηκεν υἱαίνει. febre correptus, si simiam devoravit, convalescit. Hinc videtur desumptum illud quod recentiorum in Libris legitur, Leonem, quartana laborare, & simia esu se curare.

(e) De

- (o) De hyena cum cane inimicitia, res est nota, & veterum variis narrationibus celebrata. Ejus umbræ canes obmurescere faciunt, ait *Ælian.* de anim. III. 7. & *Solin.* c. 27. p. 37. ipsam hyenam falsis singulis sollicitatos canes sic devorare, affirmat. *Phile.* p. 100. ὡς αὐτὸς πικρὰ (pro quo πικρὰ in margine Libri quo usus sum, inveni, ex MS. ut puto, exantiam) τὰς κυνὰς δόλῳ,

θηρατικῶν τῶν (τῶν θηρατικῶν, ex eod. Libr.) ἐστὶν) σαρκίαν.

Astutia canes hyæna irretiens,

Mox pacit horum carnibus juvenia.

Unde non est mirum, hyenam sibi agrosæ, ratione anticipata ex auctoris nostri sententia, canis exuperius mederi; sed de eorum remedia alium apud *Plin.* & *Solin.* est silentium.

- (p) Lupum in fame, non vero morbo, certum vesci, ait *Plin.* VIII. 22. p. 173. & *Solin.* c. 2. p. 11. vescuntur in fame terram. Certam terram, *Aristot.* H. A. VIII. 5. ex aliorum relatu: ὅν λύκος φασι, ὅταν πονῶσι, ἐδιδί-
αι πνὰ γλῶ.

- (q) Panther & pardalis, πάνθηρ καὶ πάρδαλις, Græci sunt vocos utrique sexui promiscue communes: Latini pardi sunt mares, varia vocantur femina. Παρδάλις & πάνθηρ diversa esse animalium genera, sunt qui acriter contendunt, *Allatius Not.* ad *Eustath.* Hex. p. 158. & 173. *Rittersbus.* in *Comment.* ad *Oppiani* Κω. II. pag. 82. qui pro certo idem affirmat, & ex *Oppian.* Κω. III. v. 63. ut ex *Xenophont.* in *Cyneg.* probari putat, quorum uterque de his separatim agit. Nolle addidisset vir eruditus: quod notandum contra quorundam imperitiam, qui hæc confundunt. *Bochartus.* Hieroz. III. 8. Part. Lp. 800. utrumque nomen idem genus denotare affirmat, idemque animal vel ex sexu, vel ex mole corporis, vel ex variis maculis & πάνθηρ & πάρδαλις dici, operose descendit. Difficile est certi aliquid pronuntiare de rebus nunquam visis, solummodo nobis ex variorum, inter se discordantium auctorum Libri, sæpe non accurate descriptis, tenuiter notis. Hinc malim ἐπίχου, quam incerta pro certis tradere & θαρσύν. Veteres, sed non omnes, ut diversa animalia distinxisse nullus dubito, sed quam recte, nescio. *Plinii* verba sunt, VIII. 17. p. 164. Nunc variis (sic leg. non paria, ut varia exhibent edit.) & pardos qui mares sunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriaque. Quidam ab iis pantheras candore solo differunt: nec adhuc aliam differentiam inveni,

- (v) *Tigris animal est leoni quam simillimum, nisi quod habeat virgatam cistem, unde tigris est ut leo varius: non confundendum cum pardo aut panthera, tigres longae caniae, pardus rotundas habent maculas. V. Bochart. Hieroz. III. 8. P. 1. qui frustra affirmat, Plutarchum in ea sententia fuisse, tigrin idem esse animal cum pardo, ex eo quod qua de pardali refert Elian. anim. VI. 2. ipse lib. πέντα ἢ ἑξών, de tigris narret. Nam quod inde colligit, non rite procedis, si enim bene procederet, ex diversa natura animalibus unum genus efficeret. Quis autem nescit, scriptores easdem historiarum enarrationes non ex iisdem originibus conquirere, neque eodem modo facta exhibere? accedunt ἡ ὁράματα μνημονικά, ut memoria lapsi unum pro alio plane diverso reponant ἡ ἁπλοῦς obtundant. Exempla ubique sunt obvia ἡ vulgo nota. Non mirum ergo si Plut. ab Eliano dissentiens vel alios auctores secutus, vel memoria lapsus de tigris narret, qua Elian. de pardali tradit. De pantheris id affirmant alii auctores, quod noster h. l. de tigris: sed inde non sequitur, eadem esse animalia, nam idem à diversis ἡ variis auctoribus tribuitur maxime diversis inter se animalibus. Aristot. H. A. IX. 6. p. 569. ἡ ὁ παρδαλὶς, ὅτι οὗτος φάγει τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχεῖς, ζῆτι τὴν αὐτῶν κίτρον. Βαηθὶ γὰρ αὐτῇ Plin. N. H. VIII. 27. Pantheras perfricata carne aconito (venenum est) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor: quare pardalianches id venenum appellavere quidam. At fera contra hoc excrementi hominis sibi medetur. A quo non dissenti Cicero N. D. II. 50. auditum est, inquit, pantheras, quæ in barbaria venenata carne caperentur, (carperentur, quod habent Pall. Codd non displicet Græco) remedium quoddam habere quo cum essent usæ non morentur. Aristotelem sequitur Elian. H. Anim. IV. 49. εἰς ὃ γένος ἀγνῶτα ἡ παλαιοὶς παρδαλιαγχεῖς, πῶς δὲ δὲ, ἀποπύματα αὐτῶν πρὶν ἀνχρόα (α, ἀχρόα).*
- (s) *Camelos rabie laborare, observat Aristot. H. A. VIII. 22. Plin. VIII. 12. ut cunque rabiem & ipsi (cameli) sentiunt. Quod Solinus male, ut opinor, de veneris rabie intellexit, C. 49. p. 55. genitura cupidine, inquit, efferantur adeo ut sæviant cum venerem requirunt. . . durant in annos centum nisi forte tralati in peregrina, insolentia mutati aëris morbos contrahant.*
- (t) *Mich Glycas Annal. Part. 1 p 68. Camelus humores perustos evomere novit, contactis humidis quercus foliis.*

(v) Libenev-

(v) *Ichneumon*. Murem Pharaonis sive murem Ægyptium Ægyptios vocare, & varii tradunt auctores: forma similem esse iEliidi dicunt qui ex Ægypto allatum viderunt. V. *Allatium* ad Eustath. Hex. p. 104. *Harduin.* ad *Plin.* VIII. 24. p. 175. qui citat *Beillon.* Obs. II. 22.

(x) De internecino aspidis cum ichneumone bello, V. *Arist.* H. A. IX. 6. *Ælian.* H. Anim. III. 22. & VI. 38. ubi ichneumon aspidis ova dicitur abolere, ἀφαιρῶν. *Plut.* Πόταρα τὸ ζῶον, *Plin.* VIII. 24. *Phile.* p. 144 *Strabo.* XVII. p. 812. ubi narrat ichneumones aspidēs capite aut cauda arreptas in flumen trahere & necare. τὰς ἀσπίδας μὴ ἢ καὶ κεφαλῆς ἢ ὅτε λαβόμενοι, καταπαύουσιν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀποφθίγγουσιν. V. & *Salm.* in *Solin.* p. 316.

(y) *Μυρμηδῶν*, formicarum congeriem vocat ut & formicam, idem quod μύρμηξ & μύρμηξ, & sic b.l. formicas significat. *Ursas* formicarum esu in morbo sibi mederi, uno ore tradunt, quos de hac re legi, veteres: sed quo in morbo, nam non una sed multiplices agnitudinum species laborare solent, id remedium adhibeant, non consentiant auctores. *Ursus*, fructus arborum, legumina & mel, caneros & formicas edere, unde & παμφάγον nominant, scribit *Aristot.* H. A. & III. 5. p. 555. morbo laborantem formicarum esu corroborari; *Sext.* *Empiric.* *Pyrrh.* *Hypot.* L. 1. p. 12. ἡ δὲ ἀρκτος εἰ ἀρρώστια πνὶ περιπίσση, τῦτας (μύρμηκας) καταλιχωιδίῃ ρῶνεν. *Nimiam* repletionem hoc modo curare, vult *Ælian.* H. Anim. VI. 3. ὅταν ᾖ αὐτῷ πάλιν ἢ πεπληρωμένῳ, μυρμηκῶν ἐσθίει, καὶ κενεῖ ἐξῆς. Et *Plut.* *Quest. Nat.* q. 26. p. 1693 τῷ ᾧ ἀρκτος λέγεται ἀσθμαίνων ὅν μύρμηκας ἀντλαμβάνει τῇ γλώτῃ, καὶ καταπίνουσι ἀπαλλὰ ἡσθεῖαι. nota ex mandragora esu incaute devorata hoc remedio urfos advertere, affirmat *Solin.* C. 26. Cum gustare mandragoræ mala, moriuntur: sed eunt obviam, ne malum in perniciem convalescat, & formicas devorant ad recipiendam sanitatem. Sic & *Plin.* VIII. 27. & quidem paucioribus verbis: urfi cum mandragoræ mala gustare, formicæ lambunt. Et L. XXIX. C. 6. p. 711. urfos agros hoc cibo sapari, ait *Ambros.* Hex. VI. 4. p. 123. *Ursus* æger formicas devorat. Novit præterea ursus multiplici remedio naturali insinistū comparato sanitatem sibi restituere. *Alvum* durum & siccam aro curat, *Aristot.* H. A. IX. 6. *Ælian.* de anim. VI. 3. *Vulnera* & illius foliū verbasci sanat, ut *S. Basil.* *Hom.* IX Hex. *Eustath.* Hex. pag. 35. *Glycas Annal.* P. I. pag. 58. observant. *S. Ambros.* Hex. VI. 4. p. 119. eleganter id sic exprimit: Quid quod

quod etiam medendi industriam non prætermisit? Siquidem, gravi affecta (*urfa*) cæde, & confusata vulneribus mederi sibi novit herbæ qui nomen est φλόμῳ, ut Græci appellant, ulcera subjiiciens sua; ut solo curentur tactu. *Oculi eorum quam hebetantur, favos expetunt & comedunt.* Plin. VIII. 36. p. 195. Rabie ursos aliquando jaßari, ex Eustathio Rudio tradit Aldrovandus, L. 1. de Quadrup. digit. p. 127. remedium vero non indicat.

- (2) *Feras capras telo istas passu id ejicere, tradit Aristot. H. A. IX. 6. & Altor Mirab. auscult. circa init. Αἱ ἐν Κρήτῃ αἰχρῆ, ὅταν τῷ δῶσι, ζῆτισιν, ὡς εἰκε, & δικτάμνον τὸ ἐκεί Φυόμενον. ὅταν γὰρ φάγωσιν, ὁ δὲ ἐκβάλλει σὺν τῷ δῶματι.* Plut. Lib. περὶ ἀλογισμῶν. 28. p. 1825. Τὰς Κρητικὰς αἰχρῆς &c. In Scholiis Arateis, (non unius esse Theonis, sed & aliorum, recte observat illustris Grotius in Not. p. 24. nam & sæpe idem iteratur, & contraria sententia apertè inferuntur,) ad Phanomen. vers. 33. Δίκτυον ἐν δῶδε, pag. 8. & 9. edit. Oxon. narratur Zenodotum Mallotem δικτὸν pro δικτάμνω, per syncopen nempe, dictum putasse; herbamque esse partui facilitando aptam, ideoque ea coronatam Ilithyam (Dianam) fingere Euphorionem, ac capris amicissimam. Verba Scholiasta hac sunt: Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης, δικτὸν ἦκετο τὸ καλούμενον δικτάμνον, καὶ αὐτὸ τοῦτο καὶ δῶδες τὸτο εἰρηδοχ. δοκεῖ δὲ πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλειν, διό & τῇ Εἰλείθυϊαν τούτῳ ἑτίθει. καὶ πᾶσι ἐπ' αὐτοῖς Εὐφορίων φησὶ, στεφθεμένη θαλεροῖσι σπυρίωτο δικτάμνοισι. καὶ ταῖς αἰχρῇ δὴ περὶ φιλῆς ἢ βοτάνῃ. βέβαιον γὰρ τρωθεῖσθαι ὁρῶμεν αὐτῇ, καὶ δοσιβάλλειν τὸ βίλῳ. Cicero N. D. II. 50. p. 1230. Capras in Creta feras, cum essent confixæ venenatis (venantium sunt qui legunt) sagittis, herbam quæ- rere quæ dictamnus vocaretur; quam cum gustavissent, sagittas excidere dicunt è corpore. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123. Caprea vulnerata dictamnnum petit, & de vulnere excludit sagittas. Cervorum id esse inventum, affirmat Plin. VIII. 27. dictamnnum herbam extrahendis sagittis, cervi monstrare, percussusq; telo, pastuque ejus herbæ ejecto. Et Solinus C. 19. p. 29. dictamnnum ipsi prodiderunt, dum ex eo pasti excutiunt accepta tela. Herbam quoque quam cynaren vocant, contra noxia edunt gramina. Utriusque non inepte id tribuit Apulejus de l'iri. herb. C. 62. §. 3. Si caprea vel cervus in venatione telo percussus fuerit, quum pervenerit ad herbam dictamnnum, & ea pascitur, mox telum excutitur è plaga & sanatur, pascendo dictamnnum.

inter

inter se & forma tum moribus valde similes, ut ad Plin. T. II. p. 180. recte observat Harduin.

- (aa) Aquilam terrestrem testudinem saxi alidere, è testis vero contritis carnem eximere & comedere, narrat *Ælian.* H. Anim. VII. 16.
- (bb) *Cyperiradices oblongas, cyperida vocari, magnique in medicina usus esse,* ait Plin. N. H. XXI. 18. ex quo *πυρεΐδας* cyperi radices interpretatus sum, *Galen.* VII. *Simplis.* T. 2. p. 95. edit. Grac. Basil. *κυπερὶς χρησιμοὶ μάλις* *σιὼν αὶ πίζου.* Radices cyperi esse subnigras, coherentes, oblongis oleis similes, aut rotundas, aliquando etiam longas, galanga modo; quo fit ut hoc genus à nonnullis appelletur sive sive galanga; scribit *Matthioli* in L. 1. *Dioscor.* p. 24. *Cyperus* juncus est angulosus: junci trianguli meminit *Plin.* quadrati *Celsus* III. 22. p. 163. nam & reperitur cyperus quandoq; quadrangularem caule. De corvorum morbo *Plin.* X. 12. ægrescunt sexagenis diebus, sitim maxime, antequam fici coquantur. Cornix ab eo tempore corripitur morbo. Ea tempestate, quando fici maturescunt, corvos fici laborare, & alii affirmant auctores. *Eratosthenes* in lib. qui vocatur *κατασκευασμῶν*, p. 14. edit. Oxon. *μακρὸν ἄρα, ἢ τὸν τῶν χερσὶν ἀψῆν.* ubi mythologicam hujus fici rationem affert; quam & *Ælian.* de animal. I. 47. exhibet. *Ovidius Fast.* II. de hac re ita canit:

At tibi dum lactens hærebit in arbore ficus,
De nullo gelidæ fonte bibantur aquæ.

Naturalem Ælianus proferit H. Anim. II. 31. (non. c. 47. ut falso legitur annotat. in *Asterism.* *Eratosth.* Oxon. edit. p. 30.) his verbis: *ἵκανσι δὲ καὶ τῶν δολυλάμων ῥύσιν γαστρός, καὶ ἀπὸ πάντων ἐλατῶν ἐν γαστρί τοῦ ἀγέστου φυλάττουσι.* Æstivo tempore quod alvi profluvio se laborare ficiat, idcirco ab humidis alimentis se continet. *Mich. Glycas P. I. Annal.* p. 59. ex interprete *Leunclavii*: Æstivo tempore corvi quodam morbo laborant. Is morbus ventris est profluvium. quamobrem fluvii, fontes, stagna, per æstatem nulli sunt corvis usui: ne per humorem ventris illa fluxio magis etiam augeatur. Multa remedia ex anseris ut & corvæ, morbi obnoxii desumi, non immerito miratur *Plin.* XXIX. 3. in fine. Nam anser, inquit corvusque ab æstate in autumnum morbo conficari dicuntur, & L. VIII. 27. *Corvus, inquit, occiso cha-*
male-

mæleone, qui etiam victori nocet, lauro infectum virus exstinguit.

- (cc) *Ardeam, ut fascinum avertat, cancrum nido suo imponere, narrat Elian. de anim. l. 35. καρκίνον ὃ ἐρωδιός. Zoroaster. Geopon. XV. 1. p. 399. Ardeam esse ἐρωδιόν, certum pronuntiat Salmas. in Solin. p. 49. sed convenientia Græca ac Latina vocis id non probat. Cicero nempe & Avienum ἐρωδιόν fulicem interpretari, observat Grotius Not. ad fragment. Arat. pag. 82.*
- (dd) *Cygnos raras deverantes, affectione quadam sibi molesta sese liberare, scribit Mich. Glycas P. I. Annal. p. 69.*
- (ee) *Pardalis cruorem capra sibi salutarem existimat. Ghe. loc. cit. Ambros. Hex. VI. 4. p. 123. Leopardus, inquit, capreae agrestis sanguinem bibit, & vim langoris evitat. Omnis terægra canis-hausto curatur sanguine.*
- (ff) *αἰλῦρον, catulus, felis. ὅστις διόλκευ καὶ κινεῖ, τὸν ἔργον. Callimach. Hymn. in Cererem, v. 111. p. 170. edit. Ultraject. cum Varior. Not. gen. femin. τὴν αἰλῦρον dixit, ubi schol. τὴν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κατῆσεν. Græcam vocem retinet Gellius XX. 8. p. 881. edit. noviss. ælurorum oculi ad easdem vices lunæ aut ampliores sunt, aut minores. Plut. πότερα τὸ ζῶον, p. 1767. ὡς γὰρ αἱ καὶ αἰλῦροι. Significat αἰλῦρον & p̄fectum, quem Silurum vocant, de quo Dioscor. II. 19. Athen. VII. 9. p. 287.*
- (gg) *Tragelaphus non est animal fictum, sed à viris fide dignis sæpe visum. Vidit & Salmasius Lutesia, qui tragelaphum Exercit. in Solin. p. 162. sic describit: Cornua plane cervina gerebat, mentum promissa hirtum barba, & villosos armos, velocissimi in primo cursu impetus, sed cito deficientis, hircum Barbariæ eum nominabant qui circumferebant.*
- (hh) *Ibes clystere, rostri aduncitate utentes, non vomitem, alvos purgare trādunt Plut. Πότ. τζ. p. 1793. τὸ ἰβέως τὸν ὑπεκλυσµὸν ἄλλη καθήκοντος Λιγυπῶνσι σιωδεῖν καὶ μιμήσασθαι λέγουσιν. Plin. VIII. 27. Simile quiddam & volucris in eadem Ægypto monstravit, quæ vocatur ibis. rostri aduncitate per eam partem se perluens, qua reddi ciborum onera maxime salubre est. Cicero N.D. II. 50. vomitiones canes, purgante autem alvos ibes Ægyptiæ curant. Ægyptiis ibes non homines, hujus artis, magistros agnoscere & prædicare, ait Elian. de anim. II. 35. Vide & Philon. p. 43.*

(ii) Mæ-

(ii) *μαράθρον* est *feniculum*, *Genchel* & *Gracum* & *Latinum* nomen promiscue adhibet *Plin.* qui XX. 23. *feniculum*, ait, nobilitavere serpentes gustatu, senectam exuendo, oculorum aciem ejus succo rescificando. & VIII. 27. *anguis* hiberno situ membrana corporis obducta; *feniculi* succo impedimentum illud exuit, nitidusq; vernat -- Idem hiberna latebra visu obscurato, (*hebetes oculos natura habere*, notat C. 23. ejusd. libr.) *marathro* herbae sese affricans, oculos inungit acrefovet: si vero squamæ obtorpuere, spinis juniperi se scabit. *Feniculo* ergo, ex *Plin.* sententia, serpentes & senectam exuunt, & hebetes oculos curant & resovent. At *Aristot.* quem vide H. Anim. VIII. 17. observat serpentes senectam exuentes, ab oculis incipere: ita ut obcæcari videantur rem non intelligentibus.

(kk) Ex relictâ syllaba et difficile est veram & genuinam eruere lectionem. *Varia* hinc possunt cogitari nomina in et definentia. *ὀρνυγας*, *coturnices*, quibus *Plin.* X. 23. pag. 415. *veneni semen gratissimum esse cibum*, affirmat: siue id velis cum *Galen.* Ther. ad *Pison.* interpretari de *belleboro*, siue cum *Sext. Empir.* l. Pyrrh. hyp. p. 12. de *cicuta*, siue ex aliorum opinione de *napello* *velaconito*; quo vesci impune *coturnices* sunt qui perhibent. *Ψάρας* *sturni*, quam vocem bi aliquis forsitan reponeret, & non male convenire existimaret. *Sturnos* *cicuta* vesci, ut *coturnices* *venetro*, ait *Alex. Aphrodis.* *Probl. pref.* & scribunt *S. Basil.* & *Eustath.* Hex. p. 9. Sed *ἀρνυγας* pro aliis placeat, & ex hac conjectura versero licet: agni ægrotantes *scammoniam*, aut *tithymalum* mandunt. *ἀρνυγας*, agnos, nostrum auctore scripsisse & *scammoniam* edere dixisse, non affirmo sed probabiliter puto. *Glycas* *Annal.* P. I. pag. 69. *hirci scammoniam* cruditatis remedium esse sciunt.

(ll) Pro *ὀλυδαλῖς* quod erat in *Apographo*, emendo *κορυδαλῖς*, & verissimam esse lectionem nullus dubito. *Galeritam* gramen imponere nido testatur *Zoroaster* *Geopon.* XV. 1. p. 399. & *Ælian.* de anim. I. 35. *περβάλλει* ἢ *καὶ κέρυδ* αἰχρῶν. *Phile* qui fere *Ælianum* *Jambicis* versibus expressit, de *κρῖνα* id narret, p. 74. *αἰχρῶν* ἐπὶ, *Φύλλα* δρυὸς *κέρυδ*. *gramen*, *urupa*, *galerita* frondes *querneas*. Sed parvi refert, non enim semper accurate incedit, sed aliquando ab *Æliani* mente, quam non recte percepit, discedit. Ex *Æliani* verbis Pl. 22. de animal. *νάχη γὰρ τὸν σκορπίον καταλαμβάνει*, perperam lectis & intellectis, *Phile*, pag. 74. rem falsissimam proposuit, *torpedinem* insensum putare *scorpium*; *νάχη* apud *Ælian.* non est *torpedo* piscis, ut *Phile* intellexit, sed

corpor, qui corptionem bellione viso invadit. Præterea hanc avem gramine valde delectari notum est. Est autem κορυδαλός, (scribitur & κορυδαλός; κορυδαλλίς & κύρυδο) avis vulgo nota & ob delicias mensæ expetita. German. rinezerchel à κύρυς, Galea dicta, nempe ab apice quem in capite gestat, ut Latine galerita & castita, (quod nomen extat apud Gellium, II. 29. p. 200.) à galea vel galero & casside ob eandem rationem nomen invenit. Vocatur & alauda, sed hoc vocabulum, quamvis vulgò magis notum, est Gallicum, ut testatur Plin. N. H. XI. 3. p. 536. parvæ avi, quæ ab illo (apice) galerita appellatæ quondam, postea Gallico vocabulo etiam Legioni nomen dederat alaudæ. & Greg. Turonens. L. IV. Hist. Franc. C. 31. p. 172. noviss. edit. in Ecclesia Arverna, inquit, dum matutinæ celebrarentur vigilæ, in quadam festivitate, avis corydalis, quam alaudam vocamus ingressa, omnia luminaria quæ lucebant, alis superpositis in tanta velocitate exstinxit, ut putares ea in unius hominis manu posita, aqua fuisse submersa. Colluvium efficacissime sanari autem galerita cibo assumpta, veterum fuit opinio. v. Plin. XXX. p. 744. Galen. de Ther. ad Pison. C. 9. p. 461. circa huc. T. 2. οἱ κορυδαλλοὶ ὁπλὸς τρωγιδίου, & θυμασίως οὖν πωλικὸς πολλὰκις ἀφέλῃσεν. & XI. Simplic. p. 149. ὁ γὰρ μὲν κύρυδο τὸ πλεονὸν ζωὸν, τοῦ τὸ μικρόν, ὁ καὶ τῆς οὐδὲς πολλὰκις ὀφθαλμοῦ, ἐφόδῳ, ἐν τῷ ζωμῷ οὖν πωλικὸς ἀφελεί. χρὴ δὲ σιωχῶς καὶ πολλὰκις ἐοθεῖν αὐτὸ μὲν & ζωμῷ. ἔχει δὲ πρὶν τὴ κεφαλῇς τὸ τοῦ ζωὸν, ὡς περὶ τινὰ λόφον ἐκ τῆς τριχῶν ἀνθρώπου. Dioscor. II. 59. κορυδαλλός - ὁπλὸς πωλικὸς ἀφελεί.

(mm) Milvi & ipsi hibernis mensibus latent, non tamen ante hircundines abeuntes. Traduntur autem & à solstitiis affici podagra, Plin. X. 10. Milvum autem guttosam esse, & podagram pati, ideoque timidam esse ac aliquando latere, scribit (ut citat ad Plin. Hardwin.) Albertus Magn. qui & addit: circa solstitia later frequentius, quia tunc magis est podagricus. ἰκτίνες ῥάμνον, μίττος rhamnum, nidia imponere ut averiant fascinum, ait Ælian. de anim. I. 35. at Philo, p. 74. ἰκτίνες θρόνον, utram milvum.

(nn) Vulpes scillam, (veteres squillam pro scilla scripsisse, ex Pallad. Mart. de sicu, divisa squillæ bulbo, Ambros. & alii constat) iustis suis circumponere, ut lupos fugent, qui scilla contactu convelluntur, tradit Zoroaster Geop. XV. p. 398. Alicæ Ælian. anim. I. 36. ubi narrat, lupum, si vel calces, vel propius tantum accedat ad folia scilla, obrorpescere: ideoque vulpes cubilibus lporum ea injicere. πατῶν δὲ καὶ λύκῳ, εἰ καὶ μόνον περὶ σκελῶν τε ἀπὸ τοῦ

λοις αἰάλλας, (ναρκᾶ, quod praecedit) ταῦτί τοι καὶ ἀλάπτες εἰς τὰς
 ὄνας τ' ἰλύων ἐμβάλλουσι, καὶ ἐικότως. Διὸ γὰρ τ' ἐξ αὐτῶν ὁπρὸς βελὺ
 νεύων ἔχθισται αὐτοῖς. *Anatolium in Geopon. XV. III. 17. p. 458.* λύκοι γ', θρέμ-
 μασιν αὐτῶν ἐπιλάουσιν, εἰ σκίλλαν τῇ ὁδῷ καλεῖσθαι περὶ αὐτῆς. Lu-
 pi pecora non invadent, si scillam ei, qui dux gregis appellatur,
 alligaveris. *Mich. Glycas P. I. Anal. p. 84.* Lupus scillam, plantæ
 speciem vitat. id cum vulpecula norit, apud hanc plantam dor-
 miens cubat, si forte suas extra latebras degit: ne à lupis devo-
 retur. *Solus Ambros. quo argumento vel quo auctore id scripseris non*
causæ, turturi id tribuit. Turtur, inquit, nido suo, ne pullos suos
 incurset lupus, squillæ folia superiacit. Novit enim quod huius-
 modi folia lupi fugere consueverint. *De scilla V. Theophrast. H. Plant.*
V. II. 12.

- (oo) Φάτται δάφνῳ, Geop. XV. 1. p. 399. palumbos ut fascinum avertant. lau-
 rinos ramos tenues avellere, & in tuzelam pullorum nidis suis imponere,
 scribit *Elia. de anim. l. 35.* his verbis: ἀπὸ τῶν βασιλικῶν ἀμυγδαλίων
 τὰς Φάττας, δάφνης κλώνια ὑποτραχύσας λεπτά. εἴτε μὲν τ' ἐαυτῶν
 καλῶς ἐπιθῆναι, τ' νοσήσιον Φαδοῖ. *Phile. p. 74.* αἰθίσται γὰρ αἰεὶς τὸ
 βασίλειον πιδῶ. δάφνῳ Φαγοῦζα Φάττα. κίρκῳ πικρῶδα. Pa-
 lumbos, gruculos, merulas, perdoes, lauri folio annuum fastidium purgare
 scribit *Plin. VIII. 27.* neque enim tentanda est lectio, & fascinum reponen-
 dum. Nam de languore annuo & nausea, non de fascino. ipsi est sermo.
 Morbum repellere eo remedia palumbos, tradit *Horus Hierogl. II. 43.*
 ἐκείνη γὰρ ὅτι ἀρρώστῃ, Φύλλον Φαττήσῃ δάφνης εἰς πλὴν νοσήσῃ ἐαυτῆς
 ὑγιαίνει.

- (pp) Ἰσηξ κίρκῳ, accipiter circus, *Homerus, Od. N. V. 86.* dixit. Circus
 accipitris genus est, falco, Gallice, un faucon. *Aristot. H. A. IX. 36.*
p. 576. decem accipitrum genera commemorat, quorum nomina hæc sunt:
 Τελόρρης, αἰσὶλων, κίρκῳ, ἀστερίας, Φασοφίβῳ, πέρως, λείῳ,
 πέρκῳ, αὐκίας, Φρυωλόχῳ: buteo, αἶψο, circus, asterias, palum-
 barius, pernes, lævis, percus, spizias, rubetarius. *Plin. X. 8.* se-
 decim genera inveniri observat. Distinctio generum ex aviditate.
 Alii non nisi ex terra rapiunt avem: alii nonnisi circa arbores vo-
 litantem: alii sedentem in sublimi, aliqui volentem in aperto.
 Itaque & columbæ novere ex iis pericula, visoque considunt, vel
 subvolant, contra naturam ejus auxiliantes sibi. *De differentiis ac-*
cipitrum F. Budaeum in Annot. ad Pandect. p. 162. De Cange in Gloss.

V. falco, quos laudas Harduin. ad Loc. cit. *Plin. ut & Bochart. Hieroc.* II. 19. P. II. p. 266..

- (99) *Plin. XX. 7. p. 26. varia lactuca sponte nascentis generem enumerans, & hac profert: Ex his rotunda folia & brevia habentem sunt qui hieraciam vocent, quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tingendo; obscuritatem, cum sensere, discutiant. De succo addit: sanat omnia oculorum vitia. Apulejus C. 30. Græcis thrifax agria dicitur, aliis hieracion --- Italis lactuca silvestris. & tit. I. dicunt aquilam cum in altum volare voluerit, perspicere rerum naturas, lactucæ silvaticæ folium evellere, & succo ejus sibi oculos tingere, & maximam inde claritudinem accipere, Glycerius Annal. P. I. p. 69. accipiter & olucris succum lactucarum, quarum folia sunt amara, caligantium oculorum scit esse remedium. Geopon. X. I p. 399. νικου ἀγρία θειδανίλω. Elian. de anim. l. 35. νικηίδα habet, ut & Philo, ubi cichorium silvestre, & intybum reddunt; tueri autem se hac herba accipitrem a fascino eradunt. At II. 43. Elian. nostro consentit, ait enim accipitres oculis laborantes lactucam silvestrem evellere, ejusque succo oculis instillato obscuritatem discutere.*

(rr) *De cervo Ambros. Hex. VI. 4. p. 123. cervus oleæ ramusculos mandit.*

- (sa) *Asteriscus herba est, qua ἀστὴρ Ἀστὴρος Galen. & Dioscor. IV. 110. dicitur: ab aliis Βυσάνιον, Anonnullu, asterion, asteriscum & hyophthalmum: à Latinis aster atticus, bubonium & inguinalis appellatur. Apulejus C. 60. German. Megerkraut, Bruchkraut, Schartenkraut, Sternkraut. Astella nomen habet ob stellatum verticem, foliis per ambitum stella modo dispositis. ἄστυ ἢ Φυλλὰ γὰρ ἀστὴρ ὅμοια, inquit Dioscor. Asteris Attici duæ sunt species, una purpurei, alia lutei floris. V Dodon. Hist. stirp. Pempt II. L. 3. Cap. 24. p. 265. qui de purpur. floris specie hac habet: flores in summo virgularum emicant, forma vero florum chamæmeli, medio lutei, sed orbiculato ambitu cæruleo purpurei. Ita ut sit amellus flos, quem tam accurate descripsit Virgil. Georg. IV. v. 271. seqq. non constat. affirmat Matthiolus in Dioscor. p. 731. negat Junius: proponit non decidit, recte & tute incedens, Dodonau. Incertissima sunt, qua de hac re & multis aliis similibus affirmantur, & non recte agunt qui de incertis & dubiis precipitanter & confidenter tanquam ex tripode pronunciant, in diffidentes aperis & aviter invadentes & convicia immeritis surpler ingerentes. Quod sane non solum est supervacuum, verum etiam illiberale per se atque indecorum, lectoribus non*

consentaneum, & ab officio viri probi disciplinæ & scientiæ eruditi longè remotum. Est & alia herba à stella nomen adeptæ, stellaria vulgo vocata, vulnerariis emplastris & remediis valde utilis: extrinsecus enim vulnere conglutinare, intrinsecus vero viscerum vitia & sinuosa ulcera maxime curare, perhibetur.

(xi) Zoroast. Geop. XV. l. p. 399. κορώναι παρὰ τὰ ἴαον. carniçes verbenacæ supinam; subintellige nido imponunt. Pro quo Ælian. de anim. V. 35. δριπερῶνα, quod est idem nomen paulo mutatum.

(vv) Sic & Phile, p. 74. at Ælian. L. c. τὸν τ' ἰριῶς καρπὸν. quod veriant: iridis fructum. Semen potius videtur intelligendum. Semen rotundum, habere iridem affirmat Matthioli, in Dioscor. p. 19. ideoque non audiendi, qui iridem nullum ferre semen contendunt. Iris stragaleotis sive astragalitis, cujus meminit & Galen. l. 7. τὸν τ' ἰριῶς, T. II. p. 159. ubi legitur: ἰριῶς ἀσπραλάς, est species iridis, & sic videtur dici, quod veluti astragali sive tali, parva, nodosa, duraque hujus iridis sint radícula. v. Dodon. Pempt. 3. L. III. C. 3. p. 246. German. Viol. Wurk.

(xx) Zoroast. Geop. XV. l. p. 399. Πιλαργὸν πλατίνης φύλλα τ' νοτίαις ἐκπιθία (i. εἰς τὴν νυκτερίδα). Ælian. de anim. VI. 45. πιλαργὸν νυκτερίδα μιστὶν, καὶ ἐκείνῳ αὐπμιστὶν αἷς πλεῖον. & l. 37. narrat, ciconias sapienter arcere vesperiliones solo ac πλεῖον οὐδὲν suæ perniciem affequentes, foliis platani nidis suis illatis, quibus approximantes vesperiliones torpescunt & nocere nequeunt.

(xy) Geopon. XV. l. p. 399. ἱππὸς ἀδίατον, pro quo videtur leg. ἀδίατον, ut recte habet Ælian. l. 35. Phile, p. 74. male exhibet: ἀχρωσιν ἐπωψ. Adiantum, quod & dicitur καλλιτρίχον, callitrichum, ut Ælian. L. c. observat, ut & πολυτρίχον, ab effectu, tingit siquidem capillum, ac densum eum facit; duo habet genera, candidum ac nigrum, Vid. Dodon. Hist. Stirp. Pempt. III. L. V. C. 10. p. 466. qui rutam murariam, aut muralem Maueha itaut! adiantum genus constituit candidum, existimans Pñium, perperam trichomanes inter adiantum genera retulisse, quod & Apulejus fecit, C. 47. de callitricbo, & C. 51. de polytrichbo. Matthioli in Dioscor. p. 744. ejusdem erroris Plin. cujus verba ex XXII, 21, adducit, accusat, vultq. eum perperam accepisse Theophrasti sententiam, à quo ille mutuatus est. Ipse tamen Matthioli, p. 745, τριχομανεῖς, trichomanes, ab adiantis quidem distinguit, sed cum polytrichbo ac callitricbo confundit: quasi adiantum non esset eadem herba quæ & polytrichum & callitrichum appellatur, in officinis capillus Veneris, German. Grauen-Haar. Vires adiantum, quod

Græci sic appellant, quia solum non madescit, aquas enim respuat, quovis anni tempore, (quod & Theophrast. H. PL. VII, 10, pag. 151, observat) nunquam tamen vel florem vel semen facit, ut Dodon. inquit, & ex Theophrasto, Hist. Plant. VII, 13, p. 150. duplex illud adiantum genus deducit. Verba Theophrasti adscribere placeat: ἡ δὲ ὕδαίνουται τὸ φύλλον βριχνομήν, ὃ μὲν Ἰππιδιόλου ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ τῶν νεοτῶν ὀπτιμώτερον. ὅθεν καὶ ἡ περὶ πηλοῦ γλῆξ δ' αὐτῶν δύο, τὸ μὲν, λευκόν, τὸ δὲ, μέλαν, χρησιμὰ ἡ ἀμφοτέρω πρὸς ἐκφυσὺν καὶ φάλης τριχῶν, ἐν ἐλαίῳ τριβομένα. Φύλλον δὲ μέλαν πρὸς τὴν ὑδρην ἀτά. Folium in aqua nunquam madescit, nec

quicquam adhærescere humoris constat. Unde & nomen herba accepit. Genera ejus duo; candidum atque nigrum. Ambo ad deflavium capillorum utilia, oleo trita, nascuntur maxime locis humidis. Upram una pastu lasam adiantumori imponere, & bonam valetudinem recipere, tradit Horus II. 89. οὐτῶν δὲ βλαβεῖς ἐπὶ κεφαλῆς, ἀδίατον δὲ τοτὶ μέλαν εἰς τὸ αὐτῶν σῶμα πεποδύνεται.

- (xx) Philochorus apud Athen. Dipnos. IX. 2. p. 339. narrat cognatam herbam in suum nidum congerere quam Lygaam appellant. Vitis genus esse in agnoscis frequens, λυγῶν enim vitex, scribit Jas. Dakechamps in Not. ad b. l. p. 763, & exhibet Aldrovandus Ornithol. L. 19, qui & addit: tanquam ea parientibus sit opiculatura. Græci hæc sunt: λίγα δὲ καὶ ἐκπιτταὶ αὐτὸν τῇ νεοτῇ πᾶν τῶν λεγομένων λυγαίων.

- (aaa) Horus, Hierogl. II. 60. Hominem qui domo non exeat significantes, formamque simulque pennas vespertilionis pingunt, hujus enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex iphis egreditur.

- (bb) Dracontium sive draconteum est herba qua dracunculus alias vocatur, & quam Græci recentiores δρακοντίαν πᾶν, & infima Latinitatis scriptores draconteam herbam dixerunt. German. Schlangen-Kraut / Matter-Drachen-Wurz. Theophrast. H. Plant. VII. 11 p. 127. ἡ δὲ δρακοντίαν, καλεῖται γὰρ τὸ δρακόντιον (pro quo Salmasius in Solin. p. 684: δρακόντιον, & δρακοντίαν exhibet) ἄρον, ἀλλὰ τὸ ἐν καυλῷ ἔχει πᾶν πικρὺν, ἀβρωτῶν καὶ φαρμακώδης. Dracunculi radix; sunt enim qui genus quoddam dracunculorum appellant, quod ejus caulibus varietatem habeat quandam, cibo inepa penitus est, & medicis tantum commoda. De dracunculi nomine & vario ejus genere V. Salmasius Loc. cit: & de Homonymis: bylos Jatropha, C. 47: p. 49: seqq.

(ccc)

(ccc) Ασπαλαβίτης, vocatur. ὁ κολώτης ὁ χαλώτης, est stellio. scorpionibus maxime contrarius. Plinius XXX: 4: H. N. pag: 695. Scorpionibus contrarius maxime invicem stellio creditur, ut visu quoque pavorem iis afferat, & torporem frigidi sudoris. P: ὁ Ἰλιαν: VI: 22.

(ddd) Σπίνον esse fringillam, Sabma: in Solin: p: 315: seqq: putat: ligurinum. zeifchen/ Aldrovand: Ornithol: XVIII: 4: ubi de spino sive Ligurino tractat. Nomina avium saepe confunduntur, & qui hoc non advertunt, saepe falluntur.

(eee) Fugari serpentes caprarum cornu vel pilis accensis, tradit Plin. N. H. XXVIII, 10. mulierum capillis. C. 7. ejusdem libr. Pallad: XII. 13. Nov: propter serpentes, inquit, qui plerumque sub praesepibus latent caedrum & galbanum, vel mulieris capillos, aut cervina cornua, frequentes urantur. Cornu cervini odore vel nidore fugari serpentes, tradunt uno ore veteres, Plin: X: 70: XXVIII: 9: ὁ VII: 32. Elian: de anim: IX: 20: πῶς δὲ manifestum esse pronunciat. ὁ II. 9. Scholiast: Apollon: in Il. Argon: pilis idem tribuit Eustath. Hexaem: p: 37: εἰ δὲ καὶ τὸ κρυπταίνοντες μικρὸν ἢ τὸ τετραχῶν ἐπ' οἰκίας κατακαῖ, οἱ πῦρ ἐν φωλῶνι θεῖον, διὰ δὲ δράσκει, & si vel cornuum frustum vel pilorum in domo uratur, ejus nidore animalia si quae latitant, fugantur.

(fff) Hirundines apio fugare blattas, ut ad pullos earum accedere nequeant, tradunt alii auctores; Zoroast: in Geop: XV: I. p. 399. χελιδόνες διὰ τὰς σίλφας σελων ἐπιτίθεται. Elian: de anim: I: 37. δῶρον δὲ ἄρα ἡ φύσις καὶ τὸ χελιδὼν ἔδωκεν. οἷον αἱ σίλφαι καὶ τῶν τῶν αἰα ἀδικῶν, ἔκοθεν καὶ μητρίαι σελίνα κόμωσιν περὶ βάλλοντα τὸ βρεφῶν, καὶ ἐκείναις ὁ κοτεδὴν ἄσκατος ἐστίν: Philo, p 76. Ut ergo nostrum cum aliis conveniat scriptaribus, ita locus iste debet emendari: χελιδόνες ἐλάφαι τετραχῶν καὶ σίλφαι διὰ τὰς σίλφας, vel, σίλφας φοβέσθαι. Hirundines cervi pilos & apium in nidos suos ingerunt anguium metu, vel, angues metuentes, ut σίλφαι pro σίλφας errore librarii, quod facile sit possum. Sic restituissem, si nostrum auctorem ex aliis auctoribus à citatis diversis sua non desumpsisse, scirem; sed quia ignoro unde ista acceperit, nihil decido, nihil pro certo affirmo.

(ggg) Eutocium, ἑυτόκιον λίθον vocat Eustath: Hex: p: 27. ὁ ἀκροβόλιον λίθο, Harpocratio Alex: qui tamen ab aërite, sed parperam, distinguit ocyrocium, ut observat Allatius in N. ad Eustath. p. 122. unde lapidem aëritem esse, nemini dubium esse debet: quae enim de eutocio Eustath. refert,

de

de aëcite alii tradunt. Describit hunc lapidem, super quem vulturem, dum doloribus partus cruciatur, sedere & parere narrat, Eusebius hunc in modum: ἐστὶ ὁ λίθος, ὡς φασὶς ὡς κέρυον, καὶ κυβιδίον ἡχοῦ ἐκπύμπη ὡς κώδων, ἐνδοθεν ἐτέρω λίθου κυβιδίου. Est autem lapis hic rotundus veluti nux, & cum quatitur, veluti tintinnabulum sonum edit, alio intus lapide sonante. Quae fideliter descripsit Glycas, Annal. P. I. p. 59. Auctor Kiramidum, p. 8. aquilinus lapis gravidus est & resonat. Ideo noster ἔγκυον vocat, gravidum, i. e. alio plenum. Frustra ergo hanc vocem sollicitavit Andr. Rivinus in Not. ad Kiran: dum scribit: ubi forte legendum: gravis est, vel gravidis aptus est. Vid. Aldrovand: L. I. p. 36. ubi de aquila; maxime laborare narrat aquilas fovendis ad exclusionem ovis, & nisi aëcitem in nidum importarent, frustrari laborem. Unde orta videtur illa opinio & veterum & recentiorum, partui accelerando aptum esse hunc lapidem, parturiensque cum in finem utiliter ad moveri. Miram hujus lapidis vim ad eliciendum fœtum praeedicat Aldrov. L. c. addens, lapidem esse nobilem, magnitudine vix ovum superare, colore puniceum, vel cinereum. Eodem, fere modo Auctor Kiran: p. 115. scribit: Aëcites autem lapis, qui ad tactum de intus sonat, rubens est colore, & ut cera: gestatus servat in alvo fœtus, & non sinit abortivos fieri: est enim velocis partus, Ovorum excludendorum causa id fieri tradit & Philostratus: Vis: Apollon: II. 14. p. 65. aëcitem ut contra ventos & tempestates tutam sit, aquilam adhibere, sunt alii qui narrant, & nonnulli ut contra fascinum se tueantur putant. Sic Elian. de anim. I. 35. & addit, praequantibus prodesse hunc lapidem & abortibus adversari. Noxam avertere à pullis, Phile. p. 76. Appellatur & alio nomine gangites, quam vocem Plinio X. 3. p. 393. egregie restituit ductu MSS. gagiten pro gangiten exhibentium, Harduinus, pro gagatem, quam vocem communiter impressi libri habent. Nam quod Harduin. in N. ad L. c. Plin. confidenter scribit, Libros omnes editos gagatem habere, non est omnino verum. Est mihi editio Vemet. 1496. in Fel. impr. quae gagiten sat clare exhibet. Plinii verba sunt: Tribus primis & quinto aquilarum generi inædificatur (i. e. aliunde asportatus inseritur) nido lapidis aëcites, quem aliqui dixere gangiten: ad multa remedia utilis, nihil igne deperdens. Est autem lapis iste prae-gnans, intus cum quatitur, alio velut in utero sonante. Sed vis illa medica non nisi nido direptis. Solin. C. 37. p. 48. aëcites & fulvus est, & tereti positione alterum lapidem intrinsecus cohibens:

cujus

cujus crepitu sonorus est cum movetur, &c. de 4 generibus hujus lapidis agit Plin. XXXVI. 21. valisque ætites omnes gravidis utiliter alligari partumque continere: sed nisi parturientibus auferantur, eas omnino non parere. Quod non convenire videtur cum illorum opinione, qui partui promovendo hunc lapidem utilem esse dixerunt. Duo tamen ætitis genera agnoscit Zoroast. Geop. XV. l. pag. 40. unum densum, alterum raram & inanem. Conveniant ergo auctores, ætitem in nido aquilarum inveniri, & utiliter gravidis alligari. Dissentiant de aquilini hujus lapidis usu, an excludendus ovis, an vero avertendi fascinigratia aquila eam adhibeat: ut & an solum partum alligatus retineat, an vero & promoveat.

(bbb) Zoroast. Geopon. XV. l. p. 399. κίχλα μυσίνω. Alian. l. 35. Ἰνδὸ δὲ αἱ κίχλαι μυσίνως. μυσίνω apud Athen. XV. 6. p. 678. & alios Attice dicitur pro μυσίνω, & est idem quod μύρις. Philo, p. 74. κίχλα μυσίνως κοίλω.

(iii) Chelidoniam visui saluberrimam hirundines monstravere, vexatis pullorum oculis illa medentes. Plin. N.H. VIII. 27. p. 180. Alian. de anim. III. 3. πηρωθῆσα τὸ ὄψιν περὶ τὰς ἐνὶ τῇ χελιδόνι, ἐξ ἧς αὐτὴς, & XVII. 20. Philo, p. 50.

(kkk) Fabula hinc orta videtur, quod quidam scripserint, formicæ interlunio cessare. Plin. l. 30. Operantur & noctu plena luna, eadem interlunio cessant. Cui alii addiderint, eas mensis primo die cessare & quiescere in caverna sua se tenere. Sc. Alian. de anim. l. 22. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ ἢ μὲν τῇ οὐκ, εἴσω δὲ ἐν αὐτῇ εἰσὶν οἰκιστοὶ, πλὴν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τριγέσῳ, ἀλλὰ ἀσθενέστεραι. Et quod nonnulli auxerint scribendo eas sabbato & trigesimo mensis non operari. Theophrastus hoc habet: ἐν σαββάτῳ καὶ λ' ἢ μὲν τῇ σελήνῃ οὐκ ἐργάζονται.

(lll) Villaribus gallinis, (villaticas appellant Varro & Columella) & religio inest. Inhorrescunt edito ovo, excutuntque sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua sese, & ova lustrant. Plin. X. 41. p. 434. Aristot. H. Anim. VI. 2. p. 529. δὲ χολοεισὶν ἢ αἱ μὲν ἐρηθῆς, φέρουσι δὲ καὶ δοποσιόουσι, καὶ πολλὰς καὶ φέρουσι. μύρις δὲ τὴν αὐτὴν τὴν καὶ τὴν αὐτὴν εἶναι. Inhorrescant à coitu, ac se excutunt. Sæpe etiam festuca aliqua sese lustrant: quod idem & edito ovo interdum faciunt.

(mm) Est vetus & magnis exagitant doctorum hominum dissensionibus quaestio, an salamandra in igne vivat & consumatur; an vero comburatur & in cinerem redigatur. In igne vivere neque à stantibus consensum geribent Zoroast.

Tt

Geopon.

Geopon. XV. l. p. 402. *Ælian. de anim. II. 31. Plin. X. 61. p. 461. huic, inquit, tantus rigor, ut ignem tactu restinguat, non alio modo quam glacies. Negat autem Sextius Niger id esse verum, apud Plin. XXIX. 4 pag. 690. argumento est salamandra cinis, cuius & Plin. XXIX. 6. p. 705. meminit. Media si quis cum Aëtio incedat via, facile omnem difficultatem superabit & rem ipsam explicabit; & quidem hoc modo si dicas: Salamandram in igne vivere per unam & alteram horam, ut experimentum Roma Ann. 1667. factum evincit, & non exstingui, ab igne vero consumi si diutina flamma immoretur.*

(un) *Plin. XXIX. 4. p. 691. Jusex iis (gallinaceis) potum præclare medetur, pantheræ leonesque non attingunt perunctos eo, præcipue si & allium fuerit incoctum.*

(oo) *Pro πελεκῶν, videtur legend. λέων, quæ vox hic necessario supplenda. Sive pelecenum retineat, sive avolare permittat. Leonem nihil aque timere quam accensas faces, nullaque magis re domari quam hinc, testatur Horus, II. 71. ac veterum fuit constans opinio. Plin. VIII. 16. p. 160. ex eorum sententia ita scribit: atque hoc tale, tam sævum animal, rotarum orbes circumacti, currusque inanes, & gallinaceorum cristæ, cantusque etiam magis terrent, sed maxime ignes, Oppian. Κυνήγ. III. v. 132. ἐξοχα καὶ δειδοικαὶ πύρρος ἰδὲ ἡύκομα λῆς. Valde enim metuit ignis vim bene jubatus leo. Ibi, quomodo venatores facibus instructi leones persequantur, superius describis. Ælian. de anim. XII. 7. Leonem exteriorem ignem ob copiam interioris agerrime intueri, & fugeri, dixit Phil. p. 60. αὐτὸς τὸ πῦρ δειδοικαὶ ὡς Φίλῆς λέων, Ignem pavescit ipse, natura flagrans. At Pelecenus tantum abest ut ignem horrescat, ut etiam in ignem, si vera sunt quæ Horus l. 51. narrat, incurrat. Sic ergo emendandum hunc locum existimo: λέων διπορῶς καὶ καὶ τῶν σπείρομα, &c. Leo adversatur rotas circumactas & ignem accensum. Ut ex λέων errore librarii πελεκῶν fuerit factum, & νεκρὸν ex seq. linea in hanc introduitum. Hoc malim quam vocem νεκρὸν retinere, & Leo cadaver abhorret, vertere, aut πελεκῶν retinere, & λέων superaddere, & sic Latine reddere: Leo pelecenum mortuum abhorret, vel horrescit, & rotam circumactam, ut & ignem accensum.*

(pp) *Lacedæmonios sive Spartanos canes primatum antiquitus inter sagaces obtinuisse, paulatim vero exinde mixtis & velocibus cum illis adeo degenerasse prolem eorum, ut nihil scire præter nomen ab origine servaverimus, docet Vitisius ad Nemesiani Cyneg. pag. 348. & pag. 394. ubi Spartanum canem apud*

Ammoniam,

Amian. non pro sagace, sed veloce positum censet. Propter nomen ergo cum celebrarentur, factum est ut in quocunque genere optimi pastea & Spartani dicerentur. Gratium Spartanos canes & inter bellicosos accensuisse, notat *Plinius* ad *Grat. Cyn.* p. 160. *Vid.* & p. 175. & quia cuius venationi commendabiles erant, veloces *Sparta* canes vocavit & pastoribus commendavit *Virgilius* *Georg.* III. quia prater robur & velocitate prastant, ut adnotat *Servius*. Duas earum species agnoscit *Xenoph.* *Castoria* & ἀλώπεκιδας. Illa à castore, ha quia ex vulpe & cane primum progenita. Sed *Aristot.* *H. Anim.* VIII. 28. in genere *Laticornis* canes ἐξ ἀλώπεκος καὶ κυνὸς mixtos esse dicit. *V.* & *Rittersbus.* in *Comment.* ad *Oppian.* *Cyneg.* p. 38.

(qqq) *Cancrorum* nomen latiore significatu locustas, sive καρχαίδας, astacos, squillaeque complectitur. *V. Plin.* *N. H.* IX. 31. p. 324. *Cancrorum* genera, carabi, altaci, majora, paguri &c. strictiore vocis usu καρκῖνοι sunt cancri, quos Galli caneres, Germani Krebs vocant. Habent canori, prater pedes, duo quasi brachia, & in his ungulas bipartitas, quas Graci χηλας chelae vocant, nos forcipes vertimus. Non sunt cornua, ut *Plin.* videtur dixisse, sed potius brachia, cum cornibus non confundenda. In cirris enim tres sunt partes, ipsa brachia, forcipes & dentes. *v. Grotium* in *Not.* ad *Arat.* p. 34. & 42.

(rrr) ἀλεκτρυόνες dicuntur polypi cirri, seu brachia, quibus τὸ πᾶσι τοῖς ἐν αὐτοῖς in explicabili nexu vincit. Vocantur & crines, ut & flagella. *v. Harduin.* ad *Plin.* *L.* IX. p. 322. & 376. De herba polypodio, non de polypo pisce id quod hic narratur, refertur in *Geoponic.* XV. I. p. 398. Καρκῖν & πρὸς τὴν χηλῶν αὐτῶν πολὺν τὸν ἐστίν, ὅπου βιάλλεται τὰς χηλὰς.

(rrr) Obsorpestere equos calcatis lupi vestigiis, scripsit *Pamphilus*, *Geopon.* XV. I. p. 398. *Phile.* p. 80. ἵππων παχυνθῆναι ὑπὸ τοῦ κυνὸς αἰμυλωδὲς λυκῶν. Et *Ælian.* *de anim.* I. 36. Ulterius progreditur *Horus* II. 42. dum scribit, non solum si lupum calcarit, abortum facit equa, sed & si lupi calcarit vestigium, protinus abortit. Cum quo convenire videtur *Plin.* quando *XXVIII. Lib.* p. 650. scripserit, equos rumpi qui vestigia luporum sub equite sequuntur.

(sss) *Ælian.* *de anim.* I. 37. elephantum adipem vult esse remedium contra omnium ferarum venena praesentissimum.

(ttt) In ventre hirundinum pullis lapillos candido aut rubenti colore, qui chelidonii vocantur, magicis narratos artibus reperiri, dicit *Plin.* *X.* 37. T. II. p. 574. Consentiant veteres, & ostendant recentiores. *v. Aldrovand.* *Ornithol.* p. 663. T. 2. ubi binos huiusmodi lapillos in museo se reservare affirmat,

mat, quorum alteram ex ventre hirundinis extractam, intus albicantem, extra melinum, donec ipsi transmisserat Alex. Pansa: alcer subrabens, quare color in eis variaverit. At hos lapillos capitis vocari & esse, & quæ de his dicuntur, nemo, quod sciam, commemorat. Simile quid & de bove narrat Plin. XXX. 5. bovis capiti lapidem tradunt inesse; quem ab eo expui si necem timeat.

(xxv) Philo, p. 74. Τῆς ἰβέως ἥ γ' ἡμερὸν μόνον βλέπω,
αἰπὺς ὅφρις δίδουκεν, ὥστε αὐτὸν ἴδεσθαι γ' ὅφρις ἐκείῳ.

- - Sed anguis ibium
pennas pavescit intuens, contactibus
harumque torpet ocuis. - - -

Ibis circa Pelusium tantum nigra est, cæteris omnibus locis candida. Plin. X. 30. p. 422. ex Aristot. H. A. IX. 27 Ibis alba ex Ægypto allata Ciconia in multis est confimilis, sed paulo minor; usque rostri parte deorsum inflexa, in illa collum ubique teres. Ita scribis vir eximius Du Hamel, Histor. Academiæ. Scienc. L. 2. Sect. XI. C. 2. p. 226. ann. 1683. additque: Quæ de ibi dicit Cic. 1. N. D. vera esse experientia ipsa comprobavit. Quo fit, inquit, ut nec morfu vivæ noceant, nec odore mortuæ. Nam caro ipsa, & viscera per XV. dies & amplius suavem spirabant odorem. Carnibus serpentum vescitur, quas salutare esse satis verisimile videtur. Ingluvie hæc carebat. Quæ ultima utpote auctoritas hujus præstantissimi viri probata, non dubito esse vera, sed quæ ex Cic. in testimonium adducit, sunt falsa. Ciceronis verba hæc sunt 1. N. D. c. 36. Ægyptii nullam belluam nisi ob aliquam utilitatem, quam ex ea caperent, confestim verunt: velut ibes maximam vim serpentium conficiunt, cum sint aves excelssæ cruribus rigidis, corneo proceroque rostro: avertunt pestem ab Ægypto, cum volucres angues ex vastitate, Libya vento Africo invecias interficiunt atque insument. Ex quo fit ut illæ nec morfu vivæ noceant, nec odore mortuæ. H. d. illas, nempe angues, non ibes, neque morfu neque odore nocere, ex assensu lectione hujus loci, Ciceronem dicere manifestum est.

(xxx) Plin. XI. 19. p. 511. Oleo quidem non apes tantum, sed omnia insecta exanimantur, præcipue si capite nudo in sole ponantur. Idem de
scam-

Isarabeis C. 28. pluribus tractat. Vido & L. XI. 53. pag. 607. ut & Philen, pag. 26. qui de vulturibus. οἱ τῷ μύρῳ θησκῶσι καὶ θήρῳ δίκλω.

(CXX) Garum est liquoris exquisiti genus, intestinis piscium ceterisque qua abjicienda essent sale maceratus. Vid. Geopon. XX. 46. pag. 492. & ibi ex Plinio annotata, & ex Dioscor. ut & Pollux observata.

Fragmentum

DEMOCRITI

De sympathiis & antipathiis.

Nuper laborabam naturæ indagando donum, & eam rite consideratam ac perspectam aperiendo narrationibus (signis perspicuis.) Ostendunt hæc argumentis non obscuris experimentum vitæ humanæ utile spondentes, (indicando) nobis signa vires, - - -

- - - Et quidem non sine difficultate ad cognitionem, rebus ipsis omni studio incumbendo, pervenitur ad aliorum hominum utilitatem. Fructum ostendo ad varæ eruditionis contemplationem, germen fructuum variorum, quod terra omnium parens (α) enutrivit, ut thesau-

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ περὶ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν.

Ἐναγχι- ἐμέχθον ἰερὸν ἦσας τ' φύσιν πὶ δῶρον, καὶ τῷ ὀπισκοπῶν αἰσθητῶς δηλῶσι * περὶ εἰσοσι. βιωφελὴ πύρῳ ἐν γένεσι -- σιμῶν ἰμάς τε δυνάμεις δυνάμιν ἀκάματον ψυχῇ διαπορέῃ) καὶ δυσκολῶς ὀπίσθωσιν ὀγκρῆσας πρὶν γὰρ σιμῶν τῷ ἔργῳ ἀφελίῳ, καρπὸν διαδοῦν μετὰ τῷ τ' πολυμαθίῃ δόσιν, ἥτις γὰρ παρμῆτης ἔσται ποικίλων ἐνδοξῶν καὶ πρὸν ἰόντων ἀποθνήσκουσιν μυχῶν αἰσθητῶν βολῶν ἔτι ἡσυχον γῆς διδάσκαλα μέλει μὲν ἀπὸ σὺν φθιτῇ --- ἡρώων δὲ

Τε 3

ἔστι

* Ἐν ἀπομυθῶν τῶν λαλῶν ἐστὶν ἡ δόξα. Ceterum exordium totum huius fragmenti parum emendate exaratum, sine ope melioris Codicis MS. recte constitutum haud licuit, itaque & erudito interpreti, ubi à scopo forte alieni abstraxit, ab æquo lectore parata venia. Quoniam vero Imperatorem alloquitur auctor, hinc patet fragmentum istud licet, nomen Democriti & Ionicam Dialectum præ se fert, Philosophi illius antiqui Democriti tamen minime esse.

ξυνηγνῆσαν ἢ λίμναις συγκατέπηξαν
 ἐν ψυχρίτιν, ὁκόσων τε ἐν ἀμῆαι σκό-
 ρη καὶ βυθῶ, ταῦτα εἰς ἐμὴν ἔμολε
 περιέλω ἀγνώστῃ μὴ εἰς γνώσιν καὶ
 πολυπείλῳ, ἀγαθὴ δ' εἰς ὠφελίῳ,
 πάσης ἀπεσκοπισμῶν Φλυαρῶν ὑπο-
 ψίας. ἵνα δ' οὐδ' ὅσα τῶν ἀκοαῖς,
 κρείττε καὶ μέγιστε ἀντακράτορ, ὧν
 διὰ πάσης κηλίδος ἀνταγίσταται,
 ἐξέταξε πότῳ τ' φύσεως καὶ τῷ κα-
 τὰ ληλὸν αὐτῆς διώμιν, ἐκόσισί τε
 ἐπαρραίνω) ἐπιδεκέ(ι λόγοι(ι, ὁκό(α-
 τε καὶ περὶ ἀλλήλα κέκτη) ξυγῆνέα
 γένημα ὁμότιχα ἀδιαπαισιν ἔχει
 τῷ τ' ἐπεργείας διώμιν, ὁκόσπε κ'
 ἀντιπαίθων, καὶ κ' ἀπέρροιαν ξυμ-
 παθείη, ἢ ἀντιπαίθῃ, καὶ ὁκό(α ἀναι-
 πολογῆτως ὑπαιτετήδω) τοῖς ἐν ψύχοι-
 σι, πόσας τε ἕκαστον ἐμπανοαῖς καὶ
 τέχναις τ' φθίνῃ φερόμεναι, τῇ πρὸς
 ἀνδρώτας ὁπιβελίως τῇ πρὸς ἀλλή-
 λας δειλία ἀντίκμων ἐμισσηκάκησιν
 ὀργῶ.

Κάστερ μὴ διακόμεροι ὑπὸ αὐ-
 τοφθόρῃ γυναικὶς αὐτὸν διδύμους ἀπει-
 θίεσαν. ἀεὶς δ' ἐπὶ νεότητι ἐγκύμο-

thesaurum asservat ex abditis
 penetralibus accendens jubar :
 aut tranquille - - -

Quæ vel generat
 stagnis in frigidis, quorue in
 fluviis abscondit profundis : hæc
 in meam pervenerunt experientiam,
 ignota ad notitiam & bona
 in usum, absque omni ineptiarum
 suspitione. Ut autem ad aures
 tuas perveniam, Potentissime
 & maxime Imperator, in ea quæ
 absque omni vitio conscripta
 sunt, inquire, naturæ nempe
 vim & earum quæ ipsi responde-
 ant, quam tibi veluti fasciis involu-
 tam verbis sufficientibus exhibeo,
 quotquot ejusdem naturæ
 cognatione aut qualitatis
 communionem inter se sint co-
 gnata : quæque habeant cer-
 tam & magnam efficaciam in
 iis, quæ juxta antipathiam agunt,
 & ut effluvia se habent, vel
 sympathiam vel antipathiam ex-
 ercent, quorum ratio reddi non
 potest : qualia item in animalibus
 perspicere licet, quæ invidia
 aguntur, vel artificii & solertia erga
 homines insidiantur, vel ut
 mutuo inter se odio injuriarum
 memores vindictam exercere soleant.

Castores (b) ab incorrupta
 femina eos persequente dum
 instat periculum, testiculos sibi
 ipsi amputant. (c) Aquila è ni-

do

dolapidem alio prænantem (d) matutino tempore abjicit, pullis suis vitam quo conservet (e) eundem exponens.

Imbrem prænunciant boves (f) septis suis se includentes: turbidum vero aërem, in dextra latera inclinati. Omne genus aquaticum (g) in mediterraneum festinans, (h) quod & grues faciunt, in eò tempestatem denunciant. Equi in pascuis degentes editis pullis pellem in fronte natam (i) demetunt, ut naturalis amor erga pullos obrineatur, antequam aliquis veniens eam præripiat. Muscæ domesticæ (k) insipientes favam tempestatem significant.

Et hæc quidem ex solertia proveniunt. Ex mutua antipathia eveniunt sequentia. Leberem extinguit (l) - - - lapis qui - - - nascitur extinguit ignem in sartagine occultatus. Raphanus (m) scorpio injectus ipsum perimit.

Et hæc natura ita ordinavit & abdita esse voluit, ut ea, utpote in arcanis delitescencia, explorare diligenti indagine, & rationem quomodo fiant dare nequeamus. Mare tranquillum est diebus septem quibus halcyones n) incubant ovis. Quadrigam citam sistit lupi talus (o) in via positus & obiectus. Leo

folia

να λίθον πρὸς ὁρῶντα ἐρεψιδανήψον
χον νοσσιῶν παρθεμῶν τ' λίθον.
ὁμβροὶ τὰς ἰδίας σκοπεύουσιν μάνδρα
ἐγκεκλειμμένοι ἢ βίεις αἶρα ἐν χειμῶσι
ποσημάνουσι τῆς δεξιᾶς παλαιοῖς
σπικλιθῆντες. πᾶν ἃ ἐνδρον οἶον ἀν
γῆραςιν . . . . . πω λὺ γῆρας
ἐς μεσθῆον φθιόντων ἐν αὐτῇ χειμῶ
να καταγγέλει. ἵπποι ἢ νομάδες πᾶ
λων γνηθῆντων τὸ σπικμετώπιον ἀπα
θίεσσιν δέρμα, ἵνα τὸ φιλέσθῃον τὸ
φύσεως ξυμπαλοῖν πρὶν ἄλλος ἀφεί
λην. Φθί(ας. μῆαι ἢ κατακίδιαι
ἐφαλλόμενοι ἐφοδοὶ σημάνουσι.

καὶ πῶτα μὲν ἐξ ἐπειροίας ἡδῆα
ἐκάντω δὲ πρὸς ὄρωσι πλὴν πρὸς ἀλλήλα
ἀντιπαθῶν. λέβητα σβέννυσιν ὀφρῶν
ὁ ἢ λίθον ὁ σπικ κεραμίσιν γῆρῶν
σβέννυσιν τὸ πῦρ ἐγκρυβείας τηανία.
Σκορπίον ῥαφανῶν σπικρῶν φθί(ας ἀπὶ
κτείναν ἀντρίν.

καὶ πῶτα ἀναισθητοῦ
ἢ φύσις ἐσκόπησιν. θάλασσα μὲν
ἐν σκοπεύουσιν τῆς ἀλκυόνων
ὥσιν ἐπὶ αἰχμῆς σπικ ἡμέραις ἦ.
καὶ πτέρων ἄρμα ἐπὶ χαλκῶν
ἀσπράλων ποροδῶν κοίμων.

ἀέρας

Λέων ὃ πρίν πετάλων αἰψάμνος
 αἰκνυται, καὶ λύκος αἰκνυται μέν.
 πολλὰς αὐτὸ προσεχθείσης. πλαγ-
 γοὶ πίπλω πλατάνων ἔ. ἰδίαις νοστι-
 αῖς ὁπλοῖσιν δέδοικότες τὴν τ' νυκτε-
 ρίδων πρόσψαυσιν, καὶ αἱ νυκτερίδες
 νερκῶσιν αἰψάμνοισι πλατάνων. Πολύπο-
 σιν ὁπλοῖσιν πῆλαιον αἰκνύται ποῖδι.
 ὄφις καλὰ μὲν πληγὰς ἀπαξ, νερκῶ.
 κνυται ὃ, πολλάκις τυπόμενος. συμ-
 ραίνῃ ὃ, ἀρδύμενος πρὸς δύσιν, ἑλθόντων
 θάλλων. Οὐρον λύκος ἐπερήσα(α
 γυνή αὐτοῦ γίγῃ), ἵππῳ ἀνθρώπου
 λεπτῷ σίτες πατάμνος ῥαῦν ἀν' αἶφῃ.
 σπηλὴ δ' ἀκαρπῶς μέν, εἰ πεντακκοδε-
 κάτης ὕψος τ' ἦν ὀλυνθῶν αὐτῷ πῆ-
 λαιῶν θαλασσίαν, ἢ μάλιστα τὰς
 λίχης περὶ χροῖον. Θαλλοὶ ἐν αἰγ-
 αλῷ καί μιν εἰλαῖα, πολὺ ποδάς ἐκ
 τ' θαλάσσης ὁπλοῖσιν).

ἵνα ὃ μὴ ὁπλοῖσιν αὐτῷ μέν-
 οισι ὑποδυναμῶται, μέγιστον αυ-
 τοκράτος, τ' τ' ἀντιπαθείας ἐρ-
 σήσοι λόγον. Κρανίον ἀνθρώπου παρ-
 δαλιν ἐς φυγὴν τρέπῃ. Σκλάβοδον
 μὲν πικρῆς λόντος εἰ χροῖον ἵππῳ
 εἰσὶ σάμα, ὅτι, αὐτὸ προσελδύσεται
 θηρίον, ἐρῶχρον βοτάλιν ὕαινα εἰχ-
 ὑπερβαίνει, εἰ λύνει δερμα πρόβα-
 τῶν, λυκοβρώτης προβάτου ἄρλον ὑφαι-
 νῇν χρωαῖον, τ' φορέοντα πολλὰ κνυ-
 ται

* Forte μυρσίτης, myrti ramis.

folia ilicis si tetigerit, solo
 immobilis fit, & lupus immo-
 bilis hæret, scilicet si propior fit. Ca-
 conia (ρ) platani folia in nidos
 suos inferunt, metuentes vesper-
 tilionum accessum, vespertilio-
 nes enim tactu platani torpescunt.
 In polypos ruta injecta eos immo-
 biles efficit. Anguis arundine se-
 mel percussa torpescit, iterato se-
 pius ictu movetur. - - - fe-
 ralis ad occasum projectis, - -
 - - Urinx lupi mulier suam iu-
 gerens sterilis fit. Frumentum
 pede leprosi calc atum - - -
 - - Ficus (γ) uberiores
 fructum fert & fertilis manet, si
 quinta decima die Junii (ρ) gros-
 sos ei circumponamus aut algam
 marinam, aut rubrica truncos illi-
 niamus. Polypos è mari attrahit
 ramus oleæ virens in littore posi-
 tus. (ε)

Uc autem non manea-
 mus iisdem in exemplis, Impera-
 tor maxime, diligenti indagine
 persequamur antipathia ratio-
 nem. Cranium hominis pardum
 in fugam vertit. Si allio (α) xadipe
 leonis quis se inunxerit, tuxus ab
 omnium ferarum impetu erit So-
 lanū (x) herbam hyzyna non super-
 greditur, neque lupi pellem ovīs.
 Tunicula è lana ovīs à lupo adese
 texta magnā pruriginem (γ) excitat
 in corpore ejus qui eam induerit.
 Cor caprea igne astum lites exci-
 tat

tat inter eos qui una domi habitant. Quere^o marina(z) resistit malis medicamentis quæ insaniam adducunt. Idē & stella marina(aa) facit, sub tecto suspensa. Erucæ moriuntur in horto si ablatas de alio horto erucas coxeris aqua & illas per hortum sparseris. Taurus vertigine afficitur si rosaceo(bb) nares ipsius inunxeris, taur^o vero agrestis fune è silvestri ficu facto(cc) si ligetur. Moritur autem statim, si argentum vivum auribus ipsius inflaveris. Vespertilioes hederæ suffitu pereunt. Serpentes non accedunt sparsis draconitii succo. Gaggates lapis(dd) suffitus omnia reptilia fugat. Pennis ibidis reptile fugabis. Formicæ non egrediuntur ex latebris suis, si vespertilionem earum cavernis apposeris. Muscæ fugantur, (ee) si chalcanthum continenter suffumigaveris. Cimices moriuntur suffitu(f) hircidinum. Pediculi ovium(gg) necantur, si chalcantum in pulverem redigens aqua miscueris, & per terram ubi cubant sparseris. Mulier prægnas si serpentem qualemcunq; (bb) transcenderit, abortum facit: incipienti parturire, partum ei accelerat. Lumbricos humanos si combusseris & in pulverem redegeris, eoque palpebras ac cilia inunxeris; & apponens speculum illud inspexerit, statim sine periculo abortum faciet. Qua ratione autem

has

μονὴν ἔχον ποιεῖ. Δόρυ καρδία
περὶ Φλεγμὴν σήμεας ῥήσι, ὅτε
ὄντας ἐν τῷ δώματι ποιεῖ. δόρυ θαλασ-
σία ἀντιπαθεῖ πάσης μαλίας ἀγωγῆς.
τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἀστὴρ θαλάσσιος.
ὑπὸ τῷ σέλιῳ ἔσκει κρεμάμενος.
κάμπη ἢ ὅς κηπὴν πελάγῳσι, καὶ
ἐστὶν κηπὴν καμπῆς εἰς ὕδωρ εἰρήνης
ῥάγης τὸ κηπὴν. πῦρ αἰσθητικῆς
σκοτώματι ῥοδίνῃ ὅτε μυκτηρὰς ἑπι-
χρῶνται. ἀστὴρ ἢ πῦρ ὅς ἐστιν
χρῶνται δόρυ, θήσκει ἢ παρ' αὐτὰ
ὕδατος εἰς τὴν αὐτὴν ἐμφυσηθῆναι.
τὸ κίον, θυμωμένους νυκτερίδας
ἀποθνήσκουσιν. ὅφεις ὅς περὶ τὸν
ῥαυτοδέντρον δρακοντίῳ χυλῶ. Γα-
γάτης λίθος θυμωμένους, πῦρ ἐ-
πιπνιφθαδέναι. Ἰβίως πῖρος πῦρ ἐ-
πιπνιφθαδέναι. Μύρμηκας ἢ ἐκ
φωλῆς ὅς ἐξέρχονται νυκτερίδας
πῖρος φωλῆς αὐτῶν κερδῆς. μή τις
φυθαδέναι χαλκαῖος σπειχῶς
θυμωμένους. κόρης θήσκει βδέλ-
λων θυμωμένους. φθῆρες περὶ τὸν
θήσκεισιν, καὶ χαλκαῖος μετ' ὕδατος
λεῖπας, ῥάγης πῶς γὰρ, εἴη κοι-
μῶνται. Γυνὴ ὅς κηπὴν ὅφιν οἰονθ-
ποτὴν ὑπερβαίνει ἐπιπνιφθαδέναι. ὡδυ-
νῆς ἢ ὡκυτονίον χυλῶ. ἐλμίνθας
αἰθρῶς ἐκ κατακάουσι ἔλμινθας
σπμῖσι αὐτὰς τὰ ἐλμίνθας καὶ ὅφεις
καὶ παραθῆκα ἐπὶ τὸν ἐμβλεψῆν εἰς
αὐτὴν, ὅς κηπὴν ἀκινδύνως ἐπιπνι-
φθαδέναι.

V v

σκη.

σκη. ἢ λόγῳ ᾗ πᾶσι πίφυκεν αὖ-
 παῖδες πρὸς ἀκρίβειαν οὐκ ἂν τις
 ἐκφράσει, καὶ ὡς οὐδὲ ξόπρον δέλεμαρ-
 τυρησιν ἐκ τῆς ποντοῦς τῆς ἑσπερίας
 ἀλόγοις ζώοις, γλαυκὸν οὐκ αὖ νοστο-
 ποιήσει ἐπὶ τοῖς πελαγείοις τὸ δῶμα,
 ἔκφυγας ἔκφυγε σκύβαλον ἐπὶ τῇ ἑσπερίᾳ
 οὐκ αὖ ποντοπόροι. Γόπες ὄρεσιν
 οὐκ ἔκφυγας ποιοῦσιν οὐκ ὄρεσιν κλαδοῖ-
 σι βέποντες. Οὐ τῶν ἀκρωτηρίων
 διοδῶν ἐπὶ τοῖς καὶ ἀλοφύλοις τό-
 πους, ἢ δάμαλιν πῶσιν οἰμαζέμεθα
 τῶν ἰδίων μέγαν βοῦσι καλλιερῆναι.
 Γόπες σιγητέμενοι σημεῖον δίδι-
 ναι. Ἡμίονοι νάρκα τραγῶν γα-
 λασιᾶς κέντρον ὑπερβάλλει. Πρόβα-
 τὰ γὰρ ὀρύσσονται χειμῶνα σημεῖον,
 τρέπον τινὰ πᾶσι σκάπτονται ἐς ἀναπύ-
 νησιν ὁμβρον. Βόες γὰρ ἐσφραγίσμενοι
 πρὸς αὐτὸν ὁμβρον σπασσάνται. Σμύ-
 ρνα νάρκα νάρκα πηλῆστα. Κυ-
 χμὸν δὲ (ἡμεῖς) κέρτακας ἢ κέρτακας
 πηλῆστα φησὶν ὁμοῖον.

hac antipathis fiant non facile ali-
 quis accurate dixerit. Sed & in-
 credibilia testaturi sumus ex
 providentia quæ animalibus ra-
 tione carentibus inest. Noctua
 non nidificat ubi alia præoccupa-
 verit domum. Equus generosus
 simo alterius equi non appropin-
 quat. Vultur in montibus non
 retrorsum facit nidum, utro-
 que rectis ramis prospicientes. Tau-
 rus non sine cunctatione pere-
 grina & aliena loca perambulat.
 Vacca assidue gemere incipit ut
 nihil intermittat pro vitulo cum
 aris offertur. Grues (ii) quiete vo-
 lantes serenitatem prænunciant.
 Mulus torpescit pastinacæ (ak) acu-
 leum supergrediens. Oves ter-
 ram fodientes (u) tempestatem de-
 nunciant. Pecora (uu) herbas de-
 fodientia imbrem indicant. Boves
 terram olfacientes (vv) etiam im-
 brem nunciant. Muræna torpescit
 (oo) ferula percussa. Siccitatem ve-
 ro significant corvi aut graculi
 aut cornices placide (pp) murmu-
 rantes.

NOTÆ.

NOTÆ.

- (a) Oppianum, post Euripidem, Pindarum & alios γαίης μήτρας (spissime vocare, notat vir eruditus Comr. Rittershusius in Comment. ad Lib. I. Κωπη. v. 536. p. 46. γαίᾳ παρμήτρειν (in marg. leg. παρμήτρα) certum omnium matrem, Oppianus Hal. I. 414. dixit, & παρμήτραν vocat. 88. ejusdem libri, ubi ita canit:

ὃ μὲν γὰρ γαίης παρμήτρα ἐλπομένη ἄλλω
 Παιροτέρως ἀρχαί, ὅτ' ἄννα μείονα φέρον.

Non enim terra multorum-parenre puto mare
 Pauciores greges, neque genera minorapascere.

Φίλῳ θρεψήμεν, Hal. V. 336. pulchra duo versibus:

Γαῖα Φίλῃ θρεψήμεν, σὸ μὲν τίς τις ἔσθ' ἐνέμενος
 Φερβὺ χερσὶν κελποῖς δ' οἱ αἴο θύναται,
 Ἡμᾶρ δ' αὐτῇσι τὸ μόρσιμον. - - -

Terra amica nutrix, tu quidem peperisti atque educasti (me)
 Elca terrestri, sinibus autem intuis moriar,
 Dies quando occurrit fatalis. - -

Rationem hujus cognominis reddit Plinius N. H. II. 65. Cui uni rerum, naturæ partium, eximia propter merita, cognomen indidimus maternæ venerationis. Sic hominum illa, ut cœlum DEI: quæ nos nascentes excipit, natos alit, semelque editos sustinet semper: novissime complexa gremio jam à reliqua natura abdicatos, tum maxime ut mater operiens. Lucretius lib. II. quapropter meritomaternum nomen adepta.

- (b) Κάστωρ, ορ, castor, Latine fiber, ein Viber Gall. diéure ou castor. ἀμφίβιον est. Gloss. Isid. Castorinum, Vebrinum. Lege, bebrinum aut fibrinum, ut Thom. Munckerus not. ad Hygini Fab. 69. p. 119. emendat, nam analogia postulare videtur fibrinum à fiber, ut à caper caprinus: qui & apud Schol. Juvenal. ad Sat. XII. 34; pro bebrum, fibrum ponit. Sed non est necesse, cum & bever, beber & bebrus, castor sit dictus. Vid. Clar. Gravii Not. ad Gloss. Isidori. p. 14. ubi ex Schol. Juvenal. ad Sat. II. 106. bebrina pelles, qua alias dicuntur, castoreæ pelles, adducit. Κάστωρ, Eustath. Hexæm. p. 40. vocat, ἐν ζῳὶ καλὰ μὲν καὶ τῷ ἐμῷ, & facilli-

cillimis moribus ac mansuetis esse pradicat. *Ælian. Anim. VI. 34.* ὁ κάστωρ ἀμφίβιον ἐστὶ ζῷον, καὶ μετ' ἡμέραν μὲν τῆς ποταμῶς καταδύς, ἡμέρας δὲ ἐπὶ τῇ γῆς αἰλᾷται. οἷς αὖ περὶ τῆς τέτοιοις περιφύεται. Fibro geminus in terris & in aqua victus est. Et die quidem fluviis abditus ætatem degit, nocte in terra vagatur: casu & fortuito objectis vescitur. Sic tamen est amphibium, ut sit potius aquaticum, τὸ πλεῖστον ἐν ὕδασι, πᾶσι ἰχθύσι καὶ καρκίνοις, περιφύεται, ut scribit *Dioscor. II. 26. p. 95.* plerumq; in aquis cum piscibus & cancris vescens. Piscis habet caudam, & pedes natantur potius quam incessat aptos, degitque in amnium oris, unde nomen derivant *Varro* & *Festus* *Fec. fiber.* nam veteres omne extremum fibrum vocabant. *Aliter Salmasius,* quem vide ad *Solin. c. 13. p. 131.* animal horrendi morsus, arbores juxta flumina ut ferro cædit, inquit *Plin. N. H. VIII. 30.* morsu potentissimum, *Solin. C. 13 p. 24.* Per universum Pontum fiber plurimus, quem alio vocabulo dicunt castorem. *Lycris* similis est, animal morsu potentissimum, adeo ut cum hominem invadit, conventum dentium non prius laxet, quam concrepuisse persenserit fracta ossa. Vide & *Aristot. H. A. VIII. 5. in fine.* Solertiam castoris in excidendis arboribus describit *Rittershusius*; ad *Oppian. Hal. I. p. 196.* testemque, qui ejus rei αὐτοπῆς fuit, adducit. nempe, si vera sunt quæ ipse narravit, non continuo ictu cadit arbores castor; sed quoties dentibus suis ictum inflixit arbori, toties ab eadem recedit, visum an nutet, ne forte opprimatur ejus rama. Ubi nihil periculi esse videt, arbore adhuc firma, ictum iterat, morsuque tandem prosternit ut lente sine periculo non properanter cadat. Quæ vero addit: idæo enim arbores cadere, ut in aquis prolapsæ foliis & ramis limo obductis pisces alliciant, quas capiatac devoret fiber. Parum firma & valde dubia ac controversa sunt. Castorem in fluminum ripis, arbores & virgulta cadendo & mordendo, alimentum potius petere ne inde se pascas, quàm ut pisces allicias, arbitror. *Dioscor.* verba non sonant id quod voluit *Sempio*, *Marcellus* & *Cornarius*, fibrum ex piscibus & cancris victum quaritare, sed cum una cum piscibus & cancris vitam in aquis degere, ut recte vidit vir præclare doctus *L. Ans. Samcenus* in *Not. ad Dioscor. II. 26. p. 28.* accedit, eodem teste, experientia: ii ipsi qui domi fibros aluerunt, illos piscibus minime vesci, sed arborum tantum corticibus, ramis, foliis ac fructibus victitare observaverunt. Non confundendus castor cum castore, quod fecit *Rittershusius*, nos. ad *Oppian. L. c. qui* & *vers. 398. Lib. I. Hal. Κάστωρ δὲ τὸ ἐλαφὶ δυνάτω δῖος, sic vertit: fibrique perniciosi* &

& luctuosi, *vetius interpretand.* Castorides perniciosæ & gravis luctus &c. ἡ καστορίδα. animal est marinum, ζῷον θαλάσσιον, *Ælian.* Anim. IX. 50 piscis, non amphibium ut castor. hinc *Izetztes*: πάντες δὲ ἰχθύες ἀφωνοί. πλεον̄ σκάρη καὶ καστορίδῃ. Omnes autem pisces muti sunt, exceptis scaro & castoride. *Vide Bochart. Hieroz. Part. I L. IV. C. 2. p. 1067. & seq.* qui recte aliud animal esse castorem, aliud castoridem probat, fabulosum esse ipse existimat. Castor est, inquis, verum animal: castoris fabulosum, ut quidem puto, cum animal in mari nullum noverim, in quod quadret hæc descriptio. Sed hoc argumentum ad probandum non est satis firmum. Quam multa sint nobis incognita, veteribus cognita & perspecta, nemo facile dixerit. Castoridem non fabulosum, sed verum animal esse putem, ac fictis fabulis & opinionum commentis nobis descriptum. Quod enim tradunt *Oppian.* L. c. & *Ælian.* IX. 50. diros castoridum rugitus audientibus esse ominosos, & *Izetztes* pauci id verbis exprimit:

Rugit castoris, & quisquis illam audiverit,
ex misera hac vita brevi excedit:

Non credibile narratu, sed ficta videtur esse fabula.

- (c) Castores se redimere ea parte corporis, propter quam maxime petuntur, præter *Ælian.* Anim. VI. 34. *Juvenat. Sat.* XII. 34. etiam alii affirmant. *Horus* II. 61. κατὰ δὲ κόλῳ δὲ οὐκ ἴσως διδύμους δάπαν' αὐτοῖσι. Unde *Ægyptios* tradis castorem pingere, cum hominem sibi ipsi damnum inferentem adumbrare volunt. *Eustath.* Hexam. p. 40. διωκόμηνον ἂν ᾤη τὸ τοῦ κατὰ τὴν μετὰ τὴν δάπαν' αὐτοῖσι καὶ αἰδοῖα, καὶ ἐφίσησι τὸν διωκόμενον. *Plin.* N. H. VIII. 30. Easdem partes sibi ipsi Pontici amputant fibri, periculo urgente, ob hoc se peti gnari: castoreumque id vocant medici. *Solin.* C. 13. Testiculi ejus adpetuntur in usum medelarum: idcirco cum urgeri se intelligit, ne captus proffit, ipse geminos suos devorat. Id quod cum nostro auctore optime convenit, qui castores non tam se redimere ea amputatione, sed invidia, ne capri profint, partem illam maxime expetitam amputare, videtur innuere & in exemplum adducere. *Rex Persarum Sapor* epistola ad *Constantium* datæ, apud *Ammian. Marcellinum*, XVII. 5. p. 179. idem indicat, quævis castorem non nomine, ita scribens: medelarum quoque artifices urere nonnunquam & secare, & partes corporum amputare, ut reliquis uti liceat integris: hocque bestias faciliare; quæ cum advertant cur maximopere capiantur, illud propria sponte amittunt,

ut vivere deinde possint impavidæ. *Ubi Valerius in nos.* castorem vult dicere. qui cum à venatoribus propter testiculos maxime expetatur, eos ipse sibi abscindit, & venatoribus projicit, ut narrat Scholiastes in Nicandri Theriaca & Cicero in Scauriana, Juvenalis, alique. *Negat id venum esse Sextius, & qui eum sequitur ipse Plinius, N. H. XXXII. 3. p. 840. his verbis:* Spectabilis naturæ potentia in his quoque, quibus & in terris & in aqua victus est: sicut & fibris, quos castores vocant, & castorea testes eorum. Amputari hos ab ipsis cum capiantur, negat Sextius diligentissimus medicinz: quin imo parvos esse substrictosque & adherentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse. *Hinc patet, Plin. VIII. 30. p. 185. ut & pluribus aliis in locis, opinionem vulgi recitare, non esset ap- probare.* *Negat id quoque Dioscor. II. 26. μαίτην ἢ ἰσχυρῶς ἐν δακτύλῳ τὸ ζῶον διπλωτὴν ὅτι διδύμους, καὶ ῥηθῆαι. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἀψάσθαι αὐτοὺς ὡς ἐν πῶν ὅταν ὡς ὅτι ὅς.* *Fieri enim nequit ipso ut attingat, quippe qui sine, ut in sue, substricti; parvi & adherentes spinæ, unde revelli dentibus nulla ratione possunt. At habens castores, præter testiculos, in inguine geminos folliculos membrana sua concectos, quos castorium rectius appellari Samcenus una cum Rondeletio affirmat & probat. Ex his humor pinguis exudat, quem castor sæpe admoto ore lambere & exugere, & eo ipso, corporis partes quas potest contingere, oblinere perhibetur. Hinc erroris ansa imperitiis videtur data, à vulgo avido arrepta; & sic pervagata sermone ac monumentis utriusque Lingue, vulgi error propagatus & posteritati mandatus.*

- (d) *De lapide ætite Plin. X. 3. Sed vis illa medica non nisi nido directis. Sextus Platonicus, de medicina ex animalibus, Part. 2. C. 23. de aquila, num. 2. Lapis qui in ventre aut in nido ejus invenitur, qui ætis vocatur Græcis, cujusque vim & nomen etiam habet ætites, prodesse prægnantibus, ut facile pariant, fertur. (quibus etiam phylacterium est.) Hinc lapidem ventris aquilini Constantinus Africanus de animalibus virtutibus naturalibus vocat, lapis, inquit, ventris ejus vel nidi scoldo suspensus mulieris, hac non concipit. Nomen ejus est ætites.*
- (e) *Phile de animalium proprietate, p. 76.*

Φορῶς δὴ τῆς τῆς γαίης ὑπερτίρας,
 οἷς τὸ καλὸν αἰεὶς κρύψας λήθον,
 οἷς ἡ χελιδὼν ἔσπευεν τὸν κόμην.

δὴν

ἐάν τ' ἐξάψῃ (pro quo in marg. Libr. sup. memomati legi, ἐξά-
ψασσι τ' εἰ) τραχήλῃ τὸν λίθον,
πύσαι γυνή, κερδανεῖ ζῶν ἔς ἑρέφῳ.

In nidum aquila aëtere congesto, suis
Avertit omnes noxias à liberis,
Sicut apii comis hirundo salubribus.
Quod si qua lapidem illum gravida collo gerat,
Vitam sibi lucratur, atque foetui.

- (f) Hac loco esse motum, maleque hic inserta, quavis videt, non enim cum praecedentibus & sequentibus nullo modo conveniunt, sed pertinent ad dioscoridia, de quibus in fine hujus fragmenti est sermo. De bobus qua hic dicuntur, tradunt & alii. Anacus, Διοσημ. vel Prognostic. p. 142. & 143. edit. Oxon. cum schol. Græc. vers. 381. seq.

Ἐκ τῶν βοῶν ἐπύθοντ' ἄρ' οἱ καὶ βασιλοὶ ἄνδρες,
Κυοιδίῃ χαίμῃν. ἐπεὶ βόεις ὀπωπείῃ χηλᾶς
Γλώσση ὑπερμυήσῃ ποδὸς πτελεχμήσονται,
Ἡ' κοίτῃ ἀλδύρεσσι δὴ δεξιτέρῃς πινύσωντ'),
Ἀμβολίῃ δρότοιον γέρον δὴ πέλονται δρότρεις.
Ἡ δ' ὅτε μυκηθμῷ εἰς πτελεχμοὶ ἀγέροντ')
Ἐρχομεναι καὶ δμῶνδε βόεις βυλύσιον ὤρεν,
Σκυδραὶ λαιμῷ πύρεσσι καὶ βαβοσίσι,
Ἀντίκα τεκμήρονται ἀχίμτροι ἐμπλησιόσων.

Quæ sic eleganter Latine versit vir illustris Hugo Grotius : p. 35.

Sæpe etiam instantem minitari dira procellam
Ruricolæ docuere boves, cum lingere tentant,
Posteriora pedum glabris vestigia linguis,
Aut dextrum in stabulo ponunt latus : hisce magistris
Stivæ opus inceptum differt longævus arator.
Sæpe etiam insolito mugitu pascua complent,
Cum stabula, & notos reperunt armenta penates,
Floridaque invitæ linquentes prata juvencæ
Ante feras cupiunt ventrem saturasse procellas.

Ubi Scholiastes p. 143. ἐκ τῶν βοῶν ἐπύθοντ.) καὶ τοὶ τ' βοῶν, (ημισυῶν)
οὐχ αὐτοὶ δὲ πινύσωντ' χαίμῃν, ἐπεὶ πᾶς χηλᾶς τ' ἐμπλησιόσων ποδῶν τῇ
γλώσσῃ

γλώσση περιέχουσιν, ἢ καὶ τοὶ δεξιὸν μὲν ἀνακλινόνται. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχει μὲν ψυχρὰ ἢ γῆ γίνεται, ὁ βῆς ψυχροῦ πλεονάζει τὴν ἐμπροσθίαν, τὴν περὶ λικμὸς παρὰ θέρμασιν. Ἐ γὰρ ἐπιόδῳ ποδὸς ἢ διώσται τῇ γλώσσῃ ἐφικέσθαι. Φησὶν οὖν τὰς δεξιὰς χειρῶν. Ἐπὶ δεξιτέρῃς) ἔ γὰρ φυσικὸν ἐξήμα' εἶναι αὐτῶν, τὰ δυνάμει. περὶ θέρμασιν δὲ αὐτῶν οἱ βῆς ἔ παρ, ἐν τοῖς δεξιόις τόποις καὶ μέρεσι κείμενον, ἔτω καὶ κέρδιμοι. Cum sciant animalia, fore ut venientes tempestate non possint commode pascere, dant operam ut celi-um inveniunt, & se septis suis includant; id quod noster de bobus imbrum praevidentibus emittit; additque eos in dextrum laeum se projicientes tempestatem aëris commutatam praesagire; αἰεὶ ἐν χειρῶν videtur vocare quod in Geoponic. Lib. I. lemmae cap. 3. p. 5. περιγρωστικὰ χειρῶν αἶρ' dici-ται. χειρῶν, ὡν, biemem significat, ut & turbulentiam ac perfrigidam tempestatem, & quia turbida tempestate & imbres & venti solent esse conjuncti, interdum imbrem, interdum ventum, aliquando & utrumque de- notat. Avienus Paraphrastes Arati locum sic ἐξηγεῖται, p. 124. circa finem:

Bubus arator item trahit atræ signa procollæ,
 Lambere si lingua prima hos vestigia forte
 Viderit, aut dextrum prosternere corpus in armum;
 Vel si prolaxis auras mugitibus implent,
 Pascua linqnentes vix vespere. - -

Conjungit & frigus & tempestatem, Vers. 390. in Prognostic, p. 121. tempe-
 stat, gelidusque dies, & frigidus aether. & V. 518. indicium pluvialis frigo-
 ris dixit. Instante ergo tempestate, cum eam bestiae praesentiant, boves pri-
 ores pedes lingua conantur calefacere, & cum alias soleant naturali situ in-
 latas sinistram recumbere, tunc etiam in dextrum se projiciunt, ut & hoc
 calefaciant, & omnia peraque membra à frigore per se defendant. Im-
 brem illo situ boves praesagire, scribit Elian. Anim. VII. 8. ὅτε γὰρ βῆς ἐάν
 μετὰ τὴν ὕψιν ὁ βῆς, ὅτε τὸ ἰσχίον τὸ δεξιὸν καὶ ἀκλίναςται. ἐάν γὰρ ὁ βῆς, πάλιν
 πρὸς τὸ λαίον. & Avienus Geopon. I. 3. p. 7. καὶ βῆς πρὸς μεσημβρίαν
 ἐστῶσιν, ἢ πρὸς χηλὰς περιεχόμενοι (pro quo MSS. in nat. ad Geopon.
 cit. habent, περιεχόμενοι) καὶ μὴ μυκηθμῶν ἐπὶ τῇ βυσσῳ ἐρχέ-
 σθαι. ὁμοῦ δὲ γλῶσσι. De quibus Plin. N. H. XI. 10. p. 494. Tunc uni-
 versæ provolant, si dies mitis futurus est. Prædivinant enim
 ventos

ventos imbresque, & se continent tectis. Itaque temperie cœli (& hoc inter præcита habent) cum agmen ad opera processit, &c.

(g) Ἐνυδρον ἐστὶ ἀγνατικὴν, quod in aquis degit & alimentum ex ipsis petit, aliud est πᾶνυδρον, aquas quod amat. Aves aquatica & fluviatiles ἐνυδροί, & πᾶνυδροί dicuntur, quia ex fluviis & aquis vitium petunt, & in ipsis degunt, ut amates & alia, uti observat Salmas. in Solin. p. 316. col. 1. circa fin.

(b) Locus hic corruptus est & mutilus. Conjecturam afferre libet, si non vetum & certam lectionem proponere licet. Conjectem corrigendo & transferendo hunc locum sic esse legendum: πᾶν ἢ ἐνυδρον εἰς μεσούχον φέρονται, οἷοι αἱ γάραι (pro αἱ γῆραι) πῖναι, (qua ipsissima sunt verba Arist. H. A. VII. 12. p. 557.) ἐν αὐτῇ χειμῶνα καταγγέλλει. Aristot. H. Anim. VIII. 10. p. 571. εἰς ὑψὺ πένονται πρὸς τὸ καὶ ὁρᾶν τὰ πῆρᾶ. καὶ ἐὰν ἴδωσι νεφέη, καὶ χειμῶνα, καταπλάσσειν ἡνυχάζουσι. grues alie volant ad proficiendum à longe. Nam si tempestatem & nubes viderint, in terram devolant, & quiescunt. Avienus Prognost. Vers. 299. seq. pag. 131. & 132. edit. Oxon.

Οὐδ' ὑψὲ γοῶντων μακρὰν εἴχης αὐτὰ κέλδω
Τείνοντα προφάδες ἢ παλιμπιτὶς ὀπνέον)
Πυξέειν χειμῶνι. - - qua Avienus sic interpretatur:

p. 122. edit. Grot.

- - - Si Threiciæ per aperta
Sponte grues trepidant, nec sese * audacius æthræ
Committant, pinnis ut longos sæpe volatus
Formavere super. - - -
Mox tempestates, & nubila tetra cientur.

* In marg.
Grot. aliam
lectionem
exhibet,
quæ magis
placet:

- - - Nec sese audacibus æthræ
Committunt pinnis.

Schol. p. 132. hæc annotat: Φασὶν ἂν τὰς γοῶντας, ὁμβρῶν μελόντων καταπλάσσειν, ἢ μετῴρων αἰρεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ὕψους ἐμπιζέσθαι πῆρᾶ. αὐτὴ γὰρ γάραι, δυνατὴς ἔχει τὸ (ῶμα, καὶ πρὸς τὰς τ' ὥρᾶν, ὑπερβολὰς αὐτῆς ἢ δύναμις). ὁ δὲ νῦν, αἱ ἢ τ' γοῶντων μακρὰν εἴχης τὰς αὐτὰς ὁδὸς τείνουσιν ἢ. (τὸ γὰρ καὶ ὕψους σὺμβολον.) ἀλλὰ ὀπνέουσι τὸ ὑγρὸν πνεῦμα, καὶ ἐξ ὑπερφοῖης πρὸς ὀρέουσι, τὸ αὐτὸ

XX

αὐτὸ (χημαῖον εἶσι. καὶ γέραναι οὐκ μὴ διαγρόμεναι εἰς ὑψ^{ος}, μηδ' ἐπ' ὀδύσας ποιεῖν τὴν πτήσιν, ἀλλ' ὑπορέφεται εἰς οὐδ' ὅπως, ὅθεν ἐκινήθησαν, τ' αὐτὸ (χημαῖον) ὄσι. *Horns, Hierogl. II. 93.* fideralis scientia gnarum cum significant, gruem volantem pingunt. ἐκείν^{ος} γὰρ ὑψηλὰς πᾶν ἵστα^{ται}, ἵνα στασῇ τὰ νέφη, μὴ ἀεὶ χεμαῖζ^{ει}, ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ διαμείβ^η. Illa enim alte admodum volat, ut nubes è proximo conspiciat, neque tempestate agitetur, atque ita altam agat quietem. *Ælianus Anim. VII. 7.* Δελιόπλους ἀκὺς λέγουσ^{ιν} ἐπὶ ἀεὶ γέραναι ἐκ τ^{ης} πελάγους εἰς τὴν γῆν πετόμεναι, χεμῶν^{ος} ἀπειλὴν ἰσχυράν ὑποχημαῖον^{ος} τῷ σωμένῳ. *Paulorost:* ἐρμῆς ἢ ἐκ τ^{ης} πελάγους, εἰς τὴν γῆν πᾶν ὁρμῇ πετόμενοι, μετετόρονται χεμῶνα. *Et in fine ejusdem cap.* πάλιν περὶ ἐρμῆς εἰ μὲν θαλάτῃσι, καὶ οἱ λιμναῖοι ἐς τὴν γῆν πεσόντες, ὡς ἔοσιτο χεμῶν πολλὸς οὐκ ἀγνοῦσιν. *Plin. N. H. XVIII. 35. p. 456. circa finem:* Item mergia natesque, pennas rostro purgantes, ventum; ceteraque aquatica aves concursantes: grues in mediterranea festinantes.

- (i) *Hippomanes intelligit, quod Plinius, N. H. VIII. 42. p. 211. bis verbis describit:* Vixisse equum septuaginta quinque annis proditur. In hoc genere gravida stans parit, præterque cæteras fœtum diligit. Et sane equis amoris innasci veneficium hippomanis appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu devorat fera, aut partum ad ubera non admittit. Si quis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. *Ilac Harduin. distinxit, Et hac verba:* si si quis præreptum habeat, sequentibus annexuit, non præcedentibus, ut communiter Plinii editores, Et ipse Solinus Plinium transcribens, conjungere; unaque periodo incluse, *Aristotelem secutus, qui H. A. VI. 22. p. 541. eodem modo hac conjunxit, hoc si quis præveniens auferat, odore ejus sollicita equa, surgit: atque ubi olfecit, furit.* ὅταν ἢ τίχη ἵππος, τότε χορὸν ὀδύς καταδίει, καὶ ἀπεοδίει τ^{ὸν} πῶλον, ὃ ἵππος^{ος} ἵππ^{ος} τ^{ὸν} μετώπῳ τῶν πῶλων, ὃ καλεῖται ἵππομαῖες. ἐστὶ ἢ τὸ μέγεθος, ἐλαττον μικρόν ἰσχυρό^ς. τ^ὸ ἢ ἰδίαν, πλατὺ, περὶ φρεῖς, μέλαν. Τὸτο ἐὰν τις φθῇ λαβὼν, καὶ ὀσφραῖται ἢ ὀπῶσθαι, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμὴν. διὰ καὶ αἱ φαρμακίδες ζῆται^{σι} καὶ συλλέγουσιν. *Vide Harduini Emendat. ad Plin. T. II. p. 272. Veneficium vocat amoris Solin. C. 45. p. 53. In quarum (equarum) partu amoris nascitur veneficium, quod frontibus præferunt recens editi, furvo colore, cicatricis simile, hippomanes nominatum quod*

quod si præreptum statim fuerit, nequaquam mater pullo ubera præbet felitanda. De veneficio hippomanis agit & Plin N. H. XXVIII. p. 621. tantas, inquit, in veneficio vires habet, ut affusum æris mixturæ in effigiem equæ olympiæ admotos mares equos ad rabiem coitus agat. Meminit & hujus veneficii Ælian. Anim. III. 17. ex

aliorum opinione, qui volunt, equam statim edito pullo carunculam illam in fronte innatam devorare, hominibus invidentem, ne remedium vim magnam alliciendi ad amorem & libidinem quod habet, assequantur.

Hippomanes hujusmodi recens à fronte nati pulli avulsam & ad buccalens, Ann. 1676. mens. Febr. allatum accurate describitur Miscellan Medico-Physic. Curios. Ann. 8. Observ. 57. p. 96. ut citat Harduin. Not. ad Plin. L. c. quod Aristotelis, Pliniique sententiam præclare explicat ac comprobat.

- (k) Muscas solito majoribus auspungentes, tempestatem portendere, ex Aristonarratur in Geopon. l. 3. p. 7. καὶ μυῖαι ὅτι πλέον δάκνυσαι,

- - - χειμῶνα ἰσμενον δηλοῖ. Arat. in Prognost. vers. 242.

- - - - μὴ εἰ καὶ ἐπὶ πλέον ἢ παροῖσι

δάκνωσιν μυῖαι, καὶ ἐφ' αἵματι ἰμείρωνται.

Aviennus, p. 121.

Cum parvæ defigunt spicula muscæ,
Convenit instantes prænoscere protinus imbrēs.

Ubi Schol. αἱ μυῖαι τῆς ὑγρῆς (φύδρα χαίρουσι, καὶ αἱ τὰς ὑγρὰς ἰσμε-
ας ἰτοῦνται. ὅτι τῶν ὑγρῶν αἰετῶν αἰσθάνονται χειμῶν ἰσμενον, καὶ
τὸ ὥμα ὑγραίνεται, τότε μᾶλλον κατὰ πῦρ καὶ αἵματι ὑγρανομένην
ἐκ ἐπεύχοντι. Nempe quia eo tempore corpora humida ut sint necesse
est, musca quia admodum humidis delectantur, vehementius mordent, ut-
pote sanguine magis delectata. Τὸ χειμῶν τὸν Ἑφοδόν, Eustath. Hexaem.
p. 20. dixit, savitiam maris Allatius vertit, & sic legend. b. l. vocemque
χειμῶν, que videtur excidisse, restituendam puto.

- (l) Locum hunc esse mutilum & corruptum qui vix qui legerit, perspicere pote-
rit, at asferre medelam & genuinam restituere lectionem, sine melioris Co-
dicis ope, difficile erit. Conjecturis magis quam dijudicatione uti par erit.
Primo loco Φεῶν legi non male convenit, est enim lapis quem alii βά-
τταρον appellant, ita auctor Kimnid. p. 58. qui postquam dixerat: Φεῶ-
ν, herba est, qua dicitur βαττάρον, i. e. rana, mala planta. Species autem ut
apiam caninum; nascitur autem in aquis, combustiva virtutis existens. Ad-
dit:

addit: - - Φρω̃⊙ lapis est, quidam dicunt βάτραχο, De secundo loco tres conjecturas apponere libet. (1) Ut legatur ἐπιβίῃ vel, ἐπὶ τῇ βίῃ κέρως ut loquitur Pausan. V. 12. p. 404. noviss. edit. οἱ ᾧ Λιθόποινοι ταῦτα κέρατα Φρω̃⊙ ἐπὶ τῇ βίῃ. Ut intelligatur Rhinocerotis cornu. Alio nomine lapis dicitur. Kimnid. p. 91. qui ei miram tribuit virtutem, sic loquitur: Ἐνὸ κερ̃⊙ animal est quadrupes, simile cervo, unum cornu habens magnum circa nares -- -- hujus cornu vel lapis, qui nascitur in ejus naribus, gestatus dæmonia ejicit &c. Quamvis enim non desint qui duo cornua ei tribuant, tamen sunt & alii qui unum solum memorant. Hinc recte Aldrovand. Quad. bisul. p. 363. col. 1. existimat quibusdam rhinocerotibus duo esse cornua, sed non omnibus. (2) ἐπὶ κεραυνῷ ut restituitur, in fulmine, nempe qui fit vel nascitur. Ceraunium Evax de gemmis appellat, & flammam spernere narrat.

Nubibus illis cœlo cadit ille lapillus,
Cujus apud Græcos restat de fulmine nomen.

(3) Ut vox κέρως retineatur, & in cornibus vertatur, Antiquis fuit persuasum, semina inter serendum cornua boum qua contingant, ab igne consumi non posse, κέρωςβόλα dicta. v. Geop. XV. l. p. 402. Plut. Sympos. VII. Quest. 2. Cur ergo de lapide in cornibus animalium, boum capiti, (forte & cornu) lapillum inesse, & de aliis qua non? tradunt teste Plinio, nascente potuerint scribere, & vim extinguendi ignem ei tribuere, non video. Rectene ansecus nunc non discutiam, sed veterum opinionem ut etiam & clariorem reddam, est quod hac scribam.

- (m) Scorpionum raphani actū perire, tradit & Zoroaster, Geopon. XV. l. p. 400. σκορπίον ἀνακρεῖ ράφανις, (ita pro ράφανι⊙ quod prius legebatur, reposuit Needhamus ex L. 13. C. 9.) ὁπότε γίνονται αὐτοῖς. Loc. cit. p. 364. ex Diophane hac narratur, εἰ δὲ ὡς χυλῷ ράφαι, ἰδ̃⊙ ἐπιμελῶς τὰς χεῖρας τὰς αὐτῶν χεῖρας, ἀφ' ὧν καὶ ἀκινδυνῶς, σκορπίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐνερκετῶν ἐπιλήψεται. (pro ἐπιλήψει quad prius hunc locum occupabat, idem restituit) οἱ ᾧ ράφανιδες σκορπίους ἐπιτηδεύουσι ὡδὸν ἀγρῆμα αὐτῶν ἀνακρεῖνται. De herba thelyphono Theophrastus Hist. Plant. IX. 19. p. 192. & ex eo Alian. Anim. IX. 27. narrat, eam admodum scorpionem occidere, aspersu vero ellebori albi extinctam vitam restitui posse. Τὸ ᾧ θηλυφόνον, οἱ ᾧ σκορπίον καλεῖται, ἀπὸ τοῦ τῷ οἰζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ, ἐπιχυσμένον ἀποκτείνει τὸν σκορπίον. εἰ δὲ τις ἐλθεῖ βόρην λευκὴν καὶ σπασθῇ, πάλιν αὐτῷ φασὶν

(n)

- (n) *Halcyones facrificare bruma, qui dies halcyonides vocantur, placido mari per eos navigabili, Siculo maxime: Facere autem 7. ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus parere, scribit Plin. N. H. X. 32. d. 423. Præterit Aristotel. H. Anim. V. 8. p. 316. qui & Simonidis carmen in testimonium vocat. ἡ δὲ ἀλκυὼν, πικτὴ πρὸ τροπῆς χειμερινῆς. διὸ καὶ καλὴν ἔστιν ὠδιστοῦ γῆρας αἱ τροπῆς, ἀλκυόνες οἱ ἡμέρας, ἐπὶ αὐτῇ πρὸς τροπῶν, ἐπὶ αὐτῇ μὲν τροπῆς. - - λέγει δὲ ἐν ἐπὶ αὐτῇ ἡμέραις ποιῆσαι τὸν νεοτήσιον. ἐν δὲ τῇ λουπῆς ἐπὶ αὐτῇ ἡμέραις, πικτὴν, καὶ ἐκτρέφειν τὴν νεοτήσιον. Additque: halcyonem circiter quinque parere ova. Vid. & Ælian. Anim. I. 36. De numero halcyonidum non convenire auctores, jam observatum à Bocharto & aliis: septem alii numerant, quos non dissidere ab iis qui halcyonia ex 14. diebus constare putant, forte non male dixeris. Nempe potuerint respicere septem sequentes, quibus parit, dies, non præcedentes, quibus nidum extruit. Ovidius id videtur fecisse, Metamorph. L. XI. Fab. 10. v. 746. scribens:*

Perque dies placidos hyberno tempore septem
Incubat Halcyone pendentibus æquore nidis.

De Hygino nollem id affirmare, Fab. 65. p. 113. edit. Munckeri, hæ aves, inquit, nidum, ova, pullos in mari septem diebus faciunt hyberno tempore. Mare his diebus tranquillum est, quos dies nautæ alcyonia appellant.

- (o) *Equos lupi vestigium conculcantes torpescere; lupi talum currum & equorum gradum sistere; Leonem ilicis, lupum vero scilla foliis, obtorpescere, parvis uno eodemque ordine Ælian. Anim. I. 36. εἰ δὲ ὑποπόρριψαι ἀσπράγαλον λύκῃ καὶ πετρώφῃ θίοντι, τὸς αἰς πεπηγὸς ἐκίχεται, τῷ ἵππῳ δὲ τὸν ἀσπράγαλον πατησάντων. λέων δὲ φύλλοις πρίνῃ τὸ ἔχον ὅτι βάλαι, καὶ ναρκᾷ πατῶν, καὶ ὁ λύκος, εἰ καὶ μόνον, περὶ σωλῆος πετῆλοις σκίλλης. Zoroast. Geop. XV. 1. p. 398. λέων ὅτι βάλαι πρίνῃ πετῆλοις ναρκᾷ.*
- (p) *Qua hic habentur, de ciconiis placam foliis vespertilionibus à suis nidis, ovio & nidis abigenibus: de rufa polyrum immobilem reddente, ut de serpente arundine percussa, leguntur apud Ælian. Anim. I. 37. eadem serie non mutato ordine. Ilbi & sequitur, quod in hoc fragmento male ab b. l. translatum in fine inter diosmeia collocatur: καὶ μύρμινα δὲ παλαγίαις νάρθηκι ἐπιπύξ, ἡνυχάζει. εἰ δὲ παλιονάκις, εἰς θυμὸν ἐξάπτουσι. De Polyro Phil., p. 152.*

αἰψάμους αὐτὸν πηγαῖν τὸ θεῖον
κινήσεως ἔρημον ὄντος ἀρεθῆ.

Idemque rutæ sternitur contactibus,
Jacetque motionis expers illico.

Ruta mmales pluribus locis contra animalia inimica suspendere jubet Palladius L. I. Tit. 24. p. 525. edit. Commel. Rei Rusticae Auctorum.

- (q) *De morbis arborum Plin. N. H. XVII. 24. p. 407. Verum ut homini nervorum cruciatus, sic & arbori, ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, hoc est, radices, irrupit vis morbi: aut in articulos, hoc est, cacuminum digitos, qui longissime à toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: & sunt apud Græcos sua nomina utrique vitio. Undique primo dolor, mox & macies earum, partium fragilis, postremo tabes morsque non intrante succo, aut non perveniente: maximeque id fici sentiunt. Caprificus omnibus immunis est, quæ adhuc diximus. pag. 413. Quædam vel ab ulcere tantum. Ficus hanc injuriam spernit, & omnia quæ resinam gignunt. De morbis qui ficus infestant, Vid. & Theophrast. H. P. IV. 16. p. 97.*

- (r) *Mensem Junium hic intelligi, certum est; & ex rei rustica scriptoribus patet. Palladius Mart. tit. 10. de ficu, p. 580. Mense Junio, circa solstitium caprificandæ sunt arbores fici, id est, suspendendi grossi ex caprifico, lino, velut serra, pertusi. Si hoc desit, abrotani virga suspenditur, aut callum, quod in ulmeis foliis invenitur, aut arietina cornua circa radices arboris obruuntur, vel truncus arboris, quo loco target, scarificandus est, ut possit humor effluere. Geoponic. III. 6. p. 80. Mense Junio grossos & caprificos in ficu suspendemus. τὰ τοιαῦτα μὲν ἐν τῇ Συκαῖς ὅντι ὀλιωθεῖς, καὶ τὰ ἱερνὰ κρεμάσονται. Notandum, τὸ θεῖον, poni pro mense à Junone nomen adepti; Junio, quo caprificatio peragenda; & quidem omissa voce μωὸς, nisi quis eam excidisse hoc loco dixerit, & restituendam esse putaverit. Vel etiam ἡ θεὸς dicatur de ipsa Luna.*

- (s) *Ὀλιωθεῖς, ὁ est ficus immatura, grossus; potum serotinum vel raro vel nunquam maturestens. Grossos ergo, ne decidant fici fructus, ex caprifico decerptos & inter se colligatos fico injiciunt. Eustath. Hexæm. p. 10. τὸ ἡμέτερον συκῆς τὸ καρπὸν ἀρδύσον οἱ γηπίνοι ἔτω φυλάττειν. ὅντι ὀλιωθεῖς τὸ ἀρχαῖας συκῆς ἐκδύσαντες ἀπὸ τῶν ἀλγυμένων ἀρδυσάμενοι. S. Basil.*

S. Basil. Hom. V. in Hexaem. p. 65. οἱ μὲν τὰς ἀρχαίας συκᾶς τῶν Φυτῶν συκῆς ἡμερῶν, οἱ δὲ οὖν ὀλιγώθεις ἐκδησάμεναι τὴν ἀκαρπῶν καὶ ἡμερῶν συκῶν τῶν ἀτονίας ἰσχυροὶ ῥέοντα ἤδη καὶ σκεδαννύμενοι τὴν κερπὶν τοῖς ὀλιγώτοις ἐπιχόντες. Aristot. H. A. V. 32. agricolae ficū appendere caprifisci ficus, & juxta easdem caprifiscos ferere scribit, & cur id fiat, ibi exponit. περι-ἀπὶ τὰς τεύχεα πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γέωργοι, καὶ φυτῶν πλεονάζοντων συκαῖς ἐμειβόμενοι. ante ὁπλαστίων inferenda videtur vox non ignota qui de ficu agunt auctoribus, nempe Φυκίαν, alga marina seu fucus marinus, v. Dioscor. III. 100 p. 283. Palladius Lib. IV. Mart. tit. 10. p. 580. postquam dixerat de ficu, Aliqui inter ficarias caprifisci arborem serunt, ut non sit necesse per singulas arbores pro remedio eadem poma suspendi. p. 581. addit: Si fructus suos velut agra projiciet, vel cancrum fluviale cum ramo rutæ suspendunt: vel algam marinam, vel fascem lupinorum, vel radici terebratæ cuneum figunt, vel securi arboris corium sæpe proscindunt. & p. 576. de pomis, algam marinam nonnullos obruere ad radices, si acida nascantur, commemorat. De citreo p. 578. Diligentiores & fimo bubulo adlinunt utrinque, quod summum est, vel marina alga vestiunt, vel argilla subacta, partis utriusque extrema cooperiunt, atque ita in pastinato loco deponunt.

- (5) *Πρὸ μέλιτων leg. μίλτω rubrica, μίλτω, ἡ rubrica, minium. Plin. XXXIII. 7. miltum vocant Græci minium, quidam cinnabari. præcedit: Jam enim Trojanis temporibus rubrica in honore erat, Homero teste. Περι μίλτω Σινοπικῆς, de rubra sinopica, Dioscor. V. 3. & περὶ τεκτονικῆς, cap. seq. Rubrica ficum agram vulgè esse curandam Pallad. IV. Mart. tit. 10. p. 582. Si fructus suos velut agra projiciet, alii rubrica, aut amurca insulsa mista aqua arborem liniunt. Amurca, est sedimentum vel feces olei, ut ex aliis notum. Plin. XVII. 27. p. 418. Uberrimas autem ficus rubrica amurca diluta & cum fimo infusa radicibus frondere incipientium facit. --- In primis autem cavendum, ne ex remediis vitia fiant, quod evenit nimia aut intempestiva medicina, nempe, ut L. 23. C. 7. ait: novissimæ ficus salubriores, quam primæ, medicatæ vero nunquam. & XVI. 27. (al. 28.) p. 267. Ficus sola ex omnium arborum fœtu maturitatis causa medicatur: jam quidem ex portentis, quoniam majora sunt præteritis. Omnia autem celerius senescunt præsecunda. Quin & protinus moriuntur aliqua, cœlo omnem fecunditatem eblandi-*

10:

to: quod maxime vitibus evenit. *Observat ergo Plin. (1) Ficum solam, sua ut pote aetate, maturitatis causa medicari. (2) Non medicatas esse salubriores medicatis, ut & novissimas primis. (3) Praefecundas celerius senescere, & earum radices longissimas, senectutem sentire ociosam* XVI. 31. (al. 32.) *Atque in totum omnem curam fertilitatem adjuvare, fertilitatem senectam. (4) Reliquis sub foliis pomum esse ut protegatur, excepta fico: cui, inquit, folium maximum umbrosissimumque, & ideo supra id pomum: ei demum series foliorum nascitur, quam pomum. XVI. 26. (al. 27.)* *Tom. 3. p. 265. Columella V. 10. p. 299. Ac semper conveniet, simulatque folia agere cœperint ficus, rubricam amurca diluere, & cum stercore humano ad radicem infundere. Ea res efficit uberiorem fructum, & farctum fici pleniorum ac meliorem.* *Democritus in Geopon. X. 48. p. 273.*

Συκὴ δὲ καὶ ἀποβάλλει τὴν καρπὸν ἐὰν συκαμίνα λαβὼν χρίῃ τῆς ταύτης πύλεως. ὁμοίως δὲ καὶ ἀποβάλλει, τὴν καρπὸν, ἐὰν τὰς εἰζας αὐτῆς ἀλαπὴ καὶ Φυκίους θυμαρίους καταπλάσῃ, ἣ ἐν διχρὶ μέλι, σπλινῇ μίλην τὰ πρίματα καταχρίῃ, ἣ ἐλιώθης αὐτῆς περὶ αὐτῆς.

- (c) *Ælian. Anim. I. 37. idem ex piscatorum relato dicit, nempe polyrum in terram progredi oliva ramo in litore posito.*
- (u) *Allium contra feras remedium esse non contemnendum juri gallinaceorum incoctum, scribit Plin. XXIV. 4. Pantheræ leonesque non attingunt perunctos eo (jure) præcipue si & allium fuerit incoctum. XL. 6. p. 22. de alio: serpentes abigit, & scorpiones odore: atque ut aliqui tradidere, & bestiarum omnium ictibus medetur, potum vel cibo vel illitum, quin & lussitu.*

- (x) *σπύχον, ὃ ἐστὶν, ut & neutro genere σπύχον est solanum. Varia solani genera describit Ruellius de Nat. Stirp. III. 110. p. 613. & depingit Dodon. Stirp. Hist. Pempt. III. L. 4. c. 23. 27, 28. inter solana, inquit, unum, hortense est: vesicarium, soporiferum, manicum, &c.*

- (y) *Plin. XI. 33. p. 532. Gignuntur autem (pediculi) & vestis genere, præcipue lanicio interemptarum à lapro ovium. Ælian. Anim. I. 38. mē vestis indutum molestiam & mordacem pruritum pati affirmat. λυκοσπάδα ἐν πύλαις καὶ ἐν τρυφῇ, καὶ χιτῶνα ἐργασαμένη, λυκτὴ τὸν ἡδονῆς ἰδωλὸν γινώσκουσα, ὡς λόγος. Lanam ovium à lapro casa vel maxime pediculos generare & Plutarch. observat & hanc quaestionem cur talis lana sit Φειρώδης, caro autem suavior, inquisitione sua non indignam judicat, Συμπόσι. II. Quaest. 9. quirent miram & plane absurdam de Lycopoliis, L. de*

L. de Ifide & Ofir. p. 677. T. I. commemorat: μανοι γάρ ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίων Λυκοπολίῃ παραβαίων ἐδίδου, ἐπὶ καὶ λύκος, ὃν ἵπὸν νομίζουσιν. Soli omnium Aegyptiorum Lycopolitæ ovem edunt, quia & Lycos, i. e. lupus, quem iidem pro Deo habent. Aegyptii præter Lycopolitæ ovem & bovem venerabantur, unde & Hypselita Hadriano Imper. suos nummos dedicantes in iis ovem quam venerantur exhibent, ut videre licet apud diligentiss. & eruditissimum I. Vaillant, in append. ad Hist. Ptolemaeorum pag. 217. Phile, p. 102.

Χιτῶνα ᾧ λαβὼν ἐκ δορῆς λόκοσάδῃ
Οἷός σε, πρὸ βατὸς, μηδ' αὖτως ἐπιδύχης.
Ποιῖ γὰρ Ὀδύς, κνησμονίᾳ τε καὶ Φρύγῳ,
Παλμῆς ἀτερπείης ἐμβαλὼν τῇ καρδίᾳ.

Ne pastor illo ne induaris tegmine,
Exuta quod dat oviculæ pellis, lupus
Quam dentibus strinxit: namque hæc pruriginem
Cordisque palpitaciones excitat.

Additque & de lapide à cane demorso, quæ nosfer de caprea corde ignibus affo domi suspensio tradit, nempe lites & contentiones eum excitare vino injectum:

Οἶνον ᾧ κυνώδην πρὸς ἐγκρύψας λίθον,
Στάσι, πνηστὶν ἐξεγείρει τοῖς φίλοις.

Quod si lapillum quem canis præmorderit,
Vino ingeras, mox concitabis prælia.

Ælianum secutus qui idem loc. cit. dixit: Ἐρὼν ᾧ καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐν τῇ συνδύσῃ ἐργασίᾳ, δηχθέντι τῷ κυνὸς λίθῳ ἐμβαλὼν τῇ οἴῳ, λυπᾷ τὸν (συμπότης) ἐκρούων.

- (ad) *De stella marina, pisce, Plin. IX. 60. ubi clausi sapientia auctores mirari bellam in mari, affirmat. Ea figura est parva admodum caro intus, extra duriore callo. Huic tam igneum fervorem esse tradunt, ut omnia in mari contactu adurat: omnem sibi statim peragat. & L. XXXII. 4. al. 5. Mala medicamenta inferri negant posse, aut certe nocere, stella marina vulpino sanguine ulita, & affixa limini superiori, aut clavo præcojanæ,*

- (bb) *Erucas, nosum & hortu dirum animal, Raupen, alia frondem, alia erodunt florem, & ut Plin. verbis, XVII. 24. nam. depastam arborem turpi facie relinquunt. Nascitur hoc malum tempore humido & lento. Fit aliud ex eodem, si solacrior inus sit ipsum vitium, idcoque mutavit. Quæ ex Theophrast. H. Pl. III. 16. p. 98. desumptæ: αἱ μὲν, τὰ Φύλλα, αἱ δὲ (καμπὰι) τὰ αὐτὰ, ἕτεραί τῶ ὄντι. καὶ ψυχρὰ τὰ δένδρα. γίνονται δὲ, ὅταν ᾖ ἡ γῆ καὶ τὰ ὀδιεμένα. ἐὰν δὲ ἡπιότα καὶ μαλακὰ, γήινον. Contra erucas varia extant remedia tam veterum, quam recentiorum scriptis celebrata, inter quæ utramque complet paginam portentosum illud & dictu prudendum, multorum, ut fertur, experientia tamen approbatum, à Plinio XVII. 28. paucis his verbis enunciatur remedium: Privatim autem contra erucas, ambiri arbores singulas à muliere incitati mensis, nudis pedibus recincta (jubent.) Ab Apuleio in Geopon. XII. 8. p. 329. Columella, L. 10. in Hortulo suo, p. 412. & sub finem Lib. XI. p. 446. ex libro Democriti περὶ αὐτοφυεῶν, copiosius descriptum. Memorat & inter alia Palladius, lib. I. p. 531. tit. 35. de remediis horti vel agri, & his quod hic legitur adjungit remedium: Contra erucas, semina quæ spargenda sunt, sempervivæ succo madefiant, vel crucarum sanguine. - - Campas fertur evincere, qui fasciculos allii sine capitibus per horti omne spatium comburens, nidorem locis pluribus excitarit. Si contra easdem vitibus voluerimus consulere, allio trito falces putatoriae feruntur ungendæ. Nasci quoque prohibentur, si circa arborum vel vitium crura bitumen & sulfur incendas: vel si ablatas de horto vicino campas excoquas aqua, & per horti tui spatia universa diffundas. Apulejus in Geopon. L. cit. aquam cum anetho & erucis coctam & refrigeratam ut remedium erucas perdens offert, & ea oleo rarisiora jubet. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κήπων καμπὰς λαβὼν, καὶ ἐν ὕδατι εὐψήσας σὺν αἰνιδῶ, καὶ ψυχρὰς περὶ τῶν τοῖς λαχάνοις, ὀλίγοις τὰς ἄλλας καμπὰς. Vide & Encycli Redi Librum de generatione insectorum pag. 176. seqq. de generatione & mutatione crucarum varia exhibentem experimenta, inter alia & hoc notatu digna afferentem pag. 197. Sæpius observavi in foliis ramisque brassicæ & vicinarum herbarum à papilionibus magnam ovorum copiam depositam esse, ex quibus postea crucæ, & ex erucis chrysalides ac tandem ex chrysalidibus papilioes nascuntur.*

(cc) *Geopon. XVI. l. in fine: Ταῦτοι δὲ μυκτηρὰς ῥοδίνῃ χρομένους σκεπῶν.* Tauri, varibus ipsorum rosaceo illitis, tenebris offusis vertigine afficiuntur. *Gracum nomen vocinet Plin. XIII. l. p. 58.* sed divulgata maxime unguenta crediderim rosæ, quæ plurima utique gignitur. Itaque simplicissima rhodini mixtura diu fuit. *U. XV. 7. p. 178. rhodinum* è rosis. *L'huilerosat, Rosen Del.*

(dd) *ἱερὸν*, caprificus, figuier sauvage, ein wilder Feigenbaum / ejus fructus vocatur *ἱερὸν*, *Athen. III. p. 76.* Caprificus è silvestri genere ficus nunquam murescens, sed quod ipsa non habet, aliis tribuens. *Plin. XV. 19. U. alibi: XXIII. 7.* Caprificus, inquit, tauros quamlibet feros collo eorum circumdata, in tantum mirabili natura compescit, ut immobiles præstet. *Quæstiones caprifico ita boves edomentur, ut prope immobiles consistant, Celsus Calcagninus Epistolicæ. Quæst. II. Epist. 15. p. 66.* diligenti indagine explorat, cujusque, utpote viri elegantis ingenii verba non injucunda apponere placet: Res perquisita etiam à Plutarcho in libro τῶν συμποσίων, sed injuria temporum desiderata. Numquid vero id vi illa propria atque insita caprifico evenit, quam Græci *ναρκοπικὴ*, i. e. torporem segnitiamque invehentem vocant, qua & echineis & torpedo inter pisces pollet? nam & caprifici cinere, cui septica & smectica potestas inest, i. e. quæ detergere possit & erodere, medici pro spodio utuntur. An vero odore acri & styptico id contingit, qui vim ferocientis tauri opprimat, compescatque, & quasi obstupefaciat? nam inter ea quæ solent maxime naturam prosterne, odor censetur. - - An profecto id magis accidit obinluetudinem, & inertiam ponderis? est enim caprificus non adeo multæ sarcinæ: quare ex eo clypei militares faciles admodum & commodi gestari fiunt: licet alia causa potior, quod accepto ictu lignum id statim coalescat & plagam contrahat. Eo itaque taurus oppressus novitatem levitatis admirans consistit: & qui majori sarcinæ obluetaretur, ad minimam immobilis manet. *Ad hunc simpliciter refert Plutarch. Sympos. II. Quæst. 7. p. 1138.* ἄρεσθαι τῶν τῶν αἰσθημάτων καὶ ἀσθενεῖν σκεπῶν. *U. VI. Sympos. Quæst. 10. pag. 2239.* ubi inquiris cur carnes mactata si de ficu suspendantur, mox tenebuntur; καὶ τὸ πρὸς τῶν τῶν λεγόμενων, ὡς ἀρεσθαι (καὶ ἀσθενεῖν) ὁ χαλεπώτατον, ἢ συχίαν ἢ καὶ ψάνσας ἀείχεται, καὶ ὅπως ἀφίστησι τὸ θυμὸν, ὡς αἰετὸς ἀπομαρμαρμένον. τὸ δὲ πλεῖστον αἰτίαν καὶ διὰ

- μιν ἢ ἀριμύτης εἶχε. V. & Aldrovand. *Quadrup. Bisulcor. Hæst. L. I. p. 40. edit. Franc.*
- (cc) Zoroast. Geopon. XVII. γαλατίας γίῃθι θυμιαμὸν ἢ τὴν ἐρπετὴν δάκνει. Orphens de lapidibus, p. 2. o. οὗ ἢ κνίσθησι ἐλαύταν ἐρπετὴν τήρψει. te vero sumo reptilia fugans, delestabit.
- (ff) Berytus in Geop. XIII. 12. p. 369. εἰ ἢ δάξαι αὐτὴς βάλει καλὰ καρπὸν θυμιασόν. Si mīscas abigere sis animus, chalcantenum suffumigato. chalcantenum est vitriolum, Vitell/ atramentum sutorium viride. Plin. XXXIV. 12.
- (gg) Βόδιλλα, (1) arbor, qua & Βόδιλλον Dioscor. L. 30. bdellium dicitur, nigra, magnitudine olea, folio roboris, fructu caprifisci natumque: (2) gummi ex arbore bdellio quod manet, estque duplex: Bactrianum, quod benivinum officinarum, benioio sive benzoïn, odore jucundo gratum, sunt qui interpretantur, estque vel nigrum vel subalbidum quod prestantissimum: aliud à Bactriano diversum, à Dioscor. descriptum, quod gummi animi esse à Eufimius quod appellatur & in officinis prostat, sunt qui affirmant. V. Harduin. ad Plin. XII. 9. T. III. p. 16. (3) Βόδιλλα birudo, sanguisuga est, & hanc significationem b. l. obtinere certum est. Pallad. L. I. tit. 35. pag. 531. Extinguntur cimices amurca & felle bubulo, lellis aut locis perunellis, vel foliis edera tritis ex oleo, vel incensis sanguisugis. Didymus in Geopon. XIII. 14. p. 370. Florentinum testem adducit, cimices suffitu birudinum necari, & vice versa hirudines inserfci cimicum suffitu, κόρες ὑποθυμιαμώνας βόδιλλας αἰσχροῖν, βόδιλλας ἢ τὰς κόρας. V. & C. 17. p. 373.
- (bb) Φθίρες περὶ βάτων, Ἐφασχάμψε. Recte ut omnem ambiguitatem & cavillandi occasionem excludat. Oves pediculis laborare certum est, & sepe hoc malo & huiusmodi animalibus scateri ex pastorum narratione constat. Hinc Didymus in Geopon. XVIII. 16. p. 457. εἰς Φθίρες ἢ κρότωνας ἐχθρὰ σφενδαμνὰ ρίζας κοπήσει, καὶ ὑδάτι αὐτομβληθέντι ἐψητοί, καὶ ἐπικύσει δαπὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ῥάχμιον τὸ ἐπὶ τὴν ἀναζάνην, ἐγχεύσει τὸ πηχίον, μέχρις ἀνδρίου & σώματι δέλοι. Si pediculos aut vicinos habeant oves, radices sphendammis, i. e. aceris contundantur, & aqua addita coquantur: & postquam à capite usque ad extremam spinam partem, lana tota tonderis, aqua illa tepida infundatur, donec penetret in universum corpus. Ulysses Aldrovandus vir fide dignissimus, ego, inquit, & pastoribus Alpigenis non semel intellexi se ovium pediculos albo doctergere helioboro: L. L. d. *Quadrup. bisulcor. p. 182. ubi de ovium morbis eorumque cura.*

curatione tradit. Plin. N.H. XI. 33. id omnino non negat, sed pilos habentium asinum tantum immunem hoc malo credere, & quasdam nempe oves pronunciat: & quid si errore proprio non aliorum qui praverint id statuisse, nonne propterea fabulosis historiis annumerandum esset? Variis in rebus recte an secus sentiant homines, statuere haud proclive est, at in talire ubi accurata indago facilis, & ἀντιψία non difficilis, pastores & oves alentes interrogare licet, si oves ipsas inspicere non libet; Plinium aut Arist. errantem sequi non decet. Lectionem Plinii cum Dalechamp. non esse sollicitandum, sed ut falsam opinionem continentem rejiciendam, arbitror. Aristot. H. A. V. 31. boves & pediculis & ricinis infestari, oves vero ricinis solum affirmat: οἱ γὰρ βόες ἐχούσι ἀμφοῖν. τὰ γὰρ οἶα βόων καὶ αἰγῶν κρότωνας, φθίγγας δὲ οὐκ ἔχουσι. Vid. Vlitium ad Nemesiani Cyneg. p. 388. Plinium ex ingenio emendantem & de ricinis differentem. Ricini nihil aliud, inquit, quam pediculi pecuarii, aut vermes saltem sunt. cimsq. ex Glossis: Ricinus κρότων, & φθίγγ. Item, φθίγγ, ἡ γὰρ κρότων, ricinus. Φθίγγας, ἢ αὐτὸν λέγουσι, ricinosus. Si ergo κρότων pediculus est pecuarius, Aristotelis distinctio nulla, si non est, sed aliquid plane diversum, falsa. Vide & Clar. Vir. Franciscum Redi in Libelli de generat. insector. p. 205.

- (ii) Idem Albertus Magnus his verbis tradit: Si serpens superoccurrit pręgnanti, abortit, & si occurrit ei dum parit, accelerat partum. Mulierem si amphibisanam transcenderit, Galen. de ther. dixit abortum facere, Plin. viperam. XXX. p. 764. Viperam mulier pręgnans si transcenderit, abortum faciet: item amphibisanam, mortuam. duntaxat. Nam vivam habentes in pyxide, impune transeunt; etiam si mortua sit; atque asservata partus faciles pręstat vel mortua. Mirum, si non asservatam transcenderit gravida, innoxiam fieri, si protinus transcendat asservatam. Sed hac distinctio non tantum mira sed & absurda videtur ac putida: rectius nos servaria distinguens pręgnationis & partus tempora, pręgnanti abortum, parturienti accelerare partum affirmat, nempe ideo quia partum accelaret, & abortum facere & celeres partus efficere, diverso & distincto tempore, recte dicitur. Ita de cyclamini (panis porcinus alias vocatur, Erd. Heppfeli (Sau. Brodt) radice; de qua Plin. XXV. 9. tradit, si pręgnans eam transcenderit, abortum fieri: at Theophrast. H. Pl. IX. 10. ad accelerandum partum utilem esse alligatam affirmat. ἀρχὴν δὲ τῆς ῥίζαν καὶ εἰς ἀκμαιοτέρω ἐπὶ αἰσθητῶν, καὶ εἰς φίλτρα. Plin. XXVII. 12. Pręgnans si edat eam (onosma, i. anchasam de generem, ut censet Harduin. in not.) aut supergredia-

tur: abortum facere dicitur. *Idem* & Dioscor. III. 147. de eadem herba tradit: Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἐγχοῦνται τὴν μίαν, ἐκτεταγμένα. L. XXV. III. Plin. Carnes, inquit, lupi edisse parituris prodest: aut si incipientibus parturire sit juxta qui ederit. Et paulo post p. 646. ungulas asininas parvum quidem evocare, sed & simul necare tradit. Ungulæ asininæ, inquit, sufficere partum maturant, ut vel abortus evocetur: nec aliter adhibentur, quoniam viventem partum necant.

- (kk) *Ælian. Anim. VII. 7. grues quiete volantes serenitatem & tranquillitatem præagere scribit: πετόμεναι δὲ ἀεὶ ἡσυχῇ καὶ εὐφρούνῃ ἀνημείωνται ἡνίκά καὶ εἰσέλθωσι αἴρη.* Aratus Dioscor. de grunibus hac tradit, v. 345. seqq. edit. Oxon. p. 138. Grotio interprete: p. 34.

Namque grues venturæ imitantur tempora brumæ:
 Si subito veniunt, densisque per æra turmis
 Immixtis festinat hyems, si tardius illæ
 Agmine non uno, non uno tempore tendunt,
 Lenis hyems serum veniens fata sera juvabit.

Nempe quia sunt impatientes frigoris, si sentiant hiemem instare asperam, magno conatu gravibusque turmis aufugiunt: si tardam aut levem fore præsentiant, tarde quoque & parvis turmis migrant. Plin. N.H. XXIX. 35. Grues silentio per sublime volantes, serenitatem (præagiunt) sic noctua in imbre garrula: at sereno tempestatem. Vide & Aldrovand. Ornithol. T. 3. L. XX. p. 345. qui grues turbulentem vociferantes, & turbato ordine volantes tempestatem atrocis minas significare notas.

- (ll) Τρυγὴν & turturem avem & piscem qui pastinacæ dicitur significat, τρυγὴν piscem pastinacæ apud Aristot. H. A. V. 3. hinc recte noster ut & Parthenius Erot. ἀνὰ τὴν θαλάσσιαν τρυγὴν, itemque Dioscor. Theriac. C. 24. pag. 435. θαλάσσιαν distinctionis gratia addunt. Quamvis re ipsa inter hanc avem & piscem ingens interfit discrimen, tamen ambiguum vocabulum eruditum Hori interpretem in errorem induxit, ut turturem pro pastinacæ generaret, & avem loco piscis in Vers. Lat. reponeret. Ambiguitas vocum, cui accedunt & alia in veterum scriptis quæ difficultatem pariant & obscuritatem, facit, ut interdum in Græcorum interpretatione tota via errent & misere impingant homines docti & non vulgariter eruditi. Indicanda sunt

sunt, occasione dam, eruditorum virorum errata, sed non aceto abluenda, aut contumelia vindicanda. Male ergo agunt & sibi ut & rei litteraria pessime consulunt vitio suo creati consores, qui ob vocula Græca aut Latina non rectam interpretationem littem intendunt, voces acerbæ viris de Rep. Litter. bene merentibus insensant, minantur, eos contumeliose exagitant & insectantur. Ego neminem nomino, nominibus viventium parvens, eorumque injuriis ac maledictis passim obviis & toties repetitis onerare ac sardare chartam nolo; improbitatem & maledicendi consuetudinem tantum illis exprobro, & ut sibi parcant, & Reip. Litteraria consulant hac scribo. Talis scribendi turpitudine & alios contemptim deijciendi consuetudo ipsis litteris magnum adfert contemptum, ita ut in ore & sermone fere omnium sit, litterarum ac honestarum artium studia potius esse negligenda quam colenda, contemptusque earum ubique crescat. Neque desunt qui in culpam convertunt ipsas Musas, quasi ad insaniam & furorem suos adigerent cultores. Vulgus enim, quod hominum propriè est, in ipsam rem transferre, ac vitaliteratorum ipsis litteris ac litterarum studiis solet tribuere. Præterea absterrent viros eruditos à scribendo & utilia in publicum proferendo, qui non obscure indicant præclare secum actum silatendo & non scribendo gloria fructum carcant, ut ne malevolorum & obrectatorum aculeos sentiant. Iniqui in se, dum quod pati nolunt, aliis faciunt. Nemo enim, nisi plane insanus sit & cum ratione insanire velit, contumeliis delectatur, & ut obphrasin aut voculam aliquam non satis bene intellectam conviciis proscindatur operose & vulgo risui exponatur, libenter audit. Aliis ergo id facere non deberet. Neque ea ratione sibi met consulunt malevoli illi censores, qui omnem eruditionis laudem in vituperandis aliis positam esse putant; suam eo modo non invenient, quamvis alienam obscurent. Non obrectatione aliena scientia & diligentia, sed demonstratione solida eruditionis, & approbatione virorum vere eruditorum, gravium ac honestorum, fama acquiritur æterna & laus non moritura. Ruvusculos imperitorum hominum ac studia vulgi, imanis ac iniquus iudex qui solet esse dignitatis, forsitan acquisituri sunt, nam maledicentia & conviciis delectatur, vera eruditionis ac probitatis laudem nisi apud sui similes, nunquam consecuturi. Neque idcirco sunt eruditi quod errores aliorum in scriptis inveniant, & interpretationes non recte factas videant, hoc enim & minus docti & non plane eruditi interdum perspicunt: sed sunt maledicti, quod errata ut vulnera exacerbent, & sæpe invidia, ubi non sunt, quarant, & ubi non apparent, inveniant. At sint eruditi, vivi nomenclatores, & omni-

nam vocabulorum periti, in interpretando ita felices ac elegantes atque a
 omnis labis securi, ut nullus error aut obscuritas in ipsorum libris invenia-
 tur: nisi accedat probitas & humanitas, nullum studiorum fructum, nisi
 inanem & in proprium contemptum vergentem eos reportaturos certum est.
 Et sic enim prudentia è libris hauriri non potest, librorum tamen pervolutatio
 ad vitam probe & prudenter insititendam & formandam ducere debet, ut
 caveamus, quantum efficere possimus, ne quid in nobis insigne vitium fuisse
 dici queat, alias omnis eruditio omnisque scientia studium nihil nobis
 prodest.

Sine exceptione enim laudari non potest, praeclare eruditus, ac
 insigniter iracundus & vitiosus: neque enim eruditorum convicia desinent
 esse vitia, sed sunt turpiora.

Hic enim, ut recte Laetantius insit, L. 1.
 C. 21 p. 80. sermocinatur, potius scelerati sunt habendi, qui, cum
 liberalium disciplinarum studiis expoliti, ab humanitate desci-
 scunt, quam qui rudes & imperiti ad mala facinora bonorum
 ignorance labuntur.

Faciliter irasci levis animi esse ac infirmi, ne-
 gari non potest, etiam si improbitas perversitasque hominum nos commoveat, ac
 nobis prater opinionem accidas: sic animo incitari, ut ab omnibus nostra
 desideretur humanitas, insignis est turpitudine & inhumanitas, quas vehe-
 mentiores animi concitationes, si maledicta & contumelia, qua abhorrent à
 litteris & ab humanitate absunt, sequantur, summa est acerbitas. At ni-
 hiltam deformis, ut recte Romanus ille orator pronunciavit, quam ad sum-
 mum imperium, adde, & summam eruditionem, acerbicatem natura
 adjungere: nihiltam pulchrum, tam optandum, quam ceteris virtuti-
 bus moderationem animi addere, ac in oculis ac auribus hominum pone-
 re.

Turpissime igitur agunt & acerbicatem animi sui produunt, qui vi-
 ros de Rep. Litteraria bene merentes ob errorem in interpretatione commis-
 sum acerbe exagitant & contumeliosis verbis onerant. Rectius agerent,
 si omnem operam ad hoc adhiberent, ut furorem animi extinguerent, &
 maledicendi consuetudinem dedicerent, & sic ad scribendum erudite & mo-
 derate sine ulla iniquinquam contumelia se accingerent. Si velint probi es-
 se, meditentur resistendum iracundia, qua ut & furor mentem precipitant;
 cum jam maxime animum moveat, tum diligentissime linguam esse conti-
 nendum, non ad pugnam erumpendam. Summum igitur studium sit ad
 animi tranquillitatem obtinendam, moderari animo & orationi, cum sis
 iratus tacere, non aculeatis dictis ac atrocibus maledictis iracundiam pro-
 movere, errores aliorum si qui sint, modeste indicare, non fingere aut acerbe
 exaggerare.

Extincta iracundia & acerbicite animi cunctis, bello Gram-
 maticali

maticali fonte desistent, sibi ipsi silentium imponunt, & aliis immerito succurrere & injurias imponere desinunt.

(mm) *Ælian. Anim. VII. 8. πρέβαντα ὅρῳ ἤσαντο τὴν ὁπλῆν τὴν γλῶ. ἐοικε σιμῶναι χειμῶνα. Aratus in Prognost. v. 350. seq. edic. Oxon. p. 138.*

Εἰ δὲ βόεις καὶ μῆλα μὲν βεβήκοντες ὁπώρην.
Γαίαν ὀρύσσουσιν, κεφαλὰς δὲ αἰέμενιο βορῇ.
Ἄντια πίωσιν, μάλα κεν τὴν χεῖμαρον αὐτῇ
Πληιάδες χειμῶνα πατερχειμῶνα φερέοισιν.

Quæ iam reddis Grecis:

Si gravido autumnop pecudes & bucera secia,
Effodient pedibus glebas, obnixaque vento
Sustentant capita, horrendis furibunda procellis
Surget hyems, nostros fugiet cum lucida visus
Pleias, & miseros vexabit bruma colonos.

Nempe ob crassum aërem quia calor naturalis inclusus deorsum vergit, pedes jactant, terramque fodiunt. Scholiastis verba hic sunt transcribenda:

Εἰ δὲ οἱ βόεις καὶ τὰ μῆλα ἤγαν τὰ πρέβαντα ἐν τῇ περὶ ἀρκτὴν ἔ φθινωπώρῃ τὴν γλῶ τὴν ποτὶ ὀρύσσουσιν, τὰς δὲ κεφαλὰς πρὸς βορείαν ἀντιπίωσιν, χειμῶν γνῶσται μέγας καὶ τὴν τὴν πλειάδων δύσιν. ἐὰν δὲ μάλλον ὀρύσσουσιν, μείζονα δὲ τὸν χειμῶνα προσδεχόμενοι, καὶ ἀσύμφοροι φύσει τε καὶ στικῇ καρπῷ. ---- ἐπειδὴ μασιδουμένη δύσιν ψεξεως, ἀπὸ πλεῖστον θερμότητος, ἥτις ἀπὸ τὴν θερμότητι ἐγκλείεται τοῖς ζώοις. *Geoponic. I. 4. inter prognostica μακροτέρων χειμῶνωνρονίσιν: ἐὰν τὰ βοσκήματα τὴν γλῶ καταρυνθῇ, καὶ τὰς κεφαλὰς πρὸς βορρᾶν τείνῃ, χειμῶνα μέγαν προσαρμόσει. De canibus Aratus, v. 430. -- --*

καὶ γὰρ τὴν κύνων ἀρῶντα (pro quo al. ἀρῶντα) ποτὶν.

Ἀμφότεροι, χειμῶν ἐπὶ χειμῶνιο δοκῶν.

i.e. interprete Avieno:

Proteridit tibimet canis id præsentia multam
Tellurem fodiens - -

Ubi Schol. ὀρύσσοντες, καὶ οἰοῦν βαθεῖαν αὐτοῖς κοίτην ἀτρεπίζοντες, χειμῶνα σημαίνουσιν. ὁπότε γὰρ τὸ εἶδος ἐν γαστρίᾳ, ὡς περ καταδυσὶν τινα ζητῶντες, τὰ αὐτὰ σημαίνουσιν. ἥ ἐστὶ φιλοψυχία ὡς οὐκ ἔστιν, καὶ χαίρων δὲ τῇ ἐσθλῇ χειμῶνι, σκάνθη τὴν γλῶ πιῶν.

- (an) Pro τροοπικά leg. πελοπικά, vel πελοπιήματα, πελοπιήματα esse Hesych. idem quod πρόβατον. Aut πελοπία; οὐκ αὐτὸ, πελοπία, πελοπιήτων, τὸ enim recte dici notum est. Vel βοοπήματα; πετορα, animalia quæ pasuntur; Avienus Aras; Paraphrast. p. 123. edit. Grop.

Pecudes si denique terram
Lanigeræ fodiant, caput aut (al. at) tendatur in arcton
ructæ thra concitus imber.

- (an) *Ælian. Anim. VII. 8.* Βόες ἐὰν βοᾷ καὶ ὁσφραίνηται τὸ γῆς, οὐκ ἀνάγκη. *Theophrast. de signis pluviarum* Sc. p. 418. βόες τὰν πελοπίαν ὁππῶς λαίλαξ, χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημεῖν. ἐὰν δὲ εἰς τὸν βοῶν ἀνακύνῃαν ὁσφραίνηται, ὕδωρ σημεῖν. *Plin. XVII. 35* p. 347. Et boves cœlum olfactantes, sese que lambentes contra pilum. (ita Edit. *Venet. an. 1496.* expressit & *Hardum.* edidit, quamvis MSS. legant; contra pluviam.) *Aratus, v. 222.* edit. *Oxon.* p. 122.

Καὶ βόες ἤδη τοι παρ' ὕδατος ἐνδοιο,
Οὐρανὸν εἰσπνιδόντες, ἀπ' αἰθέρος ὡσφραίνουσιν.

Grotio interprete:

Mollipedesque boves spectantes lumina cœli;
Naribus humiferum duxere ex aëre succum.

Ubi Schol. p. 122. & 123. hac habet: οἱ βόες ἡραιωμένους καὶ ἀσφαλισμένους ἔχοντες τὸν μυκτῆρα, αἰσθητικώτεροι μάλλον εἰσι --- οὔτε, τῶν τε αἰσθητικῶν τινῶν ἐκ τῆς αἰθέρος ἀκροσίας αἰσθάνονται, ἀφορῶντες ὡς τῆς τῶν ὕδατος, ὁσφραίνονται τὴν αἰθέρ' παχύτητα, πρὶν ἡμέτεροι τὸν ὕδωρ. --- οἱ βόες ὀππῶς τὸν αἶρα, καὶ ὡσφραίνονται τὸν ὁσφραίνονται. *Virgil. Georg. I. inter varia tempestatis ac imbris signa* & *hæc recenset, v. 374. seq.*

nunquam imprudentibus imber
Obfuit: aut illum surgentem vallibus imis
Aëriæ fugere græves: aut bucula cœlum
Suspiciens, patulis captavit naribus auras.

- (pp) Νόσθης ferula, à ferulagine non differre videtur nisi magnitudine; *Theophr.* *H. Pl. VI. 2.* p. 120. ἡ δὲ ἐν Φανερῇ φύσις ἀμφὸν ἐμοῖς, πολλὴ καὶ τὸ μέγεθος. ὁ μὲν νόσθης γινεῖται μέγας σφραῖρα. ἡ δὲ νάρθηκα μικρὰ.

καὶ μονόκαυλα δὲ ἄμφω, καὶ γονατώδε. ἀφ' ὧν τὰτε φύλλα βλα-
σκάνει καὶ καυλοὶ τινες μικροί. βλασκάνει ὃ ὥσθ' ἀλλὰ τὰ φύλλα. -- καὶ
ἡ βλάστησις ἔστ' ἡρῶς, πρῶτον μὲν τῶν φύλλων, ἔπειτα ἔκ' αὐτῶν, καθεύπει
τῶν ἄλλων. εἰζάν ὃ ἔχει βαθεῖαν, ὅτι δὲ μονόριζον. Natura ferula-
rum murænis infestissima est, tactu siquidem ea moriuntur.
Plin. XX. 23. Ὁ, XXXII. 2. p. 835. fuste non interrimieasdem ferula
protinus.

- (99) Pro φθγγόμοις forte rectius leg. πετόμοι, volantes. Si prius re-
tineatur, placide, quiete ac tenuiter murmurantes aut loquentes, explican-
dam erit non singultu latrantes, vel carptim vocem resorbentes; Insciniam
interdum secum murmurare Ὁ Plin. X. 29, 420. dixit. Ventos enim Ὁ ven-
tosum imbrem tales voces significare perhibet Plin. XIII. 35. p. 546. his
verbis: Corvique singultu quodam latrantes, seque concutien-
tes, si continuabunt, ventos: si vero carptim vocem resorbe-
bunt, ventosum imbrem. Ὁ X. 12. pessima eorum significatio
cum glutunt vocem velut strangulati. Qui Ὁ c. 38. ejusd. libr.
observat de avibus: Sine voce non volant multæ, aut è contrario
semper in volatu silent. Idem fere Ὁ in Georog. 1. 3. p. 6. narratur:
καὶ κορώνη -- νυκτὶς σφοδρότερον κρώουσα, καὶ κόρακες καὶ κολοιοὶ
ἀθρόως ὅτι φαινόμοι καὶ κρώοντες, --- ὁ μὲν σημερινός. Ex his
id desumptum, qui in Prognost. v. 231. seqq. ed. Oxon. p. 124.

Δὲ πτε καὶ ἡμεῖς κορώνη, καὶ φύλα κολοῖν,
ἴδατες ἐρχομένοιο Διὸς πάρα σῆμ' ἐγνόντο,
φαινόμοι ἀγέλην, καὶ ἰρηκεῶσιν ὁμοῖον
φθγγάμοι καὶ πῦ κόρακες Διὸς στελαγμῶς
Φωνῇ ἐμμήσαντο πῶ ἴδατο ἐρχομένοιο.

Qua eleganter Ὁ feliciter ita Grotius reddidit. p. 31.

Corvus & atratis velata monedula pennis
Venturo terras madituras imbre monebunt,
Accipitrum in morem, si magnis garrula turmis
Agmina concelebrent: gravibus vox attula guttis
Corvorum: pluvias prædixit læpe futuras.

Ἰβὶ δὲ τοῖς ἡμεῖς κορώνη, καὶ οἱ κόρακες, καὶ οἱ κολοιοὶ καὶ Κοροφίω καὶ
ἀγέλης φαινόμοι, ἔκ' Διὸς ἐρχομένοιο, ἴδατο, οἷον χειμῶνι ἐπιμύ-
σητόν ἐστιν ὅτις ἰεραὶν ὁμοῖως φθγγάμοι, δηλονότι. ἔξ' αὐτῶν
κορώνη.

περυσσίζοντες. βιάσθη γὰρ ἡ τ' ἰσραήλων Φωνή. --- καὶ μιμήσθαι πὺν
ἀπὸ τ' στελαγμῶν ὑπόφον κόρακες, ὑπὸν περυσσίζοντων. --- καὶ οἱ κόρα-
κες ὑδατῶν καὶ ὁμιλῶν γησιμῶν ἐμιμήσαντο τῇ Φωνῇ οὗν μεγάλως στε-
λαγμῶν, ὥς, κλαῖν.

Et v. 290.

Χειμῶν ὅμως σῆμα καὶ ἐντεῖα γὰρ κορώνη
Νύκτερον αἰέδουσαι, καὶ ὥς βεῶντες κολοιοί.

Sæcula passa novem cornix tibi signa procellæ
Nocte dabit stridens, serumque monedula cantans.

Περὶ οὐρανόφ. de signis pluviar. p. 418. κόραξ πῶς μεταβάλλει εἰσὺς
Φωνάς, τῶν εἰς ἑαυτοῦ Φθίγγηται καὶ ὁπρὸς ἑαυτὴν καὶ τινὰς, ὥς
σημαίνει. καὶ εἰς οὐρανὸν ὄντων πολλὰς μεταβάλλει Φωνάς, καὶ εἰς οὐρα-
νὸν ἑαυτοῦ ἐλπίδας. καὶ εἰς τὴν οὐρανὸν, εἰς τὴν οὐρανὸν οὐρανῶν, μιμήσθαι
τῇ Φωνῇ οἷον στελαγμῶν, ὥς σημαίνει. εἰς τὴν κόρακα, εἰς τὴν κολοιοί,
αὐτὸν πῶς καὶ ἰσραήλ ὥς, ὥς σημαίνει. καὶ εἰς κόραξ ὥς, καὶ
τῇ εἰσὺς Φωνῇ καὶ ὁπρὸς ὁπρὸς, ὥς σημαίνει. *Eliañ. Avim.*
VII. 5. Κόραξ δὲ αὐτὸν, καὶ κορώνη, καὶ κολοιοίς δὲ αὐτὸν εἰς ὁπρὸς
καὶ, χειμῶν ὅμως ἑαυτοῦ τινὰ ὁπρὸς ἑαυτὴν διδάσκει. Κολοιοί δὲ ἰσραή-
λ, καὶ πῶς καὶ πῶς καὶ πῶς, καὶ πῶς καὶ πῶς, καὶ πῶς καὶ πῶς, καὶ πῶς
καὶ πῶς. Κορώνη δὲ ὁπρὸς ὁπρὸς, καὶ πῶς καὶ πῶς, καὶ πῶς καὶ πῶς,
καὶ πῶς καὶ πῶς. *De his & aliis ætius præsignis qua ventos de-
nunciant, pluvias portendunt, tempestates significant, serenitatem promit-
tunt; notandum alia aliis effecertione, & si duo vel tria insimul, firmiorem.*
Avim, Prognost. v. 410. edit. Oxon. p. 145.

Τῶν μὲν καθ' ἑαυτὴν, καλὸν δὲ τῇ σήματι σήμα
Σκέπτεσθαι, μᾶλλον δὲ δεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν
Ἐλπωρὴν τελεῖν. τῇ δὲ καὶ ἰσραήλ.

Verbi Grotii:

Hæc ne despicias; sed signum jungere signo
Esto memor, geminis rem præsignantibus unam
Spes subeat: torpida rata sit fiducia signis.

*Scilicet p. 146. ita Avim mentem exprimit: τῶν καὶ σημαίνει εἰς βεβαίως
βεβαίως καὶ ἀκριβῶς ἑαυτοῦ, καὶ ὁφείλου ὥς εἰς σημαίνει πιστεύειν, ἀλ-
λά καὶ δεῖν. εἰς μὲν τὴν καὶ τῇ καὶ τῇ, βεβαίως καὶ ἰσραήλ.*

ὅτι πολλὰ πενήματα ἡμῶν οἱ θεοὶ παρέχουσιν, καὶ ἡ μόνον δι' ἡλίας, καὶ σὺ
 χλοῆς, ἀλλ' ἡδὴ καὶ ζῶων, καὶ ἑρπετῶν, καὶ φυτῶν, καὶ ἄλλων παυστηρίων,
 δακρυὶς ὅτι διὰ πῦνταιν παροισθῆναι ἡμῶν οἱ θεοί.

CAPUT XXX.

De

Polemone, Herode Attico, **ARISTIDE** Adriānensi, Adriano,
 Himerio, & aliis quibusdam Oratoribus
 atque Sophistis.

Tres Oratorum Græcorum ætates. 1. Ex tertia ætate Polemo. 2. ubi obiter de alia novem hoc nomine, ibid. Herodes Atticus. 3. Aristides. 4. Ejus scripta edita, 5. Deperdita. 6. editiones. 7. Alii Aristida. 8. Index scriptorum ab Aristide memoratorum. 9. Adrianus. 10. Severus & Callinicus, ac Theodorus Basilaca. Excerpta Rhetorum & Sophistarum ab Leone Allatio edita. 11. Himerius. 12. De Demade. 13. & Lesbouthe. 14.

I.

JAm à Philosophis ad Rhetores divertere placer, atque dicere de Oratoribus tertiæ ætatis, quorum monumenta quædam ad nos pervenerunt. Tres enim Oratorum Græcorum veterum *Φεῶς* sive proventus potissimum enituisse, observat post alios scriptor antiquus argumenti in Aristidis Panathenæicum, a) primam

- a) Verba ejus hæc sunt: Τρεῖς Φεῶι ῥητόρων γενέσθαι. ὧν ἡ πρώτη Περικλῆς, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους ῥητορεῖς. ἡ δὲ δευτέρα

nam quidem in qua Pericles, Themistocles, Alcibiades, alii, qui dicere cum laude contenti, nihil quicquam scriptum post se reliquerunt. Alteram, qui dicendo quidem sui ipsorum ætate celeberrimi, tum apud posteros non minus claruere scripto consignatis orationibus. In hac decem illi eminent Andocides, Antipho, Demosthenes, Æschines, cæteri; de quibus dixi libro 2. capite ultimo. Tertiam denique in Asia nec minus Athenis inclitorum Sophistarum, quorum Philostratus memoriam celebravit, licet paucorum ex illis scripta quædam restant, ut Herodis, Polemonis, tum maxime Aristidis, de quo igitur paullo diligentius, de cæteris brevius h. l. disseram, alios deinde quosdam, licet antiquiores supra adhuc mihi indictos, quorum una alterave oratio ad nos pervenit, subjuncturus: juniorum vero ut Libanii ac Themistii notitiam servaturus suæ ætati suoque loco, quem liber quintus illis assignabit.

II. *Antonius* POLEMO b) patria Laodicens, ex consulari

τίμα ἐγγράφως, ἥς ἐστὶν Ἀθηνοδότης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἰσοκράτης καὶ οἱ συν' αὐτοῖς, καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν δεκάς. καὶ αὗται ἐν αἷς δύο Φοραὶ ἐν Ἀθῆναις γεγονόσαι. Ἡ δὲ τύχη καὶ τῇ Ἀσιατικῶν διαρίτω Φορᾷ, τὴν ἑξῆς ἐπ' ἐκείνῃ, ἥς ἐστὶν Πολέμων, Ἡρόδης, Ἀριστείδης καὶ οἱ κατὰ τὴν τῶν χρόνων γυγνόμενοι ῥήτορες. Ex his recentioribus Rhetoribus ad exemplum veteris Atticæ decadis itidem decem Oratores selegerunt, sive *Ἀθηναίων δεκάδα*, de qua Suidas in *Νεώσοις* ③. Et quando laudibus & plausu extollere dicentem aliquem volebant, vocarunt *ἐνα ῥήδεα*, ut Herodi Attico contigisse refert Philostratus lib. 2. de Sophistis p. 564. editionis præclaræ G. Olearii.

- b) Diversus est hic Polemo, quem prænomine Antonium vocatum docent Marmor Oxoniense 28. p. 95. edit. Prideauxii, & Epistola Hadriani Imp. apud Philostratum pag. 531. editionis Lipsiensis: Diversus inquam est hic Polemo 1) à Polemone Platónico Xenocratis, & altero juniore, Plotii discipulo de quibus utrisque dixi lib. 3. cap. 3. 2) à Polemone Physiognomicon scriptore, quem aliqui cum jam dicto Xenocratis discipulo eundem faciunt. De illo lib. 3. cap. 6. § 38. 3) à Polemone periegete, Panæti Stoici discipulo, de quo Suidas & Meursius c. 2. libri de arte Cecropia, Vossiusque in Hist. Græciæ, cui adde quod librum ejus quartum adversus Timæum laudat etiam Clemens Alex. in Protreptico p. 30. 4) à Polemone Laodicensi, Zenonis Rhetoris filio quem Antonius primum, deinde Augustus Regem Ponti Cappadociæ vicini, Agrippa etiam Bosphori fecit, unde Ponti Polemoniæ passim mentio, ut Novella 31. & apud Eutropium VII. 9. Vopiscum aliosque. De illo Polemone Strabo XII. p. 578 & alibi, etiam Dio LIV. p. 531. seq. &c. 5) à Polemone hujus filio itidem Rege primum, Vide Dionem LX. p. 649. LX. p. 670, sed cujus regnum ipse concedente

ri familia Sophista in magna gratia apud Imperatorem Trajanum, Hadrianum, atque Antoninum Pium: & maxima auctoritate fuit apud Smyrnæos, quos magnis affecit beneficiis, & in quorum urbe docuit, erudito licet cœtui c) Musei Alexandrini ab Hadriano adscriptus. Vitam ejus tradit Philostratus libro priore de Sophisticis c. 5. quem videre operæ pretium est eruditissimo Rev. Gotfridi Olearii commentario illustratum. Consulendus etiam Claudius Nicasius diss. de numo Pantheo p. 8, 14, 17, 25, 26. ubi illustrat numum Hadriani in cuius averla facie legitur *Πολέμων Σμυρναίης αἰδέσης.* (al. αἰδέτης.) Audivit è Philosophis Timocratem, è Sophistis Scopelianum, Dionemque Chrysostomum: & teste Suida (in *Διονυσ. ὁ Ἀρωπῶν.*) Apollophanem Rhetorem. Filius ejus Attalus Sophista, cujus apud Philostratum p. 609. & in numis Smyrnæorum mentio: E discipulis celeberrimus Aristides, de quo infra dicturus sum, ut de Evodiano, aliaque dicere omittam. Aequales & admiratores partim, partim *ἀντιπάλους* Marcus Byzantinus, Herodes Atticus, Dionysius Milesius, & Favorinus. Inter imitatores præter Hippodromum non prætereundus S. Gregorius Nazianzenus, quem S. Hieronymus in Catalogo Scriptores Eccles. observat institisse vestigiis Polemonis, dicendi charactere: ac ne cum Lælio Bisciola T. 2. horar. subcesivar. lib. V. c. 9. de Polemone Rege, Zenonis Rhetoris filio hoc intelligas, Suidas in *Γενήτρ. διότι: ἀκολούθησεν Ἰπποδρόμῳ, & Χαερικῆς & Λαοδάμης & σφιστινῶν* & *ἐν Σμύρῃ, ὅς ἐστιν ἑὶς ἀδελφεὸς αὐτοῦ.* *Ἀ' ἐπιτομὴ τῆς ἱστορίας.* Ad scripta sua emendanda usus est Secundo Grammatico, siquidem hic est Polemo ille Ionicus Sophista, cujus *Historias* memorat Phrynichus de *διότι*

A a a

ctionibus

in provinciam à Nerone recedat, teste Suetonio c. 18. Atque hos Reges genere contingere Polemonem nostrum suspicari liceret, ni id suleret Philostratus, & solorum *πασιών* non etiam *βασιλέων* mentionem faceret. Aterutrum ex his Regibus est Epigramma in jaspide artificiose sculptum IV c. 18. Anthol. p. 489. 6) à Polemone quem Menander in Comœdia quam *ἀντιπάλους* inscripserat, & alio juniore quam Agathias in Epigrammate perstrinxit. Vide Salmasium de Coma p. 174. Denique 7) ad Polemone juniore Sophista quem Commodus imperante fuisse Suidas auctor est.

- c) Confer notas ad Philostratum f. 32. & Nicasii diss. de numo Pantheo Hadriani p. 23. Salmasii ad Spartiani Hadrian. c. 20. Tillemont, T. 2. Hist. Imperator. p. 431. seq. De Musco illo Alexandrino sub antiquis etiam Egypti Regibus claro adi præterea Clariss. Eschenbachium diss. de convivio Sapientum p. 305. seq. & quos laudavi supra III. 19. ubi inter scripta Callimachi deperdita recensui *Μουσίων.*

tionibus Atticis. Κεφαλαιωδῆς ἐστίν. Τὸ τὸνομα εἶρον ἐν δόξῃ τῶν Πω-
 λίμων & Ἰωνικῶν σοφιστῶν ἰσχυρῶν καὶ περὶ οἰκονομίας. Καὶ Ἰωαννᾶν Σικανδρᾶ
 συγγραφοῦντα αὐτῷ Γραμματικῶν, πᾶς ἀνὰ τὰ ἄλλα δεξιὸς ἵππῳ λέγειν, καὶ ἑπα-
 νορθῶν πρὸ συγγραμμάτων & Σοφιστῶν, τὸ παρῖθεν, ἀδύκωτον. Genus
 dicendi Polemoni robustum ac vehemens, & propterea aliquando mi-
 nus amœnum: mores asperi atque superbi. Vitam non produxit ultra
 annum quinquagesimum sextum ætatis, quo discessit ipse sponte de vi-
 ta, Laodiceæ in patria, Antonino Pio imperante. Non enim ferens
 diutius dolores articularis morbi, quibus vexatus pridem scripserat ad
 Herodem: δέι ἐοδῖον, χεῖρας δὲν ἔχω. δέι βαδίζον, πόδες δὲν εἰσὶ μοι.
 Δέι ἀλγεῖν, τότι καὶ πόδες εἰσὶ μοι καὶ χεῖρες. Cibus capiendus est, manus
 non habeo: incodendum est, desunt mihi pedes. Ac dolendum est, tunc & pe-
 des mihi sunt & manus. Itaque vivus in tumulum descendit confecturus
 se inedia, amicisque ad monumentum adstantibus ἑταροῖς, ἑταρῶν, in-
 quit, μὴ γὰρ ἴδοι με σιωπῶντα ἥλιον. Occludite, occludite, ne me sol silentem ad-
 spectum. Plangentibusque ejus conditionem, δέτε μοι, inquit, σῶμα, καὶ
 μετὰ μὲν βήσομαι, date mihi corpus, & in illud commigrabo, quæ ultima ipsius
 verba Svidas quoque à Philostrato retulit. Hujus Polemonis dictum,
 quo Romam orbis Compendium, οἰκὸς μὲν ἵππων, pronuntiavit, refer-
 tur etiam in Actis S. Pionii c) cap. 2. & apud Galenum, libro 1. com-
 mentar. in Hippocratem περὶ ἀρθρων T. 5. p. 585.

Extant duo contrarii ἐπιτεφνὺς λόγοι, parentum nomine dicti in
 Cynægirum & Callimachum Athenienses, qui in pugna Marathonis
 Olymp. LXXII. 1. pro patria adversus Medos fortiter pugnantes ob-
 ierunt, ubi Cynægiri pater filium suum Callimacho, vicissim & pater Cal-
 limachi suum Cynægиро præfert, virtutemque ejus extollit, sibi-
 que primas pro funere celebrandi filii deberi contendit. Græce hæc
 binæ declamationes edidit H. Stephanus, Huldrici Fuggeri tunc typogra-
 phus, una cum Himerii & aliis quibusdam quæ infra recensebo, A. 1567.
 4. Græce & Latine cum notis Petrus Possinus S. I. Tolosæ 1636. 8.
 Quamplurimas alias, quæ perierunt, Polemonis declamationes vel
 orationes apud Philostratum memoratas memorari videas, hæc nempe:

In dedicatione templi Jovis Olympii Athenis ab Imp. Hadriano factæ.
 pag. 533.

Ad Athenienses, p. 535.

*Demophilenes juramento negans talenta quinquaginta à Rege Persarum
 dono*

c) Apud Bollandum in Actis Sanctorum Februarii T. I. p. 42.

dono se accepisse, ut Demades è rationibus Satraparum ei obijceret.
p. 538. & 542.

De destruendâ Græciorû tropaî post pacem à bello Pelonnesiaco initam,
pág. 538.

Pro libera Reip. forma Atheniensibus post res apud Egor potamos gestas re-
stituenda, ib.

Adulter abditus. p. 542.

Xenophon pro Socrate mori cupiens. ibid;

Solon postulans leges aboleri, cum earum Pisistratus custodiam in se suscep-
set, ibid.

Demothenes post pugnam ad Charoneam se ipsum offerens, & morte dignum
ducere se simulans ob ea, qua cum Harpalo gesserat, p. 543.

Demothenes suadens Atheniensibus ut trirēmibus fugam arripiant, adven-
tante Philippo, p. 543.

Demothenes legem Eschini firmans, quâ morte dignus censetur quidem
bello mentionem faceret, ibid.

III. Tiberius Claudius Atticus (Suidæ perperam Julius) HE-
RODES, Nobilis Viri Attici F. ex pago Marathonio Atheniensis,
apud Imperatores Antoninos Pium & Philosophum, Verumque cu-
jus etiam præceptor teste Capitolino fuit, graciosus, & præfectus ordi-
nando statui liberarum civitatum Asiæ, sacrorumque Panathenæicorum
& Panelleniorum, tum sacrorum agonum honoribus M. Antonini &
Veri consecratorum δεξιμερός, atque A. C. 143. cum C. Bellicio Tor-
quato Consul Romanus, sed qui ingenio magis & eloquentia quam
consulatu d) & dignitate atque opibus quas habebat amplissimis cen-
seri gestiebat. Audivit juvenis Scopelianum e) deinde Favorinum
f) quoque & Atheniensem Secundum. g) Polemonem vero adul-
tus & cum ipse alios jam doceret h) admiratus & donis prosecutus fuit.
In Platonica Philosophia Taurum Tyrium i) in Critica arte The-
agenem Cnidium & Munatium Trallensem Magistros habuit. Ex an-
tiquis imitatus est maxime Critiam. Adversarios habuit Peregri-
num

Aaa 2

num

d) Philostratus in Polemonis vita p. 536. ἡτοι μὲν γὰρ ὁ αὐτοῦ ἑταῖρος μάλιστα ὁ
Ἡρόδης, ἢ ὁ ὑπαρχὸς τῆς αἰῆς ἐξ ὑπαρχῶν δούει.

e) Philostratus in Scopeliano p. 521. & in Herodis vita p. 564.

f) Svidas in Ἡρώδης, ἐ Philostrato.

g) Philostratus in Secundo p. 544.

h) id. in Polemone p. 539.

i) Philostr. p. 564.

num Philosophum Cynicum, k) Demonstratum item l) cujus Orationem contra Herodem admirationi fuisse testatur Philostratus p. 563. cum affinem Braduam uxoris suae Regillae fratrem, qui Consul fuit A. C. 160. m) Quintiliusq; n) & Praxagoram ac Mamertinum. Familiarem Lucium, sapientem virum & facetum, o) discipulum Musonii Tyrii, nec diversum fortassis à Lucio Patrensi, vel ipso Luciano, qui & ipse *Λύκειος* quandoque dicitur. Filiae fuere Panathenais, & Elpinice quas morte creptas sibi incredibiliter luxit, & filius Atticus p) tam stupidus ut viginti quatuor pueros aequales ipsi adjungendos putaverit pater, litterarum appellatos nominibus, ut per hos tandem litterarum addisceret rudimentum. E famulis Achilles, Pollux, & Memnon Aethiops q) quorum obitum itidem tulit impatientissime. Libertus Alcimedon r) aliique. Discipuli Amphicles Chalcidensis, s) Sceptus, & Adrianus Tyrius (qui successor ejus etiam pro funere Herodem laudavit t) & auscultantibus Atheniensibus lacrymas expressit, u) Chrestus Byzantinus aliique infiniti, atq; in his etiam A. Gellius, qui in Noctibus Atticis Herodis cum laude mentionem facit dictaque ejus nonnulla refert. Eloquentia apprimè valuit, ita ut unum ex antiquis decem Oratoribus referre diceretur, v) & *Γασπαίης λόγιαν* vocatus sit ab Adriano & Rufo Perinthio x) atque *Ἐλλύων γλώσσα*. Docuit Athenis, obiitque ex tabe, Marathone in patria anno ætatis LXXVI. Commodo ut credibile est jam imperante, unde natus colligitur primis Trajani Imp. annis. Nam juvenis in Pannonia dicturus coram Imperatore, Hadriano, cum excidisset & memoria lapsus esset, tanto tædio affectus fuerat, ut in Danubium præcipitare se y) voluerit.

Scripta ejus à Philostrato memorantur *Ἀποδείξεις* sive *dissertationes*,

k) id. p. 563.

l) id. p. 555.

m) Confer. Sam. Petition lib. I. Var. Obs. cap. XI.

n) Philostr. p. 559.

o) id. p. 556. seq.

p) id. p. 558.

q) ibid. & III 3. de vita Apollonii.

r) id. p. 560. seq.

s) id. in vita Philagri p. 578. seq.

t) in vita Adriani p. 586.

u) in Herode p. 564.

x) id. in Adriano p. 586. & in Rufo p. 598.

y) in Herode p. 565.

tionēs, Philosophici ut mihi persuadeo argumenti, & ἑφημερίδες διαγνῖς, Suidæ etiam tanquam συγγραμμάτων πολυμάχης laudata, & ἑγγεῖναι διὰ καίρια, τῶν ἀρχαίων πολυμάχων ἐν βραχὺ ἀπλωθισμένα, μαθημάτων οὐκ ὀρθῶς, velut eorum ex erudita antiquitate delibatorum selecti quidam fasciculi. Hisce omnibus deperditis ne ex Orationibus quidem ejus aliqua neque ex declamationibus quas αὐτοχρῆδες sive extemporales & meditati plurimas habuit, ulla tulit ætatem, excepta unica quæ περὶ πολιτείας de Rep. inscribitur, & comparata est ad suadendum Thebanis ut societatem cum Peloponnesijs ac Lacedæmonijs ineant contra Archelaum Macedoniæ Regem. Græce prodit cum Lysia & alijs Atticis Oratoribus Venet. apud Aldum 1513. fol. & Paris. ap. H. Stephanum 1575. fol. Latine vērit & ad calcem Aristidis edidit Guil. Canterus Basil. 1566. fol. Græce & Latine cum Canteri versione recensita est Hanov. 1619. 8. curante Jano Grutero, ad calcem Orationum Dinarchi, Lycurgi, Lesbonactis & Demadisi.

Epistolas Herodis plurimas fuisse testatur Philostratus p. 565. quarum aliquas memorat, uti ad Julianum p. 552. ad Marcum Imp. p. 562. ad Cassium novas res molientem p. 563. Ἡρώδης Κασίου, ἐμάνη. *Herodes Casio, insani.*

Plura de Herode Lectorem docebunt viri doctissimi Salmasius ad inscriptionem Regillæ, Tillemontius in Vitis Imperatorum, Tomo secundo & ad Philostratum Rev. & doctissimus amicus noster G. Olearius.

IV. Inter Polemonis discipulos a) celeberrimus facile fuit ÆLIUS b) ARISTIDES, Evdæmonis F. Adrianensis c) qui Athenis præterea Herodem Atticum, Pergami Aristoclem audivit: præceptorem quoque ac nutricium suum T. 1. p. 143. 159. 489. laudat Alexandrum Coryzensem. Sophista apud Smyrneneses disertus, suavis & cultus inprimis. Vix unquam ex tempore voluit dicere, sed studiose potius præmeditatus, negans se esse ex iis qui vorunt orationes

Aaa 3

sed

a) Suidas in Κρησίδης, Διονύσιος Κρησίου, & Πολέμων. Auctor vetus ὑποθέσκει in Panathenæicam Aristidis

b) Ælium ipse se vocat Aristides T. 2. p. 289. T. 1. p. 627.

c) Ex Ἀδριανού sive Hadrianopoli civitate Bithyniæ, quæ regio Joniæ antea Mysia dicta. Confer Holstenii animadversiones ad Ortelium p. 89. Puit ibi Ἀδριανίδων, hoc est Hadriani templum cujus mentio apud Aristidem Orat. 1. sacra T. 1. p. 491. Ἀδριανὺς θήρας memorat p. 500. de qua urbe Malalas in Chron. p. 366. Μουσίου πρὸς τὸν Ἀριστίδην p. 305. Ἀδριανῶν Orat. 3. T. 1. p. 546. 547.

sed ex iis qui cum studio elaborare solent. ἔρδ', inquit, ἐσμὲν τῶν ἐμῶν-
των, ἀλλὰ τῶν ἀκριβέστερων. d) Floruit sub Hadriano jam (vide Orat.
IV. sacr. T. 1. p. 616.) & Antonino Pio, sed quem Ἀντωνίου τὸν Ἀν-
τιόχου τὸν πρεσβύτερου e) appellat, est M. Aurelius Antoninus, cui Athe-
nis, vel ut Philostratus, in Jonia circa A. C. 176. innotuit, & ab eo post-
ea restaurationem Smyrnæ A. 178. terræ motu everis impetravit f)
unde etiam Aristidi velut οἰκιστὴν suo statuam æneam g) prope Æscula-
pii ædem posuere Smyrneneses. Itinerum * morborumque suo-
rum, quibus cum per decennium conflictatus est, historiam, & quomo-
do per somnia ab Æsculapio σωτηρίῃ & Sarapide Ifideque monitus vale-
tudinem

- d) Philostratus in Aristidis vita lib. 2. de Sophistis cap. 9. p. 583. Eunapius in Prox-
rectio p. 112. & autor ὑποθέσεως in Panathenaicum, (Sopater fortassis vel Me-
trophanes) cujus verba adscribam: Τῷ δὲ Μάρκῃ Φοιτήσαντι ὁ Ἀθήναις ὤ-
μειν Ἀδριανὸς Σοφιστὴς (Confer Suidam in Ἀδριανὸς) εἰπὼν παραχρημα πάντα
ἐξέπληξε, πᾶν γὰρ ὃ ὠρίετο αὐτὸς σχεδιάζων ἔλεγε. Πρὸς τὸτο δὲ εἶπεν
ὁ Ἀριστείδης τῷ Μάρκῳ παρῶν καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἡμεῖς ὅτι ἐμῶντων ἐκ
ἐσμὲν ἀλλὰ ὅτι ἀκριβέστερων καὶ ὅτι ἀρεσκόντων. ἀλλ' ὁμοῦς εἰπὼν καὶ αὐτὸς πλε-
ων ἐξέπληξε, καὶ ἐλμῆθι σφόδρα. Non Athenis sed Smyrnæ hoc ad Mar-
cum dixisse Aristidem Philostratus ex Damiani Ephesii fide scribit, factumque
de argumento orationis quam coram Imperatore Aristides dixerit, sibi non con-
stare. Autor tamen ille ὑποθέσεως addit etiam argumentum orationis, itemque
alia, quibus hoc Athenis contigisse firmat. Nimirum Aristidem voluisse tunc Pana-
thenaicum dicere, & ab Herode Attico qui ejus ingenio invideret, fuisse probi-
bitum; itaque aliam frigidam orationem hujus argumenti velut à se recitan-
dam Herodi exhibuisse, veniaque dicendi ita ab illo impetrata, cum quem
habemus Panathenaicum cum omnium admiratione & plausu dixisse. Βυλό-
μειν ὁ δὲ τότε εἰπεῖν τὸν Παναθηναϊκὸν ἐκωλύετο παρὰ Ἡρώδῃ ὁ σοφιστὴς ὁ Ἀθη-
ναῖς, ὡς διωκῶν, τοῦτο μὲν ὅτι αὐτὸς ἦν τότε ὁ τὸν θρόνον ἐπέχων τὸν σοφισ-
τὴν καὶ ἀπὸ ὑπατῶν κατήγετο, τὸτο δὲ ὅτι καὶ Μάρκῳ αὐτῷ φίλῳ ἦν πο-
τὲ γὰρ ὑπὸν Ἰησαυρὸν, εἰδὼς τῷ βασιλεῖ αὐτὸν. ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε, κέχρη-
σε αὐτῷ. αὐτῷ δὲ προσάγων αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, εἶπε εἶναι ὑπὲρ ἰδιώτην τὸν
Ἰησαυρὸν ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν εἶπε πρὸς αὐτὸν, καὶ κατὰ χρεῖον. Μηδυνά-
μειν ὁ ἐν διατὸν θρόνον ὁ Ἡρόδης, μηχανῇ αὐτὸν μετήλθεν. Ἀναθήμεν
γὰρ αὐτῷ ἄλλον Παναθηναϊκὸν εὐτελὴ καὶ ψυχρόν, ὅς καὶ φέρεται, ἡδυνῆθαι
λαβεῖν ὅτι ἀδείαν τὴν λέγειν παρ' αὐτῷ, νομίσαντι ὁ Ἡρόδης ὅτι αὐτὸς μὲν
λέγειν καὶ ἀσχημονεῖν. Εἰσελθὼν δὲ εἶπε τῷ τὸν καὶ ἀναγινωσκόμενον καὶ
θαυμάζομενον, καὶ πᾶν ὑποκλίησε. Λέγεται δὲ Παναθηναϊκός, διότι ἐν
ταῖς Παναθηναϊαῖς ἐλέγχθη.

e) Orat. 1. sacr. T. 1. p. 463. 499.

f) Vide quæ infra ad Orationem XL.

g) Philostratus p. 582. Aristides ipse Orat. 1. sacr. T. 1. p. 486.

* Ad Æthiopiam usque profectum, & Ægyptum quater, totam percurrasse se scri-
bit T. 3. p. 552. 562. 576. seq. T. 2. p. 375.

tudinem curaverit, fufe narrat ipse, Dei quidem jussu *b)* ut ait, in Orationibus sacris, licet non deessent ex amicis *i)* qui nimis deditum somniis reprehenderent, & omnia alia sæpe suaderent Medici, *k)* Per eadem somnia & voces divinas crebrius repetitas ad eloquentiæ studium *l)* invitatum, ac tantum non coactum se scribit, tanto cum successu, ut omnes oratoris virtutes unum se esse complexum non diffiteatur ipse T. 3. p. 706. & Socratis, Platonis, Thucydidis & Demosthenis facultatem vel æquare *m)* vel superare *n)* multis sit creditus & sibi ipsi per somnium ἀληθινῶς οὐδὲ λόγῳ *o)* & alter visus fuerit esse Demosthenes. *p)* Nihil sane videntur auribus ejus dedisse, qui dixere eum πρῶτον οὐδὲ λόγῳ, habueruntque pro coryphæo suæ ætatis ut Phrynichus apud Phot. Cod. CLVIII. p. 172. ac summo μελετητῇ, *q)* Libenter tamen subscribo Merici Calauboni sententiæ, cui in notis ad M. Antoninum pag. 28. Aristides *venustissimi & cultissimi sermonis Sophista, sed adeo quod ex scriptis liquet cum supersticiosus cum Φιλόδοξῳ, ut fidem illi οὐκ ὀφείλουσιν quod ajunt μάργυνε, multa quæ οὐκ ὀφείλουσιν sibi contigerint narrenti, arbitrari mihi religio sit.* Thema suum genethliacum promittit

- k)* id. Orat. 2. sacra p. 512. & 515. ubi etiam titulum ἱερῶν λόγων ex somnio se accepisse refert. Confer quæ infra ad Orat. XXIV. seq. Εφημερίδας vocat Philostratus, cujus loco illustrando adde Synesium de insomniis. p. 155.
- i)* Orat. 1. sacra. p. 505. T. 1.
- k)* id. p. 504. 509. 550. 558.
- l)* Orat. 4. sacra T. 1. p. 573. seq. 579. seq. 590.
- m)* id. p. 573. οὐδὲ πρῶτον λόγοι σὺν Σωκράτει καὶ Δημοδοτένῃ καὶ Θεοκιδῇ. Adde p. 595. ubi Platone nihil se inferiorem in Epistolis scribendis innuit, & T. 3. p. 525. seq.
- n)* id. p. 576. Ἐπειτα λέγειν περὶ τῶν λόγων ἐμῶν εἰς ἔσον προβεβηκότες εἶναι, μνησθῆναι μὲν δὴ Πλάτωνος καὶ Δημοδοτένης. ἐφ' οἷς περ ἐμνησθῆναι ἐκατέρω, ἀκροτελεύτιον δ' ἐπιστῆναι παρῆλθες ἡμῖν τῷ ἀξιώματι τὸν Δημοδοτένην. Adde pag. 596. seq.
- o)* id. p. 590. seq. ubi immortalem sibi apud posteros promittit gloriam, additque se ita in eloquentia, ut Alexandrum M. in bellica virtute summum culmen attingisse, atque ut Pellam Alexandro ita patriam suam se in lucem edito esse gloriaturam & pag. 592. seq. 600. Deum se appellatum & Theodorum (ac Solimnem p. 627.
- p)* Orat. 1. sacra. T. 1. p. 485. Ἐδόκον γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ εἰσθυσίᾳ μελέτῃ τῶν λόγων Δημοδοτένη τινα μεταχειρίζεσθαι, καὶ λέγειν δὴ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἐκείνῳ.
- q)* Vide Orat. 4. sacra. T. 1. p. 581. & 604. 608. T. 3. p. 723. seq. Ipse ad Æsculapium T. 1. p. 598. Δέσποτα Ἀσκληπιέ, εἰ μὲν καὶ ὑπερῆχον λόγους καὶ παρὰ πολὺ ὑπερέχον, ἐμοὶ μὲν ὑγίαν, τοῖς ἑσθάνοις δ' εἶναι ῥήγνουσαν

promit Aristides Orat. IV. sacra T. I. p. 595. aitque habuisse Leonem in medio cœli & Jovi sub leone quadratum stetisse à dextris Mercurium, ambos matutinos. In literis unice se acquiescere testatur passim, præcipue T. 3. p. 724. Irenarcham sive Φύλακα ἑρμῆος à præfecto Asiæ Severo creatum se narrat T. 1. p. 601. per πῆλωμα ἢ Μυσίας ibi haud dubie patriam suam Hadrianopolin intelligens. At suscipere illud constanter detrectavit, perinde ut ἐκλογίης sive coactoris officium, de quo p. 611. seq. & ἱεροποιῶν κοινῶν ἢ Ἀσίας p. 613. pro qua sacerdotum Æsculapii à Smyrnenſibus passus est sibi dari. In patria etiam flaminem Dialem fuisse Suidas auctor est. Ab M. Antonino Imperatore autem & filio ejus r) Commodο per litteras oblatam accepit immunitatem, eloquentiæ præmium, quæ illi cum magno honore, & χάριτι s) per omne vitæ tempus fuit confirmata. Quoties diceret auditus est maximo cum applausu (vide T. 3. p. 705. seq.) & sæpe tam frequenti auditorio, ut nihil præter hominum capita conspiceres, nec vel manumquam potuisses inferere, ὥστε ἂν ἐν ὧ πλὴν ἀνθρώπων κεφαλῆς ὄραν, καὶ ἢ δὲ ἂν τινὲς χεῖρα διδωσκὸς μέσῳ ἡδαμῶ, quæ ipsius verba sunt Orat. V. sacra p. 631. itaque auctor vetus ὑποθήσῃς in Panathenæicum de alio Aristide juniore recte accipit illud festivum distichon, quo auditorum paucitas Rhetori cuidam hujus nominis exprobat̃ur:

Χαίρει' Ἀριστίδης ὁ ῥήτορ, ἐπὶ ἀ μαθητῇ,
Τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρεῖς συψέλαια.

*Salvete Aristidis Rhetoris septem discipuli,
Quaterni parietes, & terna subsellia.*

Ælius Aristides M. Antonino quem nona celebravit Oratione, superstes fuit, non item filio ejus Commodο, quo post patrem solo imperante obiit Smyrnæ (an alibi, incertum) sexagenarius vel etiam ut est apud Philostratum septuagenarius. Statuæ ejus qualis in Bibl. Vaticana cernitur, imago ære descripta sedentis & senis admodum, exstat in Jac.

- a) Ἐξ Ἰταλίας ἀφικνῶνται ἐπιστολαὶ μοι παρὰ τῆ βασιλείῃς τῆ αὐτοκρατορίας αὐτῆς καὶ τῆ παιδός, ἅλλας τε εὐφημίας ἔχουσαι καὶ ἢ ἀτέλειαν ἐπισφραγισμένην ἢ ἐπὶ τοῖς λόγοις Ubi observa dici βασιλεία dici Commodum, tantummodo adhuc Cæsarem, nondum Imperatorem, T. 1. p. 602. Immunitas illa perpetua fuit, ut patet ex p. 604,

- b) id. p. 610.

Jac. Gronovii V. C. Thesaurο Antiquitatum Græcarum, Volumine tertio.

V. Scripta Aristidis edita.

1. Εἰς Δία, ἤμιν αἰὲς μέγας, Oratio Eucharistica pulcherrima ac plena pietatis ad Iovem scripta ex voto, cum ex magna tempestate servatus fuisset. T. 1. p. 1. (Gr. f. 97. lat. f. 1.)
2. Μαστοῦρῳ Ἀθηναί, * In Minervam divinatricem (quæ πρῶτος παρ' ἀμφοτέρων βασιλέων, M. Antonino & Commodo ipsi prædixerat p. 30.) Oratio ex precibus & hymno mixta, qualem per somnium dicere sibi visus fuerat, T. 1. p. 16. (Gr. f. 70. Lat. f. 5.) Alius fuit hymnus in Minervam, cujus prima verba ἰκεῖσθε Περζαίμῃ νῆοι, affert Aristides oratione IV. sacra T. 1. p. 86. Quoniam vero in hac Oratione cum Deam celebrasset sub extremum de se quædam subjungit, eam ob rem à nescio quo reprehensus purgat serēteque sese laudasse contendit infra Orat. 49. professus p. 661. Σε τῇ Θεῷ σου τῇ Θεῷ λόγον ποιήσαι, & p. 665. ἔχου δὲ αἰὲς τοῦ πῶδε μνησται, ἀλλὰ παρῆσθαι τῇ Ἀθηναί.
3. Ἰσθμικός εἰς Ποσειδάωνα, Isthmica in Neptunum Oratio T. 1. p. 31. (Gr. f. 101. Lat. f. 10.) dicta in Isthmiis Neptuno sacris, unde Corinthum laudans p. 40. seq. Græciæ vocat ἀγορὰν καὶ ποιεῖν πατήγυριν non ἀγὰς δοῖν εἶδ' *tertio quoque*, ut fieri consueverat, *anno* sed semper & quotidie frequentandum, urbemque Veneris, cui inter omnes urbes palma pulchritudinis, non minus quam inter Deas Veneri olim tribuenda sit. De Leucothea & Palæmone quoque subjungit nonnulla, felicitatem denique precatus βασιλεῦσι τῷ μεγάλῃ καὶ γῆραι ἑυμπαῶσι τάτῃ, καὶ γῆραι τῷ ἑλλησίῃ.
4. Διόνυσος. In Bacchum Oratio, quem laudare à Baccho in somnis jussus fuerat, T. 1. p. 81. (Gr. f. 72. Lat. f. 16.) Nonnulla hujus Orationis loca illustrat Jo. Tristatus in explicatione vasis antiquo Bacchi sacrorum symbola affabre sculta exhibentur, T. 2. Historiæ Imperatorum è numis præfiscis illustrata. Meminit Aristides

Bbb

stides

* Hunc titulum reperio in edit. Græca Juntina, licet in Græcolat. vocabulum Μαστοῦρ est omissum.

- stides ὕμνων π καὶ λόγων in Bacchum ab Orpheo, Μῦθο & anti-
quis legumlatoribus pridem compositorum.
5. Ἡρακλῆς, Herculis laudes, quas in Apollinis vestibulo dicere som-
nians sibi visus fuerat, T. 1. p. 56. (Gr. f. 164. Lat. f. 17.) Pz-
anis p. 64. memorati, cuius initium ἡ παλαιὸς Ἡρακλῆς Ἀσκληπιῆ,
mentio etiam Orat. IV. sacra T. 1. p. 587. Sed ille intercidit.
6. Ἀσκληπιάδης Ἀσκληπιόν. In Æsculapium sermo. T. 1. p. 65. (Gr. f. 97.
Lat. f. 20.) Beneficia singillatim sibi ab Æsculapio exhibita
prædicat p. 68. seq. nec tantum valetudinem ab eo sibi restitu-
tam, sed etiam suppediratam orationum & carminum materi-
am & argumenta, ipsaque verba p. 71. effectumque ut in Imper-
atorum familiaritatem veniret, & in præsentia eorum & Au-
gustarum cum applausu & gratia diceret, p. 72.
7. Ἀσκληπιάδης, in Æsclepiadas Podalirium & Machaonem quos lauda-
re ab Æsculapio per somnium iussus fuerat.
T. 1. p. 73. (Gr. f. 71. Lat. 23.) Celebrat & Hippocratem p. 79. ex
Æsclepiadarum posteris inclytum, & sorores illorum p. 81.
Ἰασώ, Πανάκειαν, Αἰγύλιον & Ὑγίαν.
8. Εἰς τὴν Σάραπιν, ad Sarapim à quo servatum è tempestate se me-
morat, Oratio sive hymnus Eucharisticus & voto scriptus in
Serapidis festo Alexandriæ celebrato.
T. 1. p. 48. (Gr. f. 99. Lat. f. 27.) Negat Poëtarum solorum esse Di-
is hymnos facere, sed dignam hanc quoque & aptam sermoni
(naturali maxime & antiquissimo) esse materiam. Plura etiam
oracula a Diis metro soluta edi p. 87. τὰ δὲ γε παλῖον καὶ Δία χυ-
εῖς μέγιστον ἢ πρῶτα αὐτῇ ἢ ἐν Δελφοῖς, αἱ ἐν Δωδωνῇ ἱερεῖαι,
Τροφῶνι, καὶ ἐν Ἀσκληπιῇ καὶ Σαράπιδι ὀνειράτω.
9. Εἰς Βασιλέα, Oratio de laudibus Marci Antonini Imp. dicta (Smyr-
næ ut opinor) in ἱερῶν μελέναι.
T. 1. p. 101. (Gr. f. 88. Lat. f. 32.) Cum Antonini pietatem justiti-
am, aequitatemque, temperantiam fortitudinem prudentiam &
felicitatem celebrasset, addit votum ut Commodum filium
vestigis Parentis insistere contingat. Σε δὲ πᾶσι θνητοῖς θνητοῖς,
καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ πικρῶς. Τὸ τοῦτο ὡς ἐν Βραχὺ, παλαιῶν
εἰρησίων.
10. Ἀπὸ τῆς γένεσιν, in natalem Apellæ, Frontonis F. Apellæ ne-
potis, ex Quadrati posteris, nobilissimi Pergamenorum, quem
una cum tota familia commendat Æsculapio.

T. 1.

T. I. p. 120. (Gr. f. 62. Lat. f. 38)

11. Εἰς Ἐτεωνέα Παιήδα, laudatio funebris in Eteoneum nobilem Cyzicenum, discipulum suum p. 136. in flore ætatis defunctum, ad Cyzicenos.

T. I. p. 133. (Gr. f. 86. Lat. f. 42.) De scolio in Harmodium ad quod p. 141. alluditur, dixi supra c. 24. §. 14. n. 4.

12. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ Παιίῳ, Epistola de obitu & laudibus Alexandri Cotyaensis ἐν μυχῷ γήρας p. 153. 157. super libris p. 156. extincti. Ad senatum populumque Cotyaensem.

T. I. p. 141. (Gr. f. 86. Lat. f. 45.) Hic est Alexander ille ex Asclepiada schola Grammaticus πολυμαθὴς αὐτῷ, quem πρὶ πανόδαπῆς ἔλθῃς libros 42. scripsisse Stephanus Byz. testatur, ubi de Cotiæo, Phrygiæ civitate Alexandri hujus patria differit. Aristides vero illam p. 143. 159. nutricium, præceptorem (adde T. I. p. 489.) patrem atque amicum suum appellat, & p. 145. seq. 158. celebrat tanquam communem quendam præceptorem Græciæ, communeque eruditionis παμύριον & promptuarium, & qui omnes disciplinas calluisset, atque alios docuisset sine invidia. Libris quos emendavit, nomen semper Alexandri Κοτυαίου adscripsisse testatur p. 151. At Ὁμηρικῶν συγγραφαῶν p. 153. potius de Homeri ipsius poematis intellexerim, quam cum erudito interprete de Homericis Alexandri Commentariis. Rogat denique in hac Epistola Aristides Senatum populumque Cotyaensem p. 158. seq. ut uxoris & liberorum Alexandri rationem habere, eosque alere de publico velint. Dolens ipsum morte præceptum, unde scripta quæ Aristides sua ipsi recognoscenda tradere volebat, ἀναγράψαι sive recensere non potuerit, p. 159. Allegatur hic Alexander ὁ Κοτυαῖος, plus simpliciter a Porphyrio in quaestionibus Homericis, ab auctore Etymologici M. & ab Eustathio ad Iliad. λ. p. 803. Cum hoc Alexandro Cotyaensi antiquiorem Alexandrum Cornelium Polyhistorum, patria Milesium qui Syllæ temporibus vixit, perperam confundunt viri docti ut Abraham Berkelius ad Stephanum, & quod miror Jonsius II. 15.

13. Παναθηναϊκός, Panathenaica Oratio, Isocratis * imitatione composita,

Bbb 2

* Tzetzes Chil. XI. v. 662. de Isocrate:

καὶ τὸν εἰς Παναθηναίᾳ τὸν μέγιστον ἔλεγον
ὅτι περὶ τὸν νῦν ἐνύλησεν ὅλον ὁ Ἀριστοφάνης.

posita, in qua luculenta Athenarum velut totius Græciæ *πολιτείας* p. 312. laus, petito præcipue argumento ex iis quæ de illis Theopompus, Xenophon, Thucydides & Herodotus tradiderant, & quæ ante tempora ab his descripta contigerant. T. 1. p. 160. (Gr. f. 4. Lat. f. 51.) Hanc eximiam orationem de qua consules Phorium Cod. 246. Aldus Græce edidit ad calcem Isocratis sui Venet. 1513. fol. præmissa veteris scriptoris Græci *Ἰσοκράτης* live argumento, quod varia nos docet quæ alibi frustra quæras, & ex quo licet non nominato pleraque hausit doctissimus Canterus in sua ad Aristidem præfatione. Illius argumenti pars tantummodo extat in editione Græca Aristidis Florentina, sed in Latina & Græcolatina plane est omissum. Recudi itaque curavit Græce Laur. Normannus V.C. ad calcem Orationis Aristidis in inepte exultantes Sophistas Upsal. 1688.8. Auctor nec ineruditus nec inelegans vocatur ab Allatio de patria Homeri c. 12. Lambecius autem & Nesselius qui eam repperunt in Codice Cæsareo, tribuunt *Σόπατρω* Sophistæ Apameensi, sed non innuunt ex Codicis MS. fide se hoc facere. Itaque adhuc licebit dubitare num auctor sit Sopater ille Jamblichi discipulus. Scholiasten MS. Græcum in Panathenaicum Aristidis laudat Fulvius Ursinus ad Simonidis fragmenta p. 331. In illo argumento inter alia legas Aristidem, cum Panathenaicum Athenis dicere vellet, prohibitum fuisse ex invidia ab Herode Attico, cujus tum magna erat auctoritas, quod & gratia valeret apud Imp. M. Antoninum, & oratorio throno apud Athenienses præsideret, itaque dolo contra invidiam usum aliam quandam Panathenaicam exilem & ineptam Herodi tanquam recitandam obtulisse, atque eo pacto veniam dicendi consecutum, præstantissimam hanc cum summa laude pronunciasse. Istam addita Canteri versione H. Stephanus quoque eximie suæ Isocratis editioni adjunxit A. 1593. fol. Arcopagitici iudicii laus occurrit T. 1. p. 185. seq.

14. *Ἐκ τῆς πόλεως* Laus urbis & Imperii Romani disertissima, dicta Romæ ex voto, cum ex itinere incolumis evasisset.

T. 1. p. 344. (Gr. f. 79. Lat. p. 108.) Græce hanc quoque Orationem Aldus Isocrati subjecerat, Venet. 1513. fol. & cum Canteri versione H. Stephanus A. 1593. fol. Latine vertit ante
Cante-

rum *Scipio Carteromachus* Florent: 1519: 8: Collatione præcipue Persici & Græci Imperii Aristides ostendit Romano nihil unquam par fuisse, nihil secundum: & in extrema oratione p. 398. Imperatorem præsentem (M: Antoninum) ait tantum præstare aliis ante ipsum Imperatoribus, & Parente (Antonino Pio) quantum cæteros ille antecedit. Et habere Imperii κοινανὸς οἰκείας παῖδας ὁμοίους ἑαυτοῦ, παλείας ἢ τῷ πατρὶ αὐτοῦ περ, quibus verbis ad Verum generum, & filium Commodum respicit.

15. Συμυρναῖκός πολιτικός in laudem Smyrnæ oratio.

T. i. p. 400. (Gr: p. 69. Lat: p. 126.) Nescio unde habet Canterus, coram Imp. Antonino & Commodo habitam esse, cum ex p. 411. aliud colligi videatur.

16. Πατηγορικὸς ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ πατρὸς, Panegyricus extemporalis in laudem Cyzici, urbis, jubente per somnium Æsculapio (ut ipse refert p. 412. & Orat. quinta sacra T. i. p. 623. seq.) dictus in dedicatione magnifici templi Cyziceni.

T. i. p. 412. (Gr. f. 60. Lat: f. 130.) Obiter p. 423. seq. laudat M. Antoninum, quod Imperii consortem ac participem fratrem Verum adsciverit, ὃ θωμάσῃ τῇ μηδὲν διορίσας βασιλεύειν εἰ μὴ σὺ τῷ ἀδελφῷ. p. 424. De itinere suo Cyziceno vide si placet quæ tradit Aristides T. i. Orat. V. sacra p. 634. seq.

17. Εἰς τὸ Αἰγαῖον πύλας in laudem Egæi maris Oratio, quam cum ex Italia per illud domum reversus esset, composuit.

T. i. p. 432. (Gr. f. 99. Lat. f. 137.)

18. Εἰς τὸ Φρέαρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Laus putei sacri Pergameni in templo Æsculapii.

T. i. p. 440. (Gr: f. 64. Lat: f. 139.) Inter alia refert hujus putei aquam cæcis visum, mutis sermonis usum restituisse, & aliis gravissimis malis homines levasse p. 446. Πολλοὶ μὲν γὰρ τέττοιοι λαπίμβροτοι ὀφθαλμοὺς ἐκομήσαντο, πολλοὶ δὲ πόντους στερον ἐάθησαν καὶ τὸ ἀσπυκαῖον πνεῦμα ἀπύλατον. τῷ δὲ πύλας ἐξώρθωσεν, τῶν δὲ ἀλλοτρίων. Ἡ δὲ τις πῶν ἐξ ἀφώνων φωνῇ ἀφῆκεν, ἅπαντες οἱ δὲ ἀπορήτων ὑδάτων πόσις μαυτικὰ γινόμενοι. Ταῖς δὲ αὐτῶν ἀρύεσθαι αὐτὴν ἀλλης σωτηρίας καὶ ἴσκηται.

19. Ἐλευσινίων, Querela de templo Cereris in Eleusine incenso atque cuncto.

T. i. p. 448. (Gr: f. 68. Lat. f. 142.)

20. *Μελεδία πρὶ Σμύρνης*, Deploratio Smyrnæ, terræ motu A. C. 178. obruta.

T. 1. p. 455. (Gr. f. 64. Lat. f. 144.) Aristides ipse Æsculapii monitu illo tempore urbe excesserat, ut scribit T: 1. p. 462. 562. & T: 2. p. 292. De illo terræ motu confer si placet Tillemontii Hist. Imperatorum T: 2. p. 686. seq: Hoc porro loco sequi debebat quæ infra num: 41. exstat Aristidis Epistola ad Imperatores pro Smyrna instauranda, & cujus meminit T: 1. p. 461. 473.

21. *Παλινοδία πρὶ Σμύρνης καὶ τῷ πρώτῳ ἀνοικισμῷ*, Epistola ad Græcos qua restaurationem Smyrnæ gratulatur. T: 1. p. 460. (Gr. f. 66. Lat. f. 146.)

22. *Προσφωνητικὸς Σμυρναϊκός*. Gratulatio de Smyrna post terræ motum insigniter restaurata.

T: 1. p. 472. (Gr: f. 67. Lat: f. 150.) Scripta ad Commodum Imp: M: Antonino jam defuncto, unde p: 473. *τὸ μὲν ἔν παλαιὰ μέμνησαι καὶ τῷ πρώτῳ αἰτίσας δεχέσθαι, ὡς τῷ πατρὶ σωθήσεται δε.* Hanc quoque p. 478. *παλινοδίαν* vocat, *τοιαύτη τις ἡμῖν*, inquit, *ἣ πόλις ἣ πρὶ τῷ πόλιν γέγονε παλινοδία.* Quod porro ad Smyrnæ laudem inter alia memorat * Homerum ex ea ortum (confer Allatium de patria Homeri c: 12.) in ejus partem laudis venit & ipse Aristides à Smyrναῖς donatus civitate, atque adeo illi velut patriæ, futurus ornamento, unde Æneas Gazæus Epist. 18. ἔσω Σμυρναῖος Ὅμηρον, Ἀριστίδης κοινωνέτω τῷ φιλοτιμίας. Et Epigramma Vetus:

Νῦν καὶ Ἀριστίδης ἰαδὼν κατέπαυσε πολέων

Τὸ πρὶν Ὀμηρεῖς εἶχον ὑπὲρ θύης.

Φασὶ γὰρ παῖσαι, Σμύρνη τίς θύϊο, Ὀμηρον,

Ἡ καὶ Ἀριστίδην ῥήτορα γενναίῃ.

23. *Ἰερῶν λόγων* sacrorum sermonum primus T: 1. p. 479. (Gr. 167. Lat. 154)

24. secundus T: 1. p. 511. (Gr. f. 170. Lat. f. 164.)

25. Tertius T: 1. p. 546. (Gr: f. 174. Lat: f. 175.)

26. Quartus T: 1. p. 568. (Gr. f. 176. Lat: f. 183.)

27. Quintus T: 1. p. 617. (Gr: f. 180. Lat: f. 199.)

28. Sextus sive sexti fragmentum T. 1. p. 646. (Gr. f. 183. Lat. f. 208.) Hunc enim postremum ex sacris sermonibus inexpecta-

to

* Hic est; *Σμυρναῖος* πωτήης T. 2. p. 306.

to correptus morbo morteque, perficere Aristides non potuit. Græcum scholion ad Ptolemæi Harmonica III. 14. ὁποῖον καὶ Ἀριστίδης ὁ ῥήτωρ ἐπιπινύη, τὴν γὰρ πλὴν τῶν ἱερῶν λόγων αὐτὸς πλειώσκει εὐκὲς φησὶν ἐδ' ἐκείνου, ἐτελεύτησεν γὰρ πρὸς τὸν ἰόσω χρησαμένην ἀπεροδοκῆται. inscripsit autem sacros hos sermones, quia præcipue continent narrationem de ratione qua ante multos annos (vide Orat. 3. Sacram T. 1. p. 565.) per varia somnia curam Aristides gesserint Dii, inprimis Æsculapius, in morbo decem annorum. (Orat. 4. sacra T. 1. p. 568.) Quanquam & itinerum suorum historiam & alia de se in iisdem auctor perstringit, unde Philostratus in ἱστορίᾳ βιβλίᾳ ait esse quasdam veluti Ephemerides de Aristidis vita, lib. 2. Vit. Sophistar. c. 9. n. 1. Meminit Aristides ipse Orat. in Æsculapium T. 1. p. 67. 71. Salvius Consul qui memoratur Orat. 2. p. 515. falces gessit A. C. 175. Anno 15. M. Aurelii Imp. Dicuntur itaque hilibri λόγοι ἱεροί, quod sermones cum Deo contineant, ut docet Tom. 3. pag. 670.

29. οὗτοι τὸ πῦμα πειν βοήθειαν τοῖς ἐν Συκελίᾳ, Suasoria ad Athenienses pro auxiliis novis Nicæ mittendis, * cum Syraculas in Sicilia obfideret, Olymp. XCI. 3. & non revocanda classe.

T. 2. p. 1. (Gr. f. 36, Lat. f. 209.) Hujus Orationis suæ præcipua argumenta reperit Aristides, Analysicos exemplum quoddam traditurus lib. de dictione Civili p. 314. seq.

30. εἰς τὴν ἐναντίον, Συκελικὸς 6. Suasoria de auxiliis Nicæ missis iterum revocandis.

T. 2. p. 27. (Gr. f. 38, Lat. f. 217.) Hæc suæ orationes apud Philostratum p. 584. inscribuntur, οἱ βαλδύμχοι περὶ τὴν Συκελίαν, atque referuntur inter eas è quibus imprimis, quantus fuerit Orator Aristides, appareat. Illas perditis male accensuit præstantissimus Canterus, ut viris eruditis Laur. Normanno ad Orat. in inepte exultantes Sophistas, & Godfrido Oleario ad Philostrati vitas Sophistarum pulchre observatum.

31. ὑπὲρ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίων ἐιρήνης, Ad Athenienses pro pace Lacedæmoniis concedenda post cladem ad Pylum, ** Spartanorum classi & exercitui illatam Olymp. LXXXVII. 3.

T. 2. 56. (Gr. f. 41, Lat. f. 216.)

* Confer Thncydidem VII. 8. seq.

** Vide eundem IV. 15. seq.

32. *ὑπὲρ τῆς πρὸς Ἀθηναίους εἰρήνης*, Ad Lacedæmonios pro pace Atheniensibus concedenda, neque evertendis ex Thebanorum ac Corinthiorum sententia Athenis, *** cum à Lacedæmoniis duce Lyfandro devictæ essent Olymp. XCIV. 1.

T. 2. p. 72. (Gr. f. 43. Lat. f. 231.)

33. *Ἀσκληρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, α'*, Suasoria ad Athenienses pro juvandis Lacedæmoniis, postquam in Leuctrica pugna à Thebanis Olymp. CII. 2. graviter victi fuissent.

T. 2. p. 85. (Gr. f. 22. Lat. f. 236.) Confer Xenophontem libro VI. rerum Græcarum p. 609.

34. *Ἀσκληρικὸς ὑπὲρ Θεβαίων, α'*, Ad eosdem Athenienses pro juvandis post Leuctricam pugnam Thebanis, ad Lacedæmonios funditus delendos.

T. 2. p. 123. (Gr. f. 26. Lat. f. 248.)

35. *Ἀσκληρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, β'*, Suasoria altera pro Lacedæmoniis juvandis.

T. 2. p. 164. (Gr. f. 30. Lat. f. 260.)

36. *Ἀσκληρικὸς ὑπὲρ Θεβαίων, γ'*, Suasoria altera pro juvandis Thebanis.

T. 2. p. 182. (Gr. f. 32. Lat. f. 266.)

37. *Ἀσκληρικὸς εἰς ὑπὲρ τῶν μηδιστρέων Κορηθῶν*, nec Lacedæmoniis nec Thebanis auxilia mittenda esse.

T. 2. p. 199. (Gr. f. 33. Lat. f. 272.) Auctor antiquus *ὑποθέσας* in has quinque orationes, admirationi eas fuisse testatur, *ἡρώμαζον* ἢ πάνυ *ὅτι* τὴν δεινότητα καὶ τοῖς *ὀπληρημασιν*.

38. *Φιλίππου δίδον αἰτῶντος ὡς Θεβαίων ἐπ' Ἀθηναίους, ἦκον Ἀθηναῖοι ἐκόντες ἑαυτῶν εἰς συμμαχίαν δίδοντες*. Philippo Olymp. CX. 3. per Boeotiam * transitum in Atticam petenti Athenienses Thebanis suadent belli societatem secum inire, & auxilia ad Philippum repellendum offerunt.

T. 2. p. 220. (Gr. f. 44. Lat. f. 279.)

39. *Πρὸς Θεβαίους περὶ τῆς συμμαχίας*. Ad belli societatem à Thebanis cum Atheniensibus adversus Philippum Regem ineundam, suasoria altera.

T. 2. p. 247. (Gr. f. 47. Lat. f. 287.)

40. *Συμβαλόντιος περὶ τῆς μηδονικῆς*. Ad Smyrnenes suasoria de

*** Vide Xenophontem lib. 2. rerum Græcarum, p. 460. seq.

* Diodor. Sic. lib. XVI p. 475.

de Comœdiis abrogandis, quarum maledicta & in verbis ac gestibus turpitudinem bonis moribus (juvenum præcipue) ac pietati & sanæ menti inimicam graviter perstringit.

T. 2. p. 274. (Gr. f. 84. Lat. f. 296.) Hæc oratio separatim etiam lucem vidit Græce & Latine Lugd. 8. *non decere in festis Decorum, convivii vel infamibus Comœdiis uti.*

41. Ἐπιστολὴ πρὸς Σμύρνης, Epistola, de Smyrna terræ motu everfa, ad Imperatores Marcum Antoninum & Commodum scripta A. C. 178. Ἀντιπρόσωποι Καίσαρι Μάρκῳ Ἀυρηλίῳ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ, καὶ Ἀντιπρόσωποι Καίσαρι Ἀυρηλίῳ Κομῳδῷ Σεβαστῷ, Αἰλιῷ Ἀεΐδης χαίρουσιν.

T. 2. p. 289. (Gr. f. 65. Lat. f. 301.) Hæc reponi debebat supra post num. 20. Cæterum Imperatorem Antoninum usque adeo permovit, ut lacrymas continere non potuerit, & instaurationem Smyrnæ serio cogitarit curaritque. Vide Philostratum f. 582. edit. Lips. & auctorem Ὑποθήσεως in Panathenæicum.

42. Περὶ ἐμονόιας τῶν πόλεων, Suasoria ad civitates Asiæ, Pergamum, Smyrnam, Ephesumque ut concordiam colant, nec de primatu inter se contendendo, mutuum sibi afferant exitium exemplo Athenarum & Lacedæmonis, quæ donec concordesset, Persas valuerunt profligare, summaque auctoritate, opibus ac felicitate usæ sunt, simulac vero inter se & cum Thebanis contendere cœperunt de principatu, sibi & Græciæ servitutem contraxere. Præcipue p. 329. monet contentionem esse de mera umbra, cum omnes tamen subsint Romanis, & Imperator ipse M. Antoninus p. 335. per edictum concordiam illis commendaverit. Exempli quoq; loco illis p. 337. proponit οὐδὲ πύρρις δόξιν βασιλεὺς M. Antoninum & Verum, summa concordia tam vastum moderantes imperium.

T. 2. p. 297. (Gr. f. 160. Lat. f. 304.) Confer gemini argumenti Dionis Chrysostomi Orationes XXXVIII. --- XLI. & Philostratum vita Polemonis Sophistæ c. 2. p. 531.

43. Ῥοδιακὸς ad Rhodios post Rhodum terræ motu gravissime afflictam ac tantum non deletam (vide p. 345. 366.) pro urbe restauranda.

T. 2. p. 340. (Gr. f. 75. Lat. f. 317.) Perquam disertam hæc Oratio continet descriptionem urbis quam pulchra ante cladem illam

iam fuerit, ac p. 349. sq. elegantem & graphicam hypotyposin eversionis per terræ motum factæ. In Imperatoris (Antonini Pii) gratia magnam spem se habere repositam innuit p. 368. quemadmodum & Julii Capitolini & Pausaniæ testimoniis constat ab Antonino Pio iterum instauratam esse. Vide Meursii Rhodum lib. 2. c. 14.

44. Ῥωδίοις πρὸς ὁμόνοιας. Ad Rhodios libellus sive Oratio ab absente transmissa quæ ad omittenda dissidia, iram invidiamque deponendam, & colendam concordiam eos graviter hortatur.

T. 2. p. 374---402. (Gr. f. 73. Lat. p. 328.)

45. Πρὸς Πλάτωνα πρὸς Ῥητορικῆς, λόγος α'. Contra Platonis Gorgiam pro Rhetorica, Oratio prima.

T. 3. p. 1. (Gr. f. 106. Lat. f. 345.)

46. Πρὸς Πλάτωνα πρὸς Ῥητορικῆς, λόγος β'. adversus Platonem quem p. 192. ὁ Ῥητορικὸν πατέρα καὶ διδάσκαλον appellat, pro Rhetorica Oratio posterior.

T. 3. p. 130. à verbis: ἐπεὶ γὰρ καὶ Μιλτιάδου &c. (Gr. f. 118. Lat. f. 375.) Hanc distinctionem in duas orationes, quam rejicit Canterus, testimonio suo diserte comprobat Aristides ipse pag. 183. & Photius p. 680. qui ex quatuor hisce Platonis Aristidis orationibus ampla excerpta refert Cod. 247. cum Codex Casareus teste Lambecio & Nesselio. In editione Græca Aristidis Florentina his orationibus præmittuntur antiqui scriptoris Græci ὑποθέσεις, sive argumenta, quæ in editione Latina & Græco Latina desiderantur. In illis Synesii, Theonis & Sophistæ alterius Atheniensis mentio. Itaque auctor non potest esse Sopater Apameensis, Jamblichi discipulus, uti Lambecio & Nesselio persuasum.

47. Πλατωνικὸς γ', πρὸς Καπίωνα, ad Capitonem Platoni addictiorem Oratio Platonica tertia, qua injuriam se Platoni fecisse vel eum tractasse non satis reverenter, aut indignius reprehendisse negat, variaque colligit quibus Platonem Pericli, Homero & aliis magnis viris sine causa insulasse ostendit.

T. 3. p. 524. (Gr. f. 124. Lat. f. 509.)

48. Πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ ὁ τεσσάρων, ** Pro quatuor viris, Pericle,

* Cf.

** Adde T. 3. p. 130. seq. 131. seq.

* Cimone, Miltiade & Themistocle, adversus illa quæ in eodem Gorgia de illis differit Plato.

T: 3. p: 193. (Gr: f: 127. Lat: p: 405.)

Περικλῆς T: 3. p: 196. (Gr: f: 128. Lat: f: 407.)

Κίμων T: 3. p: 251. (Gr: f: 133. Lat: f: 423.)

Μητιάδης T: 3. p: 266. (Gr: f: 134. Lat: f: 427.)

Θεμιστοκλῆς T: 3. p: 293. (Gr: f: 137. Lat: f: 436.)

Κοινή Δοξολογία T: 3. p: 368. (Gr: f: 144. Lat: f: 459.) Hanc orationem magnum inprimis Aristidi inter Græcos nomen conciliasse testatur Synesius in Dione p: 40. Concludit autem illam p: 510. seq: gravi investiva in Sophistas suæ ætatis melioribus obtrectantes, ipsos omnis veræ virtutis expertes.

49. Αἰγυπτιᾶ. Epistola sive liber lectu dignus de causis incrementi Nili, quo opiniones sive hariolationes aliorum refellit, negatque illud adscribendum esse vel Etesis p: 554, 572, 605. aut mari dulci flantibus Etesis influenti, quæ Euthymenis Massiliensis fuit suspicio p: 596. nivibusve pag: 559. aut aquis ex Africa & Arabiæ montibus defluentibus, ut Ephoro placuit, p: 586. nec vero imbribus p: 562. nubibusve p: 568. nec Soli (ut Herodotus sensit) p: 572, 583, 603. sed totum esse tribuendum magnæ DEI sapientiæ & providentiæ p: 615. quæ vicarium hunc pluviarum fluvium singulari natura donaverit qua instar dierum noctiumque vel lunæ crescat atque iterum minuat p: 569. cuius rei rationes perinde, ut quod auras non emittit p: 611. & aquæ ejus non facile corrumpuntur p: 612. & πηγὰς sive fontes atque origines Nili p: 582. nos lateant.

T: 3. p: 552---617. (Gr: f: 90. Lat: f: 517.) Obiter reprehendit quæ scriptores præstantissimi Homerus p: 607. Herodotus p: 575. Pindarus p: 610. De Ægypto † falsa tradidere, testatus se illam regionem quater totam perlustrasse p: 552, 568, 576. & à sacerdotibus Ægyptiis edoctum p: 615, 608. atque Æthiopo quodam Ἰβνὶ δυνάτῳ p: 581.

50. Περὶ τῆς Ἀπολογίας. De arroganter dicto, sive Apologia de laude sui, quam Aristidi nescio quis πρὸς αὐτὸν ut p: 687. ait, πρὸς τὴν παρὰ γὰρ αὐτὸν, objecerat, & ille variis argumentis

Ccc 2

præcipue

* Adde de Pericle T. 3. p. 539 seq.

† Confer quæ de Platone T. 3 p 476.

** Vide de hoc vocabulo T. 3. p. 671. 679.

54. [Τεχνῶν ῥητορικῶν] περί πολιτικῆς καὶ ἀφελῆς λόγου, βιβλία β'. Libri duo præclari de civili & simplici dictione, in quibus civilis dictionis exemplum Demosthenem, simplicis Xenophontem proponit, & præcepta sua petitis exinde exemplis illustrat. Græce primum editi sunt ab Aldo inter Græcos Rhetores Venet: 1508 fol. Latine versos edere voluit Canterus, à quo translatum librum de simplici dictione vidisse se testatur Leunclavius in Xenophontis vita. Græce castigatos à se & adnotatis Demosthenis & Xenophontis locis cum Latina interpretatione sua & cum animadversionibus edidit doctissimus Normannus Upsal: 1688. 8.

VI. Scripta Aristidis deperdita.

1. Δημοσθένης ἔς Αλεξάνδρου ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβαλέων Πηθίδος τοῖς παρὰ μασι. Demosthenes Alexandro cum esset in India suadens cursum victoriarum suarum prosequi. Meminit Aristides ipse Orat: 4. sacra T: 1. p: 575.
2. Δημοσθένης λόγων περί ἡγεμονίας. Sub Demosthenis persona oratio de præfectura habenda. id: p: 576.
3. Ἐπὶ τοῖς μισθοφόροις τῷ ἀπατημένῳ, τῷ γῆν, in mercenarios milites, agrum dari sibi petentes. In hac ἀτελής, sive exile exordium à quibusdam reprehensum Philostratus p: 583. testatur. Argumentum illustrat scholiastes Hermogenis p: 428. μισθοφόροις τιὰς εὐὰς ἔχοντες δοποδύναμι μισθὸν, γῆν ἔδοσαν, οἷον πόλιν ἔκτισαν. Μετὰ ταῦτα χρημάτων ἀπέρχοντες τὸν μισθὸν ἀξιοῦσι δύναι, καὶ τῇ γῇ κομισαμένους.
4. Λόγος τοῦ Λακεδαιμόνι. ὅτι τειχισμὸν τῷ Λακεδαιμόνι. oratio munitionem Lacedæmonii dissuadens. ibid.
5. Λόγος Αλεξάνδρου. Magni Alexandri vituperatio. Colligas ex eodem Philostrato, p: 584. nisi obiter Alexandrum in alia quapiam Oratione Aristides perstrinxit.
6. Ἰσοκράτης εὖν Αἰθιωαῖς ἐξάγων τὸ θαλάσσης. Isocrates suadens Atheniensibus ut studium Imperii maris abjiciant, ih.
7. Πρὸς Καλλικλένιον συμβαλέοντα μὴ γὰρ πειν εὖν δέκα στρατηγούς, ἐπὶ αὐτῷ ῥητορὸς μὲν ψήφῳ. Contra Callicleum qui suaserit decem duces non sepeliendos, qui uno decreto damnati & supplicio affecti erant, quod cæcorum ad Arginusas Atheniensium cadavera reliquerant insepulta. Hermogenes lib. 1. περὶ ἰδιῶν cap: 6. p. 279. Philostratus

tus p: 584. Libanius declamatione 37. T: 1. p: 819. laudans Aristidem ὁ Καλλιξένος.

- 8 Διχίνης μὴ λαβὼν ὑπὲρ ἑ κερσεבלέπης τὴν σῆτον, *Æschines ad Cersobleptem Thraciæ Regulum prodendum non corruptum à Philippo. Philostratus, ibid: Hæc oratio opposita fuit Demostheni, à quo Æschines illius rei arguitur oratione περὶ τῶν ἀπαρξενβήσας.*
- 9 Οἱ ἀρχαὶ ἐμφοιτὰς ἀπονδᾶς μὲν τὸ κτεῖναι τὰ ἥθη, *Fœderum communionem recusantes postquam gentiles paciscentium trucidassent, id:*
- 10 Λόγος πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ὅτι οὐχ ὁρμησὶς ἐλαύνουσιν, *Oratio suadens Lacedæmonia, ut saltatores expellant. Libanius Orat: XIX. quæ Aristidi est opposita, sed cum summa laudis ejus præfatione. T: 2. p: 475. seq:*
- 11 Παναθηναϊκὸς alter Ὑπελὴς καὶ ψυχρὸς, quem loco præstantissimi illius qui exstat, Herodi Attico exhibuit; ut ejus invidiam falleret & ab eo facultatem dicendi de hoc argumento impetraret. *Auctor ὑποθέσεως in Panathenaicum Aristidis qui exstat.*
- 12 Ὑπὲρ τοῦ δρόμου, *Oratio de cursu, cum ab Æsculapio per somnium, jussus esset cursu uti. Aristides ipse Orat: IV. sacra Tom: 1. pag: 579.*
- 13 *Secunda & tertia in Æsculapium Oratio. Tertiæ mentio Orat: IV. sacra T: 1. p: 582.*
- 14 *Laus balnei Cyziceni, dicta ante suum Cyzico discessum. Orat: V. sacra T: 1. p: 624.*
- 15 Tertia adversus Leptinem Oratio, Demosthenis æmulatione scripta, ut narrat Aristides ipse Orat. tertia Platonica ad Capitonem T: 3. p: 525. seq:
- 16 Oratio altera tempore pestilentie dicta de eo quod non frequentius declamaret: mentio T: 3. p: 717.
- 17 Ἑρμηνείαι de Pyramidibus, Labyrintho & aliis rebus in Ægypto spectatu dignis, quæ in itinere suo mitti in litteras fecerat quæque periisse queritur T: 3. p: 552.
- 18 Orationes duæ una brevis altera prolixior, de cædendo Critia Tyranno ad Harmodii & Aristogitonis statuas confugiente. *Marcellinus ad Hermogenem p: 67. διὸ καὶ Ἀριστοδῆς λέγων πρὸς λόγον τῶν ἀνδρῶν βραχέως ἐπαληθεύει, ὡς ὁμολογῶντες τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Τύραννων. καὶ σχεδὸν ὡς ἐζητήματα, ἀλλ' ὡς κοινὴν πᾶσιν διεξήλθεν. Οὐ αὐτὸς δὲ Ἀριστοδῆς ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἐμήκυνεν καὶ μὴ γαυ-*

ἰασημαζης. ἐν τῇ δὲ ἀντίφωτῳ αὐτῶν τῶν λόγων περὶ αὐτοῦ ἐβλή-
σε δεῖξαι.

- 19 His adde ὑπογραφεὶς ἐννεράτων sive ubiores de somniis suis ab Ἐσ-
culapio sibi agrotanti immixtis memorias, de quibus T: 1. Orat: 4.
sacra p: 579. & Orat: 2. p: 515. Εἰδὲ τις τὰ ἀκρεβέστερα γὰρ βα-
ληήσεται τῶν γενημένων ἡμῖν ὡς τοῦ Θεοῦ, ὥρα τὰς διφθέρους
αὐτῶ ζῆτει καὶ τὰ ὀνειράτα αὐτά. Καὶ γὰρ ἰάματα παντὶ εἶδους, καὶ
διχαλόγους ἵνας ὀρήσας, καὶ λόγους ἐν μήκει, καὶ φάσματα παντοῖας,
καὶ περιρήσεις ἀπίαςας καὶ χρησιμώδεις πρὸς παντοδαπῶν πραγμάτων,
ταῖς αὐτῶ καταπορεύσιν, τις ἢ ἐν μέτρῳ γεγονύας, καὶ χαρίτων παντὶ ἄξια
τῷ Θεῷ, μείζονα τις ἀνείκασαι. Ex Synesio de insomniis p: 155.
hoc Aristidis opus non absurde dixeris ὀπινυκτίδας, ad quem lo-
cum Nicephorus in scholiis p: 421. αὐτῶ γὰρ τῶν ἄλλοις βιβλίοις ἄρχει-
δης ὁ ῥήτωρ περὶ γραψαῖο καὶ βιβλίου ἑτέρου περὶ εἰχῶν καὶ λεπτῶν αὐτῶ
ῥαὶ αὐτῶ ὡς ἐν ῥήσιν εἴρω αὐτῶ.

- 20 Scripsit etiam πολλὰ μέλη εἰς τὸν Σωτῆρα Ἀσκληπιόν, ἔστι τὸν Ἰσιον
καὶ Νυμφας καὶ Θερμῶν Ἄρτεμιν. Carmina multa in Ἀσκληπιῳ
servatore, in Ἐσφυρῳ Myfia fluvium, Nymphas & Dianam ihermarum
presidem. Orat: 4. sacra T: 1. p: 569. seq: Μεγαλὰς γὰρ ἐπὶ τῶν σὺν
ἐλατῶν ἡ τριάνοντα, tercentena amplius versum multa, quibus
Ἀσκληπιῳ gratias egit, vide Orat: 2. lacram T: 1. p: 523. & Orat: 3.
p: 548. ubi specimen eorum habes, tum μέλη sive carmina.
Γάμοι Κορωνίδος * καὶ γένεσιν Θεοῦ, de Apollinis cum Coronide
Phlegyz filia nuptiis, ex nato ex illa Ἀσκληπιῳ, T: 1. Orat: 1.
sacra p: 509. & Orat: 4. p: 585. & 582. ubi ab Ἀσκληπιῳ se-
πρὸς τῶν μελῶν τιητῶν excitatum esse scribit, & ab Apolline
Panem in ipsum componere iustum, cuius initium: Φορ-
μίγγων ἀνακτὸς Παῖδ' ἀνα κληίσω. Nec minus p: 586. in Panem,
Hecatē, Acheloum, ceteros. In Minervam & Bacchum
λύσιον, quorum hymnorum itidem initia ibi apponuntur, & in
Jovem ipsum & iterum in Bacchum ἑλοκόμῳ Mercuriumque,
& Smyrnæas Deas &c. Hymnus in Herculem & Ἀσκληπιῳ,
cuius initium: Ἰὺ παῖδ' Ἡρακλῆς Ἀσκληπιῳ. id: p: 587. & Orat:
in Herculem T: 1. p: 64. Epigrammata quoque variis donariis quæ
Diis dicavit inscripta à se memorat Orat: 4. sacra p: 589. ex quibus
unum hoc in tripode argenteo qui memoriam dætem choro-
rum

• Alius fuit Aristides, ex cuius περὶ Κριδῶν συγγράμματι, nonnulla de Coronide profert
• Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. f. 196. edit. Oxon.

rum in honorem Æsculapii ab Aristide institutorum conservare debebat, ita se habuit:

Ποιητὴς αἰσίων τε βραβεύς, αὐτὸς τε χορηγός
 Σοὶ ὅσ' ἔθηκεν, ἀναξ, μνήμα χοροποιήσε.
 Οὐκ ἀφανὴς ἔλληνιν Ἀρετίδης ἀνέθηκε
 Μύθων αἰσίων κύδιμα ἡνίοχ.

21 Omitto quod in somnio Aristides sibi visus est dicere *de laudibus Nympharum*, πρὸς νυμφῶν ἐπαίνων, ὅτι οὐκ εἶναι θεῶν χαλεπότεραι πάντως ἢ εἶναι καὶ τῷ θνητῷ δουλεύειν αὐτῶν. Orat: 1. sacra T: 1. p. 493. & ἐγκώμιον ὑγείας, *de laudibus Sanitatis*. ibid. φιλοσιφαιον σινε Φιλοσιφαιον Orat: 3. T: 1. p: 559.

22 Aristidis Epistolæ variz, ut ad Alexandrum Cotyæensem quas memorat T: 1. p: 72. Ad Imperatores. T: 1. p: 72. &c.

Interciderunt etiam *Metrophanis* Phrygii Sophistæ *ὑπόμνημα* in Aristidem, *Sergii* Zeugmatensis adversus Aristidem *ὑπερ τὸ διλογεῖν*, & *Porphirii* libri septem in Thucydidis proœmium, contra Aristidem, quæ singula commemorat Suidas.

VII. Editiones Orationum Aristidis.

Græca Orationum LII. Florentiæ ex officina Philippi Juntæ, A: 1517. fol: In hac præter *ὑποθήσεις* veteris scriptoris in Panathenaicum, Leuëtricas & Platonicas Orationes habetur p: 155. *Λιβανίου πρὸς τὴν μέγαν Θεοδοσίον πρὸς τὴν πόλιν*, Libanii de seditione Antiochena Oratio, quæ in Morelliana edit. Libanii occurrit T: 2. p: 389. In indice orationum quem huic tomo Morellus præmisit, ait eam se depromsisse e Germanica edit. Aristidis Adrianensis. Sed cum nulla extet editio Aristidis in Germania excusa, Græcam scribere voluisse Morellum mihi persuadeo.

Latina, Basilicæ apud Petrum Pernam 1566. fol: ex erudita & præclara versione præstantissimi Viri Guilelmi Canteri, qui versionem suam Maximiliano II. Imperatori inscripsit, Orationibusque Aristidis à se translatis subiecit itidem Latine à se redditas *Gorgia* orationem in Helenam, *Thucydidis* funebrem in Periclem. *Lesbonactis* hortationem, *Andocidis* de pace, *Herodis* Attici orationem de Rep: *Antisthenis* orationes Ajacis atque Ulyssis, *Lyſia* contra Eras-

rothenem, *Dinarchi* contra *Demosthenem*, *Alcidamantis* orationem *Ulyssis* contra *Palamedem*, & *Gorgia* Orationem *Palamedis*. Denique subiungitur *Canteri* libellus de ratione emendandi scriptores Græcos, in quo ex *Aristide* potissimum exempla repetit. Usus est editione *Aristidis* Florentina ab *Arlenio* cum MS. collata quam à *Jo. Oporino* accepit.

GræcoLatina cum Latina versione *Guil: Canteri*, A: 1608. 8. tribus Voluminibus, oliva *Pauli Stephani*. In hac nitida nec inemendata editione, cui *Gnomologia* sive sententiæ insigniores ex *Aristide* collectæ præmittuntur, subjectæ sunt Variæ lectiones quædam ex *Canteri* & alio quodam Codice excerptæ. Sed vicissim desiderantur τμήματα Græcæ non contemnendæ veteris scriptoris, (*Synæsis* & *Theone* tamen quos laudat junioris) in *Panathenaiam* & orationes *Platonicas*, in Græca Juntina editione obviæ, & omisus est præter *Guillemi Canteri* notas (quod nollem) marginales, ejusdem libellus de ratione emendandi Græcos auctores, quem Latine editioni subjunctum esse jam dixi, & non minus miror prætermisum esse à *Jano Grutero*, cum in face *Artium*, Tomo tertio libros novarum lectionum *Guil. Canteri* & *Theodori Canteri* varias lectiones recudendas daret. Omisæ denique sunt aliorum veterum *Oratorum* à *Guil: Cantero* Latine redditæ *Orationes*.

Editiones singularum quarundam *Aristidis* Orationum, & librorum de civili ac simplici dictione, supra in recensione scriptorum editorum *Aristidis* suo loco consignavi. Cæterum opto vehementer ut *Clarissimus Vir Jo. Guilelmus Bergerus*, humaniorum litterarum in Academia *Witebergensi* Professor digniss. quæ expoliendo insigni huic scriptori in promptu ut audio habet, felicibus auspiciis quamprimum in lucem proferat. Plura *Aristidis* loca illustrat *Ezechiel Spanhemius* in *Exercitationibus* de usu ac præstantia numismatum, & aliis scriptis suis eruditissimis.

VIII. ALII ARISTIDÆ.

Aristides *Lyfimachi* F. *Atheniensis*, cognomine *justus*, de quo *Plato* *Theæteto*, *Thucydides*, *Nepos*, *Plutarchus*, *Suidas* &c. *Aristides*

D d d

des

des noster T: 3. p: 146. seq: 249, 286, 499. seq: 452. sq: 319. sq: Ab eo alii etiam singularis justitiæ studio insignes viri Aristidis cognomento honorati sunt, ut de Mara quodam scribit idem Suidas in *μύησις*, ex Damascio in Isidori vita.

Aristides Xenophili filius, & alter junior hoc nomine, quos cum Aristide justo à quibusdam confundi notat Plutarchus in illius vita sub init.

Aristides Atheniensis, quem de animalibus, arboribus & agricultura scripsisse è Plinio colligit Bernhardus è Mallincrot in paralipomenis ad Vossium de Historicis Græcis, nullus est, sed Aristides Milesius à Plinio intelligitur, de cujus scriptis Vossius de Historicis Græcis, Meursius in Bibl: Græca & Harduinus ad Plinium videri possunt. Fuere autem *ιστορίων* libri, *ἱστορικὰ*, *περὶ ζῴων*, *Συναγωγὰ* & *πρὸς Κρίδην*. Denique lascivum opus *Μελισσακά* quod Sifena olim latine verterat, de quo confer Politian: c: 16. Miscell: & Nic. Heinsium ad hæc Ovidii 2. Trist: 443.

*Versit Aristidem Sifena, nec obsuit illi
Historia turpes inseruisse jocos.*

Aristides Eleus Mechanicus, machinæ in hippodromo inventor, cujus meminit Pausanias in Eliacis posterioribus p: 504. Idem ut existimo à quo Pythicam & Olympicam palmam reportatam scribit p: 490. Sed alius Aristides Eleates cujus strategemate Dionysium delusum narrat Polyænus VI. c: 11.

Ἀριστίδης ῥομικός, Artemidor: IV. 3.

Aristides Quintilianus, de cujus libris de Musica dixi III, 10, 4.

Aristides Samius, ex quo lunæ curriculum confici integris quater septenis diebus scribit Varro apud Gellium III, 10. sed ibi pro Aristide legendum viderur Aristarchus, quemadmodum pro Aristotele Aristides apud Eustathium ad Odyss: ξ. ubi de Dodone. Vide Berkelium ad Stephanum p: 324. Etiam ex Aristarcho Tragico Euripidis æquali Aristidem affinxit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, & ex Aristæneto Aristidem Epistolarum amatoriarum scriptorem.

Aristides

Aristides Thebanus, pictor antiquus qui *omnium primus animum pinxis* & *sensu omnes expressit quos vocant ἡθῆ id est perturbaciones*, durior paullo in coloribus &c. Plin: XXXV. 10. Confer Francisci Junii Catalogum Artificum p: 28.

Aristides quem Vitruvius VIII. 4. laudat inter eos qui de locorum fontiumque natura scripsere. Idem ni fallor Polemonis periegetæ exscriptor, de quo Stephanus Byz: de Dodone: *περὶ τῶν ἐν τῇ Πελοποννησῇ Πολέμωνι ἀκριβοῦς τὸν Δωδώνην Πηλεπόννησος, καὶ Ἀρτείδης καὶ τὰς μεταγραφοῦν λέγοντι καὶ τὸ β'*, Videndum tamen idem ne hic cum Aristide Mileſio, de quo supra.

Aristides ſtatnarius, Polycleti diſcipulus, Plin: XXXIV. 8.

Aristides Athenienſis, Philoſophus ſed qui CHRISTO nomen dedit, & Apologeticum pro Chriſtianis, Philoſophorum ſententiis contextum, ſcripſit ad Hadrianum Imperatorem. Laudant Eusebius in Chron: & IV. 3. Hiſt. Eccleſ. S. Hieronymus Epistoſa 84. ad Magnum Oratorem & c: 20. de Script: Eccleſ. Syncellus p: 348. Uſuardus & Ado Martyrolog: 5. Non: Octobr: ex Menologiis Græcor. ubi de paſſione Dionysii Arcopagite, & Martyrologiam Rom: prid: Cal: Sept: Confer V:C: Jo:Erneſti Grabeſpicilegium Patrum T: 2, p: 125. ſeq: & Steph: le Moyne ad Varia ſacra p: 155. ſeq. qui inter alia ex Guilleterii fide refert illam Ariſtidis Apologiam in Græcia adhuc ſupereſſe. *Quelques Caloyers ſe vantent d' avoir cette Apologie dans la Bibliothéque du Monastere de Medelli, qui eſt à fix mille d' Athenes.* Quod non incredibile videtur Paulo Colomesio. * Sane in Orthodoxographis & Bibliothecis Patrum extare, præter rem ſcripſit Pandectarum Brandenburgicarum auctor p: 271.

Aristides junior itidem Chriſtianus, cui Julius Africanus dicavit quæ ſcripſerat de conciliatione genealogiarum CHRISTI apud Mattheum & Lucam. Vide Photium Cod: XXXV.

Omitto Ariſtidem Locrenſem, qui à muſtela Tarſeſſia morſus dixit ſequo animo laturum eſſe mortem ſi leonis & pardalis dente percundum ſibi eſſet, ut eſt apud Ælian: XIV. 4. Var.

* In paralipomenis de Scriptoris Eccleſ.

IX. INDEX SCRIPTORUM & aliorum

quorundam ab Aristide memoratorum. Concinnatus à me ad paginas editionis GræcoLatinæ Pauli Stephani.

Nota *de dict.* libros duos de civili & simplici dictione ex edit. Clariss. Normanni denotat.

Æacus T:1.p:109. quis Æacus aut Minos reprehendat? T:3. p:314. velut si Phrymondas ille (injustus) Æacum se faceret, 516, (Mentio illius Phrymondæ etiam 325.)

Ægyptiorum sacerdotes T:1.p:53,91. T:3. p:553, 615. *σφίαι*, T:1. p:379. Eorum *σφία* T:3.p:69. *ὡν ἱερεῖς θῆκαι βιβλων ἱερῶν ἀπείρους δεῖθμους ἔχουσι*, T:1.p:98. *πάντα φυλάττεισιν ἐν στήθεσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτ' ἄλλων κτημάτων*, T:3.p:609.

Αἰγυπτιῶν ἢ Φρυγῶν ἡδὲ, T:1.p:454.

Αἰγυπτιῶν ἀσθενοῦσιν, T:1.p:629.

Æschines T:3.p:30,37,472,474, Lysaniæ F. Platonis *συμφορητής*, 31. Socraticus, 35,363-----366,367. Sophista dictus à Lysia 517.

Æschines Demosthenis adversarius T:3. p:438, 653. *de civili dict.* p:202, 216, sq: 256. in Ctesiphontem, respicitur *de civili dict.* p:178. *ὡς ἐπὶ ἀποσκευαίας*, *ibid*:242. seq:

Æschylus, T:1. p:30,169. T:3.p:27, (Myrmidonibus) 220, 485, 528, 560,562,580,703. infra, in Aristophanes.

Τὶς ἐλάσιν *Αἰγυπτιῶν* *πρὸς χορὸν ἄσπιν*, T:1.p:454. Versus ex Septem Thebana T:1.p:609. T:3. p:527.

Æsopus, T:1. p:153,372.

Agathio, T:1. p,497.

Agatho (apud Platonem Convivio) T:3.p:475. Comice à Platone traducitur, 488.

Albus *ἀρχὸν τῆς Ἀσίας*, T:2. p:562.

Alceus Mytilenæus, T:1.p:152. T:3. p:192,339. ad ejus versus alluditur T:2. p:333.

Alcimus, Aristidis *δοικητής*, T:1. p:611. Philumenes pater 626. seq:

Alcinoi apologus, T:1.p:546. T:3.p:598. Vide & T:3.p:38. seq:

Alcman

Alcman, infra, Laconicus Poëta.

Alexander Cotyænsis T: 1. p: 142. seqq. Aristidis præceptor, T: 1. pag: 489.

Amphion & Zethus, conditores Thebarum, T: 1. p: 415.

Anacharsis Scythæ T: 3. p: 547.

Anaxagoras T: 3. p: 101, 291, 540. Periclis præceptor, 218.

Androtio, T: 3. p: 517.

Annicerus Afer, T: 3. p: 385.

Antiphonti prælata à Platone Aspasia, T: 3. p: 217.

Antisthenis liber περὶ χρησίου, T: 1. p: 560. de usu vini.

Antoninus Pythodori, Sophista, T: 1. p: 193.

Apellas T: 1. p: 120. seqq.

Apellis γραμματα sive pictura, T: 3. p: 701.

Apolodorus (apud Platonem) T: 3. p: 483.

Archilochus Parius, T: 1. p: 152. T: 3. p: 172. Jamborum Poëta ab oraculo post necem honoratus, 487. πειτὰς βλασφημίας ἀστει-
βαν, ejus adversarii Lycambes, Chidus (χιδός) vates quidam &
Pericles (diversus ab duce & Oratore Attico) ibid: Convicia-
tores Ἀρχιλόχῳ πῆνηκοι, 511.

Θελῶν Ἀργεῖ, T: 1. p: 454.

Arion, T: 3. p: 140. 157.

Aristophanes T: 3. p: 221. ubi ad ejus raras respicit, 660. ubi ad ves-
pas, seq. à Platone Comice traducitur, T: 3. p: 488. Aristopha-
nis singultus apud Platonem in Convivio T: 3. pag: 475, 551. seq:
ἀλλαινοπαλῆς (in Equitibus) p: 496. ad versum in Acharnensibus
alluditur T: 3. p: 29. alius ex eadem Comoedia, 396, ex Vespis T: 1.
p: 55. ex raris T: 1. p: 157. T: 3. p: 520. versus de Pericle ex ejus Acharnen-
sibus, T: 3. p: 215, 227, seq: de Æschylo dictum, morte ejus te-
nebras obortas, σκόπη εἰναι πῆνηκόν, αὐτῷ, T: 3. p: 156.

Nebulæ T: 1. p: 624. versus ex illis, non nominato auctore,
p: 268.

Telmiffenses, T: 1. p: 486.

Aristophon, infra in Iphicrate.

Aristotelis apud Philippum & Alexandrum gratia, T: 1. p: 154.

Contra Arichmum Zelitem ψήφισμα Atheniensium, T: 1. p: 332,
357, 504.

Aspasia, T: 3. p: 217. Miliesia, 212.

Inscriptio ἐπὶ τῆς Athenis erectæ in infamiam Arithmii, Pythonactis F:

T:3. p:357.

Attici Eleusiniorum Mysteriorum ἐξηγηταὶ & μυσταγωγοί, T:1. p:315.

Cum Atticis comparati alii Græci balbutiunt, T:1. p:314. Atticos se unice sequi testatur Aristides, T:3. p:647. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς οὐκ αἰσ ἐπὶ τοῖς τελευτῶν ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν λόγων, ἀπὸ τοῦ προδόντος.

Bacis, T:2. p:22. T:3. p:22.

Bassus, T:1. p:488, 581.

Battus vocis causa Delphos profectus, T:3. p:516.

Biblus ἡγεμὼν τῶν παλαῶν, καὶ πᾶσι τῶν προδόντων ἐπὶ λόγοις T:1. p:575.

Boscyptrachmus qui frustra putavit nomine mutato se feliciorum evasurum, T:3. p:516.

Calliteche Aristidis σωτήριος T:1. p:497. & 618. ubi Callityche legitur.

Capito ad quem scribit Aristides, T:3. p:525. seq:

Cei Poeta dictum (Simonidis vel Bacchylidæ) σωπὴς αἰνέων ἡγεμὼν T:3. p:238. Athenodoro tribuni & Stobzo, Canterus observavit.

Celer χαρμυατικὸς βασιλικός, T:1. p:595.

Chabrie dictum, T:3. p:686.

Charephon, T:3. p:138.

Charidemus Rhetor Phoenicius, T:1. p:493.

Charondas Italix & Sicilix legislator, T:3. p:546, 548.

Chiron T:1. p:76.

Cimon Orator, T:3. p:483.

Cinesias Comice à Platone traducitur, T:3. p:488, 494.

Cleon & Cleophon, illaudati Oratores, T:3. p:291.

Comædia T:1. p:61. T:3. p:196. agenda dissuadentur T:2. p:274. seq: Comædia secusatur à Platone, plurimos Comice traducere, T:3. p:488.

καὶ οὗτοι καμωδοποιοί, T:3. p:192, 215, 255, 495. Comicus quidam T:3. p:373, 520. (Aristoph.)

Κωμικὸν ῥήμα T:3. p:222. ex Comædia γλυνκύντῃ petunt simplicis styli scriptores de dict: simplici p:398.

Corus μάντις, T:1. p:501.

Cratinus, T:3. p:33, 709. ejus dictum de Pericle ἐκλειδῶν μεγίστην τῇ ἐκείνῳ γλώσσῃ, 214. καμωδοποιοὶς T:3. p:659, ejus χείρην, 660.

Creophylus, T:3. p:544. seq: 547.

Critias, de dict: simplici p:346, 386.

Cyri διδάσκαλος διηγορομένης, (ex Xenophonte) T:1. p:130.

Dr-

Dædalus, T: 3. p: 51.

Damon (Muficus) T: 3 p: 540.

Demodocus, T: 3. p: 38. seq:

Demosthenes, T: 1. p: 485, 573, 575, 576, 644. T: 3. p: 6. 33, 52, 100, 226, 311, 518, 538, 558, 620, 686, 714, 725. lib: *de civili dict: singulis paginis, & de simplici dict: p: 368, 408, 410, 420.* ἐν ἐγὼ Φαίλων ἐν Ἑρμῇ πρὸς λόγῳ τύπον εἰς ἀνθρώπους καταλθεῖν, T: 3. p: 516. ἰκανή φέρει τοῦτ' εἰς πρὸς γρόμῳ, 654. βιαιῶς καὶ Δημοσθενικῶς, *de civili dict: p: 318.*

ad Athenienses scribens de Concordia, T: 2. p: 334. (Epistola 3.)

Epistolæ, *de civili dict: p: 428.*

Oratio contra Aristocratem tria genera causarum attingit. *de civili contra Calliclem, de simplici dict: p: 428.* (*dict: p: 296.*)

ἐν τῷ κ' Κόρων, *de civili dict: p: 216, 238, 248, 270.*

de falsa legatione, *de simplici dict: p: 428.* respicitur p: 424. & T: 3. p: 524.

de Haloneso, respicitur *de dict: simplici, p: 422.*

in Leptinem, T: 3. p: 526. respicitur *de dict: simplici p: 358.*

ex Olynthiaca tertia T: 3. p: 74, 441. seq. respicitur Olynth: 1. *de dict: simplici p: 392, 422.*

pro præconio ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως, T: 3. p: 652. seq:

ὑπὲρ τῆς Φάνου, T: 1. p: 611. respicitur T: 3. p: 226, 438. seq: *de dict: simplici p: 437, 442.*

κ' Στεφάνου, *de civili dict: p: 250.*

ἐν πρὸς συμβαλλομένοις, id: p: 252, 274.

ἐν τῷ πρὸς Συμμελων, id: p: 254.

Diagoras T: 3. p: 101.

οἱ δὲ δικαστικὰς λόγους συνεκδοκαζόμενοι, *de dict: simplici p: 410.*

Dio Platonis amicus, T: 3. p: 111. seq: 130, 133. seq: 152, 328, 331.

Alius Dio Aristidis amicus καὶ πραγμάτων καὶ λόγων ἑμπειρῶν, T: 3. p: 558.

Dionysius Corinthi, T: 1. p: 155.

Dionysodorus, Comice à Platone traducitur, T: 3. p: 488.

Diophanes Aristidis familiaris, T: 1. p: 499.

Diotyma T: 3. p: 212. Mantinensis hospita, ib: ex Platonis Symposio.

Διοσγεύων ποιηταί, T: 1. p: 399. Διοσγεύου ποιηταί, T: 3. p: 492. Diithyrambum reprehendit, & imitari se tamen ait Plato: T: 3. p: 490.

Δύσμελος Θεσσαλός, T: 1. p: 134.

Epagathus, Aristidis ἑταίρος, T: 1. p: 593.

Epaminondas πρὸς Θεβαίους διαλογία, T: 3. p: 658, 685. Epigramma, 686.

Epho-

Ephorus T:3.p:586, 589, 590, 591, 595, 596. Larissæus, 592. Philosophus & Sophista, 585.

Epicharmus Comicus, T:3. p:550.

Epigrammata in Athenienses & Lacedæmoniot qui pro patria fortiter rem gesserunt, T:3. p:646. seq:

Eteoneus, T:1. p:133. seq:

Evarestus Cretensis τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διατελούντων, ἐλθὼν, διὰ Διγυρίαν, T:1. p:578.

Eudoxus, T:1. p:645.

De Pericle versus Eupolidis, non nominato auctore, T:3. p:215.

Euripides T:1. p:345. (ex Sthenobæa, idem hemistichium etiam p:57.) 384: (Phœniss:) 433, 489. (iterum è Phœniss:) T:3. p:27, 56, 167, 326, (ex ejus Cresphonte) 497, 560, 562, (ex Theseo) 703. decori non satis observans, T:3. p:221.

Versus non nominato auctore T:3. p:67. respicitur & T:3. p:512. & T:1. p:435. versus ex initio Troadum, & T:3. p:559. ex Helena & de civili diss: p:308. ex Oreste.

Vide & infra, in Sophocles.

Ἀκελβέστρου Ευρυκλέους T:1. p:57.

Euthydemus Comice à Platone traducitur, T:3. p:488.

Euthymenes Massiliensis, T:3. p:596.

ὁ Ἑξηγητής, prodigiorum interpres, T:1. p:645.

Fronto, T:1. p:125.

Glabrio ὁ πᾶν, T:1. p:612.

Γοργίαιοι λόγοι, T:3. p:65: vide infra, Plato Gorgia, Γοργία κεφαλὴ 155. Γοργίας κεφαλῆς ἀπ' ὧν, 663:

Gorgiam Comice traducit Plato, T:3. p:488:

Grammatici, T:1. p:583: ἄθλιοι γραμματικαί, T:3. p:643.

Γραμματικῆς Σύντης, T:3. p:576, 579.

σκολιὸν carmen in Harmodium, T:1. p:141.

Hecataeus T:3. p:649. ὁ λογοποιός, T:3. p:608. Millesius, 609.

Heliodorus ἑπαρχὸς Ægypti, T:1. p:602.

Hellanicus T:3. p:649.

Heracleo Medicus, T:1. p:520.

Herculis σφαίραι, T:1. p:61. σῆλαι, 59, 114. T:2. p:307. cum Theseo amicitia T:1. p:181. 189. T:2. p:238. seq.

Hermias T:1. p:628. τῶν τροφίμων, ἔδρασι δὲ ὁ πλείων ἄξιον 530.

Hermo-

Hermocrates ἐν Συρρακίῃ περὶ δημοκρατῶν, Τ. 3. p. 55.

Hermocrates Rhodius; *ποιητῆς μελῶν* T: i. p. 578.

Herodotus, T. 3. p. 517, 521, 554, 572, 579, 585. Historiæ ejus inscriptio, 649. κατὰ τὰς ἀρχαίας, 575. de Ægypto multa falsa prodidit, ib: reprehensus laudatur, 582. seq:

Hesiodus T: 1. p:66,122,147,351,363,398,420,464. T:2. p:358,381.

T: 3. p: 6, 44, 55, 1eq: 164, 1eq: 166, 184, 223, 249, 284, 626,

627, 628. *Σελίδες* 627, 628. *respicitur*, T: 1.

p. 5. T. 3. p. 536. Boeotius T. 1. p. 152. traducitur à Platone, T. 3.

p: 548, 549.

conviciadores, Ἡσιόδου καὶ Φύωνος, T. 3. p. 511. Hesiodi fuci.

Hippias Sophista, T.3, p. 483. Comice traducitur à Platone, 448, 549.

Hippocrates, T:1. p:79,6; 7,6; 8. T: 3. p: 52.

Homerus T. 1. p. 91, 12, 18, 28, 34, 39, 40, 46, 48, 85, 91, 95, 96, 97, 98, 114, 125, 127, 132, 136, 153, 169, 298, 347, 384, 386, 388, 394, 398, 410, 415, 420, 422, 427, 433, 435, 439, 441, 443, 445, 479, 480, 528, 628, 635, 644, T. 2. p. 305, 314, 326, seq. 354, 359, 378, seq. 396, seq. T. 3. p. 6, 7, 43, 57, 70, 77, 147, 149, 159, 162, seq. 164, 165, seq. 168, 172, 175, seq. 177, 180, 210, 250, 251, 282, 295, 314, 336, 351, 371, 387, 402, seq. 420---426, 471, 485, 486, 488, 493, 494, 506, 525, 544, 546, 547, 548, 549, 551, 606, 607, 608, 627, 628, seq. 630---640, 650, 659, 666, 667, 678, 698, 703, 726, 727, *de civili dict.* p. 290.

Smyrnaeus T:1.p: 152,304,408,456,474, T:2.p:306. T:3.p:609.

Meletis filius T: 1. p: 476. T: 3. p: 717 Cæcus Chius T: 3. p: 703.

Ex Atheniensium colonia T: 1.p;8. sermo ejus Atticus, ibid:

ἄρχαίμυς πικρὰ πικροτάμω (C) ὡς πάλιν πικρὸς, T:3. p: 273. Tragicus dictus à Platone T:3. p: 550.

Ilias, T: 3, p: 42. Paraphrasis versuum primorum Iliadis, *de civili dict*:
p: 318. seq: Versuum Odysseæ i. 425. seq: id: p: 324.

Odyſſea, T: 1: p: 529, 539. T: 3. p: 42.

ἐν Ἀχαϊῶν νότῳ, Τ: 1. p: 39.

reprehenditur quod de Ægypto falsa scripserit, T. 3. p. 606. seq.

Verfus Homeri, ipfo non nominato, T. 1. p. 1333, 72, 115, 124,
132, 334, 335, 542. T. 2. p. 292. T. 3. p. 38—44, 221, 242, 255,
274, 303, 348, 427, 483, 511, 585, 621, 624, seq. 652, 665, 669,
670, 673, 695.

Versus ex hymno in Apollinem, T:1,p:13.

Ecc

Home-

- Homeridæ T:3. p:374. Homerus à Platone ejectus è Rep: 544. seq: Comice traductus, 549.
- Hymni, *ἐπῆμ' & ἑγκωμῖα* discrimen, *de civili dist.* p: 302.
- Hyperbolus, illaudatus Orator, T: 3. p: 291.
- Iphicrates Orator, T:3. p: 656. *κινδυνώδων ὑπὲρ τ' ψυχῆς ὑπ' Ἀριστοφῶντος* 657. Apologia ipsi tributa *ὑπὲρ τ' ἀρετῆς* Lyfiam fortassis potius habet auctorem, 656.
- Ischyron, T:1. p: 531.
- Isocrates, T:3. p:517. & 661. ubi nomine ejus omisso ad Panegyricum illius respicitur: vide infra, Sophista. Oratio de Pace *de civili dist.* p:234. seq:238. Respicitur & p: 310, adducto loco ex Orat: *πρὸς Εὐθύνην*, & 306. ex laude Helenæ.
- Julianus, T:1. p: 616. Vide infra, Salvius.
- Λακωνικὸς ποιητὴς T:1. p:53. (Alcman) T:3. p:55, 642.
- Λακωνικὴ τῆς δίκης, T:3. p:688. Λακωνικὴ ορχήστis, 713.
- Legislatorum antiquissimorum hymni in Bacchum, T:1. p:51. *οἱ πομπὴν ἱεροθίσται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες, καὶ πάντες κελύουσιν ἀμύνεσθαι οὖν ὑπ' ἀρχαῖς νῦν vi repellere* T:3. p:259.
- Βασίλειος ῥομῶν, T:1. p:131.
- Lex Attica de Ostracismo, T:3. p:398. præmia à populo donata rata esse oportere, *de dist: civili* p: 222. Laconica jubens cedere fenioribus, 505. Persarum de non condemnando nisi cujus malefacta benefactis præponderant, 419.
- Λογοποιῶν τις (Æschines Philos.) *πρὸς τῆς Ἀσίας ἔφη, ὅσων ὁ ἥλιος πόδας*), *πάντης πίσης ἀρχαῖν ἀνδρα ἕνα*, T:1. p: 349.
- Lucius, Aristidis amicus, eloquentiæ studiosus, T:1. p:641, 642.
- Lycurgus legislator Lacedæm: T:1. p:63. T:2. p:386. T:3. p:19, 271. seq: 290, 546. à Deo leges accepit T:1. p:336.
- Lyfias T:3. p:24, 485, 517, 683. seq: Orator T:1. p:595. Vide & supra in Iphicrate.
- Margites & Coræbus, T:3. p:516.
- Machaon, T:1. p:74.
- Maximus Senator & Orator è primis inter Romanos, T:3. p:525.
- Meles *καίμαδος*. T:3. p:305, 494.
- Menandri βιβλίον, T:1. p:500. *Ἰσοκρίτων ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν*, T:3. p:312. Ad Menandri dictum *αἰδρὸς κακῶς πρόσσκη* *ἐκποδῶν φίλοι* alluditur T:1. p:192. seq: & 470.
- Metrodorus Poëta T:1. p:495.

Milz-

- Milates (*Μελάτης*) T:1. p:564.
 Miltiadis eloquentia, T:3. p:483.
 Minos, T:1. p:83. T:3. p:14.
 Mirhæus coquus, T:3. p:144, 180. 203, 248, 251, 327.
ὁ πῶς Σικελικῶν ὀψοποιῶν συγγραφεύς, T:3. p:317, 376.
Μυῦσαι οἰκίτωρ Ἐλδσίη, T:1. p:449.
 Musæi hymnus in Bacchum, T:1. p:51.
 Musonius, T:1. p:646.
 Neritus Aristidis *Τροφῶς*, T:1. p:552.
 Oracula T:1. p.62, 131, 182, 249, 414, 541, 561. T:3 p:19, 36. seq:298
 306. seq:313, 345, 346, seq:350, 487, 490, 624, 641. Versibus
 Jambicis, T:1. p:551, 602, 609. plura sine metro edita, T:1. p:
 87. *πυθχεῖον*, T:3. p.664.
 Oracula Amphiarai, Trophonii, Amphilochoi, T:1. p.82. Delphi-
 cum, Dodonæum &c. T:1. p.82. T:3. p:24. quis Calchas vel Mo-
 plus ista prædixerat? 721.
 Bacidis, Amphilyti, T:2. p:22. Clarium, Ammonium, T:3.
 p.21.
Λαγίων ὀδηγήσεις, T:1. p:456. *γῶδι σαυτῶν*, T:3. p:624.
Οἱ περὶ ὀρίων λόγοι, T:1. p:24.
 Orontis Persæ dictum, eundem digitum jam unum denotare, jam de-
 cem millia, T:3. p.423.
 Orpheus, T:1. p.448. T:2. p.400. T:3. p.319, 707.
 hymnus in Bacchum, T:1. p.51.
Οἱ τῶν ποιητῶν ποιηταί, T:1. p:399.
Οἱ ἐν παλαστῇ δυναστεῖς (Judæi) T:3. p.514.
 Palamedes Græcorum sapientissimus, T:3. p:428. seq:430, seq.
ὁ Πάμφιλος μὲν, T:1. p:377. (de Pamphilo virbio apud Platon. X.
 de Rep:)
 Pardalus, *ὁ ἐγὼ φαίλω ἀν' ἄκρον τ' ὑφ' ἡμῶν Ἐκκλέων γῆναι λόγους*,
 T:1. p.580. Aristidis amicus, 608.
 Parrhasii pictoris Epigramma quo se ipse laudat, T:3. p.658.
 Pausaniæ Epigramma inscriptum tripodi quem Apollini consecravit,
 T:3. p:289.
 Periclis eloquentia, T:3. p:214. seq: Orator. 483. *περικλῆς* *τῶν*,
 T:3. p:653.
 Alius Pericles Archilochi adversarius, T:3. p:487.

Περσική τῆς τῆς δίκης, T:3.p:688. Lex Persica, suprain Lex. Ζώνης κα-
περὶ τῆς Περσικῆς. 712.

Phemius, T.3. p.40.

Phidias, T:2. p.51,52. ejus Minerva, T:1. p.528.

Philadelphus ἱεροκόρ@, T:1.p.524,526.

Philonis pharmacum, T. 1. p.558.

οἱ περὶ τὴν ποίαν φιλοσοφῆσαντες, T. 1. p.33.

Philoxenus Dithyramborum Poëta, T.3.p.386. Cytherius,388.

Philumene, Aristidis παύτροφ@, Alcimi filia T:1.p:511.626.

Pindarus, T:1, p:16,19,53,134,138,156,412,447, T.2. p:315,354.
T.3.p.88,89,90,177. seq: 209,309,422,428,538,643,644,691,
692,716.

Thebanus, T.1.p:152. μάλις αἰληθείας ἀντιχεῖσθαι δοκῇ τῇ ποιητῶν ὥσθι
πῆς ἐστὶν ἐλπίς, T:3.p.610. ejus pæana Pan saltavit, T:1. pag:71. T:3:
p:285. Dithyrambi, T:3.p.491. Hymniib:

Versus Pindari, ipso non nominato, T.3.p.47-48,49, (adde 411,)
De rebus Ægyptiacis falsa tradidisse arguitur, T.3.p.610. in se perin-
de utin alios composuit hymnos ὁ Πίνδαρος, 645.

Plato T:1. p:67,129,130,152,153,156,377,576,594, 595, 642, 643,
T:3.p:6,7. & deinceps per orationes Platonicas singulis paginis,
180,185,190.278,691,728. ex Platone γλουκύντης petunt simpli-
cis styli scriptores, de dict: simplici p:398.

Alcibiades I. T:3.p:539, sq: respicitur T:3.p.471. sq:

Amatores respiciuntur, T:3.p. 219.

Apologia Socratis, T.3.p.184,655. respicitur 434, 436:

Atlanticus respicitur T:3. p.197.

Cratylus respicitur T. 3. p. 285, 444,482,519.

Convivium T:1.p.504. T.3.p:475. respicitur & T:3. p: 57, 120,
179,212,324,551.

Crito respicitur T.3, p.249.

Epistola, T.3.p:333. ad Dionysium T:1. p:594. longa.

Epistola (Septima) T.3.p:113. ex Epistola oëstava, T:3.

p:133: ad Epistolæ secundæ verba alludat T.3.p:477.

Euthydemus respicitur T.3. p:190.

Gorgias T.3. p. 8. 11—15, 65, 103, 144, T—146,149,154. seq:
193. seq:268. seq:532. refellitur. ibid. in orationibus Pla-
tonicis.

Laches T.3.p:213,324. respicitur T.3. p:344. seq.

Leges

Leges, T. 3. p. 109, 255, 489. libri de legibus respiciuntur T. 3. p. 123, 186, 249, 335, 337, 354, 427, 429, 431, 466. seq. 728.

Menexenus respicitur. T. 3. p. 142: seq. 217, 257, 287, 464. seq. 474.

Minos, T. 3. p. 156.

Parmenides συγγραμματα θείον, T. 3. p. 544.

Phædrus T. 3. p. 24, 638. respicitur & T. 1. p. 153. T. 3. p. 49, 58, 190, seq. 218, 285, 343, 476, 490.

Politicus, T. 3. p. 184.

Protagoras T. 3. p. 372. respicitur T. 3. p. 244, 483, 549.

Resp: T. 3. p. 241, 255, 489, respicitur T. 1. p. 377. T. 2. p. 70. T. 3. p. 99, 188, 237. seq. 477, 518, 521, 544. seq.

Theages respicitur T. 3. p. 477.

Theætetus T. 1. p. 130.

Timæus respicitur, T. 3. p. 70, 186.

Plato Aristonis F. T. 3. p. 186, Sophista dictus à Lyfia, 517, in eum Epigramma ex 2, de Rep. 123, 533, δεινότητι τῆς Γραμματείας, 333, 377, 412, 460, verborum maximam curam habuit licet neget, 225, ejus apud Dionysium gratia, T. 1. p. 155, T. 3. p. 377, seq. ter Siciliam adiit, T. 3. p. 111, 410, 529, ab Pythagorico quodam servatus, 381, à Pollide Spartano abductus, 382.

Ejus cum viveret exigua fama, Πλάτωνος τε ἡ πολὺς λόγος ἐπ' αὐτῷ Πλάτωνος. T. 1. p. 644.

ὁ τῶν Ἑλλήνων ἀρετῶν καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων Παιδείων, σοφιστῶν καὶ τῶν θείων, T. 3. p. 419, 511.

ipse Remp: non gessit, 435, Διδορυμβὸν ποιητὴς ἀρετῶν, 491, Tragicus, 489, Comicus, qui Comice multos traducit, 488, 549.

Platonis Anachronismi, T. 3. p. 474, seq. 551.

Podalirius, T. 1. p. 73, 80.

οἱ Ποιηταί, T. 1. p. 29, 33, 58, 74, 77, 84, 102, 111, 242, 359, 395, 401, 402, 406, 436, 476. T. 3. p. 37, 259, 244, 610, 669, 670, 705.

quidlibet audendi æqua illis potestas, T. 1. p. 90. Τύραννοι πᾶσι τῶν ἀνθρώπων. T. 1. p. 84.

Ποιηταὶς λόγος. T. 1. p. 49, 410, 418. Poëtæ versus, T. 1. p. 57, 344, 542, T. 3. p. 67, 214, 381. de diis: civili p. 312.

Versus in Miltiadis victoriam, T. 3. p. 289, elegiæ in victoriam Cimōnis, T. 3. p. 259. seq.

οἱ Πολιτικοὶ, Oratores, de simplici diis: p. 414, 416, 430, 432, 441.

Ecc 3

Polio

Pollio Agiarches, T: 1, p: 611, 612.

Pollis Spartanus qui Platonem è Sicilia abduxit, T: 3, p: 382, seq:

Polus (apud Platonem) T: 3, p: 482, &c:

Porphyrio Medicus, T: 1, p: 622, 627.

Prodicus Sophista, T: 3, p: 483. Comice traducitur à Platone, 388, 548, seq: Ceus, 547, seq:

Prometheus Rhetoricæ inventor, T: 3, p: 168.

Προφήται & ιερείς, T: 1, p: 29, 86, 429, T: 3, p: 553, Προφητῶν ἄνθρωποι καὶ πρὸς
ἔχοντες, T: 3, p: 22.

Protagoras Sophista, T: 3, p: 483, 548. *de diis: simplici* p: 362, Comice à Platone traducitur, T: 3, p: 388, 549. Abderita, 547.

Pyrallianus T: 1, p: 593. περὶ τοῦ Πλάτωνος λόγου ὁ γεγραμμένος, 594.

Pythagoras T: 3, p: 522, 547. nihil scripsit, T: 3, p: 495, Sophista dictus ab Herodoto, 517.

κοιὰ πὶ φίλων (Pythagoræ dictum) T: 1, p: 422.

Pythagoricorum Italicorum aliquis (Archytas) T: 3, p: 381.

τῶν Πυθαγορικῶν καὶ Πλάτωνος ἔχοντες λόγων, T: 3, p: 519.

Pythocles, T: 3, p: 540.

Python (Orator) T: 2, p: 237, 272. Byzantinus, 273.

Quadratus, T: 1, p: 123, 489. Rhetor, Agiarches, T: 1, p: 597, 598
Sophista, 613.

Rhadamantus, T: 1, p: 81, 85, 109. T: 3, p: 243, seq:

Rosander Philosophus, T: 1, p: 576, 577, 578.

Rufinus, T: 1, p: 581, 587, 606, 616.

Rufus Phocensis, T: 1, p: 518.

Salvius (Julianus) Consul (A: C: 175,) T: 1, p: 515, *supra*, Julianus.

Sappho Mytilenæa T: 1, p: 152, 457, T: 3, p: 642.

Sarambus ὁ κάππλ, T: 3, p: 317. hic est ille tertius p: 251.

Satyrus Medicus Pergamenus, T: 1, p: 549, Sophista (forte ἰατρο-
σφιστῶν intelligit, licet inter Eunapii Sophistas etiam Medici oc-
currunt) ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, ibid: 550.

Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῇ κατηρώμενος τῷ Ἡρακλεῖ, εἶπε γ' ἑκάψε ποσειδῶν
κάτω, T: 3, p: 515.

Sedatus Nicæus, T: 1, p: 531. Theophilus antea dictus, ibid: 574,
588.

Septem Sapientes T: 3, p: 18, ab Androthione dicti ἐπὶ ἀσφιστάς, 517.

Selostridis ἑλλάς, T: 1, p: 428.

Severus

Severus Phryx, Asiae praefectus, T: 1, p: 572, 600, 603. 604, 609.

Sibylla, T: 3, p: 22, 24:

Simonides Ceus, T: 1, p: 152. servatus quod Dioscuros carmine celebrasset, T: 1, p: 584.

Ejus *Ἰππυράμματα*, T: 3, p: 266, 646, seq: *ποῖα πάντα Σιμωνίδης θρήνησεν*; T: 1, p: 134, Vide & supra Ceus.

Filius Leoprepis octoginta annos natus, T: 3, p: 645, ipse de se: *μήπω δ' ἔτι Φημι Σιμωνίδα ἰσοφάειν*, ib: Simonides & Pindarus ut in alios ita in se quoque *Ἰππύκην* composuere, ib: *αὐτὸς τις Σιμωνίδας*, T: 3, p: 648,

Sisyphi *συνίσις*, T: 1, p: 44.

Socrates T: 1, p: 573. T: 3, p: 103, 120, 121, 223, 243, 246, 247, 282, 291, 319, 324, 656. Sophista ab Androtione dictus, § 17: nihil scripsit, T: 3, p: 495, sapientissimus ab oraculo iudicatus, T: 3, p: 36, seq: 345. *ἡ τῶν Ῥητόρων ἐδαις*, 95, Platonis *Ἀδάρκαλος καὶ ἑπὶ ῥήτορι*, 132, ejus discipuli Alcibiades & Critias, 139, 207, 407, seq:

Socratis *συμπόσιον* (apud Platonem) T: 1, p: 504, ab Apolline iussus Musicam tractare, ut studium acerbitalis (*φιλαπικθημοσύνης*) in dicendo deponeret, T: 3, p: 493. *Σωκρατικὸς ὁ τρόπος καὶ δέχαι* omnibus ex rebus quiddam vitae communi profuturum erueret, *de dict. simpliciter* p: 396, exemplis uti, p: 403.

Solenis Sophista, T: 3, p: 70.

Solon T: 3, p: 284, 461, seq: 684. Sophista dictus ab Herodoto, § 17, *ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος*, 679. Ejus *βιβλίον* eis αὐτὸν καὶ πᾶσι ἐαυτοῦ πολιταῖαν, 680, ejus Leges, T: 3, p: 272, 461, 495, *de civili dict.* p: 202, elegi, T: 2, p: 382, 461, *Τελμετρεα*, ib: & 680, *Ἰάμβοι*, ibid: seq: ad 682.

πρὸς Μεγαρίτας ἔχοντα αὐτοῦ λέγει, T: 3, p: 461, Lex vetans maledicere mortuo, etsi quis ab ejus liberis maledicto petatur, T: 3, p: 502.

τῶν ἱλλογίμων καὶ παλαιῶν σοφιστῶν ἐν δέχῃ *ὑπὸ γυγασίματι*, T: 2, p: 198, (Ilocrates Panegyrico.)

Sophistarum nomen sapientissimis viris olim tributum, T: 3, p: 517. Plato licet Sophistas passim insectetur, DEum ipsum vocat *πῶτε σοφιστήν*. (in Cratylo) T: 3, p: 519. *σοφισταὶ ὅς οἱ προσωπαρχαίς καλεῖται*, 677. *μεταωρολόγοι τῶν σοφιστῶν*, *dict.* civil: p: 168.

Sophocles, T: 1, p: 61, (Philocete) 596, seq: T: 3, p: 173, 180, 220, 380, (ex Oedipo Coloneo) 513, (ex Ajace) 612, 703,

ejus

Sophoclis Nauplius, T: 1, p: 454, Σάτυροι, T: 3, p: 512, versus ex ejus Ajace, non nominato auctore, T: 2, p: 334. T: 3, p: 390. Versus ex Ajace Loctro, perperam Euripidi tributus à Platone (Theage) T: 3, p: 477.

Speusippus, T: 3, p: 138.

Stesichorus Himeræus, T: 1, p: 152, T: 3, p: 92, ejus παλινωδία, T: 1, p: 462, T: 3, p: 466, 529, μέτεμι ὅτι ἴτερον προείμιον καὶ Σησιχόρου, 716. Συβαρικοί μῦθοι, T: 3, p: 596.

Templorum picturae & inscriptiones absurdae reprehenduntur ab Aristide T: 1, p: 51. Carthaginienfes inventa sua & res gestas descriptas in templis suspenderunt, T: 3, p: 601.

Terpander Lesbius, T: 2, p: 376. T: 3, p: 140, 305, 311.

Thales Milesius, T: 3, p: 547, Thressæ mulieris dictum ad Thaletem, animum ipsi extra columnas Herculis & Gades fuisse, 597.

Thamyris, T: 1, p: 448.

Thearion pistior, T: 3, p: 144, 180, 203, 248, 251, 327, 495.

Themistoclis dictum, periissemus nisi periissemus, T: 1, p: 465, Orator, T: 3, p: 483.

Theodorus, T: 1, p: 485, 502, 587. Medicus, 525, 577, 585. Atheniensis 641.

Theophilus, supra, Sedatus.

Thrasymachi imitatore Platone arguit Aristides T: 3, p: 489.

Thucydides, T: 1, p: 417, 573, 642, T: 3, p: 183, 217, 441, 651, de simplici dict: p: 442, de dictione civili p: 192, 194, 200, 261, respicitur T: 1, p: 387, T: 3, p: 401, 422, 520.

Olori F: ὅς ἐ μόνον τῇ τῶν λόγων διωάμει καὶ σμνότητι, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν πραγμάτων ἀκρίβειᾳ πλεῖστον προσέχων τῶν συγγραφέων δοκῶν, T: 3, p: 200, 202, seq.

Timocreon, T: 3, p: 487.

Tragedia, T: 1, p: 61, 139, 461, T: 2, p: 334, 419, 486, τραγωδοποιεῖν, T: 3, p: 492, τραγικώτερον εἶπεν, T: 1, p: 67, ὡς τραγικὴ δαίμων, T: 1, p: 139.

Tragediam insectatur Plato, & ipse leges suas tragediam vocat, T: 3, p: 488. seq.

Δύο μορφαὶ ἔχοντες ἀντιτελῶν τῆς τραγικῆς βοός, T: 3, p: 511.

ἰθαυμαστὸς ἐκείνῳ ὁ πὺν τελευτᾶσθαι ποιήσας, T: 1, p: 368.

ἰνα. ζῆλον. τοῦ τελευτᾶσθαι βίῳ, T: 1, p: 395.

Tyrtaeus, T: 2, p: 121, Laconicus Poeta T: 3, p: 55.

Xenophon,

Xenophon, T. 3. p. 122, 243, 244. πρὸς τὴν Κύβην μεγάλην διαλεγόμενον 665.

In libro de diff: simplici à pag: 336. seqq: Xenophon (ἀφελὴς αἰνῆς, p. 372, 378, 412. Πρωτοχρῆστος ἐν τῇ Φροσίν ἀφελῆσαν μόνον ὁ Σπυρίων ἐργάζεσθαι, 408.) laudatur singulis fere paginis. Ejus εὐρυμῖα, p. 350. ἐγκράτεια, 450. πόσις, 444. Convivium p. 371.

Σπομνημονόμαται, p. 372, 374, 410. παρθένια, 372. seq. 430. Agellus, 412.

Zeno, T. 1. p. 486.

Zeno Parmenidis παρθένια, T. 3. p. 544. Pythodori & Callix præceptor, 541.

Zethus, T. 3. p. 167.

Zeuxis, T. 3. p. 52. pictor. Epigramma quo se ipse laudat, T. 3. p. 659.

Zosimus Aristidis προφῶς, T. 1. p. 491, 495, 506, 507, 508, 509. πῶς ἡ αἰσθησις τῶν ἰατρικῶν, 510, 530, 547, 551, 553, 561, 600, 614.

X. Aristidis ἀπαρχαλῆς sive æmulus Athenis in declamando fuisse à Svida traditur ADRIANUS, Phoenix a) Tyrius Herodis Attici quem pro funere laudavit b) discipulus in throno Sophistico Athenis successor. Hic Marco Antonino Imperatori iidem admirationi fuit, amplisque muneribus ab eo donatus est, ut narrat Philostratus c) in ejus vita. Ex eo tempore τὴν ἀνω θρόνον sive superiorem Cathedram Rhetoricam etiam Romani Athenæi obtinuit, & Imperatori Commodo ab Epistolis fuit d) discessitque è vitæ Romæ, octoginta circiter annos natus cum esset. Discipuli Proclus Naucratis, Antipater Hierapolitanus, Heraclides Lycius, Quirinus alique. Inter Sophistas tantum fuit ejus nomen, ut multis γέγας sive Magnus e) videretur. Hujus Adriani nonnulla cum versione sua edidit Leo Allatius in Excerptis Variis Græcorum Sophistarum & Rhetorum Rom. 1641. 8. sunt autem

a) Hinc orationem suam auspicalem Athenis exorsus fuit his verbis: πάλιν ἐκ Φοινίκης γραμματεῖς. Iterum ἐ Φλαμινία litteræ. Philostr., pag. 587. edit. prælatæ G. Olearii.

b) id. p. 586.

c) Philostr. p. 588. seq. lib. 2. de Vita Sophist.

d) id. p. 589 ἀντιγραφεὺς τῶν Ἐπιστολῶν. Suid. in Ἀδριανῶς.

e) Philostr. p. 590.

tem non integræ declamationes, sed ex illis excerpta selecta loca, qualia ex Himerii μελέτης apud Photium habemus.

1. Ἀλῆσι Φαρμακείας ἔχ' οἷον καὶ παύρηται. ὑπερῶς τις γυνὴ κάυσεν αὐτὴν καὶ ἑκάλυσεν. Ἀξιοὶ Ἀδριανὸς ὁ ῥήτωρ καὶ ταύτῃ καίηται. *Veneficæ composita mulier comburi non potuit. Alter eam se combusturum promissit & comburit. Adrianus Orator posulat ut & hæc ipsa tanquam veneficæ artis gnara comburatur*, p. 238.
2. Μισοφόροι τὸν ποταμὸν τοῖς πλερείοις ἐπήραζον, καὶ ἀπαγνῶσι τὸν μισθὸν παρ' Ἀμφικτύοσι δοκιμαζόμενοι. *Mercenarii milites flumine in hostes quibus illi obruerentur diducere mercadem exigunt in judicio Amphiclyonum*. p. 241.
3. Διωρότης δὲ λαὸν κατηγορεῖ ὅτι μοιχείᾳ, τ' οἰκείας γαμετῆς ἐξηγήσασκεν, ὡς ἄναρ τὰν ἐν τῷ Ἱεροῦ ἱερῷ ἐμείνη. *Dominus audiens ab uxore se in somnis cum servo in Veneris templo concubuisse, servum adulterii accusas*. p. 249. Hæc velut ad Cæsarē sive Imperatorem dicta μελέτη integra ætatem tulisse videtur.
4. Περιπερόδω & Βαβυλωνίων Cæσιλέως. *Descriptio pompæ & ingressus Regis Babyloniorum* p. 250.
5. Breves quædam sententiæ & dicta ex declamationibus ut videtur ejusdem Adriani excerpta. p. 254, 255.

Apud Philostratum p. 588. mentio declamationis, cujus argumentum à Marco Imperatore ei propositum fuit ὑπερὶ τοῦ ὅς ἐστι μόνος Ἰππύριον πῆς Δημοσθένος γράμματος, ἐπὶ δὲ ἐν Ἑλληνίᾳ φιλιππῶ. *Hyperides, qui dum in Elæa esset Philippus, ad sola Demosthenii consilia mentem advertebat*, Suidas longe plura illius commemorat, Nam præter μελέτης & λόγους Ἰπποκράτους ait eum scripsisse μεταμορφώσεως, libris VII. & περὶ ἰδίων λόγων de formis orationis libris V. περὶ τῶν ἐν τῷ σώματι ἰδιωμάτων, de statum Rhetoricorum proprietatibus libris III. Epistolas, Φάλαριν (Orationem de Phalaride, an Epistolas quæ exstant sub nomine hujus Tyranni?) & ὁρῶμεν ἡμετέρον Consolatorium ad Celerem, illum intellige Rhetorem τεχνολογῶν, cujus Philostratus in Dionysio Milesio meminit p. 524.

XI. Quæ præterea in Excerptis illis Rhetorum ac Sophistarum Græcorum primus è Bibliothecarum abditis eruit & ex primo tomo *Variorum antiquorum* (quod opus integrum non vidisse lucem delendum est) edidit Allatius, hæc sunt:

1. *Hemisti περὶ ἀπίστων*, de incredilibus caput XXXIX. p. 1.

2. *Διο-*

2. *Anonymi*, longe Heraclito recentioris, de eodem argumento, capita XXII. p. 26. De utroque vide si placet quæ dixi supra lib I. c. 21.
3. *Libanii* Sophistæ (de quo infra libro V.) *Δηγήματα* sive narrationes XXXIX. p. 47. *Ἐκφράσεις* sive descriptiones VII. p. 84. & progymnasmarum totidem, pag. 342—397. omnia hæcenus inedita.
4. *NICEPHORI* ἡ βασιλάκη *BASILACÆ* f) Scriptoris Christiani, qui sub Alexio Comneno A. C. 1180. defuncto Rhetorices Professore gessit CPoli, & Pauli Epistolæ interpretatus est, *fabula* V. p. 125. Leonis & tauri, 2. Equi & cervi 3. Leonis & puellæ, 4. Lupi & Pastoris, 5. Graculi & avium. *Δηγήματα* sive *Narrationes* XV. p. 137. 1. De Achille, 2. Myrrha Thyantis filia, 3. Mida (*Δηγήματα ὅτι πλάττωται τὸν ὄψαλ-λῆτος διηγήται*) 4. Ulyssæ, 5. Dædalo, 6. Pasiphaë, 7. Icaro, 8. Excidio Trojæ, 9. Thamyri, 10. Danaë, 11. Hercule, 12. Platano Aloëi filia, 13. Alodis sive filiis Aloëi Oto atque Ephialte: 14. De Narcisso & 15. Polydoro.
- Ethopoeia* g) VI. p. 176. I. Iosephi ab Ægyptio muliere accusari. II. Ejusdem educti è carcere & post dijudicata Regi somnia Ægypto præfecti. III. Davidis, cum Saulle persequente ab Allophylis teneretur & neci tradendus esset. IV. Ejusdem cum filiis Absolon cum persequeretur. V. Ejusd. cum Saullem incustoditum ac somno sepaktum in spelunca comprehendisset. VI. Edessenæ puellæ à Gotho milite delusæ. VII. Oritoris expectatione sua in capressio ob spem uberioris fructus translata frustrati.
5. *SEVERI ALEXANDRINI* *Ethopoeiæ* V. p. 221. I. Achillis apud inferos edocti captam à Pyrrho Trojam esse. II. Menelai, rapta à Paride Helena. III. Hectoris cum comperisset

Fff 2

Pria

- f) De hac Basilica ejusque cum Basilio Diacono dissidis multa Allatius in præf. ad hæc excerpta repetit ex Nicetæ Choniastæ lib VII. de rebus gestis Emanuelis Imp. & Johannis Cinnami libro IV. quos vide.
- g) *Ethopoeiæ* sunt imitationes sermonis ad mores & suppositas personas accommodatæ, quæ latinis Rhetoribus inferiorum sæculorum *Erbica diſtiones*, & non satis apte *alloiutiones* vocatæ sunt. Vide Simonidam ad Ennodium p. 74. & 80. In Græcis præter hunc Nicephorum & Severum, *Ethopoetas* etiam habemus scriptas à Libanio, Latinas ab Ennodio, Episcopo postea Ticinensi.

Priamum apud inferos cum Hectore convivatum. IV. Pictoris depictæ à se imaginis puellæ amore capti. V. Herculis, Periclymeno in certamine sese commutante, nec propriam formam referente. Has Ethopoeias sed minus integras ediderat *Federicus Morellus* Græce & Lat. Paris. 1616. 8. Post Allatii editionem versionemque denuo auctiores & alio ordine cum nova versione sua & castigationibus vulgavit V. C. *Thomas Galeus* Oxonii 1676. 8. ad calcem Demetrii Phalerei & aliorum de quibus infra capite proximo. Addidit autem tres hasce Ethopoeias, unam quam ab Allatio statim dicam vulgatam esse sub nomine Theodori Cynopolitæ: Alteram Æschinis deprehensa Philippi apud Demosthenem imagine, & tertiam denique perbreve Briseidis, cum à præconibus abduci se sentiret. Cæterum nihil impedire videtur quominus Severus harum Ethopoeiarum auctor sit Severus ille Sophista Romanus, Damascio apud Photium cod. 242. (ubi de Severo Imperatore sermonem esse p. 546. 543. 558. 560. perperam sibi persuasit eruditus interpret) & Suidæ memoratus; nam Romanus dicitur *ἦ τλω ἡ πόλις αἰξίωσεν*, quia jure civitatis Romanæ gaudēbat, Alexandriæ vero docuit, ut ex eodem Damascio & Suida claret. Floruit Atheniō imperante, qui occisus est A. C. 471.

6. THEODORI CYNOPOLITÆ Ethopoeia (quam modo dixi à doctissimo Galeo vulgatam fuisse Severi Alexandrini nomine:) *τίνας αὐτοῖς εἶποι λόγους Αἰσχίνης, ἡνίκα φάσονται καταλαβόν, Δημοσθένους καὶ Φιλοφρονησάμενος παραγροῖα φέρειν τὸ συμβεβηκός θυνάμειος.* Quid dicere poteris Æschines, cum cum exili causa solutus vertentem Demosthenes comprehendisset, exhibitusque muneribus adhortaretur, ut infortunium fortiter ferret, p. 235. Ecquis ille Theodorus vel quando vixerit, mihi incompertum. Cynopolis, Ægypti urbs de qua dixi supra ad Plotini vitam.

7. CALLINICI Sophistæ ἐκ τῆς εἰς τὴν πατρίαν Ῥώμης, fragmentum de laude Romæ, quam qui non viderit, cum non minorem ait pati jacturam quam cæcum, cui solem adspicere non datur, p. 256—258. De Callinico videndus Suidas, qui inter ejus scripta memorat *περὶ τῆς Ῥωμαίων αἰσχρολογίας, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους.* Syrus vel (ut alii) ex Arabia petraea oriundus docuit Athenis Galieno imperante, cujus imperium definit in A. C. 269. Scripta ejus alia fuere; *adversus Lupum* (Rhetorem)

rem) *ὅτι κακοζήλιος ῥητορικῆς.* *Ad Gallienum Imp. b)* *αεροφω-
νικός,* (qui forte est μέγας ille βασιλικὸς λόγος Menandro
Rhetorimemoratus.) *Ad Cleopatrum. Rerum Alexandrinarum
Historia libri X.* quod opus lectum S. Hieronymo, Scriptorum
Callinicum laudanti præf. ad Commentar. in Daniele (*Συ-
τρίων* enim cognominatum esse Suidas annotavit) ut Vossio
etiam pulchre observatum. Et denique *adversus Philosophorum
sebas.* H. Valesius ad Ammiani XXIII. 3. ex Epistola Libanii
ad Aristænetum docet Callinicum fuisse nomen stationis in
Mesopotamia circa Euphratem, ita vocatæ ex eo quod Callini-
cus Sophista ibi occisus esset.

8. *Isaaci (Comneni) Porphyrogeneta* *ὅτι τὸ καταλειφθῆναι ὑπὸ τῆς
Ὀμήρου de prætermiſſis ab Homero.* p. 259. Ejusdem *χαρακτηρίσματα
Græcorum & Trojanorum ducum* p. 304. Dixi de hoc lib.
2. c. 7. §. 9. Vide & Vossium de Hist. Græcis p. 516. & Labbei
Bibl. novam MSS. p. 134. ubi testatur manu exaratum occurre-
re in Bibl. Regis Christianissimi.

9. *Anonymi* (*Johannis forte Pediaſimi, Chartophylacis,*) *ὅτι τὸ δώ-
δεκα ἄθλων* *ἔ* *Ἡρακλῆος* de duodecim laboribus Herculis, pag.
321—341.

10. *Leonis* Philosophi *καθ' ἑκὼν* five versus XXV. retrogradi, p. 398.
in quibus & ille quem aquiminario *i)* in templo S. Sophiæ
CPoli inscriptum notat Colomesius in Opusculis, p. 101.

Νύχον αὐτομήρατα, μὴ μόνον οὖν.

Item ille:

Νοῦν, Σὺ δὲ ἦ ἴαμα, ἸΗΣΟΥ, σῶσον.

11. Epigrammata Græca singula in S. Crucem, *Nicolai, Métropo-
litæ* Corcyrensis, *Johannis Geometra & Emmanuelis Philæ.* Nec mi-
nus in S. Ioh. Chrysostomum, ejusdem *Phile & Nicolai Me-
tropolitæ*, atque in Chrysostomi depositionem, *Pselii.* pag.
399, 400.

XII. Aristidis imitator fuit HIMERIUS ex Prusiade civitate
Bithynus, Aminia Rhetoris filius, cujus declamationum Oratio-
numque notitiam & reliquias à Photio Cod. CLXV. & CCXLIII. ser-
vatas Henricus Stephanus, A. 1567. 4. subjunxit duabus Polemoniæ

Fff 3

Græce

b) Apud doctiss. Vossium de Hist. Græcis p. 225. male, *ad Gallium*, unde alio etiam
errore colligit, Antonini Pii ætate vixisse.

i) Vas sacrum intellige, aquæ benedictæ sive lustrali capiendæ destinatum.

Græce primum à se editis, de quibus supra dixi, quamobrem hoc loco illius mentionem facere placuit, licet longe junioris, utpote qui vixit Constantii Julianique Imp. temporibus ac deinceps : æmulus Sophistarum Anatolii ac Proæresii, ut narrat Eunapius in Proæresii vita p. 119. à quo etiam p. 129. docemur Juliano ac Proæresio fuisse superstitem, & post Juliani A. C. 363. occisi necem ingressum esse iter, postque fata Proæresii Athenis sedem fixisse, ubi *ἡ ῥητορικὴ πρῶτη διδασκαλία, Rhetorica Scholæ præfuit*, teste Photio p. 184. à CHRISTI nomine alienus, & sacris nostris furtim canum instar oblatrans. De dictione ejus ita Eunapius: *εὐκαλῶς ὅτι αἰὲρ εἰπὼν καὶ σωρημοσύνη, κρείττον ὅτι ἔχει καὶ ἔχει ἢ σωθήκη πολιτικόν, καὶ πῦσάνου καὶ ὁδὸν τὸν Ἰῶν Δελσίδω ἱερατῆς.* *Facilis vir in sermone & concinnus, nec sono ac plausu in civili genere dictionis destituitur, non minusquam & licet virius ad divinum Aristidem affurgit.* Pluribus etiam encomiis Photius eum maclare cognoscitur, quem si placet vide. Pervenit ad ultimam senectutem, filiarque superstes amissis oculis ut scribit Suidas, & sacro sive comitali morbo correptus diem obiit. Juliani Imp. *χαρμυστία* sive ab Epistolis fuisse narrat Joh. Tzetzes Chiliad. VI. v. 328. Filium ejus *Jamblichum*, Aristæneto commendat Libanius in Epistola quam edidit Lambecio VI. de Bibl. Vindob. p. 254. Alterius filii *Rufini* mortem dolet. Pater in *μεταφῆς* apud Photium p. 594. Ibidem veraa: *ἀφῆμα πολλὰ καὶ πρὸς τὸν πατέρα φωνάς, νῦν τὰς τὸν πατέρα ἀφῆμα*, ab eruditio interprete male accepta, reddi debent sic: *Sæpe tanquam Sophista verba feci, nunc loquor tanquam Pater.* Alius longe junior fuit Himerius, Charularius, è quo & Theodoro Lectore historiam operum publicorum CPolitanorum MStam occurrere in Bibl. Regis Christianissimi Cod. 1027. testatur Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 77. ne dicam de Himerio Tricassino Episcopo, de quo Sidonius VII. 13. Epist.

Ex Himerii Bithyni *μελέταις* k) atque *λόγοις* apud Photium Cod. 165. memorantur:

1. Sub Hyperidis nomine, an Demosthenes Philippo tradendus sit. Excerpta habes apud eundem Phot. Cod. 243 p. 574. sq.
2. Sub nomine Demosthenis, utrum revocandus ab exilio Æschines. ib. p. 575.
3. Adversus Epicurum, impietatis reum, ibid. p. 578.

4. Pau-

k) *Μελέταις* sive declamationes minoribus cifris Arabicis, *λόγοις* sive orationes & *λαλαίς* majoribus Romanis numeris designavi. Nonnullis etiam præfixa apud Photium *προστίματα* sive argumentum.

4. Pauperis nomine adversus divitem cujus sceleribus totam suam domum exhaustam queritur. Phot. p. 582. edit Hoeschel. & in H. Stephani Himerio p. 32. à verbis: *ἡδίκηται τις ἐς πῆδα.*
5. Nomine Themistoclis adversus Persarum Regem qui Atheniensibus post Medorum bellum damna rescire promittebat si bello abstinerent. id. p. 586.
6. Polemarchicus, sive laus eorum qui in bello pro patria cum Persis fortiter pugnando occubuerant. Excerpta apud Phot. p. 591. sed integra MS. exstat in Bibl. Augustana, 1) una cum aliis duabus, quarum trium Himerii orationum apographum ab Ehingero ad Tegnagelium missum servatur etiam in Bibl. Vindobonensi. Ex Augustano Codice locum affert Pricæus ad Apuleji Milesias pag. 215. ex Alex. Morns notis in Novum Fœdus, ad Philipp. I. 21.
- VII. Areopagiticus pro libertate Rufini filii. Phot. p. 594.
- VIII. *Μορδία* in filium ipso ætatis flore & summa spe de se facta extinctum, id. ibid.
- IX. Epithalamius, in nuptias Severi, amici sui. Hæc oratio (è qua itidem apud Photium leguntur excerpta p. 596.) integra extat in Bibl. Augustana, & ex Eliæ Ehingeri apographo in Bibl. Vindobonensi.
10. Diogenes sive propempticus. Dialogus, Phot. p. 598.
- XI. *συντακτικὴ λαλία* sive λόγος *συντακτικῆς* sermo Valedictorius ad amicos cum Corinthum proficisceretur, id. p. 600.
- XII. Propempticus ad Flavianum Asiæ ProCos. id. p. 601.
- XIII. In Pisonem advenam Egyptium, id. p. 605.
14. Alius propempticus, sive Diogenes. Male apud Phot. pag. 604. *ἐν τῷ συντακτικῷ* cum legendum sit *συντακτικῷ.*
- XV. Extemporalis Oratio in contentionem in schola exortam. id. p. 606.
- XVI. In Cypriorum adventum, id. p. 607.
- XVII. In primum suum è Cappadocia auditorem, ibid.
- XVIII. In illud, *ὅτι αἰνῶσι τὰ κατὰ rara*, quæ pulchra, cum rogatus declamare distulisset, ibid.
- XIX. In Mufonium Græciæ ProCos. Phot. p. 608.

XX.

*) Vide D. Reiseri Catalogum MSS. Codicum Bibl. Augustanæ p. 80. & Lambec. lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 254.

XX. In Severum advenam Symplegadi (Ponti Insulæ) præfectum, ibid.

XXI. Λαλία ex qua locus legitur p. 609.

XXII. In Ursacium Comitem, XXIII. Severum amicum, XXIV. Scylacium Græciæ ProCos. XXV. In Ephesios hospites & Myfos, & Leonis cives. XXVI. In amicos è patria Bithynia, XXVII. in Athenæum Comitem, XXVIII. In Privatum domo Romanum qui Ampelii proCos. filium instituebat. XXIX. De suo è Corintho reditu. XXX. In Phœbum Alexandri ProCos. filium. Ex his pauca quædam apud Photium excerpta p. 609—613.

XXXI. In Arcadium Medicum & Comitem, ibid.

XXXII. Propempticus ad amicos m) advenas, Phot. p. 613. seq.

XXXIII. Propempticus alter ad Flavianum, id. p. 614.

XXXIV. Epithalamius in Panathenæum.

XXXV. XXXVI. Λαλίαι sive allocutiones duæ.

XXXVII. Διαλέξεις Disputatio habita Philippis in itinere ad Julianum Imp. à quo vocatus fuerat.

XXXVIII. Orationes CPoli dictæ de laudibus illius urbis, & Juliani Imp.

XXXIX. In Mithræ sacra. Confer Reinesii Epistolas ad Hofmannum & Rupertum p. 611.

XL. Διαλέξεις in Sallustium præfectum.

XLI. In Flavianum ProCos.

XLII. In natalem diem amici.

XLIII. Λαλία in bonam amici valetudinem.

XLIV. In insidiantes.

XLV. XLVI. In Basilium ProCos.

XLVII. In Hermogenem Græciæ ProCos.

XLVIII. In Plocianum ProCos.

XLIX. In Ampelium ProCos. Proœmium ἐκ τῆς Ἀμπελίου ἐπιμνηστικῆς dat Photius, p. 611. seq.

L. In Prætextatum Græciæ ProCos. & amicos.

LI. Ad Julianum Imp. cum CPoli discedere pararet.

LII. Nicomediæ habita Oratio, cum à Pompejano urbis præfecto verba facere rogatus fuisset.

LIII.

m) Per ἱταίρους sive amicos, socios, sodales plerumque auditores Sophistæ intelligere licebit.

- LIII. LIV. In advenas, & alia in advenam:
 LV. In Zenonem amicum.
 LVI. In Aphobinum advenam.
 LVII. In eum qui Neptunioraculo monitus revererat.
 LVIII. LIX. In eos qui ex Jonia adventassent. Et alia in Jonas
 hospites.
 LX. Extemporalis ad amicos dicta oratio.
 LXI. Oratio quam amico CPolitano tradidit.
 LXII. Διαλέξις Disputatio inter amicos post reditum à patria.
 LXIII. Διαλέξις extemporalis de suo docendi munere.
 LXIV. Objurgatio eorum qui negligenter orationes audirent.
 LXV. Extemporalis oratio ad eos è discipulis qui frenos respicere
 videbantur.
 LXVI. In Cytianum qui petulanter se gesserat cum superiorem
 orationem Himerius dixisset.
 LXVII. Hortatio de rerum varietate in dicendo sectanda.
 LXVIII. Διαλέξις post vulneris medelam.
 LXIX. Post reditum à Corintho. (nisi eadem cum XXIX.)
 LXX. In stylum & amicos.
 LXXI. In urbem Lacedæmoniorum, cum somnio obsequutus
 Amycleum Deum precaturus accessit.
 LXXII. Ἀκροάσις & recitationes non omnino publice fieri oportere.
 LXXIII. LXXIV. Λαλιά, oportere in Gymnasiis versari. & alia
 Corinthi edita.
 His accedit LXXV. Oratio in Anatolium præfectum, è qua pro-
 cæmum affert Photius p. 612. seq. nam quis sit περι-
 πλικός è quo excerptum legitur apud eundem p. 605. seq. in-
 certum quidem est, non dubito tamen esse ex uno eorum,
 quos jam è Photii Cod. 165. memorari. Thomas Galeus
 V. C. in notis ad Demetrium Phalereum pag. 246. ex
 Himerii Λαλιά inedita allegat hæc verba: *ὡς ἡ Ἐρμείας Ἀπερ-
 νεύς τὸ γῆϛ, ὃ ἡ Ἀπέρνους Μουσῶν πῆλις.*

Notabit lector, H. Stephanum, qui excerpta Photiana ex Himerio Græce in lucem edidit diu ante quam Photii Bibliotheca à præstantissimo Hœschelio Græce vulgaretur & ab Andrea Schotto in Latinum sermonem converteretur, ejusdem & Polemonis duabus declamationibus præter castigationes suas adjunxisse etiam alia, hæc nempe:

Ggg

I.

1. Ἀνώνυμος πρὸς τοὺς δύο ἀνδρῶν δεξιόσπουτων ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνίζοντων πρὸς πρωτίων. Anonymi de Cleonide & Aristomene qui ambo in bello fortiter se gesserant, certantque de palma, quæ Aristomeni addicitur, p. 20—22.
2. Ῥητορικῶν προγυμνασμάτων ἑξαδείγματα ἐκ Δημοφῶν σοφιστῶν συλλεγμένα, Exempla progymnasmatum Rhetoricorum è variis Sophistis Aphthonio, Theone, Libanio collecta, p. 76—88.

XIII. De antiquioribus Oratoribus supra lib. II. cap. ult. differere me memini, quoniam autem tum nihil dixi de Demade cujus una, & Lesbonacte, cujus binæ Orationes ad nos pervenerunt, utriusque illorum succinctam notitiam hoc loco subiungere juvat.

DEMADES Atheniensis fuit à Laciadis, a) populo Oenei distribus, patre obscuro, Demade, b) nec in scholis Rhetorum enutritus, sed qui remigando c) victum sibi comparasset, at naturæ beneficio atque exercitationis (quod potentissimum genus discendi Quintilianus appellat) evasit orator eloquentissimus, d) ac valentissimus demagogus. Vitæ fuit impuræ ac dissolutæ, e) atque si Plutarcho credi-

- a) Suid. in Δημάδ. (qui locus fugit præstantissimum Meursium lib. de populis Atticæ) ubi duos fingit Demades, certe de altero videtur affirmare, quæ priori Demadi vel Demæ Demadis filio rectius tribuuntur.
- b) Demades ipse, Orat. de duodecennali: γεγονώς γάρ ὃ ἀνδρες Ἀθηναῖοι Δημάδου πατρός ὡς καὶ ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι γινώσκουσιν, τὸν μὲν αἴῳ χρόνον ἔστας ἔξω ὡς ἐδιωκόμεν, ἕτε καὶ τὸν δῆμον ἀδικῶν, ἔτ' ἰδίᾳ λυσιπνοῖαν ἔδεναι καὶ ἐν τῇ πόλει περὶ ὧν οὐδ' αὖτε τοῖς ἰδίοις πόνους καὶ ἀσθενείᾳ ἔβρισι διορθώσασθαι. Presentem Demadis obscurum fuisse notat Ælianus XII 43. Var.
- c) Sextus 2. adversus Math. p. 67. de Demade: καπηλάτης γὰρ ὢν, ὁμολογεῖται ἄριστος γεγονέναι Ῥήτωρ. Syrianus in Hermogenem p. 16. Τίς καὶ τὸν Ῥητορικὴν τέχνην ἐβέλωνται, ἀλλ' ἐμπειρίαν ἀπὸ τῆς μεταχειρισαμένου ἀπαδουσίας ὠρμημένοι, οἷον Δημάδου ἔκ τῆς ἀπὸ τῆς κώπης, ἀνίσταται, τὸ ἐλόγη, χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα περὶ ἧσαντο. καὶ Ἡγήμενος καὶ Πυθέας καὶ Ἄριστογέτους Quintilianus II. Inst. cap. 17. afferunt Demadem remigem ὃς Ἑβρίαν ὑπερτίταν Oratores fuisse. Confer Suidam in Δημάδου & Apostolium proverbio ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα IV. 17.
- d) Plutarch. in Demosthenis vita p. 850. πλὴν τόγχε Δημάδην πάντες ὁμολογῶν τῇ φύσει χρωμένον ἀνίκητον εἶναι, καὶ παραφύρειν αὐτὸν σχεδιάζοντα τὰς ἑκατομύριάς σκεψείας καὶ παρασκευάς.
- e) Pytheas apud Athenæum II. p. 44 de Demade: ὃ δὲ πορνοβοσκῶν καὶ μεθύσκόμενος κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκάσθη προγάσων ἡμῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακυκλεύοντα Pythea hujus mentio apud Plutarchum Phocione p. 751.

credimus, f) Reip. Atheniensis naufragium, & qui placeret sibi in magnis opibus vel per nefas corralis. g) Idem tamen teste Seneca VI. 38. de benefic. damnavit eum qui necessaria funeribus venditabat, cum probasset magnum lucrum comparasse, quod contingere illi sine multorum morte non poterat. Plurimum valuit Demades auctoritate apud populum Atheniensem per multum temporis, sed Regum Macedonum potentia cedendum ratus, cum à populo durius acta sua censeri intelligeret, contempsit ipsius iudicium his verbis: ὅτε ἑαυτῶν ἐν κύρτοις ἐστέ. *Neque vestri iuris estis, neque in meo habetis.* (Suid. in Δημάδ.) Philippo itaque bellum Reip. inferenti præ timore se tradidit (Lucian. Tom. 2. pag. 257.) censuitque ut pacem cum Rege inirent, non expectatis, quod Phocion prudenter suadebat, conditionibus. (Plutarch. in Phocione p. 748.) quin & Epistolam ad Philippum scripsit & filium ad eum misit, & decretum fecit, τῷ Φιλίππῳ δὲν Ἕλληνας ὑπακούειν, *Græcos Philippo parere.* In pugna ad Chæronæam captus sed liber paulo post dimissus legationem ad eundem Regem pro reliquis captivis 3090. & in his 1000. civibus obivit, eorumque libertatem impetravit. (Demades ipse in Orat. Suid. in Δημάδης. Sextus Empiricus 1. contra Grammaticos p. 59.) Alexandro adulatus eum Athenis pro concione ἐψηφίσαντο θεῶν τὴν τρισκαίδεκατον decrevit tertium decimum adscribendum inter XII. majores calites sive Olympios Deos, quod non ferens populus ei indixit multam decem (ita Athenæus VI. p. 251) vel plane centum talentorum (ita Eliani Codices V. 12. Var.) quod merito incredibile visum viris doctissimis. Demades vero de hoc similibusque decretis suis ita se purgavit: (apud Demetrium §. 301. de elocut.) τὸ τοῦ ψηφίσματος οὐκ ἐγὼ ἐχρῆσα ἀλλ' ὁ πόλεμος. Ἀλεξάνδρῳ δέδοται χρῆσθαι. *Hanc non ego scripsi legem sed bellum, Alexandri spiculo.* Mortuo Rege, Macedonum exercitum Cyclopi excæcato cōtrulit (id. §. 302.) cum vero incertus adhuc de illius obitu rumor increbuisse, ἔτι θνήσκει, inquit, Ἀλεξάνδρῳ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὧ ζεν γὰρ ἂν ἡ οἰκισμένη ἔνεκρῃ. *Non mortuus est Alexander, Athenienses, omnes enim terra odore*

Ggg 2

cada-

- f) Plutarchus in Phocione p. 741. Δημάδης μὲν γὰρ αὐτὸς ἦν ναυάγιον τῆς πόλεως, ὅπως ἀσελγῶς βιώσας καὶ πολιτοδυσάμενος, ὥς Ἀντίπατρον εἰπεῖν ἐπ' αὐτῷ γέροντος ἤδη γεγονότος ἐτι καθάπερ ἱερῆς διαπαραγμένης γλώσσης καὶ κοιλίας μόνῃ ἀπολελείπεται. adde p. 751. a. & Pausaniam Achaicis p. 547.
- g) Plutarch p. 755. de muneribus ab Antipatro acceptis meminit & in Apophthegm. p. 188.

cadaveria perfusa effens (id. §. 300. & Plutarch. in Phocione p. 751.) Dehinc cum regnum Macedoniæ pervenisset ad Antipatrum, non minus ad nutum hujus Remp. Atheniensem administravit, ignoscendum sibi professus, quoniam sit *παιδοδότης* π. *παντα γὰρ τὸ πλεονεξόν* *ναυφugia civitatis sibi effens gubernanda.* (Plutarch. Phocione pag. 741. confer p. 753. & præcepta gerendæ Reip. p. 803.) Denique una cum filio *Demetrio* itidem Oratore interfectus est à Cassandro, cum apud eum reperta esset Epistola ad Perdiccam (Plutarch. pag. 360. vit. Demosth.) vel Antigonom exarata, qua eum invitaverat ad invadendam Macedoniam, Græciæque regnum sibi afferendum, quod *ἐκ πύλων καὶ οὐκ ἐκ στήμονος* *ex vestre ac marido flamine* suspensam esset, ita enim vocabat Antipatrum ætate confectum & cum morbo jam conflictantem. (Plutarch. in Phocione p. 755.) Contigit hoc Olymp. CXIV. 4. Suidas non à Cassandro sed Antipatro ipso interfectum & in lacu Amphipolitano demersum refert. Ita quod alii narrant de Demosthene, decem illum talenta à Rege accepisse ut taceret, C. Grachus apud Gellium XI. 10. tribuit Demadi. Quod vero Sidonius VIII. 1. Epist. Demadem ait fuisse Demosthenis derogatorem, eo fortasse inter alia respicit, quod Demostheni pro Olynthis dicenti fortiter resistit Demades, Suida teste. Neque amico animo invicem fuisse constat, tum ex aliis apud Plutarchum in vita Demosth. tum ex mutuo dicto, quo Demadi clamanti, *scilicet Demosthenes me vult corrigere, sui Minervam*, ab eo responsum fuit: *ista quidem Minerva nuper in adulterio est deprehensa.* Plutarch. præcept. gerendæ Reip. p. 803. Etiam in Oratione quæ sub Demadis fertur nomine Demosthenes arguitur consilium splendidum verbis sed parum utile dedisse Atheniensibus, bellum suadendo, *δημοσθένης μὲν ἐκέρωνε πόλεμον, καλῶς μὲν τοῖς νόμοισιν, βρώσι γὰρ τοῖς ἔργοις συμβαλὶν εἰσπραττομένης τῆς πολιτείας.* Idem Plutarchus in vita Demosth. p. 850. Demadis extemporalem in dicendo facultatem non dubitat præferre Demosthenis studio atque apparatu quem ad dicendum attulit, & ibidem ex Aristone Chio refert dictum Theophrasti, qui de Demosthene rogatus *ἀξιόπαις*, inquit, *πέντε λανθάνει* *dignus est hac civitate Omor*: Demadem autem, *κατὰ τὴν πόλιν* *dignorem civitatis conditione esse affirmavit.* Demadem præter cæte-

- b) Suid. Meminit & Demetris Oratoris præter Plutarchum in Phocione p. 755. & Athenæum XIII. p. 591. Lucianus in Timone T. 1. p. 149. Alius Demetris gladiatoris actus repertor ac Magister primus apud Mantinæenses. Athen. IV. p. 114.

ceteros Atticos facit celebrat Cicero in Oratore c. 26. unde & plura apophthegmata ipsius à Plurarcho, Stobæo & aliis feruntur, in quibus & illud quod dicebat Draconem leges non atramento sed sanguine scripsisse, ut præter ceteros narrat Tzetzes Chiliad. V. vers. 542. seq. ubi Demades dicitur ὁ γὰρ αἰαὶ καὶ αἰ, πολὺ ὃ ἀρρενέστερον λόγων. Alia ipsius collegit magnus Erasmus libro Apophthegmatum sexto. Sed eodem Cicerone teste nihil scripsit Demades. Ita enim ille in Bruto c. 9. *Et si cuius nulla essent scripta, Demades.* Similiter Quintilianus XII. 10. ait in agendo clarissimos quosdam nihil posteritati mansuri que mox literis reliquisse, ut Periclem & Demadem. Ex hoc ipso quod de clarissimo Oratore istud affirmat Fabius, eumque Pericli adjungit, satis apparet loqui ipsum Tulliumque de Demade illo veterum scriptis decantatissimo, non ut erudito Viro Joanni Meursio in Bibl. Attica visum, de Demade altero oratore Suidæ soli memorato, aliis omnibus incognito quem prior adoptaverit. Extat tamen prioris illius Demadis nomine velat post mortuum jam Alexandrum dicta Oratio τῆς δωδεκαετίας, sive pro suis per duodecennium proximum gestis Apologia ad populum Atheniensem. Athenienses enim (ὡς αἰνέτης Ἀθηναῖος) non Olympiadem alloquitur, ad quam à Demade scriptam esse hanc Orationem Suidas auctor est, parum accuratus auctor. Non abre supposititia videtur Dionysio Petavio quem vide lib. 2. Epist. 7. etsi in illa exnantia salibus, in forum translatis à Demade, videri possit illud quod ait πρῆστον ἐπερχόμενον ἐκπλῆσαι τὸ νότον, ἢ φερόμενον σπυριανέχον τὸ πρῶτον. Itaque & pro genuina Demadis habetur à Nic. Causino lib. 1. de eloquentia sacra & profana c. 34. Vossio de naturæ Rhetoricæ p. 82. aliisque quam plurimis. Græce primum edita fuit ab Aldo Venet. 1513. fol. deinde ab H. Stephano 1575. fol. cum aliis oratoribus, denique Græce & Latine à Jano Grutero, Hanov. 1619. 8. una cum Dinarchi, Lesbonactis, Lycurgi & Herodis orationibus. Fragmentum tantum Orationis non Orationem integram ad nos pervenisse putabat Clariss. Neocors eruditus notis ad Suidam, à quo præterea Demadi eidem (præter rem ut existimo) tribuitur ἰσχυρία δὲ λόγου καὶ τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας πειθάν.

XIV. LESBONAX cujus Orationes XVI. Politicas legisse se testatur Photius Cod. LXXIV. antiquior fuisse videtur Viris doctis Lesbonacte Philosopho, discipulo Timocratis Mytilenæo, Po-

tamonis qui Tiberio imperante Romæ Sophistam egit patre, de quo vide Lucianum de saltatione T. 1. p. 810. Suidam in *Λισβ. & Ποταμ.* & inscriptionem veterem Græcam quam edidit Borkelius ad Stephanum Byz. in *ἑδρα*. Lesbonaclis Rhetoris vix *duæ Orationes* è sedecim illis Photio lectis exstant, una perbrevis *πεὶ ἑπλήμης Κορυθίων* ut habet titulus, etsi per totam orationem ne verbulo quidem mentio Corinthi occurrat, sed Athenienses in illa inflammantur, ut de Thebanorum se ulciscantur injuriis. *Altera προτρεπτικός λόγος* sive exhortatio insignis ad eosdem Athenienses, ut adversus Lacedæmonios fortiter rem gerant. Nisi vero à juniore Sophista viderentur hæ orationes scriptæ esse, ad tempus belli Peloponnesiaci A. 413. ante CHRISTUM natum, quæ ratione hic Lesbomax æqualis esset Antiphontis & antiquissimorum Græciæ Oratorum. Sed Herodis Attici & aliorum exemplo constat Rhetores juniores Atticos (perinde ut de latinis res nota è Seneca & Quintiliano) exercitii causa argumentum sæpe ex antiqua historia repetisse. Igitur neutrquam necesse est hunc Lesbonaclæm antiquiorem haberi illo Mytilenæo, quem *παλῆς φιλόσοφος* scripsisse Suidas testatur, etsi eundem esse fateor nullis me posse certis argumentis demonstrare. Primus illas duas Lesbonaclis orationes Græce vulgavit Aldus Venet. 1513. fol. Inde Henricus Stephanus A. 1575. fol. uterque cum orationibus Ælchinis, Lysiz & aliorum. Protrepticum Latine vertit Guil. Canterus & ad calcem Aristidis sui edidit Basil. 1566. fol. Ultramque Græce & Latine, priorem brevem cum sua, vel Andrea Schotti ut suspicor, alteram cum Canteri versione, vulgavit Janus Gruterus Hanov. 1619. 8. una cum Orationibus Dinarchi, Lycurgi, Herodis & Demadis. At junior ut existimo fuit Lesbomax Romanus Grammaticus cujus *πεὶ σχημάτων* de figuris Grammaticis spiritus & dictionibus exstat MS. in variis Bibliothecis Galliz atque Italiæ, & una cum Tiberii, Herodiani, Apostolii & aliorum monumentis similis argumenti Græce & Latine A. 1643. vulgare voluit Leo Allatius, neque enim vulgavit, licet edita memorat Labbeus p. 383. Bibl. novæ MSS. qui tamen ipse vidisse ea se negat.

CAPUT

CAPUT XXXI.

De Rhetoribus antiquis DEMETRIO, HERMOGENE, LONGINO aliisque.

Liber de elocutione sub Demetrii Phalerei nomine editus, alicuius junioris Demetrii Rhetoris esse videtur, qui sub M. Antonino vixit. 1. ejus editiones & interpretes. 2. Index Scriptorum ab eo allegatorum. 3. Hermogenes Tarsensis. 4. Opus illius Rhetoricum quinque scriptis constans. 5. Editiones & interpretes atque Scholiasta Graeci editi, inediti atque deperditi. 6. Hermogenes alii duodecim. 7. Index scriptorum ab Hermogene laudatorum. 8. Longini & ejus liber. 9. Ejus editiones & interpretes. 10. Alii Longini, ib. Index scriptorum ab eo laudatorum ex Clariss. Hudsoni editione. 11. Scriptorum Longini, deperditorum Catalogus. 12. Aphthonii Progymnasmatum. 13. Theonis. 14. Index Scriptorum ab Theone laudatorum. 15. Rhetores ab Aldo editi. 16. Index scriptorum in Graecis ad Aphthonium & Hermogenem Commentariis allegatorum. 17. Thoma Galei V. C. Rhetores selecti. 18. Matthaei Camariota Compendium Rhetorica. 19.

I.

DEMETRII PHALEREI nomine exstat libellus insignis & lectu dignus & de elocutione ejusque formis quatuor, tenui, magnifica, polita & gravi. Sed facile suboluit eruditibus hominibus * auctorem ejus non esse posse veterem illum, cujus Laërtius vitam scripsit, Theophrasti discipulum, a) aliquem ex Atticis qui dici possit Ornator, ut Tullius & lib. X. cap.

I.

* Francisco Vavassori lib. de ludicra dict pag. 255. Herm. Conringio praeat. ad Epistolae suas, Joh. Jondio aliisque.

a) Dixi de illo Demetrio nonnulla lib. 3. c. 11.

1. Quintilianus de Demetrio Phalereo loquuntur. Nam licet nihil habet elegantia, iudicio & eruditione illius indignum, multaque paucis docet, tamen ut H. Valesius p. 65. ad excerpta Peiresciana & Tho. Galeus in notis ad Demetrium observavit, sect. 231. laudatur Artemo, qui indicem Aristotelis Epistolarum scripserat, qui quidem longe post Demetrii ætatem vixisse videtur, Sect. 76. Nicias memoratur pictor, qui vixit ætate Regis Attali, ut docet Plinius lib. XXXV. cap. 11. Demosthenem & Xenophontem, à quibus non multum ætate Demetrius Phalereus auit, *ἀρχαίως* sect. 77. vocat. De Comœdia sect. 181. non modo tanquam quæ jam sua ætate desisset loquitur, sed etiam velut ipse non natus Athenis, *ἡπικύζον* inquit. Menandri itidem Comœdias quod sect. 197. ait *ὑποκρινόμενα*, Philemomis vero legi, vix potest scriptum esse à Phalereo qui Menandri æqualis erat. Postremo sect. 308. laudatur Demetrii ipsius Phalerei vox, qua Crateri Macedonis spiritus contumaciamque notavit. Nec verisimile est ita à se ipso laudatum Demetrium Phalereum, cui tamen velut auctori non heri demum vel nudius tertius, sed jam ante aliquot sæcula tributus fuit ille libellus, ut constat ex Epistola Theophylacti, quam inter illas à Meursio editas incassum quæras, sed quam cum Petro Victorio b) communicavit Codex Bibl. Vaticanæ Guil. Sirletus: *εἰς τὴν Περιπλῆτην ἀνωδάλειν, καὶ τὴν δαμόνιον Ἀριστοτέλην αὐχθεῖς, τί τινα γλώττων ἐπιχεῖς καὶ δόκτοις σὺ τὰ πάντα; ἔ γὰρ ἐκείνῳ τῷ κορυφαίῳ διασώτηρι Θεῷ καὶ Δημήτριῳ, ὃν ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ θειότερου Φεγγέως ὅλας τὰς ἐν Φαληρέως καὶ περὶ ἑρμηνείας λόγους πωταγματίαν ἀνωδαίον, ἐξελύοντα. Ac certe Demetrium auctorem esse non dubito, tot codicum consensu & Ammonii auctoritate permotus, qui commentario in Aristotelis librum περὶ ἑρμηνείας p: 2. ejus meminit his verbis: *ἔ γὰρ δὴ κατὰ τὴν Δημήτριον τὴν περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγραφέας, καὶ ἔτι τὴν αὐτῆς Φεγγεῶς περὶ ἑρμηνείας, ἀξιῶ καλῶς ἑρμηνεύειν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν. Quoniam vero inter Demetrios celeberrimus facile fuit ille Phalereus, quem in mediocri genere dicendi excelluisse notavit Cicero in Oratore, c. 27. hinc factum ut qui Demetrii alicujus Rhetoris libellus esset, ad Demetrium Phalereum referretur. Igitur assentior clarissimo Viro Johanni Hudsono, qui in præfat ad T. 2. editionis præclaræ Dionysii Halicarnassæ, cum monuisset Scholiasten Aristophanis ad Nubes v.**

400.

b) P. Victorius præfat. ad Demetrii libellum Florent. 1562.

c) Fortasse leg. *ἄνωγ.*

400. (sive memoria lapsum, sive quod Dionysius etiam librum *ἑρμηνείας* scripserat & in illo locum Aristophanis adhibuerat, quem Demetrii libellus sect. 150. ab amœnitate commendat) librum *ἑρμηνείας* tribuere Dionysio Halicarnassensi, καὶ σέμειο, ἀρχὸν Ἀθηνῶν] *χάρης ἐστὶν τῆς ἀμωρίας, ὡς ἐφ' ἣν Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας*, hoc iudicium suum subiungit: *Sed verum Dionysium nostrum intelligas an alterum, nam tres fuerunt ex Halicarnasso oriundi, (vide Meursium ad Helladium p. 36:) incertum est. Non tamen ignoro librum περὶ ἑρμηνείας sub Demetrii nomine vulgatum Dionysio nostro adscribi à Menagio (ad Laërtium p. 59. & 22. edit. Wetsten. & anti Bailleti c. 52.) Is. Vossio (ad Catullum p. 153. & libro de poematum canu & viribus rythmip. 91.) & H. Valesio (notis ad excerpta Peiresciana pag. 65.) Verum cum Demetrius LII. numeret Fonsius (lib. 2. c. 18. de scriptoribus Hist. Philos:) quibus addi potest Demetrius Halicarnassensius à Zenobio in proverbis (VI. 22.) laudatus, eo magis propendet animus, ut credam Demetrium quem Alexandrinum Galenus lib. ad Epigenem c. 5. vocat & Laërtius lib. 5. cap. 84. testatur scripsisse τῆς χάριτος προειρημένης, auresi huius libelli auctorem esse, iis rationibus adductis, quibus hanc sententiam adstruunt G. Job. Vossius (lib. VI. institut. Oratoriar. cap. 2.) & Thomas Galeus. (præf. ad Rhetores selectos, qui Marci Antonini ætate vixisse observat, ita enim ibi legendum pro Antonio.)*

II. Editiones libri *ἑρμηνείας*.

Græce primum vidit lucem edente Aldo inter Græcos Rhetores. Venet. 1508. fol. p. 545—573. itaque fallitur Caselius qui à Petro Victorio primum editum affirmat.

Vulgavit equidem Victorius Demetrium bis, sed diu post Aldum, Florentiæ A. 1552. 8. ex suntæ officina & una cum versione sua & insignibus commentariis, ibid. 1562. fol.

Prodiit etiam Græce Paris. 1555. 8. apud Morell: & Argentor. 1556. 3.

Et ex Job. Caselii recensione, Rostoch. 1584. 8. additis in extremo libri Ariphronis Sicyonii præne in honorem bonæ valetudinis, & Aristotelis. præne in Hermeam Atarni tyrannum, scolioque Tircrontis Rhodii in vituperationem Pluti. De his tribus dicere me memini lib. 2. c. 15. Cæterum liber de elocutione qui ab eodem Caselio, ibid. 1585. 4. editus est Latine sub titulo Phalerei,

Hhh

non

non est Latina interpretatio libri Demetrii, sed novum scriptum illius argumenti à Caselio compositum.

Ex versione *Marci Antonii Antimachi*, Basil. 1540. 4. una cum Dionysii Halic. præceptis de Orat. panegyrica, nuptiali, natalitia & Epithalamiis, atque cum præfat. librorum Polyæni: sed in hac editione non integer Demetrii libellus occurrit, sed tantum excerpta de membris & incis, de periodis, de componendis Epistolis & characteribus dicendi.

Ex versione Latina *Natalis Comitiæ*. Venet. 1557. 8. una cum Alexandro Rhetore.

Cum versione Latina & notis *Stanislai Illovii*. Basil. apud Oporin. 1557. 8. additis Dionysii Halic. quibusdam Opusculis ab eodem Illovio Latine translatis. Falsus igitur fuit præstantissimus Caselius etiam in hoc, quod a nemine ante se in Germania Demetrii librum editum existimavit.

Ex versione & cum scholiis *Francisci Maslovii*, Patav. 1557. 4.

Cum versione Victorii, & sectionibus ejusdem in contextu, & Panigarolæ ad oram libri notatis. Venet. 1645. 4.

Inter Rhetores selectos editos à *Thoma Galeo*, Oxon. 1676. 8. primo loco occurrit Demetrii liber cum Victorii interpretatione Græce & Latine, distinctus ex ejusdem Victorii edit. in sectiones 331. additis notis eruditis, quibus præclarus editor hunc scriptorem illustravit, usus Codice MS. Cantabrigienfi, & editionibus Victorii, Morelliana & Maslovii:

Petri Angeli Bargar commentari in Demetrium, quorum meminit Rogerus Aschamus Epistola ad Jo. Sturmium, non viderant lucem quod sciam.

Italice, ex *Segnii* interpretatione. Florentiæ 1603. 4. & ex paraphrasi *Francisci Panigarolæ* Venet. 1609. 4.

III. Index Scriptorum, aliorumq; in libro ~~et~~ ^{plusius} memoratorum, concinnatus à me ad sectiones minores editionum Victorii & Galei.

Ægyptii Deum celebrantes septem vocalibus, 71.

Ænigma (Cleobulines) de cucurbitula, sect. 102. *Æschi-*

- Æschines Orator, 211.
 Æschines Socraticus, 310, 319.
 Alcidas, 12, 116.
Μυστήρια ἐν ἀλλήγορῆσι, 101.
 Anacreon, 5.
 Anonymus, 97, 115, 121, 162. & passim.
 Antiphon, 53.
 Antisthenes, 261.
 Archidemus, 34.
 Archilochus, 5.
 Aristippus, 317.
 Aristophanes, 150, 153, 162.
 Aristoteles, 11, 28, 29, 34, 38, 39, 41, 81, 97, 116, 128, 144, 155, 158.
 Ejus Epistolæ, 231, 239, 242. ad Alexandrum 243. ad Antipatrum. 233:
 Artemo, ὁ πρὸς Ἀρκεσίπιδος Ἐπιστολὴ ἀναρχαΐα, 231.
 Attici, 117, 131.
 Clitarchus, 330.
Κωμικὰ πᾶσι καὶ αὐτοῖς, 143.
 Crates Cynicus, 271. *κράτης πηπική*, 172.
 Ctesias 218: seq. 222.
 Demades, 299. seq. 304.
 Demetrius Phalereus, 308.
 Demosthenes, 11, 31, 257, 259, 262, 265, 284, 287, 296.
 Dicaearchus, 135.
 Diogenes Cynicus, 272, 273.
 Dionysius, 99.
Διθυραμβικῶν ᾠγαίματα, 91.
 Dores, 180.
 Epicharmus, 24.
 Euripides, 199.
 Gadareus (Theodorus forte Rhetor) 246.
 Gorgias, 12, 15, 29.
 Hecataeus Milesius 11. in principio Historiæ, 2:
 Heraclitus, 196.
 Herodotus, 12, 17, 37, 44, 66, 112, 184.
 Hippocratis Aphorismi, 4, 247.
 Hippocrates alius, 225.
 Hipponax, 132, 325.
 Homerus, 7, 5, 12, 37, 48, 52, 54, 56, 61, seq. 84, 107—111, 130, 150, 267, 289, 275.
 Isocrates, 12, 23, 25, 29, 68, 322.
 Lacedæmoniorum Epistola ad Philippum, 8, 9, 102, 251. Lacedæmon *Βραχυλόγοι*, 7.
 Lyfias, 128, 194, 279.
 Menander, 197. Ejus *Μισαγόρας*, 154.
 Musici, 178.
 Nicias pictor, 76.
 Peripatetici, 184.
Φακὴς ἑγκαμῖον, 172.
 Phidias opera ampla simul & ex quibus, 14.
 Philemon, 197.
 Philistus, 203.
Φρυγίαν ἢ σκυθίαν, 96.
 Plato, 5, 37, 51, 56, 80, 184, 186, 211, 225, 235, 279, 306, 309, 319. Epistola ad Dionem, 237, 243.
 Poeta, 79.
 Polycrates, 120.
 H h 2

Præ-

Praxiphanes, 57.

ει, τὸ ρητορες γὰρ οὖσαν, 305.

Sappho, 117, 132. seq. 146, 163,
167. seq.

Σάτωρ @ αὐτὴ τραγῳδία, 170.

Sophocles.

Sophron, 128, 151. seq. 154, 157.

Sotades, 193.

Theognis, 86.

Theophrastus, 41, 114, 175, 229.

Theopompus, 27, 75, 251, 258.
262.Thucydides, 25, 39, 40, 44, 45, 48,
49, 65, 72, 113, 184, 211. Prae-
longa ejus Epistola, 137.

Τηλαύτης ὕλη @, 171.

Timandram acculans, 326.

Xenophon, 3, 6, 19, 37, 80, 85, 90,
93, 98, 103, 121, 131, 134,
137, 139, 156, 184, 204, 318.

IV. HERMOGENES Tarsensis Rhetor, Callipi F. nepos
forte vel propinquus fuit Hermogenis Tarsensis, quem propter quas-
dam in Historia figuras, librariis etiam qui eam descripserant crucia-
fixis occidit Domitianus teste Suetonio c. X. Vix quindecim annos
natum auscultavit & admiratus fuit Marcus Antoninus jam Imperator,
quem Hermogenes ita allocutus esse fertur: a) ἰδὲ σὺ, βασιλεῦ ρητορ
παυδαγωγῶ διόμου @, ρητορ ἡλικίας πεντηκταίων. En tibi Imperator Rhetorem
qui pedalgogo indiget, Oremorem qui annos expectat. Musonium quoque
Philosophum Hermogenis fuisse auditorem Suidas refert, quod de
celebri illo Philosopho Stoico accipere tempus non patitur. Itaque
nisi fallit nos Suidas, de alio juniore Musonio hoc sit intelligendum, de
quo apud Aristidem Rhetorem mentio. Anno decimo septimo
b) ætatis scripsit νέχλιον ῥητορικὸν & anno vigesimo librum de ideis,
qui jam pridem in omnium fuere manibus: sed mox anno vigesimo
quinto virum defecit memoria, atque adeo dicendi facultas, neque
eam recuperasse constat, licet diu post vixit & ultimam senectutem
attigit. Itaque contentui habitus locum dedit Antiochi Sophistæ
dictærio: Ἑρμογόνης ἐν πύλαις μὲν γέρον, ἐν δὲ γέροντι πύλαις. Inter pueras senex,
inter senes puer. Mortui in cadavere dissecto cor pilis oblitum c) est re-
pertum

a) Philostratus 2. de Sophistis p. 575. ejus verba adducit etiam Scholiastes Hermog.
p. 13.

b) Suid. in Ἑρμογένει. & Auctor Vitæ Hermogenis Græcè à Codice Barocciano edi-
tus à Godtfredo Olcario V. Q. in eruditissimis notis ad Philostratum, p. 577.

c) Hesychius illustis in Ἑρμογ. Plura exempla hominum quorum cor pilosum est re-
pertum, collegit elegantiss. Muretus XII. 30. Var. Lect. Pontanus bellar. Antiqu.
301. & Alexander Tassonus in libro Italice edito cui titulus *conspectus diversi*, lib.
VI.

pertum, & majus etiam quam hominum esse solet. Cognomine dictus est *Ξυστήρ* sive *scalptor* nescio an ideo, quod doceret dictionem scalpello quasi deradere, ut Synesius in Dione pag. 47. dixit τὸ λέγειν κατ'ἤραι π καὶ ἀποσμιλεῖσθαι.

V. Hermogenis opus Rhetoricum quinque constabat scriptis, è quibus ad nos pervenerunt posteriora quatuor. Illud disertè docet nos Jo. Tzetzes Chil. VI. hist. 79. cujus verba adscribam :

ῥητορικὴ μὲν γίνωσκε τίλ' δικηγόρων τίχινω,
 τίλ' βιβλὸν Ἑρμογόνης ἢ σοφιστικὴ με d) καλεῖν.
 Αὐτὴ ἢ σοφιστικὴ ῥητορικῆς ἢ βιβλ. Θ.
 Πενταβιβλ. Θ. ὑπάρχει μὲν, εἰς πέντε διαιρείται,
 Εἰς πέντε περὶ ὑμνῶν, εἰς πέντε περὶ τῶν ὁρίων,
 Ἰδέτω καὶ πρὸς μέθοδον δεινότητ' ὡς τῶν τῶν.

Idem repetit Chiliad. XI. hist. 369. atque omnium quinque argumenta copiose prosequitur. Exstant igitur :

1. ΤΕΧΝΗ ῬΗΤΟΡΙΚΗ διαιρητικὴ πρὸς εἰσαγωγὰς, *Ars Rhetorica de partitione statuum & quaestionum Oratoriarum e)* in XIV. genera, quam duodevigesimo ætatis anno scripsit, teste Suida, apud quem non duo diversi libri sunt : τίχη & πρὸς εἰσαγωγὰς sed verbis interjectis parenthesi inclusis ambo conjungenda videntur hoc modo : ἐπὶ τῇ γαρονίᾳ πρὸς ὀκτωκαίδεκα γράφει τίχινω ῥητορικῶ (ὡς μὲν χάρις ἔχουσιν ὅπαντες) πρὸς εἰσαγωγὰς, βιβλίον ἐν, vel certe τίχη est vocabulum generale, universa Hermogenis scripta rhetorica complexum. Apud Eustathium quidem ad Homer. εἰς εἰσαγωγὰς ἐξηγητὴς est Hermogenes. In hanc τίχινω πρὸς εἰσαγωγὰς Commentaria Syriani, Sopatri & Marcellini, & ex Porphyrio pag. 162. & Eriphanio p. 192. & Anonymo p. 190:192. fragmenta edita sunt Græce ab Aldo 1509. fol. Librum ipsum Hermogenis Græce

Hhh 3

vulga-

VI. cap. 30. De Aristomene Messenio idem tradit præter alios Dio Chrysost. XXXV. p. 430. de Leonida Plutarchus in parallelis minoribus p. 306. Porro quod ad prægrandem cordis magnitudinem attinet, Aristoteli & Plinio observatum timidissima quæque animalia maximo corde gaudere. Confer Bocharti Hieroz. I. p. 798. & Vignolij Marvillii Miscellanca Histor. & Litterar. T. 1. p. 61. seq.

- d) Semper fere in penultimis syllabis versus politici debent habere tonum sive accentum, quandoque tamen hoc negligit Tzetzes, ut VIII. Chil. versu 19.
- e) Vide Schol. Hermogenis p. 120.

vulgarunt præterea Parilienses Ao. 1530. 4. & Jo. Calelius Rostoch. 1583. 8.

Latine vertit *Natalis Comes*, Basil. 8.

Paraphrasi interpretatus est *Hilarion Monachus* Ven. 1523. & Friburgi Bisgoix 1541. 8. Argentor. 1568. 8. Alteri cui-dam Hermogeni tributum hunc librum fuisse à nonnullis testatur Scholiastes Græcus Hermogenis, qui illis neutiquam assentitur, p. 13. Ex eodem p. 15, & 162. colligo *Porphyrum* quoque Commentario illustrasse hunc Hermogenis libellum. Minucia-nus vero ante Hermogenem de illo argumento scripserat. Vide p. 77. ubi variaz vocabuli *εἰσὶν* etymologia, & definitio p. 78.

2. ΠΕΡΙ ΕΥΡΕΣΕΩΝ *De inventione Oratoria libri IV.* ad Marcum Julium, quem *κράτιστον* appellat. In hos scholia Anonymi veteris Christiani idem Aldus edidit, p. 352—376. in quibus sæpe etiam caput mentio, ut p. 356, 358, 359, 364. ἐν τῇ ἐνστάτῃ κεφαλῇ τῆς τρίτης πρὸς μαθήτην, &c. Gregorius Theologus laudatur p. 364, 395, 399, 401, 416, 417. Hi quatuor Hermogenis libri cum versione & prælectionibus *Jo. Sturmii*, edente discipulo ejus Johanne Cocino Pescensi Bohemo prodierunt Argentorat. 1570. seq. tribus Vol.
3. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ *De formis Oratoriis*, non singulorum quorundam Oratorum, sed universæ de formis & characteribus dicendi omnis generis, licet ex Demosthene maxime exempla petiit, *Libri II.* in quos & ipsos commentaria Græce ab Aldo edita exstant nescio cujus auctoris certe non ineruditi atque iidem Christiani, ut ex p. 385. perspicue colligitur, ubi legas *Χρὶςτις Ἰησὺς* & p. 390. allegantur ἐκ τῆς Θείας γραφῆς quædam de serpente protoplastorum seductore. p. 376—415. A Marcellino p. 71. *ἰδέα* definitur *ἐκκαγγελία ἢ λόγος καὶ πρᾶξις αὐτῶ καὶ ὁ χαρακτήρ* & p. 74. à Sopatro *πρότης τῆς φράσεως*. Adde p. 76. Libri Hermogenis *περὶ ἰδεῶν* Græce editi separatim cum libro *περὶ δευτέρας* Parif. 1531. 4.
4. ΠΕΡΙ ΜΕΘΟΔΟΥ ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ *Methodus apri & ponderosi generis dicendi*. In hunc libellum quem laudat Tzetzes Chil. VIII. hist. 169. brevis commentarius Græce ab Aldo vulgatus exstat, p. 415—417. Non absolutum hoc scriptum ab Hermogene, &

& Minuciano atque Aplini plurima auctorem debere, notat Matthæus Camariota in compendio Rhetoricæ p. 22.

5. *Prisciani liber de XII. * præexercitiamentis Rhetoricæ* ex Hermogeno, (ipse enim Hermogenis liber intercidit) exstat in Grammaticis Latmis Helii Putschii p. 1329. & in Rhetoribus Latinis Francisci Pithoei p. 322. & in variis Prisciani editionibus quas in Bibl. Latina recensui. Hermogenis Artis & progymnasmatum Compendium Græce scripsit *Matthæus Camariota*, (qui captæ CPoleos temporibus vixit) MS. in Bibl. Reg. Paris. Auctor *αὐτοσχέλιος τῶν δεινότητων τῆς ῥητορικῆς* quam sub ejusdem Matthæi nomine Hœschelius edidit, & Scheferus deinde vertit ac notis illustravit: *Τὰ ῥητορικὰ προγυμνάσματα εἰς διδάκα τεινίσθησι, πρὶν ὁ Ταρσὺς Ἐρμογῆνης, εἰς ὕστερον δὲ πάλιν εἰς δικά καὶ πρὸς αὐτὰ πρὸς ἑταῖρον ὁ Ἀρποχούς Ἀφθόνιος*. Pluribus hoc docet Jo. Tzetzes Chil. XI. hist. 369. Ex his patet non accurate Suidam de *Aphthonio* sophista tradere, eum scripsisse progymnasmata in Hermogenis artem. Rectius enim dixisset eum in Hermogenis progymnasmata scripsisse, eaque magis perspicue explicasse & exemplis dilucidasse, quo ipso factum videtur ut servato Aphthonii libro, Hermogenis ille perierit. Perierunt etiam Hermogenis (alterius forte, quem occidit Domitianus) libri II. *περὶ κοίτης Συρίας*, eidem Suidæ memorati in *Ἑρμογῆνης*.

VI. Editiones Hermogenis.

Græce scripta Hermogenis prodire cum Commentariis Græcis *Syriani*, ** *Sopatri & Marcellini* in *εἰσότης* & Anonymi Christiani in reliqua Venet. apud *Aldum* 1508. 1509. fol. inter Græcos Rhetoras, 2. Volum. *Syrianus* p. 13. etiam in progymnasmata scripsisse se innuit, *ἐγὼ γὰρ πολλὰ καὶ ἐν προγυμνασμάτοις*.

Græce sine commentariis, adjunctis *Aphthonio* & *Longino*, è recensio-

- * Hermogenes in uno progymnasmate conjunxerat confirmationem & confutationem, in uno quoque vituperationem & laudem. *Aphthonius* postea hæc divisit, atque ita quatuordecim progymnasmata proposuit.
- ** De *Syriano* hoc qui *Procli* præceptor fuit, dicam infra lib. V. *Sopatrum* intelligo Sophistam ad quem *Epistola* *Aeneæ Gazæ* nona, & cujus eclogas laudat *Photius* Cod. 161. *Marcellinus* idem mihi videtur cujus vitam *Thucydidis* habemus.

ensione *Francisci Porti* Crerenſis. Genev. 1562. 8. apud Jo. Crispinum.

Græcè & Latine cum verſione Latina *Casparis Laurentii* Genev. 1614. 8. Titulus commentarios etiam promittit, ſed quos in libro ipſo nullos video.

Editiones & interpretes ſingulorum quorundam Hermogenis librorum ſupra ſubinde indicatos hic nolo repetere. Neque prolixius memorare Rhetores recentiores, ut Georgium Trapezuntium, qui in quinque libris Rhetoricorum ex Hermogene profeciſſe ſe non diſſimulat, & ei viciffim affundit lucem.

Quæ in Hermogenem ſcripſerunt *Porphyrius*, tum *Metrophanes* Suidæ & Scholiaſtis Hermogenis laudatus, interciderunt: Quemadmodum & Hermogenis ipſius *ὀργανὸν ῥητορικῆς*, quod jam Marcellini tempore non extabat, ut teſtatur commentario ad Hermogenis *ἐκείν* p. 176. In Bibliotheca Auguſtiſſimi Imperatoris ſervatur Syntagma MS. expoſitionum variorum auctorum Græcorum in Hermogenis artem Oratoriam, nempe *Ἐξω Longini*, *Jamblichi*, *Syriani* & *Simplicii* Chriſtianorumque *Johannis Siculi*, *Johannis Geometra*, *Gregorii Metropolitæ Corinthi*, (Pardi cognomento vide, Labbei Bibl. MS. pag. 104.) *Johannis Doxopatri*, & *Georgii Diareta*, ut teſtatur Leo Allatius lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 217. ſeq. ubi ex Allatio de Georgiis p. 321. notat Diaretam dictum ob Scholia quæ in *Ἀριστοτέλους ῥητορικῆς* dixerat. Idem Allatius memorat p. 1369. *Georgii Pachymeris μελέτας* in Progymnaſmata & *ἐκείν*, itemque p. 386. *Georgii Gemisti* Epitomen MS. in Hermogenis artem aliaque ſcripta Rhetorica, qualem etiam elaboravit *Matthæus Camariota*. *Troili* * Sophiſtæ Prolegomena MSS. in Hermogenis (non Ariſtotelis ut Labbeus p. 110. Bibl. nov. MSS.) è quibus locum affert Langbænius ad Longinum p. 17. manu exarate ſunt in variis Bibliothecis. Jam olim ſcriptor ad Herennium libro & capite primo notavit *Rhetores Græcos*, ne parum multa ſeiſſe viderentur, ea conquiſiſſe quæ nihil atinebant, ut ars diſſicilior cognitu putaretur.

VII.

* Hic Troilus patria Sidetes, Socratis Scholaſtici præceptor floruit ſæculo poſt CHRIS-
TIUM natum quinto. Vide Valeſ. ad Socratem VII. 27.

VII. Fuere & alii Hermogenes, ut 1) Socraticus Hipponici F. de quo Plato & Xenophon. 2) Clodius Hermogenes, Cic. XIII. ad Attic. Epist. 14. 3) M. Tigellius Hermogenes Mulicus & Poëta, quem in sectatur Horatius lib. 1. sat. 2. & alibi. 4) Hermogenes Historicus inter eos qui de Judæis mentionem fecerunt, memoratus à Josepho 1. contra Apionem p. 1051. cuius locum adduxit etiam Eusebius p. 485. præparat. Forte idem quem *ἐν τῷ πρῶτῳ Φρυγίας* laudat Schol. Apollonii II. 724. 5) Hermogenes quem Vitruvius testatur scripsisse de templo Dianæ, præf. libri VII. 6) Hermogenes Aspendius, Patrocli sub Antiocho Seleuci F. legatus, de quo Memnon apud Phot. Cod. 224. 7) Hermogenes derelictor Apostoli Pauli 2. Tim. 1. 15. unde Apostolicus Hermogenes dicitur à Tertull. c. 1. contra Hermogenem Africanum: *hic ipso Apostolus Hermogenes in regem pervenit.* Hostibus divinitatis CHRISTI accensetur ab Epiphania hæresi LI. 6. 8) Hermogenes Africanus auctor Hermogenianorum sive Materialiorum qui materiam æternam esse docebant, confutati à Tertull. libro contra Hermogenem. Aliis Hermogenes iste videtur dici Hermias. 9) Hermogenes cuius *βλὰς Φημια γεαμπα* memorat Socrates VII. 12. 10) Hermogenes Rhinocurorum, Episcopus inter eos qui Nestorium damnarunt in Concilio Ephesino p. 117. 11) Hermogenes chirurgus & Medicus malus quem perstringit Lucilius in Græcis Epigrammatibus. 12) Hermogenes Græciæ ProCos. ad quem Himerii *ἀνὰ* Photio memorata. Omitto alios, ut Hermogenem furis nomen apud Martial XII. 29. & de quibus Reincl. pag. 610. Epistolar. ad Hofmannum.

VIII. Index scriptorum ab Hermogene allegatorum, ad Paginas editionis Genev.

1614. 8.

Æschines Orator, p. 84, 325, 346, 495, 498, 539, 542. ejus contra Timarchum, 131, 132, 133, 439. adversus Cresiphontem, 542.

Æschines Socraticus, 396, 506.

Αἰσωνεύς μὶτος & δραματικὸς finxit Nicostratus, 506.

Anacreon, 389.

Iii

Andocides

Andocides, 501.

Antiphontes duo Oratores, Rhamnasilus cuius sunt λόγοι φονικὸι & alter
Antiphon περὶ αποκώτου καὶ ἐνείροχελτης cuius sunt: λόγοι περὶ
ἀληθείας, καὶ ὁ περὶ ὁμονοίας καὶ οἱ δημογεγραμμένοι καὶ ὁ πολιτικός,
496. seq.

Archilochi tetrametri trochaici, 383.

Aristides iustus, 7. Ex Aristidis Rhetoris Oratione contra Callixenum
pro decem ducibus sepeliendis, 279.

Aristophanes in Acharnensibus, 565.

Callixenus, 279.

Comicum dicendi genus, 562. seq.

Critias Orator laudatur p. 497.

Demades legatus missus ad Philippum, 93.

Demodocus, 481.

Demosthenes, 3, 22, 52, 63, 70, 193. seq. 418, 419. seq. 371. & singulis
fere paginis: Ejus Epistola ὑπὲρ τῆς Λυκίας καὶ περὶ αὐτῆς & Epistola
ὑπὲρ τῆς ἰωνικῆς καὶ ἰδίου, 444. Oratio contra Aristocratem, 128.
contra Cononem, 121. pro Corona, 320. contra Leptinem, 116.
contra Midiam, 418, 531. in Nearam, 320, περὶ τῆς ἀπορίας, 129.
Philippicae, 530, 565. contra Timocratem, 131, 196, 441.
ὡς δὲ τῶν ῥήτων apud Demosth. 442. &c.

Didymus Grammaticus, 496.

Dinarchus, 296, 494. hordeaceus Demosthenes, 495.

Dionysius (Halic.) ὅς δὲ καὶ περὶ λέξεως καὶ περὶ γλωσσίου, 371.

Dorica dialectus, 283.

Euripides 226, 227.

Gorgias, 463, 478.

Grammatici, 220.

Hecataeus Milesius, περὶ δὲ τῆς ἀρχαίας ἀφείληται ὁ Ἡρόδοτος, 513.

Herodotus, 281, 399, 405, 406, 508, 509, 531. Hecataeo è quo profecit
suavior, 513.

Homerus Tragicorum parens, 561. poetarum, Oratorum & λογογράφων
præstantissimus, 481. in omnibus formis orationis excel-
lentissimus tum Poetarum tum Oratorum, 481. seq. Allegatur
p. 211, 224, 225, 290, 326, 371, 406, 520, 521, 529, 534, 536, 537,
560, 561. &c.

Hyperides, 420, 491, 498.

Ilaeus, 490.

Isocras

Ilocrates, 270, 333, 353, 355, 357, 361, 396, 464, 490, 492. scq. ἐν ᾧ
 ῥήσας, 536.
 Leges quædam, 16, 17, 71.
 Lycurgus Orator, 500.
 Lysias, 352, 420, 461, 462, 478, 490.
 Menander Comicus, 223, 383, 399.
 Nicostratus Orator, 507.
 Pericles, 4, 29, 34, 61, 66, 86, 142, 144, 147, 227, 228, 230, 457.
 Pindarus, 287.
 Plato, 278, 282, 283, 406, 418, 476, scq. 518, 534, 536. &c.
 Polus Orator, 478.
 Sappho, 403.
 Simonides Theocrito laudatus, 452.
 Συμπόσια Συμεωνικά, 565. Platonis & Xenoph, 505, 566.
 Solon legislator, 74.
 Stesichorus σφέρα ἡδὺς ἀπὸ τῶν πολλοῖς ῥησας Πανδίου, 409.
 Theocritus, 283, 388, 389. ἐν χαλκῷ ἢ ἱερῶν, 452.
 Thucydides, 286, 449, 497, 509, 510, 521, 535, 537, 550, 564.
 Xenophon, 404, scq. 410, 412, 503, συμπόσιον, 505, 566, συμπεποιη-
 μέναι, 530.

IX. Dionysius LONGINUS, Suida teste Caspium etiam di-
 ctus, nepos forte Cassii Longini cujus apud Plutarchum proœmiol lib.
 IX. symposiæcon mentio, videtur diversus fuisse à Dionysio Phaselite,
 a) licet Suidas Longinum affirmat scripsisse λέξας Ἀντιμάχου, & aucto-
 ritæ Nicandri Dionysium Phaselitem allegat ἐν τῷ ᾧ τὸ Ἀντιμάχου
 ποιήσας & περὶ ποιητῶν. Nam nē dicam diversorum hos esse librorum
 titulos, sane auctor vitæ & Pindari Scholiastes qui itidem Dionysii
 Phaselitæ mentionem facit, potius notiore nomine Longini eum ap-
 pellasset. Interim nec satis exploratum est fueritne Emesenus, licet
 eum Emesenus Rhetor Cornelius Fronto Plutarchi nepos natum ex
 sorore sua b) Frontonide heredem reliquit. Syriaci certe sermo-

Iii 2

nis

- a) Eundem cum illo non dubitat esse Vir doctiss. Doctiss. Gerardus Langbænius. Vi-
 deo etiam Dionysium Phaselitem à Clariss. Schurtzleischio eundem haberi cum
 Dionysio Charmidæ filio, cujus itidem in scholiis ad Pindarum pag. 381. edit.
 Oxon. mentio. Sed plures potuerunt esse Dionysii Grammatici, qui in Pinda-
 rum elaborarunt, & videtur Scholiastes diserte distinguere alterum hac περιόδη-
 κη ab Dionysio quem modo Phaselitem, mox omisso Dionysii nomine τὸς ποιητῶν
 Φασηλίτην p. 421. nominat.
 b) Suidas in φροντῶν.

nis ignarus non fuit, diu versatus in Phœnicia & Palmyra apud Zenobiam Reginam, quæ ipsius etiam consilio superbiorem illam Epistolam ad Aurelium Syriacidiomate c) scripsit. Longe maximum autem studium impendit litteris Græcis, & ut omni eruditione pectus imbueret, Athenis, Romæ & ubicunque terrarum, (varia enim loca una cum parentibus suis adisse se testatur) doctissimos quosque viros auscultavit, quorum celebriores nominat in Proœmio libri περί πλάτῳ apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. d) Ejusdem Plotini judicium de Longino extat, quo *Philosophum* cum negavit, e) *Philologum* esse confessus est, licet multa etiam philosophici argumenti Longinus scripsit, & non perfunctorie in illo quoque studio versatum se esse fuit testatus: Platonis singillatim cultor, cujus natalem sive Platonia (Πλατωνεία enim non Πλωπινεία ibi legendum) celebravit teste Eusebio X. 3. præparat. At in antiquitate omni & humaniore doctrina excellentissimus fuit, nec minus judicii exquisiti atque περιπλάτῳ, quæ de re nota sunt Eunapii & aliorum veterum testimonia f) Longini libro de quo jam dicturus sum à viris doctis præfixa. Hinc & in Theophylacti Epistola XVIII. ἡ κριτικὴ λογίων κριτεῖν veluti proverbio dicitur pro male judicare, perperam enim Morinarius Theophylacti verba reddidit sic: *Tu igitur Longini judicia ne mihi imponas, ne videaris ipse juxta Longini sensum aliquid decernere.* Rectius utique Jac. Tollius vir præstantiss. *Ne mihi igitur Longini censuras adtribuas, ne & ipse nonnullis non secundum Longinum judicare videaris.* Certe quemadmodum Aristarchi ita Longini nomen pro Critico & erudito censore usurpatum observare licet, ut in S. Hieronymi ad Rusticum Epistola 95. *Criticum * dicesse Longinum, censoremque Romanæ fæderis.* Inter discipulos Porphyrium habuit de quo supra dixi, sed & Zenobia Orientis regina Longino Magistro usque ad Græcas litteras dicitur, Vopisco teste in Aureliani vita c. 27. Hac Zenobia quæ post Odenathum Regem Palmyrenorum maritum suum A. C. 267. occisum, regni molem in se susceperat, finesque adjecta

c) Vopiscus in Aureliano c. 27.

d) supra p. 127 seq.

e) Porphyr. vita Plotini c. 14. supra p. 116. ubi Longinus etiam à Porphyrio φιλόλογος appellatur; puto enim falli eos qui hoc nomen proprium esse putant nescio cuius Philosophi.

f) Testimoniis veterum de Longino addendus insignis locus Procli in IV. Platonis de Rep. p. 415. ubi ex Porphyrii συμμεικτοῖς refertur Longini disputatio quam habuit cum Medio Stoico de partibus animæ.

* Male *Criticum* legit Joh. Marcianæus T. 4. p. 776.

adjecta Aegypto & aliis regionibus auxerat, ab Aureliano Imp. victa, bello A. C. 273. & capta inter eos quorum usa consilio esset, Longinum etiam nominavit, itaq; Imperator eum statim occidi iussit. Sane in morte Longinus se gessit ut *Philosophum* decuit, non enim modo ipse supplicium subiit fortiter, sed & alios qui iniquius illud pariebantur solatus est. g) Inter scripta ejus plurima atque μέγας τῆς παιδείας μεταποικίλοις ὀφελος Φέρουσα *magnam doctrina studiosis utilitatem adferentia* b) unicum ætatem tulit, περὶ ὑψους, liber *de sublimitate orationis* (non integer, quod dolendum) ad Terentianum, quem κερύσιον vocat & φιλοπαπῆς, atque ut doctis viris (non plane certa conjectura) videtur, haud diversum ab illo Terentiano, cujus librum elegantem de metris, Latino carmine legimus.

X. Editiones libri de sublimi dictione.

GRÆCÆ.

1. Basil. apud Oporin. 1554. 4. ex *Francisci Robortelli* editione, cum ejus notis.
2. Vener. 1555. 4. apud Paulum Manutium, qui primus se illum vulgare credidit, ex Codice Bibliothecæ quam Venetis legavit Bessarion Cardinalis. In hac editione versus Poetarum quos laudat Longinus ab ejus verbis distincti sunt, quod facere Robortellus neglexit.
3. Ad calcem Aphthonii & Hermogenis, Genev. apud Crispinum 1569. 8. *Adjunximus*, inquit editor, *Dionysium Longinum*, summi judicii Rhetorem, quem & ipsum pessime habitum ipse Franciscus Porius Cretenfis olim Ferraria Venetiisque veluti reditivum curavit judicio & industria magis quam subsidio librorum, quorum præter unum (Dudithii, ut viri docti conjiciunt) vix alterum exemplar MS. nedum certium reperiretur: in quo plus laboris suscipiendum fuit & ad conjecturas & ad ingenium fugiendum. Hæc editio cum emendationibus à Codice Is. Calauboni à G. J. Vossio adscriptis fuit in Bibl. Petri Francii V. C.

Iii 3

LATI-

g) Zosimus lib. 1. c. 56.

h) idem ibid.

LATINÆ.

Ex interpretatione *Petri Pagani*, Venet. 1572. 4.

Versio elegantissimi *Mureti* quam promisit p. 113. ad Catullum, perinde ut illa quam *Andreas Dudithius* parasse se testatur præfat. ad *Dionysii Halic.* de *Thucydide* iudicium, nunquam vidit lucem.

GRÆCOLATINÆ.

Cum versione Latina, synopsis & notis *Gabrielis de Petra* Professoris Græcæ linguæ apud *Laulannenses*. Genev. 1612. 8. apud *Jo. Tornæsium*.

Cum versione *Petræ* & eruditis notis *Gerhardi Langbæni*, Oxon. 1636. 8.

Cum triplici versione *Pagani*, *Dominici Pizimentii Vibonensis* ac meliore *Petræ*, & prælectionibus *Caroli Manolesii*, Bononiæ 1644. 4. Hanc *Indocius* omnium postremam & tempore & dignitate vocabat *Tan. Faber*.

Cum versione *Petræ* ad calcem descripta, notisque *Tanaquilli Fabri* Salmur. 1663. 8. quæ editio cum plurimis notis MSS. possessoris fuit in *Bibliotheca V. C. Petri Francii*.

Luculenta & præclarissima editio *Jacobi Tollii*, qui *Codice I. Vossii* cum *Manuscripto Parisiensi* collato, Veneto item *S. Marci*, & lectionibus trium *Codd. Bibl. Vaticanæ* usus novam præclaram versionem & notis integris *Robortelli*, *Porti*, *Gabrielis de Petra*, *Langbæni*, *Fabri*que suas addidit, subjunxitque fragmenta *Longini* (è *Plotini* vita à *Porphyrio* scripta & *Eusebii* XV. 21. præparat. Ev.) nec non *Gallicam Boilavii* versionem, cum auctoris atq; *Andræ Dacerii* suisque notis *Gallicis*. Deniq; subiungitur *gustus Criticarum Tollii* animadversionum in *Longinium* *Lugd. Bat.* 8. A. 1677. pridem editus & cum insigni accessione hic recusus, quo veteres scriptores inter se contenduntur, ut capitibus 3. 13. & 14. fortuitorum *Tollius* fecerat, editorum *Amst.* 1687, 8. Volumen claudunt variæ lectiones ex *Codd. Vaticanis* 285. 294. & optimi 1417. à *V. C. Laurentio Zaccagnio* ad *Tollium* missæ, *Petræ*que synopsis & hujus item ac *Fabri* præfationes, & index locupletissimus. Quæ de *Longino* ipso *Petra*, *Langbænius* & *Faber* observaverant, libro præmittuntur, qui *Sereniss. Principi electorali Brandenburgerico*

gico Frid. Wilhelmo ab auctore inscriptus, & nitide atque emendate excusus prodiit Trajecti ad Rhen. 1694. 4.

Novissime præstantissimus Vir *Jo. Hudsonus* nitidam & insignem Longini editionem emisit Oxonii 1710. 8. cum versione Latina, Græcis emendate excusis & diligenter recensitis per singulas paginas substrata, & notis ad intelligendum scriptorem, undique in oportunam brevitatem contractis. Latina versio *Jac. Tollii* est, verum ab editore hinc inde interpolata, & verbis otiosis amputatis ad Græcum fontem exacta. De Longino ejusque scriptis diligentior notitia, & testimonia uberiora, præmittuntur. Indices etiam utilissimi tres, verborum rerumque & scriptorum à Longino laudatorum, insertis viro- rum doctorum observationibus. Subjectæ etiam sunt ad cal- cem Voluminis Variæ lectiones ex Codice MS. illustris Viri Johannis Mori, Eliensis Episcopi, & in præfatione Græcæ in- sertum apolpasmation ex libro Longini *περί μέγεθς*, quod in- fra cum lectore totum communicabo.

Sub initium præsentis anni 1711. Witebergæ in 4. laudatissimo in- stituto *D. Henricus Leonhardus Schurtzfleischius*, doctissimi Viri *Conradi Samuelis Schuartzfleischii* fratris sui & *μακαρίτης* Observatio- nes ad Longinum vulgavit, in quibus Codicem MS. Ambro- sianæ Bibliothecæ & editionem Græcam Pauli Manutii singu- lari industria conferens, ingenio atque doctrina sua locis quam- plurimis lucem attulit non vulgarem.

Leo Allatius in Eustathii Hexaëmeron p. 6. *Neque minus fur est qui bona aliorum surripit, quam qui mentis monumenta & aliorum studia suf- funtur, & auctorem silentio præterit, de quo si quis plura desiderat, ad- eat nostros in Longini de sublimi genere orationis libellum commentarios.* Spectat huc aliquomodo Allatii liber de erroribus magnorum Virorum in dicendo, qui prodiit Romæ 1636. 8. Nam com- mentarii quidem illi in Longinum editi non sunt, neque *An- tonii Quarængii* disputatio de judicio Dionysii Longini in Com- paratione Demosthenis & Ciceronis, memorata eidem Alla- tio p. 45. Apud urbanarum. Neque quæ *Caspar Scioppius* con- tra Longinum se scripturum minatus est, ut ex Casauboni Epist. 665. cognoscas. Operæ pretium interim fuerit adire, quæ de Meteoris orationis, sive dictis in speciem sublimibus, re- vera

verainanibus atque vitiosis scripsit Longino suffragatus V. C. Samuel Werenfelsius singulari diatriba, Basil. 1696. 4. quæ deinde ejusdem libro de logomachijs eruditorum subjecta prodiit Amstelod. 1702. 8.

GALLICÆ.

Ex eleganti versione Nicolai Boilavii Desprei, cum ejusdem & Andrea Dacerii notis, prodiit ad calcem Satirarum Boilavii, qui omnium manibusteruntur. Paris. & Amst. 1689. 12. atque inde sæpius. In editione Amstelod. 1701. 12. accedunt observationes Criticæ adversus ea quæ Claudius Perraultus in invidiosa comparatione veterum cum recentibus, Homero, Pindaro & alijs antiquis scriptoribus objecit. Eandem Boilavii versionem cum ejus Daceriique & Tollii notis jam dixi subjunctam quoque legi editioni insigni Græcolatinæ Longini Trajectinæ.

Varii *Mss. Codices* libri Longiniani exstant, quorum partem jam memoravi, sed universi illi ex uno Codice Regio Parisiensi profluxisse videntur Richardo Simoni libro 2. Epistolarum selectarum Gallice editarum Epist. 24. p. 145. seq. quod ex eo colligit, quoniam eadem in omnibus lacunæ occurrunt, ut sect. 3. duorum, & sect. 9. octo foliorum.

Alii Longini.

Cassius Longinus, de quo Plutarchus in præmio libri IX. convivalem quæst. Verba *Ἰν τῷ ἐξίῃ* ibi de exilio accepit Nic. Antonius lib. de jure exulum, p. 72.

Cornelius Longinus, cujus Epigrammata quædam Græca leguntur in Anthologia p. 453, 555. edit. Wechel.

Longini, quorum mentio in inscriptione Ancyrana apud Clariss. Montfauconum, p. 165, palæographiæ Græcæ, Γ. Λονγίνω α) Παυλίνω Γ. Λονγίνω Σάραγις καὶ Γ. Λονγίνω Κλαυδίου πνεύματι χαίρειν.

Longinus, Monachus, calligraphus circa A. C. 1272. cujus apud eundem Montfauconum mentio p. 65, 102, 322.

Longini Martyres, de quibus Martyrologia 24. April. 2. Maj. 24. Jun. 21. Jul. &c.

Longinā

- a) Veteres librarii atque ita sculptores quoque passim negligunt Grammaticorum illud scitum, γχ, vel, γχ, vel, γγ ponendi pro γκ, γκ, γγ, ut V. C. Jacobus Gronovio etiam observatum præfat. ad Harpocratonem.

Longini de quibus Inscriptionem lapidis in comitatu Cestriae non ita pridem effossi affert vir doctissimus Joh. Hudsonus: *Flavius Longinus trib. mil. leg. XX. Longinus filius ejus, domo Samosata.*

Mitto alios hujus nominis in Gruteriano inscriptionum opere, tum octo vel novem consules Romanos & duos Anastasio impo-
rante tyrannos, Longinum item exarchum Ravennatensem sub Ju-
stino juniore, & quod militis memoriam qui latus CHRISTI $\lambda\epsilon\gamma\chi\eta$
sive lancea perfodit, Longini nomine celebrant Martyrologia & Martii,
quemadmodum Menologia hoc nomen 26. Octobr. tribuunt Centuri-
oni qui sub cruce stans insigne illud de filio DEI testimonium edidit.
In Pseudo-Lino de actis S. Pauli incerta fide traduntur à Nerone ad
Apostolum missi qui nuncium de supplicio perferrent Megistus, Lon-
ginus & Acestus, & sermonibus Pauli, ut CHRISTO nomen darent
passi fuerint se persuaderi.

XI. Index scriptorum in Dionysii Longini

libro $\omega\epsilon\iota\ \upsilon\psi\upsilon\varsigma$ memoratorum, ad paginas editionis

V. C. Joh. Hudsoni.

Æschylus, pag. 7, 54, 55.

Ammonius (Platonicus) 48. de lo-
cis à Platone ex Homero in
Academiam derivatis.

Amphicrates, 9, 13.

Anacreon, 90.

Apollonius Rhodius, 101. $\Lambda\epsilon\gamma\sigma\iota\sigma\iota\varsigma$
 $\tau\alpha\upsilon\tau\eta\kappa\alpha\iota\iota\iota\ \mu\epsilon\tau\eta\tau\epsilon\varsigma$, ibid.

Amus, 39, 80.

Archilochus, 40, 47, 101.

Arimasporum carminum auctor,
37, 38. (Aristeus ut putant
Proconnesius)

Aristophanes, 121.

Aristoteles, 92.

Bacchylides, 101.

Cæcilius Rhetor libro $\omega\epsilon\iota\ \upsilon\psi\upsilon\varsigma$, 1,
2, 11, 21, 22, 90, 91.

$\epsilon\iota\ \tau\epsilon\iota\varsigma\ \upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon\varsigma\ \Lambda\upsilon\sigma\iota\varsigma\ \sigma\upsilon\gamma\chi\epsilon\alpha\mu\mu\epsilon\alpha\sigma\iota\iota$, 89.

Callisthenes Rhetor, 9.

Cicero, 44, 45. ex quo locopater
Latinæ quoque linguæ non
fuisse Longinum imperitam.

Clitarchus Historicus, 9.

Demosthenes, 40, 44, 45, 49, 59,
60, 61, 62, 66, 68, 73, 77, 92,
102, 103, 104, 105, 110, 118.

$\epsilon\iota\ \tau\eta\ \epsilon\iota\varsigma\ \tau\eta\ \mu\epsilon\tau\eta\tau\epsilon\varsigma$, 68, 69.

— $\omega\epsilon\iota\ \tau\eta\ \Lambda\epsilon\gamma\sigma\iota\sigma\iota\varsigma$, 83.

Eratosthenes Cyrenæus, 101.

$\epsilon\iota\ \tau\eta\ \epsilon\pi\iota\gamma\iota\sigma\iota\varsigma$, 101.

Eupolis Comicus, 60.

Euripides, 51, 52, 53, 54, 55, 56,
121, 122.

Gorgias Leontinus, 8.

Kkk

Heça

Hecataeus Milesius, 75, 81, 83.

Hegesias, 9.

Herodotus, 15, 47, 49, 72, 77, 87,

91, 114, 125.

Hesiodus, 25, 48.

ἐν ἀσπίδι, 25.

Homerus, 14, 21, 24, 25, 26, 27,

29, 30, 31, 32, 37, 38, 49, 52,

67, 80, 81, 82, 84, 100, 110,

132.

ἐν νεκύα, (Odyss. λ.) 23.

Hyperides, 57, 102, 104.

Jon Chius, 101.

Isocrates, 12, 112.

ἐν τῷ λόγῳ παρηγορικῷ, 113.

Longinus ipse ἐν τοῖς περὶ τῆς ἐπιφανείας

τῆς, 20. περὶ σωφροσύνης λόγων

commentarii duo, 116. Græ-

cum se vocat, 44. (Jonstio

Judice Atheniensis.)

ἰδίῳ σύγγραμμά περὶ παιδείας pro-

mittit, 137.

Lyfias, 98, 103, 106.

Matris, 9.

Moyfes ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης ὃς οὐ

τυχὼν αὐτῆς, 28.

Philiscus vel Philistus, 121.

Phrynichus (Trag.) 77. Ejus Mi-

λήτης ἀλωσις, ibid.

Pindarus, 101.

Plato, 13, 14, 15, 45, 47, 48, 49, 77,

84, 85, 95, seq. 106, seq. 110.

ἐν τοῖς νόμοις, 87.

ἐν τῇ πολιτείᾳ, p. 45.

Sappho, 33, 34. seq.

Simonides, 55.

Sophocles, 9, 55, 102.

περὶ τῆς ὀιδίσεως, 75, 76.

Stefichorus, 47.

τεχνολογίας, 42.

Postumius Terentianus, harum

litterarum studiosus ac peri-

tus cui librum suum Longi-

nus inscripsit, 1, 4, Φίλιππον

vocat, 1, 17, 44, 46, 130. ἡ δὲ

συν, 4, 12. ἐπιφανείας, 80. ὁ Φιλι-

ππος, 16. Græcus, 44, περιφανείας

vocat 116. unde Remp. ges-

sisse videtur.

Theocritus ἐν τοῖς βυκολικαῖς ἑπη-

χαῖς, 101.

Theodorus (Rhetor, forte Gada-

renus.) 10.

Theophrastus, 52.

Theopompus, 90, 126, 127.

Thucydides, 49, 73, 79, 114.

Timæus, 11, 12, 13, 14.

Xenophon, 13, 14, 67, 79, 85, 94,

130.

ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ πολιτείᾳ, 23.

Longinus ἐν τοῖς περὶ τῆς ἐπιφανείας

τῆς,

20.

Zoilus Homerii reprehensor, 32.

XII. Scriptorum Longini * deperditorum, brevis notitia, à viris doctis Langbænio & Hudsono maximam partem collecta.

1. *Περὶ τῆς Φειδῆς*. Ita in impressis & manu exaratis Suidæ codicibus reperiri testatur Clariss. Kusterus, etsi Langbænius malit *Μαιδῆς* ut λόγος Demosthenis intelligatur: celeberrimus Hudsonus *Μηδῆς*, ut designetur Stoicus Philosophus hoc nomine, Longiniæqualis, cujus apud Porphyrium in Plotini vita & apud Proclum mentio, ita subintelligendum vocabulum *ὄντος*, vel *καλῶς* vel *τίλως*, aut ejusmodi aliquid.
2. *Ἀπορήματα Ὀμηρικά*. Suid. atque idem opus vel ex duobus proximis unum respicit Eustathius quando in commentariis ad Homerum Longinus ipsi laudatur. Dionysius vero ἐν τῇ ἐξορίῳ, quem allegat Scholiorum minorum auctor ad Iliad. β. 308. diversus mihi à Longino videtur.
3. *Εἰ φιλοῦσιν Ὀμηρῶς*, Suid.
4. *Προβλήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις*, ἐν βιβλίοις β'. Suid.
5. *Τίνα τῶν πρὸς ἱστορίας οἱ Γραμματικοὶ ὡς ἱστορικά ἐξηγῶνται*. quænam contra fidem historiarum tanquam historica enarrant Grammatici, id.
6. *Ὅτι τὸ Ὀμήρου πολλὰ σημεῖα ἔχουσιν λέξεων*, libri quatuor. id.
7. *Ἀθηναῖα, λέξεων ἐκδόσεις β'. κατὰ στιχῶν*. Atticarum dictionum editiones duæ ordine Alphabetico, id. Videtur idem opus esse, quod in fronte Suidæ memoratur inter scriptores quibus ipse ad condendum lexicon suum usus est: *Λογγίνος ὁ Κάλσιος, λέξεις κατὰ στιχῶν*. Etiam Jacobus Tollius testatur se ex Bibl. illustris Ciampini nactum contenta Lexici sacri inediti, cujus hæc inscriptio:

Kkk 2

ptio:

- * Plurima scripsisse Longinum & Suidas testatur, & Eunapius in Porphyrii vita confirmat. qui elogium ejus texit his verbis: *Λογγίνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἐν ψυχῇ καὶ περπατῶν μυσεῖον - - μακρῶς τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα αἰῶνος καὶ βιβλίαν τε αὐτῆς πολὺ πλὴθος φέρεται καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζεται καὶ ἔτι τις κατέγνω τινὸς τὴν παλαμνὴν ἐν τῷ δεξαμένῳ ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἢ Λογγίνου ἐκράτει κρίσις.*

- ptio: Λεξικὸν ἐνδιαιτῶν γραφῶν ἐκπηδῆ ὡς Στεφανὸς καὶ Θιοδάμῳ καὶ ἐπὶ τῶν Λεξικογράφων, Κασσιανὸς καὶ Λογγίνῳ Φιλοσόφῳ.
8. Λεξεῖς Ἀντιμάχῃ καὶ Ηρακλέων, Suid. Ab hoc jam notavi diversum videri Dionysii Phaselitæ ὡς ἂν Ἀντιμάχῃ ποιήσεως, quod allegat auctor vitæ Nicandri, à quo etiam idem περὶ ποιητῶν, laudatur.
9. περὶ δρχῶν, Porphy. de vita Plotini c. 14. supra p. 116.
10. περὶ ἐρμῆς ad Cleodamum & Porphyrium. id c. 17. p. 120.
11. περὶ τελευτῆς contra Plotinum & Gentilianum Amelium, cujus proœmium servavit idem Porphyrius c. 10. p. 127. seq.
12. Epistola ad Amelium, qua refellit ejus Epistolam ad magnitudinem libri productam & ad Longinum missam περὶ τῆς τοῦ Πλάτωνος Φιλοσοφίας, id. p. 132.
13. περὶ τῆς Πλάτωνος διανοουμένης, adversus eundem Amelium. id. p. 131.
15. 16. περὶ τῶν ἰδεῶν, adversus Plotinum, & de eodem argumento adversus Porphyrium ἀντιγραφή. ibid. Respicit Syrianus Longinum laudans in 12. Metaphys. p. 59.
17. Epistolæ complures, è quibus fragmentum unius ad Porphyrium, in qua eum rogat ut ad se in Phœniciam veniat asseratque secum Plotini scripta emendata, id. c. 19. p. 122 seq.
18. περὶ ψυχῆς, è quo opere ἀντίρρηται, adversus Stoicos, corpoream animæ substantiam tribuentes servavit Eusebius XV. 3. præparat. Evangelicæ. Confer Proclum ad lib. IV. Platonis de Rep. p. 415.
19. Longinum (ἐν τοῖς φιλολόγοις (scil. βιβλοῖς vel συγγραμμάτοι) allegat auctor vitæ Apollonii Rhodii ut probeat Tarcham esse Creiz urbem. Nihil vero ad Longinum, ut existimo, Dionysius ἡ Κεραικοῖς, laudatus Laërtio lib. 1. in Thalere c. 38. nam & Dionysius Halicarnassensis intelligi potest, qui Κεραικῶν scripsit, ne dicam viros doctos legendum suspicari in Κεραικοῖς vel Χεραικοῖς.
20. Ὀδαινάδ, de Rege Palmyrenorum Odanatho λόγ. ὅ. sive liber, scriptus ut videtur post ejus necem. Meminit Libanius in Epistolis ineditis cujus verba à Bigotie communicata cum T. Fabro. Ὀδαινάδ ὁ λόγ. ὅ. Λογγίνῳ ἢ ὁ λόγ. ὅ. ἐγὼ μὲν ἀπαγνῶ, σὲ δὲ δαίκα καὶ γνέσθαι δίκαιον περὶ πλὴν παρὰ τὸν.
21. Nescio qua fide Gesnerus in Bibl. scripsit Longini opusculum de aciebus bellicis (περὶ τάξεων, ut Elius Harpocratio Rhetor Suida, teste scripsit περὶ τῶν ὡς εὖ νοφῶντι τάξεων) Græce servari Romæ. Dionysii Longini opuscula de magnitudine orationis & de aciebus bellicis & ὡς ἂν ὕψος λόγου ῥητορικὸν liber imperfectus, Græce servantur Romæ. Pers.

strenuum D. Diegus Hurtadus Caesaris legatus Venetiis habet. Certe liber quem memorat de magnitudine orationis non videtur alius esse quam quem deinde vocat *πρὸς ὑψὺς*, & forte magnificam orationem pro magnitudine orationis dicere voluit.

22. *Τὰ πρὸς Ξενοφῶντι*. Longinus ipse lib. de sublimi Oratione sect. 8. *οὐς καὶ τὸς πρὸς Ξενοφῶντι* *ὠραιομένθι*.

23. In Platonis Timæum an scripserit aliquid, ut ex Proclo colligere quis possit, nolo affirmare.

24. *Τεχνήρητορικῇ*. Schol. Hermogenis p. 380. Etiam in syntagma- te expolitionum variorum auctorum in Hermogenis artem Rhetoricam quod manu exaratum exstat in Bibl. Vindobonensi, teste Lambecio lib. VII. p. 257. Longini commentarii continentur.

25. *πρὸς συνήθειαν λόγων*. lib. de sublimi oratione sect. 39. Longinus ipse testatur se de hac satis copiose tractasse in duobus commentariis. *ὑπερ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώταις ἀποδεδωκότες συντάγμα- σιν ὅσους τὴν Πρωσίας ἡμῶν ἐφικπέ*. Extat & similis argumenti liber inter Dionysii Halicarnassæi opera, de quo lib. 3. c. 32. Ex illis Longini petitum videtur testimonium de Rhetoribus quod ex Codice MS Vaticano Evangeliorum, cum Hudsono Zaccagnius communicavit: *Λογγίνος ἔχει καὶ ῥητορ τῆς τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀπαριθ- μῆσιν συνετάξεν ἕτως * κορωνίς δ' ἐστὶν λόγος πικρὸς, καὶ Φρονηματικὸς Ἑλληνικῆς Δημοδοσίας, Λυσίας, Λισίτης, Ἀριστοφάνους, Ἰσχυρί- ού, Ἰσοκράτους, Δημοδοσίας ὁ καὶ * κριθὶν*, *Ξενοφῶν*. *πρὸς τοῖς παύλιν ἐταρδύς, ὁπτιὰ καὶ πρῶτον φημι πρὸς τὰ ἄλλα δόγματ' ἀναποδείκτε*. Postrema de Paulo Apostolo à Christiano homine adjecta sunt.

26. *περὶ παθῶν* singulari volumine scripturum se recepit ibid. sect. ult. *πρὸς ἂν ἰδίῳ πενηγυδύως ὑπερβίμεθα χρᾶσθαι ὑπομήματι*.

27. *περὶ μέτρων* scripsisse Longinum ex Scholiis ad Hermogenem pag. 387. colligas, ubi etiam Hephæstion allegatur, cujus de illo argu- mento eruditum librum nec minus doctis Scholiis Græcis illus- tratum habemus. Horum partem è Longino petitam esse patet ex hujus libro *περὶ μέτρων*, quem ex Vaticana Bibliotheca deprom- tum vidit Holstenius * apud Allatium, cujusque particulam no- vissimè Clariss. Hudsonus in præfatione ad Longini *πρὸς ὑψὺς* li-

Kkk 3

brum

* Dinarchum vocatum esse *κρίθινον* sive hordeaceum Demosthenem, testatur Her- mogenes. Confer Scholia Græca ad Hermog. p. 415.

* Cap. 6. de vita Porphyrii, supra p. 239.

ὅτι καὶ βραχύς. * ὁ ἢ ῥυθμός, ὡς βέλεται, ἔλκει οὗτ' ἄνευ πολλὰ-
 κισ γούῳ καὶ τ' βραχυῳ ζέοντι ποιοῖ μακρόν. ὅτι ἢ τὸ τοῦτο ἔχει καὶ τὸ
 Διαφορεῖν ἰσχυρὸν οἱ ποιηταί. λαβόντων τὸ ἀδείγμα παρὰ ζύσεως καὶ με-
 τρίας ἐν ἀνταδελφῇ Φιλοσοφίᾳ, ὁ γούῳ ΛεγισΦαίης ἐστὶν Φελαίης Φησὶν,
 Σωκράτην εἰ καὶ τῶτα ἔειπε ΛεγισΦαίης· πτερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν,
 ἢ περὶ ῥυθμῶν; ἀντιδίδεσθαι γὰρ ἐκείνῳ ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. ὡς
 ἐκάτερον γούῳ τὸ τὸ ἀδείγμα σημειωτικόν ὅτι τὸ ῥυθμὸς μέτρον Διαφέρει,
 καὶ ὅτι ἴσους ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ τὴν τ' μέτρων θεωρίαν. τὸ ἢ μέ-
 τρον λέγειται πελάχως. καὶ γὰρ τὴν ὁ μετρίαν μέτρον προσσυγορεύοντες,
 ὡς οἱ πῶν, μέτρον ἀρεστὸν· εἴτε σοφὸν ἀπὸ φθιγματος, εἴτε ἥτιον ἀπὸ ἄηματος,
 Ἀπὸ λων ἢ ἀρμοδιατατοῦ, ἐπεί καὶ μέτρων ὄρετης. λέγειται ἢ μέτρον καὶ
 αὐτὸ τ' μετροῦ καὶ τ' μετρεῖσθαι. ὡς ὅταν εἰπωμεν τὸν μέδοντον με-
 τρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρητὴν μέτρον. αἰμφοτέρα ἢ καχῆται μέδοντι
 καὶ αὐτὸ πάλιν εἰ πῶι χαρὰ τ' σκεῖται, ἐν ᾧ μετῶ ποσότητά τινα, καὶ αὐ-
 τὸ πάλιν αὐτῷ τὴν ποσότητά χαρὰ προσσυγορεύοντες καὶ αὐτὸ πάλιν αὐτὸ τὸ
 λον, ὁ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσσυγορεύοντες. ἔτω μὲν ἐν καὶ τῇ ταύτης
 τ' θεωρίας πολλὰ χροὺν λέγει ἢ μέτρον. μέτρον γὰρ καλῶμεν πᾶν τὸ μὴ
 πεζόν, ὡς καὶ εἰπωτὰ μὲν Πλάτωνος περὶ αὐτῶν, τὰ ἢ Ὀμηρῶν μέτρα. μέτρον
 καλεῖται καὶ εἰδὲν ἕκαστον, ὡς ὅταν εἰπω μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον ἰαμβικόν,
 καὶ μέτρον Τροχαϊκόν, μέτρον καλεῖται καὶ εἰς τὸ ἕκαστον, ὡς ὅταν εἰπω ἢ
 περὶ τῇ Ὀμηρῶν ραψώδιᾳ μέτρα ἔχει καὶ. τὸ τὸ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρεῖσθαι ἐπι-
 μνησάμενος. εἰ τοίνυν μέτρον καλῶμεν τὴν συζυγίαν, τὴν τῇ τὴν διπεδίαν, ὡς
 ὅταν, τὸ ἰαμβικόν τὸ ἀπὸ ἑξ' ποδῶν (συγκεκλιμένον τρίμετρον καλῶμεν μέ-
 τρον καὶ τὴν ζέον, ὅντινες τ' ῥυθμῶν σημεῖον προσσυγορεύουσιν. ὅτι ἢ
 τὸ τὸ ὅτι ἔχει, τὸ ἀδείγμα τεθήσεται). ὁ τινες μὲν Ὀρφείας, τινες ἢ
 τ' Πυθίας τὸ ἀλαμβανῆσιν· περὶ γὰρ τ' εἰπω λέγων (ἢ λέγουσα) ὁρ-
 οὶ ἑξαμερὲς τετάρων καὶ εἰκοσι μέτρων. καὶ πῶτα ὅπως ἔχει ὡς πρὶν
 μέτρον ἢ καὶ τὸ μετροῦ καὶ τὸ μετρεῖσθαι. ἔτω καὶ τῇ τ' προσυρεῖσθαι
 αὐτὸ τὸ μέτρον, τὴν τῇ τὸ ποῖμα, μέτρον προσσυγορεύει καὶ ἕκαστον τῶν
 μετρεῖσθαι τ' οἰοῖται τὸ τοῦτο χηκεῖ ἐνομασίας. ζέοντες γὰρ (ὡς λαβὼν ποῖμα,
 (ὡς λαβὼν ἢ πῶτα, ὡς ἢ συζυγίαν, συζυγία ἢ εἰς, πῆχυν ἢ ποῖμα.
 πῶτα γούῳ εἰκτως μέτρα προσσυγορεύει). ζέοντες ἢ ἀπὸ ἑ μὲν ἑμα-
 τος, ὁ δὲ μετρίως ἀπὸ τὸ ἀδείγμα τῶν Ποιητῶν, ἵστοι ἐμοὶ βασιλεὺς καὶ καὶ
 μεῖρο τιμῆς. ὡς ἢ τὸ ἀδείγμα σείω σείρεν γίνε, καὶ τὸ ἀδείγμα δὲ δέον δέρεον,
 καὶ τὸ ἀδείγμα τὸ φέρον τὸ φέρτρον, ἔτω καὶ τὸ ἀδείγμα τὸ μῆτρον μέτρον· ὅνομα γὰρ

* Hæc verba usque ad ὅτι affert Scholiastes Hermogenis, p. 387. dein subiungit, δὲ καὶ μέτρον ἀνέμα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ ΛεγισΦαίης.

† leg. Ὀμηρικός.

vel sæculis non dixerim) junior, cujus progymnasmata Rhetorica * duobus additis auit, siue potius, ut paulo ante ex Matthæo Camariota notavi, duo in quatuor dispeciendo distinctius proposuit & exemplis illustravit. Juniores etiam atque adeo alium hunc esse oportet ab Aphthonio, quem sine Sophistæ elogio addito memorat Suidas in Σφ. 2. 10, testaturque fuisse patrem Sergii Zeugmatensis & Sabini Sophistæ qui Hadriano imperante floruit. Alius quoque Aphthonius, de quo Theodorus in Hist. religiosa, & alii item Aphthonii quinque vel sex, ad quos S. Nili Epistolæ extant. Nec minus Aphthonius Comes, ad quem Heroicum poemata scriptum à Panolbio poeta commemorat Suidas in Πανολβ. 10. Alibi Festi Aphthonii fragmentum de carminis appellatione allegatur ad IC. Vossio lib. de viribus rythmi & poematum cantu, p. 90.

Aphthonii progymnasmata primus Græce vulgavit Aldus, primumque illis locum inter Græcos Rhetoras dedit excusos Venet. 1508. fol. Idem Tomo altero A. 1509. exhibet Anonymi veteris (*Doxiparrum* vocat Politianus Miscell. c. 55.) Græcos commentarios, nunquam ab eo tempore prælis iterum subjectos.

Eadem progymnasmata Græce Paris. apud Wechel 4. & cum Hermogene Florent. apud Junt 1515. 8. atque cum Hermogene & Longino, Genev. 1569. 8. apud Jo. Crispinum, ex recensione *Francisci Porti*.

Ex versione quæ præfert nomen *Rudolphi Agricola*, (sed quam illo prorsus indignam Scobarus judicat) inter alia Agricolæ scripta una cum Prisciani præexercitamentis prodire Colon. 1539. 4. ut alias editiones omittam.

Ex versione *Natalis Comiti* Hermogenes de Arte Rhetorica & Aphthonii progymnasmata, excusa Basil. 8.

Com versione *Jo. Maria Catanei*, Paris. 1531. 4. & Latine ex ejusdem versione Basil. 1521. 4. Venet. 1523. 8cc. Ex *Antonii Bonfinii* interpre-

LII

* Suidas vocat Εἰς τὴν Ἑρμογένης τέχνην προγυμνάσματα, nisi duo diversa Aphthonii scripta his verbis voluit indicare, Progymnasmata nimirum, & in Hermogenis artem Commentarios, Anonymus auctor Græci in Aphthonium commentarii appellat προγυμνάσματα τῷ Ῥητορικῇς. Aphthonii μελέτας legisse se testatur Photius Cod. CXXXIII. quæ interciderunt. Laudant præterea Aphthonium Tzetzes, Eustathius, Thomas Magister, Matthæus Camariota qui Antiochenum vocat, & alii. Non meminere, quod miror si juniores sunt, Priscianus & Theo qui de progymnasmatis scripserunt.

terpretatione, cum Hermogene de arte Rhetor. ad Mathiam.
Hungariæ Regem. Lugd. apud Gryph. 1538-4.

Græce cum versione *Joach. Cemenrii*. Lips. 1567. 1570. 1588-8.

Græce cum versione & commentario *D. Burchardi Harbars*. Lips. 1596. 8.
& deinde sæpius, ut 1616. 1629. &c.

Græce & Latine cum explicatione & exemplis *Christophori Pratorii*.
Francof. 1655. 8. & cum notis brevibus *Joh. Schefperi*. Upsal. 1670.
8. adjunctis Theonis progymnasmatibus.

Latine ex Agricola partim, partim ex Catana versione cum commen-
tariis & exemplis *Reinhardi Horichii*, Hadamarii. Post editio-
nem A. 1546. 8. sæpius, ut Francof. 1557. 1589. &c. Paris. 1621
8. apud Cramoif.

Dominici Machanei versionem cujus ipse in notis ad Aurelium Victorem
de viris illustribus c. 18. mentionem facit, & *Petri Simonis Aprilei*
haud vidi.

Joh. Micralii progymnasmata Aphthoniana in usum scholarum & studi-
olorum eloquentiæ illustrata. Stetini 1655. 8. & deinde sæpius
ut 1662. 8. 1691. 12. &c. Ne dicam de commentariis *Philippi*
Horß, *Antonii Burchardi Lubecensis*, *Jo. Simonii* & aliorum, aut de
exercitationibus ad progymnasmata *Prisciani*, quas *Nathan*
Chytraeus edidit *Bardi Pomeraniæ* 1592. 8.

Ex melioribus editionibus progymnasmatum Aphthonii est Græcolati-
na cum *Francisii Scobarii* sive *de Eschar* versione & tabellis, de-
cerptisque ex commentario Hadamarii notulis, apud Com-
melin. 1597. 8. & Lugd. Bat. 1626. 8. Paris. 1627. 8. ap. Cra-
moisium. Pro Scobario, cujus versio etiam *Barcinone* 1611. 8. &
Paris. 1623. 8. prodiit, male *Scotoni* nomen excusum est in
Bibliotheca Græca *Laurentii Lundii* p. 22.

In hac *Scobarii* editione adjunctæ etiam Græce & Latine sunt ejusdem
Aphthonii *fabula XL*. nunquam antea editæ, cum versione
Jacobi Kimendencii, filii, & *Æsopi* vita breviter descripta quæ in-
cipit, Αἰσωπὸς ὁ λογοποιὸς ἀνδρὲς μὲν καὶ τὰ ἄλλα. Illas fabulas
sæpius deinde prælis iterum subjectas referre me memini supra
lib. 2. c. 9. §. 9.

Proxime Aphthonium, quemadmodum & Theonis de quo statim di-
cturus sum progymnasmata ad MSS. Codices recensita notis-
que illustrata dabit doctissimus vir *Jo. Henricus Lederlinus*, Lingua-
rum Oriental. Professor in Academia Argentoratensi.

XIV. THEON Alexandrinus Sophista, *Alius* cognomine scripsit & ipse τὸν αὐτὸν ὡς προγυμνασμάτων (unius enim scripti hunc titulum esse apud Suidam, non duorum mihi persuadeo) quæ etiamnum exstat, atque doctrinam de præexercitamentis Rhetoricæ ab Hermogene & Aphthonio traditam (licet neutrius meminisse) luculentius explicat atque erudite illustrat, ut hic liber tironibus eloquentiæ merito debeat esse quam commendatissimus. Prodiit primum Romæ, 4. minus quidem emendate, Græco idiomate, qua sola editione usus vir doctissimus *Joachimus Camerarius*, Latine vertit, & in Græcis plurima menda sustulit, Basil. 1541. 8. Descriptore ipso *satis* quidem ejus iudicio apparet, & ingenio & doctrina atque etiam usu bonarum artium egregie instructum fuisse, ut admodum dolendum sit, hoc opus ipsius tam depravatum mendosumque ad nos pervenisse. Inventio egregia est, argumentationes & ea quæ vocant Græci Περὶ ἀρχαίων luculentæ. Verba electa, formaque orationis plane Attica; In præceptis autem nemo minus vulgaria secutus, nemo illa ab intelligentia & capto communi minus longe abduxisse reperitur. Camerarius Græce primum separatim, & ad calcem voluminis Latine excudi fecit, sed in editione Leidensi A. 1620 8. interpretatio Camerarii à *Dan. Heinsio* recensita per singulas paginas est statim Græcis ex adverso posita, exemplis tamen progymnasmatum, * utpote quæ Theonem Auctorem non habent, prætermisiss. Idem de editione Upsaliensi dixeris, A. 1630. 8. quæ Aphthonii & Theonis progymnasmata exhibet notis *Johannis Sebeseri* illustrata. Proxime meliorem utriusque editionem cum notis suis curabit, jam in Aphthonio laudatus mihi præstantissimus vir *Job. Henr. Lederlinus*, à quo Theonem inprimis ex MSS. Bibliothecæ Regiæ Paris. multis in locis correctum & scholiis Græcis hætenus ineditis ex eadem & Bodlejana Bibl. illustratum expectamus.

Alia hujus Theonis scripta Suidæ memorata, quæ ætatem non tulere, sunt *Περὶ ἀρχαίων εἰς τὸν Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοκρίτην. Περὶ ἀρχαίων ποσειδῶντος, & ζητήματα ὡς περὶ τῆς λέξης.* Plura non nominat, etsi plura longe scripsisse eum testatur.

Dubito valde (licet nihil ambigit Vossius lib. de Rhetoricæ natura p. 64.) Theonem hunc esse eundem cum Theone Sophista quem Damascius apud Photium p. 552. memorat. Certe à Suida distingui

LII 2

video,

* In Romana & Camerarii editione subjiciuntur etiam *Exempla* progymnasmatum, at illa non Theonem sed *Libanium* auctorem agnoscunt, inter cujus opera una cum Camerarii latina versione leguntur in limine Tomi primi editionis *Mozellianæ*.

video, qui ab illo quoque *ἡχὺς ἡμετέρων* scriptam refert : & plures fuere Theones Rhetores ac Sophistæ, vel eodem teste Suida. Sed & hoc minime adeo exploratum est, quando vixerit noster, & num idem auctor sit Scholiorum in Aratum, * & qui Apollonium Rhodium teste Schol. Aristoph. aliosque Poëtas ut Lycophronem ac Nicandrum teste Stephano Byz. commentariis illustravit, quod Grammatico potius quam Sophistæ convenit.

Theones alii.

Theon Alexandrinus Hypatiæ Pater, qui Theodosio imperante floruit atque in Euclidem & Ptolemaeum scripsit. De illo dicendi locus erit infra libro V.

Theo Alexandrinus scriptor *ὑπὸ τῶν ἑσπερίων* de quo vide supra indicem scriptorum à Galeno allegatorum.

Theo Alexandrinus Stoicus Philosophus Augusto imperante clarus quem Suidas ait scripsisse libros tres *ὑπὸ τῶν ἑσπερίων*, & commentarium in Apollodori introductionem Physiologicam.

Theon Antiochenus, Philosophus itidem Stoicus qui scripserat Apologiam Socratis. Suid.

Theo Grammaticus Plutarchi *ἐν τῷ*, qui ejus in Convivialibus questionibus sæpius mentionem facit, ut dixi lib. 4. c. 11. p. 379.

Theo Grammaticus alius antiquior, qui Romæ Augusto imperante docuit. Suid. in *Ἀντίων*.

Theo Lyconis Peripatetici servus, Laert. V. 37.

Theo Poëta saltus & dicacissimus, de quo viri docti ad Horatium & Ausonium, atque Erasmus in proverbio *dente Theonino radi*.

Theon præco apud Plinium XXXIV. c. 3.

Theo Samius pictor Quintiliano, Plinio, Plutarcho & Eliano celebratus. Vide Francisci Junii catalogum artificum p. 211.

Theo Sidonius, Gymnasi Sophistæ Fil. imperante Constantino clarus. Suid.

Theo Smyrnaeus, Platonius de quo dixi lib. III. c. 5.

Theo Tithoræus, Stoicus, Laert. IX. 82.

Theo Valerius, Sophistæ, cujus commentarius in Andocidem à Suida memoratur.

Notabit

* Vide quæ supra lib. 3. cap. 18.

Notabit etiam lector Dionem, Theonem & Socratem apud Græcos scriptores frequenter poni pro quovis nominē viri, ut apud Latinos Cajum, Titiumque.

XV. Index Scriptorum in Theonis Pro- gymnasmatibus memoratorum, compositus à me ad paginas editionis Joachimi Camerarii.

Æschines p. 7, 20, 71. magna argumenta tractare aptus, 21. contra
Timarchum 16. contra Cleisiphontem, 17. *οὐδὲν ὀνείδιον*
πρὸς βίαν, 17.

Λισιάπτοι λόγοι, 10, 21.

Æsopus Διθυράκην, 22. *καὶ ἀκρότως καὶ δεξιῶς μύθοις χρησάμενος*, 22.
λογισμῶς, 23.

Ἀλκαῖδην μέτρον, 22.

Alexandri M. dicta, 53, 55. seq.

Antisthenis Attici dictum, 63.

Apollodorus Socratis discipulus, 55.

Apollonii Rhodii dictum ἀνάγκησιν προφῇ λέγειν, 5.

Archilochus, 7, 22.

Ἀρίωνος ἐλεγχοί, 65.

Ἀριστοφάνειον μέτρον, 22.

Aristoteles, 100. οἱ οὐδὲν Ἀριστοτέλιν, 5. (male Camerar. *Peripatetici*).
108.

Aristotelis & Theophrasti πλεῖστα βιβλία ἵστανται Πτολεμαίον, 16;

Asiani Rhetores, 19.

Attici σαρμάδες, loquaces, 85.

Bionis Sophistæ dictum, avaritiam μητέροισιν εἶναι viciorum, 45, 63.

Connis Cilix, μυθολογῶν, 22.

Τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ μυθολογούμενα, 69.

Cybißus ex Libya μυθολογῶν, 22.

Cyprii, 105.

Demosthenes, 7, 8, 17, 47, 71. Ejus dictum ἐπὶ κλεινῇ εὐαγγελίᾳ
κλεινῇ, 63.

πολιτικῶν, 48. Etymon Demosthenis quasi δήμα ὡς, 77.

καλλίσει λόγοι δημοσίῳ ἐν οἷς ἐβλήτομαι ἢ ὑψηλίσματα ἀμφιβητῶται, ut
de corona, & contra Androtionem & Timocratem & Aristocratem, 5. Magna argumenta tractare aptus Æschines, tenuia
Lysias, Demosthenes utraque, 12. Saep̄ seipsum ἀποφραζέται.

8. λόγοι ejus πολιτικῶτατοι. 49.

contra Androtionem, 5, 9.

Aristocratem, 5, 8, 16, 34.

pro corona, 5, 9, 14, 17.

contra Midiam, 8.

infra in Ilæus, Lycurgus & Lysias.

in Leptinem, 9, 16.

Olynthiac. 38.

καὶ Ορήτορ, ἐξέλης 16.

ἐπὶ ἀποφραζέσθαι, 9, 12, 17.

καὶ Τιμοκράτης, 16.

Damon p̄dotriba, 55.

Democritus parva urbis civis, 78.

Diogenis Cynici dicta, 51, 53. seq. 55, 56, 59.

Draconis lex μη δούσαν, 34.

Epaminondæ dictum, 61.

Ephorus ἐν τῇ ἐπιλέξει, 19. ἐν τῇ α. 13. ἐν τῇ δ. 68. ἐν τῇ ζ. 12.
ἐν τῇ ια. 13.

Epicurus ad Idomeneum scribens, 19. ad Polyænum, ibid. ἐκ τῆ
ἐπιφραζέσθαι ὡς ἐκείνῃ, ἡμεῖς δὲ ἔδιδωκεν καὶ νῦν αὖτὲ ἀποφρα-
ζέμεν ἐν τοῖς συγγραμμάσιν αὐτῶν ibid.

Euphron, 17.

Euripides reprehensus quod Hecubam intempestive philosophantem
induxit, 4.

Ejus dictum, τὸν αὖ ἐκείνῃ εἶναι θεῖον, 60.

Fabulae Æsopiæ, Libycæ, Sybariticæ, Phrygiæ, Ciliciæ, Caricæ,
Ægyptiæ, Cypriæ, 21. seq.

Hecataeus.

ἐν τῇ α. 11.

ἐν τῇ β. 11.

Hegesias Rhetor, 19.

Hermagoras, 92.

Heracliti obscuritas ab ambiguitate, 36.

Herodotus, 11, 12, 13, 14, 17, 37, 38, 42, 48, 65, 68. καὶ περὶ ἁλλοῦσι γραφῶν
βαρ.

βαρβαρικῶς ἐπὶ πολλάκις, ἐπὶ οὗτοι ἐκείνων λόγους μεμίμηται, 85. Ibis avis ab eo male descripta, 91.

Heron σκυποτόμῳ, postea Philosophus, 78. seq.

Hesiodus, 21, 24, 65.

Homerus, 4, 15, 19, 21, 32, 85, 89, 90, 105, καὶ ἐξοχλῶ ποιητής, 51. Odyssea, 41.

versus, 35, 36, 60.

versus quidam ab Archilocho μεταφραστὴς, 7.

Hyperides, 15, 17. ἐν τῇ καὶ Ἀριστοφάνους, 14. ejus Ἰππίαφι, 15.

Ex Isæi orat. καὶ Διοκλέους ὕβρις, Demosthenes quædam in Orat. contra Midiam transtulit, 8.

Isocratis dictum, Ὀφύεις θεῶν παῖδες, 51, 57. 58, 63. præceptoribus plus debere nos quam parentibus, 54. discipulo opus παιδικία καὶ νῦν, γραφιδία καὶ νῦν, 56, 62. panegyricus, 49. vide infra in Lysias.

Laconis cujusdam dictum, 45.

Laconum sermones παῖροι καὶ λιγύες, 85.

Legumlatores providentiæ suffragantes, 100.

Leontium Philosopha ex meretrice, 79.

Lycurgus legislator, 69, 96.

Ex Lycurgi Oratoris καὶ ὕβρις λόγος quædam in Orat. contra Midiam transtulit Demosthenes. 8. ἐν τῇ καὶ Λυκάφρονος, 14. Ejus ἐλέγος ἐγκώμιον, 71, 77. Ευρυβάτης Ψόγος, ibid.

Ex Lysiz Orat. τῆς ὕβρις, Demosthenes quædam in Orat. contra Midiam transtulit, 8. Ex ejus Epitaphio & Olympico, Isocrates in suum panegyricum, ibid. Ejus Epitaphios, 15. περὶ ἀνακλαντήριον, 16. περὶ ἀμβλαύσεως, ibid. ubi addit de duabus his dubitatum, an sint Lysiz. Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῆς καὶ Ἰητέρας νόμου, 16. tenuia argumenta tractare aptus, 21.

Medæ fabula, 66.

Menandri dramata, 15. ἐν δὲ καὶ τὰς Δαρδάνους καὶ τὴν ξενολόγους, 48. ἐν τῇ χρηστῇ (forte πρῶτῃ) Ἰππυκλήσῃ.

Olympiadis dictum, 55.

τῶν παλαιῶν οἱ ποιηταί, 23. οἱ παλαιοί, 35, 75.

Palæphati Peripaterici ὅλον βιβλίον, περὶ τῶν ἀποτῶν Ἰπποκράτους, 69.

Pericles Olympius dictus, 77.

Phædonis Socratici Zopyrus, 24.

Philistus, 11, 89.

- ἐν τῇ α. 11. ἐν τῇ η. 15. ἐν τῇ ια. 15.
 totum Atticum bellum ex Thucydide in sua Συναλλαγή translulit, 8.
 ab omni abstinuit digressione, 33.
 Pittaci Mytilenæi dictum, ne cogitantem quidem Diis latere, 52. 58.
 ejus lex ambigua, 105. seq.
 Plato, 100. ἐν ὀλιγαρχίᾳ vivens ἀεισέμενος, 87. ejus dicta, 53, 56.
 Πλάτων, 15.
 Phædo, 12. ἢ ὡς ἀπολογία περὶ ψυχῆς, 23.
 Phædrus, 18, 68.
 de Rep. 11, 12, 18, 98.
 Timæus, 14.
 Pyrrhi Epirotarum Regis dictum, 56.
 Pythagoræ Philosophi dictum, 54.
 Rhadamantus, Minos &c. 69.
 Simonides jubens παύσαι ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπαλῶς ἀνδράζεαι, 63.
 Socratici dialogi, 15. Socratis dictum, 52, 55, 62. αὐτῶν ἀποδείξεις,
 ibid. Phænareti Majæ & Sophronisci statuarii f. 78:
 Solon, 96.
 Sophocles poeta, 11.
 Sybaritæ dictum, 63. Sybariticæ fabulæ, 21. Vide & infra, Thurus.
 Theanus Pythagoricæ dictum, 52.
 Theodorus Gadareus, 52.
 Theophrastus, vide supra, Aristoteles.
 Theopompus, 7.
 Ejus ἐκλογὴ καὶ ἱστορίαι, 17. tres & plures libros integros digressio-
 nibus implet, in quibus Philippi ne mentio quidem. 34.
 ἐν τῇ ὁγδόῃ, 12. ἐν τῇ ι, 15.
 ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Φιλιππητικῶν, 11.
 ἐκ τῆς πέμπτῃς καὶ εἰκοστῆς, 13 seq.
 Philippi ἐγκώμιον, 15, 77. Alexandri ἐγκώμιον, 15.
 Thucydides, 7, 12, 13, 14, 17, 38, 39, 42, 44, 65, 76, 89, ejus Πρα-
 γματα, 15.
 Vide & Philistus. Narrationes per ætates & hiemes discerpit,
 33. hyperbatus usus frequenter, 36.
 Thurus Sybarita, μυθοποιός, 22.
 [Tomyris ἡ Μαυραγορίτις, 83.
 Versus ambiguus ἐγὼ εἴ τινα δῶλον ὄντι ἐλάθηνον, 17. Versus αἴτιον ἐστὶ
 πάντων ἀρετῶν λαλίστατος, 45. Menandro tribuitur, p. 49.
 Xenoc-

Xenophontis Agesiſlaus, 15.

β' Συμπνημιονδμάτων, 12, 101.

Symposium, 15, 84.

Zaleucus, 96.

Zeno, 100.

[Zoroaster Βάκτρης, 83.]

XVI. In ALDI MANUTII Collectione Rhetorum quam Venetiis A. 1508. fol. præfixa Epistola Græca Demetrii Ducæ Cretensis ad Marcum Musurum (non valde, quod dolendum, emendate) edit, & Iohanni Lascari inscripsit, continentur:

1. *Aphthonii*, Sophistæ progymnasmata p. 1—17.
2. *Hermogenis* Ars Rhetorica p. 19—37. Ejusdem *πρὸς Ἀρίστον*, Τιμοίδ' p. 38—77. *πρὸς Ἰδιὸν τὸν α'* p. 78—112. *πρὸς γοργίου* τ', π' μ' σ' p. 113—148. *πρὸς μέθοδον δεινότητος* p. 149—160.
3. *Aristotelis* Artis Rhetoricæ libri tres p. 161—234. Rhetorica ad Alexandrum p. 235—268. & de Poëtica liber p. 269—286.
4. *SOPATRI* *Διαιρέσεως ζητημάτων* p. 287—455. Auctor hujus operis, quo proluxa admodum de componendis declamationibus præcepta & divisiones controversiarum continentur, Sopater est non Plotinianæ ille scholæ successor celeberrimus, quem Constantinus M. occidit, sed alius, Sophista ducentis annis junior, de quo dixi nonnulla supra §. 6. pag. 430. Cæterum de istis Rhetorum *Διαιρέσεσι* sive divisionibus quæstionum controversiarum consulenda commentaria ad Hermog. p. 261, & Nicolaus Faber ad Senecæ controvers. 1. p. 82. seq. Sopatri opus uti Orationes quas habemus Antiphontis, Andocidis, Dinarchi, Lycurgi & Isæi ex Græcia secum attulit Johannes Lascaris, ut Aldus refert.
5. *CYRI* Sophistæ (nescio an Cyri Theodori Prodromi, qui sub initia sæculi duodecimi post CHRISTUM natum vixit) *πρὸς Ἀλφονζου πάσιων* p. 456—460. Eidem dubito an auctori tribuenda sint *παραβλήματα ῥητορικὰ εἰς εἰσὶς*, sive argumenta controversiarum, unde septuaginta, quæ sine nomine auctoris ex veteri MS. Frid. Lindenbrogii edidit Græce, versionemque suam addidit Johannes Husvedelius, Hamburg. 1612. 8.
6. *Dionysii* Halicarnassæi *πῆχνη πρὸς τὴν παρρησιακῶν* p. 502—507. Ejusdem *πρὸς τὸν Θεοκρίδου ἰδιωμάτων* p. 502—507. & *πρὸς συνήσεις ὁνομάτων* p. 545—573..
7. *Demetrii* Phalerei *πρὸς ἐρμηνείας*, ὅ ἐστι *πρὸς φερίσεις*, p. 545—573.

M m m

8. ALEXAN.

8. ALEXANDRI *περὶ τῆς Διανοίας ῥημάτων, & περὶ τῆς λέξεως ῥημάτων*, p. 581—588. Alexander hic est Numenius sive Numenii Rhetoris (Adriano imperante clari) filius Sophista, Julio Rufiniano in limine libri de figuris sententiarum, Suidæ, & scholiastis Græcis Hermogenis laudatus. Librum utrumque Alexandri de figuris sententiæ & dictionis Latine vertit *Natalis Comes*, cujus interpretatio lucem vidit Venet. 1557. 8. Illam vidisse se negat *Laurentius Normannus*, qui cum nova versione sua & castigationibus vulgavit Græce & Latine Upsaliæ 1690. 8. addito Phœbammone atque Minuciano.
9. Scholia *πρὸς ῥημάτων ῥημάτων* p. 583—593. Nomen auctoris nullum Aldus addidit, sed laudatus vir doctissimus Laur. Normannus post Th. Galeum V.C. observavit, PHOEBAMMONIS esse, sub cuius nomine habuit Jo. Sambucus- & extat in codice Regis Galliarum, ut videre est in Labbei Bibl. nova MSS. p. 109. atque MStum evolvit Cangius glossar. in *Φερσ.* Pro inedito perperam habet Carolus Daubuz lib. pro testimonio Flavii Iosephi de CHRISTO p. 146. Quæ ex Phœbammone allegat Matthæus Camariota p. 12. in synopticis præceptis Rhetorices, in hoc libello p. 98. etiamnum leguntur. Neque forte erravero si Phœbammone hunc Athenæo Naucratis, quem laudat, longe juniorem, & non diversum esse duxero ab Phœbammone æquali Synesii, qui memoratur in Epistola Synesii CXLIII. Christianis adscribendum probe noravit Thomas Galeus ad Tiberium Rhetorem p. 249. certe Paulum *ἱεὺν Ἀποστόλων* p. 114. appellat verba ejus ex 1. Cor. X, 10. afferens. Neque Normanno repugnaverim, qui ex nomine apud Suidam etiam obvio Ægyptium esse colligit, & fortasse Alexandrinum fuisse suspicatur. Prodiit libellus hic cum Normanni versione & castigationibus, Alexandro de quo jam dixi subiectus. Etiam de statibus scripsisse Phœbammone innuit Tzetzes Chiliad. VI. v. 753.

Στίχοι πρὸς Φοιβάμωνα καὶ Μινυκτιανὸν δὲ.

Ex hoc loco puto Vossium lib. I. Institut. Orator, p. 177. in epilogio doctrinæ de statibus inter alios Rhetores Phœbammone quoque memorare. *Quin & alii complures partim ante Hermogenem partim post eum hanc rem sunt persecuti.* *Huiusmodi sunt Apollonius uterque, Aristides, Phœbammone: cum item Jo. Dextro, Gemistus, &*

Anonymous

Anonymous Græcus Rhetorices scriptor, quorum trium necdum in lucem editis commentationibus se usum in Rhetoricis suis scribit melioris notæ Rhetor, Petrus Johannes Nunneseus Valentinus, qui feliciter aliquanto nobis Hermogenicam artem tradidit, quam factum à magni nominis Rhetore, Georgio Trapezantio.

10. **MENANDRI** Rhetoris *ᾧ ἐπὶ ῥητορικῶν & διδασκαλίας* ἢ *ῥητορικῶν* sive de divisione causarum in genere demonstrativo. p. 594—641. Altera pars hujus libri vindicanda Rhetori Alexandro. Nam ex duobus opusculis, Menandri scilicet & Alexandri unum librum perperam conflatum esse in editione Aldina, monet Henricus Valesius ad Eusebium p. 28. idque alibi se demonstraturum vir eruditissimus testatus est. Latine vertit Natalis Comes, Venet. 1557. 8. Menander ille non dubito is ipse fuit Sophista Laodiceus ad Lycum fluvium, cujus commentaria in artem Hermogenis & Minuciani progymnasmatum Suidas commemorat.
11. *Ἀριστοῦ ἐπὶ πολιτικῶν λόγων* p. 641—663. Ejusd. *περὶ ῥητορικῶν* *ᾧ ἐπὶ ἀφελῶς λόγων*, p. 663—682.
12. **APSINIS** *ἡ περὶ ῥητορικῆς*. p. 682—726. Ejusd. *ᾧ ἐπὶ ῥητορικῶν* *ᾧ ἐπὶ ἀφελῶς λόγων*, p. 727—730. plures fuere Apfines Rhetores, sed auctor horum librorum fuit Apfines Phoenix Gadareus, Basilici Rhetoris auditor imperante Maximino, cui A. C. 238. Gordianus successit, clarus, de quo Tzetzes Chiliad. VIII. v. 696.

*Ἐπὶ καὶ πόλις Γάδαρὰ τῇ τῷ Φοινίκῳ χώρῃ
ἐξ ἧς Ἀψίνης Γαδαρεὺς ὁ ῥήτωρ ἐγγόνει.*

Suidas: *Ἀψίνης Γαδαρεὺς σοφιστής, πατρὸς ὡς λόγῳ ἐκ Παντὸς, μαθητὸς δὲ ὡς Σμύρῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἴπε βασιλικῶς ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίσαντι Ἀθήνῃσι βασιλεύοντι Μαξιμίῳ, ὑπατικῶς λαβὼν ἀξίωμα.* Basilicum hunc laudat Apfines sub initium statim libri: *ὁ δὲ ποιεῖ τῷ βασιλικῶς καὶ αὐτὸς ἐσοφίσθηκε.* Ex hoc Apfine profecisse Hermogenem scribit Matthæus Camariota p. 20. sed iniquiorem eo loco se prodit adversus Hermogenem, & Apfinem falso habuit pro antiquiore, cum fuerit Hermogene junior, & præceptor Cajani Berytii Sophistæ, Gordiano imperante clari, de quo Suidas in *γαϊανός*. Æqualis vero Majoris Sophistæ, de quo Suidas in *Μαΐωρ*. Hic est Apfines Phoenix, Philostrati amicus, qui ejus memoriam & accurationem extremo libri posterioris de Sophistis

M m m 2

laudat

laudat his verbis : καὶ ὁ Ἀψίνης π ὁ Φοίνιξ ἐφ' ὅσον πρὸς ἑλὴ μαθημῆς π καὶ ἀκρεβείας , οὐκ ἐμὲ δεῖ γράφειν , καὶ γὰρ ἀπὸ ἀπιστηρίου ὡς χαρυσάμενος , ἐπειδὴ Φιλία μοι πρὸς αὐτὸν ἐστίν . Legere me memini prodidisse libellum Apsinis *de memoria* , interprete Federico Morello , Paris. 1618. 8. sed libellum ipsum nunquam vidi. De aliis Apsinis duobus idem Suidas meminit his verbis : Ἀψίνης Ἀθηναῖος ἀξιόλογος σοφιστής , Ὀνασίμω πατρὶς ἔσφις , ἔσφι πατρὸς Ἀψίνου . Hic posterior Apśines Apśinis Atheniensis nepos idem mihi videtur de quo Eunapius in Juliano , Apśines Lacedæmonius , δέξασθαι ἔχων πικρὰ τῷ , sive qui artis Rhetoricæ Magistrum cum laude gessit. Suidas enim in Ὀνάσιμῳ testatur hunc Onasimum Apśinis parentem Constantino imperante floruisse , & fuisse Spartiatam. Allegatur Apśines ab Ulpiano in Demosthenis Orat. contra Leptinem , & Apśinis πικρὸν πρὸς ὁμομίαν καὶ πίσταν laudat Scholiastes Hermogenis p. 14.

13. MINUCIANI sive NICAGORÆ πρὸς Περικληρέα *de sedibus argumentorum* p. 731—734. Hunc quoque libellum sive πικρὸς Minuciani particulam una cum Alexandro & Phæbammone vertit & Græcæ Latine cum castigationibus edidit Normannus Upsal. 1690. 8. In Commentariis Græcis ad Hermogenem passim legas Minucianum ab illo Tarsensi Rhetore tacite tangi , Mattheus vero Camariota eum etiam exscribi ab Hermogene affirmat. Sed quomodo quæso fieri potuit , ut Nicagoræ Atheniensis Sophistæ filium Minucianum vel perstrinxerit vel exscripserit Hermogenes ? Nicagoram familiarem suum laudat una cum Apśine in extremo libri posterioris de Sophistis Philostratus , qui vixit usque ad Philippum Imperatorem , ad quem Nicagoras πρὸς Βούτικόν Suida teste scripsit. At Hermogenem Marco Antonino imperante constat πικρὸν suam composuisse. Itaque aut alius fuerit Minucianus antiquior , aut certe Chronologia incon-sulta hoc à Camariota & Scholiastis Hermogenis fuit affirmatum. In Minuciani Atheniensis πικρὸν scripserat Porphyrius in progymnasmata ejusdem Menander Laodiceus , Suida teste. Τέχνην ipsam Minuciani πρὸς εὐνοίας legit adhuc Tzetzes Chil. VI. v. 793. & XII. 570. eoque longe junior Camariota , atque ut Clariss. Normanno videretur , etiam Georgius Trapezuntius , cujus hæc sunt verba V. Rhetoricor. p. 134. *Nam & veteres omnes Rhetores usque ad Iloeriticam illam Scholam multa de formis dixerunt , & Minucianum*

cianni quamvis confuse, multa tamen & præcepta & exempla, partim ad alios designata, partim sua industria summa à clarissimis Oratoribus subijcit. Himerius apud Photium laudaturus Rufi filii sui, cujus obitum dolet, facundiam, ait eum dixisse *δενότρον Μινυκίου, αμυνότρον δ' Νικαγόρου.* Cod. 243. p. 596. Cæterum nescio quo argumento Schæferus notis ad Camariotam p. 83. hunc Minuciani libellum *περὶ ὀπλιχημάτων* vel junioris vel plane alterius alicujus esse affirmat. In iisdem notis p. 64. perperam contendit Minucianum vixisse tempore Galeni Medici, nam *ὅτι Γαλιένῳ (sub Imperatore Galieno apud Suidam legendum esse certissimum est vel ex eo, quod Nicagoras Minuciani Pater interfuit convivio quod in Πλατωνίοις præbuit Longinus Galieni temporibus clarus, apud Euseb. X. 3. præparat.* Itaque Γαλιένῳ nomen pro Γαλλῷ audacter ibi reponunt Viri docti Simlerus, Reinesius, Jonsius & Kusterus.

Indiculus scriptorum ab Alexandro Rhetore, Phœbammone & Minuciano allegatorum.

Ad paginas editionis Clariss. Normanni.

Æschines, Alex. p. 4, 16, 18, 36, 39, 40, 52, 56, 58, 60, 65, 80, 82, 86.

Phœbam, p. 132. Minuc. p. 148.

Alexandrinorum ἀντίκρια, Phœbam, p. 114.

Apollonii Molonis definitio γήματῶν, Phœbam, p. 89.

Aristides, (Atticus ille justus cognomento) Minuc. p. 136.

Athenæi Naucraticæ definitio γήματῶν, Phœbam, p. 98.

Cæcilius Calactites, Phœbam, p. 98.

Carcinus (Καρκίνῳ) Rhetor. Alex. p. 60.

Demosthenes, singulis fere paginis.

περὶ τοῦ πολιτείας πολλὰς λέγων ἀπολῶς καὶ ποικίλως πλεόντων τὸ λόγον ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, Alex. p. 18.

Euripidis versus. Alex. p. 12, 28, 30, 34, 36, 42, bis.

Herodotus, Alex. p. 92.

Homeri versus Alex. p. 4, 26, 38, 46, 66, 68. bis. 76, 86, 88, 94.

Phœbam. p. 102, 134.

Hyperides in Demosthenem, Alex. p. 52. de Phryne, id:

Isocrates Alex. p. 58, 80, 92. Phœbam. p. 100.

Menandri Comici versus decem, Alex. p. 30.

M m m 3

Oracu-

Oraculum, *Alex.* p. 36.

Paulus ὁ Ἰταλὸς Ἀπίστολος, *Phabam.* p. 124.

Pericles, *Minuc.* p. 136.

Poëta, *Alex.* p. 70.

πολεμικὸς λόγος καὶ συγγραφεὺς, *Alex.* p. 12.

Sophocles, *Alex.* p. 36: *Phabam.* p. 134.

Thucydides *Alex.* p. 6, 70, 74, 76, 82, 88, *Aldin.* p. 136, 150, 162.

Xenophon *Alex.* p. 60, 70, bis, 78.

Zoili definitio ἀήματος, *Phabam.* p. 98.

14. Commentaria Græca in Aphthonium & Hermogenem, supra in utroque mihi memorata, quæ totum volumen posterius Græcorum Aldi implent, totique operi finem imponunt.

XVII. Index Scriptorum in Commentariis

Græcis ad Hermogenem memoratorum, compositus à me ad paginas editionis Aldinæ.

Scholia in Aphthonium numeris in editione nullis notata sunt, quoniam vero non ultra XXIV. paginas assurgunt, lector facile illa poterit in Codice suo signare calamo, & à me majoribus numeris Romanis significabuntur.

[Accentibus destituti libri veteres, pag: 110, 350, 351.

[Apud Ægyptios ars Medica reperta ἐκ τῆς μέγας νοσήτων τοῦ καὶ τοῦ νόσων ἰατρικῆς συγγραφῆς, 17.

Æoles, 407.

Æschines, 20, 27, 87, 108, 128, 133, 212, 213, 244, 264, 300, 303, 304, 310, 352, 373, 399, 401, γραμματικῆς & δημοσιᾶς, 395. an Cerobleptem Philippo prodiderit, 65. παρὰ ἐκτραγαδίου 173. Oenomaus dictus, 410.

καὶ Κτησιφώντος, 36, 43, 79, 172, 173, 294, 302, 364.

καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ νοσήτων, 127, 256, 257, 357, 362, sq. 388. ἀπὸ τοῦ νοσήτων συγγραφῆς, 182, 183, 184.

καὶ Τιμάρχου, 33, 63, 68, 112, 114, 115, 118, 119, 132, 296, 319, 320, 321, 334, 360, 321, 408.

Δηλι-

Ἀγλιανός. 390, ἐκ καὶ καὶ θένται.

Æsopus, p. VII.

Æsopiz fabulæ, & Sybariticæ, Phrygiæ, Lydiæ &c. p. III, IV.

[Ætoli, λησαί, Thraces αἰδοροφόνιοι, Phaselitz sycophantæ &c. 139, 141. Siculi ad mortem proni, 309. Thessali ἄπται, 314, &c. Siphniæ & Megarenscs ὠκλήας live bonæ famæ nullam gerentes curam, 316.

[Agis Lacedæmonius ἦν καλὸν δόξα λυσίμαχον πῶν ἀγαθολών, 100.

[Alcibiades, 18, 65, 92, 138, 141, 156, 164, 179, 186, 245, 251, 254, 257, 258, 262, 289, 200. seq.

Alcman, 400.

Alexander Rex, ἐξαίψιν Ἀλέξανδρον, καὶ πῶν ἀλλοτρίων νικῶν ὡς ὕδατος ἐν τοῖς λογισμοῖς ἀλλοτρίων πενήτων πάλαντα εἰληφότα Δημοσθένει, 35, 126. Ἀλέξανδρον. ἀπαρεῖδεν ὀπίρῳ μὴ πιστεύων, 15, 19, 61.

Alexander Rhetor. 365. Numenii, F. ejus τέχνη ἤτορική, 14.

Ammonius ὁ Ἀμπερῶς ἐν τῇ περὶ βασιμῶν, 407.

Anacreon, 405.

Androtion Isocratis discipulus Τεχνύτης ἑλέχθη, 401.

Anonymus in Hermogenis εἰσεῖς commentarius, ἐκ αὐτοῦ γεγράφει, 190, 192. Ἀνωνύμης, 229, 261, 337. 351.

[Antigenides & Satyrus, tibicines, p. VII.

Antiochus Sophista, 13.

Antiphontis δαίμορολογία, p. XII.

Antisthenis dogma ὅτι σὺν ἐστὶν αὐτοῖς λέγειν, p. XXII.

Aphthonio quædam inserta, p. XVII σοφιστῆς τοῦ ἑτήρου τιμωρῶν, p. XVIII. ejus μέθοδος live præcepta progymnasmatum, & μελέται exemplar. XXIV.

Apfines, 402. Ejus τέχνη περὶ προσημίων καὶ πύτων, 14. ἐν τῇ περὶ τῶν μετῶν ἑλέγχου τέχνη, 297.

Aquila (Rhetor) ὁ Ἀκύλας 56, 62, 72, 79.

[Archidamus, 95, seq. 98, 141, 157, 179, 277, 285.

Archilochus, 404, πρὸς ψόρον διέξιος. p. XVIII.

Archytæ Pythagoreidecem prædicamenta, 120.

[In Areopagítico iudicio nullis locus proœmiis, 353. nec miserationi, 413.

[Aristarchus, 34, 130, Muschi F. γεγραμῖς περὶ τοῦ Νικοδήμου φέρεται, 190, 192.

Ari-

Aristides justus, p. VII. 54, 60, 172. Plato fatetur eum *ῥήτορα δίκαιον* *ῥηϊδίον*, 22.

Aristides (Hadrianensis Rhetor) p. XVII, 19, 414, *ἐν τῷ περιελκῶ*, 304, 305. *ἐν τῷ καλλίστῳ* 306, 307.

Ejus Orationes duæ de Critia tyranno ab Aristogitone caeso, una brevior, altera prolixior, p. 67. *ἐν ἀδελφείοις*, 318. *ὁ πέμπτος* *τῶν ἀδελφείων*, ibid.

ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν λόγων, 455.

Aristogiton, 34, 194. Orator *αὐτοδίδακτος*, 16. *τυραννοφόνος* 67. ab Harmodio adjunctus Hippiam interfecit, 235, Æschinem & Demosthenem arguens *φιλιππισμῷ* (ita leg. pro *φιλιππικῷ*) & *μηδισμῷ*, 196. Æschinem & Timarchum *αἰσχρὰν κατηγορεῖν*, 296.

Aristophanes Grammaticus, infra, Menander.

Aristophanes Comicus, 72. Ejus Equites 92, 93, 245. *ἐπὶ τῷ* 390. *Νεφέλαι*, 391. *πλάττω*, 406.

[Aristophon & Cephalus *ἀμφισβητῆτες καλῶς*, 237, 249, 301.

Aristoteles Stagiriticus, p. III, XVI, 10, 15, 24, 168, 174, 301, 366.

Ejus dictum *αἰσχροῦ, σιωπῶν, ἰσοκρατίῃ δὲ ἐπὶ λέγει*, 120.

Categoryæ, 120, 361. *ἐπὶ τῷ περὶ τέχνης*, 120. exotericæ & acrosmaticæ lectiones, ibid.

Aristoxenus, 381.

Alpasia, 61. *ἡρα* sive Juno dicta, 72. Epitaphius sermo ejus nomine apud Platonem Menexeno, 392.

Aspasius (Rhetor) 402.

Athanasius (Rhetor) 146.

Ἀθηναῖον ὑπερθετικῶς αὐτὸ συγκρητικῶν περὶ ῥήτου, 24. Attici 405. gaudent *μακρολογία*, 30. Atticistæ *πατριᾶς ἀποτρέψαντες ὁνοματοποιεῖν καὶ μάλιστα προσηύχοντες* *χρησάμενοι* *τοῖς τετραμύμοις ὀνόμασι*, 395. Athenis *ἀρχότες ἐξ Ὀπατιδῶν*, licet Iro pauperiores, Phalaride crudeliores & injustiores, ibid. Thesmophetæ Atheniensium, *ὡς ἐπὶ τῶν Ὀδυσσέων*, 320. καὶ οὖν *Ἀθηναῖοι νόμους ἐξέλιπον οὓς αὐτοὶ τῶν ἑαυτῶν γυναικῶν ἐπὶ τοῖς ἀκατάστατοις*, 98. Athenienses *νεωτεροποιῶντες*, 133.

Attici Eleos accusantes apud Amphictyones, injuriarum, 228, 242, De tribubus, Ecclesiis & prytaniis Atheniensium vide p. 399. seq.

[Autocles, *ἐν δὲ αὐτῷ Σόλων μὲν αὐτὸν παρέλπει*, *Ἀυτοκλῆς δὲ εὐροίτο*, 366. Bacchylides Lyricus, 393.

Bacchi-

Basilicus (Rhetor) ; 11.

Bias p. VI.

ἢ κτ' Καδμὸν καὶ Δαναὸν, Γραμματικὴ Πέντε τῶν Τρωϊκῶν ἡσκήτο, καὶ μέχρ' αὐτῶν
Εὐκλείδης ἔαρεσσαν μὲν πῶτα διέμενε χρόνων, 17.

[Callixenus 147, 259.

[Cephalus, vide supra, Aristophon.

[Cercops δ. Φυγῆς, 213 τὸ πρῶτον συνάγειν αὐτοὺς καὶ γυναικὰ 28.

[Chabrias, Conon, Iphicrates, ; 18.

(Cleon, 92, 196, 245, 251, 258, 261, 283, 292, 304.

Clisthenes legislator, 303.

Comici, p. V. ἡ κωμῶδες, 37. ἐμμετρῶν ῥητορικῆς, 386. Κωμικῶν, πρὸς, 391.

Κωμῶδων ὀνομασί, 348, 349.

Corax Rhetoricæ inventor, 5, 6. ὁ περὶ τοῦ λόγου, 240. τὸ κτ' Κόρακος
καὶ Τισίου, 59.

Critias, 66, 67, 332, 390, 415. Antiphonte non deterior, 415.

Critici, 401.

(Cylon Theagenis Megarensium Tyranni gener. 151. κυλώνειον
ἀγῶν, 360.

Cynægiro vel Callimacho dicendus à Patre λόγῳ Πητιάφει, 300.

(Damo pædtriba claudus, p. VI.

(Danaus, supra in Cadmus.

Demades, 138, 356. ὅτι τὸ κῶπης αἰτίησι χειροὶ Πητὶ τὸ βῆμα πεδήσεις, 16.

Demosthenes, Rhetor κατ' ἐξοχλήν, p. XXI. 95, 155. ὁ κορυφαίῳ τῶν
ῥητορῶν, p. II. πολιτικῶν ἀρετῶν, 378. singulis fere paginis. In
genere judiciali & deliberativo præclarus fuit, minus valuit
in panegyrico sive demonstrativo, 17. μισόπεν, 363, ejus
dictum: ἐδὲς ὁμολογῶν ἀδικεῖν εἰδὼ, 91. Δημοσθενικὴ δεινότης καὶ
πείθεισά, 170. καὶ βία, 213. καλλιότης καὶ δεινότης ἡ μέθοδος,
256. τίς οὐκ αὐτὸν ὁμολογήσει κερταίους εὐκλεῖναι ποιήμασι τὴν καὶ μέ-
λῳσι αὐτοῦ Δημοσθενικὰς λόγους, 378. ποικίλῳ μάλιστα ὁ ῥήτωρ, 376.

—Ejus Oratio κατ' Αἰσχίνην, 95, 135, 138, 139, 141, 148, 175, 226, 264,
265, 401, 417, 320.

—ὅτι τὸ ἀλοήσας, 401.

—κτ' Ἀνδρότιον, p. XII. XVIII. 30, 152, 171, 301, 356, 386, 409, 405,
401. ubi notat hanc orationem singulari studio à Demosthe-
ne fuisse expolitam & κικαλωποσμήν, quod Androtion Ilocra-
tis esset discipulus & τεχνίτης ἔλεγε.

—αὐτὸν Δελφίῳ, p. XXV. 101, 390.

Nnn

—κτ'

- κτ' Ἀριστοράτης*, 74, 89, 110, 170, 172, 175, 213, 215, 315, 408, 351, 323.
- κτ' Ἀριστοτέλης*, p. 30.
- πρὸς αἰταλείας laudatur*, p. 401.
- Δικαιοὶ λόγοι*, 378.
- πρὸς Βοιωτὸν πρὸς πρῶτος*, 381.
- πρὸς Διαπορεύς λέγων ἢ τῶν Φιλιππηκῶν*, 211.
- ἐν τῷ πρὸς ἐπιδείξεως*, 313.
- Φιλιππῶν πρὸς ἀφίστασιν*, 394.
- πρὸς ἰδίαν καθύπερθε*, *ibid.*
- τῶν δὲ πρὸς Πριγκίπων Πριγκίπων*, 395.
- ἐν τῷ Πριγκίπων*, 22.
- Πριγκίπων*, 132.
- κτ' Κένωσις*, αἰκίας, 134, 135, 142, 220.
- πρὸς Διπίπιν*, p. XV. 28, 33, 43, 72, 74, 89, 171, 218, 294, 304, 307, 310, 315, 335, 395, 398. Vide & p. 260. seq. & 402. ubi videbis ab Aspasio & Apfine indignum habitum Demosthene, ut τραχύτης π καὶ σφοδρότης αἰμοίρον.
- πρὸς Μεγαλοπολιτῶν*, 318, 413, 401, 351.
- κτ' Μενδίου*, p. XIV, 43, 64, 75, 78, 88, 170, 472, bis. 176, 201, 202, 203, 207, 208, 218, 219, 220, 221, 223, 225, 226, 228, 232, 233, 360, 358, 401, 405, 322, 325.
- πρὸς Νικίτρου*, 406.
- Ὀλυμπιακοὶ λόγοι*, p. XIV, XXII. 308, 309, 311, 313, 315, 316, 352, 386.
- πρὸς Ὀδυσσεύς*, 29, 33, 79, 110, 127, 144, 148, 154, 163, 166, 169, 170, 171, 174, 175, 357, 364, 384.
- πρὸς Πανπίπιν*, 115.
- πρὸς Στράβωνα*, p. XV, XVII, 18, 28, 36, 43, 44, 64, 72, 74, 75, 79, 89, 102, 118, 128, 141, 170, 175, 182, 205, 212, 213, 217, 250, 264, 298, 302, 304, 310, 315, 316, 379, 392, 396, 399, 416.
- δικαιώματα τῶν λέγων*, 74.
- κτ' Στεφάνου Ψευδομαρτυρῶν*, 127.
- συμβολοποιῖς*, 309.
- κτ' Τιμοκράτης*, p. 28, 175, 216, 303, 361, 416, seq.
- ἐν Φιλιππηκῶν*, 45, 142, 211, 297, 309, 312, 313, 379, 385, 386, 411.
- συμβολοποιῖς*, ἢ χρῆσις ἀμφικύβητος Φιλιππων ποιήσας, p. 74.
- πρὸς Φορμίων*, 115, 399.

ἐν τῷ Πητικφίῳ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον, 394. ἐν τῷ στωικῷ
 ρίῳ, 401.

Harpocraton, 216, 367.

Hegemon, Orator' αὐτὸς διδάκτω, 16.

Hephæstion, 381, 387.

Hermagoras (Rhetor) 25, 87.

De Hermogene vide p. 13, 62. ὁ τεχνολογῶ, 14, ὁ πηνικός, 15. &c.
 πᾶν ἀκριβῶς, 340: καλῶς, 343: σκοπῇ ἔχον τεχνικῶ πᾶν ἀκριβῆσαι,
 101, 334, 343. τῷ Ἑρμογόρῳ περὶ πολιτικῶ λόγῳ ἐστὶν ὁ σκοπός, 16:
 ἢ μόνον ὁ τῶν σάσεων βιβλίον διαίρειν ἀνόμασεν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ
 τῶν εὐρέσεων, 261: συγγραμμά ἐστιν Ἑρμογόρου περὶ προοιμίου, ὁ
 εὐρεῖ) μὴ ἐν τῷ αναγραφῆς, ἢ φέρε) δέ. 176.

Partes sive capita πηγῆς Hermogenianæ subinde allegantur, ut ἐν τῷ
 περὶ τῶν πραγμάτων λόγῳ, 178: ἐν τῷ περὶ τῆς κεφαλαιῶς λό-
 γῳ, 179: ἐν τέχνῃ τῇ πραγματικῇ, 201. ἐν τῷ περὶ ιδέων, 74,
 76: ἐν προοιμίου, 63: ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης, 280: ἐν
 μεθόδῳ, 293: ἐν διαίρεσιν τῶν κεφαλαιῶν, ibid: ἐν διαίρεσιν τῶν
 εὐρέσεων, 297: ἐν τῶν ἐνστάτων (κεφαλαιῶν) ἔχον τρίτον τόμον ἔ-
 παρόντων βιβλίου (περὶ εὐρέσεων) 356: ἐν τῷ τέλει ἔχον δεύτερον βι-
 βλίον, 401: ita 358, 359, 364, 370: περὶ μὴ προδηγήσεως ἐν
 ἐξ τόμοις διαλαβῶν, περὶ τῇ δηγήσει ἐν ἐν, 359: ἐν τῇ περὶ
 τῶν σάσεων πραγματείᾳ, 376: ἐν τῇ διαίρεσιν τῶν σάσεων, 343:
 ἐν τῷ περὶ τῶν σάσεων λόγῳ, 359, 362. ἐν τῷ περὶ περιόδου
 τεχνολογήσει, 364. εἰρηται φησι παρ' ἐμῶ ἐν τῇ μελέτῃ, 376.
 ἢ ὡς Πλατωνικῆς ἢ Δημοφρονικῆς ιδέας μέγιστα τὸ συγγραμ-
 μα, ἀλλὰ περὶ καθολικῆς ιδέας, ibid: ἐν τῷ περὶ σιμωπῆς
 τῷ, 387, 407: ἐν εἰκοστῷ ὁδὸν κεφαλαιῶν τῶν περὶ μεθόδου
 δεινότητι, 388: ἐν τῷ εὐρέσει εἰρηκε, 389: ἐν τῷ περὶ εὐρέσεων,
 416: ἐν τῷ περὶ ῥητῆς καὶ διανοίας λόγῳ, 341: ἐν τῷ περὶ τραχύν-
 τητι, 396: ἐν τῷ περὶ εὐκρινείας λόγῳ, 398: ἐν τῷ περὶ σχημά-
 των γοργότητι, 399: ἐν τῷ περὶ σχημάτων καθάρτητι, 400:
 ἐν τῷ περὶ λεξείας καθάρτητι, 401: ἐν τῷ περὶ τῆς ὑπερβολῆς,
 402: ἐν τῷ περὶ γλυκύτητι καὶ ἀφελείας λόγῳ, 403: περὶ δειν-
 τητι, 404: ἐν τῷ περὶ μεθόδου γοργότητι, 406, 407.

πολλὰ μινυκίων ἀφίστην διδάσκει, 53: εὐδιακρίτερόν πως καὶ ἀκρι-
 βεστερόν, 54. βέλτιον, 83. falli quilibet alii Hermogeni tri-
 buunt, 13.

ὅτι περὶ Ἑρμογόρου ἐλέγχεται, 87.

οἱ συνηγορῶντες Ἑρμογόρου, 179: πινὲς δὲ ἐξηγήσασιν, 40: πᾶσι μα
αὐτοῦ παρὰ φωνῶν, 351: τὸ πικρὸν ἀξιοῦν παυμάσαι, 336:

πινὲς δὲ μὲν φωνῶν τῶν τεχνικῶν, 12, 107, 134, 149. ὡς πινὲς φιλονεικῶν,
57: ἔπισημαίνοντα πινὲς τῶν χειρῶν ὡς ὅσα ἐρῶς ἔχουσιν, 74, 173:
δὲ πῶν ἀκριβοῦς, 191: ἀκαίρως, 177: ματῶν, ὅσα ἀκρι-
βοῦς, 140, 347: ἔπαισι οὐ πικρὸς τῶν εἰσῶν, 154: ὁ μὲν τοῖς Ἑρ-
μογόρου ἀγνοήσας τῶν 158: ἐλαθε δὲ φασὶ πινὲς ἑαυτῶν οὐ πικρὸς
ἐλέγχας, 123, 234: ἔπισημαίνει τις τῶν Ἑρμογόρου, 91: ἐσφαλμένη
ἐνταῦθα ὁ τεχνικός, 97: δοκεῖ μὲν γινώσκοντα ἂν εἶναι τὸ λέγειν,
δὴλον ὡς σφιδρα περὶ φιλονεικίαν ἀπὸ βλαψῆς, 180: Confer in-
fra, Minucianus.

Herodorus, p. V: 61, 385, 386, 390, 396, 406, μῦθους, p. IV.

Hesiodus, 379: θεωρεῖα, 389, seq: Versus ὅχη ἐπ' ὅχη μετέσκει
&c. 406:

Homerus p. I, V, XV, XVIII, XX; p. 4, 21, 185, 310, 313, 358, 373, 374,
375, 378, 379, 385, 394, 409, 410, 414.

Utitur vocibus Atticis, Doricis &c. 407.

Ad laudem θεῶν, non ad vituperationem, p. XVIII: Ποῦτα κατ' ἐξο-
χλή, p. XXI.

Homerici Oratores Nestor, Palamedes, Ulysses, 17.

Ὀμηρικὴ Ἀθήνα, 27: Ὀμηρικὸς Ὀδυσσεύς, 377:

Κακῶν Ἰλιάδα τῷ πᾶσι ἐλθερωπτεύει, 215:

Iliad: α. vers. 173, seq: p. 402. vers. 459. seq: p. 369, γ. vers. 23, & λ.
vers. 557, p. 406, γ. vers. 33, p. 362, υ. vers. 250, p. 52, χ. vers.
107, p. 391.

ὁ δὲ χωρῶντι Ὀμήρῳ πάντες ὅσοι πᾶς λογικὰς μετέλθον τέχναις, αὐτὸς ἐξ αὐτῶν πᾶς
δεχάς εἰληφότες καὶ πᾶς ἀνέματα τῶν ἀποδείξεων, 398.

Hyperides, 174, 295, 296. Aeschinem & Demosthenem ὁ δὲ
προσβείας κατηγορῶν, 127, 184: Δηλιακῶν, 183, 389, 390: ἐν τῇ
ὑπὲρ Φρυγῆς τῇ ἐπιγραφῇ, 45, 169.

Ἰάλεμος, εἰδός, θρῆνξ, 410.

Jamblichus ἐν τῷ περὶ κριτικῆς δέξιν λόγῳ, 378: ἐν τῷ περὶ τῶν Πυθαγο-
ρικῶν αἰρετικῶν, 383:

Ἰαμβόφάγος pro conviciatore, 395.

Isocrates p. VI. ter & p. 40, 140, 285, 378, 381, 387, 396, 410: μέλας
ἀπὸ ἀποφροσύνης & κάλλος, 403: ὡς πρὸς ἀγῶνα, ἀλλὰ πρὸς δίκην

δειν γράφων λόγους καὶ αὐτισοφιστῶν Λυσία καὶ Γοργιάδων, 401: συμβαλλόντων εἰς τοὺς λόγους Διανόμων πασηγυρίαι πασηγυρίαι, Δῆμ. κῶν αὐδραγαθημάτων μνηστῆρ, 74: apud Isocratem & Demosthenem multi jambici & choriambici versus, 386.

ἐν τῷ βασιλείῳ, p. XVII. πρὸς Δημοκρίτου, 385: ἐν τῷ ἑλπίῳ, p. XVII: 'Ευαγόρα, p. XVII, & p. 21, 23: ἐν τῷ Παισηγυρίῳ, p. XVII,

& p. 18, 75: πρῶτον νεώτερον ἔγραψε ἑγκώμιον, 413.

ἐν τῷ ὁδογράφῳ, 75: ἐν τῷ Πλατῶνι, 154, 155. - κατὰ σοφιστῶν, 379.

ἐν τῇ τέχνῃ, 297, 385. seq.

[Lacedæmonii βασιλοῦς gaudent, 30: peregrinis iniquiores, 27. Reges eorum Heraclidæ, 30.

Leges variae p. XXIV, 65, 84, 85, 89, 93, 98, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 112, 115, 117, 118, 119, 122, 133, 136, 172, 188, 191, 194, 197, 237, 239, 241, 253, 270, 274, 275, 292, 295, 296, 297, 300, 301, 302, 307, 319, 321, 322, 332, 333, 334, 342, 345, 348, 349, ψηφισμα, 339.

Lex ἑυρημα καὶ δῶρον θεῶν, δόγμα δὲ ἀνθρώπων σοφῶν, 390: Æschini dictum ἐκ τοῦ ἑνὸς ἀμαρτάνειν, οὐδὲ νόμος εἴη, 87: Legibus non scriptis multæ gentes usæ, 7, 31. Locrensiū lex ἐν βροχῇ τὸν πρῶτον ἔχοντα νομοθετεῖν, 28:

λύσις νόμου, 99, &c. ῥήτων δὲ ἀφαιρέσις, 252, 256, (q. 330: q. νομοθέτης γράμμιον ἡλιαφᾶσθαι 246, 259, 296, &c.

Leo Rhetor. 110.

(ἡ δὲ λόγος τέχνη (Logica) 87.

Lollianus, 25, 271, ejus τέχνη περὶ ἀφορμῶν ῥητορικῶν, 14:

Longinus 387, ὁ φιλολόγος ἐν ῥητορικῇ τέχνῃ, 380.

Lucianus ἐν τῷ κατωπῶν, p. XX:

Lyfias, 358, 378, 379. κατὰ Διογένητον, 381, 411: πρὸς Μικρῶν, 165: ἐν τῷ ὑπὲρ Νικομάχης δικάων Ἐκφαντίδου καὶ Διοφάντου, 130: ἐν τῷ ὁδογράφῳ, 142: κατὰ Νικίαν, περὶ δόσεως, 416.

Isocrates ἀντισοφιστῶν Λυσία, 401: Lyfias ἐρμηνεύς: apud Platonem 400:

Major (Μαῖωρ) Rhetor νέος, 130.

Menander (Comicus) p. VI: & p. 37, 405: ὁ κάλλιστος τῶν βίον μεμηνημένων, 38, 39: Aristophanis Grammatici de eo dictum, ὡς Μένανδρος καὶ βίαι, πῶς ἐστὶν ἡμῶν πῶς ἐστιν ἀπαιμιμήσου, 38:

ἡ Γεωργία, 404.

ἐν περιγίᾳ (ita leg: pro Περιγίᾳ) 391.

Me-

Metrophanes(Rhetor) 78, 121, 137, 224, 276, 290, 322. Ἑρμοφάνης ῥητορῆς, 338.

[Miltiades, 300, 304:

Minucianus, 155, 354, 70, ter. 71, 72, 76, 78, 79, 83, 93, 94, 94, 99, 109, 120, 121, 152, 173, 177, 178, 179, 180, 196, 197, 202, 204, 214, 243, 288, seq: 291, 301. ἐν τῇ αὐτῇ τέχνῃ, 94: τὸ περὶ σοφιστικῶν, τέχνην ἐπιγράψατο ῥητορικῶν, 187: Μινυκίου καὶ οἱ ἄλλοι τεχνικοί, 126, 270: ὅλως ἤ τε ἢ τίθενται Ἑρμοφάνης πρὸς Μινυκίαν τὸν ὁπισθέμῳ, 48: πολλὰ ἡ ἀμφισβήτησις γένηται Μινυκίαν καὶ Ἑρμοφάνη, 200: εἰς Μινυκίαν ἀνίστηται, 26, 71, 77, 287: τὸ το εἰς Μινυκίαν δόποινεταί, 27, 31: πρὸς Μινυκίαν φιλονεικῶς ἵσταται, 49, 99, 177, 179, 180, 181: ἐπελάβοντο πρὸς τὴν τέχνην ὡς Μινυκίαν σωτρεῖσθαι, 53: μακρὸν ἐρεχθεῖ πρὸς Μινυκίαν ἐνιστάμεν, 71. (*De Minucianus Hermogene longe fuit junior, ut supra notavi.*)

Neocles (Rhetor) 362, 365,

[Nicias, 141, 186, 261.

[Nicodemus, 34, 130, 190, Vide supra, Aristarchus.

Nicolaus Sophista, p. XXIII, XXIV.

Oppianus, 379.

[Olympias, 363. ejus dictum p. VI.

Oracula, 90, 111, 195, 238, 360. ambigua 110, 292, λογίας οἱ θεοί, 116. ὁ ἐν Μιλήτῳ θεός, 377. τὸν Πύθιον ψάδεσθαι καὶ τῇ κοινῇ φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶσθαι ἐναντίον, εἰδέσθαι καὶ θεός ψάδεσθαι, 61: sed πρόμαχον Πυθίαν ψάδεσθαι δεξιῶς πίπτειν dixit Demosthenes, 62. Οἱ παλαιοί p. 1, 7, 14, 127, 171, 175, 183, 352, 394, 408, τὸ σοφιστῶν, 13: ῥήτορες, 413: οἱ παλαιότεροι, 353, 379. ὡς καὶ τοῖς ἀρχαίοις, 184, 353, 372, 373. Δημόσθενες καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἀρχαίων, 299.

Pantaleon Medicus, 110.

Paulus (Rhetor) vide infra, Polus.

[Pausanias 237. Μηδισμόν κενόμην, 167, seq. 177.

Pericles, p. XIV, XVI, 34, 35, 47, 61, 75, 127, 129, 137, 143, 145, 146, 151, 156, 162, 165, 167, 355, 360, 375, 383. Olympius 72, 356: δημοτικώτατος τῶν πολιτῶν, 139. ὁ σωτὴς ἀπαντῶν Ἑλλήνων διαφορῶν, 304.

Phalaridis crudelitas, p. XVI, proverbium φαλάρεος ἀδικώπερος καὶ ὠμόπερος, 30.

Philippi Regis Epistola (apud Demosthenem περὶ τεφάνη) 213.

[Philo-

[Philocrates, 34, 401. Philocrates & Phrynon ἐν τῇ ἱστορίᾳ κικλήσκονται, 36.

Philostratus, ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 13.

[Phrynon, 34, 36, 49, 138, 245, 264, 401. *supra* Philocrates.

Pindarus, p. V, 377, 391.

[Pisistratus, 143, 317.

Pittacus Mytilenæus, p. VI.

Plato p. VI, bis. XVII. p. 3, bis, 9, 19, 21, 22, 40, 45, 164, 378, 389, 407, 414, 416.

Apologia Socratis, 16, 128, 174. Convivium, 72, 396. Crito, 211. Euthyphron, 305. Gorgias, p. III. 6, 10, 16, 17. Plato πραγματείας ἰδίας κατὰ τὴν ῥητορικὴν ποιησάμενος, 15, 18. Phædo, 10. Phædrus, 16, 120, 169, 173. (ubi male πλεόνα pro πλάτωνα) 174. ἐν τοῖς περὶ Ἑρωτῶν λόγοις, 391, 400. Πλατωνικὴ ἰδέα καὶ Δημοσθένος, 376, 383. Πλατωνικὴ καὶ Δημοσθένει φράσις, 377. in civili dictione præstat Platone Demosthenes, 378.

Plato Comicus, 377.

Plutarchus ἐν τοῖς ὁμιλίαις, p. V.

Poëtarum Fabulæ, p. IV.

Polemo, 45.

Polus Gorgiæ Rhetoris discipulus ἐν τῇ τέχνῃ, 18. Πῶλ (ita leg. pro Παῦλ) καὶ Γοργίᾳ σφίδρα καὶ ἄλλους πεφρονηκότας, παντοδαπὰ περιώσων πλεῖστον οὗτον λόγους, 401.

Porphyrus, 15, 25, 108, 217. ὁ φιλόσοφος, 385. ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, p. XVI. Ex ejus commentario in hermodenem, 162.

Priapea sive ἰθυοφαλλικά, 392.

Pythagoreorum, αὐτὸς ἔφα. 392.

Rhetores, 109, 122, 168, οἱ δέκα, 7, 415. ὧς πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ῥήτορσι, 12. Rhetoresne ἡγεμόνες ἢ οἱ στρατηγοί, 238. perfecti Rhetores & satietatem & supinitatem effugiunt, 240. ῥητορικὸς συλλογισμὸς, 209, 344. Vide τεχνολογίαν.

[Σανίαν ὁ οὗτος τραγικὸς χορὸς διδάσκων, 381, 384.

[Σαρδῶν (Rhetor, Camariotæ etiam memoratus) p. XXIII.

Simonides, 410. in eum Epigramma; ibid.

Socrates, p. VI, 54, 55, 60, 61, 64, 174. δημοτικώτατος τῶν πολιτῶν, 139.

Solon

Solon, 20, 366. Legislator, 172, 303. ἀξίως τ' ἢ Σόλωνος νόμων πειραμαδύμενος, p. VII. Ejus dictum, οἷός ἐστι βίβηται καὶ ὁλίγος, πεισθῆναι καὶ πράξειν, 33.

[οἱ σοφιστεύσαντες, οἱ διδασκαλείων ῥητορικῶν περὶ πάντας, 415.

Sophocles 377. ἐν Οιδίποδι, 389.

Σωπιδεῖα, 393.

Stoicorum Crocodilites, 66, 59.

Syrianus à Sopatro allegatur, 127, 200, 210.

οἱ πηρογράφοι, 64, 131, 177, 181, 203, 251, 291, 380. οἱ τεχνικοί, 148, 184, 241, 276. οἱ πρὸ Ἑρμοῦ γένεσ τεχνικοί πᾶσι Μινεκιανῶν, 94. ἡρώμα τ' τεχνικῶν, 156. ἀκρεβέστερον τεχνολογηπτον, 117, 114, 86. πῶς τ' ἡπηρεψαμένων πῶς ῥητορικῶν, 286. Vide supra Rhetores.

Terpander, 20.

Theano Pythagorica, p. VI.

[Themistocles, 71, 72, 152, 172, 237, 300, 304, 354, 350. Ejus λέξεις λαμπραί, 220. πρὸς πρῶτον συνεζήτην ἀσώπια, σφία πρὸς τελευτῆς πάντας παρήλθεν, 289.

Theocritus, 391. ἐν βυκολικοῖς, 405.

Theophrasti πῶς ῥητορικῶν περὶ ἐνθυμημάτων, 14.

ἡθελία γραφή, 390.

Thucydides, p. VII. 21, 24, 25, 27, 34, 35, 39, 43, 44, 62, 75, 79, 80, 133, 141, 152, 259, 267, 314, 315, 374, 391, 393, 416. συγγραφεὺς κατ' ἑξοχὴν, p. XXI. ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορίᾳ, 23. ἡπιδίφει, p. XX. 21, 23, 416. δημηγορεῖαι 405. ἐν δημηγορείαις δειμύπτει, 309. ἐν τῇ Κερκυραίων δημηγορίᾳ, 305, 308. ἐν τῇ περὶ Κερκυραίων δημηγορίᾳ, 316. ἐν τῇ δημηγορίᾳ Κλέωνος καὶ Διοδότου, 283. ἐν τῇ Κορινθίων δημηγορίᾳ, 303, 306, 307. πρὸς Λακεδαιμονίους, 312. ἐν τῇ περὶ Κλέωνος δημηγορίᾳ, 265, 318. ἐν Περικλείᾳ λέγων, 312.

Tiberius (Rhetor) 385, 399, 401.

Timocrates, 28.

Timotheus Musicus, 20.

Tisias, 8. Coracis discipulus, 6. praeceptor Gorgiae, ibid. τὸ καὶ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.

Τετραγχοί, 391. Τετραγχοί, p. V.

Ulpianus (Rhetor) 399.

[Xanthippus. 300.

Xenophon, 363. ἐν τῇ περὶ αἰμας, 378. ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ τῆς Κύρου περὶ αἰμας, 405. ἐν περὶ πικρῆς, 409.
Zeno (Rhetor) 361.

XVIII. Vir sæpe jam laudatus mihi THOMAS GALEUS singulare volumen Græce & Latine sub *Rhetorum selectorum* nomine emisit Oxoniæ à theatro Sheldoniano, 1676. 8. in quo continentur, præter 1. *Demetrii Phalerei* librum de elocutione, de quo supra dixi, 2. **TIBERIUS Rhetor** de *schematibus Demosthenis*, περὶ τῶν ὡς Δημοσθένος σχημάτων. p. 178—197. Videtur hic esse Tiberius quem Philosophum ac Sophistam Suidas vocat, testaturque scripsisse περὶ ἰδιῶν λόγων de *formis* live generibus *ornationis* libros tres. περὶ ὡς συγκρίσεως de *apparatu* ad dicendum. περὶ μεταποιήσεως de *variatione* live commutata ratione dicendi, περὶ ἱστορίας de *Historia*. περὶ λόγων πίξεως καὶ σωθίσεως. De *dispositione* & *compositione* *ornationis*. περὶ διαίρεσεως λόγων de *divisione* *ornationis*. περὶ μεταβολῆς λόγων πολιτικῆς. De *civilis* *ornationis* *variatione*. περὶ λόγων ὑπιδεικτικῆς. De *demonstrativis* *ornationibus*. περὶ προαλειῶν καὶ προοιμιῶν. De *propositionibus* & *proamiis*. περὶ ὑποχειρημάτων. De *argumentis*. περὶ Δημοσθένους καὶ Ξενοφῶντος. De *Demosthenis* & *Xenophontis*. - περὶ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου. De *Herodoto* & *Thucyde*. Laudat hunc Tiberium, etiam de *schemaribus* differens commentator Hermogenistibus in locis, & Matthæus Camariota p. 12. compendii *Rhetoricæ*, ubi definitionem *σχήματος* à Tiberio adducit, è quo ipso patet pro τῷ μὲν κατὰ φύσιν apud Camariotam esse legendum *μη κατὰ φύσιν*. Ex Aristide quædam nomine ejus dissimulato hausisse Tiberium observat Clariss. Normannus notis ad lib. de civili dictione p. 466. diversus igitur atque junior fuerit Tiberius iste à Tiberio Rhetore Theodoro sive Theodori Gadareni discipulo, cujus mentio apud Senecam suasoria 3. Fuit & Tiberius Victor Minervius, qui CPoli primum, dein Romæ, denique Burdigalæ Rhetoricam docuit teste Aufonio in Professoribus Burdegalensibus, p. 145. edit. Jacobi Tollii V.C. Alius Tiberius Illus, cujus Epigrammata Græca in Anthologia p. 61, 63, 64, edit. Wechel. & Tiberius Medicus, cujus fragmenta obvia sunt in Hippiatricis Græcis p. 20, 27, 72, 96, 101, 137. &c. Tiberii Rhetoris libellum de figuris Demosthenis edere voluit Allatius, sed nunquam lucem vidit ejus editio, Labbeo licet memorata, sed ut ipse testatur non

non visa. Primus itaque doctissimus Galeus è MS. Codice protulit, & versione donavit castigationesque addidit.

3. ANONYMI *περί ῥητορικῆς*, *Compendium Rhetoricae*, p. 158—213. item è MS. Codice in quo junctus Tiberio erat, à Galeo primum editum & versione notisque brevibus illustratum.
4. Severi Alexandrini Ethopoeiæ, auctiores quam Allatius vulgaverat è MS. exhibitæ & nova versione donatæ, ut dixi supra cap. 30. §. 11. p. 412.

XIX. MATTHÆI CAMARIOTÆ nomine David Hœschelius, cui tot alia præclara monumenta hæ litteræ debent, Græce publici juris fecit *συνοπτικὴ τοῦ Γεωργίου τῆς Ῥητορικῆς*, sive *Compendium Rhetoricae*, Augustæ Vindel. 1597, 4. Neque conjectura de auctore fefellit Margonium, à quo id Hœschelius accepit, nam in codice Vindobonensi etiam Camariotæ hunc libellum tribui testatur Lambecius VII, p. 406. Diversa eodem Camariota auctore est synopsis Hermogenis adhuc inedita quæ incipit : *Ῥητορικὴ ἢ διδάσκεις τεχνικὴ* &c. Epitomen etiam MS. progymnasmatum memorat Labbeus p. 109. bibl. nov. MSS. & Allatius de Georgiis p. 383. ubi notat per errorem quandoque vocari Georgium Camariotam. Sed illam ab Hœschelio Græce vulgatam synopsis cum Latina versione sua & notis recudi fecit Jo. Scheferus Hamb. 1675. 8. in lectionum Academicarum libro, quo animadversiones in Miltiadem Nepotis, Epistolas Plinii, Curtium, Ciceronem de Legibus, Apocolocyntosin Senecæ & fragmentum Petronii Tragurianum continentur. Hujus libri exempla quædam cum adhuc hærent apud bibliopolam, novus titulus præfixus est, Scheferi Miscellanea, Upsal. 1697. 8. Fuit Camariota ille patria Thessalonicensis, professus Philosophiam CPoli postremis Palæologorum temporibus, præceptor Georgii Scholarii, & variis scriptis etiam expositione in Synesii Epistolas clarus. Vide Allatium de Georgiis p. 359. Obiit paulo post excisam à Turcis CPolin.

Indiculus scriptorum à Matthæo Camariota allegatorum.

Aphthonius ex Hermogenis duodecim progymnasmatibus fecit quatuordecim, 2.

Apfines, 20, 22. vide Hermogenes.

O o o 2

Byzantii

Byzantii, 28—30. ex quo loco auctor Cpeli scripsisse colligitur.

Demosthenes, 26.

Dionysius (Halicarnassensis) 24.

Empedocles, 24.

ὁ Γεωμέτρης (Rhetoris nomen) contra Sardeonem Rhetorem scribens.
16.

Hermogenes Tarsensis, 2, 14. ἐν Ἰδέαις, 24. Ejus ἰδέαι ἐπὶ α, ib.
ejus XII. progymnasmata & XIII. species statuum 2. figuras
paucas exposuit, 10. ex Apſine & Minuciano pleraque trans-
tulit, 20. seq. (Fallitur Camariota, nam utrumque aetate antecessit, ut
supra notavi.)

Homerus, 6, 24.

Jamblichus, 24.

Isocrates, 24.

Lyſias, 26.

Minucianus, ὁ τεχνολογῶν, 20, 22. Vide supra in Hermoge-
ne.

Orpheus, 26.

Philostratus, 24.

Phœbammon Sophista, 12. Ejus definitio γήματ, ibid.

Sardeon, Rhetor, 16. καὶ ὁ Γεωμέτρης ἐξ ὧν κατὰ τὸ Σαρδεῶν γεγραμ-
(male interpres: ex qua iis de Sardibus scribit.)

Syrus Rhetor (Libanius) 26.

Theodectes Phaselites, 20, 22.

Tiberius, 12. Ejus definitio γήματ, ibid.

CAPUT

CAPUT XXXII.

Elenchus Oratorum Rhetorumque
celebriorum ac Sophistarum apud veteres
memoratorum.

PRæter scripto res libro 2. c. ult. §. 1. à me memoratos de Rhetoribus antiquis, amissimus etiam *Lyfmachidis* librum ad Cæcilium *περὶ τῶν ὡς τῶν ῥητορῶν*, Ammonio laudatum in *Θεωρίαις*, & *Androclidis* *περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων* de Rhetoribus suæ ætatis, quem Suidas commemorat: ut *Cæcilium* ipsum Callantianum de Demosthenis & *Lysiae* Orationibus, aliosque præteream. Jam paucis referre ac litterarum ordine perstringere juvat Centuriam unam alteramve Oratorum Rhetorumque ac Sophistarum Græcorum, quibus facile alias lectoris industria adjunget. Eos è quorum monumentis aliquid ad nos pervenit, majoribus litteris exprimendos curavi.

Ablabius, vide Socratem VI. 2. Hist. Eccles.

Acacius de quo Eunapius.

ADRIANUS Sophista de quo supra c. 30.

Edeffius de quo ad Eunapium.

Emilianus Libanii discipulus, quem adi libro III. Epist. 32. seq.

ÆSCHINES Atheniensis de quo supra lib. 2. c. 26. §. 9.

Æsius, in Anthologia Epigramm. Græcor. p. 413. edit. Wechel.

Agonides Rhetor. Plutarch: Phocione p. 756.

Agrotas Massiliensis. Seneca controversi. 14.

Alcibiades, vide si placet quæ supra lib. 2. c. ult. §. 2, nota b.

ALCIDAMAS Eleates, quem Palamedem Plato appellat. Confer ibid: §. 5, ubi de Iſocrate, nota a. Alcідamantis *πῶς τὸν ῥητορικὸν* memorat Quintil: III, 1.

ALEXANDER Numenii, Sophista, de cujus libro duplici *περὶ ῥημάτων* dixi Capite superiore 31, §. 16. p. 458. De aliis *Alexandris* Sophistis videndi Philostratus ac Suidas.

Amphicrates, Plutarch: Lucullo p: 506.

Anaxagoras, Rhetor Isocrates, Laërt. in Anaxagora.

Anaximenes Chius Sophista, Lucian: in Aëtione, T. 1, p: 573.

Anaximenes Lampfacenus Rhetor cui Rhetoricam ad Alexandrum quæ inter Aristotelis scripta exstat quidam tribuunt. De eo lib: 2. cap: 22. §. 9.

ANDOCIDES, Atheniensis, de quo lib. 2, c: 26, §: 3.

Androcles Demagogus, Plutarch: Alcibiade p: 200.

Andromachus, Suid: in Σίπρις.

Andrasio, Schol: Hermogenis.

ANONYMI 1) ἐξηγητής in Aphthonii progymnasmata & Hermogenis quædam: de quo capite superiore. 2) Compendium Rhetoricæ à Tho: Galeo editum, ibid: 3) ἐξηγητής in Aristotelis Rhetoricam, de qua lib: 3. cap: 6.

Antiochus Egæus Philostr.

Antipater de quo Anthologia Epigramm: Græcor: p: 413.

ANTIPHON, Rhamnufius & Oracionem teste Quintiliano III. 1. primus omnium scripsit, & nihilominus & artem ipse composuit, & pro se dixisse optime est creditum. De eo uti de Antiphonte juniore Sophista dixi lib: 2. c: ult: §: 2.

ANTISTHENIS Cynicorum principis nomine declamationes binæ exstant Ajacis una altera Ulyssis, ut dixi lib: 2, c: 23:

Antoninus Pythodori F: Sophista, Aristid: T: 1, p: 493.

Anytus Socratis accusator.

Aphareus, Suid:

Apollodorus Pergamenus qui Apolloniæ Cæsaris Augusti præceptor fuit.

Ab eo dicti *Apollodori*, ut Dionysius Pergamenus, cognomento Atticus teste Strabone, & apud M. Annæum Senecam Bruti: Niger & Atticus Viplanius. Sed *Apollodori* præcepta magis ex discipulis cognoscas, quorum diligentissimus in tradendo fuit *Larine Cæjæ Valgius*, Græce *Atticus*. Nam illius sola videtur ars edita ad Matium, quia ceteras missa ad Domitium Epistola non agnoscit. Hæc Quintilianus III, 1: vide & quæ dixi supra lib: 3, c: 27. ubi de Apollodori variis, & Nic: Fabrum ad Senecæ Suasor, 3.

Apollodorus Rhetor quem S. Nilus lib. 1, Epist: 75, reprehendit, quod CHRISTO nomen cum dedisset, ad idola reversus fuerit.

Apollonius Alabandensis cognomento *Molon*, quem multa de Rhetorice scripsisse tradit Quintilianus III, 1. de illo Cæsaris ac Ciceronis Mægistro dixi lib: 3, c: 20, ubi de variis Apolloniis.

Apollonius

Apollonius Rhetor apud Martialem V: 22: & 55: alius item quem audit
Verus Imperator teste Capitolino.

Apollophanes Polemonis præceptor, Suid. in *Διονύσιος ὁ Ἀπολλωνεύς*.

APSINES, de quo capite superiore, §: 16.

Archedemus, Quintil: III, 6:

Archilochus Corax, Abulpharajus, p: 44, nisi nomen corruptum. De Co-
race infra suo loco.

Arēus quem multa de Rhetorice scripsisse Quintilianus XII, 1: affirmat.

Adde Jonsum p: 215:

ARISTIDES Hadrianensis, de quo supra c: 30:

Aristogiton, Suid: in *Ἀριστογίτων*. Quintilianus XII, 10: Scholiastes
Hermog:

Aristonis *τέχναι ῥητορικαί*. Laërt. VII. 164.

Aristophon, Athen: XIII: p: 577: Casaub: p: 229: ad Theophrasti Cha-
racteres.

ARISTOTELES de cujus Rhetoricis scriptis editis dixi lib: 3: c: 6: ubi &
de Græco Scholiaste Anonymo, Paris: 1539: fol: edito. Post-
meridianis scholis artem Oratoriam docere consuevit, vide
Quintil: III: 1. Schol: Hermogenis p. 120.

Aristoteles alii Rhetores tres apud Laërtium V: 35:

Artemon cujus mentio apud Senecam Rhetorem, & Demetrium *περί
ἐγκυκλίου*, atque Harpocracionem.

Asclepius Sophista, Marcellin: vita Thucyd: Ulpianus ad Demosthe-
nis Philippic: 1: Etymol: M: in *ἄσχιον*.

Asiatici Oratores de quibus viri docti ad Strabonem & Sueton: Quin-
tilianus XII: 10: Cicero Bruto c: 13: Oratore c: 8, 18, 63, 69.

Aspasia de qua lib: 2: c: 23: §: 31: in notis.

Aspasi tres de quibus Suidas, de Aspasio Ravennate Demetriani disci-
pulo etiam Philostratus.

Asterius Lacharis discipulus, Suid: *Ἀστέριος*.

Astydamas Isocratis discipulus, de quo dixi in Tragicis supra lib: 2:
cap: 19:

ATHANASIUS Rhetor Byzantinus recens scriptor Græcus quem lau-
dat Baluzius ad Lupum Ferrariensem, p: 449: edit: novæ Lips: Vide
quæ de eo dixi supra hoc libro c: 28: p: 293.

Athenaus Hermagoræ maxime par atque æmulus. Quintil. III, 1:

Etiam Athenæum Naucraticam de arte Rhetorica aliquid scri-
psisse

psisse ex Phœbammone colligitur, qui definitionem *χήματ* ex eo affert.

Athenodorus Sophista, de quo Philostratus. Alius antiquior *Athenodorus Rhodius* cujus Rhetoris meminit Quintil: II, 15.

Ascalus Sophista Polemonis F: Vide Tristan: T: i: p: 647:

Atticus Pergamenus σοφιστὴς ἰκαυὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ λογογράφος, Strabo XIII, pag: 625. Supra, *Apollodorus*, cujus discipulus fuit.

Basilicus Apstinis præceptor, à quo laudatur & à Schol: Hermogenis, & Suida in βασιλικός, Ἀψίνης & Παμπρόπειος.

Bassus Sophista, Lucian: adversus indoctum.

Βημάρχος Sophista, cujus μελέτας & alia Suidas memorat.

Bias Prienenis, Laërt: I: 84: Suid:

Bion Rhetor. Laërt: IV: 58: Agathias.

Cacilius Calantianus, Siculus, quem multa de Rhetorice scripsisse testatur Quintilianus III, 1, de eo viri docti ad Longinum.

CALLINICUS Sophista, de quo supra cap: 30.

Callippi Atheniensis πύχνη. Aristot: II: 23. Rhetor:

Callistratus cujus exemplo Demosthenes ad eloquentiam sectandam fuit inflammatus, uti dixi lib: 2: c. 26. §. 8.

CALLISTRATUS Sophista, cujus ἐκφράσις memoravi supra hoc libro 3, c. 24.

Carcinus Rhetor, laudatus Alexandro lib. de figuris dict.

Carneades de quo in Platonis dixi supra lib. 3. c. 3.

Cassianus Sophista, cujus apud Philostratum mentio.

Caucalus Chius, Rhetor, cujus ἐγκώμιον Ἡρακλέους laudat Athenæus, & forte καύκαλος legendum apud Suidam in Ἀθήνιον κακόν.

Celer Caninius πύχνογραφος, M. Aurelii & L. Veri præceptor, de quo meminerunt Iulius Capitolinus & Philostratus.

Cephalus Rhetor Atheniensis Lysiae pater, cujus ἐγκώμιον Λαΐδης ac Athenæo allegatur. Vide Tzetam Chil. VI. Hist: 34 & Suidam in κεφαλός, qui primum προοίμια & ὑπὸ λόγους orationum composuisse testatur.

Cephisodemus Orator λαλός sive loquax, Periclis adversarius de quo Suidas & Schol. Aristoph.

Cephisodorus sive Cephisodotus Isocratis discipulus, de quo dixi lib. 2. c. ult. post scripta Isocratis commemorata. Mentio ejusdem apud

apud eundem Suidam & in Græcis scholiis ad Aristophanem atque ad Aristotelis Rhetorica p. 64. b.

Chares Orator Atheniensis. Suid. *Ἀρτίμας* &c. Et Schol. Gr. ad Rhetorica Aristotelis p. 80.

Charidemus, de quo Suidas loco laudato. Aristides T. 1. p. 493.

Charisius Lysiae imitator, de quo Cicero. Reines. p. 560. Var. lect.

Chiridius, Antholog. Epigrammatum Græcor. p. 412. edit. Wechel.

Chrysippus. Vide mox in Cleanthe.

Cineas Rhetor. Steph. in *ἰφύλα*. Male *καυμὶς* vel *καυίας* apud Laërtium & in Schol. Pindari, ut Meursio in Bibl. Græca observatum.

Clandius Sophista, Epiphan. T. 1. p. 627.

Cleanthes Stoicus de quo Cicero IV. de finibus: *Scriptis Rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut si quis obmutescere cupierit, nihil aliud legere debeat.*

Clearchus, Rutil. Lupus de figuris sententiar. p. 1. *Cleorhæres* id. pag. 3. Myrleanus, Phot. Cod. 176.

Cleon, Demagogus. Cic. Brutoc. 7. Quintil. IX, 3. Maximus Tyrius p. 49. Suid.

Clisthenes, Cic. Bruto, c. 7.

Coccus Atheniensis, Isocratis discipulus; Suid.

Codration Sophista, Vari. Pergæi præceptor. Philostrat.

*Concodrii live *Cocondrii* de tropis MS. Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 106.

Corax & Tisias Siculi, primi artem & præcepta Rhetorica scripserunt, post Gelonem & Hieronem extinctos. Schol. Hermog. p. 5. 6. 240. Cic. Bruto c. 12. & 1. de Oratore. Quintil. III. 1. Aristot. II. 1. Rhetor. Sextus 2. contra Math. p. 81. Alius Corax Archilochi interfectior ap. Heraclidem de politiis c. 8. & Corax *Θολόγος* apud Ducam p. 101. seq. Hist. Byz.

Cornuti artem Rhetoricam laudat Porphy. in Categorias p. 10.

Craerus Rhetor. Anthologia Epigramm. p. 413. edit. Wechel.

Crates Trallianus Isocratis discipulus, Laërt. IV, 23.

Creon in libris *ὑπογραμμάτων* citatur à Suida pluribus locis.

Cricias Orator. Cic. Dionysius Halic. Philostratus &c. Vide & Caussim. lib. 1. de eloqu. c. 19. & dictionarium Histor. clarissimi Bellii. Meursium in Bibl. Antica, & quæ supra lib. 2. c. 26. §. 2. nota b.

Crisolai *κρίση*. Quintil. II. 15. & 17.

Ctesiphon. Tzet. Chil. V. hist. 35.

Cyrinus sive *Quirinus* Sophista Nicomediensis, Philostr.

CYRUS Sophista ineptus. Philostr. in vita Damiani. Videndum
sintne huic tribuenda quæ *ᾠδὴ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ* Aldus edidit, an
Cyro Theodoro Prodro, ut suspicatus sum capite superiore §. 16.

Cytherus Sophista, ad quem Epistola secunda Firmi Cæsareæ Episcopi
(qui A.C. 439. obiit,) in Anecdotis Græcis Clariss. Viri Lud. An-
tonii Muratorii p. 282.

Damianus *Σκόμβρος*. Seneca Suafor, 2. Controverf. 14. Strabo,

Dardanus Affyrius, Antiochi Ægæi præceptor. Philostr.

Daphnidius, Rutilius Lupus de figuris p. 5.

Decrianus Sophista de quo Lucianus in Afino T. 2. p. 77.

DEMADES, supra c. XXX. §. 13.

Demeas Demadis è tibicina filius, ibid. nota b.

DEMETRIUS Alexandrinus, de cuius libro *ᾠδὴ ἐρμυλινίας* vide quæ cap.

Demetrii de quibus Jonf. p. 209, 210. Laërtius V. 38. seq. & 85.

Demetrius Phalereus ultimus ex Atticis qui dici possit Orator. Quintil. X.
1. ex Cic.

Demetrianus Aspasii præceptor, *ἰδὲ γινώσκων ὁδὸν ῥητορικὴς τὸ λέγων*, Phi-
lostrat. II. 33. de vitis Sophist.

Demochares, Rutilius Lupus de figuris p. 1. & 6. Cic. Bruto, & 2. de Ora-
tore Seneca III, 23. de ira. Valesius ad excerpta Peirese. p. 10. Vos-
sius de natura Rhetor. p. 84. & de Hist. Græcis. Meursius in Bibl.
Attica, Reinesius p. 360. Var. Lect:

Democritus Pergamenus, Laërt. IX: 49:

DEMOSTHENES de quo dixi lib. II: c. 26: §: 8:

Demostratus, Plutarch. Alcibiade p. 200.

Dexippus Herennius, Atheniensis, Suid. incertum idemne sit de cuius
scriptis alterius argumenti dixi supra c. 25:

Dias Ephesus, Sophista, Philostr:

DINARCHUS de quo lib. II: c. 26: §: 11.

DIO CHRYSOSTOMUS, de quo lib. IV: c. 10:

Diocles Carystius, Seneca Rhetor in Suafor. & Controverf:

Diodotus Cappadox, Sophista, Philostr:

DIONYSIUS Halicarnassæus de quo lib. III: c. 32:

Dionysius qui Ciceronem docuit, vide ib: ubi varios Dionysios recenseo.

Dionysius hujus filius, elegans magis declamator quam vehemens, Sen:
controverf: 4. *Dionysius Rhetor* qui in Arcopagitæ opera Scholia
scripsit,

scripsit, Labbe T: 1: p: 765: de S: E. ὁ μὲν δὲ Διονύσιος ὁ Ἀλέξαν-
δρου δὲ Πρίσκοπος ὁ δὲ Πηγάριος ἐν τῇς σχολαίσι οἷς πεπλήκειν εἰς τὸν μακά-
ριον συνώνυμον αὐτῷ Διόνυσον. Anastasius Sinaita c. 22. Hodegi p.
340. DIONYSIUS LONGINUS, de quo cap: superiore. Di-
onysius ὁ ἑλληνικὸς Rhetor & Poëta, Athen: XV: 669. Dionysodorus,
Lucian: T: 2: p: 636. in Convivio. Diophanes, Porphy. vita Plotini.
Alius Diophanes Mytilenæus Rhetor, de quo Cicero Bruto. Dio-
timus, Suid: in Ἀντίπατρῳ. Dorio sive Durio, Seneca in suafor: &
Controversi:

Ecebolius Sophista CPol: Socrates Hist: Eccles: III: 13: Suid: Primus
movisse aliqua circa Rhetoricen Empedocles dicitur, præceptor
Gorgiæ Leontini, teste Quintil: III: 1: De illo dixi lib: 2: c: 12:
De Epaminonda Cicero Bruto c. 13. Ephialtes, Suid: in Ἀντίπατρῳ,
vide & supra lib: 2: c: 26: §: 2. nota b: Ephorus Cumanus Isocratis
auditor, cujus ὡς λέξεως, Strabo memorat, Confer si placet Vos-
sium de Hist. Græcis. Ephialtes, Suid: in Ἀντίπατρῳ. Epicurus ὁ
τῷ ὡς ῥητορικῆς jactavit se solum invenisse veram rationem elo-
quentiæ civilis. Φύσις γὰρ ὅτι κατ' ὅσον λόγους, πῶς ἔδειξεν,
Schol: Hermogenis p: 377: Eustemon, levis declamator sed dul-
cis, Sen: Controv: 1: Eriphylus Rhodius, Quintil: X: 7: è Cic:
Evagoras Lindius de cujus scriptis Suid: Evathlus, Vide infra in
Protagora. Eubulus, Suid: Eunoius, Suid: in Σαλλῳ. Euse-
bius Arabius Sophista, Suid: Eius μελέται, Photius Cod: 134. Euse-
bius Aphrodisiensis, Suid: Lacharis discipulus, id. ἀσχαδῆς.

Favorinus de quo vide Philostr: & quæ supra lib: 3: c: 3:

Geometres Rhetor, quem laudant Schol: Hermog: & Matthæus Ca-
mariota. Paulus Germinus Sophista, vide lib: 2: c: 26: §: 4: Glau-
cippus Hyperidis F: de quo memini lib: 2, c: 26, §: 10: Vide & Sui-
dam ubi de Glaucippo Hyperidis patre. Glaucus Sophista de quo
Philostratus. Glyco Spiridion (al: Scyridicus) Senecæ in contro-
versis & suafor: laudatur. GORGIAS Leontinus, de quo dixi
lib: 3: c: 26: ante num: VI: Τέχνη ῥητορικῆς scripsit, & comu-
nes tractavit locos, quorum meminit etiam Quintil: III: 1. Alius
Gorgias junior Rhetor, qui libros IV: Græce de figuris scripsit,
æqualis Rutilii Lupi, qui eum laudat p: 10: & in compendium misit,
adde Quintilianum IX, 2, & Nic. Fabrum ad Senecæ l: 1: contro-
verf: 4: p: 113: Grandaus Asianus declamator, Sen: Controversi: 2:

HARPOCRATIO Alexandrinus de cujus Lexico Rhetorico infra

c: 36: ubi & de aliis Rhetoribus hoc nomine. *Hegemon*, Schol: *Hermog: Hegesias* Magnesijs, de quo viri docti ad Longin: & *Agatharchides* apud Phot: p: 724: seq: Alius *Hegesias* Cyrenaicus *Ἡγεσίας* Cic: 1: Tusc: c: 34. *Hemclides*, Laërt: V: 64. *Hemclides* Lycius, Suid, in *Ἀψίτης* & *Νικητής*. *Hermagoras* Carion, de quo idem Suid: Laudatur in Rhetoribus Pithoei p: 45, 51, 108, 109, 290. sqq: & in Schol: ad *Hermog: Theodori* Gadareni discipulus, propriam in arte dicendi viam instituit quam plurimi sunt secuti, teste *Quintil. III: 1: Raras sententias dicebat, sed argutas & qua audirent diligenter penitus afficerent, securum & negligentem transcurrerent*, *Senec: Controversi: 14: Hermias* Alexandrinus, Suid: in *Ἡμαρτίμ*. **HERMOGENES** Tarsensis, de quo capite superiore. *Hero* Atheniensis, Suid: **HERODES** Atticus, de quo cap: 30: *Hierius* Atheniensis, Suid: in *Ἡμαρτίμ*. *Hierocles* Rhetor Asiaticus, Cic: Oratore c: 69. *Hieronymus*, Rufinus de compositione & metris Orat: p: 13 18: *De compositione & numeris & pedibus Orationis, ut Cicero dicit, isti scripserunt apud Græcos: Thrasymachus, Naucrates, Gorgias, Ephorus, Isocrates, Theodectes, Aristoteles, Theodotus Byzantius, Theophrastus, Hieronymus. Latine de numeris hi: Cicero, Victorinus, Eusebius, Terentianus, Varro, Probus, Charisius, Diomedes, Quintilianus, Donatus, Victor, Servius.* **HIMERIUS** Sophista, de quo c. 30. *Hippias* Eleus de quo dixi lib: 2: c: 23: §: 19: Meminit inter *ῥήτορας ἰστοράτους* scriptores *Quintil: III, 1: Hybreas*, *Seneca* in *suasor. & Controversiis*. *Hybreas* differtissimi viri filius, apud *M: Tullium* *Ciceronis* filium male causam agens memoratur ab eodem *Seneca* *Suasoria 8. HYPERIDES*, de quo lib: 2: c: 26: §: 10.

* *Joannis Itali* *ἡγεσίας* & *ἡμάρτιμ* MS: in Bibl: Vindob: Vide *Lambecium* lib: VII: p: 149. *Iphicrates* Rhetor & dux dē cuius scriptis *Meursius* in Bibl: Attica. **ISÆUS**, de quo lib: 2: c: 26: §: 6: *Isidorus* Pergamenus Laërt: VII: 34: **ISOCRATES** Atheniensis cuius artem Rhetoricam memorat *Quintil: III: 1: de illo* tū etiam de alio juniore hujus nominis dixi lib: 2: c: 26, §: 5.

Lachares, *Eustephii*, *Nicolai* & *Afterii* præceptor, Suid: *Leo* Alabandensis, id: *Leonas*, id: *Leonidas* Rhetor Christianus, ad quem *S: Nilus II: Ep: 291: editionis* *Allat: Lesbocles* Mytilenæus, *Strabo*, *Seneca* Rhetor & c: **LESBONAX**, de quo supra c: 30: **LIBANIUS**, de quo infra, lib: 5: *Licymnius*, Schol: Græcus Rhetoricor: *Aristotelis* p: 72: b: *Lollianus*, Suid: Schol: *Hermogenis*. *Lycophon*, Schol: Græcus Rhetoricor: *Aristote-*

Stotelis p: 62: b: LYCURGUS Atheniensis, de quo lib: 2: c: 26:

§: 7: LYSIAS Atheniensis, de quo lib: 2: c: 26: §: 4:

Major Arabius, æqualis Apfinis & Nicagoræ, sub Cæsare Philippo, Suid: & Schol: Hermogenis. *Manipulus* Grammaticæ artis & disciplinæ Rhetoricæ peritissimus, in Actis Archelai editis à præstantissimo Zaccagnio p: 23: Apud Epiphanium hæresi Manichæor: LXVI: T: 1, p: 672: est *Marfipus*, male ni fallor. MARCELLINUS Rhetor. de quo nonnulla lib: 2: c: 25: *Marcus* Rhetor Byzantinus sub Hadriano, Syncell: p: 350. *Marpsias*, Suid: *Maternus* Sophista, Xiphilin: p: 222: MATTHÆUS CAMARIOTA, de quo cap: superiore. *Maximus* Rhetor, Plutarchi æqualis IX, 4. sympo: *Maximi* Sophistæ Alexandrini μελέτας laudat Photius Cod: 135: *Maximi* duo, Byzantius Euclidis Pater, & alter Ephesius, Socrates f: 165. H: E: *Megus* sive *Magnus* Procopii Gazæi discipulus, vide hujus Epist: 13, 17, 50: *Melitus* Suid: MENANDER Rhetor, de quo capite superiore. *Meneches*, Rhetor Asiaticus, Cic: Oratore c: 69: *Metrodorus* Sceptius, Quintil: X: 7, è Cic: *Metrophanes*, Suid: & Scholiastes Hermog: MINUCIANUS, de quo capite superiore. *Miltiades* Rhetor, cujus mentio apud Senecam controvers: 25: *Mnesaeus* Berytius, cujus artem Rhetoricam & alia Suidas memorat: *Mnesaeus* Rhetor, id: in Νικαγόρας. *Mnesibæus*, de quo lib: 2: c: 26: §: 2: nota b: *Musonii*, de quibus ad Eunapium. *Myro* Suid: Rutilius Lupus p: 7, de figuris.

Nauicrates Hócratis discipulus, ut notavi lib: 2, c: 26, §: 5: Meminit Quintil: III, 6: *Neocles* Rhetor è quo definitionem Πειραχήματος affert Schol: Hermogenis p: 362, & ἐκδυμήματος p: 365: *Nestor* de quo Homerus, & Cic: Bruto c: 10, qui de Menelao etiam c: 13: de Ulyssæ c: 10. *Nicagoras* Sophista, de quo capite superiore, in Minuciano. *Nicanor* Sophista ineptus Philostrato memoratus in vita Damiani p: 605: NICEPHORUS BASILACA, de quo suprac: 30: *Nicephori Callisti Rhetorica MS. in Codice Regis Galliar: 3271, Montfauconus p: 70 Palæographiæ Græcæ. *Nicias* Lysiar adversarius, Clemens Alex: p: 626: *Nicetes* quem suo impetu Græcis valde placuisse scribit Seneca Suasoria 3: Confer quæ de Niceta Philostratus & viri docti ad Plin: VI, 6, Ep: & Quintil: de causis corruptæ eloqu: c: 15: *Nicocrates* Lacedæmonius, Seneca suasor: 2: *Nicolaus* è Myris Lyciæ, Lacharis discipulus & Procli, vide Marin: vita Procli c: 10: Suidam in Νικόλ. & Λαχάρης. *Nicolaus* Damascenus de quo Suidas, &

quæ supra l:3:c:11, in Peripateticis, *Nicomedes* Pergamenus Rhetor: auditor Chresti Byz: de quo Philostr: *Nicostratus* Macedo, de quo Suid: *Numenius* de cujus scriptis Suidas, pater Alexandri, de quo capite superiore.

Onasimus Suid: in ΑΨίτης & Ονάσις:

Palladius Methonæus, de quo Suid: Sophista cujus μελέτης laudat Photius Cod: 133: *Pammenes* Demosthenis studiosissimus, Cic: Oratore c:30: *Pamphili* τέχνη, Aristot. Rhetor. II: 23: Meminit & Quintil: III,6: *Pancratius* Suid: *Patroclus* Suid: in Ἀντίπατρο. *Paulus Germinus* Sophista, vide supr. l:2:c:26:§:4: *Pericles* de quo l:2:c:26:§:2: nota b: *Petrus* Rhetor. Anthologia Epigramm: f: 412: *Phaax*, Suid: Plutarch: Alcibiade p: 196: *Phadrus* Sophista ineptus, Philostrati vita Damiani p: 605: *Philiscus* Milesius, Isocratis discipulus, Suid: *Philistus* Naucratica, id: PHOEBAMMON, de quo capite superiore. *Phylax* Sophista ineptus, Philostrat. in vita Damiani p: 605: De *Pisistrato* Cicero Bruto c:7:10: *Pitheolaus*, Schol: Rhetor: Aristotelis, p: 62: PLATO in Gorgia Rhetoricam ut inutilem traducit, quod fecit etiam Agnon in accusatione Rhetorices & Athenodorus Rhodius atque in Gryllo Aristoteles, Critolaus quoque & Epicurus atque ex iis qui exstant Sextus Empiricus. De Platone confer Tzetzem Chil: XI, hist: 385. & Aristidem in Platonice Orat: pro Rhetorica. *Plutius*, Seneca suasor: r: POLEMO, de quo supra, c:30: *Poli* Gorgiæ Discipuli τέχνη, Plato Gorgia p: 462: T:1: edit: Serrani, Syrianus in Hermog: p: 18: & c: *Polycharmus*, Plutarch: VIII,6, Sympos: *Polycrates* Atheniensis qui Socratis accusationem scripsit, Suid: Quintil: III: 1: Ejus encomium in Thrasybulum, Schol: Græcus Rhetor: Aristot: p: 48: *Polyenæus*, Suid: in Ἀντίπατρο. *Proaresius* Sophista, Christianus, Athenis docuit sed lege lata à Juliano ne Christiani liberalium artium doctores essent, quum sibi specialiter Imperator concederet ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit ut narrat S. Hieronymus in Chronico. Præceptore eo usi sunt S: Basilii Cæsar: & Gregorius Nazianzenus teste Sozomeno VI: 16: Scripsit inter alia *Roma* encomium, ob quod statua ipsi posita ex ære cum hac inscriptione ἡ βασιλεύσαυς ἑώρα τῷ βασιλεύοντι τὸ λόγιον. Plura de eo dixi ad Eunapium. Nunc solum referre juvat Nazianzeni Epigramma quod defuncti præceptoris sui honori scripsit & nuper admodum in Anecdotorum suorum Græcorum limine Clarissimus Vir Lud:

Lud: Antonius Muratorius vulgavit Patavii 1709: 4: è Codice Ambrosiano & Mediceo.

Μηκέτι κεκοπή μεγαλ' εὐχέο, ἢ ἡμῖς ἐστὶν
 Ἡελίς τὸν θένοντα φέρειν δαίδα.
 Οὐδὲ προαιρείς ῥήτην βροτὸν ἐρίκειν
 Ὃς ποτὶ δέπτοις κόσμον ἔσσεις λόγοις.
 Βροτὴν Ἀτθίς ἐνακε, ἐόκτυαν, ἀλλὰ Σοφιστῶν
 Πᾶν ἄνθρωπον ὑψιλόγων εἶκε προαιρείων.
 Εἴξε μὲν, ἀλλὰ μιν ἔχε μόνον φθόνος· ἐκέτ' Ἀθλῶν
 Κέδιμω ὦ νεότης, φέρετε κεκοπήν.

Prodicus Ceus, quem Isocrates audivit de quol: 2: c: 23: §: 41: scripsit πῶς ῥητορικῶς ut colligas etiam è Quintiliano III, 1. qui locos communes eum tractasse refert. *Protagoras Abderites*, quem Isocrates audivit. De eol: 2. c: 23: §: 28: Ab hoc, decem millibus denariorum didicisse artem quam edidit Rhetoricam dictus est Evathlus teste Quintiliano III, 1: Vide & Gellium V: 3: & 10: *Puton* apud Senecam Controv: 3: an Plution? *Pytheas* Pythias Rutilio Lupo de figuris p: 3: 4. *Pythion* Byzantinus, Tzetz: Chil: VI: hist: 38: & ad Suidam Clariss: Neocorus.

Quadrantus Rhetor: Aristid: T: 1: p: 597. sq:

Sabinus Zeugmatensis, Suid: in Σαβ: & Σεργίῳ. *Sallustius Atheniensis* de quo ex Damascio idem Suidas. *Sardea* [ὁ Σαρδῖαν] in Schol: ad Hermogenem & à Matthæo Camariota memoratus. *Serapio*, Suid: Σαρρατ. Alius Serapio Alexandrinus junior de quo Porphyrius in Plotini vita c: 7: *Sergius Zeugmatensis*, Aphthonii F. SEVERUS Alexandrinus de quo supra c: 30, & 31: *Sextus* de quo Epigramma:

Εἰκὼν ἡ Σέξτης μελετᾷ, Σέξτις δ' ὁ σὺν πα
 ῥητορὶ τῷ εἰκὼν, ὃς ῥητορὶ εἰκὼν εἰκὼν.

Abyntius, Theodectis Phaselitæ servus, primus fervorum artem oratoriam professus, Suid: *Siricius* Neapolitanus, Sophista, Andromachi discipulus, Suid: in Σιρίκιῳ ubi ejus μελέταις & ποσθημασμάτων commemorat. SOPATER qui Διαίρεσις ζητημάτων & in Hermogenem scripsit, de quo c: superiore. *Sophilus* Rhamnusius, Sophista, Antiphontis pater, Plutarch: in vitis decem Rhetorum. *Sofiscates*, Rutilius Lupus de figuris p: 3: & 10: *Sofus* Sophista ineptus, Philostrat: vita Damiani p: 605: *Soterus* Sophista ineptus Philostrat: eodem loco. *Strato* Isocratis discipulus Laërt: V: 61: *Stratocles*
 Rutil

Rutil: Lupus p. 3: & 12: de figuris. *Superianus*, Suid: in Μητροφάνης & Συμφανός. SYRIANUS qui in Hermogenem scripsit, de quo c: superiore.

THEMISTIUS, de quo infra, libro V. *Themistocles*, Cicero Bruto c. 7. 10. Aristides, Schol. Hermog. &c. **THEO** Alexandrinus, de quo capite superiore. *Theodectes* Isocratis & Aristotelis, qui ei Oratoriz artis libros quos ederet (teste Valerio Max. VIII. 14. 3) donavit, discipulus. Meminit Cicero, Rufinus de compositione Orat. p. 316, 318. Quintilianus II. 15. à quo (Gorgia) non differis *Theodectes* frons ipsam id opus est quod de Rhetorice nomine ejus inscribitur, frons creditum est, Aristotelis, in quo est, finem esse Rhetorices, ducere homines dicendo in id quod a se velis. Vide Menag. ad Laërtii V. 24 & Aristotelem ipsum III. 9. Rhetor. & libro Rhetor. ad Alexandrum c. 1. *Theodorus* Byzantius, supra in Hieronymus Rufin. de compos. Ex iis quos Plato λογοδαΐδης appellat. Quintil. III. 1. **THEODORUS** Cynopolita de quo supra c. 30. *Theodorus* Gadareus qui se maledit dici Rhodium, in qua insula Tiberius Cæsar studiose eum audisse dicitur teste Quintil. III. 1. De illo Nic. Faber ad Senecæ Sualor. 3 p. 28. ubi Tiberii Theodori mentio. Auditor quoque ejus Hermagoras de quo supra, Val- lius item Syriacus, cujus meminit Seneca controvers. *Theophrastus* quem de Rhetorice diligenter scripsisse Quintil. III. 1. Vide quæ de illo supra lib. 3. c. 9. *Theopompus* Chius, Isocratis discipulus, de quo Vossius in Hist. Græcis. *Theramenes*. Vide supral. 2. c. 26. § 2. nota b. Isocratis præceptor fuit ut notavi ib. §. 1. *Thebesius* Rhetor, quem Cæsaræ audire Euzoius & Gregorius Naz. teste Hieron. lib. de Scriptoribus Eccles. Illius Nazianzeni Epigramma quo eum defunctum decoravit extat in Anecdotis Græcis Clariss. Muratorii p. 3. Sed quod forte utramque disciplinam professus esset, inferebatur eis Θεωπέσιον Γραμματικόν, est autem hoc:

Κι, αἰ, καὶ τὸ δάνες, φθονεῖν δὲ σε μοῖρ' ἐκάλυψεν

Θεοπέσιε φθιμένε δ' ἀφθιτόν ἐσι κλέει

Ἀρτίτοις ἐπέεσι τόσους βρούς, ἢ δ' ἐβρούς

Ἄττις τίς ποτ' ἐμὴς δόξαν ἔχει σοφίης;

Thrasylus, Suid in Ἀντίκατε. *Thrasymachus* Chalcedonii τέχνη. Cic. Oratore c. 12, inter primos qui arte quadam verba vinxerunt, c. 13. adde c. 52. Rufinum de compositione Orat. p. 318. 319. Quintil. III. 1. qui communes tractasse locos observat. ejus ὑπερβαδοντας memorat Plutarchus l. 1. sympos. c. 2. p. 618. D. *Thucydides* Periclis adversarius de quo lib. 2. c. 26 §. 2. nota b. uti de aliis hujus nominis l. 2. c. 25. Vide & de utroque Thucydide Ciceronem Bruto c. 7. & 11. **TIBERIUS** de quo capite superiore *Timarchus*, Rutil. Lupus p. 12. de figuris. *Tissas* Syracusanus, quem Isocrates audivit. Vide supra, in Corax. *Troilus* Sideres, Socratis Scholastici præceptor. Vide eum lib. 1. c. 12. & lib. 7. c. 27. 37. Valef. p. 204. ad Sozom. Ex hujus Troili prolegomenis MSS. Rhetoricæ, locum de Gorgia affert Langbænius ad Longin. p. 17. edit. Tollii.

Ulpianus, Laodicensis Suid. **ULPIANUS**, Demosthenis enarrator, de quo infra lib. V.

Xenophonis τέχνη ῥητορικῇ. Pollux VI. 33.

Zacharias, Evagr III. 7. *Zeno* Citieus junior à quo *Lysia* Orationes illustratas fuisse memorat Suidas. Zenonis præcepta maxime secutum se testatur Sulpitius Victor in institutione Oratoria ad Silonem generum. Laudatur & Zeno Rhetor, à Scholiastis Hermog. *Zopyrus* Clazomenius. Quintil. III. 6. *Zosimus* Gazæus qui in *Lysia* Orationes scripserat, teste Suida.

CAPUT

CAPUT XXXIII.

De JULIO POLLUCE & Pto- lemæo Aſcalonita.

Julii Pollucis ætas & scripta. 1. MSi Codices & editiones Onomastici. 2. alii Polluces. 3. Index scriptorum à Julio Polluce allegatorum. 4. Ptolemaus Aſcalonita. 5. Ejus περὶ ἀποθεῶν λήξεων, & MSi Gudiano. 6.

I.

JULIUS POLLUX Naucratis Ægyptius, à Patre suo in Criticis bene eruditus, cæterum discipulus Adriani Sophistæ, & Antipatri Hierapolitani præceptor à Commodo Imp. cui vocem α) & ingenium suum probaverat, jussus Rhetoricam docere Athenis, non caruit detractoribus, ex quibus nota sunt Luciani β) Athenodori γ) & Philostrati in ipsum jacta scommata. Annos duodecexaginta vixit, & scriptis pluribus inclaruit, è quibus perierunt Διαλέξεις sive Λαλιαι, Dissertationes, & Μελέται Declamationes, quarum has ut parum Atticeas Philostratus, qui fragmenta quædam illarum servavit, illas ut pueriles Athenodorus perstrinxit. Εἰς Κόμοδον Καίσαρα Πηδάλου Θ. Oratio in nuptias Commodi Imp. Ἰωμωκὸς λόγος, Law urbis Roma. Σαλπικτὴς ἡ ἀγωνιστικός. Τυβίκεν, sive certamen Musicum. καὶ Σωκράτους Accusatio Socratis, καὶ Σινωπίων, Contra Sinopenſes. Παναθηναίων Θ. Oratio in conventu totius Græciæ habita. Ἀρκαδικὸς, ad Arcades sive in laudem Arcadum oratio, quæ universa Suidas commemorat. Ἀρκαδικὸν in Budensi Bibl. adhuc superſuisse Geſnerus annotavit. Sed merito gratulantur sibi Græcarum litterarum studiosi, quod ætatem tulit eidem Suidæ memoratum Pollucis Ονομαστικόν, sive Vocabularium in decem libros distinctum, & Commodo Cæsari, adhuc admodum adolescenti (certe patre M. Antonino adhuc superſtite) inſcriptum, quo per rerum classes progrediens ex omni scriptorum genere synonymas voces phrasæque ad delectum & copiam, Græcæ dictionis parandam colligit. Laudatur hoc Onomasticon à Tzetza Chil. VII. hist. 145. & Balsamone ad can. 70. Epistolæ S. Basilii, ut alios junipres jam omittam.

Qqq

II.

α) Philostrat. de Sophist. p. 193. Μελιχρῆ τῇ Φωτῇ βασιλεῖα Κόμμοδον δέλεας τὸν Ἀθηναῖον θρόνον παρ' αὐτῷ ἔρατο.

β) Lucian, in Rhetorum præceptore, confer Scholia Græca ad Lucian. T. 2. p. 33. 34. Sunt etiam viri docti qui Pollucem perstringi putant in Luciani Lexiphane. Vide Grævium notis ad Lucian. T. 1. p. 999 & Kuhnium præf. ad Pollucem, Sed hoc multis argumentis præf. erudita ad eundem Pollucem refellit clariss. Hemsterhusius.

γ) Athenodorus apud Philostratum p. 194. & Philostratum p. 195.

II. Editiones *Græcæ* tres viderunt lucem, prima Aldi, dicata Helix Capreolo Brixiano, Venet. 1502. fol. Altera Bernhardi Juntæ cum præfat. *Græca* Scipionis Carteromachi, Florent. 1520. fol. adjuncto Stephano Byz. Tertia Basileensis ex Jo. Oporini officina A. 1536. 4. cum indice auctorum & præfatione Simonis Grynæi. *Latina* unica, prodit Basil. 1541. 4. a *Rudolpho Gualthero* Tigurino admodum adhuc adolescente composita, & absente illo, neque emendatis *Græcis* codicibus uso, non satis emendate excusa. Quare ejus sæpe puduisse se scribit ipse in litteris quadragesimo fere anno post exaratis. Ejusdem Gualtheri observationes in obscuriora Pollucis loca ib. 1542. 4. *Græcolatina* extant duæ, una *Wolfgangi Seberi*, qui ad *Græca* castiganda duobus MSS. Palatinis atque Augustano & notis Frid. Sylburgii usum se esse testatur, & *Latinam* Gualtheri versionem locis variis emendavit, notas denique eruditæ & indices meliores addidit, versionem accuratius examinandæ peculiarrem se aliquando operam addicturum pollicitus. Francof. apud Wechel. 1608. 4. Altera luculentissima illa *Wetsteniana* Amst. 1706. fol. curantibus præclaris viris Jo. Henr. Lederlino & Tiberio Hemsterhusio. In hac 1) *Græca* longe emendatiora & integriora exhibentur ope variorum Codicum MSS. præcipue illo Demetrii Chalcondylæ, qui jam servatur Antverpiæ in Collegio S. I. deinde præstantissimo Isaaci Vossii (quem laudat hic notis ad Catull. p. 53. ac Var. Obs. p. 101. 116. & alibi) tum castigationibus quas Salmasius è Codd. Palatinis, H. Valesius è Strauchii & Falckenburgius ex alio Codice libris suis adscripserant, & emendationibus Guil. Canteri. 2) *Latina* versio ex Seberi editione sistitur, cujus præcipui navi in notis castigantur. 3) Numero capitum servato libri singuli in minores etiam subdividuntur sectiones. 4) Singulis paginis subiciuntur præter Seberi notas inediti ante commentarii Virorum doctissimorum *Gothofredi Jungermanni*, 5) Palatino & Caroli Labbei codice usi, & cujus eruditum specimen animadversionum in Pollucem A. 1675. 12. Argentorati prodierat, *Joach. Kubnii*; tum notæ laudatorum duum virorum Lederlini usque ad septimum & ad tres posteriores Hemsterhusii. Præfationes etiam novæ superioribusq; editionibus præmissæ, & indices longe locu-

- 4) Hic MS. servatur etiam in Bibl. Gymnasii Schleusingensis. Pollucis editiones moliti præterea sunt Bonav. Vulcanius, ut ipse testatur præf. ad Isidori Origines, tum Melch. Schmidius Græcarum litterarum Professor in Academia Helmstadensi. Vide Tenzelii dialogos menstruos A. 1692. p. 982. Henr. Valesius singulari studio illustrare instituit capita Pollucis quæ Renip. Atheniensem spectant, ut discas è Jac. Gronovii V. cl. præf. ad Valesii notas in Harpocrationem.

Iocupletissimi vocum Græcarum & scriptorum quos Pollux laudat, auctore *Stephano Berglero* Transylvano, Græce & Latine insigniter erudito subjuncti sunt, è quibus alterum illum scriptorum hoc loco subungere congruens instituto meo ratus sum.

Codices MStos Pollucis quinque vel plures etiam servat Bibliotheca Medicea, quinos etiam Parisiis in Bibl. Regia inspexisse se refert *Lederlinus* præf. ad Pollucem, ubi specimina quædam Var. lectionum ex illis exhibet, quemadmodum & alias cum *Kuflero* communicatas *Hemsterhufius*, neq; enim iisdem ad editionem ipsam *Onomastici* uti licuit.

III. Fuere & alii Polluces veterum scriptis memorati ut 1) Pollux ejus obitum luget *Herodes Atticus* apud *Lucianum* in *Demonacte* T. i. p. 865, 866, is ipse videlicet de quo *Philostratus* in *Herodis* vita p. 557. 2) *Julius Pollux Christianus*, scriptor *Historiæ Physicæ* in *Hexaemeron* & *Chronici* sive *Ecclesiasticæ Historiæ* ab *Adamo* usque ad *Gratianum Augustum*, quæ MS. fuit in Bibl. Palatina, & in aliis Bibliothecis etiam Germaniæ occurrit, Vide de Codice Bavarico *Gretserum* de cruce pag. 2701. De *Schleusingensi* *Ludovicum*. Loci Græce producunt *Lambecius* ad *Codinum* p. 141, 143, 163, & *Fabrotus* ad collectionem constitutionum *Ecclesiasticarum* *Balsamonis* p. 1379. 3) Pollux *Episcopus* provinciae *Libyæ* ejus mentio apud *Epiphanium* T. i. p. 874. 4) Pollux ad quem *Libanii* *Epistola* l. i. 38, ubi eum ab eloquentia & eruditione celebrat. 5) Pollux servus apud *Josephum* p. 653. Omitto Pollucem *Castoris* fratrem de quo in fabulis, quem à pollendo vel pollucibilitate dictum scribit *Fulgentius* l. i. *Mytholog.* c. 2.

IV. AUCTORUM A JULIO POLLUCE IN ONOMASTICO LAUDATORUM INDEX.

Achæus ἐν Ἰριδί x. 157.

Æschines II. 82, 126. VI. 20, 37.

VIII. 72. IX. 42.

Æschines Rhetor II. 196. III. 35,

146, 147, 148. VII. 37.

ἐν Κησιφῶντι @ VII. 20 : x. 10.

Τιμαρχὸς κατηγορῶν VII. 34.

Æschines Socraticus II. 56, 84. VII.

150.

ἐν Ἀξιόχῳ VII. 135.

Ῥίνωνι VII. 103.

Æschylus II. 100, 125. 196. V. 47.

VI. 23, 40, 46, 80, 161. VII.

40, 51, 60, 61, 78, 167, 177, IX.

156. X. 44, 46, 132, 180.

ἐν Ἀρχαίμενονι IV. 110.

Δικτυαρχοῖς VII. 35.

ejus *Εὐμῶνιδες* IV. 110.

Θαλαμῶντι VII. 122.

ἐν Κερκύονι x. 175.

Κήρυξι IX. 136.

Κήρυξι Σατυρικοῖς x. 186.

Ξανθεῖαις x. 117.

ejus *Προμηθεὺς πυρκαεὺς* IX. 156

x. 64.

Σισύφῳ x. 20, 77.

Φονίσταις VII. 91.

Φρυγῇ ἢ Λύτριοις VII. 131.

Ῥις Ψυχαγωγῶις x. 10.

Ψυχῶσφις IV. 130, vid. not.

Agias Comicus III. 36.

Aglosthenes IX. 83.

Alcaeus II. 157. VI. 107.

ἐν Γανυμήδι VII. 23.

Ἐνδυμῶνι IX. 53.

δωτέρῳ βιβλίῳ μελῶν IV. 169.

δωτέρῳ μελῶν x. 113.

Qqq 2

- ἐν Πασιφάγῃ x. 11.
Alexis II. 14. 23, 64, 112, 149. III.
 41. IV. 182. VI. 35, 38, 45,
 104, 168, VII. 35, 113, 161,
 x. 111. Ejus Ἀμφωπῆς VII.
 20. x. 175.
 ἐν Ἀσκληποκλείδῃ x. 107, 108.
 Βωμῇ VII. 72.
 Γυναικοκρατία IX. 44.
 Διδύμοις IX. 153.
 Δρωπιδῇ x. 120.
 Ἐκπωμαππίς VII. 190.
 Καλασίριδι x. 18.
 Καντοῖς VII. 166.
 Λέβητι VI. 65.
 Λόκαδι x. 144.
 Λημνία x. 100.
 Ποιητεία IX. 153.
 τῇ Σπονδοφορικῇ x. 111.
 ejusdem Σάρακ x. 130.
 Ταράντιος x. 21.
Amiphtas II. 200. III. 48.
 ἐν Κοινῇ x. 171.
 Μυχοῖς VII. 100.
 τῇ Σαπφοῖ IX. 138.
 Σφενδόνη IX. 96. x. 144.
Amphis. ejus δῶμα Ἀλεξίτεια VII.
 17.
 Ἀλκμαίωνι x. 170.
 Ἀμπλαγγῇ VII. 170. IX. 88.
 ejus Κονάτης VII. 125.
 Κυβόπῃς VII. 203.
Anacreon II. 103, III. 49. IV. 61.
 v. 76, 96. VI. 22, 23, 107.
 VII. 172, 177. x. 70. Ἴων καὶ
 ποιητῆς αἰὲρ III. 98.
 Ἀναξαφῇ ἢ ἐν Ἀκροπόλει αἰσθημάτων
 ἐπ' Ἀλκιβιάδῃ ἀρχοντῇ x.
 126.
Anaxandrides II. 166. V. 16. VI.
 43, 161.
 ἐν Ἀρχίλῃ IX. 59.
 Ζωγραφοῖς ἢ Γεωγραφῶς x. 59.
 Κισσικεῖα X. 172.
Anaxilas (& **Anaxilaus** II. 34.) II.
 27. 29. VII. 53. (**Anaxilas**
Rheginus v. 57.)
 ἐν Βοτρυδιῶνι x. 190.
 Γλαύκῃ IX. 29.
 Λατρεσίῃ VII. 167. x. 46.
Anaxippus ἐν Κισσικεῖᾳ x. 94.
Andocides II. 58.
Androtion VII. 121.
Anthippus Musicus IV. 78.
Antileon II. 151.
Antimachus Poëta II. 178.
Antiochus v. 99.
Antiphanes v. 98. VII. 52, 199.
 IX. 99.
 ἐν Ἀρχοῖς VI. 54.
 Ἀθῆμαι x. 62.—
 Ἀλιδουμένη IX. 29.
 Ἀπκαρπερῶνι x. 138.
 Ἀυτοέρωνι x. 152.
 Ἀφροδίτης γαστρί x. 84.
 Βοιωτία x. 88.
 Βομβυκίῃ x. 179.
 Βυζίριδι x. 65.
 Βυζαντίῳ VII. 170.
 Ἐυθυδικῷ x. 107.
 Κοροπλάτῳ x. 103.
 Κυβόπῃς x. 137.
 Κύκλωπι IX. 88.
 Λόκαδι VI. 66.
 Μελέαρχῳ x. 73.
 Μηδείᾳ VII. 57.
 Μίδωνι x. 152.
 τῇ Μέλῳ VII. 211.

ὁ Μύσθ x. 67:

Ὀβελίμ x. 21:

Ὀρφεῖ x. 172:

Παρασίτ x. 106:

Σαπφοῖ VII. 211:

Τῆς Σκυθίας VII. 59:

Σκυθίας ἢ Ταύροις x. 168.

Στραπώτ x. 48:

Τραυματία IV. 183, X. 46:

Φάων VII. 192; X. 40:

Φιλίσκω x. 176:

Antiphon I. 34, 98: II. 7, 13, 41, 57,

58, 76, 109, 119, 120, 123, 128

129, 196, 214, 223, 224, 228,

230: III. 63, 113: IV. 9, 47,

164, 176: V. 141, 145: VI.

163, 169, 183, 196, VII. 169,

189: VIII. 21, 24, 68, 103:

IX. 13, 26, 53: (ἐν τῇ περὶ Ἀλη-

θείας VI. 243. vid. not.)

Antisthenes V. 65:

ἐν Προτρεπτικῇ VI. 98: X. 68:

Anyte Tegeatis, ejus epigramma
V. 48:

Apollodorus Carystius ἐν Ἀμφι-
εῶν X. 161:

Ἀντιπροτρεπτικῇ x. 138:

ἐν Διαβολῇ x. 154:

τῇ Ἐνί x. 152.

Apollodorus Gelous. Ejus Gramma-
τῆς Ἰδιοτικῆς IV. 19: VII. 190. X.
93.

ἐν Ψευδαίστη x. 138:

Araros VI. 43:

ἐν Κανεί VII. 65:

Aratus ἐν τῇ Ἰατρικῇ II. 38.

Archilochus I. 132: II. 27, 34, 193,

VI. 80, 187, VII. 41, X. 27,

135, 160. vid. x. 141.

Archippus III. 54, 154: VI. 174:

VII. 148:

ἐν Ἡρακλεῇ καμῶντι IX. 72, X. 169:

IX. 90, VII. 16, 28: X. 29:

Πλάτῳ VII. 63: X. 136:

Ρίγῳ II. 183: VII. 199, X. 177:

Aristeas ἐν Ὀρφεῖ IX. 43:

Aristogiton ὁ ῥητωρ X. 111.

Aristomenes VI. 167:

ἐν Γόρῳ VII. 211.

Διονύσιον ἀσκητῇ III. 150:

Aristophanes I. 13, 79, 83; II. 5, 6,

13, 18, 20, 28, 32, 34, 39, 41,

42, 56, 57, 59, 65, 67, 75, 76,

79, 89, 94, 100, 108, 109, 111,

125, 150, 154, 160, 180, 189,

199, 212, 228, 231, 233: III.

25, 42, 48, 70, 92, 140, 146,

153, IV. 18, 63, 64, 67, 106, 115,

121, 163, 172, 181, 182, 187, 188

V. 91, 96: VI. 9, 11, 12, 14, 19,

20, 24, 33, 41, 43, 47, 49, 56,

60, 62, 65, 79, 80, 86, 91, 99,

100, 110, 125, 151, 158, 160,

161, 163, 165, 167. VII. 7, 22,

26, 28, 29, 32, 34, 37, 39, 40,

49, 60, 64, 67, 70, 93, 99, 100,

108, 138, 139, 141, 143, 144,

148, 150, 161, 162, 166, 170,

177, 187, 190, 194, 195, 196,

100, 210, VII. 11, 28, IX. 25, 52,

153, 154, 161: 162: X. 27, 60,

63, 75, 135, 153, 167, 187.

ἐν Ἀγωνισταῖς VII. 168.

Διολογικῶν I. 79: IX. 63,

89: X. 24, 25, 104, 116,

118:

Ἀκιστρίαις IV. 125.

Qqq 3

- ἐν Ἀμφιάρῳ II. 176, VII. 164, 181: X. 40, 92, 180.
 Ἀναγύρε VII. 164, IX. 64, 72: X. 54, 55, 76, 57, 114.
 Ἀσκληπιός non est Comœdia Aristophanis, ut Seberus cum interprete videtur accepisse, sed Plutus ibi dicitur Ἀσκληπιῶν visum recipisse II. 59.
 Ἀχαρνέες VII. 24, 164, X. 35, 68, 71, 72, 91, 92, 94, 95, 110, 111, 116, 121, 136, 164, 168:
 Βαβυλωνίαις IX. 186: IX. 18, X. 38, 85, 152, 173.
 Βατρῆχοις VII. 83, 175, IX. 64, 90, X. 14, 17, 38, 48, 120, 148:
 Γεωργοῖς VII. 201, IX. 69: X. 69:
 Ἡῒα IV. 180: VI. 69: VII. 125: IX. 39, X. 61, 74, 104, 173.
 Ἡρυπάδῃ IV. 181, VI. 111: VII. 7, 117, 149, 176, 181. X. 59, 75, 91, 92, 160, 169, 170:
 Γλαυκῇ III. 43:
 Δαίδαλῳ VII. 100, 117:
 Δαιτυλέει VII. 153: 168, 176, 181: IX. 88: X. 32, 93, 109, 119, 158, 172.
 Δαιναῖσι VII. 159, X. 26, 39, 127, 130:
 Διονυσίῳ X. 33:
 Δράμασιν ἢ Κενταύροις IX. 36, 53, X. 79, 71, 185, (sed VII. 24: ἢ Κενταύροις est.)
 ἐν Δράμασιν ἢ Νίσει X. 119, 166, 185:
 Εἰρήνῃ X. 101, 188:
 Ἐκκλησιαζέσσης IX. 58, 92: X. 12, 31, 80.
 Ἑρώσι VII. 15, 16, 21, 133, 167 X. 61, 78, 112, 173.
 Θεσμοφορίαζέσσης IV. 19, 100: VII. 66, 95: IX. 36, 69, 131: X. 58, 137, 140, 151.
 Ἰππιδέτι II. 175: IX. 154: X. 96, 104:
 Κωκάλῳ VII. 162:
 Λημνίαις VII. 139, 152, 166: IX. 126: X. 25:
 Λυσιγέρτῃ VII. 113: IX. 36: X. 32, 37, 59, 159.
 Νεφέλαις IX. 136: X. 47: 113, 156, 168:
 Νήσις VI. 45, 104. (dubium an ipsius Aristophanis sit IX. 89.) X. 47.
 Οἰκασί IX. 60: X. 73, 84, 101, 144, 159, 172, 173.
 Ὀρνισί X. 36, 86, 171:
 Πελαργίς VII. 105: X. 174:
 Πλάτῳ VII. 71, 115. IX. 101, 139, X. 48, 103, 155:
 Πολυέδῳ IX. 31, 130: X. 45.
 Προαγῶνι X. 44:
 Σκλιναῖς καταλαμβανούσας VII. 157, 202: X. 28, 67, 106, 114, 144, 147, 172:
 Σφηρί II. 199: VII. 59, 105, 176, 181, IX. 89. X. 22, 101, 182, 183:
 Τελωνισαῖς VII. 149: X. 47, 88, 93, 98, 101, 112, 151, 173.

- ἐν Τελμοστέδῳ VI. 83, X. 72, 80;
82.
ΤριΦάληπ IX. 90. X. 121, 151,
162.
Φαινῶσαις VII. 199. X. 17, 119,
155.
Ὠρεαίς VII. 13, 187, 160.
Aristophon ἐν Διδύμοις ἢ Πυραύλῳ
IX. 70.
Aristoteles I, 213, II. 68, 86, 93, 94,
95, 99, 135, 144, 220, III. 17,
IV. 56. V. 38, 40, 52, 68, 75.
VI 16, 31, VIII. 63. IX. 62, 87.
ἐν τοῖς περὶ Ζώων VI, 52:
περὶ Ζώων ἱστορίας ἐν τῷ ὀγδόῳ X:
184.
περὶ Ζώων ἐν τῷ τρίτῳ X. 139.
ἐν Κυρραῖῃ IX. 62.
Πολιτεία Ἀκραγαντίνων IV, 174,
IX. 80.
Ἀργαίων X: 179.
Ἱμεραίων IV. 174:
Ὀρχομενίων X. 165:
Σικυνωσίων IX. 77:
Ταρασπίνων IX. 80:
Aristoteles aut Theophrastus ἐν τῷ
περὶ μετεώρων VII. 99:
Aristoteles & Theophrastus ἐν Φυ-
σικοῖς X. 170:
Arrianus, ejus versus II, 180:
Axionicus ἐν Χαλκιδικῇ X. 122:
Callias II. 101, 102, 186: II, 25:
IV. 9.
ἐν Κύκλωψι VII. 105, 116:
Πεδήτης VII. 113:
Callimachus V. 96. IX. 72, X. 153,
156.
Callisthenes ἐν Ἀποφθρίγμασι IX.
93.
Callistus Comicus II, 112.
Cantharus IV, 61.
Cebes III. 95.
Cephisodorus IV. 173, X. 126.
ἐν Τροφώνῳ VII. 40, 87.
τῷ X. 110.
Cercidas III. 27.
Chionides ἐν Ἡρώσι X. 43.
Clearchus II. 185. Solensis Aristo-
telis discipulus II. 146. vid.
164.
Cleon ἐν δότῳ μελῶν X, 113.
Clonas, ejus νόμος αὐλητικὸς IV.
79.
Columnæ Atticæ X, 97.
Comici V. 97, 101, & alibi.
Recentiores VI, 18.
Siculi IV. 173.
Comœdia Media VII. 162.
Nova III. 74, VI. 90.
Vetus VII. 190.
Coricus & Erastus, eorum ad Pla-
tonem Epist: X. 150.
Craterus ὁ περὶ ψηφίσματα συναγών
VIII. 126.
Crates IV. 183. VI 79, 161, VIII. 26.
ἐν Γείποι VII. 179, 204. X.
118.
Ἐορταῖς VII. 92.
Ἡρώσι III. 155. X. 90, 175.
Θηρίοις VI. 53.
Λαμία IX. 62,
Παιδιαῖς IX. 114.
(Παρακατωθήκη IV. 173. vid:
not.)
Σαμίσις VII. 63.
Τόλμαις IX. 53. X. 54.
Cratinus II. 7, 10, 17, 28, 43, 49, 78,
124.

- 124, 153, 188, III, 14, 64, 75,
 80, 92, 106, IV, 184, V: 68,
 VI. 12, 21, 23, 26, 61, 65, 81,
 86, 161, 163, VII, 28, 31, 37,
 39, 41, 88, 107, 142, 161, 179,
 VIII, 31, IX, 98: X, 64, 143,
 186.
 ἐν Βασίλει X, 82.
 Διονυσιαλεξάνδρῳ VI. 18, VII. 28,
 122, 159, 198, X. 25, 34,
 140.
 Ἡρώσι X, 64.
 Θραΐταις IX. 91. X. 67, 160.
 Κλεβελίταις X. 105, Κλεβελί-
 τῃ est VII. 41.
 Μαλθακοῖς VI. 106, VII. 174
 X. 50.
 Νεμέσῳ X. 177, 186.
 Νόμοις VI, 68, VII, 86.
 Ὀδυσεῶσιν VI 68, 69, X, 32.
 Παρόπταις X, 16.
 Πλάτῳ II. 61.
 Πυτιῇ X, 58, 67, 70, 184.
 Σερφίοις VII, 69. Σερφίοις est
 X. 156.
 Τροφάνῳ VII. 103. X. 115.
 Χείροσι VI, 98, VII. 211, X, 186
 Ὠραίς VI. 18, VII. 164, IX. 131,
 X, 40, 76.
 Cratinus junior ἐν Ὀμφάλῃ VII, 58.
 ἐν Ἰπποβολιμαίῃ VII. 211.
 Critias II. 58, 148, 122, 196, III.
 116, IV. 63, 165, VI. 31, 38,
 153, 194, 195, VII. 78, 91,
 108, 154, 177, 179, 196, 197.
 VIII. 25, IX. 17, 161.
 ἐν Ἀπαλῇ VII. 31.
 Πολιταῖς VII, 59.
 Criton ἐν Αἰτωλοῖς IX, 15.
 τῇ Μισσηνίᾳ X. 35.
 Ctesias II, 60, V 41.
 Demades VII, 104.
 Δημοπράτῃ X, 23, 24, 36, 39, 46,
 74, 79, 81, 84, 86, 89, 93, 103,
 105, 108, 114, 130, 135, 137,
 150, 157, 169, 170, 171, 182.
 Eorum ratio exponitur 96,
 97.
 Democrius Chius (Musicus) IV,
 65.
 Demosthenes I, 94, 161. II, 14, 33,
 54, 58, 59, 64, 111, 112, 121,
 122, 124, 128, 129, 151, 200,
 207, 234. III, 28, 30, 58, 59,
 61, 81, 83, 84, 89, 91, 125, 141,
 143. IV, 19, 163, 166, 167,
 171. V. 89, 134. VI, 8, 9, 37,
 91, 101, 124, 130, 143, 153,
 183. VII, 130, 159, 160, 161,
 197. VIII, 23, 26, 28, 30, 64,
 69, 72, 33, 114, 134, 136, 137,
 140. IX. 29, 52, 63, 92, 136,
 138, 155, 157, X, 13, 16, 13,
 192, συνάγχευ εἰλημμένῳ VII,
 104.
 ἐν τῇ Πηγαδουμνίᾳ πρὸς Ἀρισ-
 τάρχη X, 155.
 τῷ Ἑρωπῳ III, 144. ubi dis-
 putatur an illius sit.
 τῷ κατ' Εὐέργει καὶ Μητισβίλῃ
 VII, 118.
 τῷ κτ' Κόραν X, 62.
 τῷ κτ' Μεδοντῳ VII, 53.
 (νόμον χρῆσαι) VIII, 100.
 τῷ κτ' Ολυμπιάδῃ VII, 192.
 IX, 39.

- ἐν τῇ συμβουλευτικῇ περιουσίᾳ
 VI: 143.
 ἐν τῇ ποιητικῇ K: 71:
 ἐν τῇ φερμαίνοντι περιουσίᾳ IX:
 47:
 Dinarchus III: 27, 81: IV: 165, 167.
 VI: 156, 159, 161, 164, 168.
 VII: 11, 183, VII: 24, 70,
 72, 83, 121, 156, X: 15:
 Ζώνη φερμαίνοντι ἐν λυγρῇ ἀρχῇ
 VII: 99:
 ἐν τῇ ἱερῇ δοκιμασίᾳ VII: 69:
 Dinolochus ἐν Ἀμαζόνισι X: 177:
 ἐν Μηδία IV, 174:
 Diocles II: 42.
 ἐν Βάκχαις X, 78:
 Μελέταις X: 99:
 (Diodorus Thebanus IV: 80.)
 Dio Tragicus vid: Jon.
 Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς X: 72:
 Ἀπολυπύρη X: 12.
 Ἑκάτη X: 72.
 Ἐπιδάμοιο X: 137.
 Ἐπικλήρου X: 99.
 Κίθαρῶν X: 38, 61.
 Μαινοῖδων X: 18.
 Σικελικῶν IX: 81.
 Draco VIII: 42, 125.
 ἐν τοῖς νόμοις IX: 61.
 Ecphantides II: 127.
 Empedocles II: 223, 226.
 Epāneti & aliorum ὁψοποιητικῶν
 συγχεσμάτων VI, 70.
 Epicharmus II: 141. IV: 56: VI:
 35, 90. VII: 183: IX: 26.
 ἐν Ἀρπαγῇ IX: 26, 41, 42, 81.
 Βασίλειον IX: 45.
 ἐν Ἑλπίδι X: 161:
 Ἡβῆς γάμων X: 86:
 Ναυαγῶν X: 86:
 Νηυσίς X: 62:
 Ὀδυσσεὺς Ἀντιμῶν IX: 47:
 Πέρας IX: 92:
 Πύδων X, 179:
 Πύρρα ἢ Προμηθεὺς X: 82:
 Σκίρων X: 87:
 Φιλοπλάτης X: 71:
 Χέρου X: 79:
 Epicrates ὁ κωμωδιστὴς X: 17:
 121:
 Epigenes ὁ Πισικῶν VII: 29:
 Epigramma de Anthemione VIII:
 131:
 Hippamone V: 47.
 Epistola Alexandri ad Matrem VI:
 87:
 Erasti & Corici ad Plato-
 nem XI: 50:
 Lyfia VI: 131:
 Olympiadis VI: 128:
 Theanus Pythagoræ con-
 jugis ad Timaretam
 X: 21:
 Eratosthenes I: 45:
 ἐν τῷ Ἑρμῇ VI: 90.
 τῇ περὶ Κωμῶν X: 60, 61.
 τῇ Σαβόρῳ Φικῇ X: 1:
 Eubulus II: 28, 96: III: 21, VI: 10,
 VII: 36: Vid: IX: 93:
 ἐν Ἀρχίσῳ VI: 10, IX: 76:
 Γλαύκων VI: 67:
 Ἰων X: 106:
 Κατακολλῶντι X: 107:
 τῇ Κυβέλης VII: 205:
 Rrr

ἐν Δημότῳι VI: 89, IX: 71: X:

105:

τῶν Θεῶν IX: 126:

Θερμοφόροις X: 122:

τοῖς Κοθήροισι VI: 1: 202:

Μοίραις VII: 200: X: 136.

Στρατιώταις X: 182:

Θερμοφόροις VII: 89: IX: 71:

ὁ Ἱστρίο Κομικός IV: 88:

πύλιντος I: 50, 75, 153, 244, 247,

5, 8, 23, 37, 51, 58, 59, 62,

102, 109, 120, 122, 124,

152, 153, 168, 200, 233,

25, 30, 42, 49, 58, 74,

10, 109, 126, 144: IV: 18,

19, 168, V: 26, 88: VI: 35,

100, 125, VII: 11, 31, 63, 72,

76, 81, 83, 86, 123, 137, 143,

161, 178, 186, 211: IX: 6, 60,

153: X: 10, 52, 58, 70, 78, 115,

150, 160, 162, 178, 190.

ἐν τῇ πρῶτῃ βιβλίῳ IX: 56:

5: βιβλίῳ X: 22, 23:

Herophilus II: 202.

Hesiodus I: 57, 63, 66, 123, 231,

II: 184: III: 19, 93: VI: 83,

X: 99.

Hesiodo adscribuntur εἰς Κεραμῆς

X: 85:

Hierax IV: 79:

Hipparchus ἐν Πανυχίῳ X: 108:

Hippocrates II: 4, 5, 4, 78, 131, 140,

141, 144, 189, 211, 222,

IX: 69: X: 150: Vid: VII: 11:

46.

ἐν τῇ πρῶτῃ ἐκιδίᾳ δεξιάς X: 87:

Hipponax II: 152, 189: IV: 79,

VI: 19, X: 75, 87, 184:

ἐν τῇ πρώτῃ ἱάμβῳ IV: 169.

X: 99, 113.

δεύτερῃ ἱάμβῳ X: 19:

Homerus I: 5, 42, 57, 63, 70, 76,

77, 83, 133, 137, 141, 171,

183, 196, 221, 223, II: 26,

31, 33, 34, 40, 43, 50, 53, 64,

88, 89, 98, 109, 129, 130, 144,

149, 168, 173, 175, 179, 188,

206, 209, III: 7, 15, 20, 44:

IV: 8, 18, 159, 171, 177, 189:

V: 14, 45, 65, 76, 88, 91, 95, 96,

97, 111, 132, 145, 155, 164:

VI: 22, 26, 36, 83, 89, 92, 93,

96, 97, 100, 102, 104, 107,

125, 187, VII: 61, 68, 79,

115, 116, 117, 123: IX: 19, 35,

38, 54, 55, 60, 67, 68, 69, 73,

144, 156: X: 38, 57, 77, 79, 84,

83, 90, 123, 124, 128, 134,

146, 165, 170, 173, 175, 188:

ἐν Ὀδυσσεύῃ VI: 18:

Φαίαξ IX: 106:

Hymni Attici X: 162:

Hyperides I. 101, 162, II: 14, 15,

20, 33, 42, 58, 119, 123, 124,

200, III: 27, 43, 53, 59, 63,

74, 77, 79, 81, 85, 113: IV: 36,

163, 166, 172: V: 89, 93, 107,

143, VI: 14, 24, 25, 37, 39, 144,

169, 183, VII: 8, 18, 44,

121, 125, 132, VIII: 24, 28, 31,

70, 73, 76, 80, 143, 144, IX: 34,

74, 157.

ἐν τῇ περὶ αὐτοδύσεως πρὸς Παντι-

κλῆν IX: 36:

πρὸς Ἀπιδάμῳ, περὶ ἡμε-

ρῶ III: 27:

Rrr 2

3

- κτ' Ἀριστοφάνη VII: 11:
 ὑπὲρ Ἀριστοφάνη x: 159, ubi
 additur αἰ μὴ ψάδης εἰ
 λόγῳ.
 πρὸς Δημάστου x: 15:
 Ἐπικλέα VII: 149:
 ὑπὲρ Λοκίφρου II: 151:
 VIII: 52: ix: 137, 156:
 (ὑπὲρ Νουκλέα VII: 191.
 sed vid: not: x: 39.)
 ὑπὲρ Νουκλέα x: 39: vid: not:
 ὑπὲρ Οἰχίτη x: 30:
 ὑπὲρ Πατριάρχου IV: 122:
 Σωτηρίου III: 125:
 ὑπὲρ Ἐπαρίχου ix: 34:
 πρὸς Χαίρη VIII: 142:
 Jobas V: 88:
 Jon VI: 99: VII: 60: Chius II: 95:
 Tragicus II: 88: vid: not:
 αἰ Ἀλκιμάχου x: 92:
 τῷ μεγάλῳ δρώματι x: 177:
 Ομφάλη v: 101:
 Σωτοκρημνιστῶν II: 88: vid: not:
 Φόινι ix: 37:
 Ξεῖνος II: 8, 18, 20, 57, 58, 61, 64,
 127, 229, 230, 231, III: 6, 13,
 15, 33, 57, 19, 67, 80, 81, 108:
 IV: 94, 107: VI: 102: VII: 8,
 11: VIII: 23, 27, 33, 64, 66,
 67, 71, 82, 83, Socraticus II:
 109.
 αἰ τῷ πρὸς Ἀνδοκίδου VII: 14:
 καὶ Ἀριστοφάνη II: 61:
 πρὸς Ἀριστοφάνη κλήρη x:
 85.
 τῷ πρὸς Διοκλέα, ὁ βραχὺ VII:
 151,
 τῷ πρὸς Διοκλέα τῷ χυρῷ
 x: 31,
 τῷ πρὸς Βουκλίδου αἰ χυρῷ
 VIII: 48:
 πρὸς Λυσίου x: 15:
 Mocrates II: 20, 56, 58, 64, 119, 124,
 230, 231, III: 24, 63, 101,
 241, 254, IV: 43: VII: 18:
 VIII: 24: x: 33:
 Mocrates quidam Hecodo adscri-
 bunt x: 35.
 (Lactides ix: 38: leg: ὁ Λακτίδης.
 vid: x: 37: not:)
 Lex Attica VII: 146, ix: 42. Re-
 gia VI, 35:
 Lycophron ix: 38:
 Lysurgus III: 34:
 ὁ ἑστῶς VI: 74:
 αἰ τῷ κτ' Μενεστράτῳ VII:
 137.
 Lysias I: 12, 13, 20, 55, 57, 71, 119,
 III: 63, 74, 76, 81, 82: V: 242,
 VI: 101, VII: 12, 42, 104, 115,
 131, 179, VIII: 23, 24, 31,
 37, 64, 83, 121, x: 157.
 αἰ τῷ πρὸς Ἀριστοφάνη VII: 15, 155.
 αἰ καὶ Ἀριστοφάνη λόγῳ VII: 200,
 ubi observa addi: Simodo
 Lysias est hac Oratio.
 αἰ τῷ καὶ Ἀριστοφάνη VII: 77:
 ix: 57:
 ὑπὲρ Ἀριστοφάνη Φόινι ix: 30:
 154:
 λόγῳ ὑπὲρ τῶν Δημοκρατίων
 ἐπὶ τῷ πρὸς Βουδίου x: 56.

ἐν τῇ Διοφάντῳ περὶ χωρίῳ VII:
 17:
 (Ἐλδυν. Seberus non fecit
 cepit x: 96:
 τῷ xτῷ Θεοδοσίῳ VIII: 46:
 τῷ πρὸς Ἰπποκράτη ib:
 τῷ ὑπὲρ Καλλιστράτου x: 105:
 xτῷ Καλλίῳ ὕβρεως III: 76:
 πρὸς Κλέωνα x: 174:
 τῷ πρὸς Μισσίπτερον Ἰπποκράτη VII:
 130:
 τῷ xτῷ Παυπαλίῳ τῷ IV: 23:
 πρὸς Πυθόδημον ὑπὲρ
 Χουσιππίου VII: 17:
 περὶ τῷ τύπῳ VII: 120:
 πρὸς Θίλωνα Ἰπποκράτη
 x: 23:
 πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεο-
 κλείδου Φώνη x: 39:
 περὶ Χρυσῶν τριπέδῳ VII:
 103, 170:
 πρὸς Χυτρίῳ x: 116.
 Lysippus VII: 37, 41:
 ἐν Βάκχαις VII: 77, 89: x: 50,
 154:
 Magnes Comicus II: 101:
 ἐν Λυδῶν VII: 188:
 (Marfyas IV, 78):
 Menander I: 71, 79, 227. II: 78,
 82, 149, 194, III: 29: IV: 87,
 178, V: 100, VI: 8, 11, 12,
 25, 38, 60, 161, VII: 21, 86,
 179, VIII: 26, IX: 139,
 x: 123, 161.
 ἐν Ἀλυσίῳ x: 132.
 Ἀλυσίῳ x: 52, 145:
 Ἀρρήφειῳ x: 176.

ἐν Κανίῳ x: 137:
 Δημιουργῷ X: 102:
 Ἐννέχῳ IX: 45:
 Θεοκλήτῳ x: 115:
 Ἰπποκράτῳ x: 80, 98:
 Καρχηδονίῳ x: 73:
 Μεσσηνίῳ x: 101:
 Μισογυνίῳ VII: 79, 87, x: 50,
 127, 139:
 Μισογυνίῳ x: 146.
 Ολυμπία x: 170:
 Οργῇ VI: 102:
 τῷ παιδ. x: 187:
 ἐν τῷ Παρακασθέντῳ IX: 76:
 ἐν τῷ Περιουσίῳ x: 12:
 Ρωμαίων VII: 51:
 Συναριστάσης VI: 101, x: 18:
 Φιλαδέλφει x: 94, 148:
 Metagenes III: 75 VI: 40, X: 115:
 ἐν Φιλοπότῳ x: 88:
 Mithraci & aliorum σφισπητικῶν
 συγγραμμάτων VI: 70:
 Myrtilus Comicus VI: 40:
 Nicander Colophonius V: 38:
 Nicocharis (Nicochares) II: 19,
 X: 135.
 ἐν τῇ Γαλαπτίῳ x: 23:
 Ἡρακλεῶν γαμμήτῳ VII: 40:
 τῷ Ἡρακλεῶν χορηγῷ VII: 45:
 Κρησὶ VII: 83: x: 141:
 Λημνίῳ x: 107:
 Nikon ἐν Κερμαρῶν VII: 99:
 Nicophiles Thebanus Musicus
 IV: 77:
 Nicophon VI: 86:
 ἐν Ἀφροδίτῃ γυναικὶ x: 156:
 ἐν Παιδωρίῳ VII: 32:
 R 11 3

- ἐν τοῖς Χαιρογράφοις IV: 56:
 Nicotratrus V: 100:
 Olympias ἐν Ὀμπριαφῶν, τῇ κατ' ἑτα-
 μα πρὸ τῶ Φαίδων ἀφ' ἡμετέρας
 τῆς δόξης X: 12.
 ἐν Πηλοπῶν VII: 28:
 Olympus Musicus IV: 78, 79:
 Orphica Carmina II: 39.
 Pantaleon, ejus aliorumque ὁψο-
 ποιητικὰ σύγγραμματα VI: 70.
 Paxami ὁψοποιητικὸν σύγγραμμα
 ib:
 Phædon ἐν τῷ Ζωπύρῳ III: 18:
 Persinus Poëta IX: 93.
 (Phalereus VIII: 53, 102.)
 Pherecrates II: 17, 23, 27, 28, 33,
 35, 48, 96, 101, 127, 130, 176,
 III: 80, V: 26, VI: 45. VII:
 90, 94, 178, 195, VIII: 34:
 versus plautuli VI: 58, 59-
 60.
 ἐν Ἀραβίῃ VII: 128, X: 47:
 Ἀραβίῃ VII: 193: X: 150:
 Ἀυτομόλοις VII: 150:
 Γραυσὶ X: 62:
 Διδοδασκάλῳ III: 80: X: 54:
 Ἰππῷ X: 181, 183:
 Κοριαντῷ X: 179:
 Κρητικῶν VII: 152, IX: 83,
 X: 45, 89.
 Λήροις VI: 105, X: 79:
 Μεταλλίδῳ X: 75:
 Μυρμηκαοθρόποις VII: 17, 73,
 X: 91:
 Πέριος VII: 15:
 Πηλοπῶν VII: 163: vid: not:
 X: 75:
 Pherecydes X: 128, 139:
 Philemon IV: 61, IX: 67, 70, No-
 va Comædia Poëta IV: 175:
 ἐν Ἀρπυζομῶν VII: 28. Ἀρπυζο-
 μῶν est X: 104.
 Γάμῳ X: 176.
 Ἑυρίπῳ ib.
 Θουράῳ X: 164.
 Πατηγόρῳ IX: 38.
 Πηλοπονημῶν IX: 66.
 Ραδίας X: 145.
 τῷ Σαρδῶν IX: 65.
 Σικελικῷ IV: 175.
 Philetærus VII: 46.
 Philippides III: 148, VI: 188, X: 167.
 ἐν Ἀδωνιαζύσῳ V: 100.
 Αὐλοῖς VI: 54.
 Λακισδαίς IX: 38, X: 37.
 vid: not:
 Σιωπηλαίῳ IX: 30.
 Φιλώριπῳ IX: 38, 88.
 Philippicorum quinto X: 161.
 Philippus (videtur Philippidesle-
 gendum) ἐν Φιλώριπῳ IX:
 88.
 Philistus II: 111, 154, III: 56, VII:
 168:
 ἐν δότρεσσι τῶ Βιβλίῳ X: 116:
 τῇ ἐκτῇ X: 42:
 Philochorus ἐν τῇ Ἀτθῇ X: 71.
 Philo ἐν τῇ Ἐνωπιῇ X: 188:
 Philonides II: 24, 149, III: 18, 104,
 VI: 168.
 ἐν Κοθόρτοις IX: 29, X: 115.
 Philoxenus Siphnius, Musicus
 IV: 65.
 Philyllius II: 231: VI: 103, 161,
 VII: 29, 31, X: 126:
 ἐν Δουδινῇ X: 70:

ὁ Πόλεσι VII. 108, 110, X. 58,
 126.
 φρυγικὸν δράμα VII. 192.
 Phrynichus II. 17, 34, 56, 82, 96,
 III. 44, 45, 48, IV. 181,
 184, VI. 19, VII. 131.
 ὁ Ἐφιάλτης VII. 103.
 Κρόνος VII. 136.
 Κωμῶντες IV. 55.
 Μονοτρόπος VII. 21, 178.
 Μύσταις VII. 203, X. 86.
 Πρωστῖαις VII. 13, X. 159.
 Σατύροις III. 73.
 Τραγυδοῖς VII. 195.
 Phrynus Musicus IV. 66.
 Pindarus III. 17.
 Plato I. 5, 42, 64, 141, 181, II. 5, 7,
 12, 13, 14, 19, 20, 34, 36, 41,
 43, 56, 57, 63, 64, 65, 73,
 77, 82, 83, 101, 102, 114, 120,
 121, 123, 124, 127, 128, 129,
 149, 155, 159, 162, 193, 194,
 195, 211, 214, 220, 226, 230,
 232, 236, III. 9, 13, 14, 15,
 23, 30, 49, 55, 58, 59, 69, 74,
 76, 77, 82, 86, 89, 92, 98, 141,
 145, 150, 153, 154, IV. 2, 8,
 9, 15, 17, 48, 58, 63, 67, 121,
 156, 161, 165, 167, 208, V.
 104, 118, 153, 169, VI. 21,
 32, 80, 103, 125, 151, 156,
 159, 162, 163, 183, 196, 200,
 204, VII. 1, 4, 6, 12, 30, 33,
 34, 94, 108, 138, 145, 170,
 203, 206, VIII. 22, 25, 30,
 34, 76, 137, 152, IX. 11,
 26, 26, 27, 30, 36, 43, 51, 66,

88, 137, 139, 147, 152, X.
 135, 175, 177.
 ἡ Ἀλκυονίδης X. 141.
 Ἐυθυμήμων X. 48.
 Θεαίτητος II. 19, IX. 16.
 τῶν Νόμοις III. 14, 54, 109,
 VI. 144, IX. 46, 49,
 X. 176.
 τῶν δότῶν Νόμων IX. 14.
 Περικλῆς III. 115.
 τῇ Πολιτείᾳ X. 141.
 τῇ Πολιτείᾳ δότῶν VII. 117,
 182.
 τῇ Πολιτικῇ VII. 10.
 Πρωτόγερα IX. 46.
 Συμποσίῃ VI. 187, VII. 172,
 X. 50, 143.
 Τιμῶν II. 15, 55, 110, 118,
 IV. 40, VII. 121.
 τῷ Φαίδρῳ II. 122,
 Φαίδρῳ IX. 138.
 τῶν εἰς τὸ Φαίδρον ἐρωτικῶν IX.
 111.
 τῷ Φιλῶν III. 133.
 περὶ Φυχῆς II. 118.
 Plato Comicus II. 9, 175, 196, III.
 70, 126, IV. 56, 64, VI. 25,
 31, 49, 75, 103, VII. 30, 31,
 134, 110, X. 190.
 ὁ Ἀδωνίδης X. 104.
 Διόκαρυμνός VII. 132, X. 17.
 Ἑλᾶδι X. 11, 142, 167.
 Ἑρπῆς VII. 121, 186, X. 34,
 54, 135.
 τῷ Ἑρῶν VII. 57, X. 190.
 Κασοφῶντι X. 56.
 Μεπικῶις X. 24.
 Νίκης VII. 40.

- ἐν τῇ Μικτῇ μακρᾷ VI. 142.
 ἐν τῇ Ποιητῇ X. 190.
 ἐν Σοφισταῖς VII. 100. X. 167.
 ἐν τῇ Συμμαχίᾳ 11: 83. VI. 17.
 VII. 202.
Poeta Dorici IV. 173. IX 120.
Polycletus 11: 151.
Polyzelus 11: 118.
 ἐν Δημοσποινδάρει X. 76.
 Διονύσει γυναιῖς X. 169.
 Ἐμμεν γυναιῖς VI. 168.
Polidippus 111: 101. IV. 173. X.
 140.
 ἐν Ἀπλανητῇ X. 98.
 Γαλατῇ IV. 175. VII. 111.
 X. 22.
 Ἐπιδόμῳ X. 139.
 Κώδω IX. 28.
Psychofasia (Æschyli δῖμα) IV.
 130, vid: not.
Pythagoras 11: 226, ejus Conjug
 Theano X. 21.
Pythia VII. 112.
Rhinton ἐν Ἰφολύειᾳ ἐν Αὐλίδι VII.
 90.
 ἐν Τάγματι VII. 62.
 Τηλέφῳ X. 35.
Sacadas Musicus IV. 78.
Sannyrion X. 189.
 ἐν Γέλωνι IX. 26. X. 185.
Sappho 111: 31. VI. 98, 107, VII,
 46, 93, X. 40, 124.
 ἐν πικρῇ τῇ μελῶν VII. 73.
Simon 1: 190, 194, 204. 11: 69.
Simonactides Chius ἐψευδοποιητικῶν
 Scriptor VI. 71.
Simonides ὁ Καμβοποιῆς 11: 65.
 Simonidis Epigramma de Cane
 V. 47.
Simylus ἐν τῇ Μετακρίσει X. 42.
Solenus (ὁ Σολῶν) f. Clearchus 11:
 164.
Solon 1: 26, 246, 111: 28, 33, V.
 63, VI: 156. VII. 151. VIII,
 42, 53, 125, 141.
 ἐν τῇ Γαλατῇ X. 103.
 ἐν τῇ Νόμοις VIII. 34.
Sophocles 11: 14, 23, 31, 34, 64,
 100, 101, 109, 151, 154, 162,
 172, 111: 10, 13, 45, 73, 88;
 107, 141, 145. IV. 62, 141, V,
 76, VI. 39, 65, 83, 161, 192.
 VII. 30, 31, 36, 44, 70, 118,
 132, 185, 191, 203, IX. 97,
 158, X. 81.
 ἐν Αἰγῇ X. 160.
 ἐν Αἰχμαλωτισί X. 190.
 ἐν Αἰδομένῳ X. 120.
 ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ X. 134.
 ἐν Δαυδάλῳ VII. 117.
 ἐν Ἐρωτηρίῳ f. Ζωστήρι VII.
 68.
 ἐν Ἑρακλῇ Σατυρικῇ VII. 109.
 X. 110.
 ἐν Θάμνῳ IV. 75.
 ἐν Ἰάχῳ IX. 50.
 ἐν Ἰοκλῇ, X. 39.
 ἐν Ἰπποκρίτῳ IV. 111.
 ἐν Ἰχθυότῳ Σατύρικῳ X. 34.
 ἐν Κρεῖττῳ VI. 174.
 ἐν Λακκαῖταις IX. 49.
 ἐν Μῆδοις X. 186.
 ἐν Ναυπλῇ X. 134.

- Ναυπλιος πορκαύς IX. 156.
 ἐν τῇ Ναυσικά X. 52.
 Οἰνομάχ X. 55.
 Παοδώρα X. 44.
 ἐν τῇ Πλυντρῶν VII. 45.
 Πελάμ X. 147.
 τῇ Προκρίδι IX. 140.
 τῇ Τελιολάμ X. 79.
 Τρωίλ X. 165.
 Φνί VII. 193.
 Sophocles Amphiclidæ F. Sunien-
 sis promulgavit legem Atti-
 cam adversus Philosophos
 IX. 42.
 Sophonis aliorumque ὀψοπωπητικῶν
 συγγραμμάτων VI. 70.
 Sophron VI. 90, IX. 46.
 ἐν Μίμοις αὐθροῖς IV. 174.
 γυναικείοις IV. 174. X. 175.
 Νυμφονί X. 107.
 Socrates ἐν τῇ Παρακατηγή IX.
 57.
 IV. 173, ita hic legendum
 pro Crates.
 Stagirites (Arist.) II. 164.
 Stesichori sepulcrum in Himera.
 IX. 100.
 Stesichorus ἐν Κερβέρῳ X. 152.
 Strattis II. 173, 184, 226. III. 27.
 146. VI. 74, 156.
 ἐν τῇ Κινησίᾳ IV. 169, X. 169, 189.
 Μυρμιδῶσι IX. 78.
 τῷ Φιλοκτήτῃ VII. 134.
 Φοινίσταις IX. 123. X. 183.
 Χρυσίππῳ X. 55.
 Ψυχασταῖς X. 101, 127.
 Teleclides II. 41. III. 70, 127. VII.
 182.
 ἐν Ἀμφικτύοσι X. 164.
 Ἀψιδῶσι X. 68, 98.
 Πρυτανίσι VII. 135.
 Telefila II. 23.
 Terpander Musicus IV. 65, 66.
 Theano Pythagoræ Coniux ἐν Ἐπι-
 στήλῃ πρὸς Τιμαρέτην δευτέρῃ
 X. 21.
 Theodectes Sophista in solvendis
 Questionibus convivalibus.
 celebris VI. 108.
 Theodoridas X. 187.
 Theodorus Colophonius, ejus πῶ-
 ῖμα ἢ Ἀλήτης IV. 55.
 Theodorus aut (dubitatur enim.)
 Philo αὐθροῖς τῶν ἑταίρων
 X. 188.
 Theophilus ἐν Παγκρατιασῇ IX. 15.
 Theophrastus VI. 107. VIII. 53.
 ἐν τῇ Μετελλικῇ X. 149.
 πρὸς Νόμον VIII. 52.
 δευτέρῳ Νόμον X. 19.
 Theophrastus aut Aristoteles ἐν τῇ
 πρὸς μετέλλων VII. 99.
 Theophrastus & Aristoteles ἐν Φυ-
 σικοῖς X. 170.
 Theopompus Comicus II. 10, 18,
 122, 124, 234. III. 39, 75. V.
 98. VI. 25, 85, 103. VII. 190.
 ἐν Ἀλθαίᾳ X. 180.
 Εἰρήνῃ III. 27. X. 118, 124.
 Καλαίᾳ IX. 59.
 Καπηλίτῃ VII. 158.
 Ὀδυσεΐδῃ VII. 74.

124, 153, 188, III, 14, 64, 75,
80, 92, 106, IV, 184, V: 68,
VI. 12, 21, 23, 26, 61, 65, 81,
86, 161, 163, VII, 28, 31, 37,
39, 41, 88, 107, 142, 161, 179,
VIII, 31, IX, 98: X, 64, 143,
186.
ἐν Βασίλει X, 82.
Διονυσίαδὲ ξανθῶ VI. 18, VII. 28,
122, 159, 198, X. 25, 34-
140.
Ἡρώσι X, 64.
Θερσίαις IX. 91. X. 67, 160.
Κλεοβουλῆς est VII. 41.
Μαλθακοῖς VI. 106, VII. 174
X. 50.
Νεμόσι X. 177, 186.
Τρις Νόμοις VI, 68, VII, 86.
Ὀδυσσεύσιν VI 68, 69, X, 32.
Πανόπλαις X, 16.
Πλάτῳ II. 61.
Πυτιῇ X, 58, 67, 70, 184.
Σεριφίοις VII, 69. Σεριφίος est
X. 156.
Τροφώνιῳ VII. 103, X. 115.
Χείροσι VI, 98, VII. 211, X, 186
Ἰνραις VI. 18, VII. 164, IX. 131,
X, 40, 76.
Cratinus junior ἐν Ὀμφάλῃ VII, 58.
ἐν Ἰσβολιμαίῃ VII. 211.
Critias II. 58, 148, 122, 196, III.
116, IV. 63, 165, VI. 31, 38,
153, 194, 195, VII. 78, 91,
108, 154, 177, 179, 196, 197.
VIII. 25, IX. 17, 161.
ἐν Ἀπαισίῃ VII. 31.
Ἐ Πολυταίῃ VII, 59.

Criton ἐν Αἰτωλοῖς IX, 15.
τῇ Μεσσηνίᾳ X. 35.

Ctesias II, 60, V 41.

Demades VII, 104.

Δημιόπρατα X, 23, 24, 36, 39, 46,
74, 79, 81, 84, 86, 89, 93, 103,
105, 108, 114, 130, 135, 137,
150, 157, 169, 170, 171, 182.
Eorum ratio exponitur 96
97.

Democrius Chius (Muficus) IV,
65.

Demosthenes I, 94, 161. II, 14, 33,
54, 58, 59, 64, 111, 119, 121,
122, 124, 128, 129, 151, 200,
207, 234. III, 28, 30, 58, 59,
61, 81, 83, 84, 89, 91, 125, 141,
143. IV, 19, 163, 166, 167,
171. V. 89, 134. VI, 8, 9, 37,
91, 101, 124, 130, 143, 153,
183. VII, 130, 159, 160, 161,
197. VIII, 23, 26, 28, 30, 64,
69, 72, 83, 114, 134, 136, 137,
140. IX. 29, 52, 63, 92, 136,
138, 155, 157. X, 13, 16, 13,
192, αὐτῷ γὰρ εἰλημμένῳ VII,
104.

ἐν τῇ Ὀπινθιᾷ τοῖς Αἰσῶσι
γαίῃ X, 155.

τῷ Ἡρώσι III, 144. ubi dis-
bitatur an illius sit.

τῷ κατ' Εὐέργει καὶ Μεσηνίᾳ
VII, 118.

τῷ κατ' Κόρων VII, 62.

τῷ κατ' Μεδον VII, 53.

(νόμον γὰρ) VIII, 100.

τῷ κατ' Ὀλυμπεδωσίᾳ VII, 15.
IX, 39.

- ἐν τῇ συμβουλευτικῇ περιουσίᾳ
 VI: 143.
 ἐν τῇ συμβουλευτικῇ X: 71:
 ἐν τῇ συμβουλευτικῇ X: 71:
 ἐν τῇ συμβουλευτικῇ X: 71:
 45:
 Dinsarchus III: 27, 81: 15: 165; 167.
 VI: 156, 159, 161, 164, 168.
 VII: 11, 183, VII: 11: 24, 70,
 72, 83, 121, 156, X: 15:
 ἡ φιλοσοφία ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχῇ
 VII: 99:
 ἐν τῇ ἱστορίᾳ δοκιμασία VII: 69:
 Dinolochus ἐν Ἀμαζόνισι X: 177:
 ἐν Μηδία IV, 174:
 Diocles II: 42.
 ἐν Βακχαιῇ X, 78:
 Μελίπποις X: 99:
 (Diodorus Thebanus 15: 80.)
 Dio Tragicus vid: Jon.
 Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς X: 72:
 Ἀπολιπύῃ X: 12.
 Ἐκάτη X: 72.
 Ἐπιδίκαστος X: 137.
 Ἐπικλήριος X: 99.
 Κεῖραρος X: 38, 61.
 Μαυροῖδης X: 18.
 Σικελικὸς IX: 81.
 Draco VIII: 42, 125.
 ἐν τοῖς νόμοις IX: 61.
 Ecphantides II: 127.
 Empedocles II: 223, 226.
 Epzneti & aliorum ὁψιπονητικῇ
 συγχορματι VI, 70.
 Epicharmus II: 141. 15: 56: VI:
 35. 90. VII: 183: IX: 26.
 ἐν Ἀρπυγίᾳ IX: 26, 41, 42, 81.
 Βασίλειος IX: 45.

- ἐν Ἑλπίδι X: 161:
 Ἡβης γαίης X: 86:
 Νασάγος X: 86:
 Νήσιος X: 62:
 Οδοῦρος ἄντ' ἑμὲν IX: 49:
 Πίρσος IX: 92:
 Πύρων X, 179:
 Πύρρος ἡ Προμηθεὺς X: 82:
 Σκίρων X: 87:
 Φιλολόγος X: 71:
 Χύτραις IX: 79:
 Epicrates ὁ κωμωδιστὴς X: 15:
 121:
 Epigenes ὁ φιλοσοφῶν VII: 129:
 Epigramma de Anthemione VIII:
 131:
 Hippamone V: 47.
 Epistola Alexandri ad Matrem VI:
 87:
 Erastri & Corici ad Plato-
 nem X: 150:
 Lybie V: 1: 131:
 Olympiadis V: 1: 28:
 Theanus Pythagoræ con-
 jugis ad Timaretam.
 X: 21:
 Eratosthenes I: 45:
 ἐν τῷ Ἑρμῇ VI: 1: 90.
 τῇ περικωμωδίᾳ X: 60, 61.
 τῇ Σελωχραφίᾳ X: 1:
 Eubulus II: 28, 96: III: 21, VI: 10,
 VII: 36: Vid: 14: 93:
 ἐν Ἀγχίσῃ VI: 10, IX: 76:
 Γλαύκος VI: 67:
 Ἰων X: 106:
 Κατακλῶντι X: 107:
 τῇ Κυβελῇ VII: 205:

ἐν Περσέει 1X:91:

Περσέει 1X:98:

Ἐπὶ Φα, πάλαι 1X:120:

Euclides VI: 161:

Eudoxus ἐν Νασκλήνῳ δράματι VII: 201.

Εὐνὶ κύκλοις τόμοι 1V: 79:

Eunicus ἑ, Ἀντιδ 1X:100:

Euphoration 1V:95:

Eupolis I: 111, 1X: 9, 28, 33, 89, 33, 89, 120, 124, 159, 233, 70, 72, 77, 79, 109, 115, 130: 1V: 57, 188, VI: 15, 18, 56, 65, 90, 92: 103, 149, VII: 22, 83, 169, 176, 179: VIII: 34: 1X: 47, 49: X: 92, 159:

ἐν Αἰξίν 1X:102, 151.

(de Αἰξίν vid: not: 1X:98:)

ἐν Αὐτολύνῳ 1X: 30: 1X: 45, 47, 161.

τῶν πρώτων Ἀνταλύνῳ VII, 202:

Βασίλει 1V: 123: 1X: 91:

Δήμοις VII: 123, 164, 1X: 43, 58, 69:

Δυσόλ 1X: 27:

Εἰλωσι 1X: 74, 146, 1X: 98.

Κάλαξ VII: 192, 1X: 37, 59, 90: 1X: 10, 18, 39, 90, 97.

τῶν Μαρκῶν 1X: 73:

Πόλεσι 1X: 77: VII: 13, 29: X: 192:

Ταξίαρχοι 1V: 106, 168, 1X: 58, 102: 1X: 17, 63, 136.

τῶν φίλων VII: 133: 1X: 85:

Χρυσὴ ὄψις VII: 86, 1X: 26: X: 63, 140.

Eupolis (Junior Anaxila) ἐν Δωρῶν VII: 168:

Euripides II: 14, 51, 109, 161 III: 5, 16, 58, 73, 82: 1V: 14: VI: 156: VII: 31, 109: 1X: 161: X: 27: σκηνῆς τῶν πηλῶν κοινῶν, σκηνῶν Ἀθήνῃ 1X: 101:

ἐν Ἀλκυμῶν 1X: 117.

Ἀνταλύνῳ Σατυρικῶν 1X: 111, 178:

Δανάσι 1V: 111:

Εὐρυδῆ Σατυρικῶν 1X: 108, 145:

Ἡρακλείδαις III: 51:

Θησῆ ib:

Ἰσοῖ VII: 178:

Ἰξίω 1X: 27:

Ἰππολύτη καλυπτομένη 1X: 50:

Ὀρέξ 1V: 187:

Παλαμῆδα 1X: 145:

Σκίρωνι 1X: 75:

Σατυρικῶν 1X: 35:

Τημυρίδαις 1X: 27:

Φονίσταις 1V: 129:

Glaucus Locrensis ὁψοποιῆς πραγματείᾳ σφιστῶν VI: 71:

Gorgias I: 145, Sophista, εἰς ὁμαστικὸν βιβλίον 1X: 1:

Hecataeus I: 50:

Hegesippi & aliorum ὁψοποιῶν συγγραμμάτων VI: 70:

Heraclides Syracusanus ὁψοποιῆς καὶ πραγματικῶν σφιστῶν VI: 71:

Heraclitus V: 163:

Hermippus II: 125: III: 115: VII: 194:

ἐν Δημότῳ VII: 89, IX: 71: X: 165:

τῆς Θεοῦ IX: 126:

Θεομοφώρῳ X: 122:

τοῖς Κοθάρῳ VII: 200: X: 136.

Μοίρα VII: 200: X: 136.

Στρατιώτῳ X: 182:

Φερμοφώρῳ VII: 89: IX: 71:

Hermion Histrion Comicus IV: 88:

Herodotus I: 50, 75, 153, 244, 247,

II: 5, 8, 23, 37, 51, 58, 59, 62,

64, 102, 109, 120, 121, 124,

151, 152, 153, 168, 200, 233,

III: 7, 25, 30, 42, 49, 58, 74,

106, 109, 126, 144, IV: 18,

19, 168, V: 26, 88: VI: 135,

100, 125, VII: 11, 31, 63, 72,

76, 81, 83, 86, 123, 137, 143,

161, 178, 186, 211: IX: 6, 66,

153: X: 10, 52, 58, 70, 78, 115,

150, 160, 162, 178, 190.

ἐν τῇ πρῶτῃ βιβλίῳ IX: 56:

τῇ βιβλίῳ X: 22, 23:

Herophilus II: 202.

Hesiodus I: 57, 63, 66, 223, 231,

II: 184: III: 19, 93: VI: 83,

X: 99.

Hesiodo adscribuntur αἱ Κεραῖαι:

X: 85:

Hierax IV: 79:

Hipparchus ἐν τῇ Πανυχίῳ X: 108:

Hippocrates II: 4, 54, 78, 131, 140,

141, 144, 189, 211, 222,

IX: 69: X: 150: Vid: VII: 11:

46.

ἐν τῇ περὶ περικυδίας δόξας X: 87:

Hipponax II: 152, 189: IV: 79,

V: 19, X: 75, 87, 184:

ἐν τῇ πρώτῃ ἱάμβῳ IV: 169.

X: 99, 113.

δὲ πρῶτῃ ἱάμβῳ X: 19:

Homerus I: 5, 42, 57, 63, 70, 76,

77, 83, 133, 137, 141, 171,

183, 196, 221, 223, II: 26,

31, 33, 34, 40, 43, 50, 53, 64,

88, 89, 98, 109, 129, 130, 144,

149, 168, 173, 175, 179, 188,

206, 209, III: 7, 15, 20, 44:

IV: 8, 18, 159, 171, 177, 189:

V: 14, 45, 65, 76, 88, 91, 95, 96,

97, 111, 132, 145, 155, 164:

VI: 22, 26, 36, 83, 89, 92, 93,

96, 97, 100, 102, 104, 107,

125, 187, VII: 61, 68, 79,

115, 116, 117, 123: IX: 19, 35,

38, 54, 55, 60, 67, 68, 69, 73,

144, 156: X: 38, 57, 77, 79, 84,

83, 90, 123, 124, 128, 134,

146, 165, 170, 173, 175, 188:

ἐν Ὀδυσσεύῳ VI: 18:

ταῖα ξῖ IX: 106:

Hymni Attici X: 162:

Hyperides I. 101, 162, II: 14, 15,

20, 33, 42, 58, 119, 123, 124,

200, III: 27, 43, 53, 59, 63,

74, 77, 79, 81, 85, 113, IV: 36,

163, 166, 172: V: 89, 93, 107,

141, VI: 14, 24, 25, 37, 39, 144,

169, 183, VII: 8, 18, 44,

121, 125, 132, VIII: 24, 28, 31,

70, 73, 76, 80, 143, 144, IX: 34,

74, 157.

ἐν τῇ περὶ αὐτοδυστοῦς πρὸς Παν-

κλῆα IX: 36:

πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θανά-

τῶ III: 27:

Rrr 2

- ἡ Ἀριστοφάνῃ VII: 11:
 ὑπὲρ Ἀριστοφάνους: 159, ubi
 additur αἰ μὴ ψεύδης εἶ
 λόγῳ.
 πρὸς Δημόκλειον X: 15:
 Ἐπικλέα VII: 149:
 ὑπὲρ Λοκόφρου II: 151:
 VIII: 51: IX: 137, 156:
 ὑπὲρ Νικαίας VII: 191.
 (sed vid: not: X: 39.)
 ὑπὲρ Νικαίας X: 39: vid: not:
 ὑπὲρ Οἰκιστῶν X: 10:
 ὑπὲρ Πατροκλέους IV: 122:
 Σωκράτους III: 125:
 ὑπὲρ Ἐπαρίχου IX: 34:
 πρὸς Χάρμην VIII: 142:
 Jobas V: 88:
 Jon VI: 99: VII: 60: Chius II: 95:
 Tragicus II: 88: vid: not:
 ὁ Ἀλκιμάχῳ X: 92:
 τῷ μεγάλῳ δρώματι X: 177:
 Ομφαλῇ V: 101:
 Σωκράτους II: 88: vid: not:
 Φόβου IX: 37:
 Ξεῖνος II: 8, 18, 20, 57, 58, 61, 64,
 127, 229, 230, 231, III: 6, 13,
 15, 33, 57, 59, 67, 80, 81, 108:
 IV: 94, 167: VI: 102: VII: 8,
 11: VIII: 23, 27, 33, 64, 66,
 67, 71, 82, 83, Socraticus II:
 109.
 ὁ τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην VII: 14:
 καὶ Ἀριστοφάνῃ II: 61:
 πρὸς Ἀριστοφάνῃ καὶ ἄλλῃ X:
 15.
 τῷ πρὸς Διονύσιον, ὁ βραχὺ VII:
 151,
 τῷ πρὸς Διονύσιον ἐν τῇ χυρῇ
 X: 31,
 τῷ πρὸς Εὐκλείδην ἐν τῇ χυρῇ
 VIII: 48:
 πρὸς Λυσίαν X: 15:
 Mocrates I: 20, 56, 8, 64, 119, 114,
 230, 231, II: 24, 61, 101,
 242, 254, IV: 43: VII: 128:
 VIII: 24: X: 33:
 Μερμερίων quidam Hecodo adscri-
 bunt X: 35.
 Masiades I: 38: leg: ὁ Μασιάδης.
 (vid: X: 37: not:)
 Lex Attica VII: 146, IX: 42. Re-
 gia V: 35:
 Lycophron I: 38:
 Lysargus I: 34:
 ὁ τῷ πρὸς VI: 74:
 ὁ τῷ πρὸς Μενελάου VII:
 137:
 Lysias I: 1, 2, 3, 4, 5, 57, 76, 119,
 II: 63, 74, 76, 81, 82: V: 142,
 VI: 101, VII: 12, 42, 104, 115,
 131, 179, VIII: 23, 24, 31,
 37, 64, 83, 121, X: 157.
 ἡ τῷ πρὸς Ἀριστοφάνῃ VII: 15, 155.
 ὁ καὶ Ἀντοκλείου λόγῳ VII: 120,
 ubi observat addi: Simodo
 Lysiae est hac Oratio.
 ὁ τῷ καὶ Ἀντοκλείου VII: 77:
 IX: 57:
 ὑπὲρ Ἀχιλλεύου Φόβου IX: 30:
 154:
 λόγῳ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ
 χυρῇ πρὸς Εὐκλείδην X: 35:

- ἐν τῇ Διοφάντῳ περὶ χωρίῳ VII
 17:
 (Ἐλδον. Seberus non recte
 cepit x: 96:
 τῷ κτ' Θεοδοσίῳ VIII: 46:
 τῷ πρὸς Ἰπποκράτην id:
 τῷ ὑπὲρ Καλλικράτους x: 105:
 κτ' Καλλίου ὑβρεως III: 76:
 πρὸς Κλέωνα x: 174:
 τῷ πρὸς Μενέκλειον ὁμιλίῃ VII:
 130:
 τῷ κτ' Πανταλίου Θ. IV: 23:
 πρὸς Παρόδημον ὑπὲρ
 Χοιρεσίου VII: 17:
 περὶ ἑτοίμῃ VII: 120:
 πρὸς Φίλιππον Πάτριον
 x: 23:
 πρὸς Φίλων ὑπὲρ Θεο-
 κλείδου Φών III: 39:
 περὶ χρυσῆς τριπόδος VII:
 103, 170:
 πρὸς Χυτρίον x: 116.
 Lysippus VII: 37, 41:
 ἐν Βάκχαις VII: 77, 89: x: 50,
 154:
 Magnes Comicus II: 101:
 ἐν Λυδῶν VII: 188:
 (Marfyas IV, 78):
 Menander L: 71, 79, 227. II: 78,
 82, 147, 194, III: 29: IV: 87,
 178, V: 100, VI: 8, 11, 12,
 25, 38, 60, 161, VII: 22, 86,
 179, VIII: 26, IX: 139,
 x: 225, 262.
 ἐν Ἀλίου x: 132.
 Ἀλίου x: 52, 145:
 Ἀντιφάνη x: 176.
 ἐν Ἀσπίδι x: 137:
 Δημιουργῶ X: 102:
 Ἐνύχῃ IX: 45:
 Θεηλακῇ x: 115:
 Ἰπποκόμῃ x: 80, 98:
 Καρχηδονίῃ x: 73:
 Μεσσηνίᾳ x: 101:
 Μισογυνίῃ VII: 79, 87, x: 50,
 127, 139:
 Μισογυνίῃ x: 146.
 Ολυμπία x: 170:
 Οργῇ VI: 102:
 τῷ Παιδ. x: 187:
 ἐν τῇ Παραπολιτικῇ IX: 76:
 ἐν τῇ Περιουσίᾳ x: 12:
 Ραμνισμῶν VII: 51:
 Συναρροήσεως VI: 101, x: 18:
 Φιλαδέλφαις x: 94, 143:
 Metagenes III: 75 VI: 40, X: 115:
 ἐν Φιλοφύτῃ x: 88:
 Mithraci & aliorum ὁμοσημητικὰ
 συγγραμματα VI: 70:
 Myrtilus Comicus VI: 40:
 Nicander Colophonius V: 38:
 Nicocharis (Nicochares) II: 19,
 X: 135.
 ἐν τῇ Γαλατικῇ x: 93:
 Ἡρακλεῶν γαμψομύτης VII: 40:
 τῷ Ἡρακλεῶν χορηγῶ VII: 45:
 Κρητὶ VII: 83: x: 141:
 Ληρναίῳ x: 107:
 Nicon ἐν Κεφαλαίῳ VII: 99:
 Nicophiles Thebanus Musicus
 IV: 77:
 Nicophon VI: 86:
 ἐν Ἀφροδίτῃ γοναῖς x: 156:
 ἐν Παιδωρῇ VII: 32:
 R r f 3

ἐν τῷ Χειρογράστῳ IV: 56:
 Nicostratus V: 100:
 Olympias ἐν Χειρογράφῳ, τῇ κατ' ὄνομα περι τὴ Φαίδων ἀφ' ἧς ὁδοῦ τὰς δόξας X: 12.
 ἐν Τηρολογίᾳ VII: 28:
 Olympus Musicus IV: 78, 79:
 Orphica Carmina II: 39.
 Pantaleon, ejus aliorumque ὁψοποιητικὰ συγγραμματα VI: 70.
 Paxami ὁψοποιητικὸν συγγραμμα ib:
 Phædon ἐν τῷ Ζωπύῳ III: 18:
 Perlinus Poëta IX: 93.
 (Phalereus VIII: 53, 102.)
 Pherecrates II: 17, 23, 27, 28, 33, 35, 48, 96, 101, 127, 130, 176, III: 80, V: 26, VI: 45. VII: 90, 94, 178, 195, VIII: 34: versus plusculi VI: 58, 59-60.
 ἐν Ἀρχαῖς VII: 128, X: 47:
 Ἀρχαῖς VII: 193: X: 150:
 Ἀυτομολοῖς VII: 150:
 Γραυσὶ X: 62:
 Δυλοδιδασκάλῳ III: 80: X: 54:
 Ἰππῷ X: 181, 183:
 Κορυναῖς X: 179:
 Κραπυταῖς VII: 152, IX: 83, X: 45, 89.
 Λήροις VI: 105, X: 79:
 Μεταλλεῶσι X: 75:
 Μυρμηκαοθράποις VII: 17, 73, X: 91:
 Πέροις VII: 15:
 Πετρίῳ VII: 163: vid: not: X: 75:
 Pherecydes X: 128, 139:

Philemon IV: 61, IX: 67, 70, Nova Comœdia Poëta IV: 175.
 ἐν Ἀρχαῖς καὶ VII: 28: Ἀρχαῖς ibi est X: 104.
 Γαμῷ X: 176.
 Ἐυρίπῳ ib.
 Θυραῶν X: 164.
 Παιρηγῶν IX: 38.
 Πιπλοκοπυμῶν IX: 66.
 Ροδίας X: 145.
 τῷ Σαρδῶ IX: 65.
 Σικελίῳ IV: 175.
 Philetærus VII: 46.
 Philippides III: 148, VI: 188, X: 167.
 ἐν Ἀδωνιαζύσας V: 100.
 Αὐλοῖς VI: 54.
 Λακιστάς IX: 38, X: 37.
 vid: not:
 Συνακταλέτη IX: 30.
 Φιλολογίῳ IX: 38, 88.
 Philippicorum quinto X: 161.
 Philippus (videtur Philippides legendum) ἐν Φιλολογίῳ IX: 88.
 Philistus II: 111, 154, III: 56, VII: 168:
 ἐν δὲ τῷ βιβλίῳ X: 116:
 τῇ ἐκτῇ X: 42:
 Philochorus ἐν τῇ Ἀρχαῖ X: 71.
 Phile ἐν τῇ ἑκτῇ ποιήσας X: 188:
 Philonides II: 24, 149, III: 18, 104, VI: 168.
 ἐν Κορυναῖς IX: 29, X: 115.
 Philoxenus Siphnius Musicus IV: 65.
 Philyllius II: 231: VI: 103, 161, VII: 29, 31, X: 126:
 ἐν Δωδικτῇ X: 70:

ἐν Πόλεσι VII. 108, 110, X: 182,
126.
φρίων χ^ο δρᾶμα VII. 192.
Phrynichus II. 17, 34, 56, 82, 96,
III: 44, 45, 48, IV: 181,
184, VI: 19, VII: 131.
ἐν Ἐφιάλτῃ VII: 103.
Κρέων VII. 136.
Κωμῆσαις IV: 55.
Μονοτέρεπ^{ον} VII: 21, 178.
Μύσους VII. 203, X. 86.
Ποσειδῶν VII: 23, X: 159.
Σατυροῖς III: 73.
Τετραγυδοῖς VII, 195.
Phrynus Musicus IV: 66.
Pindarus III: 17.
Plato I. 5, 42, 64, 141, 181, II. 5, 7,
12, 13, 14, 19, 20, 34, 36, 41,
43, 56, 57, 63, 64, 65, 73,
77, 82, 83, 101, 102, 114, 120,
121, 123, 124, 127, 128, 129,
149, 155, 159, 162, 193, 194,
195, 211, 214, 220, 226, 230,
232, 236, III. 9, 13, 14, 15,
23, 30, 49, 55, 58, 59, 69, 74,
76, 77, 82, 86, 89, 92, 98, 141,
145, 150, 153, 154, IV. 2, 8,
9, 15, 47, 48, 58, 63, 67, 121,
156, 161, 165, 167, 208, V.
104, 118, 153, 169, VI. 21,
32, 80, 103, 125, 151, 156,
159, 162, 163, 183, 196, 200,
204, VII. 1, 4, 6, 12, 30, 33,
34, 94, 108, 138, 145, 170,
203, 206, VIII. 22, 25, 30,
34, 76, 137, 152, IX. 11,
86, 26, 27, 30, 36, 43, 51, 66,

88, 137, 139, 147, 152, X.
135, 175, 177.
ἐν Ἀλκιβιάδῃ X. 141.
Ἐυθυδήμῳ X. 48.
Θεατικῇ II. 19, IX. 16.
τῷ Νόμῳ III. 14, 54, 109,
VI. 144, IX. 46, 49.
X. 176.
τῷ δότῳ Νόμῳ IX. 134.
Περικλῆδ^{ος} III. 115.
τῇ Πολιτείᾳ X. 141.
τῇ Πολιτείᾳ δότῳ VII. 117,
182.
τῇ Πολιτικῇ VII. 10.
Πρωτογένης IX. 46.
Συμπόσιον VI. 187, VII. 172,
X. 50, 143.
Τιμῳ II. 15, 55, 110, 118,
IV. 40, VII. 121.
τῷ Φαίδρῳ II. 122.
Φαίδρῳ IX. 138.
τῷ εἰς τὸ Φαίδρον ἐρωτικῷ IX.
111.
τῷ φιλήθῳ III. 133.
πρὸς Πυρρῶν II. 118.
Plato Comicus II. 9, 175, 196, III.
70, 126, IV. 56, 64, VI. 25,
31, 49, 75, 103, VII. 36, 31,
134, 110, X. 190.
ἐν Ἀδωνιδ^ῳ X. 104.
Διὶ κακῶν VII. 132, X. 17.
Ἐλπίδ^ῳ X: 11, 142, 167.
Ἑσπερίῳ VII. 121, 186, X. 34,
54, 135.
Φαφ^ῳ ἱερῶν VII. 57, X. 190.
Καστοφῶντι X. 56.
Μεμπικῳ X. 24.
Νίκῳ VII. 46.

ἐν τῇ Νικητῇ μακρᾷ VI. 142.
 ἐν τῇ Ποιητῇ X. 190.
 ἐν Σοφιστικῇ VII. 100. X. 167.
 ἐν τῇ Συμμάχῃ 11: 83. VI. 17.
 VII. 202.
Poëta Dorici IV. 173. IX 120.
Polycletus 11: 151.
Polyzelus 11: 118.
 ἐν Δημοσπονδάρῃ X. 76.
 Διονύσιον γοναῖς X. 169.
 τῇ Μυρῶν γοναῖς VI. 168.
Polidippus 111: 101. IV. 173. X.
 140.
 ἐν Ἀπλοπυρρίῃ X. 98.
 Γαλατῇ IV. 175. VII. 111.
 X. 22.
 Ἐπιτάφιον X. 139.
 Πάδων IX. 28.
Psychofasia (Æschyli δράμα) IV.
 130, vid. not.
Pythagoras 11: 226, ejus **Conjux**
Theano X. 21.
Pythia VII. 112.
Rhinton ἐν Ἰφροβυτία ἐν Αὐλίδ VII.
 90.
 ἐν Τάφῃ VII. 62.
 Τηλέφῳ X. 35.
Sacadas Musicus IV. 78.
Sannyrion X. 189.
 ἐν Γέλων IX. 26. X. 185.
Sappho 111: 31. VI. 98, 107, VII,
 45, 93, X. 40, 124.
 ἐν Πύμῳ τῇ μελῶν VII. 73.
Simon 1: 190, 194, 204. 11: 69.
Simonactides Chius ἐψοποιητικῶν
Scriptor VI. 71.

Simonides ὁ Καμβοποδῆς 11: 65.
Simonidis Epigramma de Canē
 V. 47.
Simylus ἐν τῇ Μεταρχῇ X. 41.
Solenis (ὁ Σολῶν) f. **Clearchus** 11:
 164.
Solon 1: 26, 246, 111: 28, 33, V.
 63, VI: 156. VII. 151, VIII,
 42, 53, 125, 141.
 ἐν τῇ Γαμβοῖς X. 103.
 ἐν τῇ Νόμοις VIII. 34.
Sophocles 11: 14, 23, 31, 34, 64,
 100, 101, 109, 151, 154, 162,
 172, 111: 10, 13, 45, 73, 88,
 107, 141, 145. IV. 62, 141, V.
 76, VI. 39, 65, 83, 161, 192.
 VII. 30, 31, 36, 44, 70, 118,
 132, 185, 191, 203, IX. 97,
 158, X. 81.
 ἐν Αἰγῇ X. 160.
 ἐν Αἰχμαλωτίῃ X. 190.
 ἐν Ἀνδρομέδῃ X. 120.
 ἐν Ἀχαιῶν συλλογῇ X. 134.
 ἐν Δαυδάλῳ VII. 117.
 ἐ, τῇ Ζωστήρῃ f. **Ζωστήρῃ** VII.
 68.
 ἐν Ἡρακλῇ Σατυρικῇ VII. 109.
 X. 110.
 ἐν Θάμνῃ IV. 75.
 ἐν Ἰάχῃ IX. 50.
 ἐν Ἰοκλῇ, X. 39.
 ἐν Ἰππῶν, IV. 111.
 ἐν Ἰχθυότῃς Σατύρῃς X. 34.
 ἐν Κρέων VI. 174.
 ἐ, Λακαϊνῇ IX. 49.
 ἐν Μῆσῃ X. 186.
 ἐν Ναυπλῇ X. 134.

- Ναυπαλιος πρκαυς IX. 156.
 ἐν τῇ Ναυσιπάλῃ X. 52.
 Οἰνομάχῃ X. 55.
 Παιδοῖρα X. 44.
 ἐν τῇ Πλωτοῖᾳ VII. 43.
 Πελάμῃ X. 147.
 τῇ Περσίδι IX. 140.
 τῇ Τελιπολόμῃ X. 79.
 Τρωίλῃ X. 165.
 Φυῖ VII. 193.
 Sophocles Amphiclidæ F. Sunien-
 sis promulgavit legem Atti-
 cam adversus Philosophos
 IX. 42.
 Sophonis aliorumque Ὀψωπειητικῶν
 συγγραμμάτων VI. 70.
 Sophron VI. 90, IX. 46.
 ἐν Μίμοις ἀνδρείαις IV. 174.
 γυναικείαις IV. 174. X. 175.
 Νυμφονίῃ X. 107.
 Socrates ἐν τῇ Παρθενότητι IX.
 57.
 IV. 173, ita hic legendum
 pro Crates.
 Stagirites (Arist.) II. 164.
 Stefichori sepulcrum in Himera
 IX. 100.
 Stefichorus ἐν Καρβάρῃ X. 152.
 Strattis II. 173, 184, 226. III. 27.
 146. VI. 74, 156.
 ἐν τῷ Κινησίᾳ IV. 169, X. 169, 189.
 Μυρμιδόνῃ IX. 78.
 τῷ Φιλοκλήτῃ VII. 134.
 Φοινίσταις IX. 123. X. 183.
 Χρυσίππῃ X. 55.
 Ψυχασταίς X. 101, 127.
 Teleclides II. 41. III. 70, 127. VII.
 182.
 ἐν Ἀμφικτιόσῃ X. 164.
 Ἀψιδόσῃ X. 68, 98.
 Πρυτανίσι VII. 135.
 Telefilla II. 23.
 Terpander Musicus IV. 65, 66.
 Theano Pythagoræ Coniux ἐν Ἑπι-
 σταλῇ πρὸς Τιμαρέτην γραφίᾳ
 X. 21.
 Theodectes Sophista in solvendis
 Questionibus convivalibus,
 celebris VI. 108.
 Theodoridas X. 187.
 Theodorus Colophonius, ejus ποι-
 ῆμα ἡ Ἀλήτης IV. 55.
 Theodorus aut (dubitatur enim.)
 Philo αὐτοῦ ἡ τῆς ἑταίρας ποιήσας
 X. 188.
 Theophilus ἐν Παγκρατίαςῃ IX. 15.
 Theophrastus VI. 107. VIII. 53.
 ἐν τῷ Μεταλλικῷ X. 149.
 πρὸς Νόμον VIII. 52.
 διατῶ Νόμον X. 19.
 Theophrastus aut Aristoteles ἐν τῷ
 πρὸς μετέλλων VII. 99.
 Theophrastus & Aristoteles ἐν Φυ-
 σικαῖς X. 170.
 Theopompus Comicus II. 10, 18,
 121, 124, 234. III. 39, 75. V.
 98. VI. 25, 85, 103. VII. 190.
 ἐν Ἀλθαίᾳ X. 180.
 Εὐρήῃ III. 27. X. 118, 124.
 Καλλαίᾳ IX. 59.
 Καπηλίῃ VII. 158.
 Ὀδυσεύει VII. 74.

ἐν Παισι VII. 66. x. 181.
 Παμφίλη x. 49.
 Παυταλέντι IX. 16. x. 41. ubi
 obs. ἀμφοισθεν ἄδ τὸ δράμα.
 Πόλισι x. 145.
 Σερῆσι VII. 181. x. 109.
 Στρατιώσι IX. 64.
 Theopompus ἐν συγγραφαῖς III. 58.
 IV. 93. V. 42.
 Thespis IV. 123.
 ἐν τῷ Πρωτῷ VII. 45.
 Thucydides I. 26, 60, 83, 95, 125.
 137, 150, 156. II. 5, 13, 14,
 77, 119, 120, 121, 126, 149,
 154, 161, 231. III. 30, 54, 58,
 59, 63, 75, 77, 91, 92, 94, 99,
 100, 101, 104, 106, 107, 130,
 141, 153; IV. 165, 189. V. 153.
 157, 160. VI. 7, 22, 36, 38, 156,
 162, 192. VII. 7, 13, 64, 84,
 114, 117, 118, 121, 124, 149,
 161, 195. VIII. 15, 23, 69, 72,
 IX. 7, 9, 15, 16, 26, 66, 93, 142,
 148, 153, 157. x. 10, 14, 27,
 37, 176.
 ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ IX. 46.
 ἐβδομῷ βιβλίῳ x. 113.
 τῇ Πλατύνῃ πολιτείᾳ x. 182.
 Timæus II. 30.
 Timareta ad quam Theano epi-
 stolam scripsit x. 21.
 Timocles ἐν τῷ Βαλαυσίῳ x. 154.
 Tragici III. 95.
 Tyndarichus Sicyonius ὁ ψοφιστη-
 κῆς παραγραψίας ἀφιστῆς VI. 71.

Tyrtaeus IV. 106.
 Xenophanes ex. 85.
 ἐν τῷ πρῷ Φύσει VI. 46.
 Xenophon I. 80, 94, 112, 134, 182,
 188, 221, 233, 244. II. 7, 13, 14,
 20, 34, 111, 49, 51, 54, 55, 56,
 59, 61, 64, 67, 77, 81, 82, 97,
 108, 122, 126, 150, 151, 154,
 156, 160, 180, 193, 194. III.
 25, 59, 62, 75, 77, 89, 108, 108,
 124, 127, 134, 152, 153, 154.
 IV. 14, 167, 168, V. 9, 11, 15,
 27, 29, 30, 50, 86. VI. 14, 15,
 22, 26, 27, 31, 33, 36, 39, 44,
 101, 143, 155, 157, 187, 194, 206.
 VII. 6, 7, 8, 9, 21, 50, 63, 64, 70,
 81, 99, 100, 113, 122, 142, 148,
 149, 167, 182, 184, 186. VIII.
 28, 68, 134. IX. 7, 35, 49, 82,
 151, 153, 161. x. 13, 16, 43.
 Grylli F. ejus Canis V. 47.
 ἐν Ἀθλωσίῳ πολιτείᾳ IX. 43.
 ταῖς πρὸς Ἀληθείας VI. 143. νῦν
 ποτ.
 τῇ Ἀναβάσει x. 80, 138, 174.
 πρὸς Ἀπονημονεύμασι VII. 33.
 Ἰπποκράτης x. 1.
 Λακωνίων πολιτείᾳ VI. 142.
 Οἰκισμοὶ VII. 118. ix. 43.
 τῇ Παιδείᾳ III. 122. VII. 44,
 68. x. 52.
 τῷ τρίτῳ τῇ Παιδείᾳ VII. 118.
 τῷ ἑκτῷ τῇ Παιδείᾳ x. 16.
 Zopyrii & aliorum ὁ ψοφιστῆς
 συγγραμμάτων VI. 70.

V. Cum de libro *περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων*, qui fertur sub nomine *Ammonii* Grammatici, dixerim supra c. XXVI. p. 173. sequatur hoc loco nonnulla subungere de PTOLEMÆO Ascalonita, qui ab eodem Ammonio laudatur, & jam sub Ptolemæzi, jam sub Ascalonitæ nomine allegatur in scholiis minoribus atque ab Eustathio ad Homerum. Dubito idemne sit Ptolemæus, à quo definitionem Grammatices quam Dionysius Thrax dederat, reprehensam scribit Sextus Empiricus lib. 1. contra Matth. p. 13. & 15. atque Scholiastes ineditus ad Dionysium Thracem. Equidem uterque Ptolemæum hunc Peripateticum appellant, diversum utique à Ptolemæo Peripatetico juniore, de quo apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. Longinus: ne dicam de aliis Ptolemæis Grammaticis de quibus Suidas, qui Ptolemæi Ascalonitæ mentionem facit his verbis: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης γραμματικὸς ὃς ἐκράδυνεν ἐν τῷ μῦθῳ. ἔγραψε περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων. περὶ ἑλληνισμῶν καὶ ὑπερβολῶν, βιβλία ἑξήκοντα. περὶ μέτρων. περὶ τῶν ὁμοειδῶν ἁρμονικῶν διορθώσεως, περὶ διαφορῶν λέξεων, καὶ ἑτέρα γραμματικὰ. Hoc περὶ διαφορῶν λέξεων scriptum Suidæ memoratum, siue fragmenta ejus nactus sum è Bibliotheca Gudiana, cumque Ammonio confereqs, observavi pleraq; omnia apud Ammonium legi iisdem verbis, ita tamen ut ordine litterarum ab eodem digesta sint, & in editionibus Ammonii etiam emendatioribus, ut quas H. Stephano & Bonav. Vulcanio debemus, non pauca possint ex hoc Ascalonita vel suppleri vel corrigi, ut cuivis patebit ex hoc specimine:

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΑΛΟΝΙΤΟΥ
περὶ διαφορῶν λέξεων.

1. Διαφέρει αὐχλὺ δίρης, Ἀυχλὺ μὲν γὰρ λέγεται τὸ ἑποδὲν εἶ τραχήλου. ἔρη δὲ τὸ ἐμπροσθεν καθ' ὃ ἐστὶν ἡ Φάρυγξ.
2. Ρίς μὲν λέγεται ἡ δότι εἶ μεσσηρύς κατωγυγὴ μέγας εἶ χαίτης, μυκτῆρες δὲ τὸ ῥινὸς κατατρέτης, διὼν ἔχουσιν α) δότι μαοστέμνον.
3. Ἐπείτῳ μὲν ἐστὶν ὁ ἐπίων, δαυτομὴν δὲ ὁ ἐπὶ αὐτῷ εἶναι β) πλατύνει.

§§§ 2

§.

- a) Plinius apud Ammon. τὸ ὑγρὸν ἀπομασσεύμενον.
b) Verba κατὰ Πλάτωνα apud Ammonium desiderantur.

4. Ἄρνες μὲν λέγονται οἱ νεογνοί. ὧς ὅτε λύκοι ἀρνεοῦσι ἐπὶ χρεῶν α) ἢ ἐρίφου-
(ιν. Ἀρνεῖται ὅτι ἐπὶ χρεῶν τῇ ἡλικίᾳ.
5. Ἀπονήμασθ μὲν λέγεται τὸ μὲν τὸ Φαγεῖν, καὶ χεῖρας ὅτι ὕδωρ αἰτῶται, καὶ
τὸ Φαγεῖν d) καὶ μὲν τὸ Φαγεῖν.
6. Φεύγει μὲν δίκλιν ὁ κατηγορούμενος, καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διακινῶ. Δοποφάγει ὅ-
τι οὐκ ἔστιν ἐκ λυθίων τὸ καλὰ κρισεύς. e)
7. Ἀγροικῶ f) βαρύνονται οἱ ἐν ἀγροῖς ἀγροῖκον ὅτι ἐπὶ πλείονος
μυῖον, ὅτι μὴ ἡμερῶν.
8. Ἀσφώδιλ g) μὲν περὶ παροξυσμῶν ἢ βοτάνῃ, ὅλυνται ὅτι πῖπτον.
9. Ἀμυγδαλὴ πεισσομένη τὸ δένδρον, ἀμυγδαλὴ περὶ παροξυσμῶν ὁ καρπός.
10. Ἀπλὲς καὶ ἀπλῆσαι ἀγαφίρειν φασίν. Ἀπλὲς μὲν γὰρ τὸ μήποτε πλε-
ρῶσαι, ἀπλῆσαι ὅτι τὸ ἀδυνάτου πλεονάζει.
11. Ἀπολογίζεσθαι ἀπολογίζεσθαι ἀγαφίρειν. Ἀπολογίζεσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι
τὸ λόγον, ἀπολογίζεσθαι g) ὅτι ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν αἰσθανόμενοι.
12. b) Ἀμφί, πῶς. Τὸ ὅτι ἀμφί, ποτὶ μὲν σημαίνει τὸ πῶς, ποτὶ ὅτι χωρὶς.
13. Ἀσπερὺ μὲν τὸ ἐπὶ ἀγροῦ. ἀσπερὺς ὅτι τὸ ἀγροῦ ἡδύν καὶ φανερῶς καὶ τὸ ἐπὶ
ἀγροῦ τοπικόν.
14. Ἀκτὴ μὲν εἰσὶν οἱ πτερώδεις τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλάσσης, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀγρο-
νῶν τὸ κύματι καὶ πτεροῖς περὶ παροξυσμῶν. ὅτι οἱ ἀμμώδεις
ἀγροῖ.
15. Ἀναβάτης μὲν ἵππος, ἀναβάτης ὅτι k) νεός.
16. Ἀνασηΐα μὲν τὸ πῶς πρᾶξιν πινὰ ὁρμήσας, ἐγερθῆναι ὅτι τὸ ἐκ κοιτης.
17. Ἀνάμνησις καὶ ἀνάμνησις ἀγαφίρειν. Ἀνάμνησις μὲν γὰρ ὅταν τις l)
αἰφ' ἑαυτῷ εἰς μνήμην ἔλθῃ καὶ παρελθόντων. Ἰππὸς μὲν ὅταν ὑφ' ἐπὶ
πινὸς πῶς τὰ πρὸς παροξυσμῶν.
18. m) Ἀππερισπῶν, καὶ ἀππερισπῶσαι ἀγαφίρειν. ὅτι μὲν γὰρ αἰφ' ἑαυτῷ τὸ
χρη-

e) Apud Ammonium desunt verba ἢ ἐρίφουσι.

d) Apud Ammonium supplenda verba postrema, καὶ μετὰ τὸ Φαγεῖν.

e) Ammon. τὸ κατηγορεῖται, eodem sensu.

f) Contra proflus Ammonii Codices: περὶ παροξυσμῶν μὲν οἱ ἐν ἀγροῖ κατοικῶν, πρὸς
παροξυσμῶν δὲ οἱ οὐκ ἐν ἀγροῖ.

g) Aliter Ammonius, quem si placet vide.

h) In Ammonia hac observatio tota deest.

i) Verba ἀπὸ τῶν usque ad ὅτι, de deinde vox ἀγροῖ deest in Ammonia.

k) Ammon. νέος.

l) Verba αἰφ' ἑαυτῷ supplenda in Ammonio.

m) Hac tota observatio in Ammonio desideratur.

χρησάμεν ἔχων, ἀποδρασκόμεν. ὁ δὲ εἰσέρων, ἀποδρασκόμενος, οἷο, οἷ
* μο, αὐτοὶ ἀποδρασκόμενοι.

19. Ἀνδραγαθία η) αὐδραγείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ δι' αἵματις ἐκπαρ-
μένη. αὐδραγαθία δὲ καὶ τῆς ψυχικῆς δρεντῆς ἔχει μαρτυρεῖται.
20. Ἄμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. Ἄμα μὲν γὰρ ἐστὶ, χρονικὸν ἐπὶ ῥήματι, ὁμοῦ δὲ το-
πικόν.
21. Ἀποκέρυκτον μὲν ἐστὶν ὁ ὅτι ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τὸ εἰ-
κίαι. Ἐκποικητὸς δὲ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς ὑποδείσαν ἀλλῶν, ὃ λέγεται
ο) εἰσποικητὸς γαργεῖναι.
22. Ἄσπον μὲν ἐστὶν τὸ ἐκ πολλῶν ἄσπων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ωρεῖων, ἢ
ἄρεκτον. Ἀσπὴ δὲ ὁ εἰς.

Cetera nolo integra describere, sed tantum annotabo quæ in Ammonio vel omiſſa sunt vel, aliter atque rectius apud Ptolemaum leguntur, quod si nulla differentia sit, tantum primum verbum obser- vationis cujusque apponam.

23. βλάστη. 24. διορθῶν. 25. ὡς ὅτι χρόνος καὶ ὅτι ὁρῶν. ὡς Φαίδρι-
ὡς καίων. ὡς δὲ ὅτι ἐπὶ χρόνῳ, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ ὁρίῳ, οἷον δι-
γὼ χωρίον &c. 26. ἄρα. 27. ἐξόστ. 28. Θωατὴς μὲν Ὀλυμπίων καὶ
τὸ ὁμοίῳ λέγεται, θωατὸς δὲ εἰς θεὸς πεμπόμεν. 29. ἰσθμός—ὑπὸ
θαλάσσης—θαλάσσης περὶ &c. 30. κυχῶχοι καὶ λαμπήρεα τὴν καὶ
Φαίδρι, (male apud Ammon. Φασί τ' ἔν) & deinde παῖον, non πα-
νός. 30. Λιβανόμεν καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιάμενον καὶ τὸ ἔρε. 32.
μάχη. 33. αἵτε ἀπαρτίμενοι ἀρτίστοιχοι. 34. ἐπὶ ὀφθαλμῷ. 35.
τὸ μὲν εἰς ἐπὶ καὶ ὅτι ἐπὶ παρὰ ἡλυστόν καὶ ὅτι ἐπὶ ἡλυστόν λέγεται,
τὸ δὲ εἰς ἐπὶ καὶ ὅτι ἐπὶ παρὰ ἡλυστόν, ὡς οἱ λέγοντες εἰς ἐπὶ καὶ ὅτι
στῆται, πολυκίχῃσιν. 36. πῶτερ, pro ἐξυτόνως quod est in Am-
monio leg. ex Ptolemaeo βαρυτόνως. 37. ὅτι, ὅδε. 38. τιμα-
ρεῖα. 39. ἢ χάραξ — ἀποδρασκόμενων ἐκβάσαν. 40. Ἐπικ-
ροί—ὡς οἱ Λύκοι τὸ Τρώων. σύμμαχοι—ὡς δὲ Ἀγαμέμνων, Μυρμιδόνες
καὶ οἱ ἄλλοι, Ἑλλῆνες. 41. ὅνεκα συνδισμῷ — — ἔνεκα Ἑλλήνων
pro quo rectius apud Ammon. ἔνεκα Ἑλλήνης. 42. ἐμβάδες μὲν

* Sic MS. forte legendum οἱ μοναμῶχοι gladiatores non indubie.

η) Ammon. αὐδραγαθία.

ο) Ita legendum apud Ammon. pro ὁ λέγεται.

113. δεῖσς. κομᾶν καὶ κελεύει λαβόντες οἱ δὲ χεῖρες. 114. ὑποσυστήν. 115. ἀπὸ χιῶν. 116. ἀτμῶν — ὁλοκαυτῶν ἀτμῶν. 117. ἀχέει. 118. βάρους μὲν γὰρ ὅταν ὁ πῦρ περὶ βάσιν ἐξέχῃ, ἐφ' ἧς τῆς ὑπερῶς τοῦ αἵματος πρὸς αὐτὴν. Ἐστὶν δὲ ὅσα βάρεις περιφέρει πρὸς βάσιν ὅσα ἐχῃ. Ἐπεὶ γὰρ δὲ λαβόντες οὗτοι τὴν ἡρώων βαρύνουσι, πῶς ἐν κοίτῃ χεῖρας — διὰ τὴν γὰρ οὗτοῦ ἰσχύος ὅτι ἔστιν καταφύξις. 119. γομφαδύων — γομφαδύων. 120. ὁμοῖον. 121. ἀπὸ γὰρ. 122. ἀπλῶς, μὲν γὰρ ἰσοκύβητος, ἀπλῶς δὲ ὅτι τὸ ἀπλῶν τὸ μίαν. 123. ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ἀπ' ἑαυτῶν, οἷον διπλάσιον, ἐχῃ πρὸς τὴν διπλάσιον ἀφ' ἑαυτῶν ἢ ἡ πόλις τῆς οἰκίας, ἢ διπλάσιον. 124. ὅτι, καὶ διὰ τ. 125. οἰκίαν. 126. πλάσιον. 127. πλάσιον — ἐν ποσὶ. 128. δεῖσς. 129. πρὸς τὴν. 130. ὁμοῖον. 131. κτήματα — πᾶσι μὴ ἡμέτερα, ἐπιτήματα, αἷς ἐναλλόμενα. πᾶσι δὲ ἑαυτῶν, κτήματα, αἷς ἑοικέναι. 132. ἐν χεῖρσιν — ἢ τινὲς τοῦτο, ὅταν πατήσῃ ἐναλλόμενα δὲ ἐπὶ ὀφθαλμοῖς. 133. οἰκίαν — καὶ τὸ ἄλλο ἡμέτερον. 134. ἐκπλησία. 135. ἐνδοξόν. ὁ ἐπίσημον καὶ ἀνελκὺς δεῖσς. 136. τὸ ἀφ' ἑαυτῶν. 137. ἀφ' ἑαυτῶν ὁ ἐπὶ τῶν βαρύνοντων αἷς φασίαν, ἢ δοκίμια εἶναι τὴν ἡρώων τὸν Διόνυσον ἐπὶ τὴν καθεμένην μελένδαν ὅτι τὸ δὲ χεῖρ κτεῖται πᾶσι. 138. σημεῖον. 139. ἡλπίαν. 140. ἰσχύον — χεῖρ ἔχον δὲ τὸ ἰσχύον δεῖσς. 141. Κωμῶν — ἀποσπασμένους τινὰς περιέχοντας. 142. εἶναι καὶ παρ' ἑαυτῶν. 143. τὸ ἰσχύον καὶ ἰσχύον ἀφ' ἑαυτῶν. ἰσχύον μὲν γὰρ λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ὁνομαστικῆς πρὸς τὴν, ἰσχύον δὲ ἐπὶ ἰσχυτικῆς, ἐπὶ τῇ ταμίᾳ. ὁμοῖος βασιλεὺς καὶ βασιλεία, καὶ τὸ ἄλλο προσηγορικόν. 144. ἴσος. 145. ἰσχυῶν μὲν λέγουσι Ἕλληνας οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Ἰταλοὶ δὲ ἑσθ' ἑσθ' οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. 146. τρεῖς, quem locum Ammonius nominatim laudat Ptolemaeo Alcalonita auctore allegato. 147. ὑπόχρησις — ὁ δὲ ἄλλος ὁ δὲ ἄλλος πρὸς τὴν πρὸς τὴν βυλόμενον. 148. Κάλαν. 149. Κόρδαξ. 150. Κἀταγμα. 151. Κἀταγμα. 152. Κέλης. 153. Κιβωτός. 154. Κλήσις. 155. δεῖσς. 156. Κομᾶν. 157. Κυβέντες. 158. Κύνων — κυνιᾶν δὲ τὸ σπαρτύνειν, pro quo rectius Ammonii Codices, σπαρτύνειν. 159. Κομφός. 160. λαλῶν. 161. λῆμα. 162. λογογράφος. 163. Μακρολόγος. 164. Μαχαί.

Μαχαίρας. 165. Μινυρίαι. 166. Μαχθηρές. 167. Πασοί.
 168. Νάυκληροι. 169. οίκιζι. 170. Δασυθή. 171. Δελαί.
 172. Διχόπη. 173. οικότρη. 174. οίτη. 175. Έκκν 176. Έχθρ.
 177. Παιδεία - - - - - εκ παλαιοῦ ἀγωγῆς ἐπὶ δασυτῷ ὁδῷ ὡς παλαιοὶ
 σπη. 179. πῆς. 180. μεταβολή - - - ἀλλοίωσις ἢ μεταβολή μεταχρήμα-
 τισμός, ἀλλὰ καὶ τὸ μετατρέψαι τὰ παλαιὰ εἰς οἰκιστῶν. Ἐπειδὴ οὖν οἱ
 οἰκιστῆρες ἀφ' ἐπὶ τῶν χωρίων οὗς ἐπερὶ μεταβάλλει. 181. πρεσβύτης καὶ
 πρεσβυτικῶς καὶ γάρων ἀναφέρονται. πρεσβύτης μὲν γὰρ ὁ ἀπὸ τῶν γνησίων ἀγί-
 στας. παλαιὸν δὲ τὸ πρεσβυτικόν ὡς τὸ παλαιὸν παλαιόθεν. παλαιόθεν δὲ
 τὸ ἡδὴ πεπαισμένον καὶ τὸ λείψανον ἀνταχρῆδον. παλαιόθεν δὲ οὗ τῆς ἐκείνου
 ἡλικίας. πῆς δὲ ὁ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων μεταχρημάτων ἐραδύτης. - - - τῶν
 δὲ ἐχρῆδον οἱ μὲν παλαιοί, οἱ δὲ βύπαιδα, οἱ δὲ ἀσπινάδα, οἱ δὲ
 μελλεφθῆρον. ὁ δὲ μὲν πῶτα ἔφηθον, ὁ δὲ μὲν πῶτα μεταχρημάτων, εἴτα
 μετὰ, εἴτα νεανίσκος, εἴτα νεανίας, εἴτα αἰὲς μέσος, εἴτα πρε-
 σβυτικῶς, ὃν καὶ αἰμογύροντα καλεῖσιν, εἴτα γάρων, εἴτα πρεσβυτικῶς, εἴτα
 ἐχρατόγροντος. 182. Παικῆδον. 183. Παικῆδον. 184. Παι-
 κῆδον. 185. Παικῆδον. 186. Παικῆς - - - Παικῆς δὲ κατεπικνωῖς
 καὶ προσωγῶν. ἦλθε δὲ ἐπὶ Παικῆς Παικῆς, ὅς ἐστιν αὐτῶν Παικῆς
 ἐστὶν Ἰτακῶν. 187. Πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, Πλημμυρίδες δὲ μὲν ἔν-
 αὖ τῶν ποταμῶν ποταμῶν. 188. Διαπλοπῶν μὲν λέγεται αὐτῶν
 ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως &c. 189. Πικρῆ. 190. Πικρῆ. 191.
 Πικρῆ. 192. Πικρῆ. 193. Πικρῆ. 194. Πικρῆ. 195. Πικρῆ.
 196. Πικρῆ. - - - - - Πικρῆ δὲ ὡς εἰπὶ, Πικρῆς ἦλθε ὡς
 Ἀθήνας, ἀμαρτάνει, ἐχρῆν γὰρ εἰπὶν, Πικρῆ. 197. Πικρῆ.
 198. Ζέων - - - - - ἀγαλμα δὲ τὸ Πάριον &c. 199. οἰ-
 κῆς. 200. οἰκῶν. 201. οἰκῶν. 202. οἰκῶν. - - - - - εἰσέ-
 ρα οὗτο εἰς Πικρῆς ἦλθεν ἡμέρα δυνάστη. ἦλθ. 203. οἰκῶν. 204.
 Πικρῆς - - - - - pro ἐπιθυμία legendum apud Ammon.
 Πικρῆς. 205. Πικρῆς. 207. Πικρῆς. 208. Πικρῆς. 209. Πικρῆς.
 210. Πικρῆς - - - - - Πικρῆς ἐπὶ Πικρῆς. 211. Πικρῆς. 212. Πικρῆς.
 213. Πικρῆς μὲν τὸ νομισμα οἱ Ἀθηναῖοι λέγεται, &c.

Caput XXXIV.

De PHRYNICO & aliis scriptoribus
vocum Atticarum, iisque qui cæterarum dialectorum
dictiones interpretati sunt.

Dialectorum Græcarum varietas. 1. Qua in re potissimum consistat, 2. Principui quidam in nobilioribus dialectis scriptores. 3. Scriptores de vocibus Atticis deperditi. 4. Inedita Mæridis Sylloge. 5. Phrynichus de vocibus Atticis. 6. Herodiani fragmentum. ibid. Audaces Phrynichi censuræ. 7. Ejus libri *εὐφρονῶν παρρησιῶν* 8. Index scriptorum a Phrynico laudatorum. 9. Thomæ Magistri de vocibus Atticis. 10. Index scriptorum ab eo allegatorum. 11. Emanuelis Moschopuli. 12. Georgii Lecenipeni MS. 13. Scriptores vocum Dialecti Doricæ. 14. Æolicæ. 15. Ionicæ. 16. Alexandrinæ. 17. Aliarum. 18. Editi scriptores de dialectis. 19. *ἰδὲ καὶ ὁνομασίου* 20.

I.

Quemadmodum in aliis linguis solet fieri, quæ latius patent & per plura secula propagantur, ita Græcæ quoque accidit, ut in varias dialectos divisa à se ipsa veluti diversa abiret, & cum Iones, Attici, Dores, Macedones græce loquerentur, multa tamen aliter efferrent Dores quam Attici, atque ita de cæteris. Quid quod hac recenti ætate dialectos Græciæ septuaginta reperiri, & Athenis cum maxime idioma loquendi Græcum omnium pessimum obtinere scripsit Simon Cabasilas ad Martinum Crusium, p. 461. Turco Græciæ, & p. 489. Sed & olim in Attica ipsa non tantum ætate diversa, sed & locis aliis varias *ὑποδιαίρεσις τοῦ γὰρ* fuisse, homines que varielocutos fuisse constat, ut præter alios docet Sextus Empiric. lib. contra Grammaticos, Cap. 3. Hinc multæ *Ἀττικῆς*, atque ita *Δωρικῆς* quoque & *ἰωνικῆς*. Attica ipsa adeo à se interjecto tempore deficit (Vide Lysiam Orat. IX. contra Theomnestum, ubi quædam profert ex Solonis legibus: & quæ nuper disseruit præstantissimus Bentlejus in Dissert. qua Phalaridis epistolas suppositas esse evicit adversus Carolum Boyleum) ut liceat affirmare Atticam novam (de prisca florente Græcia mihi sermo est, hodierna enim Attica longe magis etiam ab illa, quam novam voco, distat,) similiorem esse communi dialecto, quam Atticam veterem, quæ eadem est cum Ionica, (uti *ἰωνικῆς* Homerî, Athenienses esse Strabo docet,) Atticæ novæ, ad quam spectare etiam Chalcidicam recte notatum Jano Rut

T t t

gar

persio P. 465. Variarum. atque ita capiendus Thucydides, cum libro sexto idioma Himerensium inter Doricam & Chalcidicam dialectos mediū fuisse testatur. Homeri ita sermonem Atticum esse, notat Aristides in Panathenaeo T. 1. Pag. 315. Dicitur porro Dialectus communis, non quod ex reliquis Dialectis composita est, sed quod abstinet vocibus phrasibusque singulari dialecto propriis, illis potius, quæ vel omnibus vel pluribus dialectis communes sunt, utens. Adeoque hoc genus loquendi, à quo longe diversa est *ἰδιώτης γλῶσσα* sive vulgi lingua, est fere proprium iis, qui in Græcia non nati, linguam ex magistris vel librorum opera addiscunt, neque uni certæ dialecto se adstringere profitentur. Hoc scribendi genere usus Polybius nec Ionice scripsisse dici potest nec Dorice nec Æolice, neque Atticas captasse elegantias, etsi præterea *εὐχρηστικῶς* quoque ac minus accuratam verborum constructionem quandoque in eo reprehendendam monet Dionysius Halicarnassensis libro *περὶ τῆς ποιητικῆς ἀπορίας*. E contrario Poëtæ, quo facilius verba metris complectantur, ex singulis dialectis voces decerpunt, permiscunt inter se, promiscueque illis utuntur, prout è re carminis fuisse visum fuerit. Quod primus facere aggressus est Homerus, teste Dione Chrysostomo, qui Dissertat. XII. p. 213. de illo refert, quod *πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀναμειγνύων*, *ἀνέμιξε*. Unde Tryphon Alexandrinus Grammaticus singulari libro egerat *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρου ἀγλῶσσων*, teste Suida, & Plutarchus in Homeri vita λέγει ποικίλῃ varisque dialectis, maxime vero Attica, usum Poëtam non paucis exemplis docet. Hoc exemplum Homeri qui imitantur, non possunt dici uti dialecto communi, nemini enim unquam in Græcia illa communis fuit, nemo ita est locutus. Nec mediocrem etiam obscuritatem affert illa variarum dialectorum mistura & confusio, ut in Lycophronis Alexandra, Simmiae, Dosiadae & Theocriti poematibus ænigmaticis observare est, & idem Dio Chrysostomus Dissert. X. pag. 149. oracula ideo obscuriora esse queritur, innumerosque per illa deceptos, quod non certa aliqua dialecto uterentur.

II. Jam si quæras, quæ potissimum in re dialectus consistat, vel ab illa distinguatur, recte quidem docuit Salmasius, quo nemo melius & doctius de hoc argumento scripsit, in commentario de lingua Hellenistica, singulis potius vocabulis, quam integro filo orationis integrisque phrasibus dialectos à se invicem secerni ac separari.

Unam

Unam enim rem diversis nominibus diversæ dialecti vocant, ut quod Æoles, Iones, Dores *πρόβατον*, Attici *οἶς*. Vel una eademque vox diversas res notat in diversis dialectis, ut *ἀνέκαθεν* a longo tempore Ionibus, Atticis *desuper*. Etiam diverso genere efferruntur nomina, ut Attici dicebant, *τὴν γάμον, τὸ πέραχος*. Peloponnesii *τὸν γάμον, τὸν πέραχον*, quod notatum Sexto Empirico Libr. contra Grammaticos, Cap. 7. Attici contrahebant *ρεῖ, εἰδέν, ἐπάλειπ* & similia, cum Iones dicerent *ἰδέεθ, ἐπάλειθ, ῥέει*. Denique scriptio & pronuntiatio varia inprimis non parvam mutationem affert, quæ fere præcipua diversitatis dialectorum & degenerantium linguarum origo est. Dores *πλάγιστον, παχῆα γλῶσσαι* Cappadocum, ut est apud Philostratum in vita Pausaniæ Sophistæ pag. 590. Atticis *εὐνοίαν* tribuit Socrates apud Xenoph. lib. 3. *ἀπομνημονεύμ*. Vox quippe iisdem suavis non destituta gravitate, Ionibus mollis & soluta, Æolibus aspera, hinc vocibus modo additæ literæ vel integræ etiam syllabæ, modo demtæ vel tractæ vel permutatæ, atque hoc jam in initio, jam circa medium, jam in extremo, nec solum in verbis & nominibus rectis, sed & in casibus verborum nominumque, & in particulis & in quibuscunque partibus orationis, de quibus singulis forte melius constaret, si ætatem tulissent Theodori Gadarensis libri duo *περὶ ἀγαλλέων ἀπορίτης καὶ ἀποδείξεως*, quorum meminit Suidas.

III. Nemo non intellegit cum in suis quique dialectis scripserint optimi quique scriptores, *Ionica* Herodotus, Hippocrates, Democritus, Rhianus, Ctesias, Archilochus, Anacreon, & Aretæus Medicus: *Æolica* Sappho, Corinna, Alcaeus: *Dorica*, Pindarus, Bacchylides, Simonides, Theocritus, Bion, Ibycus, Callinus, Sophron, Archytas, Timæus Locrus, Ocellus Lucanus & Pythagoricorum plerique. *Attica* denique dialecto Thucydides, Aristophanes, Plato, Xenophon, Isocrates, Demosthenes, Theophrastus aliq; complures. Cum inquam scriptores optimi suis dialectis scripserint, & alii Poætæ, exemplo Homeri ex variis dialectis voces mutuati sint, nemo non intelligit necesse fuisse illis intelligendis, idiorismos singularum in peculiaribus lexicis annotari. Præcipue vero Atticorum voces phrasæ Veneresque & elegantæ a plurimis expositæ sunt, in usum etiam illorum qui Attice scribere atque adeo quæcunque auribus Atticis non probarentur, in scriptis suis vitare optarent.

IV. Neque vero huc referendi sunt statim omnes qui Ἀτθιδῶ ti-
tulum scriptis suis præfixerunt, ut *Androtio*, *Demus*, *Ister*, *Hellanicus*,
Philochorus aliq; à *Stephano*, *Harpocrate*, *Hesychio*, aliis laudati,
Neq; enim illi Lexica Attica concinnarunt sed historiam Atticam, etsi
tenuiter admodum jejuneque, atque ita ut cito lectorem suum satia-
rent, ut de iis scribit *Dionysius Halicarnassensis* lib. *Antiquit. Rom.*
primo cap. 7. Quædam etiam Ἀτθιδες versibus scriptæ erant ut *Heges-*
tratus illa, cujus meminit *Pausanias* in *Bœoticis*, etsi ibidem innuit eam
jam suæ ætate intercidisse. Caterum ex istius *Dionysii*, nobilis sub
Augusto historici Criticique, familia prodiit *Ælius Dionysius*, itidem
Halicarnassensis, quem sub *Adriano* floruisse & Atticistam cognomento
dictum autor nobis est *Suidas*. Hunc nempe illum ipsum esse suadet
ratio, cujus libros quinque Ἀττικῶν ὀνομάτων Alphabeti serie digestas
laudat *Photius* in *Bibliotheca*, codice CLII. ubi illos *Scymno* cuidam
inscriptos docet, diverso utique ab antiquiore illò *Scymno* *Chio*, au-
tore periegeleos jambis descriptæ ad *Nicomedem* *Bithyniæ* Regem.
Addit autem *Photius* loco jam dicto *Ælium* illum *Dionysium* Lexici
sui Attici *Scymno* inscripti duas editiones in lucem edidisse, quarum
altera itidem quinque libris constans priorem suppleverit locisque
scriptorum adductis locupletius confirmaverit, quare optat ab aliquo
illas conjungi & in unum corpus ordinemque compingi, ita enim
fore opus longe utilissimum. χρησιμώτατον δ' ὁ πόντος τοῖς π αττικῶ-
ζων ἔχουσι Φρονίδα, καὶ τοῖς τ Ἀττικῶν συγγραμμάσιν ἐνομιλῶν παλαι-
μένων. Ὅσαι π γὰρ ἐπιχωρίαι λέξεις τῆς Ἀθηναίης, ἐν πύθων ἔσω ἐμα-
θῶν, καὶ οὐκ ἄλλο ἰδιωτικῶς αὐτοῖς λέγεται, ἔ χαλεπὸν εὐρεῖν. *Diony-*
sius iste Atticista non semel laudatur *Eustathio* in *Homerum*, & ad
versum 912. *Dionysii* periegetæ. Hujus quoque esse putabat *Mew-*
sius quod πρὸ ἀκρίτων ρημάτων & ἐγκληρομένων λέξεων vulgatum est ab
Aldo Manutio in Volumine eximio quod inscripsit *θησαυρὸν, κέρως Ἀμαλ-*
θείας, κήρυς Ἀδώνιδος A. 1496. Caterum illius operis *Photio* tantope-
re laudati nihil ad nos pervenit. Porro *Galenus* in libro de scriptis
propriis meminit se composuisse τὰ πρὸς τοῖς Ἀττικῶν συγγραφεῦσι ὀ-
νομάτων βιβλῆς μὴ, sive dictionum Atticarum libros XLVIII. ut π-
δικτικῶν ὀνομάτων libros ab eo scriptos omittam, de quibus infra sum
dicturus. Verum testatur idem *Galenus* in calce libri de ordine li-

rorum suorum ad Eugenianum, se neutiquam de vocibus Atticis crispisse, quod reprehendendos esse crederet qui minus Attice scriunt, cum præstet in sermone quam in vita solæcismus vel barbarismum committere: sed ut constaret de vero sensu vocum apud veteres Atticos scriptores, quem recentiores interdum fusque deque haussent. Etiam *Dionysius Longinus* Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β' reliquit, ut *Suidas* autor est, Et *Luperci Berytii* Ἀττικὰς λέξεις memorat dem *Suidas*, ubi ait Grammaticum hunc paulo ante Neronis tempora vixisse. Citatur etiam *Lupercus* sed in aliis opinor scriptis ab *Ustathio* ad *Dionysii* periegetæ v. 492. Et *Stephano* in Νηλεὺς *Theodori* Atticæ glossæ Athenæo laudantur, ejusdem forte quem *Suidas* *Diodorum* vocat, & Alexandrinum patria, cognomine *Valerium*, ibi Imp. *Adriano* Ἀττικὴν λέξιν scripsisse testatur. Scripsit & Ἀττικῶν ἔξεων συναγωγὴν καὶ σοιχεῖον *Valerius Pollio*, itidem Alexandrinus, cuius Epistola ad *Sotheridam* laudatur à *Clemente* lib. VI. *Strömateon*. Ipsi forte *Diodorus* ille *Valerius* etiam *Pollio* vocabatur. *Epirberfis* *licæni* (male Θέρσις pro Ἐπιδέρσης legitur apud *Erotianum* in ἄμβων) voces Atticas allegat *Stephanus* in Νύκαια, ejusdem ni fallor cujus sententia apud *Plutarchum* lib. de oraculorum defectu p. 280. edit. *Alinaæ*, ubi ait eum *Æmiliani* *Rhetoris* Patrem fuisse, unde eum visse sub *Tiberio* & recte & facile colligere potuit *Jonsius* p. 238. de riptoribus Hist. Philosophicæ, etli qua autoritate fretus id affirmet scire se fatetur *Thomas de Pinedo* ad *Steph.* Etiam *Nicandri* *Thyatini* (ita legendum pro *Theaterini* apud *Woweranum* p. 79. *Polymaxia*, & emendandum sphalma in *Actis* *Eruditor.* *Lips.* A. XC. p. 441. ubi male *Aristophanis* *Theaterini* legitur pro *Nicandri* *Thyatirani*) ἀττικὰς λέξεις laudat *Athenæus*, quod opus pluribus libris constituisse discas *Harpocrate*one, qui ejusdem duodevigesimali Ἀττικῆς ἀλεξέει in *Timonium* citat voce ξηραλειφῶν. *Philemonis* *Axonensis* (ex populo Atticæ) Ἀττικὰς λέξεις live φωνὰς, Ἀττικὰ ὀνόματα, Ἀττικὰς γλώσσας em allegat *Athenæus*, unum, ut opinor, opus diversis sed idem nificantibus insigniens titulis. Respicit & *Tryphon* apud *Ammoniam* in πόνηρον. *Orionis* *Grammatici* *Alexandrini* συναγωγὴ Ἀττικῶν ἔξεων *Suidæ* memorata usus est auctor magni *Etymologici*. *Mnaseæ* quoque *Berytii* Ἀττικὰς λέξεις *Suidæ* laudantur. *Pamphilum*, de cujus xico plura dicta sunt capite superiore, etiam de vocibus Atticis pe-

culiari opere egisse, colligas ex Athenæi lib. XI. p. 494. ubi Pamphilus ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν citatur. Idem libro XV. & Erotianus in vocibus ἀμειν, κησέρης, διοπύ. Aristophanis Grammatici Byzantini Ἀττικὰς λέξεις memorat. Crætes, non Philosophi Thebani vel Cornici, sed quem Criticis & Homericum dictum esse Suidas refert, illius inquam Criticis librum quintum Ἀττικῆς Διαλέξεως laudat Athenæus libro XI. pag. 497. Demetrius quoque Ἰξίον Ἀττικὰς λέξεις collegit, teste Scholiaste Aristoph. ad Aves, & de Alexandrina dialecto, librum quem memorat Athenæus lib. 9 sed & Atticas voces collegere Pausanias atque Irenæus, de quibus adhuc pauca subjungam. Nam Pausania quidem Lexicon pluribus verbis laudat Photius cod. CLIII. testatur, plures etiam exhibuisse voces, quam Elii Dionysii opus, et si in hoc testimonia scriptorum largius pleniusque allata fuerint. Quis vero fuerit ille Pausanias, Lexici autor, minus exploratum esse videtur, nam ut verisimiliter id referatur ad Cæsareensem Grammaticum, Eliani præceptorem, cujus doctissimum opus, εὐσηγησις ἑλλάδος, studioforum manibus teritur, & de quo plura Philostratus secundo de Sophistarum vitis, mirum tamen sit in Atticis ne semel quidem ejus meminisse, & alios præterea fuisse hoc nomine certum est, ex quibus Pausanias Spartanus Suidæ celebratur, quem inter alia scripsisse refert de festis Lacedæmoniorum. Sed cujuscunque demum Pausaniæ Ἀττικὰς λέξεις consultas olim à se testantur Eustathius ad Homerum non uno in loco, & autor scholiorum ad quartum Apollonii Rhodii, & Scholiastes ad Thucydidem lib. 6. c. 27. qui Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγὴν appellat. Videtur etiam idem opus respicere Pausaniam laudans Eustathius ad Dionysii perlegetæ v. 525. De Irenæo ita Suidas in Πάκατος. Πάκατος ὁ Μινυκεῖος, γρηματῆρας καὶ Εἰρηναῖος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, περὶ τῆς Ἀλεξανδρεῶν Διαλέξεως ἢ περὶ ἑλληνικῆς, βιβλία ζ. ββὶ ἢ κατὰ σοιχέσιον. Περὶ Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσώπιας, βιβλία γ. ἐστὶ ἢ κατὰ σοιχέσιον. Περὶ ἰδιωματῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Δωριέως Διαλέξεως καὶ ἄλλα πολλά. Idem alibi: Εἰρηναῖος ὁ καὶ Πακάτος κληθεὶς τῇ Ῥωμαίων Διαλέξει (idem enim sonant hæc duo nomina Græcis Irenæus & Latinis Pacatus) μαθητὴς Ἠλιοδώρου ἔμμετρικῆς (cujus meminere Hephæstio, Priscianus, Rufinus & alii) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, περὶ τῆς Ἀθηναίων προσηγορίας, περὶ τῆς Ἀλεξανδρεῶν Διαλέξεως, ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, βιβλία ζ. Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία γ. Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ

καὶ προσεδία καὶ σοιχείον βιβλία γ'. Κανόνας ἐλληνιστῶν βιβλίων α'. πρὸ Ἀθη-
κισμῶν βιβλίων α', καὶ ἄλλα πολλά. Hinc patet falli virum eruditissimum
sive potius aliud agentem scripsisse, cum in differtatione de Criticis
Harpocracioni adjecta, tanquam duos distinctos à se scriptores com-
memorat Pacatum & Irenæum, aliis quoque ut fit hanc ejus hallucina-
tionem imitantibus. Frequentius tamen à Græcis scriptoribus lau-
datur sub nomine *Irenæi* quam latino *Minutii Pacati*, ut à Socrate, qui
ex Irenæi Atticista nonnulla profert de voce ὑπόστασις lib. 3. Histor.
Ecclef. Cap. 7. Εἰρηναῖος ὁ ἑσθηματικός ἐν τῷ καὶ σοιχείον Ἀττικιστῇ καὶ
βάββαρον ἀποκαλεῖται τὴν λέξιν, καὶ γὰρ ὡς ποὶ τῶν παλαιῶν ἐρηόδα. Εἰ γὰρ
πρὸ καὶ ὑπερβαίνει πάντα σημαίνει ἐφ' ὧν νῦν ὡς λαμβάνεται. Παρὰ μὲν γὰρ
σοφοκλῆς ἐν φοῖνικι ἐνέσθραν σημαίνει (conf. Jer. XXIII. 18. 22. ubi LXX in-
terpretes vocem חסד quæ consiliū sonat, vertunt ὑπόσημα & ὑπόστα-
σις, quod pridem notatum Petavio p. 320. dogm. Theol. de Trini-
tate) ὡς καὶ Μεγάροδω περὶ καρυκεύματός, ὡς ἐπὶ λέγει τὴν ἐν τῷ πύθω ὡς ἔννε τρεῖς
καὶ ὑπόστασις. Etiam ab Etymologici Magni autore citatur Εἰρηναῖος
ὁ Ἀττικιστὴς in voce καρυκεύματός & ὑπερβαίνει. Ejusdem πρὸ τῆς Ἀλεξανδρινῆς
Διγλώττης adducit in πύθαριζεν. Irenæum in primo Apollonii, hoc
est, in scholiis ad librum primum ejus Poëtæ, laudat vetus ad Apol-
lonii Argonautica scholiastes.

V. Præterea MOERIDIS (vitioſe *Maenidis* apud Labbeum Bibl. nov. manuſcr. p. 105.) *Atlanis* memoratur Photio in Bibl. codice CEVII. ubi libellum illum itidem *ἡ ὑποχρῶν* ſcriptum eſſe affirmat, uti hodieque apparet, ſuperest enim in pluribus bibliothecis manu exaratus, in Vaticana, in Vindobonenſi Auguſtiſſimi Imperatoris, in Gallicis, Anglicis, in Voſſiana, quæ nunc eſt Lugduni Batavorum, ut miſerum fit, nondum in lucem exiiſſe. In Biblioth. Regis Galliæ cod. 3502. 261. incipit: ἀγαμαὶ ὑπερβολαί, Ἀττικῶς: ἀγαμαὶ ὑπὲρ βολὸν ἑλληνικῶς. Affirm ex eo loca producit Salmajuſius ad Solinum, in Obſervationibus de Jure Atticum, in Commentariis de Helleniſtica & in alijs ſcriptis, etiam ad Tertulliani librum de pallio, ubi vocat Moeridis Atticiſtæ: *ἢ ἑλληνικῶν καὶ ἀττικῶν λέξεων*. ſolet enim inter ſe conferre voces, quibus Attici & quibus alij *Ἕλληνες* ſive Græci utuntur. Ex manuſcripto Vindobonenſi deſcriptum habuit Johannes Pricæus, laudant etiam Viſſerius ad Ignatium, Valeſius ad Harpocrationem, Menagius Laërtium, Cangius in glosſario Græco, aliique, quos referre longum

gum foret. Quibusdam *Eumarides* vocatur, ut Colomesio p. 120. Observationum sacrarum, quo autore vel quo argumento, ignorare me fateor. Nemo etiam est, qui doceat, ubi vel quando vixerit iste Mœris, ut non multo forte antiquior Photio fuisse videatur. Alio-qui non obscurum Mœridis, antiquissimi Ægypti Regis nomen vel ex Herodoti Euterpe, & Mœridis, quem procuratorem Virgilii fuisse narrat Servius ad Eclogam IX. Sed nihil illi ad Mœridem hunc cujus librum de vocibus Atticis doctissimi Kùsteri industriæ ut spero brevi debebunt harum literarum studiosi.

VI. Inter eos, qui jam publice editi extant antiquissimus est PHRYNICHUS Arabius, Sophista Bithynus, M. Antonino & Commode ejus filio imperante clarus, cujus *ἐκλογὴν Ἀττικῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων* *Corneliano* inscriptam habemus. In Catalogo MStorum Bibl. Baroccianæ nuper edito fol. 9. male excusum est *Phrynichus ad Cornelianam de vocabulis ab usure motis*. Legendum *de vocibus*. Hunc porro Cornelianum Rhetorem, & Imperatorum Antonini & Veri vel Commodi ab* Epistolis fuisse docet Phrynichus in *βασιλίσσα*, & in *τὰ πρόσωπα* ubi laudat eum tanquam *καθαρόν καὶ ἀρχαῖον ῥήτορα, καὶ μόνον μετὰ ἑκείνους, τὰς ἀμφὶ Δήμοςθεν ἰέγω, ἐπαναγόντα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔθνος καὶ δοκίμον τὴν ῥητορικὴν*. Nunnesio minus verisimiliter idem fuisse videtur cum *Attidio* sive *Attilio Corneliano* Syriæ præfecto, quem à Vologeso fugatum refert Julius Capitolinus in Marci Antonini vita cap. 8. Primus illam Phrynichi *συλλογὴν* publici juris fecit Zacharias Calliergus Cretensis, Romæ A. 1517. quem secutus Franciscus Asulanus Lexico suo illam subjecit una cum Thoma Magistro, Moschopulo, Ammonio aliisque, ap. Aldum Venetiis, 1524. in folio. Hinc Michaël Vascofanus excudit Parisiis A. 1532. in octavo cum eodem Thoma Magistro & Moschopulo, Ælianique & Orbicii de vocabulis militaribus sive Tacticis. In his editionibus literarum ordine procedit Phrynichi collectio, in nullos libros distinguitur, neque versionem latinam adjunctam habet, minusque plena est & perfecta, neque in ea occurrunt quæ ex Phrynicho producit Stephanus *ἐθνητογραφία* in voce *Ἀθήναι*: Et sive ex Phrynicho ipso adhuc integro sive ex Stepha-

no

* Ita reddo vocem *ἐπιτομία* cum Nunnesio, etsi Agathie & aliis tabellarium notat, sive *χρηματολόγιον*, ut veteres Grammatici interpretantur.

no repetit Moschopulus: ο δὲ Φρύνιχος ἀνάλακόν Φησιν εἶναι τὴν Φα-
νὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης Ἀττικώτατον ὦν, χεῖρται. Longe
pleniorē deinde editionem ex MSto codice dedit Petrus Johannes
Nunnesius, quamvis nec in illa loci à Stephano memorati vestigium
apparet. Suidas autem opus Phrynichi memorans ait eum Ἀττικῶν
sive περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων libros duos conscripsisse, certe in editis Sui-
dæ codicibus binarius tantum librorum Phrynichi numerus extat, cum
in MSto Phrynichi quod Nunnesius secutus est distinctum fuerit in
libros tres, tertio tamen libro non integro sed exigua tantum illius
parte superstitē. Neque vero in Nunnesii exemplari verba ut in prio-
ribus disposita sunt καὶ σοιχείον, sed promiscue, nullo literarum ordi-
ne servato. Addidit porro non latinam modo versionem Nunnesius
sed notas quoque eruditas, Phrynichumque ita à se ornatum strenuè
loco obtulit Andreæ Schotto Ao. 1586. Inde pervenit in manus viri
optimi Davidis Hoeschelii, qui notis suis doctissimis adjunctis cum lo-
cuplete verborum auctororumque quos laudat Phrynichus vel capit
indice in lucem emisit Augustæ Vindelicorum Ao. 1601. 4. HERO-
DIANI quoque, de quo infra in Grammaticis dicturus sum, fragmen-
tum de Atticis vocibus Græce & latine subjectum legere est p. 84 ad 91.

VII. Cæterum paulo audacius subinde nec sine aculeo οἱ νότοι Ἀττι-
κίζοντες à Phrynicho perstringuntur, & quodcumque vel Poëtæ Co-
micique novi vel Philosophi vel alii recentiores insolenti aliquo ver-
bo usi sunt, eos spernere ac relinquere, è contrario cum antiquis
potius & πολιτικῶς loqui jubet. Ita enim vocare genuinos Atticos
Phrynicho in usu positum est. Oratores præcipue illos civilem &
robustam eloquentiam florentium Athenarum temporibus sectatos,
quales fuere Demosthenes & Æschines qui πολιτικὸν * ἀσκήσαντες λόγον
Rempublicam sua dicendi facultate perculerunt. Equidem Galeno
lib. 3. in Epidem. Hippocratis πολιτικά ὀνόματα sunt voces συνήθιστα
& vulgaris usus, quo sensu ipse scripsit libros tres τὰ παρ' Εὐστα-
λίδι, libros quinque τῶν παρ' Ἀριστοφάνη & libros duos τῶν παρ' Ἀρχα-
γίου πολιτικῶν ὀνομάτων, ut refert in libro de scriptis propriis, quod

U u u

alii

* Vide Valesiad Harpocratem, & quæ viri docti notant ad Longinum, p. 4.
edit. Jacobi Tollii. Anisidem lib. 1. τὰ κατὰ τὴν ῥητορικήν, qui est κατὰ λόγον πολι-
τικόν.

alii, minus recte nī fallor, acceperunt de verbis forensibus. Sed Phrynichus πολυπικρῶς opponit ἰδιώταις & ψευδαῖγκοις & quibuscunque non pure Attice loquentibus. Hinc tametsi alia Græcorum dialectus vocem aliquam admittat, si tamen ab τῶν δοκίμων, classicorum & geminorum Atticorum usu remota sit, continuo occidit illud suum & Φρυγίᾳ ἰπαποκλήσθ. Neque maximis viris parcat, ut si quis Phrynichum legat jam facile credat Sextum Empiricum non ab re succensere Grammaticis, ridereque μηδὲ δύο σχεδὸν ῥήματα δεξιῶς εἶρεται δυναμένους, θέλοντας ἐκαστον τῶν μέγα δυναθέντων ἐν ἐνφρεσθίᾳ καὶ ἐλλήνοισιν παλαιῶν, καθάπερ Θουκυδίδην, Πλάτωνα, Δημοσθένην, καὶ βαρβαρον εἰλεγχων. Sed vicissim Phrynichus reprehensus est à Thomæ Magistro in collectione vocum Atticarum de qua mox dicemus: Nunnesius præterea & Hoefschelius præcipue in notis ad Phrynichum hoc negotiū sibi dederunt, ut voces ab illo rejectas bonorum scriptorum autoritate tuerentur. Id quod jam pridem singulari opere fecisse videtur Orus Grammaticus Alexandrinus, inter cujus scripta Suidas refert librum adversus Phrynichum καὶ συγχοῶν. Ab Thomæ quidem censuris Nunnesius interdum Phrynichum defendit, Hoefschelius contra Phrynicho sæpe etiam Novi Test. & LXX. Interpretum scriptorumque Ecclesiasticorum usum objicit, recte arbitratus horum dictiones non ita proteritas esse ut quidam opinantur, etsi Salmasius Phrynicho succinens non minus in sacris scriptoribus quam in novis Comicis Græcis multas voces idioticas & è trivio petitas agnoscit lib. de Hellenistica. E contrario Franciscus Vavassor in libro elegantissimo de ludicra dictione p. 101. Phrynichus, inquit, à Thomæ Magistro critico & collector Atticarum vocum deprehensus in multis ac magnis erroribus, & à Josepho Scaligero ob illam ipsam Menandri reprehensionem & censuram improbat. Phrynichus, inquit, Menandrum malum auctorem Atticismi esse dicit, cui nos non credimus, & Menandrum plus in Atticismo vidisse quam Phrynichum, certo scimus. Animadverti ego certe, ab eo male negari σύνταξιν esse probam vocem, quam Dionysius quidem Halicarnassensis haud ignarus opinor bonitatis verborum in illa sua comparatione Platonis & Demosthenis sapiens eademque sententia usurpet. Menandrum tamen non optimis semper vocibus usum sed interdum de industria vulgares & idioticas aut σφόδρα κοινὰς, ut Pollux vocat, in dramata sua recepisse, colligas quoque ex eo, quod idem Pollux negat se usu-

usurum verbis Menandri, nisi cum nullum apud alios probatoscriptores vocabulum commodum occurrit. Aliæ quædam Phrynichi æcriores censuræ quibus non Menandrum modo sed multos etiam alios autores laudatissimos perstringere veritus haud est, reprobantur à Menagio notis ad Laertium p. 18. 208. 215. & aliis in locis. Nasutus censor dicitur Barthio ad Claudianum notis. Præter vero Nunnesii & Hoëschelii annotata extant etiam ad Phrynichum & ejus interpretem viri illustris notæ, sine auctoris nomine ab eodem Hoëschelio editæ, Augustæ Vindel. A. 1603. 4. quibus loca Phrynichi compluræ emendantur & illustrantur, tum Nunnesii versio pariter & notæ frequenter castigantur. Paucis foliis hæ notæ constant, sed doctissimum produnt autorem, etsi nomen nullum præfixum sit. Equidem Casauboni esse putabat Mentelius apud Menagium T. 1. Antibailleti p. 171. & sane in calce harum annotationum, Isaaci Casauboni ad Hoëschelium epistola occurrit; sed notas ipsas non Casaubonum, sed Josephum Scaligerum autorem agnoscere discas ex Hoëschelii literis ad Kirchmannum, quæ legitur post epistolas Marquardi Gudii pag. 182. Allegatur Phrynichus noster à Stephano Byz. in Ἀρχαί, Etymologico Magno, & Thoma Magistro, &c.

VIII. Jam non opus est, pluribus notare eorum * errorem, à Baclero, Menagio aliisque pridem castigatum, qui librum de vocibus Atticis, quem hodie habemus, epitomen esse contendunt σοφιστικὴν παρασκευὴν Phrynichi, de quibus Photius cod. CLVIII. ubi refert, opus illud Commodò Cæsari dicatura (non Marco Aurelio Antonino, ut perperam affirmat Menagius l. c. p. 172.) multis constituisse libris, quorum singuli aliis viris doctis & amicis ab auctore inscripti fuerint, uti primores tres & decimus, & post undecimum aliquot Aristochi cuidam, quartus & octavus Juliano Phrynichi populari, quintus & undecimus Menodoro, sextus Tiberino, septimus & plures è posterioribus Menophilo, cæteri Rhegino, (Grammatico fortassis illi, cujus παλαιὰ ἡ νέα Socrates III. 23. & Suidas commemorat) & Basilidi Milesio Sophistæ. Nec singulas voces modo sed & phrasæ & formulas λόγους χρηματικῆς, nonnullos etiam οὐκ ἁλὼς ἀποδυνάμειντος χαρακτῆρος.

U-u u 2

Je

* Joh. Schefesi p. 255. libris de stylo. Bailleti jugem. des Scavans sur les Grammaisiens Græco. p. 116. Morhofii Lib. 2. Polyhist. p. 17. ubi pro Phrynichi Arabii lege Phrynichi Arabii.

τε καὶ καλονόστει πῶς ὑπομένεις τε καὶ συνίσταται μένεις complexum fuisse. Ejus
 vero operis, in quo pauca quæ non in Helladii quoque majore Le-
 xico, sed sparsim aliisque permixta legebantur, libros XXXVII. dunta-
 xat visos sibi testatur Photius, juxta seriem literarum vocibus disposi-
 tis, etsi autor totidem alios libros ejusdem argumenti promiserit,
 unde facile conellatur Suidas, qui præter ἀτλῆκιστον Phrynichi memo-
 rat ejusdem καλονόστει πῶς τῶν μενῶν συναγωγῇ σοφιστικῆς ἀξιοκρεῖς βε-
 λία λζ', οἷ' οὐ'. Ita enim legendus & supplendus ille locus, nempe si
 XXXVII. libris Photio visis totidem alios à Phrynichō promissos ad-
 das, prodeunt οὐ', sive LXXIV. Laudat & hoc Phrynichi opus Scho-
 liaſtes Comici ad Pacem. Non mediocriter porro hallucinatur au-
 tor Bibliographiæ curiosæ, Germanopoli, ut inscriptio præ se fert,
 in lucem editæ, & propter varias interpolationes truncationesque
 ac mutationes, Bœclero ad quem autorem refertur indignæ, dum de
 Phrynichō agens hæc subjungit: *Nunnesius in codice suo multa egregia
 annotaverat, quæ Daniel Heinsius pro suis postea edidit, acerrime propterea
 in adversis à Claudio Salmasio in præfatione ad Simplicium..* Sane Heinsius
 in Phrynichum nunquam scripsit, uti nec Nunnesius in Simplicium.
 Sed Francisci Nansii emendationes in suam Simplicii editionem
 Heinsium transtulisse & pro suis venditasse Salmasius contendit, cum
 Nansiani codicis in præfatione Typographi Heinsianæ editioni præ-
 missa disertâ fiat mentio, atque adeo à plagii culpa Heinsius facile
 absolvatur, cui quavis data vel non data occasione nimis inclemen-
 ter sæpe insultat vir maximus Salmasius. Bailletum vero quî Biblio-
 graphiæ curiosæ errores sine censure suis doctorum judiciis inferuit,
 pluribus verbis reprehendit Menagius in Anti-Bailleti capite XLVII.
 Caterum fuere & alii Phrynichi præter nostrum, quî de Atticis di-
 ctionibus scripsit, & ex quo præter rem duos facit Johannes Jacobus
 Hoffmannus T. 1. Lexici universalis. Part. 2. p. 163. De illis dixi su-
 pra Lib. 2. Cap. 19. Nunc indicem Scriptorum in Phrynichi libris de
 dictionibus Atticis allegatorum, paulo quam est in Hœscheliana edi-
 tione vel qualem in dissertatione de Lexicis Græcis §. 14. olim dare
 me memini, auctiorem subjungam.

IX.

Index Auctorum, qui in libello

Phrynichi citantur, vel reprehenduntur.

Aegyptii.	pag. 54. 58.	ἐν τῷ 87 Διονυσίου.	40.
Aeoles.	54. 64.	Oratio contra Nezeram De-	
Alcaeus Comicus.	42.	mostheni supposita.	42.
Alexander Syrus, Sophista.	62.	Dio Philosophus.	10.
Epusepistola.	44.	Dorientes.	42. 64.
Alexandrini.	58. 72.	Epicharmus.	12. 18.
Alexis Comicus.	38. 60. 68.	Eretriaci.	18.
Antiochi Sophistæ βιβλίον, ἀγ- οῦ Ἰππεραφόμενον.	32.	Eubuli Com. κορυθαίης.	60.
Antiphanes Comicus.	58.	Eupolis Comic. 24. κόλακας.	60.
Archippus Comicus.	88.	Ejusdem forte κόλακας respicit in τῷ 89 στίχῳ.	24.
Aristophanes. 16. 24. 26. 32. 44. 56. 58. 60. 66. 72. 80.	80.	Euripides.	60.
ἐν γῆραι, 68. ἐν Δαίδαλῳ.	80.	Gagianus (Cajanus) Smyrnaeus.	
δακτυλοῖσι, 16. ἰππεῦσι.	44.	ῥήτωρ.	78.
νεφέλαις δευτέρως.	72.	Græci.	14.
Aristoteles. 56. ἢ πῶς ὁμήρου ὑποσημασιν.	42.	Gymnastici.	54.
Asiani.	46.	Hecataeus.	36.
Athenienses. 12. 16. 18. 36. 52. 62. 64. 66. 68. 72. 76. & alibi.	46.	Herodotus.	22. 36. 44. 80. 84.
Bithyni.	46.	Hesiodus.	16. bis
Balbus Trallianus, Orator.	79.	Hippias.	56.
Cajus Atethusius Gramma- ticus.	80.	Homerus.	62. 66.
Chrysippus.	30. 56.	ὁ ποιητής.	12.
Comœdia 38. νόνα. 25. 27. 62. 64. 70.		Hyperides.	58. 60.
vetus.	10. 52. 58.	Ionici. ἰων συγγραφεύς.	56. 64.
Corinna.	56.	Lollianus Sophista.	28. 30.
Cornelianus.	6.	Lyfias.	10. 62.
Cratini loc. 18. 22. 24. 42. 66. 80.		ἐν τῷ καὶ Ἀυτοκράτῳ.	64.
Demosthenes. 20. 34. 54. 56. 70. 74.		(interpres: Ἀριστοκράτης.)	
		Macedones.	68. 76.
		Medici.	8. 26.
		Menander.	32. 58.
		Uu u 3.	66. 71. 76. 78. 82. 84.

ἐν τῇ Σαμία. Pulcherima Me-	Polemo Ionicus Sophista.	28. 44.
nandri comœdia μισογονία. 76.		78.
Myrtilus. 80.	Ejus Historiæ. 44. inscriptio	
Phauorinus. 28. 32. 34. 36. 38. 62.	in imaginem Demosthenis. 78.	
82. 84. ἀνὴρ λόγος ἀξιοῦ. 40.	Vide & infra, Secundus.	
ὁ πρῶτος. Ἑλλήνων δόξας ἐκείνην	οἱ ἀμφὶ πᾶς δικᾶς ἑήτορες.	78.
συγγραμματα ἐπιγραφομένη	Sappho.	54.
πρὸς τῆς Δημάδους σαφροσύνης. 42.	Secundus Grammaticus, Pole-	
ἐν τῷ πρὸς εὐχῆς. 40. ἐν τῷ πρὸς	monis amicus, ejus συγγραμ-	
ἰδὲν λόγῳ. ibid.	ματα correxit.	44.
Phercrates. 70.	Solon ἐν ποιήμασιν.	74.
Philemo. 64.	Sophocles. 30. ἐν Ἀνδρομέδῃ.	68.
Philippides. 66.	Stoici.	58. 68.
Philoxenus ἐν πᾶσι πρὸς ἱλιάδῃ	Stratis Comicus.	34. 80.
συγγραμμάτων. 44.	Syllas.	28.
Phocylides Milesius, παλαιὸς	Syracufani.	64.
σφόδρα, Ionicus. 64.	Teleclitus (lege Teleclides)	68.
Phrynichus Comicus 12. ἐν σα-	Teleclides Com.	52.
προις. 44.	Theo Grammaticus.	68.
Phylarchus. 80.	Theophrastus.	60.
Plato. 10. 16. 44. 56. 58.	Theopompus Comicus.	30.
Plutarchus φιλοσοφίας ὁπτακῶν	Thucydides. 16. 56. 58. 81. ἐν	
ἀφρογμένῳ. 46.	τῇ ὁγδόῃ.	50.
Ejus πρὸς δύσωνίας. 30. σίγησι	Tragœdia.	38. 68.
σις Ἀριστοφάνους & Μεγάστρου. 46.	Xenophon.	14. 20.

X. THOMÆ quoque, MAGISTRI communiter dicti, ὀνομάτων ἀν-
 τικῶν ἐκλογαὶ cum Phrynicho editæ sunt à Zacharia Calliergo pri-
 mum Romæ Anno 1517. tum Venetiis ab Asulano: & à Vascolano Pa-
 risiis. Novissime Nicolaus Blancardus separatim eundem libellum e-
 mendatius vulgatum juxta seriem literarum paulo accuratius dispo-
 suit, & indice autorum, quos laudat, quique propemodum univer-
 si hodie adhuc supersunt, auxit Francuæ Anno 1690. 3. Illi editio-
 ni anno 1698. adjectæ sunt animadversiones V. C. Lamberzi Bosii, cujus
 præclaræ existant diatribæ & observationes in loca quædam Novi Te-
 stamenti, & scriptorum τῶν ἑξῶ, utilissimus item de ellipsi Græcorum
 libellus, & luculenta editio versionis Græcæ LXX. debentur. In illis

Bosii observationibus Thomas arguitur, non raro damnasse locutiones bene Atticas, quod Leopardo etiam Gravioque ad Solæcisium Luciani, Joh. Jensonio in Lucianicis lectionibus, Joh. Barbeyraco in epistola ad Jacobum Bernhardum * & aliis viris clarissimis notatum fuit. Etiam Martinum Brunnerum, Professore Græcæ linguæ Upsaliensem, à quo Palæphatum notis illustratum habemus, Lexicon Atticum Thomæ Magistri recensere & prælis subicere molitum didici ex Nicolai Heinsii epistola ad Isaacum Vossium, quam edidit Colomesius in observationibus ad Lul. Giraldis dialogos de Poëtis pag. 63. David Hasselhelius ad Godofredum Jungermannum 8 Cal. Dec. 1606. De Harpocratore tuum probo consilium, sed suppetiarum nihil habeo polliceri. Verum si res feret moram, ad Thomam illum Magistrum non minus feram opis, quam Phrynicho à me prestitum. In codice Regis Galliæ 1853. ita inscribitur teste Fraxineto: Θεοφάνης ὁ Μοναχὸς κυρίως θεολόγος θεσσαλονικέως ὁ μαγίστρε ἐκλογαὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν οἷς οἱ δοκιμαῖται χρῶνται τῶν παλαιῶν καὶ τινες αὐτῶν ἀποσημασιεύουσιν καὶ διαφοραὶ τῶν ἀλλήλων. Thessalonica vixit, patria Cretensis fuit, si idem est Thomas Hiero-Monachus, cujus epitome Suidæ Lexici, manu exarata exstat Dresdæ in Bibl. Potentissimi Saxoniae Electoris. Ejus scholiis MSS. in Aristophanis Plutum, nubes & ranas, ex Bibl. Colbertina usus est idem Fraxinetus sive Du Frenius in glossario mediæ græcitat. In Bibl. Regis Christianissimi cod. Gr. MS. 1853. post collectionem vocum Atticarum habetur ejus oratio, qua Cynagiri Pater Euphorion Polemarcho Callimachi Patri præferendum se contendit. Oratio qua hortatur Athenienses ad concordiam. Oratio de laudibus Johannis Baptistæ. Oratio vel potius epistola ad Philosophum Josephum. Oratio Apologetica pro Chandro, aliaque. Vide & Labbeum Bibl. Nov. IS. p. 74 ubi codicent Regium 1922. recenset. Disertissimam laudationem Gregorii Nazianzeni, & orationem gratulatoriam Magno exituum Duci Angelo scriptam, aliasque binas ad magnum Logothetam eodorum Metochitam, & ad Patriarcham C. Politanum Niphonem: (male phon hic vocatur à Dufrenio) laudationem Regis Cypri, & epistolas sem cum Nicephori Gregoriæ epistola ad Thomam Magistrum, primus Græcè & latine edidit vir doctissimus & Sueciæ suæ nuper lumen haud ignare Laurentius Normannus Upsal. 1693. 4. Ex quibus epistolis etiam ex Θεοφωνητικῶν ad Niphonem Patriarcham & ex iis, quæ Imperatorem Andronicum Palæologum scripsisse perhibetur, nec dum

* Nouvell. Reip. literar. A, 1702, Novembr. p. 515. seq.

dum in lucem emissâ, recte docet, Thomam floruisse seculo post natum Servatorem quarto decimo ineunte. Suspiscatur quoque, cum Magistri sive officiorum sive scriniorum regionum & chartophylacis munere functum, eundemque Rhetorem ac causarum patronum, siquidem hic est Thomas scholasticus autor Epigrammatis lib. IV. Anatholog. Cap. 31. p. 514. quo Demosthenem Aristidem & Thucydidem veluti *τρεῖς ῥητορικῆς ἀσέβας* maximi facere se testatur. Postea vero Imperatore Andronico Palæologo seniore fortunis opibusque per nepotem exuto inque monasterium, suasu potissimum Patriarchæ Niphonis, A. C. 1327. detruso, & Antonii Monachi nomen cum cucullo sibi imponente, parem cum hero fortunam & alios expertos, & Thomam nostrum abdicatione munere publico rebusque seculi repudio misso deinceps *Theodotum* appellatum fuisse. Quod vero eundem sub *Demetrii* quoque *Triclinii* nomine latere, nunc *Theodori* Monachi & *Christoduli* appellatione venire affirmat, vellem conjecturas has suas argumentis confirmasset vir doctus & præstantissimus. Cæterum allegatur Thomas Magister à Scholiaste Luciani, ad libellum, qui Phalaris inscribitur, & verba, ad quæ respicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce *ἀνδίκας* occurrunt, unde cum Thoma nostro junio-rem esse recte nuper in lectionibus Lucianicis observavit V. C. Johannes Jensius. Jam indicem scriptorum à Thoma laudatorum à Blancardi editione subjungamus.

XI.

Index Auctorum qui à Thoma Magistro

Citantur, Explicantur, Notantur.

ACHILLES RHETOR. *ἐν Λευκίῳ πηγῇ, voce ἀναβαίνων.*

AESCHINES. v. *δημόκων* Θ. *δυνατός. ἐκδοχή. ἐκαστος. ἐπεγραμμένος. Πηδῆ-ξ* Θ. *Πικαλίμην. Πηλείην. Πητσαμένως. ἐπίερα. εὐνομένην. εὐφημία. καιρός. λογογραφία. μαρτυρία. μισοδοφοῦν. οἰκῶ. ὀφθαλμα. παρρησία. προβαλή. στραματῆς. ὑποπάζον. Φιλανθρωπία. χλαυίδιον.*

AESCHYLUS. v. *αἰτῶμαι. βασιλεία. γήτων. διαπαρασκευάσας. διάστροφαι. δίκαια. ἰβδόμη. εἶργον. ἐμποδὼν. ἐξήρηται. ἐπεπιλαμένη. εὐνοία. ἡκω. διοπεσόντες. θεαίρος. ὑλάς. ἰσότης. κατερχομαι. κέντηται. κέρμας. λαφῆ. μάλα. μάλλον. μέλα. μή. ὀρνίθες. πρὶν ἔσται. ῥαθεύσαι. συμ-φύειν. φερεγγύ. χλιδά. ὠφελῶ.*

ALE-

ALEXANDER SOPHISTA. v. διδάσκει.

ALEXIS. v. αἰκίως δεσποτής. παλαιστικός.

ANTIPHO. v. λατῆμα.

APHTHONIUS. εν τοῖς ποσγυμνάσμασιν. v. ἀνεβαλόμην.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ v. παρονομάσας & alibi.

ARISTIDES. v. ἀγάλλω, ἀγωγός. αἰ. αἰχίον, ἀκέσσης, ἀμαθῶς, ἀμφη-
 λυέστερα, ἀναβασμός, ἀναδησάμενος, ἀναθέβαι, ἀναλγομοι, ἀναμ-
 μνήσχομαι, ἀνεβαλόμην, ἀνείλεν, ἀνεμμένον, ἀνέσησα, ἀνέχω, ἀνέσγεν.
 ἀζῶ, ἀαίκατον, ἀπαίρατος, ἀπῆλαξεν, ἀποκρίνασθαι, ἀπόλλω, ἀπο-
 λυαμαι, ἀποστόλος, ἀρτύομαι, ἀτρέμω, αὐξεν, αὐξην, αὐταμολία, ἀφαιρῶ.
 ἀφῆκεν, βαρύνειν, βασκαίνω, βέβαια, βελόνη, βῆξ, βλαξ, βέλομαι.
 βελυτήρεον, βρέχει, γάν, γαργαλισμός, γεννηθείς, γῆρας, γούν, δε-
 λήσομαι, δεκίτες, διβίβων, δειναι, διενεμάμην, διέφθορον, διηλλαγή,
 διώρως, δυόν, εἰδίδαξα, εἶδ, εἰ, εἰς, εἰσώ, ἐκασαχῇ, ἐκβαλλει, ἐκβο-
 λῇ, ἐκῆ, ἐκάντης, ἐκποδών, ἐκών, ἐλαα, ἐλευθερία, ἐξῆλε, ἐξ, ἐπι-
 πολλῆς, ἐξερῶ, ἐπαγγέλλω, ἐπέκενα, ἐπίδειξις, ἐπικεμαι, ἐπινικι,
 ἐπίπμ, ἐπιτρέπ, εὐκαλ, εὐνοια, εὐσεως, εὐχομαι, ἐφάδια, ἐχω.
 ζώνιον, ἡθ, ἡμαρτον, θάκ, θεραπεία, θειρός, θορυβ, θύωμαι.
 ἰδία, ἰδιαίκετον, ἰζῶ, καθήκον, καθήσο, κάλως, κατὰβολή, κατὰβίω.
 κάππτα, κατορθώσω, καττίτρω, κέκλησομαι, κληρονομῶ, λαγχάνα,
 λαίλαψ, λανυγγα, λεπτόν, λογίης, λοιμός, λυτρε, μάσομαι, μαρμα-
 να, μεγαλοψυχία, μεῖον, μέλει, μερίτης, μη, μηνύω, ναυαγία, νῆσ.
 νευμαμην, νενηφότας, Νηρῆς, ξενίζω, ξυρέω, οἰς, ὅποι, ἐρμίζω, εκ ἀν.
 ουτως, οφλημα, παμνίζω, παρ, παραιτμ, παρτωλεω, παρρίσα,
 πεντητηρίς, περιεργένετο, πιδανός, πλινθιον, πῶ, πορξενῶ, πορς, πορς-
 βάλλω, πορσγελῶ, πορσειρηκε, πορσηγορία, πορσηκει, πορσπρουμα,
 πορσοδ, πορσοικῶ, πορσχημα, πρῶτον, ραζώνη, ρῆθρον, ρίγγω, ρῆς.
 σαπαρς, σκαῖος, σκηνή, σεφανίτης, συλλεχθεῖς, συμμετρον, συμφορ,
 σύνοιδα, τέλ, τήμερον, τίθην, πμῶ, τειρε, ὑβερισκάτρω, ὑπά-
 γω, ὑπαρχω, ὑπερ, ὑποκρίλομαι, ὑπολογίζομαι, φάκελ, φαν-
 θεις, φέρε, φυγή, φυή, χαρμή, χριζος, χιτών, χεν, ψάμμ, ψεδ-
 δ, ως.

ARISTOPHANES. v. ἀγροῖκος, ἀκέσσης, ἀλέν, ἀληθές, ἀναδησάμεν, ἀνέφ-
 γεν, ἀπειλῶ, ἀπαιτεί, ἀπνιπρον, ἀργός, αὐτός, ἀφρονίςεν, βαβαί, βα-
 λευομαι, βῆς, βρέχει, γῆν, δημότης, διακεκταισμεν, δρῶ, ελκρο-
 μα, εἰδίδαξα, εἰ, εἰς, ὠφελεν, εισηρήσε, ἐκδημ, ἐλαῶ, ἐμβάδες.

XXX

εν

ἐνεσιν. ἐξεκώπη. ἔξω. ὀππερίβει. ἑρῶ. εὐκαλῶ. εὐφημία. εὐχομαι.
 ζηλῶ. ἥρω. θεῶ. ὀύλακῶ. καθυφίς. κατὰβα. καταγλωττίσματα.
 καταχυσματι. κλάειν. κλέατης. κλοκύντη. κόπη. λάρυγγα. λσπαδον.
 μάλλον. μάτην. ράπτω. μεθύση. μεύραξ. μελίπηκτον. μῆ. μιάρος. μο-
 νώπατῶ. νομοημία. οἰμώζω. ὄξυς. ὀρνιθες. οὐδεις. ὀφθαλμῶ. παῖσαι.
 παῖω. παρσφρονῶ. πατρελούς. περὶβάλλω. πλεῶ. πλυνεύς. ποδα-
 πος. πολυτιμον. πῶ. προβατον. προσέχω. προστερίζομαι. ρέγχω. ῥη-
 ταιρ. ῥηγέω. σημεῖον. σκίμπους. σμινύη. τέμφυλα. συνδεῖ. πμαχῶ.
 πυτλιον. τρέφομαι. ὑαλῶ. ὑπάγω ὑπερορῶ. ὑποκρίζομαι. φαρ-
 μακός. φασιανῶ. φέρε. φθείρου. φθοῖς. χαίρειν. χαίρησαι. χθίς. κ-
 τῶν. χολή. χούν. χρησῆς. ψύλαξ. ως.

ARISTOTELES. v. βιδόν. πνεύμων. χαῖρε.

CHARICLEA (HELIODORI.) v. ευαγγελίζομαι.

DEMOSTHENES. v. ἀναισθητεύομαι. ανέωγεν. ἀποδέχομαι. ἀπώσαλῶ.
 αἰζον. βασκαίνω. βέλομαι. γελοῦῶ. δεδεμένῶ. διαβεβλημαι. διά-
 γω. δοκῶ. δουλέμαι. ἐγγιον. εἶσω. ἐκεί. ἐλῶ. ἐρεκα. ἐξάλε. ἐπετε-
 λάμην. ὀππερίβειται. ὀππίρα. εὐηδες. εὐθύνη. εὐλαβεῖσθαι. (ζηλῶ. ἦθῶ.
 καθαπαξ. κασσευάζω. κίναιδῶ. κλαιν. κρύφα. λογογραφῶ. με-
 θύση. ξαίνω. ὀδῶνα. πανταχόθεν. πρῶτον. περὶ σραπία. πινει.
 πολυτεύομαι. πομπή. προσεγῶ. προστερίζομαι. πῶμαλα. ρῶν. συμ-
 βολον. πτυφάμενῶ. ἡ διαφέρει. πμῶ. ὑπερήφανῶ.

DIO. v. ἡμίσση. κενηφότως.

EPICHARMUS. v. λάρυγγα.

EUBULUS. v. θηρίκλειον. κόρυδῶ.

EUPOLIS. ἐν βάπταις. v. ὑπάγω.

EURIPIDES. v. βλέπειν. βῶλῶ. γαργῶ. γραφεύς. διαχωρῶμαι. δίδωμι. δι-
 ρες. δικάζω. ἐγκαλῶ. ἦθ ὡ φέλεν. ἐκεί. ἐκπαλήττω. ἐκποδῶν. εὐρημα-
 ῶ. ἥκω. θῆλυ. ἰδοῦ. ἰσορῶ. καιρός. κηδεύω. ματὸς. μελαγχρῶς. με-
 σονυκτιον. νῦν. ὅποι. ὀρμίζω. παρσάδες. πόθεν. πόλις. πομπός. σαι-
 ρεν. σκοτῶ. τίθην. πικρῶ. ὑποπτῶ. φάσματα. φύσος. χλαίνω.
 χρη. χρῆν. ψάλλον. ψυχή.

GREGORIUS THEOLOGUS. v. ἀσφόδελῶ. βύειν. διακρίματα. ἐβδό-
 μη. θεωρῶς. μισθός. ὀδῶνα. ὀφείλο. ὅξυς. πολὺ. παρῶ. προσγινῶ.
 ὑπέχω. ὑπέρχον.

ΘΕΙΑ ΓΡΑΦΗ. v. ευαγγελίζομαι. infra, Sacrae literæ.

HELIODORUS sive **CHARICLEA.** v. ευαγγελίζομαι.

HER-

HERODOTUS. V. ἡγανακτισάμεν, ἀθυμία, ἀληθύνω, ἀλογία, ἀμνηστία, ἀναγνώσκω, ἀναλέγομαι, ἀνῶθεν, ἀπειθεῖν, ἀρεά, ἀφθε-
νθεῖν, γέγονα, δεωτομία, διάκροε, διαβθεμαι, διαχρῶμαι, διδάη, διέ-
χει, ἐκλῶν, ἐάλω, ἐμποδῶν, ἐξ, ἐπίτιμη, ἐπιῶρα, εὐνομῶν, ζευγύα-
σι, καθάπτωμαι, κατὰσρέφομαι, κατὰνχομαι, λογίως, λογιμῶν, οἰκέται,
ὁμοιον, ὅππῃ, οὐδέεις, ὀφελον, ὀχλῶ, ὤχθηθη, ὤχλη, παρῶ-
θεν, παρέστησαν, περβάλλω, περὶγενετο, περὶσεβούονται, περὶ δακεν, περ-
οῶ, περσκειμαι, περσπῶμαι, σγῆ, σόλῶ, σύνθετον, τίλη, τίην, τίξαν-
μα, ὑποκρονομαι, ὑπολαμβάνω, ὑποπλήσι, ὑφίσταμαι, Φάρμακα,
ρημαίλω, ψυχή, ὠνήσομαι.

HIPPOCLIDES. v. ἐνέχυρον.

HIPPOCRATES. v. Φάρμακα.

HOMERUS, v. ἀκέρης. ἀπλέων. βέλῳ. βέλομαι. γραΐφαι. δεδιῖμαι.
 διδάη. ἐκεῖ. Ἰππικῶπι. ἔχω. θυρεός. καθίσον. καρ. μαζός. νῦν. ὄνθῳ.
 ὄωσι. ὄρξαι. παύω. ὄρξασθαι. πόλις. ῥιγέω. συλῶ. ἔκταν. ὑπάρ-
 γω. φράσσον. Φυή. ζεῖα. ὠρεῖῳ.

ISOGRATES, v. *πλάγιος*.

JULIANUS. v. ἀπόδοσις.

LIBANIUS. v. ἀρχοῖνⓈ. ἀθίατⓈ. αἰτοῦμαι. ἀκτιστός. ἀλγερὸν. ἀναδη-
σάμενⓈ. ἀνακαθαίρομαι. ἀνάλωσα. ἀναμνησκόμεναι. ἀνανεῶμαι. ἀνά-
παυλα. ἀνέλεν. ἀνέραςⓈ. ἀνέργειν. ἀνίστα. ἀνήγεραφα. ἀπαντικρὺ
ἀπειλῶ. ἀπολείπειν. ἀποπέμπω. ἀποφέρειν. ἀργυρεμοιβός. ἀρπ-
τόωⓈ. ἄστειⓈ. εἰσύνειⓈ. αὐχην. βέλτολογράφⓈ. βιον. βελεύο-
μαι. βελήτηλον. βραδύτερον. βρωμιώται. γῆμα. γιγνώσκον. Γοργῶ. γυν.
δάκρυσι. δεκέτες. δεαποτεία. διαχρῶμαι. δίδω. διεπαυσε. δικάζω.
δοκος. δυοῖν. ἐδάφων. εἴσω. ἐκτάδην. ἐλληνίζω. ἐλπς. ἐνπνεῦα. ἐπαγ-
γέλλω. ἐπεΐδεν. ἔπι κάρρης. ἑπίνικαⓈ. ἐπίτωλα. ἐρεχελᾷ. ἐρευνώμα. ἑ-
ροίην. ἐρῶ. ἐυθύη. ἐφοδιαζάτωταιⓈ. ἥκω. ἧλιⓈ. θῶμα. καθάπτει.
καρήναι. καπισκευάζω. κατορθώσαι. κελεύω. κεντεῖ. κλέω. κομίζομαι. κον-
δυλίζω. λέμφⓈ. λεωτήν. λύζωμα. μεγαλαυχῶ. μεδίση. μεταξὺ. μῆ.
νυμφευτεία. οἰμάζω ὁπάτη. ὅπαρων. ὀρμίζω. ὁσφρομαι. οὕτως. παχοῖ-
σκη. πανοικί. πλάβαλλω. περσίματα. Πέρσας. πίνει. ποδαπόος. πρε-
βεύονται. πολήτηλον. ρήτωρ. σχιμάτων. σμινύη. σταδιοί. συραξ. συμ-
βελεύω. συνίσταται. συντιθήκει. τιθέν. ἡμῶ. πυχνανει. ὑπερ-

ορῶ. ὑπνώδης. φάσκωλθ. φορᾶ. φυγῇ. φυσᾶν. χλευάζω. χρημα-
τίζω. χρήσης. χρεοσίδες. χρῶ. ὠρα.

LUCIANUS v. αἰ μὲν. ἀνακατησάρκην, αἰεὶ αἰδρόθ. ἀπέστη. ἀν-
εύνομαι. ἀναλέγομαι. ἀνέραςθ. ἀνέωγεν. ἀποκλήμωθ. ἀποπτεμῶ.
ἀποποβῶ. ἀποσηνέθ. ἀνώμοστθ. ἀργός. ἀρῶ. ἀπίδεςθ. ἀτενές. αὐ-
δέκαςθ. ἀωρεῖ. βυκολῆν. βύλομαι. γαργαλιστρός. γράφομαι. δια-
βόηθ. διακονέμαι. διατίθεμαι. διδάσκαμαι. διέφθορον. δοκος. εγγέ-
ρομαι. εἰ. εἰσῆι. ἐκπλήττω. ἐκῶν. ἐλεβόρθ. ἐλπίζω. ἐνδιδυκῶς. ἐξερ-
τημα. ἔξω. ἐπέχω. ὀπιδρομή. ὀπιδανθάνομαι. ἐρμογλύφθ. εὔμα-
θης. εὐρίσκομαι. ζωπυρῶ. θερραθ. ιδιοξενθ. ἰστημι. κάδοθ. κα-
ποδοκῇ. καβαγῆται. κατὰχημαι. Κευχρεαί. κεραία. κεφαλῇ. κληρονομῶ-
κορυφαῖον. κυνίδιον. μα. μαχλας. μη. ναυαγία. Νηηθ. ὀρραῖα. οὐδέ-
ποτε. παλαίστριας. παρῶ. παρὰβᾶλιν. πατραλοῖα. παρὶβάλλω.
πεισσάσθ. πίομαι. πρεσηγορία. ραδιστρός. σέ. σ. σιάλον. πνιγέται.
πύλιν. τριακοντούτης. ὑπερμαλῶ. ὑφίσταμαι. φαῦλθ. φωρῶ. χαί-
ρειν. χιτων. χωρεῖς. ψάλλον. ὠησομαι. ὠς.

LYCOPHRON. v. ἀποθ.

MENANDER. v. κολυμβήσης. λήθαργθ. πορονοκόσθ.

PHAVORINUS. v. ἐπεξελευσόμεθ. ἐξιδιόζοται. καθιερώται. περ-
τῶς.

PHERECRATES. v. ῥοπαῖνας

PHILO. v. ἐξαπνώατος. ξενίζω.

PHILOSTRATUS. v. ἀνάδημα. ἀνδῆων. ἀπὸ δ' διακειμένα. αὐχῇ. ἀ-
φαιρῶ. ἀφάνεταί. Ἀ χερουσία. βασίλεια. γεγυμνασμένθ. διαβέ-
βληται. διαγα. ἐμβελῆθ. ἐξέκοπη. ἐρμηνα. ευρημα. ἦβαν. πατηγο-
ρῶ. κέπηται. λεπτόν. μεθύση. ξένον. δῶνα. ὀμιλητής. οὐτως. ὄψις. πα-
ραγινώσκω. παρῶ. πολὺ. πρεσβελά. ράδυμθ. ράδυμῶ. συνίσταται.
ὑπαίξιν.

PHRYNICHUS. v. ἀνέωγεν. διδάη. δυοῖν. εἶσω. χωρεῖς.

PINDARUS. v. ἀνέπειρα. ἦτοι. περῶ.

PLATO. v. ἄγεταί. ἄγων. ἀθύρμα. αἰχλόν. ἀμφιγυνῶ. ἀμφίσμα. ἀνα-
λίγομαι. ἀνέβωσα. ἀνῆλεν. ἀπὸ δὲ χομα. ἀβῶν. ἀτῶ. βέλομαι. γί-
γωνα. γενῶ. διαπρέπω. διαφρα. δική. δοκῶ. δύναμαι. δυσωπῶμαι.
εἰ. εἰσῆι. ἐκπένερωθ. ἐνεκα. ἔξω. ἐπᾶν. ἐπανορθῶμαι. Ἰπὶ πόρης.
ὀπιδρεφίμαι. ὀπιδρηφίζω. ἐπιρύτερος. ἐυκταῖν. εὐκρεπῶς. εὐχομαι. ζυ-
γνύασι. ζωπυρῶ. θεωρεῖς. θῆς. ἰδὲ α. ἰών. κατὰγῆται. κατηγοροῦμαι. κα-

τόπιν. καταρδῶσαι. κρινῶ. μεθύσῃ. μέλλω. μή. μιμῆμαι. νῦν. οἰσποῖος.
παιδεία. ὠρῶ. ὠρσκέλλομαι. ὦρι. ὠριενέτα. πνήκα. πρᾶττω. πρᾶ-
ττα. πρῶ. πρᾶτθ. σφί. πνίξεται. ἡμῶ. ὑπέρ. ὑπερήφανθ. φέ-
ρε. φερσφάτθ. φοίταν. χαίρειν. χερσθων. ψάμμεθ.

PLUTARCHUS. v. ἀνώγει. ἀπενέ. δημόκεινθ. διαπεπραγμένον. δυσω-
πῆμα. εὐπρεστος ζώνιον. κόρυδθ. λαμνεία. ὑπέρ. ὑποκρίζομαι.
φθέρ.

POLLUX. v. ναός.

Οἱ ῥητορικοί. v. ἐξαπινάως.

SACRÆ LITERÆ. v. ἀξίω. εὐαγγελίζομαι. εὐδές. καταγῆραι. σκηνή.

SOPHOCLES. v. ἀνέλεν. ἀπαρκεί. ὀποδράς. βραβεύς. βῶλθ. γούν. διέ-
φθορεν. ἐδθ. εἰ. ἐξω. ἐπαγγέλλω. ὀπίσω. ἐσάτω. ἡλῶ. ἡμα. ἡσθα.
ἰδιόξενθ. κεντέ. κιναιδθ. κρηπαζω. μάτην. μή. νῦν. ὀπτη. ἐκ. ἀν.
πανηγρός. πασίχω. παξενῶ. παρχημα. συμφορα. πμάρω. ὑφηγυμα.
φειματτωται. χάρην. χλιδῶ. χρεία. χρεῖ. χρεν. ψυχῇ. ὡς.

STOICI Philosophi. v. πείσασιν.

SYNESIUS. v. ἀγόνυμα. ἀθυμία. ἀκμισμός. ἀκναπτον. ἀλεκτηνών. ἀνα-
βασμός. ἀνακραγῆν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνεγεν. ἀπέχω. ἀπηγορευ-
μέναι. ὀποδέχομαι. ὀποδοβῶ. ἀσικεθ. βουλευτήριον. βῶλθ. γε-
φμαι. δεδήσομαι. δεωτοία. δευστοίος. διαβόηθ. διαπεπραγμέ-
νον. διάστροφοι. δικασήριον. δύναμαι. δύνατης. ἐζων. εἰς. ἐκνέας. ἐλπίς.
ἐν. αὐθα. ἐν. ζῶ. ἐξήρημαι. ἐπαγγέλλω. ὀπλισται. ἐφθακα. ἐφ. ὦ.
ἡδᾶν. ἡχη. θάρρῶ. θορυβθ. θυρεός. κάθοδθ. κάλως. καταγλωττί-
μαπα. καταμικρόν. κελεύω. κεραία. κιναιδθ. κόρημα. λογιῶν. λογογρ-
φθ. μά. μάλη. μή. νέμω. νομή. νυμφευτεία. ονυχίει. ὀρεικον. ὀρμί-
ζω. οὕτως. οφθαλμῶ. παλαμναῖον. ὠρσβάλλω. ὠρσπολύ. παρήλα-
ξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπή. πορνοκόπθ. ποτνιῶμαι. πρᾶττω.
πρεσβεῖς. πρεπειῶς. πρεσηγορέα. πρεσποιοῦμαι. πρετροπή. πύξ. ρα-
σωνη. ράφανον. σύραξ. συνίσταται. τίπητες. τέλη. τίμαχθ. υἱον.
ὑποάρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπονομαχῆν. ὑπόληφθ. φάκελθ. χαμαί.
χανδον. χθές. χλιδῶ. Epistolae Synesii citat allatis primis ca-
rum verbis, ut in ἐξήρημαι, & alibi.

SYRACUSII. v. ἡ πηλός.

TELECLIDES. v. πείσασιν.

THEOCRITUS. v. κόρυδθ. μαζός.

THEOPOMPUS COMICUS. v. κινίδιον.

THU-

Thoma Magistro & Ammonio jam antea vulgatis in lucem emisit Franciscus Asulanus Venet. apud Aldum A. 1524. fol. postea Parisiis recudit Michael Vasconius A. 1532. 8. additis præter Thomæ & Phrynichi collectiones etiam iis, quæ ex Æliano & Orbicio de vocabulis militaribus solent ad Suidæ & aliorum Lexicorum calcem subijci. Inscriptio libri in utraque editione hæc est: τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγείσα ἀπὸ τῆς περὶ ὀνομασίας τῶν εἰκόνων ἔκδοσις τοῦ σοφωπῆτος κυρίου Μαννῆλ οἱ Μοσχόπουλου καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη ὑπὸ τοῦ ἐπιτάφου καὶ σοιχείου. Fraxinetus qui illo libro auctiore MSto usus est, in Bibl. Regia cod. 1853. hanc se inscriptionem invenisse refert: τῶν σοφωπῆτος κυρίου Μαννῆλ ἔκδοσις Μοσχόπουλου βυζαντίου * (ἔκδοσις ἀνεύρου) ἐκλεγὴ καὶ σοιχείου ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμάστοι χρωσται τῶν παλαιῶν. Rarius tamen & vix usquam scriptores nominatus laudat Moschopulus, voces ipsas notasse & distinxisse contentus. Unus locus non est omittendus, quo sacros libros dialecto Alexandrina conscriptos esse notat: τὸ καθ' αὐτοὺς Ἀττικοὺς χρωσται, τὸ δὲ καθ' ἑαυτὸν ἀλλ' ἢ τῶν Ἀλεξανδρινῶν διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφὴ γέγραπται.

XIII. Atque hæc hæctenus de scriptoribus, qui voces Atticas peculiaribus libris collegerunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari Grammaticam, sive ineditum vocum Atticarum Lexicon, quo in epistolis ἀμοιβαίαις ipse & Andronicus Zarides usi fuere, cujus meminit idem clarissimus Normannus (in Præfatione ad Aristidis πρεσβευτικῶν) à quo viro doctissimo absolutissimi indices in Scriptores Atticos qui exstant universos incredibili industria concinnati sunt; à nobilissimo filio ut spero publicis usibus non invidendi. De Lecapeno videndus Allatius libr. de Georgiis pag. 363.

XIV. De Dorice Dialecti vocibus scripserat Artemidorus Aristophanius, teste Athenæo. Ad Doricam referenda Laconica, cujus voces singulari opere collegerat Aristophanes Grammaticus, ut est apud eundem Athenæum libro tertio. Quod cum jam pridem deperditum fuerit, ex parte jacturam illam compensare conatus est Johannes Meursius, à quo voces Lacedæmonii proprias diligenter collectas habemus libro tertio Miscellan. Laconicorum capite sexto & proximis. Ad Doricam pertinet etiam Cretica, cujus vocabula exposuerat

Her-

* Moschopulus Cretensis Byzantino antiquior claruit circa A. C. 1392. De utroque dicendi plura locus est in libro quinto.

Hermion siue *Hermionax* in glossis Creticis, ut idem refert *Athenaus*. Non omittenda hic ubi de Doride Dialecto agimus, *Tryphonis Alexandrini* scripta, quem sub Augusto Imperatore & ante vixisse *Suidas* testatur. *ὅτι τῶν ὀρεῶν Σιμωνίδῃ Διαλέκτων, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Ἀλκυμῶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, ὅτι τῆς ἐλληνικῆς Διαλέκτου, καὶ Ἀργείων, καὶ Ἰμεραίων, καὶ Ῥηγίων καὶ Δωριέων καὶ Συρακούσων.* Facit huc *Emilii Porci*, Francisci Cretensis filii, recentioris licet Scriptoris Lexicon Pindaricum, Hanov. 1608. 8. & Lexicon Doricum in Theocritum, Moschum, Bionem, ibid. 1603. 8.

XV. Idem *Tryphon* concinnaverat etiam *ὅτι ἀλενασμεῖ τῶν ἐν Αἰολίδι Διαλέκτων βιβλία ζ'*, teste *Suida*, quibus septem libris plurima vocabula *Æolica dialecti* exposita ab illo fuisse non dubitamus, quod etiam integris veterum scriptis deperditis obiter in Etymologico suo latino fecit eruditissimus *Vossius*, ad quem ita scribebat *Salmasius* Id. August. A. 1629. p. 32. Epistola V. *Audio, te de Etymologico latino siue Æolico jam serio cogitare, quæ dialectus latinam * totam antiquam, quanta est, paucis exceptis formavit. Quasdam origines per occasionem attingi in Exercitationibus Plinianis, & possem, si tecum una essem, nonnulla expedire, quæ certo scio nec tibi nec alii cuiquam venire in mentem posse; non quod ingenio aut sagacitate magis valeam, sed quia bono quodam fato in ea scripta Veterum incidi, quæ tibi videre non contigit. Inter alia vidi Apollonii τεχνικὰ & Arcadii Grammatici opera, in quibus præcipue in Apollonio multæ repeririuntur citata testimonia Alcai, Sapphonis, Corinnae, Rinthonis, Sapphonis & aliorum, qui lingua Æolica aut Dorica mera scripsere, ex quibus duabus dialectis non te latet constatam esse Romanam præscam loquelam.*

XVI. Præter *Philoxenum*, quem *ὅτι ἰάδοος Διαλέκτου* scripsisse ex Etymologico Magno cognoscimus, Ionica dialecti, cuius quatuor *χαρᾶκτῆρας* innuit *Herodotus* lib. I. Cap. 142. voces non paucas explicaverat *Apollonius* in *ἐξηγήσει Ἡροδότου γλωσσῶν*, quæ ab Etymologici magni autore citatur in voce *κωφός & σοφιστής*. Ex hoc Apollonii opere velut ex arbore surculum truncatum & divulsam putabat *Maussacus* brevem illam collectionem *τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων*, quæ ex Goldschmidt codice recentioribus *Herodoti* editionibus præfigitur. Exstat & Lexicon Ionicum *Emilii Porci*, editum Hanovix 1603. 8. Supra quoque ex *Su-*

* *Dionysius Halicarnassæus* lib. I Antiquit. Rom. Adde *Thomam Gatakerum* Cap. I. de stylo N. T. & *Colomesium* ad *Quintilianum* lib. I. Cap. 5. p. 203. scz Opusculor. Joh. Rualdum in vita *Plutarchi* Cap. 14. pag. 28.

da memoravimus *Callimachi* πίνακα τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν, & inferius iterum locus erit inter Medica Lexica dicendi de glossariis in Hippocratem, quem similiter ut Democritum & Herodotum Ionica dialecto usum fuisse constat. Nunc tantummodo notare liceat voces Democrito peculiariter usurpatas ὁδοῦ, λακῶν, ἀλεξάνου dici à Suida in ἑρμῆος.

XVII. De *Alexandrina* dialecto septem libros scripserat *Irenaeus* sive *Minutius Facetus*, eamque cum Attica comparaverat, atque ab eadem non pauca accepisse ostenderat, ut autor est idem Suidas. Quod *Irenaei* opus intercidiſſe merito dolet *Johannes Crojus* Cap. XXXIII. Observationum in N. T. ubi de eadem dialecto pluribus differit. *Demetrium* quoque *Lexionem* περὶ Ἀλεξανδρίων ἀλεξάνεῃ laudat *Athenaeus*. Cum vero Maccabzorum temporibus & post Judaei complures ut in aliis Aegypti locis ita potissimum Alexandriae versati fuerint, ex quibus nihil celebrius est *Philone*, cujus scripta eximia etiamnum hodie manibus terimus, hinc factum est, ut nonnulli docti viri Hellenisticum quoddam genus loquendi Judaeis per graecas provincias dispersis proprium commenti, idemque esse putantes scribendi genus, quod in LXX. interpretibus & novi foederis libris occurrit, male hoc confunderent cum dialecto Alexandrina. Quia ratione *Christianus Schoetanus* cum *Matthiae Pasoris* clavem N. T. vocibus in LXX. interpretum versione obviis auctam *Franequerae* luci daret, in praefatione affirmavit se plenum *Lexicon Hellenisticum sive Alexandrinum* studiosis exhibere. Ac licet diversum plane scribendi genus est, quo utitur Philo, ne de aliis τοῖς ἔξω & vetustioribus Scriptoribus Alexandrinis dicam, & qui utantur Scriptores Novi foederis vel septuaginta interpretes, tamen voces Alexandrinas in illis notarunt *Salmasius*, *Heinsius*, *Grotius* & alii viri eruditi. Consulendus imprimis *Hunfredus Hody* in libr. 2. de Bibliis Originalibus, Cap. 4. cujus Antiquitatibus Alexandrinis facta intercessisse dolendum est.

XVIII. *Apionem* περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀλεξάνεῃ citat *Athenaeus* libro XV. Ab eodem memorantur *Diodori* γλώσσαι Ἰταλικά. *Neproleptum* ἐν πῶς Φρυγίαις Φωκίαις laudatum reperias ab *Achille Tatij* in *Ilagoge* ad Aratum. Phrygiam vero linguam Graece propaginem sive dialectum fuisse ostendit *Theodorus Ryckius* Dissertat. qua Aeneas in Italiam adventum adversus *Cluverium* & *Bochartum* confirmat, Capite ultimo

p. 465. 466. etsi multa Phrygum vocabula ex Palæstina desumpta esse ostendit Bochartus Hierozoic. lib. 2 Cap. 36. p. 369. & in libro quo Æneam in Italiam unquam venisse pernegavit. Moschi quoque ἑξ ἡ γῆς ῥοδιακῶν λέξεων adducit Athenæus. Arcadicas quasdam & Arcadicas voces colligit Maussacus in dissertatione, quam Harpocrati præfixit vir doctissimus.

XIX. Plurium dialectorum rationem explicatam dederant præter Tryphonem & Theodorum Gadarenum, quarum jam §. 2. memini, Armeno, Rhodius, περὶ Διγλέκων quo idem Athenæus usus est, & Apollonijs Grammaticus, περὶ ὀνομάτων κατὰ Διγλέκων memoratus Suidæ, Dionysius Jambus περὶ Διγλέκων iterum citatus ab Athenæo. Exstat & hodie libellus utilis περὶ τῶν Διγλέκων τῶν ὡς Κορυθα παρεβλήθησαν de dialectis à Corinthio descriptis, in quo bene multæ phræses multæque vocabula dialectis singulis Atticæ, Doricæ, Ionicæ & Æolicæ propria exponuntur. In præfatione ait CORINTHIUS (seu potius GEORGIIUS, sive Gregorius, Pædus cognomine, Corinthi Metrópolita, cujus Grammatica quædam opuscula manu exarata occurrunt in Bibl. Vindobonens. Vide Allatium libro de Georgijs pag. 416) & Tryphonem Grammaticum & Johannem Philoponum aliosque complures in hoc genere elaborasse, at neminem satis exposuisse, quæ ad singulas dialectos pertinerent. Hic Corinthus levissima & falsa conjectura à quibusdam habetur auctor poematis, quod fertur sub nomine Κωνσταντίνου sive Quinti Calabri. Cæterum liber ille de dialectis Græcæ ab Aldo editus tum in ὑπόθεσιν ἀμαλθείας, tum ad calcem Lexici Asulani: latine exhibetur ab Henrico Stephano, Tomo IV. Thesauri Græcæ linguæ, & à Johanne Scapula ad calcem Lexici: græcæ quoque & latine subjectus est Grammaticæ Constantini Lascaris ab Aldo Panti filio excusæ, Venet. 1558. 8. Ibidem habes etiam libellum de dialectis, decerptum ex technicis IOHANNIS PHILOPONI, sed in hoc ratio potius inflectendi & mutandi voces singulis dialectis propria quam voces ipsæ iisdem familiares exponuntur, quod etiam de fragmento sive excerptis ex Plutarchi de vita Homeri (Eustathio quædam editiones male tribuunt,) περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου Διγλέκων intellectum velim. Recentiores de dialectis Græcorum Scriptores, Martinum Rulandum, Erasmum Schmidium aliosque referre superseco.

XX. Non omittendæ porro hoc loco Callimachi ἑδνικαὶ ὀνομασίαι

οἶα Athenæo memoratæ & Eustathio ad Odyss. φ. quo in opere de nominibus nationi unicuique peculiaribus egerat. Hujus operis partem fuisse librum, quem Suidas Callimacho tribuit παρὰ ὀνομασίας ἰχθύων, recte suspicatur Rich. Bentlejus in Callimachi fragmentis accuratissime digestis & collectis p. 314. Idem ni fallor recte addidisset μνηῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις, quarum idem pag. 349. ex Suida meminit, ejusdem operis partem fuisse, quæ verisimillima Meurfii conjectura est in notis ad Helladii Chrestomathiam p. 77. Porro ἑθνικὰς ὀνομασίας scripserat etiam *Hippias Delius*, laudatus auctori scholiorum ad Apollonii Argonauticon librum III. His adde *Hellanici ὀνομασίας ἑθνῶν καὶ πόλεων*, quas laudat Athenæus libro XI. & *Zenodoti λέξεις ἑθνικὰς*, quarum mentio apud Galenum in glossis Hippocrateis voce πίζαι ac πίδα. Interdum & barbaræ voces occurrunt in Græcorum scriptis, quas ex Phœnicum, Scytharum, vel aliarum gentium lingua petitas referunt. Tales hinc inde explicantur in glossario *Hesychii*. E recentioribus vir doctissimus, *Samuel Bochartus* in suo Chanaan vocabula *Phœnicia* apud veteres obvia diligentissime persequitur. Voces *Scythicas* nonnullas exposuit *Boxhornius* & *Rudbeckius*, *Aegyptiacas Kircherus*, & in dissertatione de Criticis *Mauflacus* collegit. Idem *Mauflacus Persicas* quoque eodem loco attingit, de quibus consulendi insuper *Henricus Valesius* ad Ammianum, *Ezechiel Spanhemius* epistola adversus historiam Criticam V. T. *Richardi Simonis*, *Levinus Warnerus* ad proverbia Persica p. 41. *Brissoni* de regno Persarum p. 349. sed præ cæteris elegantissimi ingenii vir & exquisitæ eruditionis *Adrianus Relandus* Part. 2 miscellaneorum Dissertationum & *Guilielmus Bortonus* Anglus, qui ad calcem historię Græcæ linguæ Lond. Anno 1657. 8. editam, subjecit *λέξιν* linguæ Persicæ, quam quidem vir ille doctus ex lingua Græca deducere conatur. Sed forte magis linguæ Persicæ cum nostra Germanica quam cum Græca convenit ut ostensum fuit *Iusto Lipsio* Cent. 3. ad Belgas Epist. 44. *Boxhornio* in Dissert. ad *Blancardum*, quæ adjecta est Q. Curtio editionis *Blancardi*, & *Andrææ Müllero Greiffenhagenio* apud V. C. *Ludolphum Küsterum* sive *Neocorum* in Bibl. novorum librorum A 1697. p. 161. seq. quamvis viro summo *Samueli Bocharto* libr. 1. Phaleg. cap. 5. p. 69. incredibile videtur, in tanta locorum intercapedine linguam Persicam cum Germanica commune aliquid habere. Integrum quo-

que opus de linguæ Persicæ ac Germanicæ affinitate molitus fuerat Johannes Elichmannus teste Salmasio pag. 108. epist. & in præfat. ad Arabicam Paraphrasin Tabulæ Cebetis & carminum aureorum Pythagoræ. Verum hæc quidem facile conciliari inter se possint, si vel Germanica lingua è Græca ceperit originem, ut visum Michaeli Neandro, Berneggero, Matthiæ Brendelio, ac nuper admodum Georgio Christophoro Peiskero, Josepho Mariæ * Bellino, & Johanni Petro Erico: vel Græci plura acceperint à Germanis, uti placet Goropio Becano & Vander Mylio in syntagmate de lingua Belgica. Vide etiam Boxhornii dissertationem de linguæ Græcæ, Romanæ & Germanicæ Symphonia, & Mericum Casaubonum libro de quatuor linguis, ubi Anglicam veterem sive Saxoniam linguæ Græcæ traducem esse contendit p. 189. seqq. Quibus adde, quod in Annalibus Frisiorum & plurimis Chronicorum Scriptoribus traditur, Saxones primum dictos Macedones, & militasse Alexandro Magno, & eo mortuo venisse in Germaniam. Verum hæc credat qui volet, nos ad alia pergimus.

Caput XXXV. De LEXICIS BIBLICIS, & Glossario HESYCHII Alexandrini.

Lexica Biblica Philonis, Origenis, Eusebii, Cyrilli &c. 1. Hesychii Alex. Glossarium. 2. Ejus editiones. ibid. Hesychius ille diversus ab Hesychio Milesio. 3. Plura de illo nullofmo glossographo. ejusque usu multiplici & defectibus. 4. 5. 6. editiones promissæ & virorum doctissimorum in eo emendando industria. 7. 10. Viti Pergeri castigationes & notæ eruditæ MSS. ibid. Index scriptorum ab Hesychio allegatorum concinnatus à Johanne Præcio, aliquot locis auctior, &c.

I.

Duplicis generis Lexica Biblica reperio, aut enim nomina propria Hebraicave interpretantur, aut verborum Græcorum sed obscurorum vel peculiari ratione acceptorum sensum exponunt. Inter prioris generis Dictionaria nihil olim fuit celebrius libro Hebraicorum nominum PHILONIS Judæi, qui etiamnum modo sub ORIGENIS jam sub CYRILLI Alex. jam sub

* Vide Acta Erudit. Lips. Anni 1616. p. 439. seq.

nullo auctoris nomine Græce superest in variis Bibliothecis & inscribitur : Ἑρμηνεία ὀνομάτων καὶ λέξεων ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφερόμενων καὶ σοιχείων. Latine sed plurimum mutatus & interpolatus jam pridem & frequentissime excusus fuit inter opera S. Hieronymi, qui in præfatione ita scribit : *Philo, vir disertissimus Iudaeorum, Origenis quoque testimonio comprobatur edidisse librum Hebraicorum nominum, eorumque etymologiam juxta ordinem literarum è lazere copulasse. Qui cum vulgo habeatur à Græcis, & bibliothecas orbis impleverit, studii mihi fuit in latinam eum linguam vertere. Verum tam dissona inter se exemplaria reperi, & sic confusum ordinem, ut tacere melius judicaverim, quam reprehensione quid dignum scribere. Itaque hortatu fratrum Lupuli & Valeriani, qui me putant aliquid in Hebraeæ lingua notitia profecisse, commotus, singula per ordinem scripturarum volumina percurri, & vetus ædificium nova cura instaurans fecisse me reor, quod à Græcis quoque appetendum sit. Neque vero alia fuit ratio mirificæ illius exemplarium libri Philonis discrepantiæ, quam quod in omnium manu cum esset, quilibet sibi putaret integrum pro sibi illud interpolare, addere ac demere, quodcumque visum fuisset. Et quoniam Origenes, uti versionis septuaginta interpretum, ita hujus quoque Philoniani operis, recensendi curam in se suscepserat, præterea, quod Philo in nominibus V. T. hoc Origenes, teste eodem Hieronymo, in nominibus N. T. fecerat, suumque laborem Philoniano subnexerat, hinc factum, ut in quibusdam codicibus integrum Origeni Alexandrino tribueretur, cujus utpote à multis damnato nomini quidam deinde nomen Cyrilli itidem Alexandrini substituerunt. Quod admodum moleste fert vir doctus Isaacus Vossius Cap. XVI. libri de Sibyllinis oraculis : Libellos Hieronymi de explicatione nominum Hebraicorum à Judæis concinnatos fuisse extra dubium est. In multis etiamnum bibliothecis græce supersunt, & constat Origenem eos suis inseruisse operibus. In Lexico necdum edito, quod Cyrillo tribuitur, (in codice MS. Bibl. Bremensis Κυρίλλος εἰς τὰς ἀποκαταστάσεις λέξεων τῆς αἱτίας γραφῆς) ad calcem subjunguntur ista Hebraica expositiones. Atamen Lexicon istud non est Cyrilli, sed Origenis, sive potius Iudaeorum à quibus Origenes accepit. In veteri meo libro, erase Origenis nomine, Cyrillo adscribitur, quod ipsum quoque in aliis factum fuisse observavimus exemplaribus. Et sane nescio, quo facto contigerit, ut tam multa Origenis opera præserto tanti viri odio attributa sint Cyrillo, homini neque doctrina neque præstigio alteri comparando. Cæterum Origenis Ἑρμηνεία τῶν ἑβραϊκῶν ὀνομάτων*

ματων laudatur etiam à Justino juniore; quæst. 82. ad Orthodoxos, qui iterum quæst. 86. Origenem omnium quæ in sacris Scripturis occurrunt, Hebraicorum nominum ac mensurarum interpretationem edidisse affirmat. Neque vero id negatur à Rufino cum investiva & in Hieron. p. 151. ait, *se nec unum locum ex Scripturis divinis de Hebræo ab Origine invenire translatum*, quæ Rufini verba obiter inspexit præstantissimus Huetius lib. 3. Origenianor. p. 265. Rufinum reprehendens. Nihil autem magis commendat novam Operum Hieronymi editionem à Johanne Marcianzo Benedictino Parisiis adornatam, quam quod secundo tomo A. 1699. vulgato non tantum Hieronymi librum de nominibus Hebraicis longe emendatiorem, sed & Græca Philonis atque Origenis ex variis MStis codicibus exhibet, ut promiserat in epistola, quæ legitur in Ephemeridibus Eruditorum Gallicis Anni 1696. p. 455. In eodem secundo tomo exstat liber sive Lexicon de locis Hebraicis, quem de Græco Eusebii Hieronymus transtulit, quique latine tantum occurrit in iis, quæ ante vulgatæ erant Hieronymi editionibus. De eo dixi supra libri hujus quarti Cap. 2. Nunc tantum addere licet, multa ejus libri post Bonfrerii; Marcianæ, & Johannis Clerici curas feliciter & certissime emendata atque nova luce perfusa esse à viro clarissimo Jacobo Rehnferdo, in Exercitationibus Philologicis, Franequeræ A. 1707. editis ad loca deperdita & depravata Eusebii & Hieronymi, de situ & nominibus locorum sacrorum.

II. Alterum genus Lexicorum Biblicorum esse dixi, quibus verba LXX. Interpretum vel Novi Instrumenti Græca quidem sed obscura vel singulari significatione accepta explicantur. Talia olim existerent forte complura, & sub Cyrilli Alex nomine hodie in Bibliothecis occurrunt. Talibus quoque usum esse constat, ipsummet non absurdè illis accensendum auctorem glossarii quod sub HESYCHII Alexandrini nomine extat. Quamvis enim idem infinita explicet Poëtarum & aliorum τῶν ἑξῶ scriptorum loca, tamen dici non potest quam multa etiam Græcæ versionis librorum sacrorum V. T. scriptorumque Novi foederis ab eo præclare illustrentur. Hujus utilissimi ac pene necessarij omnibus serio græca tractantibus Glossarii unicum, etsi non usquequaque emendatissimum exemplar fausto omine pervenit in manus Joh. Jac. Bardelloni, qui id Aldo Manutio excudendum tradidit. Prima itaque Hesychii editio Venetiis, Anno post Christum natum, 1513. fol.

fol. ex Aldi officina luci publicæ expofita eft, quam mox Florentina anni 1520. & anno poft Hagenoënfis utraque in fol. excepit. Atque hæ omnes Bafileenfem Lexici Hefychiani *exdoris* anteverterunt, ut falſus fuerit Voëtius, cum in Bibliotheca Studioſi Theologiæ p. 373. ſolam editionem Hefychii Bafileenfem exſtare credidit. Denique Patrum noſtrorum ætate Hefychius elegantiffime Lugduni Batavorum Anno MDCLXVIII. in 4to. eſt typis exſcriptus, cui hortatu & adminiculis viri inſignis Emerici Bigotii, curante & digerente Cornelio Schrevelio, Adriani Junii, Joſephi Scaligeri, Claud. Salmaſii, Jac. Palmerii Grentemenilii, Godfr. Sopingii, Franciſci Guieti & Jo. Cocceji, Joh. Frid. Gronovii, Tan. Fabri & aliorum doctõrum hominum emendationes ſingulis ſubjectæ paginis acceſſere.

III. De auctore quis qualisve fuerit, ſolliciti animadvertimus Adrianum Junium in adagio *Ερυαιος & Βεβαίος* ex loco Euſtathii ex Herodiano citantis, quæ in Hefychio noſtro leguntur, male colligere vel ſuſpicari Herodiani eſſe Lexicon iſtud, quod nos Hefychii appellamus. Sed Hefychius ipſe in præfatione ſe paſſim veſtigia legere Herodiani teſtatur. Cæterum non in veteribus tantum Lexici de quo ſermo nobis eſt, editionibus præfixa eſſe Suidæ verba, quibus de Hefychio Mileſio agit, ſed idem quoque in Schreveliana accidiſſe video, perinde ac ſi Hefychio Lexici Authori aliquid cum Mileſio illo commune eſſet. Quod merito mirum alicui videriqueat, etſi Schrevelio forte non eſt imputandum, quem ante abſolutam editionem vita exceſſiſſe accepiſſimus. At enim Autorem Lexici non Mileſium hominem ſed Alexandrinum Grammaticum, codex Bardelloni manu exaratus appellat, ut hunc quærentibus de illo ne cogitandum quidem eſſe & qui utrumque confundit, ſi non toto cælo, certe totis regionibus aberrare videatur. Quod monere ſuſque deque habuiſſem, niſi viderem, viros doctos aliquando iſthoc errore imprudentes abripi, ex quibus unum jam liceat adducere Martinum Hankium, qui pag. 145. eximii operis de Byzantinis ſcriptoribus inter judicia de Hefychio Mileſio, doctiſſimi Grammatici encomium reſpoſuit, quod Lexicographo noſtro tribuerat viſ acutus Richardus Montacutius. Ejusdem eſt erroris quod Guil. Budæus in libro de aſſe & poſt eum Georgius Agricola in opere de menſuris & ponderibus Hefychium Lexicographum Anaſtaſii Imperatoris tempore viſſe dicit, cum de He-

ſy-

fychio Milefio id Suidas affirmasset. Nec ex alio fonte est, quod ad annum Christi 500. refertur Hesychius in censura celebrium Auctorum ante paucos annos edita à Baronetto Anglo Thoma Pope Blount.

IV. Equis vero Alexandrinus Hesychius ille fuerit, quando vixerit, quæ munera gesserit, nemo forte est hodie, qui nos certo docere possit. Equidem Christianis sacris initiatum fuisse tam est certissimum, quam falsum est, quod affirmat Suidas, Hesychium Milefium à Christi nomine alienum fuisse. Nam & Milefium istum, qui illustris etiam compellatione celebrari meruit, fuisse Christianum, ex nomine Johannis, quo filium ejus gavisum esse Photius cod. XLIX. auctor est, & ex aliis argumentis à Meursio Hankioque productis facile constat, neque firmum est, quod pro contraria sententia rationis loco Suidas adjicit, ὅτι ἐκκλησιαστικὸν ἰδιὸς μαρτυροῖται, cum ipsius quoque Christi, honorificam, ubi de Sibylla agit, mentionem faciat. Longe autem est liquidius, Lexicographum Hesychium non accenseri debere paganis, usque adeo ut hunc non minus quam Suidam Monachos fuisset conjecerit Erasmus Chiliad. 3. centur. 6. adag. 58. Ac Suidam quidem Monachum appellavit etiam Scaliger ad Varonem, & Adrianus Bailletus in doctorum judiciis Gallice editis T. 3. pag. 125. Et Johannes Bona Cardinalis in notitia auctorum, quibus in Psalmidia sua usus est, Suidam Monachum Byzantinum dicere non dubitat, secutus, ni fallor, Demisterum in Antiqu. Rom. etsi, quo veteri autore hoc asseratur, incassum sollicitus sit elegantissimus Menagius cap. LXXVII. Antibailleti. Hesychium autem, qui excepto Erasmo Monachum vocaverit, hæcenus quidem potui reperire nemines. Christianum tamen esse, plurimi jam animadverterunt & argumentis non inficiandis ostendit Casaubonus ad Athenæum, lib. L. c. 9. ut Schrevelii præfationem silentio præteream. Infinita sunt non tantum Novi fœderis sed & LXX. Interpretum loca, quæ illustrat explicatque Hesychius, Aquilam quoque καὶ τὸν πρῶτον Φαρισαῖον μετὰ τὸν Ἰωάννην λεγόμενον memorat. Præter Patriarcharum, Prophetarumque & Apostolorum, CHRISTI denique ipsius nomina, aliquot etiam Phaloniz nominum Hebraicorum etymologiæ ut Abelis, Abdiz,*

Abra.

* Pro Α'βδὴν ἰσμε δ'αβελ leg. ex MS. libri nominum Hebr. ὁ δ'αβελ παρ, notat Marcianus.

Abraami, Adami, Amosi, Danielis &c. apud eundem occurrunt, de quibus confer, si placet Joh. Marcianæum ad S. Hieronymi librum de nominibus Hebraicis T. 2. f. 90. seqq. & Richardi Simonis epistolas Criticas, Basilæ excusas, pag. 191. seqq. Spiritus Sancti meminit Hesychius his verbis: *ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἡ διπλοῦς χάρις. ἀπὸ τοῦ ὁ πατρὸς ἡ πνεύματος ὁ ἀγίος διττὴ ἐνέργεια.* ubi verba *ἀπὸ τοῦ ὁ πατρὸς* præmittenda sunt, & deinde conjunctim legendum: *ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἡ διπλοῦς χάρις, ἡ πνεύματος ὁ ἀγίος διττὴ ἐνέργεια*, respicitur autem * locus IV. Reg. II, 14. in editione septuaginta interpretum, ad quam emendandam illustrandamque porro quantum auxilii afferre Hesychius valeat, docere harum literarum studiosos vir summus Johannes Pearsonius potest, cujus luculenta exstat editio: septuaginta interpretum Londinensi, Cantabrigiensi, & novissimæ Amstelodamensi ac Lipsiensi præfixa, quamvis nomen ejus primis tantummodo literis subsignatis innuit, præfatio. Docere idem possunt Johannes Drusius, Isaacus Vossius, Bochartus, & nuper Lambertus Bosius, pluresque alii eruditissimi & sacrarum literarum studiosissimi viri, Johannes denique Pricæus & Henricus Hammondus, qui etiam, quam utiliter Hesychius ad illustrandum Novum Fœdus adhiberi possit, post Danielem Heinsium in suis commentariis egregie ostenderunt. Atque utinam vel Pearsonio vel Pricæo, quorum uterque Hesychii *ἐκδοσι* molitus est, tam insignem laborem tamque utilem in literarum, sacrarum præsertim, bonum absolvere licuisset.

V. Hæc pridem cogitanti mihi in mentem venit, an forte Hesychius Alexandrinus, cujus editio Græca veteris instrumenti Hieronymo aliisque celebratur, quique tertio post Christum natum seculo floruit, pro primo ac præcipuo autore hujus Lexici habendus esset. Atque hanc suspicionem meam tum in dissertatione de numero septuagenario §. XVI. tum in dissertatione, quam A. 1689. de Lexicis Græcis edidi admodum adolescens, publice prodidi; quam ita volui intellectam, ut à posteriore manu non pauca illi accessisse simul existimarem, qualia sunt Diodori Tarsensis, Cyrilli, Ambrosii & Epiphaniï mentio, item barbara quædam & alia quæ manifesto, posteriore ætate innuunt. Cujus generis additiones accessionesque tum commune Lexicorum fatum, tum illud magis credibiles reddet hominibus minus pertinacibus, quod glossarium Hesychii truncatum

Z z z

ma-

* Vide Dan. Heinsii Prolegom. ad Aristarchum §. p. 663. edit. in fol.

maleque habitum etiam omnium confessione est eruditorum. Ac si Stephanus Lemonius, vir eruditissimus in notis ad varia sacra pag. 267. non dubitavit affirmare, Origenis Lexicon latere sub isto Hesy-chiano, nescio, magisne sit credibile quod à nobis affirmatum est, Hesy-chii Lexicon in Hesy-chi Lexico reperiri. Quamvis itaque me non fugit, à Grotio ad Gen. XXVI, 33. Stephanum Byzantinum Hesychio Lexicographo tanquam antiquiorem præponi, & virum clarissimum Wilhelmum Ernestum Tentzelium τὸν μακαρίτην Part. 2. Diss. select. p. 224. eundem Hesy-chium seculo sexto putare recentiorem: qui proinde in dialogis suis mensuris A. 1689. pag. 1242. immanem Chrono-logicum errorem commisisse me, totisque adeo seculis aberrasse olim pronunciavit, nullum tamen hic seculo sexto juniorem Hesy-chium demonstrare potuit, cui illud glossarium probabili opinione, nedum certa sententia tribuatur. Itaque necdum conjecturæ me meæ pœni-tet. Moneo etiam in illa sententia confirmatum iri, qui cum Hesy-chii glossario diligenter contulerit lectiones MSi codicis Alexandri-ni septuaginta interpretum, quas Angli ediderunt, sive quæ illum ex asse exprimit, editionem Clarissimi Grabii. In isto quippe codi-ce Alexandrino referri ἐνδοσίη græcæ versionis Hesy-chianam Isaaco Vossio, Exechieli Spanhemio, aliisque viris doctis observatum. Nec miretur aliquis, ad tertium à Christo nato seculum à me glos-sarii huius primum autorem reduci, cum vir præstantissimus Tho-mas Hyde libro secundo de ludis Orientalium p. 156. ambiguus hæ-reat, utrum Pollucem Hesy-chius, an Hesy-chium Julius Pollux se-secundi à Christo nato seculi Grammaticus exscripserit.

VI. Non autem ad illustrandos LXX. Interpretes tantum, Novi-que Instrumenti libros utilissimus est Hesy-chius, sed & omni generi græcorum autorum, Poëtarum potissimum perdiscendo mirifice fa-cit, unde ad intelligendos Poëtas inque his Principem inprimis Ho-merum recte Hesy-chii glossarium commendavit Ludovicus Vives in aureo opere de tradendis disciplinis. Etiam ad Hippocratem inter-pretandum maximo adjumento fore Hesy-chii Lexicon Scaligero vi-sum est. Nec fugit Meursium ratio, Græcarum literarum, si quis alius, callentissimum, cum Lexicon istud antiqua eruditionis penu pro-nunciavit Libr. 1. Miscell. Laconic. cap. XIII. Et quis omnia eru-ditorum hominum encomia atque laudes, quibus Hesy-chium no-strum

strum passim prosequuntur, ex eorum scriptis velit colligere, aut si velit propter multitudinem atque frequentiam facile possit? Nam ut elogia à Bailletto & Thoma Pope Blount collecta præteream, nihil certe in Salmasii, Casaubonorum, Vossiorum, Heinsiorum, Canterorum, Brodæi, Scaligerorum, Barthii, Petitorum, Fülleri, Bocharti aliorumque complurium libris est frequentius, quam ut Hesyehius Glossographorum optimus, miræ ac profundæ eruditionis Grammaticus, omniumque doctissimus Grammaticorum, ejusque Lexicon eruditionis veteris abyssus appelletur. Nec Græciæ totius modo, sed ex parte & Orientis eruditionem in Hesyehiano Lexico conclusam jacere Daniel Heinsius in Aristarcho sacro affirmavit, quod vir summus Bochartus etiam ivit confirmatum, cum Phœnicia in Hesyehio obvia singulari capite immortalis operis, quod Chanaan inscripsit, explicanda sibi sumsit. Vide librum ejus secundum, cap. XI. cui præter ea, quæ de voce *σκηβαλιν* Bocharto præterita notavit illustris Ezechiel Spanheimius pag. 318. seq. de ulu numismatum, Maussacus in Dissertatione Critica Harpocratiioni subjecta p. 390. seq. addi potest. Thomas vero Reinesius multa etiam Germanis vernacula vocabula in Hesyehio notasse se ait p. 636. Variarum Lectionum, Persicas voces ab Hesyehio explicatas illustrat Adrianus Relandus, vir clarissimus Part. 2. Miscellanearum dissertationum. Ulus est Hesyehius quamplurimis autoribus, Oratoribus, Poëtis, Grammaticis & aliis, quorum index à Johanne Pricæo quondam confectus & ad calcem notarum in Apuleji asinum aureum Goudæ 1650. 8. editus Schrevelianæ quoque Hesyehii editioni deinde subjectus fuit, atque infra uno alteroque loco auctior à me exhibebitur. Reinesius in Epistolis ad Vorstium testatur, se, antequam Pricæi elenchus innotuisset, similiter ejusmodi indicem scriptorum Hesyehio usurpatorum confectisse, quale quid mihi quoque admodum adolescenti accidit. Imprimis vero, quod in præfatione ipse præ se fert Hesyehius, Apionis, Apollonii, Aristarchi, Didymi, Diogeniani, Heliodori ac Theonis aboribus mirifice adjutus fuit, quorum autorum pars, lexica *κατὰ τὸν ἑκάστου*, pars, scholia in Homerum & alios Poëtas scripserat. Pro Heliodoro Herodorum Homeri interpretem patria Heracleotam reponit vir supra laudes Johannes Georgius Grævius: sed & Heliodori nomen alibi apud Hesyehium non semel occurrit, Herodori vero

nunquam, & fuerunt Heliodori complures etiam Grammatici, & lo-
 cum Homericum interpretaturus Suidas in *πείληνα* Heliodorum au-
 torem laudat, ut forte minus sollicitandum illud nomen esse videat-
 ur. Quod vero ex aliis profecisse se ait Hesychius, cum ingenuita-
 tis laudem ei conciliare debuisset, observatum est, eruditionis opi-
 nionem apud nonnullos detrivisse, ex quibus Reinesius, *eruditionem*,
 inquit, *quam ei passim tribuunt, potius iis scriptoribus, quos excerpit (est enim solum συρραπταδης) tribuerent: cum enim nihil pene ejus sit, quomodo eruditionem ἐξαιρέτως fuisse colligam?* Nihilominus ipsum quoque multa
 addidisse extra dubium videtur, & ipse Hesychius: *λέξιν μὲν* inquit,
*ἰδιότιαν παρέλκων κοινὴν παρ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐκ ἑτέρων ποιή-
 σαι.* Neque laude defraudandus est autor, qui optimos scripto-
 res excerpandos delegit, & laboriose digessit, ac ipse sua industria &
 doctrina non parum locupletavit. At porro Hesychius, se omnia
 accuratissime perscripsisse juxta præcepta Grammatici Herodiani:
 Ego vero, addit hisce verbis recitatis V. C. Richardus Bentlejus, *quod*
Theodosii Μὲν ἐκ τῆς κατὰ τὸν Herodiani ἐκτίταται, ἐπιβίβω, parum
huic promisso vel nullo modo satisfactum esse. Sed hæc exscriptorum & in-
 terpolatorum oscitantia potius quam auctori tribuerim, quibus & il-
 lud, ni fallor, merito adscripseris, quod voces infinitæ in alienum
 translatae sint locum, ut notavit Rutgerius p. 561. Var. Lect. Et
 quod idem Bentlejus observat, literas *ε*, *η* & *ι* item *ε* & *αι* passim pro-
 miscue usurpari. Nec minus quod ait Gatakerus p. 460. Adversar.
familiares esse Lexicographis, ut ea sub eodem vocabulo comprehendant & re-
presentent, quæ illud, quod id ipsum peculiariter designat vel consequitur vel
antecedit, uti Hesychius in τυπεῖς & τύπον. Τύπος enim neque cadere ne-
que domare significat. Quod præterea Hesychius ipse autor est se in Le-
 xico suo *τοῖς παροιμίαις τὰς ὑποδείξεις ἀποδεδώκέναι*, idem quoque in
 libro ipso prout hodie quidem in manibus nostris versatur rarissime
 præstitum apparet, unde pridem de mutilatorum, truncatorum, in-
 terpolatorumque molestis manibus conquesti sunt viri docti, Erasmus
 in adagiis, Maussacus Dissert. Critica ad Harpocrationem, Tana-
 quillus Faber ad Anacreontis carmina, & complures alii. Henricus
 Valesius notis posthumis ad Harpocrationem pag. 283. putat Hesy-
 chium in solis duabus ultimis vocibus *ὡς* & *ὡς* breviorum sceles-
 tas manus effugisse, cum in reliquis vocibus fœde truncatus ac mu-

tilatus fuerit. In Scaligeranis secundis quoque legas epitomen tantum superesse Hesychii, & loca autorum deesse. Faber contra, quem jam nominavi, suspicatur, multos olim Hesychii purpuræ suos pannos ausos fuisse assuere, & optima quæque corrumpisse, sæpe etiam detraxisse. Idem Faber, in illo preciosissimo Hellenismi thesauro carbones ex greco vulgari, quod *πυρραῖον* vocant, reperiri observat. Quædam passim inserta esse ab indoctis, satis viri docti norunt, inquit Barthius lib. XLII. Cap. 26. Adversariorum. Idem alibi in notis ad Claudianum p. 1102. Hesychio qui testimonia veterum autorum exsecuit, piaculum inextinguibile fecit. Plus vima enim bonarum Scriptorum loca paucis verbis illustrat doctissimus omnium Grammaticorum, quæ nisi coram glossis suis videas, vix sentias, quam sine erudita. Jacobus Palmerius Exercitationibus in optimos autores græcos pag. 526. In tota literatura germanica nullus autor magis corruptus est, & tantis scatet erroribus quam Hesychius, & quamvis Athenæi codices in multis locis mendosi deprehenduntur, non verebor dicere, Hesychium in una pagina plures errores habere, quam Athenæum in quatuor, ideo ex eo non semper securum est antiquiores auctores emendare. Neque omnia ab exscriptoribus ac interpolatoribus, sed quædam etiam ab Hesychii ipsius negligentia & ignoratione errata in illud Lexicon irrepsisse non paucis eruditis viris persuasum est, quibus ego sane facile ac lubenter accredo. Plurimum tamen interpolatoribus suis hoc debere eum arbitror, quod durius eum interdum accipere Critici quidam ac Philosophi pæne coacti fuerit. Is, cujus jam aliquoties memini, græcantissimus & præstantissimus vir Richardus Bentlejus in luculentatilla sua, quam Joannis Malalæ Chronico subjecit, ad Joannem Millium scripta epistola acrius paulo in Hesychium inductus ejus oscitantiam inter alia his potissime verbis perstringit: *Dum Hesychius ex antiquis Lexicis, Scholiis, Grammaticis, quæ non continebantur κατὰ τὸν ἑξῆς ὅτινι ἐκ τῆς ἐκείνου ἐκδοῦναι, quibus hanc suam συγγραμμὴν locupletet & referat, sæpe usu venit, ut ab imperitis librariis, qui parum accurate scripserant, vel à sui similibus ὁμοειδῆς in errorem inductus sit, quæque nusquam gentium vel lecta vel audita sunt, lectoribus suis obtrudat. Non esse Hesychium autorem multa fide dignum, ait inde Cæsar Scaliger p. 451. Exercitation. ad Cardanum, & p. 455. pluribus in locis futilem autorem ac plane Grammaticum appellat, quam crisin severam, justam tamen arbitratur Reinesius epistola ad Joh. Vorstium 26. Atque hæc in iis forte tolerari tanto facilius possit, quæ ad res naturales at-*

tinent, quale est, super quo Hesychium locis adductis Scaliger castigat. Quibus adde sis & illud ejusdem Scaligeri lib. I. de plantis, p. 64. seq. *Hesychius siderem lapidem facit alium ab Herculeo --- Credo, illius seculum fuisse admodum Basiliensis. Multis etiam deprehendere licet, eum congelesse in illud borreum simul cum frugibus etiam scarabais cum suis tabernaculis, dum omnibus ex areis omnia converrit sine uanno aut cribro.*

VII. Non obstantibus autem hisce sinistris de Hesychio judiciis, eruditissimus quisque magni tamen illum merito facit, eumque extare & emendatiorem extare, plurimum è re publica literaria interesse arbitratur. Unde plerisque viris doctis familiaris hætenus fuit & assiduus comes, multos præclara nec alibi obvia docuit, à multis vicissim lumen accepit, multorum ingenium industriamque exercuit. Atque ut de illis tantum, qui Hesychium edere moliti sunt, pauca quædam addam, sub initium superioris seculi hanc provinciam, Josepho Scaligero haut dubie autore, exornandam sibi sumserat juvenis tum supra ætatem eruditus Daniel Heinsius, cujus rei frequens in Calauboni epistolis mentio occurrit. Et in prolegomenis ad Aristarchum sacrum, pag. 663. Heinsius ipse Hesychii mentionem faciens, qui ante plures, inquit, annos adolescentes admodum scriptorem illum emendavimus, vera ac legitima ab alienis ac spuris distinximus. Idem in litteris ad Putschium datis A. 1603. *In Hesychio locos quingentos restitui, & quotidie numerum augeo cum per graviora licet.* Equidem Heinsii non pauca emendationes leguntur in Schreveliana editione, & plures longe nobiscum communicaturus fuerat Johannes Verweyus, qui Venetam & Hagenoensem Hesychii editionem Heinsianis castigationibus à capite ad calcem refertam à filio illius Nicolao acceperat. Sed Heinsius quidem ab occasione & suo genio ad alia studia vocatus ab Hesychio edendo animum abjecit, qua de re jam anno 1618. publicemonuit Janus Rutgersus. Anno autem 1639. hæc ad Alexandrum Morum scripsisse video Claudium Sarravium Senatorem Parisiensem: *Ante quadraginta annos ille Heinsius magna tunc, quam non implevit sæpi adolescenti totum se esse predicabat in Hesychio adornando, ejusque editionem, ut opus confectum putares, proxime sequentibus scilicet nundinis, ut moris erat, pollicebatur. Credibile est, illum eam provinciam Nicolao filio dudum demandasse. Sed nunc hic tantum cogitat de Ovidio emaculando: Itaque occupa. Dignus enim Grammaticorum ille Jupiter, in quo tua industria desudet.* Verum neque Nicolaum Heinsium neque Alexandrum Morum de Hesychio eden-

edendo serio unquam cogitasse accepimus. Cogitavit autem inter Helvetios *Joh. Caspar Suicerus*, qui Hesychium cum versione & notis atque emendationibus edere voluit, multis imprimis Reinesii observationibus non mediocriter adjutus: Isque opus fere perduxerat ad umbilicum, cum prodeunte in Belgio Schreveliana editione ab instituto passus est se deterri, etsi Bailletus dicat post Schrevelianos labores minus accuratos, meliorem Hesychii à Suicero expectari editionem T. 3. pag. 122. Ediderat tamen jam ante, Lexici Hesychiani specimen, quod & seorsim excusum & postea sacris Suicero observationibus subjectum fuit. Et illæ quoque Suicero emendationes maximam partem (pleræque etiam laudato Suicero nomine) comparent in Schreveliano Hesychio; Etsi quædam, nescio, qua de causa omissæ sunt, quasdam Reinesio potius quam Suicero adscribi oportebat. Sed & alioqui in Schreveliana illa editione passim observare est emendationes virorum doctorum nunc mutilas, nunc loco motas, jam plane contra Autorum mentem adductas afferri, sæpe observationes maximi momenti prætermitti, quod fere tolemne est in editionibus, quas speciosa inscriptione cum notis variorum appellant, qua de re pridem nec injuria conquesti sunt viri eruditi. Ita pagina statim secunda num. 3. *Tanaquillo Fabro* tribuitur, ac si pro *ἀντιπύρι* apud Hesychium *ἀντιπύρι* legere præceperit. Quod etiam Johannes Verwejus in specimen novæ suæ editionis recepit, addita hac præmatura epicrisi: *Ineptissime. Dignus laude Faber, si emendasset ἀντιπύρι &c.* At Fabro tam putidæ correctionis seu corruptionis potius nunquam in mentem venit, nam in Epistolis Salmurii editis, in quibus emendationes illæ Hesychianæ leguntur, ait sibi videri scribendum *ἀντιπύρι* ex Homero, quod & Scaligero placuit; & rectum est. Eadem pagina num. 15. *Jac. Palmerii* notam mutilam attulit Schrevelius, uti Verwejus testatur his verbis: *Schrevelius ex nota Palmeriana detraxerat præcipua, nos ea supplevimus ex commentario manuscripto Palmerii, quem nobiscum pro singulari humanitate communicavit vir omni doctrina & elegantia consummatus Stephanus Moricæ, avunculi sui hæres puto, qui quidem nunc sanctas literas proficetur apud Nestelodamenses. Quam autem familiare sit Schrevelio, summos viros mulre ista capitis diminutione, alibi docebimus ἐὰν ὁ θεὸς θελήσῃ, καὶ ἡμεῖς τοιοῦτον.* Idem namque satum Johannis Fungeri & aliorum, ut disco quotidie Hesychiis, quos possidet Bibliotheca Franekerana, & mihi permissu Sena-ampdissimi peramanter ministravit eruditissimus & clarissimus Jacobus

Pe-

Perizonius, istius *Academiae b. t. Rector Magnificus*. Præter viros doctissimos *Johannem Pearsonum* & *Johannem Priceum*, quorum utrumque Hesychii editionem molitos fuisse supra commemoravi, *Ezechiel* quoque *Spanhemius* aliquam in emendando Lexico isto industriam posuit, ut ipse refert in egregio libro, quem de usu & præstantia numismatum inscripsit, pag. 206. Certe majora lectionum portenta in optimum auctorem Hesychium irrepsisse vel nova, quæ modo prodiit (*Schreveliana*) editio satis evincit, & quæ plura adhuc in eodem restant emendanda, cujus luculentia liceret hic nobis dare specimina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum *Coryphæi* etiam pueri olim posuimus, favente tum his conatibus eisdemque promovente magno *Salmasio*. Sed hæc alterius loci. In *Bibl. Isaacii Vossii* fuit Aldina Hesychii editio cum emendationibus *Thomæ Brunonis* *Windeforiensis* Canonici. In *Bibl. Wittiana* eadem editio cum notis MSS. *Jani Parrhasii*. Denique *Johannes Pervæ* scholæ *Hagenensis* moderator Hesychium nobis dare voluit, & luculentum sane dedisset, nisi tam laudabile institutum fata viri doctissimi Anno dco lxxcxi. & vivis evocati intercepissent. Nam quantum ex specimine, quod in varia loca transmissum & Clarissimi *Almelooveenii* beneficio ad me quoque pervenit, cognosci potest, magnis ad id opus administriculis, quorum partem jam memoravimus, usus fuit: *Henrici Valesii* quoque & aliorum doctorum virorum codices in promptu habuit, nec ipse pepercit labori & diligentiae alios Lexicographos, qui exstant, & Scholiastas, Poëtasque ipsos & septuaginta interpretes ac Novum fœdus & omne genus græcorum autorum conferendi, ex quo collationis studio, quantum lucis Hesychio afferri, quot loca sanari ac restitui possint, nemo paulo humanior ignorat, nemo paulo doctior non est expertus. Neque parvum operæ pretium ex ipsius Hesychii locis inter se comparatis ferri potest, præcipue ubi modo composita & derivata, modo simplicia ac primitiva interpretatur, modo unum modo plura simul verba explicat. Verweyæ autem defuncto, optandum est, ut apparatus ille certe non contemnendus inciderit in *Kiſſerum* aliquem, qui dignam tanto opere doctrinam & diligentiam, judiciumque afferre, & ejusmodi qualem optamus Hesychio Rempublicam literariam denique donare possit. *Richardus* quoque *Bentlejus V. C.* quantum in Hesychio possit, non paucis illius locis præclare sanatis in ista, quam dixi ad *Joh. Millium* præclara epistola & in fragmentis *Callimachi* satis aperte nos docuit. Et ipse quidem

p.

p. 39. epistolæ *Habeo*, inquit, *alia sexcenta*, quæ hac vice condonabitur. Verum hercle si unquam usus fueris, ut nova Hefychii editio procuraretur, qui ut in pudendos errores crebro incidere, utilissimus nihilominus & pane necessarius est omnibus qui ad veram eruditionem viam affectant,

Id tibi de pteo possum promittere, Milli,

Quinque plus milia mendorum me correcturum esse, si libuerit, quæ aliorum inchoar & laboriosam diligentiam hactenus eluserunt. Præterea vir cum viveret græcæ doctissimus & cum magna harum literarum jactura nuper denatus *Thomas Galeus* se affirmavit quater mille amplius loca in promptu tribere, quæ in Hefychio meliora reddere possit, si nova adornanda sit editio. Novissime *Lambertus Bosius* supra mihi laudatus in *Monobiblo Observationum Criticarum*, C. 36. usque ad 50. plura Hefychii loca illustravit sanavitque. Habeo & ineditas notas quantivis pretii in Hefychium auctore *Johanne Vito Pergero*, quibus aliquot millibus locorum lux affunditur, & editio Hefychii Schreveliana emendatur. Antequam de Hefychio dicere omittam noto, editionem Hefychii Hagenoensem loca nonnulla aliter atque emendatius legere Aldinâ, quam solam suam in *indoor* secutus fuisse videtur *Cornelius Schrevelius*: deinde quod non fugit doctos, *Varinum Camertem*, qui in suum *Lexicon* integrum fere Hefychium transtulit, loca quædam inter transcribendum correxisse, etsi plurima quoque depravata in opus suum recepit. Denique locis bene multis Hefychii lucem affundi, ut in *Henrici Stephani*, *Roberti Constatini*, *Martinii* & aliis recentium *Lexicis*, ita & in *Thesauro Ecclesiastico Suiceri*, & in *Cangii Glossario mediæ Græcitatæ*.

Lexicis *Biblicis* prope omiseram accensere, non utiq; prætereundas Græcas quas vulgo appellamus *Concordantias*, * quales habemus in *Novum Testamentum* quidem à *Xysto Betulejo* primum *Basil.* 1546. fol. deinde ab *H. Stephano* 1594. 1600. (& longe meliores in tertia editione 1624. *Genev.*) plenissimas denique ab *Erasmio Schmidio* editas *Witteb.* A. 1638. fol. In Græcos veteris Testamenti libros *Concordantias* longe pleniores emendatioresque & aptius digestas post insignem *Conradi Kircheri Augustani* operam, cujus opus *Francof.* 1607. 4. prodiit, expectamus ab erudito & humanissimo Viro *Adamo Trommio*, Pastore Ecclesiæ *Groninganz.*

A a a a

VII.

* *Sixtus Sen.* lib. IV. *Bibl.* c. p. 286. *Euthalius Rhodius*, monachus S. *Basilii*, collegit Græco sermone opus *Concordantiarum* totius *Bibliæ*, ad imitationem *Hugonis Carcensis*, Anno Domini 1300. Sed nunquam vidit lucem.

VIII.

INDEX SCRIPTORUM, Qui in Hesychii Græco Vocabulario laudentur.

Confectus & Alphabetico ordine dispositus,

2

JOHANNE PRICÆO.

ACHEUS. v. ἀλίβαλλον. δίχολοι.
αὐτότεροι. οἶη.

DEM. ἐν Αλφειοβοίᾳ. v. ἑναστῶ.

ἐν Θησεί. v. σαρωνίς.

ἐν Ἰερίδ. (ex restitutione Casau-
boni) v. ὀκωλλοπίστε.

ἐν Μοίρεσι, (ex emendatione
Meursii,) v. τυροφόρος.

ἐν Οιδίποδι. v. ὀκωλλοπίστη. ἀκρό-
βατον.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. Φαναῶ.

ἐν Περσῷ. v. ἀμφερκλήπιδον.

ἐν Φερίῳ. v. πελεός.

ÆSCHINES. v. αργαῖς. θροβλα-
βίαν.

ÆSCHINES SELLUS. v. σεσαλί-
δον.

ÆSCHYLUS. v. αἰγίλῃ. ἄλως. ἀν-
δρ. αὐλῶν. αὐρεβάτας. αὐτρεγ-
μοῦ. βουνίς. ἐδαοίς. ἡεχενία.
ἡπυγα. κεχορηματιάδα. ορσαλοπῆ-
ται. σαυροβελίς. ὑόσπερον.

DEM. ἐν Αγαμέμνονι. v. ἀγρία-
σθῆν. ἀλκῇ. ἀπληρῶ. ἀσκάοις.
γυθίας. δερνιστήρ.

ἐν Ἀθάμαντι. v. ἀήτης. ἀπασπῆ.

ἐν Διάνῃ. ματροφῆρ. v. ἀρῇ.

ἐν Διτρίαις. v. αἰμασθῆμα. ἰπ. ἀνα-
ξίαν. Johanne Meursio, & in
πρεπτότα, nobis emendanti-
bus.

ἐν Ἀλεξάνδρῃ. v. δόπος. αἶ.

ἐν Ἀρμενίῳ. v. Φραγκῶν.

ἐν Ἀργείοις. (corrigente Mau-
faco.) v. δόπος. κρημα. (reli-
tuerente Meursio.) v. ἡμί-
λαια.

ἐν Βασσάρει. v. αἰκλῶν.

ἐν Γλαυκῇ. ποτιπῆ. v. ἀμφω-
πον. ὁ Φήμεν. ἔτηλον. ξίριφ.

ἐν Δατῶν. (Meursius Δαναῖσι)
v. καθάιστομα.

ἐν Δικημάχῳ. v. δανῶν.

ἐν Ἐλδωνίαις. v. ἀοξήτω.

ἐν Ἐπαρόναις. v. πριαφίς.

ἐν Ἰδαοίς. v. ἄδαοι. αἰγίλῃ.
ἀμφίρομο. αἰσῆτα.

ἐν Ηοαλλεῖταις. v. ἀμφιμήτορες.

Πηγλώστω.

ἐν Θωροῖς ἢ Ἰσθμιαῖς. v. ἡμ-
βίς.

ii

ANACREON, v. αἰθιοπαῖδα. ἄμ-
θα. ἄσυ νυμφέων. αὐτῷ γέθι.
γυναικες. ἔρμα.

ANAXANDRIDES. v. ἀμφιδυσίς.

ANDROMENIDES. v. ἐνοδία.

ANONYMI. ὁ τὰ πρὸς Ἄμαθοντα
γεγραφώς. v. ἀφροδίτη.

ὅτι μὴ μὲν γεγράφας Ἰλιάδα. (sic
enim lego) v. διομήδεα.
ἀνάγκη.

ὁ τὰς Ἰταλάντες συνθεῖς. v. διο-
κυσσοκροσπιρόνη.

ὁ τὴν Ἑβραϊκὴν Φωνὴν μεταθέτωντες.
i. e. οἱ LXX.) v. ονοκένταυροι.

ὁ πρὸς Θεοφράστον. v. Διὸς ἀνθῶ.
nisi forte ex usu linguae ipse
Theophrastus designetur.

ὁ πρὸς Ἁρτιστοφάνους. v. σαμίων.
Sed leg. Φησὶ τις πρὸς τῷ Ἀρ-
τιστοφάνει. Salmaf. p. 236. ad in-
script. Herodis.

ὁ πρὸς Θηβαῖκα γεγραφότος. v. τὰ-
μυσία.

ἀρχαῖα ποιήματα. v. δῶροι.

ANTICLIDES. v. ἀλφειοδέντης.

ANTIGONUS. v. κείρυκα.

ANTIGONUS CARYSTIUS. ἐν
τῷ πρὸς Ζώων. v. ἰλίου.

ANTIMACHUS. v. γαιήδα. ἐανη-
φόρος. ἰσπανικῶς. Ἰππίαζα ζεοφά-
τη. κλῆμα. σύσανον. χηρησιον.

ANTIOCHUS ὁ ἑσποφάνους, ἐν
τῷ πρὸς Ἰταλίας. v. χωνή.

ANTIPATER. v. δημιάσι.

ANTIPHANES. v. αὐχένιοι.

ANTIPHON. ἐν Ἀληθεία. v. ἄβας.

APOLLODORUS. v. ἄγχο. ἄ-
χεύς. ἀλίσσασα. γεαῖς σερπφίς.
παλαμίδες.

APOLLONIUS ὁ πρὸς Ἀρχιδίς, ὁ
πρὸς ὁ μνηστὴς λέξας γεγράφας. in
Præfatione, & v. ε. λεατῆς. ἔχεται.

APOLLOPHANES ὁ Κωμικός. v.
μυσικάρφει.

IDEM ἐν κρησὶ v. θεοὶ ξένου.

APPION, ὁ πρὸς Ὀμηρικὰς λέξας
γεγράφας. v. ἀγυρτῆς. ἄδης. αἰσυ-
μνητῆρ. θαλαμηπόλ. ἰοθα-
δ. πηξ. μνηστῆρ. μνηστῆρ. ἔδεν-
σως. ποιοί. φωνή. χαμαιδ-
νάδες. & in Præfatione.

AQUILA. v. ονοκένταυροι. σερπφίς.

ARCHIAS. v. ψαυά.

ARISTARCHUS. v. ἀλφειοφάνους. ἀμ-
φιμελεῖ. ἀνθῶ. ἀνθῶ. ἀνθῶ. ἀνθῶ.
σφοδρῶς. δερμῆς. δερμῆς. δερμῆς.
ἐλατῆρ. ἐλατῆρ. ἐλατῆρ. ἐλατῆρ.
ἐς τὸ λυδία. ἰωγῆ. κισσολάκων. λυ-
κοκτῆρ. θεῶ. πάλιν. πάλιν. λυδία.
πράγας. & in Præfatione.

ARISTEAS. v. πάλιν.

ARISTOTELES. v. ἀμβροτῆρ. ἀμ-
μῆς. βατῆς. βεθῶς. βρυτῆρ. ἀ-
κῆρ. δύομῆρ. δελφικῆρ. ἰλιάς. ἰν-
νός. κερκυραία. λοχῆς. μέρπας.
πελαγοφρεμμόνα. σανδαράκη.
ἐν Ὀσσηνίων πολιτείᾳ. v. ἀσπιδος.
ἐν τῇ Πολιτείᾳ (Atheniensium)
ut videtur,) v. ἐβήτας.

ἐν τῷ πρὸς Ζώων. v. πάλιν.

ARISTOMENES ὁ Κωμικός.
(obiter citatus) v. θυροποῖος.

ARI-

ARISTONYMUS. v. βορρῦ. ψῶς-
ματῶ.

ARISTOPHANES. v. αὐτίκα. α-
Φερμή. α Φρον. α χνη πυρός. βῆ-
δυθι. βυρομέδν. χρυσῶν. γυμνόπ-
ρῶ. λεβηρίδῶ. γυνή. δαιδάλεια.
δαφνοπώλην. δράκαπαν. δράκον-
τίδης. ἐμπεδουκῶν. ἐμπυστα. ἐν-
δυμωνακαρ. ἐτήρησις. ἰασαῶ. ἰν-
νος. ἰπποάερον. ἰπποκλείδης. κλύ-
μῶ. λακροτίδης. λάμια. λοχί-
αις. μεγάλη θεός. μεσαυχίνες. με-
πῆλλον. μολγός. ὄνοπακαρ. παν-
τῆς. τραγίαν. πηλέως. μάχαιρα.
σαμίαν. σέριφῶ.

IDEM ἐν Ἀράμοσι. v. βύρσαν. sed,
ut puto, δαράμοσι legendum.

ἐν Ἀχαρνῶσι. v. ἐσπεροδισμῶ.

ἐν Γλώσσαις. v. αἶαθα. Gramma-
ticus non Comicus.

ἐν Βαθυλάνιοις. v. ἐς τ' ἁμένα. ἱρι-
άνα.

ἐν Βατραχίοις. v. γωνιασμός. ἐκμε-
λίτης.

ἐν Γηρυπέδῳ. v. αὐτὸς Διόμῳ.

ἐν Δαιδάλῳ. v. δορυφόρον.

ἐν Ἐπὶ ἤρῃ. v. ἐλίσχων.

ἐν Ἐξηγήσει Λακωνικῶν. v. πηρέα-
κῶ. Grammaticus non Comicus.

ἐν Θεομοφοραζήσαις. v. ἔμβο-
λον. καλασιγίς.

ἐν Ἰπποῦσιν. v. καὶς τ' ἐγχείλειαν,
α χίλινον.

ἐν Κενταύρῳ. v. κύλιν πῆρα.

ἐν Κίθαριδῳ. v. φαλέαν.

ἐν Κωκάλῳ. v. ἰσπός.

ἐν Νήσοις. v. Δύρος καὶ ἡ.

ἐν Νοφέλαις. v. λίσβινῳ. σιδα-
ρέοι.

ἐν Ὀλκείῳ. v. ἀπασφακέλισεν.

ἐν Ὀρσιῳ. v. βλιμαῖον. γλαυκῆς
λαυρωμένη.

ἐν Σκηναῖς καταλαμβάνουσας. v.

εἰ γὰρ δεσ. τριτοσάνης.

ἐν Σφηξί. v. ὄνη σκία.

ἐν Τελφάλλῃ. v. ἐρμῆς Τελφέφα-
λῶ. ἰλαίων.

ἐν Τελμησοῦσι. v. πύλαι.

ἐν Ὀρεῖ. v. ἀρεῖς ἱερὸν. δικασμὸν.
ζεύγῳ.

IDEM ut videtur, tacito nomine.
v. βαρβός. βοτροειδία.

ARISTOXENUS. v. κληψίαμβοι.

ARTEMIDORUS. v. κνηστῆς. σκυ-
ρία. παλάνιον. forsan δε in μίλαξ.
qui locus corruptus videtur.

ASCLEPIADES. v. κατασφορο-
κλείδης. ἐν ἑκτῷ Τετραγυμνῶν.
v. ἰησίαρχῳ.

ATHENION. (ut videtur) v. ἀν-
θρίσκιον.

ATTALUS. ἐν τῷ περὶ Παροιμιῶν.
v. κορινθιοί.

BACCARIS. v. βρένθιον. non scri-
ptoris nomen sed unguenti.

BACCHYLIDES. v. δίχλοιο.

BEROSUS. v. σαραχήρω.

BLÆSUS. v. φυλατῆς.

BASTASCHIUS, Historicus. v. βᾶ-
τας.

BOETHUS. ἐν τῇ περὶ Πλάτωνος.
v. διὰ πάντων κριτῶν.

Α α α α 3

ΒΙ.

BITON. v. *σαμβουή*.CALLIAS. v. *μεγαλὰ ἀκα-
νὰς*. &c.CALLIMACHUS. v. *ἀ. αἰσῶν*. *βυ-
βλίον*. *θία*. *ἰωφ*. *κόπια*. *καπε-
ση*. *λερ*. *λένη*. *ρεκάδωσι*. *σιαλε-
δωσι*. *χρῆμα*.IDEM. *ἐν ἑκάτῃ*. v. *γηφάγοι*.CALLISTRATUS. v. *αρμοδίου*. *ἰ-
λούς*. *θράκιος*. *ἰδυρίς*. &c. *παρ-
νόπη*. *videndum etiam an in-
κιδρός*.CHAMÆLEON. v. *λίβυκα*.CHARIXENA. *Ἑρακλῶν πασηγία*.
obiter citata. v. *Ἰππὶ χαρίζενης*.CHOERILUS COMICUS. obiter
cicatus, v. *ἐκκεχοιρωμένη*. *χο-
εῖλον*.CHRYSIPPUS. v. *Φολιά*.CLEARCHUS. v. *ἄδωνις*. *γλυκὺς*.
αἰγών. *διωμήδης*. *ἀνάγκη*. *δῖος*
ἐγλέφαλ. & forte in *μητέρα*
ἐν τῷ περὶ Παιδείας. v. *μανέρος*.CLETODEMUS *ἐν τῇ Ἀττικῇ*. v.
ἰβδου. sed legendum CLI-
TODEMUS videtur, vel po-
tius CLIDEMUS, qui *ἐν τῇ Ἀττικῇ*
δ. Athenæi citatur. forsan & su-
pra in *Ἀγαμέμνονα* *Φρέα* idem
nomen restituendum, ubi vul-
go *Ἀμ* legitur.CLITARCHUS. v. *μήτις*.CONON (ut videtur) v. *Βεραϊκής*
πλέκα.CORINNA. v. *τόβαν*.CRATES. v. *ἰκίστα*.CRATINUS. v. *αἰσῶν*. *αἰψῶ*. *ἐα-
λαμορφία*. *βρία*. *γαλῆδία*. *ἡ-
ξω*. *Ἀγλαός*. *δοσβορία*. *ἀν-
σθαλῆς*. *εἰδωπιδας*. *ἀνέγκωμ*.
ἀπὲρ φησαν. *καῖσις*. *κασακίς*. *κυ-
βηδῆς*. *λέπη*. *δρακ*. *ταύτων*. *συν-
νίον*. *σκιδικός*. *χασεῖλας*.IDEM *ἐν Βυκολίᾳ*. (restituente
Casaubono.) v. *συρροπύρα*.
ἐν Δραπύτῃ. (sic enim legen-
dum putamus.) v. *ἀγαρροπύρα*.
ἐν Ἀγλαῶν. v. *βίος*. *ἐν αἰσῶν*.
ἐν Θεάτῃ. v. *διλογχο*. *συρβη-
νός*. & forsan in v. *ἀπὲρ φη-
σαν* ubi vulgo *δρακ*.*ἐν Ἰλίσσῃ*. v. *πύρα*.*ἐν Κλεοβόλῃ*. (Κλεοβόλη legem-
dum putamus.) v. *αἰσῶν*.*ἐν Κρήσας*. v. *κωπῆ*.*ἐν Μαλθακῇ* vel *Μαλακῇ*. (ut
videtur scribendum.) *βρύη*.*ἐν Νέμας*. v. *λεκαρβίς*.*ἐν Πυλαία*. v. *γοργώσις*. *Ζαῖλις*.*ἐν Σαρφίῃ*. v. *ἀκνισακροπύρα*
νη. vide & in *Βρυκελοι*.*ἐν Χέρωνι*. v. *αἰσφορβία*.*ἐν Βοσκῇ*. v. *κῆπον*. *μεσάκων*.CRATINUS *ἀνεκτῶν*. *ἐν Ἰγνα-
σῷ*. v. *παρρύλης*.CTESIAS. v. *σάρπη*.CYRILLUS *ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ* *ὡσὶ* *ἡ*
Προφήτῃ. v. *μοῖσις*.DEMETRIUS. (Historicus ut ex
fragmento adjuncto videtur.)
v. *ἐμπύρος*.

DE-

DEMOCRITUS. v. αμφοδῆτοι. ἀπαλητόν. ἀσκληρες. εἰσας. βροχμυῖδος. βρόχθ. δεξαρναρ. δυσχοῖ. συγγόν.

DEMUS. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἀττικῆς. v. ἀγαμεμνῶνα Φριάλα. Idem est qui sub nomine **DEMONIS** occurrit. v. οἰναιοι, &c. Vide supra in Cletodemus.

DEMOSTHENES. v. ἀρεταῖοι. ἐβήφαλλον.

ἐν τῷ κτ' Τιμοκρέτες. v. οἷος.

DICÆARCHUS. v. ἐν πύθῳ, &c.

DIDYMUS. v. αὐλῖς. βεβήκοι. ἐπὶ ὤζων. κέλεθ. κέρσας. λαπέρμη. λείων. λιμοδωρεῖς. μουνοῖκια. μυκάρνα. οἰσπατή. σαμιακός. &c. σισύμβροτ. &c. σκυθαίμζον.

IDEM ὁ πῆς Κομικῆς. λέξας. χράψας. In Praefatione.

DINOLOCHUS. v. αἰδθ. μυρμακία. ὀλβάχιον.

DIOGLES. v. λατάρων. ἰγγα. σιγχομῆς, (ubi Medicus vocatur.) unus forte ex veterinariis.

DIODORUS TARSENSIS. v. ὀψογῶν.

DIOGENIANUS. ἐν περὶ εὐνοίας. In Praefatione.

DION. v. εἰσδόν.

DIONYSIUS. v. ἀμβλάντες. βούρθ. γῆς. ἱερίαντα. κλισία. σκυθαλίας. υἱάδθ. ὄχεον.

DIONYSODORUS. v. γλαύκων. τίς. η.

DORYLLUS TRAGICUS. obiter citatus. v. δορυλλός.

ECPHANTIDES COMICUS (citatur obiter) v. ἐκπεχομελιδῶν. & in v. καπνίας. Vide & in χορῶν. ubi forte χορῶν legendum.

EMPEDOCLES. v. ἀγένητα. βανμῶ. Idem obiter citatus in κωλυκατακτα.

EPHORUS. v. πεπαραῖων.

EPHORUS. EUMÆUS, obiter citatus. v. εἰφορθ.

EPICHARMUS. v. ἀγαντα. αἰσαστη. βήμελινος. βλαπταχια. καρπιότη. γα. καπνοπορτῶ. ἱστα. λυπος. ραῖος. (volg. male ἱπποχάρμω.) ῥαγκίη. σαμαίνετα. ψυλλας.

IDEM. ἐν Ἀχρεσίῳ. v. κόλαφθ.

ἐν Βάκχας. v. ἀγδο. χῶν.

ἐν Κοματάς. v. Φρυγιον.

ἐν τοῖς Μησι, (ut videtur) v. σκυφοκῶναθθ. forsan & in σκυροφίαν.

ἐν Ὀρεῶ. v. ὀρεῶ.

ἐν Παιδοτέρβας. v. κόλαφθ.

ἐν Τρεκαῖσι, forsan v. σκυροφίαν. quod videor ex antitheto μῆσι colligere. Vide supra in σκυφοκῶναθθ.

EPIPHANIUS bis (inquit Casaubon, ad Athenæum p. 31.) Me loca effugerunt ista.

ERATOSTHENES. v. ἀγρηνόν. ἀλκίον. βασιλίδες. ἐφῶδιον. ἡδονῆρες. καίελευστωμῆν. παρβακίων. παρ. ἀγῶν.

- ἐν τῷ ἐνάτῳ τῷ Ἀμαθυσίῳ. v. φοί-
 κε &c.
 ESAIAS Propheta. v. ἑλίων.
 EUBULUS. ἐν Κυβδαταῖς. v. μάνης.
 EUCLIDES (Socraticus) v. ἀνύξ-
 ίων. confer Gellium VI. 10.
 EUCLITUS. v. γάλας. vereor ut
 corrupte.
 EUCRATES ἐν Ῥοδιακοῖς. v. ἑλατρων.
 EUDOXUS. v. βῦς Κυπρίῳ.
 EUCLUS. v. χακόρης καύπατας. (ubi
 vulgo tamen Εὐήλων legitur.)
 EUPHORION. v. ἀλλῆ. ἀντιρ.
 EUPRONIUS. v. λακκοσάδα.
 EUPOLIS. v. ἀπ' ὄν. &c. βοῶσις.
 γαληφός. δάμαρ ἰπποῦς. δαμα-
 σικονδύλον. θυα. κρυτῶ. κρυός. ὄν.
 γναθῶ. σταννίον. & forsan in v. πί-
 σαν (ubi vulgo πόλις.)
 ἐν Αἰγίνῳ. v. ἱερῶς Διονύσι.
 ἐν Βαπταῖς. v. βίαςας.
 ἐν Μαρκῶ. v. δελων πόλις.
 EURIPIDES. v. αἰγυπία ἐμπόλη.
 ἀντῶ. ἀνὸ ποταμῶν. ἀπαφνι-
 στον. κρεῖντοι.
 IDEM ἐν Αἰόλῳ. v. ἀκραίς.
 ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. ἄρρητῶ.
 ἐν Ἀλκυσίδι. v. ἄλις.
 ἐν Ἀλκμαίωνι. v. ἀργαῖον. ἀπ-
 νης.
 ἐν Ἀλκμήνῃ. (ut restituit Meurs.)
 v. ἀμολγόν.
 ἐν Ἀλωπῇ. v. ἀπρωτῆλῳ. si be-
 ne ad Harpocratonem Mau-
 facus correxit. Brodæus au-
 tem corrigit Μενάλιππῃ.
- ἐν Ἀνδρομάχῃ. v. ἀρεδ' ματα. ἀ-
 πῆρον.
 ἐν Ἀνδρομέδῃ. v. ἀμέβετα.
 ἐν Ἀντιοπῇ. v. ἀδυσήμονα.
 ἐν Αὐγῇ. v. ἀπενήσω. διέφθερε. κέ-
 ρας.
 ἐν Δίκτυ. v. ἀζοίμην.
 ἐν Ἐκάβῃ. v. καοίς.
 ἐν Ἐρεχθίδι. v. ζεύγῳ.
 ἐν Ἡρακλείδῃ. v. ἀμαλόν.
 ἐν Ἰκέσιον. v. ἀναδρομή.
 ἐν Ἰνῶ. v. δ' ἄρα. & vide infra in
 Οἰνῇ.
 ἐν Ἰππολύτῳ σεφανθόρῳ. v. ἀνα-
 σκερῶ.
 ἐν Ἰφιγενίᾳ τῇ ἐν Ἀυλίδι. v. ἄ-
 θρωσα.
 ἐν Ἰφιγενίᾳ τῇ ἐν Ταύροις. v. ἀγ-
 χης. & ἀνδράλμης.
 ἐν Ἰωνί. v. αἰετῶν. ἀντήρη.
 καρφυλαί.
 ἐν Λικυμνίῳ. v. θραῖζον. λω-
 μνίους βολαῖς.
 ἐν Μαλακρῇ. v. ἀντήλιοι. κατω-
 σίωσι.
 ἐν Μεναλῖππῃ. v. ἀπρωτῆλος. Bro-
 dæo conjiciente.
 ἐν Μηδείᾳ. v. ἀπαιώνισον. ἀπαι-
 λης. αἰσυνῶ. αἰσι.
 ἐν Οἰδίποδι. v. ἀπὸνα ἀναρρητῶ.
 ἐν Οἰνῇ. v. ἀθρανένδον. ἀκρίων.
 ἐν Ορέσῃ. v. ἀφύλλον.
 ἐν Παλαμῇ. v. ἐμβολα.
 ἐν Παρῶ. v. ἐφίτης. θραῖζα.
 ἐν Παλιάσιν. (ex restitutione
 Meursii.) v. ἀντιμμάσασα. &

& ἀρταμῶν, (ex ejusdem re-
stitutione) item in καθ' ἑαυτὴν.
ἐν Πηλεί. v. ἀρκέι.
ἐν Πλησθύνῃ. v. κότταβος.
ἐν Σισύφω. v. ἐλίσσαν.
ἐν Σκυρίαις. (ex restit. Casaub.)
v. ζεύγλας.
ἐν Σκέρωνι. v. ἀμαρτην. & in
ἐμβολα. Brodzo emendan-
te.
ἐν Τυφελῇ. v. ἀναδρομή.
ἐν φιλοκτήτῃ. v. αἶρεν. αἰών. ἀκρε-
βες. γαῦρος.
ἐν Φόινικι. v. ἀμνῆς αὐτῷ.
ἐν Φρύγι. v. ἰλλάδας.
ἐν Χρυσίππῳ. v. εἰάζων.
IDEM obiter citatus, v. σκάνδξ.
EZÉCHIEL. v. βεζέκ.
GALENUS. v. σάτωρα.
GLAUCIAS. v. πῆαρ. & σαμίδη
ubi medicus vocatur.
GORGON Historicus. v. ἐπιπο-
λιαῖος.
ἐν τῷ περὶ Θυσίων. v. καταρρίπτειν.
HECÁTÆUS. v. ὑπὸ αὐτὴν.
HEGESANDER. v. ἀπόφασις.
HEGESIAS. v. ἀχρὶ μέλιτος.
HEGESIPPUS. Rhetor. v. κρέβυ-
λος.
HELIODORUS. v. ἀδελφὴ. ἀμνή-
νισεν. ἀναγωγὴ. ἀνακρίσεις. ἀ-
νάπτυς. & in Præfatione.
HELLANICUS. v. κάδμοι.
HERACLEON. v. γεφυρὶς. ταν-
ληρότα. πῆλιστα. πύγα. τείχ-
βασις.

HERMEAS, ὃ ἀριστοῦς γινώσ-
κει. citatur obiter, v. παρη-
μῶ. HERMIPPUS. v. λόγος.
ἐν Ἀρπαγίστῃ. v. δεκάτω, ubi
male Ἑρμῆος legitur.
ἐν Δημότῳ. v. & Φροντῇ, δεκά-
τω. ἐν Θεοῖς. v. μέλας. meminit hu-
jus Fabulæ etiam Pollux 9. 7.
ἐν Κέρκω. v. πλακοφορελαί-
δης.
ἐν Στρατιώταις. v. πάντες.
ἐν φορμόφοροις. (ex restitutione
Casauboni.) v. τῶς ἑσπεί-
ροι.
HERMODORUS. v. σκυδικῇ.
HERODIANUS Grammaticus, in
Præfatione.
HERODOTUS. v. ἀγαθὸς ἐργά-
σις. ζάλευξις. ζάρα. θύσση.
καναμίς. μυκρίνα. πιστοκωπία.
πῆαρ.
HESIODUS. v. ἀμφοῖς. ἀγνή.
ἀφροδίτη. ὄρεα. γοργόν. δι-
ψιον ἀργῶ. ἐπὶ ἀργῇ.
ἐν Θεογονίᾳ. v. γὰρ. ἀπύσῃ.
ἰπποκρήνης.
ἐν Κατάλογῳ ἡρώων. v. ἡρία.
HIPPOCHARMUS. v. λυκός ἐρ-
μῶ. nisi legend. (ut supra mo-
nuimus) Ἐπίχαρμος.
HIPPOCRATES. v. αἰών. ἄλμα.
ἀμφιμήτειον. ἀνπλασά. ἀπο-
λελαμμά. δεχάια. φύσις. ἀχρη-
πυρός. βαλβίς. βληχῶδες. βαβα-
λιον. βρογμά. δίσταφῶν. δίκαιον.
κέσμαξ.

B b b b

HIP-

HIPPONAX. v. αἶδης. ἀγχαλέη.
βασανικόρῳ. βεβρενθυόμενον. ἐμ-
βάφιον. ἐμπεδῆς. κυβήκη. κυλλή-
την. μαυλισήλον.

HOMERUS. v. α. ἀγυαί. αἶ. αἰ-
δοῖ. α. κτῆ. ἀμάλλα. ἀμαρτή. ἀ-
ναβήμεναι. ἀναυδῆς. ἀναεβδοῖ. ἀ-
νατροπῆς. ἀπῆρο. ἀργέσας. αὐτί-
κα. γαμφαί. γλυφίδες. γόν. δαρδάνια. δαρδαπῆν. δεινωτήν. Δα-
τρέβοιτα. δοίαι ῥδ π, &c. εἰνον.
ἔδωκα πολλὰ. Πημάσασα. ζήγαι-
να. ἥρῃκεν. θιν. θρύον. κάρα. κῆ-
τεφανῆς. κνωδαλα. κλον. κρόσ-
σι. λυχι. μά. μαζάλην. ξυφ.
πελεός. πλωτή. πωπιβάλλειαι. πυ-
λαι. σθεν. συμπληγάδες. τειχον.
πρῆς. θει. τεταῖς. ὑποχαλκίς. χει-
ράμυνα. ὠμοφτεῖν.

IDEM citatus sub nomine Ἰ. Ποιη-
τῆ. v. ἀγανόι. ἀκρόν. ἀρετον.
δα. δεξαδα. διδυμοί. διχαλον ζυ-
γον. δυοπαλίζιν. εὐαθύρας. ἐργον.
ζόφον. ἥροεντα. ἔ. πάλιν.

IDEM obiter citatus v. ραῖδοι. ραῖφο-
δος.

IBYCUS. v. βρυαλίκτη. σείρις, &c.

JOB v. ὠρέων. & v. πρέεινθ. In
posteriore autem voce ista le-
gendum **JOBAS** crediderim.

JOB. Ἐν πεντηκαδέκατῃ πρὸς ἁγιο-
σπῶν. v. κάρη. legendum & hic
puto **JOBAS**. Vide Athenæum
pag. 270. edit. Lugd.

JOBAS. v. βλιτῆριον. βεργες. κυλ-
κίας. λυβιφοῖτην. σαμβύκη.

IDEM. ἐν πεπύρῳ θεατρικῶν. v.

κλώπεια. Ἐν πεπύρῳ θεατρικῶν
ἰσορίας citatur Athenæo lib. 4.
ἰοβάς ὁ πῶς θεατρικῶς ἰσορίας
γράφας, citatur & ab Ulpiano
ad Demosthenem.

ION, ἐν Ἀλκυμήνῃ. (sic enim legen-
dum) v. ἀνταγέει. καταφρακτοῖς.
ἐν Ἀγαμέμνονι. v. ἰππικόν. χλῆ-
λ. πεδανῶ.

ἐν Ἀργείοις. v. σάρον.

ἐν Ἐρτυδαῖς. v. ἰππῶ. κυβρός. (ex re-
stitutione C. V. Rich. Bentley.)

ἐν Μεγάλῳ δεσμάτι. v. ἀνὰ ζο-
μῆν. & μελαγχάταιν.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. ἐρωπίζομεν. μα-
γάδες. (ex restitutione Casaub.)

μεσομφάλης. ἀπὸ λον.

ἐν Τεύκρῳ. v. αἰδοῖ. ἀμφιβώτης.

ἐν Φοίνικι δαπνῶν. v. τιμαφῆς.

ἐν Φρεροῖς. v. κλητῆρα. ἠφροστα-
citatus & in vocibus πυκία

& Φωνικόλογον. videndum
an & in νυμφαῖον.

JONAS Propheta obiter citatus.
v. ἰωνάς.

ISIDORUS. v. δεσάρην.

ISTER. v. ἀμάλλα. foris & in σίκων.

LEO ὁ Ἀλαβανδῆς ἐν τέτῳ. v.
βαϊάγης.

LEONIDES. v. ἐκδρες. πάσασαι, &c.

LEUCON ἐν φρεροῖς. v. παάπης.

LEUCUS ἐν Νομοῖς. v. λεπταλεον.

LUCAS Evangelista. v. ἰάκωβ.

LYCOPHRON. v. κατελυατωμε-
νην. ἀνὸς πᾶς.

IDEM in κασάνδρα, ut videtur
v. ἐπαγωνῆ.

LY-

LYSIAS. v. ἀδηφάγοι. πτωχῶν.
 LYSICRATES. v. σμυσία.
 LYSIMACHUS. v. σκῦρⓈ, &c.
 LYSIPPUS. v. ἐξιδⓈ.

ἐν Βάκχαις. v. ἀγεροκυβήτης. hu-
 jus dramatis sapius Pollux me-
 minit.

MARATHONIUS ὁ ποιητής. obi-
 ter. v. μαραθῶν.

MARCUS Evangelista. v. Ιάκω-
 βⓈ.

MARSYAS ἐν τῇ ἰαδί. v. ὑετής.

MATTHÆUS Evangelista. v. ἰά-
 κωβⓈ.

MEGACLIDES. v. ἀθηναῖ. λιμναῖα
 κλυτὴν.

MELESAGORAS. v. ἐπ' εὐρυγύμ-
 α γών.

MENANDER v. ἀλλ' ἄχρη ἐξε-
 σιν. ἐμπυⓈ. καλαθισκίⓈ. ὡς.

IDEM ἐν Λοκάδεσσιν. v. ΛοκάδⓈ.
 ἐν ὄργῃ. v. ἡ μάτην.

ἐν Παρακαταθήκῃ. (emendante
 Calaub.) v. ὄφης.

ἐν Ἰδρεία. v. παρυσία.

ἐν Ἰμνίδι. v. ΒάκχλⓈ. παρυ-
 φίς.

ἐν Φασματι. v. ἐμβαρⓈ.

METRODORUS. v. ἀγαμέμνονα
 φρέατα.

MNASEAS ἐν πῖς περὶ Λιβύης. v.
 Βαρκαίοις.

MORSIMUS, Tragicus ineptus,
 obiter citatur v. κλύμηνⓈ.

MOSES. v. δεαχμή.

MYLLUS Comicus, obiter cita-
 tus. v. μύλλον.

MYNDIUS. v. ὑπομέλαθρα. sic

MYNDIUS. sine adjuncto Ar-
 nobio lib. 6. citatur. De Ale-
 xandro Myndio sapie Athe-
 naeus.

NASSANDER. v. αἰῶνα.

NICANDER. v. ἀγωνοθέτης. ἀθελ-
 βῶν. θινεῖν. κλισία. μέσκηⓈ.
 τριτά.

NYMPHODORUS. v. αἰγίς.

OCHLUS ἐν τροφοσίῃ. si non
 mendose.

ORUS. v. νυμφαῖος.

OSEAS Propheta obiter citatus
 v. μονιός.

PANYASIS. v. ἡοίην.

PAULUS Apostolus. v. Παῦλος.

PERIGENES. v. ἀπηνήν.

PHANIAS. in Κήρυκες.

PHANODEMUS. v. ἀχάνος. γα-
 λεοί. τῶνⓈ.

PHERECRATES ἐν τυραννίσιν. v.
 γυμνοφυλακῶν. ἐπίμετα. με-
 παρκύς.

PHERECYDES, v. ἐνρύμας. ἰο-
 φῶσα.

PHILEMON. v. ἰσις.

PHILETAS. v. ἀμαλθα. βαρυκαῖς.
 θέσσαλα. σκῆρⓈ. σκύζης. ὑπὸ
 αἰνῆν. ὑπεζῶσθαί.

PHILISTUS. v. βεδοῖς. μεση-
 ρεύειν.

PHILOCTETUS. v. δορυφόρος.

PHILOCHORUS. v. ξυμβόλος.

B b b b z

IDEM

IDEM ἐν τρίτῳ. (fortasse Ἀθιδῶ
intelligendum) v. ἀγοραῖῶ
ἡμῆς.

ἐν πλάτῳ v. ἱππῆς.

PHILOLAUS. v. πόλις. λιχνοφι-
λάργυρος.

PHILOSTEPHANUS. v. θριππό-
βρωτῶ.

PHILOXENUS. ἐν Σύρῳ. v. με-
σούχους.

PHOENICIDES Comicus Mega-
rensis. δόνασιν σιωπῶν.

PHRYNICHUS ἐν Ἀγυπῖοις. v.
ἰάνετι. σιμέλη.

ἐν Ἀλκίτιδι. v. ἀθαμβοί.

ἐν Δάρισιν. v. ἔγκαρτα.

ἐν Κονίῳ. v. αἰ.

ἐν Κωμασῶς. v. πολυκαφοροκλεί-
δης.

ἐν Κροῖῳ. v. σελίσις.

ἐν Τωρίῳ. v. ἐφιδράνα.

PINDARUS. v. ἀλφειῶς. διὸς κόριν-
θῶ.

PISANDER. v. νῆς ἢ τῶρα δεσ.

PISISTRATUS. καλαχηνή.

PLATO. v. ἀγαναξίειν. ἀλῆτης.
ἀμφιμαχάλῳ. δελφινίδας.
ασελγῆς. αὐτὸ δείξει. βορᾶς.
δωτίριον ἀμφόλιον. ἐρμείεια.
ἡρακλεία λίθῳ. κρῶς. πῦρ.
πῦρ. ποδοκλήνη. σίλῳ.
δεσ. ταβέρνη.

PLATO ἐν τῷ ἀφ' ἱερῶν. ἀσπα-
λιεύς.

ἐν Γοργία. v. τὸ παρὸν.

ἐν Ἰωνί. v. ἡρακλεία λίθῳ.

ἐν Μαμάκῳ. v. μαμάκῳ.

ἐν Μωμοθῆρῳ. v. παλινδρόα.

ἐν τῷ σοφιστῇ. v. ἐγχεασμῶν.

ἐν Σύρφακι. v. παλινδρόα.

PLUTARCHUS. v. δεκαδύο α-
μάξῃ. ληναίων μῆν.

POLEMARCHUS. v. χροῖος.

POLEMON. v. διοσκάλιον. ἐφ' ὅ-
διον. ἡλύσιον. κυλίσκρον.

IDEM ἐν ἑξατοσδύνης διοσθῆρῳ. v.
βίηφι. σκυδιμαί.

ἐν Κιανθῷ. σκυρίσῳ. v. συναπασόν.

POLYBIUS. v. φρενίστανα.

POLYMNESTUS, Poëta Colo-
phonius, obiter citatus, v. πο-
λυμνήσιον, δεσ.

PRAXILLA SICYONA. v. βάκ-
χαι διάνης.

PRAXIPHANES. v. ἡεροχάδης.

PYTHAGORAS. v. γυνή.

RINTHON. v. πῶκεῖ. βουδα-
λίχα γαλεῖ. καλαβέρων. κα-
καρ. σκαλιῶ. σάνορ. σαπιλ-
λῶν. σάρματα. προχάια. ὑδράνα.

IDEM ἐν Μηδείᾳ. v. κρημνίσῳ.

SAPPHO. v. ἐκδρῶ. πᾶσταλοι.

SACRA pagina ἐν τῇ δότῃ τῶν
βασιλειῶν. v. ὅς τις. & v. αἰών.
sub nomine τῆς γραφῆς.

SELEUCUS. v. βυδῶ. ἡρακλῆς.
κάρθανος. τήρον. πάλλακτον.

SIMMIAS. v. πικρίας.

SIMONIDES. v. κάρκαρος. νεο-
ρήσιον. οἰκιάδης.

SOLOON. v. ἀγχιπύρην. βόνην. πρι-
γία. obiter etiam in αἰσαχ-
μία.

θεα. χαλεπά δεσ. & τρεῖς θεοί.
SOPHOCLES. v. αἶσα. ἀδρίπα-
 νον. αἰφρατῶ. αἰλῶας. ἀνα-
 σπύων. ἀναψύχουσα. ἀπαιό-
 λημα. ἀργαῖοι. αὐλῶνες. ἀ-
 φαρμακον. βάσκανθ. βαλό-
 ται. γλίδε. χέσσαι. γλοιᾶς.
 γνώμων. ἐγκυρότης. καθαρί-
 σαι. κοχινύειν. σαρῆ. σιλφίη.
 τυφῶ.
 ἐν Ἀθάμαντι. v. ἀγχιμήνης. ὀπ-
 τηγματά. ἐλκρωματίσθ. κα-
 πτωτάρι.
 ἐν Ἀθάμαντι. δευτέρω. v. ἐρεσι-
 εῖψαι.
 ἐν Αἰαντί. ματηγεφῶρ. v. ἀσκο-
 πον. ἀφρακτος. ἐξαλύζωμη.
 κατηναεμισμένα.
 ἐν Ἀργεί (ex emendatione Ca-
 sauboni) v. ταύρον πώμα.
 ἐν Ἀργείδω. v. ἀρύθμων.
 ἐν Λιβύῃ. v. ἀνάρκον. ἀνθοδό-
 σκον. ἀπιδῶ.
 ἐν Λιχμαλώτῃσι. v. ἀχχιμόδετος.
 ἀλιτροσύνη. ἀμφίλινα. ἀνη-
 κες. ἀπειθής. ἐμπαλεύει. εὐτερ-
 κωμανταίς. ἐπταίς. ὀπιδάσσε-
 ται. ἰάναι.
 ἐκ Λιχμαλώτῃσι. v. ἀσπερ. ἀχ-
 νην. ἱερόλας. ὑπερῆσμεν.
 ἐν Ἀλκείῳ. v. ἀδοξά. ἀκίης.
 αἰώματα. ἀντίαν. ἀπόδομον.
 ὀπιδανθής. ἀρόματα. ἀτομος.
 βίδην. ἰδλάδας.
 ἐν Ἀλεάδῃσι. v. ἐφυνεύς. sed le-
 gendum Ἀλεαδάς.

ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. δύσαντος, &
 θηλάσρια, videtur Ἀλεξάνδρα
 legendum.
 ἐν Ἀλκμαίῳ. v. αἰνῶ. δρᾶσαι.
 ἐν Ἀμφιαράῳ. v. ἀλεξάνδριον.
 ἐν Ἀμφιτέρῳ. v. ἀμφιτέρως.
 ἀτμησῖφρον.
 ἐν Ἀμφιτέρῳ. δευτέρω. (ex resti-
 tutione Meursii) v. ἐπινώ-
 πσειν.
 ἐν Ἀνδρομέδῃ. v. ἀμβλύσκει.
 ἀμφιτέρων. ζευξιλέως. κα-
 ριον. σαλῆον.
 ἐν Ἀνθροσώδῃ. v. ἀφελισμός.
 μην. ὀκιδάξαι.
 ἐν Ἀντιγόῃ. v. κωός.
 ἐν Ἀτρεί. v. ὀπιδάσσει.
 ἐν Ἀχαιῶν. συλλόγῳ. v. ὀπιδε-
 νῆσθαι. ὀπιδασσῆς. ζυμβόλος.
 ἐν Ἀχαιῶν. ἐρσῆς. (tacito
 nomine ejus) v. ὀμραπιθ.
 πὸς.
 ἐν Δανάῃ. v. ἀνθήμερον. ἀφροδι-
 σια ἐργα.
 ἐν Δαιδαλῇ. v. γοργάδων. ἐσέφ-
 τιν. (emendante Casaubo-
 no)
 ἐν Διονυσιακῷ. v. θωχθεῖς.
 ἐν Δόλῃ. v. ὀναιθ.
 ἐν Εὐμήλῳ. v. αἶμαθ. &c.
 ἐν Εὐρυσακῇ. v. ἀδοξάσον.
 ἐν Ἐλένῃ. ἀπαύσσει. v. ἀναχα-
 τίζει.
 ἐν Ἠλέκτρῳ. v. αἶμα. ἀμήτωρ.
 ἀντήρει. ἐπηγγελόμην. λυκο-
 κλῶν. θεῶν.
 B b b b. 3.   ἐν

ἐν Ἡρακλεῖ. V. κύκλος.
 ἐν Θυέση. V. ἀκηνυκόν. ἄλογα.
 ἀντρεσιν. ἀπαρυνας. δαπνεα.
 ἀπλή.
 ἐν Θυέση δαπνῶ. V. ἡγόμεν. ἀφο-
 σιωμένα.
 ἐν Θυέση τῶ ἐν Σικυῶνι. V. ἀμοί-
 φωτον. δαπνοληκτῶ ποδὶ. ἀν-
 θυμάρῳ, ἀνυφορτῇ. ἐπαίνης.
 ἐν Ἰνοί. V. ἄλυτον.
 ἐν Ἰοβάτῃ. V. ἀφύλλωτον.
 ἐν Ἰππώνῳ. V. ἀπαλέξααδι.
 ἀπαρθόνει.
 ἐν Ἰριδί. V. ευμῶ.
 ἐν Ἰωνί. V. χερσεύει.
 ἐν Ἰφίγενίᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. V.
 ἀπαρθένωτα.
 ἐν Ἰνάχῳ. V. ἀελλότριξ. ἀναι-
 δίας. ἀναγῆ. ἀλαπός. (ex
 restitutione Casauboni.)
 ἀνῆταλασον. δρεασκῆνη. Ἰπτι-
 ῆρμα. κυάμω.
 ἐν Κολχοΐσιν. V. ἐπαλλαχθεΐσα.
 ἐν Κρεσσῇ. V. ἀνέκλημω.
 ἐν Κρησίν. V. βυδοί. Hinc corri-
 ge 6. 12. Pollucem, & pro
 χρήσει lege κρησὶ, vel κρεῦ-
 ση.
 ἐν Κηδάλιονι. V. αὐτοκρίσης. δέα-
 γῶ. Casaubono corrigente,
 ἐν Κῶμῳ. ἀνθρῶσκε. (ισ. Μῶμω
 legendum.)
 ἐν Λαοκόνει. V. καθάρρατης.
 ἐν Λαερτιάδαις. V. ὡς.
 ἐν Λημνιάς. V. ἀξυμῶλητον ἀσάλ-
 πικόν ὥραν. vide & in δε-
 ραλλός.

ἐν Μελεάχῳ. V. ἀντήβαιον. ἰξο-
 φόρης. κυάμω.
 ἐν Μυσοῖς. V. δαπνέραθρα. ἀπ-
 σύρῃ. ἀπύρ. ἀσραφῆς. ἀφθίτης.
 ἐν Μῶμῳ. V. ἀλώπηξ. ἀμφισι.
 ἀνασυψαί. δαπνοκαλυπτε. ἀν-
 θρῶσκε.
 ἐν Ναυαλῶ. V. ἀνόρεα.
 ἐν Ναυαλῶ πυρκαῖα. V. πρεσά.
 ἐν Ναυαλῶ καταπλέοντι. ex re-
 stitutione Meurfii V. ἐπίκη-
 τῶ. τρεῖς. κρατῆρ.
 ἐν Ὀδυσσῇ μακρομένῳ. V. ἐμπερῆς.
 ἡμαλάμης. Ἰρεκίῳσι νόμας.
 Ἰριάξων.
 ἐν Ὀδυσσῇ ἀκαπτοπαλήγῃ. V. ἀθη-
 ρόβρωτον. ἐλαυάδεσσα.
 ἐν Οἰδίποδι. V. ραψωδός. δαπνέ-
 πων.
 ἐν Οἰδίποδι Ἰπτι καλωνῶ. V. ἀπ-
 ναῖα. ἀμπυκτῆρια. (ubi editur
 ἐκ καλωνῶ) οἰαπιδῶ.
 ἐν Οἰδίποδι τυράνῳ. V. αἰλάδω.
 ἄκων. ἀμφιπαλήξ. βασιόν. ἰπς.
 ἐν Οἰνισσῶ, forsan in ἀνθραῖσι.
 ἐν Παλαμῇ. V. ἀκροῖον δρεπῶ.
 ἐν Πανδῶρα. V. κεχῆλωμα.
 ἐν Περιλάῳ. V. καρπεματης.
 ἐν Ποιμίσιν. V. βερεκυτα. ἰατῶ.
 Φωνικίας.
 ἐν Πολυδαῖ. V. ἀνίσαις. δρεῖας.
 ἐν πολυφῆν. V. παρῶμα.
 ἐν Ριζοτῆς. V. αἰσώδης.
 ἐν Σαλμωνῇ. V. Ἰθῆμα. καρυκοί.
 ἐν Σατυρίσκῳ. (ισ. Σατυρικῶ)
 V. ἀρραγὲς ὄμμα.

ἐν Σίνωνι. v. αἰθυσσέν. ἀναισθή-
σω. ἀξέσθης. ἀρήθον. ἐνθρίακτος.

ἐν Σισύφῳ. v. ζευγῶ,

ἐν Σκύβαις. v. ἀχίλλιον. αἰψάλακ-
τῶ.

ἐν Σκυρίαῖς. (ex restitutione Ca-
sauboni) v. δόσις. αὐτόσι-
τον. (ex ejusdem restitutione)
εὐαρεῶ. ἀχρήματον. ubi vul-
go Σκυροῖς legitur.

ἐν Συλλόγῳ. v. ἐκκεκρόπηται. vide
supra in Ἀχαιῶν συλλογῶ.

ἐν Συνδέντοις. v. μάσθλη. & v.
ἀζέωται. ubi vulgo Συνδέ-
πνῳ legitur.

ἐν Συνωνύμων ὑτέρῳ (ex restitu-
tione Meursii) v. ἀρητον.

ἐν Ταινάρῳ (vel Ταινάροις, ut
emendavit Casaubonius) v.
ἀλαλιάν.

ἐν Ταινάρῳ Σατυρικῶ. v. δὲ γέω-
νας.

ἐν Τελέφῳ. v. ἀειφόρῳ.

ἐν Τηρεῖ. v. ἀγληχιδών. sic & in
ἀρενοβοσκός & Θεανή, quo
utroque loco male Τυροῖ editur.

ἐν Τραχινίαις. v. ἀειρομένης αἰό-
λην. ἀμφινεικῶ. ἀνενφη-
μησαι. ἀντίπρωσα. ἀπλάκη-
τον, δὲ θίξ.

ἐν Τραϊλῶ. v. ἀμείσσει. ἀνδρό-
παις. ἀπέσκη. ἀπίστος. ἀσας. ἀ-
σόλοικον. ἐλαϊκται. ἐρηκ. ἰάννα.
ἐκός. καταρβύλαις.

ἐν Τροίῳ. v. ἀμαλλα. δὲ π-
θυμῶ. α φράδμων (ubi male
Τροπομέλω editur) δαίς. (ubi
vulgo male divellitur.) ἐλ-
κηθαιρός. ἰάννα. ἰλλυρίς. γο-
νή.

ἐν Τυμπανισαῖς. v. ἀδμηον. ἀνο-
τῶς. ἀντιπρέφω. δακαυλῶ.
forfan & in ἀπάνθρωπῳ, &
in κημίζετα. ubi legendum
fortasse ὡς περ ἐν Τυμπανισαῖς.

ἐν Τυράντοις. v. ἐχθιμα. Meurs.
Τυράννω emendat. Oedipo
nimirum. Vide supra in Phe-
recreates.

ἐν Τύροφῳ. v. κεινός.

ἐν Φαίδρα. v. ἀγκυρα. ἀγῶ.
ἀκλεκται. ἀπέσπασε. αὐτο-
μόλως. αἰψερες. κυλαίνων. μῶ-
λως.

ἐν Φιλοκλήτῳ. v. ἀμαρτῶν. ἀμ-
πυκλήμα. δακόντα. δρυπα-
γῆσλον.

ἐν Φιλοκλήτῳ ἐν Τροίᾳ. v. ζηλῶ.
ρακλήτοις. sed nomine taci-
το.

ἐν Φινεῖ. ἀπενώπισαν. δατύμασι.

ἐν Φινεῖ δατύρω. v. ἀχαλκιδται.
καταρβύλαις.

IDEM tacito ut videtur nomine.

v. ἀράβω. βαιών. βληρ. (aut
saltem Euripides, uterque
enim Ἀλκμαίωνα scripsit) βρυ-
αλῆσης. λεαίνης. βρυαλῆται.
γαλῆς. γάστριον. γελχανός. δο-
γαλλός. ἐπεκώπεν. ἐπίκω.
ησῶ.

ἡρακλεία λίθου. δεσ. ναίκλη-
ρον. δεσ. σεμνά, δεσ.
SOPHRON. αἰροπηγῇ. αἰδανῶ.
 αἰλύδιμον. αἰλικαῖον. ἀλεπ-
 λῖαν. ἡρύκαλον. καπόςικτον.
 ἐσθρῆσιζον, σάρον.
SOPHRONIUS. v. σκανάς, δεσ.
SOSIBIUS. v. ἡλακάπα. περφίλα.
 σάνδου.
SPEUSIPPUS. v. συβῶτης.
STESICHORUS. v. βρυαλίσκη.
 ἡλίβατον. ναυκληρώσιμοι. δε
 obiter in τρεῖς.
STRATTIS. v. κάλχα. βῆς ἐμ-
 βαίνη, δεσ.
 ἐν Ζωπύρῳ περικαιόμενος. v. ἔ
 μάλα κικχάς.
 ἐν φορηκῷ δραματίῳ. v. χολακά-
 νοι.
SVILAS. Σείλας (nisi corrupte) v.
 πυρραία. Suidas Θεογαδικῶν
 πρώτῳ citatur ab Apollonii
 Scholiaste, p. 122. edit. H.
 Steph. Idem & pag. 26. vi-
 dendus.
TELECLIDES. v. βρόμιου. δρε-
 πόν. ὁ τρεῖς.
IDEM ἐν Πρυτανεῦσι. v. δορυφόρον.
TELESILLA. v. βελιόταις.
THEOCRITUS. v. αἰολικόν. βε-
 χλιασμός.

THEOGNIS. (ut videtur) v. πο-
 λυπαίδης.
THEON. ὁ πᾶς καμικὰς λέξας
 χρῶσθαι, in Praefatione.
THEOPHRASTUS. v. αἰφροδί-
 σιου. ὄρεθ. δύσκαπν. ὀλί-
 πηρον. κολλύρα. κίπαρ. ὀ.
 ποσοφάν. σαλακωνία. σίδη.
 σισύμβελον. σκυβαλίας. vide
 δε in διός αἰθῶ.
THEOPOMPUS. v. βούρας. δε-
 νας. ἄν. ζῶε.
 ἐν τρίτῳ αὐτῷ λόγῳ. ἱππῶν.
THUCYDIDES. v. ἀμφίβολοι.
 ἀντίπαλον. ἀγγυρία. αὐτοδοῖ.
 βιοτεύειν. ἐννεακρῆν. ἡτή-
 ζεν. κυλῶν. λιμῶ. προῦναι.
 πύθιον.
TIMACHIDAS. v. πυελβεμέτης.
TIMARCHUS. v. ἀμυσί.
TIMOCLES. v. ἀποζίνε.
TRYPHON. v. ῥαφαῖς.
XANTHUS. v. ἀπῶγαν. βε-
 λήνη.
XENOPHON. v. ἀποσκαλίδον.
 ζωπιαίνουσι.
 ἐν Ἀναβάσει. v. σιγαζῶς.
 ἐν ἐκτῇ Ἀναβάσει. v. ὀγλῶν.
 ἐν πρώτῳ Ἀναβάσει. v. φου-
 κιστής.

Caput XXXVI.

De Lexicis & glossariis ad scripta Theologorum, Jurisconsultorum, Medicorum, Philosophorum ac Rhetorum Græcorum intelligenda comparatis.

Glossaria in Theologos Græcos. 1. Glossæ verborum Junii à Carolo Lebbæo editæ. 2. Λέξις νομική MS. 3. Erotiani glossarium de vocibus Hippocratis. 4. Scriptoris ætas & dicendus æ sit potius Hierodiani? 5. Index scriptorum ab Erotiano laudatorum. 6. Alia Lexica & glossaria iatrica, Botanica, Physica & Chemica. 7. 8. 9. Lexica Philosophica, ut Platonica, Peripatetica, &c. 10. Lexica deperdita in Rhetoras. 11. De Harpocratonis Lexico. 12. Harpocratonis plures. 13. Index scriptorum ab Harpocratonis laudatorum, ex editione Nicolai Biancardi. 14.

I.

Glossariis Biblicis Græcis, quæ in celebrioribus Bibliothecis Europæ complura MSS. extare dixi, accensendum etiam venit dictionarium Ecclesiasticum optimæ notæ, in Bibliotheca Medicea, quod laudat Alexander Morus in notis ad 2 Tim. I, 6. & Matth. I, 19. Nescio, an diversum à Stephani, antiqui Glossographi (ejusdem Grammatici opinor, qui in Dionysii Thracis τέχνης scripsit) expositione MS. ἐνδιὰ βιβλίων γραφῶν, quæ allegatur à Johanne Pearsono Præfatione ad septuaginta interpretes. Sed fuerunt præterea, qui Doctorum etiam Ecclesiasticorum ac Theologorum Græcorum scripta, si qui singulari dicendi genere usi fuissent, glossariis ejuscemodi illustrarent. Talis ἑρμηνεία λέξεων literarum ordine concinnata præfigitur primæ editioni Græcæ operum quæ feruntur sub nomine Dionysii Areopagite, Florent. apud Philippum Juntam A. 1516. 8. Ac fallitur Lambecius, qui id glossarium ex cod. MS. Vindobonensi memorans pro inedito habet, libro III. p. 72. quod eo magis mireris, quoniam ipse pag. 73. facit illius Juntinæ Dionysii editionis mentionem. Incipit: ἀγαπῶν, θαυμάσας, ἐκπληγῶν. ἀγαν, πάν. ἀγεννῆς, ἀσθενῆς, ἀνάρδρας, ἀγιστία, ἀγιασμός, καθάρσις. ἀγκυλῶν, σκολιῶν, δυσχερῆς, ποικίλων, &c. Simile Lexicon vocum, quibus Johannes Chrysostomus singnanter utitur, MS. fuit in Bibl. Scorialensi, & onomasticon vocum Andrea Cretensi propriarum subjunxit ejus ope.

Cccc

ribus à se editis Franciscus Combesius. Omnium etiam manibus teritur doctissimi viri *Johannis Caspari Suiceri* * Thesaurus Ecclesiasticus & Patribus Græcis collectus, quo præter insigniores voces Novi Instrumenti multa Græcorum Ecclesiæ Doctorum vocabula docte & diligenter exponuntur, rituumque simul & dogmatum atque hæresium notitia subinde perstringitur. Prodiit opus utilissimum & viginti annorum labor, Amstelodami, A. 1682. fol. licet infinita adhuc in Patribus Græcis, quæ ab illo neutiquam attinguntur, superfunt, alterius fortassis viri docti industria atque stylo consignanda.

II. Vocabula forensia Juris Attici veteris petere licet ex Harporatione & virorum doctorum in illum Commentarius (de quo mox infra dicam, ubi Lexica in Græcos Rhetores relaturus sum) tum ex Guiljelmi Budæi Commentariis linguæ Græcæ. At in constitutiones Imperatorum, quæ Basilicorum libris continentur, & in alia monumenta Juris Græco Romani, glossaria varia ex codicibus MSS. Regis Galliæ descripsit, & ad calcem observationum atque emendationum in Synopsin Basilicon edidit *Carolus Labbaeus* Paris. 1606. 8. Eadem subjecta deinde etiam sunt glossariis latino-græcis & græco-latinis Cyrilli, Philoxeni & aliorum, quæ post Henricum Stephanum longe auctiora magisque digesta & emendata ex Labbaei ejusdem recensione habemus excusa Parisiis 1679. fol. Is in epistola ad Jacobum Augustum Thuanum, *Veteres*, inquit, *jurisconsulti Græci tot glossas & ῥωμαϊκῶν λέξεων συναγωγὰς ad Imperatoriarum constitutionum iis repositam interpretationem & legum Romanarum intelligentiam sibi paraverunt, quæ quidem huc usque maximo studiosorum damno in bibliothecarum puteis sepulta jacuerunt, sepulta, inquam, integra snerunt, particulas enim quas eruerunt amplissimi doctissimi que viri, Alciatus, Cujacius, Brissonius, Pithæi, Fornerius: nunc vero omnes quas nancisci potui, à me collectæ & in unum Corpus redactæ ac emaculate prodeunt in lucem augustissimi nominis tui splendorem mutuanes.* Citatur Stephanus, nescio quis, in his glossis voce *δίμη*. Paulus Jctus voce *ἰν ῥῆμ Πανλιάνη*. Idem *ἐν τῷ ἀ πῶι ἀσ αποσπάσαν* voce *δελγη*. Sabbatius voce *ἰντεροβάλωμ*. Plutarchus τῷ Σόλωνι (ita lege pro Σόλω) in *ἰντεροκαπῶδ*. Labeo (ita lego pro Λαβῶ) voce *ἰντρημάωμ*. Papinianus, voce *ἰνφάκωμ*. Aquilius Gallus Jctus voce *ἰντερότησις, σποδίλας, ἀκκίλιανῆ & ἰνφάκωμ*. Hecfychius illustr-

* Obiit Suicerus Anno 1705. 23 Sept. Heidelbergæ, cum antea Tiguri docuisset.

ὁ φιλοσοφῆσας (ῥητὶ) τῆς μιλησίας ἐν τῷ ἑ χρονικῷ διασημαί τῆς ἰστορίας
voce παλμαίης. ἐν τῷ 5' διασημαί. voce Φόλλης. Thales J Ctus ibid.

III. Novi plura ejusmodi Lexica juridica sive glossas nómicas
existare in Bibliothecis variis manu exaratas, ut quibus usi sunt Meur-
sius & Cangius, & quales sunt illæ à quibus insigne Dionis fragmen-
tum excerpfit H. Valesius notis ad Excerpta Peiresciana. Habeo &
ipse glossarium ejusmodi scriptum in charta ante annos quadringen-
tos (licet parum emendate) latina latinis primum, deinde græcis li-
teris descripta exhibens, subjuncta græca interpretatione, hoc titulo:
λέξεις νομικῆ. Initium ejus una cum librarii aberrationibus adscribam.
Ades * ἔχει. Ad præsium participandum ἀδπαρεχέτω παρρηκίπάνδου, ἐαν-
τὸν ἠέρεχετο παρρηκίπ. Adiles (a) Ἀδῖλεις. οἱ ναῖς. Aditenti (b) ἀδῖτῆναι,
ὑπερεχέτω. Alumnus ἀλῦμνος. Ἰδελίος. Adiles ἀδῖλεις, οἱ ἀγορα-
νόμοι. Adnatus (c) ἀδνάτῃς, ὁ ἐξ ἀρρενογονίας συγγενής. Amica ἀμί-
κη, ἡ πρὸς πατέρα Ἰδῆα. Adoption ἀδοτήσιον, ἡ υἱοθεσία. Adrogation ἀδ-
ρογατὶον ἡ ἐκ βασιλείας υἱοθεσία γινόμενη δι' ἀποσταγματῆς, ἣν καὶ πα-
ρακλησιν. Ades tuentur ἀδεις τῶντων, οἱπες τῆς ναῖς ἀσφαλίζονται.
Adnatorum ἀδνατόρων, συγγενῆς. Alluvion (d) ἀλῦβιον, ἡ προσκλισις (e)
ἡ προσχωσις ἔ ποταμῷ. Agturityte ἀκτιμετῆς, αὐθεντία. Agtor ἀκτορ, ὁ
ἐπάγων. Alimenta ἀλιμένται, διατροφάς. Ad exhibendum ἀδείξβένδου, ἡ
ἀδισταπικῆ ἔ ποταμῷ ἀγωγή, ἡ ἀδῖσκνησις. Aditation (f) ἀ-
δίτατὶον, δίκαιον ἔ οἰκῶν τινα ἐς τὴν ἐπὶ οἰκίαν. Agtus ἀκτες, δίκαιον ἔ
βαδίζω με διὰ ἔ σὺ ἀρεῖ μὲ ὑπολῦναι. Aqueductus ἀκταεδέκτες, τὸ
ἐλκεν με ὑδωρ δι' ἀλλοτρεῖς ἀρεῖς. Asum (g) ἀβῦσιν, ἀντλία ὑδατῶν.
Asegitum ἀφεκτῆς, (h) ἀδισωπῶν. Adstinatusi (i) ἀδστῖνατῶσι, ἀπο-
πέμψαι, ἀδιστῖσται. Adstipienon ἀδσπῖνῶν, ἀφαιρέμενος. Agge-
pilation ἀκεπῖλαῖον, ἐκωνικὴ πρῆξις ἡ κατεβολή &c. Hæc speciminis
loco plus satis esse possunt.

IV. Ad Medicæ artis vocabula descendenti occurrit primo loco
EROTIANI τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, sive glossarium in
voces Hippocratis, ad Andromachum: quod primus ex codice MS.
quem Helvetius quidam ex Bibliotheca Vaticana sibi commodatum

CCCC 2

fur-

* Habet. (a) ades. (b) adit. (c) agnatus. In glossis Labbæi ἀδγνάδεις & infra
etiam ἀδνάτος, ac postea: κοδνάται οἱ ἐκ θελυγονίας (d) alluvium. (e) ma-
le πρόσκλισις in editione Labbæi. (f) habitatio. (g) haustum. (h) hinc
προσπαλήπτης, qui affectum respicit, (i) abstinet.

surripuerat (i) Græce publici juris fecit *Henricus Stephanus* Parisiis Anno 1564. 8. p. 5 - 53. una cum eruditis castigationibus suis p. 113 - 178 & *Galenī ἐξηγήσει τῶν ἱπποκράτους ῥημάτων* ad Theutam, à Petro Giulio emendata, (de quo libello dixi supra c. 17. inter Galeni scripta num. 64.) atque nescio cujus Lexico brevi vocum ut habet titulus *Herodoteorum*, & fragmento *Corinthetae* de dialecto Ionica. Addidit denique Stephanus p. 179. 180. paucas *Conradi Gesneri* in *Erotianum* castigationes, loca *Galenī* ad ætatem stylum & res *Hippocratis* facientia pag. 181 - 192. & vocabulorum Medicinalium expositiones Græcas ordine Alphabetico descriptas ex *Hippocrate*, *Aretæo*, *Galeno*, *Oribasio*, *Aëtio*, *Alexandro Tralliano*, *Paulo Aegineta*, cum latina interpretatione, quam ex *Celfo* vel aliunde adiunxit, p. 193 - 576. & capita libri secundi & quarti ex *Onomastico Julii Pollucis*, quæ rem Medicam & partes corporis humani spectant. Latine *Erotianum* ex alio codice Vaticano vertit & commentario illustravit *Bartholomæus Eustachius* Venet. apud *Lucam Antonium Juntam* 1566. 4. Cum ejusdem *Eustachii* versione adjunctus etiam est *Grozolatinæ* editioni operum *Hippocratis* Genev. 1657. fol. & cutante *Renato Charterio*, *Vindocinensi* recusatus fuit in tomo primo splendida editionis *Grozolatinæ Parisiensis* An. 1639. operum *Hippocratis* ac *Galenī* in tredecim volumina in fol. divisæ. *Eustachii* notas adjectas non esse, erunt qui dolebunt, quas laude sua non indignas dixit *Barthius* libro XXXIII. c. 1. & libro LIV. cap. 4. *Adversar.* Inter opera, quæ ad editionem parare instituit *Medicus Augustanus* eruditissimus, *Georgius Hieronymus Welschius* (k) num. XL. fuit *Erotianus* & *Galenī Exegesis* vocum *Hippocratis* cum versione latina, & cujus usum singillatim demonstraturum se recepit, Arabica.

V. Venit mihi aliquando in mentem, *Erotiani* nomen depravatam esse ex *Herodiani* nomine, idque cum in dissertatione de Lexicis Græcis ante hos duos & virginti annos edita scripsissem, intellexi postea, comprobari virorum doctorum suffragiis, e quibus *Isaacus Vossius* in pererudito *Commentario* ad *Catullum*, p. 91. *mirum est*, inquit, *quod scribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus.* Quid quod *Etymolo-*

(i) Lambec, lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 154. (k) Vide *Welschii* epistolam de scriptis suis ad calcem epistolaram *Gerhardi Johannis Vossii*, editionis *Augustanæ Vindelicor.* & ad calcem *Bibliothecæ promissæ ac latentis Claviss. Almeloveenii.*

logici Magni autor in ἁμπατις, Κυρίας, inquit, λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἢ ἡ ἀναπινόμενη θάλασσα --- καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὅτι τὰς ἡμετέρας σάρματ' ἢ ἐκ τῆς ὀπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης. ὅπως ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Et Philippus Labbeus in Bibliotheca nova MStorum p. 385. *Herodiani* Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum in Bibl. Vaticana & Carpenfi commemorat. Non tamen plane est exploratum, pro falsa & corrupta habendam esse tot MStorum eodicum, H. Stephano, Gesnero, Eustachio & Lambecio inspectorum lectionem, qui Erotiani nomen constanter repræsentarunt. Regionum quoque Parisiensium, quos Labbeus p. 126. jam laudatæ Bibliothecæ, Oribasii Iatrica, Erotiani Lexicon & Dioscoridis ac Stephani Atheniensis de re Medica libros ordine Alphabetico exhibere testatur. Deinde notandum, quod ne vocabulum quidem ἁμπατις nedum illius explicatio quam ex Herodiani ἐξηγήσει vocum Hippocratis auctor Etymologici affert, in Erotiani sive ut Hugoni Grotio (1) dicitur, *Erotianis* libro legitur, cui objectioni occurrere nullo modo licet, nisi mutilum illum ad nos venisse velis aausari: contra Galenus in sua expositione glosarum Hippocratis voce κάμμορον nominetenus Erotianum laudans ex eo profert, quæ etiamnum in hoc libello leguntur, licet quadam editiones Galeni, perperam ibi pro Erotiano Herophilum ingerant. Facilius etiam fieri potuit, ut ignotius Erotiani nomen in notius Herodiani corripuerint librarii, quam vicissim. Sed & uterque, Herodianus Grammaticus, quem pelagus scriptorum reliquisse post se Priscianus testatur, & Erotianus illo antiquior in eodem argumento industriâ suam exercere potuerunt. Credibile autem, *Andromachum* illum, cui Erotianus glosarium suum inscripsit, non diversum esse à celebri illo Archiatro Neronis Imperatoris, vel certe ejus filio, itidem Medico, de quibus videri possunt Johannes Harduinus ad Plinium, Thomas Bartholinus de Medicis Poëtis & quæ dixi supra lib. 3. Cap. 26. §. 8. Quanquam Marsilius Cognatus, nescio quibus argumentis ductus, lib. 2. Observationum Cap. 28. vereri se, ait, ne recentior aliquis temporum ignarus falso titulo & simulata dedicatione librum Erotiani ediderit, ut opinionem vetustatis ei comparet. At certe antiquum & doctum librum esse, neque habere, quod illa, quam dixi

C c c 3

sta

(1) Vide Thomæ Gatakeri *Adversaria* pag. 138. edit. Lond.

ætate sit indignum, mihi persuadeo. In Bibl. Isaaci Vossii fuit Græca Erotiani editio, quam Stephanus vulgavit, adscriptas habens Bonaventuræ Vulcanii emendationes, estque & mihi aliud ejusdem exemplum, in quo manu sua passim quædam emendavit eruditorum princeps, Josephus Scaliger. Sed indicem Scriptorum, quos laudat Erotianus, per otium à me concinnatum, antequam de isto Glossographo dicere omittam, subungere operæ pretium est.

VI.

INDEX SCRIPTORUM, Ab Erotiano laudatorum.

Æschylus, voce αἰμβην.

ἐν ευμερίσι. v. ἰκταρ.

Ἠδωνοῖς. ibid.

Σισύφῳ. v. διαπῶ.

Alcman ἐν αἰ μελῶν. v. νεαχμόν.

Andromachus, cui συναγωγὴν λέξεων Erotianus inscripsit. *præf.*

Antigonus Grammaticus v. πηνηρ.

Alexandrinus. *præf.*

Antiqui. v. ἀντιόνθεον. κατεφρόντες. σπερδίνημα. ελεγγίδα. τὸ τέτταρον. Φολλικαῖδῃ. Φρένας.

Apollodorus. v. χέλωμα.

ἐν β' παρὰ θεῶν. v. χαρτες.

Apollodorus. ὁ τῆς ὕμνης γεφυρας. v. τὸ τέτταρον.

Apollonius Cittiæus. v. κλαγγαῖδῃ. & *præf.* ubi male al. *Apollodorus.*

ἐν τῷ παρὰ ἄρδρων. v. αἰμβην.

Apollonius Memphites ἐν τῷ παρὰ ἄρδρων. ibid.

Apollonius ὁ ὅφης. *præf.*

Apollonius senior. ibid.

Apollonius ὁ θῆρ. v. αἰμβην. idem qui in *præf.* Apollonius ὁ ὅφης, ubi ejus libri XVIII. contra Heraclidem Tarentinum. & III. contra Bacchium memorantur.

Archilochus. v. σῶμα. τετράρον.

Aristarchus Grammaticus. *præf.*

Aristocles Rhodius. Grammaticus. ibid.

Aristoteles Rhodius (al. Aristobulus) Grammaticus. ibid.

Aristophanes Comicus v. αἰμβην. βάλχας. κενέβρα. σπερδίνημα.

ἐν Ἀμφιαρῶν. v. λεβηρίδῃ.

Ἀντίκω. v. αἰμβην.

Ἀχαρνῆσι. v. κερδίνημα. κόλλης. μαεληῶν. σερίφνης.

Βατραχίς. v. οὐκ.

Γηρυτιῶν. v. γαργαλισμῶ. καλάπηστη.

Δαι-

Δαυδάλω. V. ἀνεκός.
 Θεσμοφοριαζέσσης. V. αἰν@.
 ἱαπεύσι. V. ἡδύσμασι.
 Κωκάλω. V. Φῶδες.
 Ὀρνισι. V. βλακύνειν. ἴωνη.
 Aristophanes Grammaticus. V.
 Θεάσσι. Φορῆς. χέδρῳα.
 ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. V. ἄμ-
 βην, διοτῶ. κησέρης,
 τοῖς ὑπομνήμασι. V. πικρεῖα.
 Aristoteles ἐν ταῖς κωμικαῖς. V. ηρε-
 κλῆς νόσι.
 Artemidorus Grammaticus ἐν ταῖς
 λέξεσι. V. λάσιον.
 Ἀσκληῶν. V. ἄμβην.
 Asclepiades. V. πόνου.
 ἐν τῷ ἐξηγητικῷ ἔ' κατ' ἡγερέων.
 V. σκεπαρ@.
 Atitici. V. ἀκείως. διοτῶ. δειμῶδε@.
 Πηδημα. ἐμβαπτύμενον. Πη-
 κῶς. ἐπηλυγάζοντα. ἡδύσμασι.
 ἡπταρ. καρδαμύσταν. κόσμη. μυτ-
 τωπῶ. ὀγκυλωμένη. ὀναερίδες.
 πῦρ. πτερυμῶνον. πᾶ Πημήνια.
 Φωνά. Φθείσκει. χάρης. χέδρῳ-
 α.
 Bacchius (Βακχῆ@). Tanagraeus
 praeat. V. ἀποφάσγοντες. αἰετῶ.
 ἀπολελαμμένοι. ἀμφιδέξιν@. ἀ-
 λῶσορες. αἰωνήσις. ἀρταν. ἀβελ-
 γηται. ἀγάλλεται. βλιχῶδες. ἐα-
 χυμα. ἐμπηροι. Θεάσσι. κλαγ-
 γῶδη. κυβίτα. λαπῆι. λελυγι-
 μένα. μάσγον. μεπξέπροι. νῆα-
 ρα. ὄγχι. ὄκνις. ὄπτα. πηχέ-
 δειον.

Ejus συντάξεις τρεῖς λέξεων ἱπο-
 κράτης multis Poëtarum testi-
 moniis additis. praeat. Apollo-
 nii Theris libri III. contra
 Bacchium. ibid. Vide & infra
 Epicles & Philinus.
 ἐν τῷ α' τ' λέξεων. V. ἀλυσμόν.
 ἀτρεκέως. ἀνακώχης. αὐπκα.
 γῆλον. ἐμβαπτύμενον. ἐδ@.
 σωληνός, σκεθροπρεαν. τύρσις.
 Φωνά.
 ἐν τῷ β'. V. ἄλις. ἀγάλλεται. ἐγ-
 χλοισμῶν. ἐμβαπτύμενον. λα-
 πῶδες. ποταμια. πυθμῶδεν.
 τρυζέν.
 ἐν τῇ τρίτῃ. V. αἰθῶν. ἀνάγκη.
 ἀμβην. ἐδραίως. ἐξαρύεται. ἐνε-
 φλεβοτήμησι. συχνόν. σέρρω-
 δει.
 Callimachus. V. συναρδμῆται. πᾶ
 λυγα τ' ὑστέρως. Herophilus.
 ὁ δ' αὖτ' ἡσφίλῃ οὐκίᾳ. prae-
 fat.
 Callistratus ἐν τ' συμμίκτων. V.
 χῆται.
 Cinesias. V. ῥεμβοιδέα.
 οἱ πρὶ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ κατα-
 γινόμενον praeat.
 Cydias Herophileus. praeat. Vide
 & infra in Ischomachus, &
 Lysimachus.
 Demetrius Epicureus. V. κλαγγῶ-
 δη, & praeat.
 Democritus. V. φλενωδῶδη. & prae-
 fat.
 Diagoras Cyprius. V. περόνας.

Di

Didymus Grammaticus Alexandrinus, *praefat.*

Diocles. v. *ἐκτίμω. κοτυλιδόνες. σκαμοειδές. Carystius. v. φῶδες.*

ἐν τῷ κατ' ἱγέρειον. v. ἄμβην.

Diodorus Grammaticus. v. *καρμάρω.*

Diodotus *ἐν β' μυθολογιῶν. v. νίωπον.*

Dioscorides Φακῆς. v. *Φωναί. & praefat. ubi ejus libri septem memorantur. ἐν τῷ ε' τ' ὑλικῶν. v. καρμάρω.*

Diphilus (Comicus) *ἐν Δαναίοις. v. γαργαλισμῷ.*

Dorica. v. *ἀνακῶς. κίθαρις. φῶδες.*

Epicles. v. *ἀτρεκέως. ἀπλελαμίδων ἀρτίων. ἀτέλγηται. ἀνακώχης. αὐλικά. βελιχῶδες. ἐδραίως. ἰδρύται. κανοῖαι. λελυγισμῶς. μεδίον. ὀμματα. ὕδρεον. Φαρμακῶσι. χῆαι.*

Ordine litterarum scripsit de vocibus Hippocratis, nimis brevitatē studiosus, *ματάις συντομίας ζηλωτής. praefat. Bacchii tres συντάξεις in compendium misit. ibid. ubi pro παρατηρη-*

λέετον κρητῶς, legedum παρ' Ἰππικλέως & κρητῶς.

Epicurus. *praefat.*

Epitherses (male *Θέρσης* in edit.) *ἐν β' τ' λέξεων. v. ἄμβην.*

Erasistratus. v. *ἄμβην.*

Eratosthenes. v. *χῆαι.*

Euphorio. v. *Ελιχῶδες. Ejus sex libri quibus voces Hippocratis explicantur. praefat.*

Eupolis. v. *ἐ χῆον.*

ἐν Αἰζί. v. σπέρμαλον. σιλαχίαι.

κλωταῖς (lege κλωταῖς) v. ἰατρμασί.

Λακασί. v. μυττωπῶ.

Μαρία (leg. μαριῶ) v. ψάγδαι.

Euripides. v. *καρμάρω. & ἔν Αἰλμαίω. v. σπαρτοῖς.*

Ἀνιόπη. v. κατιφρόνη.

Ευρυπῶ. v. πῶ πῶρον.

ἱππολύτη. v. ἄμφιδόξ. & ἔν τῷ ἀτελῆθῶς.

Κλεσί (leg. κρησί) v. * ἀτρεκέως.

Μελακίπων. v. ἀλάτορες.

Ὀδύπωδ. v. λῆπαι.

Ὀνη (leg. ὀνῆ) v. πμῶντα.

Ὀρεση. v. διεβλήθησαν. σάφα.

* Versus Euripidis loco illo citatos ab Eustathio, Josephus Scaliger in codice sua manu sua emendavit hunc in modum:

Ἦκα λαβὴν ναὺς σπέρμαλον
 ἔς αὐθιγῆς τμηθεῖσα δοκὸς
 στεγανὸς παρὲς χαλιβῶ πτελέαι,
 καὶ πευροδότη κρητῶς ἀτρεκέως
 αὐτὴς κλωταῖς.

πολυείδω v. διεβλήθησαν.
 Φοίνικη (leg. Φοίνικι) v. δι-
 πτης.
 Eurycles. v. παλωδης, nisi forte
 legendum Πικλής pro Εὐρυ-
 κλης.
 Glaucias. v. ἀμφιδέξι. αἰθόλι-
 κες. ἀνακώχσις.
 Empiricus. *præfat.* de vocibus
 Hippocratis ordine scribens
 Alphabetico μακρότερον εἶφα-
 νη. *ibid.* Unus ejus liber sed
 πολύστιχον πάνυ. Ita enim
 legendum pro πολύστιχον.
 Hecataus. v. κνήρη.
 Heraclides Tarentinus. v. θεόσο-
 σαι. μάστον. ὑποφρον. & *præfat.*
 ἐν β' ἐξηγητικῷ & δ' ἡπιοδημιῶν.
 v. ἡλεγγίδα.
 Vide & supra, Apollonius ο' θήρ.
 Herodotus. v. ἀμφιδέξι. μετ-
 ἔστροι, & *præfat.*
 Herophilus. v. αἰνισμόν.
 Hippocrates ἰών, sive Ionice scri-
 bens. v. τριτοφυεῖς. adde Ga-
 len. T. 5. p. 463. edit. Basil. Scri-
 pta Hippocratis passim alle-
 gat Erotianus, sed de dictio-
 ne ejus atque vocum quibus
 usus est interpretibus, & ex
 scriptis quæ genuina ejus sunt,
 vide *præfat.*
 Hipponax. v. ἀμφιδέξι. μακί-
 ληνοι. τράμιν. φῶδες.
 ἐν α' ἰάμβων. v. σαεθρα.
 Homerus ο' ποιητής. v. ἀμφιδέ-
 ξι. ἀτρεκέως. ἀρμὰ. ἀνασ-

μόν. ἀνασθ. αἶρ. ἄλις. γύιον.
 εἰρύετ. ἐΐταινετο. ἑπίσανται. θύ-
 νων. ἡμείρομαι. ἰδρυτο. ἰδναθή. κε-
 κεφαλ. κάπηδεανόν. κρη-
 γυν. λέγων. μαρμαρυγαί. πρεῦς.
 ο' χετῆς. παλυνων. περνας. ρινοῦ-
 χορραφηθεῖσα. συνοχωκός. σπη-
 δη. τεύξεν. ὠΐξα.
 ἐν τῷ ε' τῆς Ἰλιάδ. v. αἰνι-
 σμόν. ἀχλυνῶδες.
 Homeri versus, Iliad. υ'. 250. & τ.
 183. *præfat.*
 Hippocrates ἀνὴρ ὁμηρικὸς τῇ
 φράσει. *præfat.*
 οἱ περὶ ἰαχόμαχον (lege λυσίμα-
 χον) καὶ κυδῖαν τὴν μυλασεία
 (lege μυλασεία, ex Mylasa
 Caria civitate) v. ἰκτρε.
 Lacônes v. πῆλοισι.
 Lycus Neapolitanus. v. δόλιον.
 ἐν τῷ β' εἰς δ' συγγράμματι
 (Hippocratis de locis in ho-
 mine) ἐξηγητικῷ. v. κάμμορον.
 Lysimachus. v. βλιχῶδες. τράμιν.
 Cous. *præfat.* ejus libri III. con-
 tra Cydium Herophileum. *ibid.*
 Menander (Comicus) v. ἡλεγ-
 γίδα.
 ἐν α' αἰνιδι. v. ἔμυξεν.
 Βοιωτία v. ἡμικτεῖα.
 Δαρδάνω v. ἡδυσμασι.
 ἡπιοτρεῖσι v. ἔχινον.
 Menestheus ο' στρατονικεὺς. v. ἀμ-
 βην.
 Metagenes v. πόλφοι.
 Nicander v. ἐκδήλυστις. κνήρη.
 ἐν Γεωργικῷ. v. χέδροπα.

D d d d

Θη

Θηελαγῆς. v. ἄγν. πῆμισον. χα-
μαῖζηλα. χηραμίδα.
ὡς καὶ Νικανδρ. εἰρηγῆται. v.
ἀδελγηται.
Niger v. Φαρμακῶσι.
ἐν τῷ περὶ υλῆς. v. λείμων.
Φρογερῆφοι οἱ περὶ χροῖα γράψαν-
τες. v. ὠρεόντες.
Περγουῆς ὁ ὀργανικός ἐν γ' μηχα-
νικῶν. v. ἀμβρα.
Πηλέμαχος, vide Telemachus.
Petronius v. σκύτα
ἐν ὑλῆσι. v. νύκτωρ.
Pherecrates (Comicus) ἐν θα-
λάτῃ. v. ἄρδαλον.
ἐν μεταλλεύσιν. v. ἀρμῶ.
Philemon (Comicus) ἐν μυρμι-
δόσιν. v. ἐχίνον.
ἐν πανηγυρεῖ. v. ἄρδαλον.
Philinus. v. ἀρετικῶς.
Empiricus, Bacchii xqualis
contra quem scripsit. *prafat.*
Ejus libri sex de vocibus Hip-
pocratis, *ibid.*
Philocrates Samius v. καροκένειν.
Philonides Siculus v. ἐξέρυθρον.
τετραμεφύεις.
Phryges. v. πικερίω.
Phrynichus (Comicus) ἐν χρόνῳ.
v. ὑποπείναρ.
Pindarus ἐν ὑπερχήμασι. αἰών.
Plato 1. de Rep. v. βλαπέειν.
Polyzelus (Comicus) ἐν δῆμῳ. v.
δανόν.
Rhodii. v. ἀμβρα.
Romani v. ρίζη α λθαίης.
Siculi v. κορυμβῶν.

Sophocles. v. ἀρχαίδης.
ἐν Ἀχαιάδῃ (legend. Ἀλουάδης)
v. καταφρόνεια.
Ἀμφιαρόν. *ibid.* & πέλον.
Ελένης ἀπατήται. v. θραύεται.
Σμηρυγόνῃ (legend. ηεργόνῃ)
v. ὑποφρον.
Ἰφιγενεία v. ὑποφρον.
Κλυταμνήστρα v. ἀπὸνδρον.
Ηλία v. παιδικὸν πᾶσι.
Ποιμῆσι v. πέλον.
ἐν ἐλογίᾳ v. χάρις.
Strato Erasistratus. v. ἀμβρα.
Strattis. (Comicus) ἐν κυνηγῶσι.
v. καμμάρα.
ἐν Φοινίσταις. v. λεβηρίδες.
Tarentinus, vide supra, Hera-
clides.
Telemachus Grammaticus. v. λε-
βηρίδες.
Theopompus ἐν ὀδυσεύει. v. λά-
σιον.
Thersis, vide supra Epitherses.
Θόας ὁ Ἰθακήσιος, Theas Itha-
censis, v. πικερίω.
Thucydides. v. ἐπηλογίζοντα. τῷ
ἐπιμήνῃ & *prafat.*
Xenocritus Cous. v. ἀλοφάστον-
τες.
Grammaticus, Hippocratis vo-
ces primus interpretatus. *prafat.*
Zeno Herophilus. v. ἀμβρα. καμ-
μάρα.
Zeuxis ἐν τῷ ε' τ' ἐξηγητικῶν τέτε
βιβλία (Hippocratis de locis
in homine,) *ibid.*

VII. Quam multi ante Erotianum in explicandis Hippocratis vocibus versati fuerint, docet ille in præfatione his verbis, quæ paulo emendatiora quam sunt in editis, cum versione mea adscripsi.

Πολλοὶ τ' ἐλογίζωντο ἐκ τῶν μόνων ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν ἐσπούδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ὅτι τὸ κοινότερον ἀγαγεῖν. Ξενοκρίτου γὰρ ὁ κωικός, γραμματικός ὢν, ὡς φησὶν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβει τὰς πλείους ἐξαπλῶν φωνάς. αὐτὸς δὲ καὶ ὁ Κιτιεύς Ἀπολλώνιος ἰστέρι, καὶ Καλλιμάχου ὁ δὲ τῆς Ἡροφίλου οικίας. μετ' οὐ φάσι τὸν Ταναγραῖον Βακχίον ἡβελῶν τῇ περὶ γραμμάτων καὶ ἡ τῶν συντάξεων πληρώσει τὴν προφασίαν, πολλὰς δὲ ἡμεῖς ἐν τῷ μαρτυρίᾳ ποιήσαντες. ὁ δὲ τὸν ἐμπειρικὸν συνζητήσαντα Φίλιππον ἐξ ἐξαβιβλίου περὶ γραμμάτων ἀποσκευῶν, καὶ παρ' Ἐπικλέους ὁ κρητὸς ἡβελῶν τὰς Βακχίους λέξεις ἡ γ' συντάξεων, Ἀπολλωνίου τε ὁ Φεῶς τῶν ποιημάτων, καὶ Διοσκορίδου ὁ Φακῆ πᾶσι τούτοις ἀντεπώνησεν διὰ τὰ βιβλία, Ἀπολλωνίου τε ὁ Κιτιεύς ὁ κλαυδάδεκα πρὸς τὰ ὁ Ταραντῖνος τρία πρὸς Βακχίον ἡβελῶν, καὶ Γλαυκίαν ὁ ἐμπειρικὸς δι' ἐνὸς πολυσίχου πάνυ καὶ κατὰ σοφίαν πεπονημένον ταυτὸ ἡβελῶν. Πρὸς τε τούτοις Λυσίμαχος ὁ κωικός βιβλίων εἰσπονήσαντος περὶ ματείας, μετὰ δὲ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν Ἡροφίλειον, τρία

Multī celeberrimū non Medicorum tantum sed Grammaticorum quoque studuerunt Hippocratem exponere, & voces ejus vocabulis aliis quibus communiter in consuetudine utimur, interpretari. Xenocritus quippe Cous Grammaticus, ut ab Heraclide Tarentino traditum est, primus suscepit vocabula ejus explanare, atque Apollonio Citico teste etiam Callimachus Herophileus. Post hunc ajunt operi manus admovisse Bacchium Tanagraeum, & tribus libris institutum suum perfecisse, multis Poetarum testimonio (m) in hoc insuper adjunctis. Cujus aequalis Philiratus Empiricus sex libros contra scripsit. In eodem argumento versati sunt Epicles Cretensis qui Bacchii libros in compendium misit, Apollonius item cognomine Ophis, & Dioscorides Phacas qui adversus hos omnes scripsit libris septem, Apollonius item Citicius qui duodeviginti libros composuit contra Heraclidem Tarentinum & contra Bacchium tres: Nec non Glaucias Empiricus uno sed prae grandi libro & secundum litterarum ordinem digesto. Lysimachus praeterea Cous libros XX. in hoc genere elaboravit, postquam tria volumina scripserat contra Cydiam Hero-

D d d 2

phi-

(m) Galenus præfatione ad glossas Hippocratis refert, Aristarchum Grammaticum Bacchio τὰ ἐλπίδα ὁ δι' ἐνυμφοῦν sive loca scriptorum suppeditasse.

ἢ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναδε-
ξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν
ἐσπύδασε λέξιν ἐξηγήσας θὰ ἄλλοι
βιβλίων ἐξ. Τῶν ἡ γραμματικῶν
ἐκ ἐστὶν ὅστις ἐκλόγιμος Φανὴς παρ-
ῆλθε τὸν ἄνδρα. ἐλὼ ἡ Δρίστωρ
παρ' ὃν γεγράφασιν Δρίστωρ καὶ
Δρίστωρ (al. Δρίστωρ) οἱ
ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ
Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.

phileum & eptidem adversus De-
metrium. Sed & Euphorion Ly-
simachum secutus voces universas li-
bris sex interpretari instituit. Ex
Grammaticis vero clarissimis quibus-
que rationem Hippocratis nemo non
habuit, Aristarchum & hinc Aristo-
cles atque Aristopeas (al. Aristo-
bulus) Rhodii, ac post universos Alex-
andrini Antigonus & Didymus.

VIII. Ab Herophilo quoque glossas Hippocratis scriptas Galenus auctor est: Dioscoridem vero juniorem glossographum (n) Alexandri-
num quem à Dioscoride φακᾷ distinguit, pluribus libris αὐτῶν Hip-
pocratis λέξιν explicare professum, ne tertiam quidem ejus partem ex-
posuisse, & plurima attulisse vulgaria & ex Nigro, Pamphilo, Dio-
scoride Anazarbeo, antiquioribusque Crateua, Theophrasto, Hera-
clide Tarentino & aliis pluribus exscripsisse. Ipse quidem Galenus
in sua glossarum Hippocratis ἐξηγήσει proficitur se expositurum & μέ-
νον ὅσα πρὸς ἄλλοις παλαιοῖς ὑπάρχοντα συνήθη τῶν ὀνομάτων ἐκ ἐλ-
θῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσα καλὰ πᾶσι τῶν ἰσθίων αὐτὸς ἐποιήσατο ὁ ἰππο-
κράτης, ἢ μενεγεῶν δὲ τῶν συνήθων, ἢ ῥήματα περὶ τῶν ἐπὶ τῶν
ἰσθίων ὑπαλλάξας. Ab hoc Galeni diversum MS. glossarium in Hippo-
cratem evoluit Cangius. Etiam sub falso Herodoti nomine Charte-
rius ad Erotiani calcem Lexicon parvum vocum Hippocratis subjecit
Tomo 2. ed. Op. Hippocratis & Galeni p. 140. secutus Hieronymum
Mercurialem, qui illud suo Hippocrati adjunxerat: Henricus Step-
hanus vero una cum Erotiani & Galeni glossariis pag. 105-109. vulga-
verat hoc titulo: Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτῶν λέξεων, quod nescio, an ver-
isimiliter Maussacus pag. 389. diss. de Criticis habebat pro particula
operis Apollonii Grammatici, cujus ἐξηγήσιν Ἡρόδοτος γλωσσῶν laudat
auctor Etymologici MS. in σοφιστῆς & κωφός. Ex recentiorum mo-
numentis praesenti loco laudanda est Annetii Froëssii œconomia Hippo-
cratis sive Lexicon Hippocrateum Francof. 1588. Genev. 1662. fol.
quem librum Reinesius Epist. ad Nesteros p. 23. Studiosis Medicinæ
Hippocratis utilissimum & in omnibus Bibliothecis Medicis spectan-
dum appellat. Johannis item Conradi Dieterici latreum Hippocrati-

cum,

(n) Vide supra Cap. 3. §. 2. hujus libri IV.

cum, sive Lexicon Græcum ex vocabulis aphorismorum Hippocratis concinnatum, spisso volumine in 4. Giesæ 1656. & Ulmæ 1661.

IX. *Ὀνομασίες τῶν Φαρμάκων* teste Galeno in glossis v. *Ἰνδικὰ*, scripserant olim complures; κατὰ πρῶτον Μένεσσεύς ἦν καὶ Ἀνδρέας ὁ Ἑρυσσόπουλος καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκυρίδης ὁ Ἀλεξανδρεύς. Huic juniori *Dioscoridi* fortassis tribuenda est historia plantarum ordine Alphabetico & Alphabetum Empiricum, quæ utraque ad calcem *Dioscoridis Anazarbei* cum versione & scholiis edidit Janus Antonius Saracenus. In *Pauli Æginetæ* libro VII. Cap. 3. virtutes medicamentorum & apud *Aëtium* tetrabibl. r. lib. 1. simplicia pharmaca ex plantis, literarum ordine referuntur. Literarum quoque ordine decurrit, atque adeo Lexici parvi instar est, de quo dictum libro quinto, *Simeonis Sethi* Syntagma de alimentorum facultate. Paxami quidem *ἑψησπολίκα*, κατὰ σοιχείων, *Suidæ* memorata, diu. est quod interciderunt. Omitto glossas *Nicolai Myrepsi*, qui seculo decimo tertio scripsit, & *Nicomedis* Iatrosophistæ Lexicon aliaque Lexica & glossaria Medica ac Botanica incertorum auctorum in variis obvia Bibliothecis, & Labbeo, Cangio, Lambecio memorata atque inspecta. Quod vero in indice auctorum, quos allegat ad Solinum *Salmasius*, memoratur *Osiridis* Lexicon Chemicum, error est, nam *Salmasius* ex Anonymi parvo Lexico *ἑψησπολίκα* κατὰ σοιχείων, quod MS. est etiam in Bibliotheca Vindobonensi, ut testatur *Lambecius* lib. VI. pag. 180. profert tantum hæc verba: ὅσις ἐστὶ μάστιξ καὶ θῆον, quibus denotatur, plumbum & sulphur Chemicæ artis scriptoribus quandoque venire *Osiridis* nomine. Idem Lexicon Chemicum, quod propemodum integrum locis suis insertum video glossario græco *Cangii*, servo & ipse manuscriptum una cum scriptoribus Chemicis Græcis, quorum *Apo-graphum* benevole mecum communicavit illustris vir *Paulus Vindigius*. De illis fusius differendi locus infra libro sexto dabitur, nunc tantum verbo monere juvat in *Matthæi* quoque *Silvatici Mantuani* Lexico sive pandectis, qui circa A. C. 1297. scripsit, ut ipse testatur vocabulo *brues*, præter latinas, Arabicas aliasque exoticas, multæ etiam Græcæ voces iatricæ, sed fere semper inemendatissime scriptæ latinis literis, Alphabetico ordine referri & explicari. Harpocratonis Alexandrini Lexicon ineditum πρὸς φυσικῶν δυνάμεων allegat idem *Salmasius*, legunturque Harpocratonis illius nonnulla in *Kyranidibus*, de quibus dixi Lib. 1. Cap. 9.

D d d d ;

X.

X. A Medicis deveniendum ad *Philosophos*, qui cum & ipsi vocabula sibi peculiariter habeant, ac pro diversis disciplinis & sectis diversa, non defuerunt qui & illa singularibus Lexicis interpretarentur. Laërtius de Platone lib. 3. c. 63. *ὀνόμασι δὲ κεχρηται ποικίλοις, πρὸς τὴ μὴ εὐσυνήθειον εἶναι τοῖς ἀμαθεσι τὴν περὶ συγκατάστασιν*, ad quem locum apprime huc faciunt quæ annotat Menagius. Scripserat *Τιμαίος* (junior) Lexicon breve ad Gentianum ordine Alphabetico *πρὸς τῶν πρὸ Πλάτωνι λέξεων*, memoratum Photio in Bibl. Cod. CLI. Laudat idem Photius Cod. CLIV. seqq. *Βοῆθι συναγωγὴν λέξεων παλαιωνικῶν* ad Melantum, itidem ordine litterarum compositam & longe præstantiorem utilioremque opusculo Timæi. Tum ejusdem Boëthii *πρὸς τὴν Πλάτωνι ἀπορριμμένων λέξεων*, ad Athenagoram. Allegatur Boëthius *ἐν τοῖς πρὸς Πλάτωνι* apud Hesychium in *ἀλλὰ πάντων κρείττος. ἡγεροσυναγωγὴ* quoque Argivus Platonius Philosophus, Cæsaris convictor, præter amplissimos in Platonem commentarios, verborum Platoniorum libros duos conscripsit: Auctor Suidas. Clearchus Solensis, Peripateticus, *πρὸς τὴν Πλάτωνι πολιτικὰ μαθηματικῶς εἰρημμένα* enodavit teste Athenæo: Dionysius Halicarnassensis *Μουσικῶς* eodem Suida teste scripsit libros quinque *πρὸς τὴν Πλάτωνι πολιτικὰ μαθηματικῶς εἰρημμένων*. Theodori Solensis librum de Mathematica dictis in Platone citat Plutarchus libello de animæ procreatione & libello de oraculorum defectu. Philippus Mendæus omnia loca Mathematica quæ in operibus Platonis præceptoris sui observaverat, singularia excerptis & exposuit. Theon Smyræus etiam peculiari opere tractavit quæ Mathematica ad lectionem Platonis utilia sint, verum & hoc & quæ jam è Menagio commemoravi alia quædam Lexicis annumerare nolim, uti nec Metrophanis Sophistæ *πρὸς τὰ χαρακτηριστὰ Πλάτωνι*, qui liber à Suida laudatus Rhetorici argumenti fuit potius quam Grammatici: nec quæ Galenus scripserat de iis quæ in Timæo Platonis dicta sunt *ἡγεροσυναγωγῶν*, aut quæ Plutarchus de variis Platonis locis commentatus fuit. At similiter lexicon vocum Aristotelicarum à doctissimo viro *Petro Petrio* expectare jussit Menagius, quod Nicasio licet etiam memoratum in Epistola de Petiti vita & scriptis, tamen nondum vidit lucem. Est interim in manibus Lexicon eruditi viri & digni vita longiore *D. Martini Fogelii* posthumum Philosophum, quo vocabulorum homonymorum præcipue ex Aristotele significationes diligenter explicantur, Hamb. 1689. in 4. Omitto latine editam *Joh. Baptista Bernartini* Pa-

tri-

tricii Veneti seminarium sive Lexicon triplex atque indices in Philosophiam Platoniam, Peripateticam, Stoicam Venet. 1582. fol. atque inde Lugduni, Genevæ &c. *Philemonis* Grammatici Lexico *πυρολογικῆ* MS. ex Bibliotheca Colbertina usus est Cangius.

XI. Rhetorica Lexica non modo ad intelligendos Oratores sed & ad ornatum dictionis Græcæ & copiam comparandam faciunt cujusmodi *Phrynichi* *ῥητορικὴ σοφιστικὴ* de quibus dixi supra c. 34. §. 8. *Philonis* Lexicon Rhetoricum ex Etymologico Magno in *δέκα* laudant viri docti, nisi ibi legendum *ἕως Φίλων* *ἕς τὸ ῥητὸν* pro *ῥητορικόν*. *Zosimi* Gazæi Lexicon *ῥητορικόν* Suidæ memoratur, nec minus *Julii Vestini* Sophistæ *ἐκλογὴ ὀνομάτων* ex Demosthene, Thucydide, Isæo, Isocrate & Thrasymacho & aliis Rhetoribus. *Eudemi* Rhetoris Lexicon Rhetoricum ab eodem Suida diligenter tritum extat adhuc MS. in variis Bibliothecis, ut Vindobonensi, Parisiensi, Medicea, laudaturque à Io. Pricæo notis ad Novi Testamenti libros ut in 1. Timoth. III. 3. &c. à Cangio in glossario Græco aliisque. *Pausania* Lexicon *ῥητορικόν* allegat ad Homer. Eustathius, cui è Photio Cod. 150. addere licet *Juliani* (illius, ut suspicor, cui Phrynichus librum quartum suæ *ῥητορικῆς* inscripsit) *Λεξικὸν τῶν ῥητορικῶν λέξεων καὶ στοιχείων*, quod non dubitat præferre Lexicis Rhetoricis *Diodori* & *Philostati* *Tyrii*. *Diodori* illius puta, quem Suidas *Valerii Pollionis Alexandrini* filium commemorat, & *ἐξηγήσιν τῶν ζητημένων ῥητορικῶν* in scripsisse tradit in *Πωλίαν*. Ait etiam Photius, se evolvisse, quibus nulla auctorum nomina præfixa fuere, Lexicon *καθαρᾶς ἰδέας*, sive puri ac simplicis sermonis, alterum *σεμνῆς ἰδέας* sive styli gravis, & tertium denique *ιδίως λόγῳ πολιτικῷ*, sive dictionis civilis, quali Rhetores Attici uti consueverunt, Cod. 146. seq.

XII. His ut videtur pridem deperditis, certe in lucem publicam non protractis, extat & omnium in manibus versatur *Valerii HARPOCRATIONIS* *πρὸς τῶν λέξεων βιβλίον*, sive Lexicon, Rhetoribus potissimum Atticis intelligendis destinatum, unde in quibusdam editionibus *λεξικὸν τῶν ῥητορικῶν* inscribitur. Sed ab auctore nullum alium titulum, quam *λέξεις*, præfixum contendit Johannes Meursius VI. 2 Attic. Lect. cujus sententiæ etiam in sua editione suffragatus est clarissimus vir Jacobus Gronovius, nam & Suidas diserte vocat *λέξεις τῶν ῥητορικῶν*, verba enim, quæ ibi sequuntur, *ἀνδρῶν συναγωγῇ*, aliud opus floridorum indicant, fallunturque qui illa ad

Le-

Jacobi Maussaci (p) Morelliano codice usi, & Vaticano, atque Aldina editione, cui varias lectiones è Vaticano codice Pithoeus adscripserat, præclaram Harpocratonis editionem constat lucem vidisse Parisiis, Anno 1614. 4. in qua negari nequit, multa loca emendata feliciter (q) illustrata eruditissime. Addita etiam quam accuratissimam Meursius vocat VI. 2. Attic. Lect. Dissertatio, in qua de arte Critica, Lexicis veterum varii generis & de Harpocratonibus diversis doctè disputat. Anno post, A 1615. 8. Tolosæ una cum Plutarcho de fluviis edidit Maussacus appendicem ad notas suas in Harpocratonem, inscripsitque Salmasio, paucis constantem paginis, à 365. ad 375. Latinam versionem quare noluerit adjungere, declarat his verbis, quæ Blancardus quidem in sua editione omisit: *Versionem adhibere noluimus, ne sana mente præditis & literarum ut deceat scientibus ludibrio essemus & contemptui, ad instar quorundam è trivio interpretum, qui Pollucem & Suidam & alios id genus auctores interpretandos susceperunt.* Forte non minus difficultas rei in causa est, quæ homines sanos absterret, ut non libenter suscipiant, quod luculenter satis atque ex voto efficere se vident vix posse: nam bonam & perspicuam versionem Suidæ, v. g. ac Pollucis tum etiam Harpocratonis vel contemnendam esse vel inutilem nemo sanus dixerit. Sed facilia transferre, in difficilibus hæere vel ex fulgore dare fumum, aut in plerisque omnibus cespitare, hoc est, quod viri maximi merito in ejusmodi libris contemnendum esse duxerunt, præcipue cogitantes de Græcæ linguæ reconditis opibus agi, quas latina lingua omnes nec novit, nec exprimere pro dignitate valet. Traditur à Nicolao Antonio, Harpocratonem veritè latine Vincentius Marinerus Valentinus, præfectus cum viveret Bibliothecæ Regiæ Escorialensis, flammis nondum consumptæ: sed illa ipsius interpretatio non magis lucem adspexit, quam tot aliæ quibus Eustathianos in Homerum & Dionysium commentarios, aliosq; Scholiastas Græcorum poetarum latine de Græcis reddiderat. Nicolaus itaque Blancardus primus fuit, qui Harpocratonem cum versione sua latina evulgavit Lugd. Batav. 1683. 4. editionemque hanc suam ornatissimam reddidit non modo utilissimis indicibus, sed & notis Maussaci in qualibet statim pagina suo loco substratis, & ex To-

E e e

lo-

(p) Obiit Maussacus Parisiis, Anno 1650. & cum Græce doctissimus fuisset, ex morbo ita perdiderat illius linguæ usum atque memoriam, ut nec literas quidem illius nosset aut legere posset.

(q) Confer Colomesci Bibliothecam selectam, num. 50.

Iosana appendice emendatis auctisque; tum subjunctis ad voluminis calcem eruditissimis, postumis licet animadversionibus summi viri, *Henrici Valefii*, quibus & Harpocracionem & Mauffaci notas dissertationemque ejus Criticam, qua emendat qua illustrat. Hæ Valefii notæ ex Bibliotheca Guilielmi Proustéau Antecessoris Aurelianensis prodierant anno ante separatim, curante V. C. *Jacobo Gronovio* Lugd. Batav. 1682. 4. Novam quoque Græcam (omissa versione) eamque emendatissimam Harpocracionis editionem eidem doctissimo viro debemus, qui usus est variis lectionibus, quas frater ejus ex Florentino codice excerpterat, tum recenti codice, quem in notis pag. 68. elegantem & fidum appellat, testaturque inscripta habuisse recentiore manu hæc verba: *αὐτὴ ἡ βιβλ. ἔστιν Ἀρμονίῳ & Ἀδριανῶν. ἔχει φλῆντα ζ.* Adhibuit præterea editionem Aldinam Anni 1527. notatam manu Xylandri, Fabri, Sylburgii, Marquardi Freheri, *Danielis Heinsii*, & Jani Rutgersii, quam à Guilielmo Goëssio V. C. prædicat se natum esse: denique aliud ejusdem editionis exemplum, quod Heinsii fuit, & qui hæc verba adscripsit: *Præter ea, quæ hic præstari, ipse à libro illustris Scaligeri multa supplevi, cui Reverendus Theodorus Beza è codice in Italia MS. quædam à se descripta ministrarat.* Prodiit hæc Gronovii editio Lugd. Bat. 1696. 4. quam dicavit illustri viro, cognato suo magno de Wedderkopff, & in fine adjunxit Henrici Stephani diatribam de nonnullis vocabulis & loquendi generibus ab Harpocracione & Suida apud Isocratem observatis, petitam ex editione Isocratis, quam à Stephano curatam dixi, Anno 1593. fol. In præfatione & notis bonus Blancardus, quem passim Frisicum interpretem appellat, misere accipitur, & veluti capital admisisset, laceratur mirum in modum, quod fecit quæ potuit, & conatus est sine cujusquam injuria bene mereri de bono publico, quod aliquando non melioris lectionis in mentem ipsi venit MSS. codicibus destituto, quod in versione nonnunquam dormitavit, quod ordinem vocum libri facilius (r) evolvendi causa immutavit, quod virorum doctorum obser-

- (r) Verisimum sane est, quod observat vir doctus, Harpocracionem (uti Esorianum quoque & alios veteres) non accurate observasse in vocibus ordinem literarum, quæ primam cujusque vocabuli literam insequuntur: cum vero Lexica ad hoc scripta sint, ut prompte respondeant consulentibus, nescio, an valde reprehendendi sint ii, qui memitis de suo consilio lectoribus commodiorem illa redigunt in ordinem, atque ita veterum scriptorum defectus emendant, quos ipsos qui ita admirantur, ut non possint ferre meliora, quia recentia sunt, illis integrum tamen per hoc est alias editiones adire.

servationibus jam exstantibus, Harpocratonem vertere in latinum ausus sit, interpretationisque gloriam sibi arrogaverit, atque id genus alia *infanda*, ut ille quidem fari amat, *inscitia crimina*, ex quibus patere vult scilicet, *non Græca, non Harpocratonem nam ab eo intelligi, nec Harpocratonem ab eo editum esse.* Qualia legenti mihi succurrit illud S. Ambrosii Apologia pro Davide T. 1. pag. 709. *Sæpe in iudicando majus peccatum iudicii est, quam peccatum ipsius de quo fuerit iudicatum.*

XIII. Cum Harpocratonem plures fuerint etiam Rhetores, & Suidas Lexicon in decem Oratores tribuat *Valerio Harpocrati*, Rhetori Alexandrino, quo tempore ille vixerit, non plane extra controversiam positum esse videtur. Nam Harpocratio, qui inter præceptores Veri Imperatoris à Capitolino refertur, Grammaticus fuit, & quanquam à Grammatici hominis instituto neutiquam alienum est, Lexica contexere, tamen non video, cur Suidæ testimonium sit rejiciendum, qui Rhetori Alexandrino Lexicon quod habemus Rhetoricum diserte tribuit. Atque Alexandrinum se auctor ipse prodit in *ἀνακαλυψήμα*, nam cum ait: *πῦλα ἢ εἰς τὴν παρ' ἡμῶν δειψότητα* verba *παρ' ἡμῶν*, Valesius eruditè interpretatur, *apud Alexandrinos.* Idem Valesius non dubitat, auctorem Lexici esse Harpocratonem illum Libanii æqualeni, qui in epistola cum Aristæneto commendat his verbis: *Ἀρποκρατίων γὰρ ἔπαισι καὶ ποιητῆς ἀγαθός, καὶ παιδευτῆς ἀρίστων. δειπνὸς μὲν ἐνδείων (forte ἐκδείων) τὰ τῶν παλαιῶν νέους, δειπνὸς ἢ ἐκείνοις παρεισωθῆναι. βιβλικῶς ἢ συνεχῶς ἐν βιβλίοις, ἠδίστην μὲν ἔχει κομψείαν, ἀπλῆς ὡς ὢν καὶ γενναῖα, καὶ ἐκ ἀν' αἰόλου φρονῶν μὲν ἔστι, λέγων ἢ ἄλλα.* Harpocratio iste & Poëta bonus, & instituendi dexteritate præstantior etiam, idoneusque veterum scripta adolescentibus instillare (interpretari) & qui paria cum antiquis facere possit. Hic libris affidue innutritus, suavi est ingenio, simplex aliqui & cordatus, & quem nemo unquam deprehenderit alia sentientem & alia loquentem. Neque Lambecius, qui eam Libanii epistolam Græce edidit Lib. VI. de Bibl. Vindob. p. 245. dubitat hunc ipsum esse Harpocratonem illum Romano nomine clientelari Valerium dictum, à quo Lexicon Rhetoricum scriptum esse Suidas auctor est. Fateor tamen, rem minime esse exploratam, neque audeo pro certo affirmare, utrum cum Harpocratiōe isto commune aliquid habeat Harpocras, Scholasticus & Sophista, ad quem complures exstant epistolæ Iſidori Pelusiote, ut sit

nomen ἡρποκράτειον sive decurtatum, cujusmodi plura passim obvia sunt, & pridem notata viris doctis Alciato lib. 1. Parergon cap. 26. Isaaco Casaubono ad Athenæum p. 523. Vossio Instit. Orat. lib. IV. Cap. 1. tmemate 5. Reinesio epistolis ad Rupertum. p. 461. Buchnero ad Plinii lib. X. epist. 5. Valesio ad Eusebii paginam 278. Gisberto Cupero in Harpocrate p. 2. seq. Richardo Bentlejo epist. ad Millium, pag. 82. seq. Josuæ Barnesio ad Anacreontem, p. 30. seq. aliisque. Hoc constat, Harpocratationem Lexici auctorem ex quo multa ad verbum repetunt Suidas, Erymologici Magni auctor & Varinus, juniorem esse Athenæo, ex quo eum quædam descripsisse & inter describendum aberrasse notat Maussacus Dissertatione Critica pag. 378. seq. edit. Blancardi. Sed laudat & Athenæus Harpocratationem quendam, Mendesium, qui de placentis scripserat, XIV. p. 648. ἡρποκρατίων δὲ ἐμεινόντων ἐν τῷ περὶ πλάκων τὴν περὶ Ἀλεξανδρείου καλαμάνην παγκρατίαν καλεῖ. Incertum de hoc an alio Tertullianus. Cap. 7. de corona: *Liberum eundem apud Egyptios Ophrin*, Harpocratatione industria hederatum argumentatur, quod hedera natura sit, cerebrum ab heluco defensare. Ad quem locum Pamelius, Ego cum, inquit, auctorem puo intelligi, cujus exstat Roma in Vaticana liber περὶ φυσικῶν δυνάμεων, quippe cum ad Physicam rationem referatur id quod sequitur. Equidem Maussacus negat, hunc se librum in Vaticana Bibliotheca aut ejus catalogo reperire potuisse, sed Salmasius quoque ad Solinum testatur, se evolvisse Harpocratationis Lexicon, περὶ φυσικῶν δυνάμεων, & latinus Kuranidum interpres, de quo lib. 1. cap. 9. dicere me meministi, testatur, se librum Physicalium virtutum collegisse ex Cæseris Regis Persarum experimentis & ex libro Harpocratationis Alexandrini ad propriam filiam. Fuit & Harpocras sive Harpocratationi iatraliptes Egyptius ex præfectura Memphitica, cui civitatem Romanam à Trajano impetravit Plinius X. 4. & 5. Epist. Sed ut ad Rhetores hujus nominis revertar, Suidæ memoratur *Cajus Harpocratio Sophista*, qui præter alia scripserat περὶ τῶν Ἀνιστῶν ἡμετέων, περὶ τῶν ἱππεύων καὶ λυσίων λόγων. Tum *Ælius Harpocratio* itidem Sophista, qui scripserat περὶ τῶν δοκίμων τοῖς ῥητορσιν ἀγνοοῦσθαι, περὶ δέσσης λόγων ἱππεύων, περὶ τέχνης ῥητορικῆς, περὶ ἰδίων. Præterea περὶ ἑκατημῶσθαι τὴν ἡσδόντι ἰσορίαν & περὶ τῶν περὶ Ζενοφῶντι πᾶξεων. Hic ut videtur Harpocratio laudatur in commentariis Græcis ad Hermogenem pag. 216. & 367. Meminit etiam Suidas Harpocratationis Argivi, Platonici Philosophi, qui Cæsaris convictor scri-

scripserat commentarios in Platonem libris XXIV. & Lexicon Platonium sive λέξεις Πλάτωνος, supra etiam mihi memoratas libris duobus. Hujus Platonici una cum Plotino, Amelio & Boëtho meminit Æneas Gazaus in Theophrasto suo pag. 16. & Stobæus apud Photium & in Eclogis Physicis : neque audiendus Barthius, cui in notis ad Æneam p. 97. hic Harpocraton idem est cum Veri Imperatoris præceptore. Omitto alios hoc nomine, Valesio & Maussaco observatos, ut Harpocratonem Naucraticem, Episcopum Ægyptium, qui interfuit Concilio primo Nicæno. Harpocratonem Episcopum in Bubasto Ægypti, cujus mentio in breviario Meletii apud Athanasium Apologia secunda T. 1. pag. 789. Harpocratem Ægyptium, Ammonii Hermæ discipulum, de quo ex Damascio Suidas. Harpocratem Claudii Imperatoris libertum, Sueton. Cap. 28. &c.

XIV.

ELENCHUS VETERUM
SCRIPTORUM,

Qui à Valerio Harpocrate laudantur,
illustrantur, vel notantur.

Ex editione Nicolai Blancardi.

ACHÆUS ἐν Ἀδράσῳ, voce δὲ γὰρ.

ACUSILAUS ἐν Τελίῃ, v. Ὀμηρί-
δαι.

ÆSCHINES v. γοργύεα. Δράκων.
δρομοκλήρυκας. Χίλων.

ἐν τῷ κτ' Τιμάρχῳ, v. ἀγένης.
ἀδύνατοι. ἀμοργός. Ἀνδοκίδης.
Ἑρμῆς. Αὐτοκλείδης. δημόσιος.
Δισσώτης. , & Δισυλήφιδης.
δοκίμας θύς. ἐπαγγελία, &
ἐπακτοκλήης. Ἰμενός τε

ὅπλα. Θέρσανδρος. καθάρσιον.
Κηδωνίδης. Κελυπτεῖς. ληξιαρ-
χικὸν γραμματέων. Ἐξαλο-
φείν, οὐκ ἔστι. ὀπινόμος ἐστὶν &c.
πρεφείας. πρεσβυτέρων. Φι-
μοί.

ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἀρχαίας βίβας δόπο-
λογία, sive αὐτῇ τῆς δόποδόσεως.
ἐν ἀντίθεσι. δὲ γὰρ. βάναλης.
ἐκκλητῶν. ἐν τῇ οἰᾷ. Ἐπικρά-
της. Θερμάν. Θρόνιον. ἱεστηρία.

E e e e 3

Κε-

Κέρων. Κτησιφῶν. Λοιδίας.
Νιμέα χαράδρα. Νίκαια ὀλο-
χόινες. οὐκὰ ζεύγη. οὐα ξέ-
νες δε. παλίμβολον. πείπο-
λθ. περβολας. περσασία.
περσρόπαιον. στρατία ἐν τῷς
ἐπώνυμοις. Στρέψα.

ἐν τῷ κτ' Κτησιφῶνθ, v. Ἀζη-
ρία, & ἀζήτηθ. Ἀλόνηθ.
ἀναγνῆ. Ἀναγυρασιθ. Ἀνα-
φλυσιθ. ἀντήραφους. ἀτίμη-
θ. ἀγών. αὐλία. ἀφοσιῶ. Γά-
νθ. Ἀλαμεμετετημένη ἡμέρα.
ἐξάγνιθ, & ἐξαρτάσασθ.
ὑπλάχων. Ἰησιάτης. Εργίσκη.
Ἑρμῆ. Ερυσάτην. Ἰηλοτυπῶν. &
ἡγεμονία δικαστηρίων. Θεομοδί-
τη. Θεωρεκά. Θύσιον. Ἰσθμὺ ψή-
φοι. Κῆπθ. Κηφισόδοθ.
Κιρράϊον. πεδίον. Κοτυλαίον ὄρος.
Κραυαλλίδαθ. Κράβυλθ. Κτησι-
φῶν Μαργίτης. μεσεγγύημα. ὁ-
μηνεύοντες. ὠδραγγελία. ὠδρα-
γαλλοιθ. Πήληξ. περσεδροί.
Πρόνοια. περσρόπαιον. περπῆ-
νες. Ταμύναθ. τριτήρ. Φρυγῶν-
δας.

ÆSCHINES SARDIANUS ἐν
ἰάμβοις, voce Κέρων.

ÆSCHINES SOCRATICUS ἐν

Ἀξίοχα, voce Ἀξίοχθ.

Ἀλεγομένηθ. Ὀπτηραφομένηθ.
Ἀσπασία, v. Ἀσπασία.

ÆSCHYLUS v. Θεοίνιον.

Ἀργείοις, voce χλῆδθ.

Ἑλλάδιω, voce μαλακίζομεν.

ἐν Εὐμάρειν, voce Εὐμάρειδες. Θε-
μιστευεν.

ἐν Κερκύωνι, voce ὄρον.

ἐν Μυρμιδόσι, voce περπεπικό-
τες.

ἐν Μύσταις, voce Ὀργεῶνας.

ALCÆUS voce πτωφωμεθ.

ἐν τῇ κομοδοτεργαδία, voce
ἀδδὴ Φάγες τετρητες.

ἐν πεντηκοστῇ οὐδόθ, voce σταθι-
καί.

ALCMAN ἐν πρώτῃ, voce θειρά-
πναι.

ALEXIS voce συνώπη.

AMNONIUS ἐν τῷ περὶ βασιμῶν
καὶ θυσιῶν, voce ἀμαζόντων.
εἰχάρα.

ἐν πρώτῃ περὶ βασιμῶν, v. θό-
λθ.

AMPHITEUS δαίτηρ περὶ Ἡερ-
κλέας, v. Σαβοί.

ANACREON v. ἑρμας.

ANAXIMENES voce Ἀρχιδάμης
πόλεμθ. Εὐθίας.

ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν, v. ἀμφι-
τυνες.

ἐν Φιλιππικῶν, v. Μύρταιων. ὁ κά-
τωθεν νόμθ.

ἐν πρώτῃ Φιλιππικῶν, v. πῆ-
ταιρθ.

ἐν πρώτῃ Φιλιππικῶν, v. Ἀλό-
νησθ.

ἐν ἐδόμῳ τῇ περὶ Φίλιππον, v.
Μάστιαθ.

ἐν οὐδόθ Φιλιππικῶν, v. Καβό-
λη.

ἐν τῇ δαίτῃ τῇ περὶ Ἀλέξανδρον,
v. Ἀλκίμαχθ.

ANDOCIDES v. ἀνωρθίαζον.

ἐν

ἐν τῷ περὶ τῶν μυσηρίων, V. Ἀνδο-
κίδης Ἑρμῆς. ὁπισκοῦσα. ἑται-
ρηία. Θημακεύς. λογισαὶ καὶ
λογιστήρια.

ἐν τῷ περὶ τῆς αἰδέας, V. ὀρῶν-
δών.

ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, V. Ἑλληνοπα-
μίας. νεώρια Ἑνεώστικοι. Πηγαί.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου, V. ἐμπο-
δών. εὐανδρία.

ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως, V. ζητητής.

ANDRON ἐν ὀρχῳ τῶν συγγενῶν,
V. Φορβάντιον.

ANDROTION, V. ξενικὸν ἐν Κο-
ρυθῷ.

ἐν τῇ Ἀττίδι, V. Διελψήφιδις.
συγγραφεὺς.

ἐν πρώτῃ Ἀττίδι, V. Παναθή-
ναια.

ἐν τῇ δευτέρᾳ, V. Δοποδοντι. Ἰπ-
παρχῷ.

ἐν τῇ τρίτῃ Ἀττίδι, V. δέκα καὶ
δεκαδύχῳ. Μόλπις. Ὀφρυ-
νέιον.

ἐν πέμπτῃ Ἀττίδι, V. Ἀγνί-
ας. Κηφισίδου.

ἐν ἑκτῇ Ἀττίδι, V. ἱερὰ τελέ-
ρης. Νεώη.

ἐν δωδεκάτῃ Ἀττίδι, V. Ἀμφίπο-
λις.

ANDROTION, aut PHILIPPUS,
ἐν τῷ Γεωργικῷ, V. Σαφυλοβο-
λεῖον.

ANTICLIDES V. Καλαύρεια.
ἐν πῖς ἐξηγητικαῖς, V. ὁ ξυθύμια.

παλαμναῖα. παρκαπια.

ANTIMACHUS V. Ἀδραστίας.
Ὀργεῖνας.

ANTIPHANES ὁ νεώτερος ἐν τῷ
περὶ τῶν ἑταίρων, V. Ἀντίφρα-
Νάνιον.

ἐν Εὐθυδικῷ, V. ξενιτοδωμάτων.

ἐν Εὐαλοῖα, V. ξυσις.

ANTIPHON V. ἀδία. ἀδίασα-
τον. αἰεσιῶ. ἀκαρῶ. ἀναγνωστ-
κῆρι. ἀχαριστῶ. βασιανός.
δυσανί. ἐν Βραχύν.

ἐν τῷ περὶ ἀληθείας, V. ἀγῆ.

ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ, V. αὐδῆ-
τῷ, ἀναπαδιζόμενα. ἀνιστῶ.
ἀσπῆα. , & ἀπαθῆ. δεήσις.

Διάδωξις. ἐμδο. ἐπαλλαξίς.
ὁ ρυγνῆται.

ἐν ἀληθείας δευτέρῳ, V. ἀγνεύετε
τὴν πόλιν. αἰεσιῶ. χρυπάνιον.

δενῶ. Διάσταξις. περὶ Φορβάντιος.
Φορβανός.

ἐν τῷ περὶ τῶν Σαμμοθεακῶν Φόρος,
V. αἰ. Δοποδιδόμενοι. Δοποτάξις.

ἐκλογίς. συντελῆς.

ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας, V. ἀδελφῆ-
τῷ. ἀναδίστῶ. αὐλιζόμενοι.

βαλῆς. Διάδωξις. ἐνηνιωπά.
Μακροκέφαλοι. Σκιαπόδες.

ὑπὸ γῆν οἰκῶντες. Φηλάματα.
ἐν τῷ, καὶ Φιλίνα, V. ἀκροάσασθαι.

Δοπολαχύν. Διάληξις. Σῆπες ἑ
θηπικόν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γρα-
φῇ Δοπολογία, V. Ἀλκιβιάδης.

Δοποτιχία. δεκαδύτις, κελ-
οντις. σκαφίον. συνηγοροί.

ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντι-
γραφῇ, V. Ἀνδρῶν.

ὑπὲρ τῆς οἰς τὴν ἐλευθερίαν παῖδα,
V. ἀξιοῦ. πρὸς

περὶ τῶν Ἀθηναίων Φόρος, v. Ἀμφί-
πολις.

ἐν τῷ περὶ τῶν Λυδίων Φόρος, v.
ἀπεικέν. αἴτια. δι' ἐνιαυτῶ.
ἐπαγγελία. ἐπίσκοπος. πρε-
φόρος. σωήτοροι. τεμβωνιδό-
μοι.

καὶ Λαλατῶν, v. ἀπίστην. Γαλη-
ψός. ἐπίσκοπος. Οἰσύμη.

ἐν τῷ περὶ Νικακλέα, περὶ ὁρων,
v. ἀργυροκοπῶν. ἀλφ. μέση
τείχεος. Ἐρμῆ. εὐθύροον. Κερ-
μακός. λεχαί. τῶν ἑσθῶν. περ-
ταυρίας. Σπφανηφόρος. Ἰπέρ-
βολος.

ἐν τῇ περὶ φίλιππων ἀπολογία, v.
δημοτολόγῳ. alibi ἐν φίλιπ-
πικῷ, v. εὐφρόνησιν.

ἐν τῇ περὶ τὴν Καλλίαν ἐνδείξιν
ἀπολογία, v. ἀλφ. εἰς.
μας. ἡμέρη. μοιροδικῶν.

ἐν τῷ περὶ τῆς μετὰ ἀσείας, v.
ἀλφ. ἡσυχῶν. ἐμποδῶν. ἐπεσκη-
ψαῖ. Ἡεπωρία. γαστρίτης. τε-
τρακόσιοι.

ἐν τῷ περὶ παύων, v. εὐφρόνησιν.
Πυριλάμπης.

πολεπικῷ, v. εὐσύμβολος. ἡμα-
λιασμός.

ἐπὶ τῇ περὶ Καλλιστράτη, v. ὅπ-
οι ποιητῶν δεξ.

ἐπὶ τῇ περὶ Τιμοκράτη, v. σπαρ-
ταλός.

ἐν τῷ καὶ περὶ πρηνείας, v. ῥη-
τικῇ γράφῃ.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἡρώδης Φόρος, v.
v. διττόνως. Φρεῖδος.

ἐν τῷ περὶ τῆς χορδῆς, v. διδασ-
καλός. Διπρόλια.

APOLLODORUS v. χρέος.

ἐν τοῖς περὶ θεῶν, v. αὐτοχθόνος.
κύριος. μέση καὶ μεταγωγός.
πανδημῶ. Ἀφροδίτη.

ἐν ἑκτῇ περὶ θεῶν, v. ἀσπαρ-
πῶς.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀθήνης ἐπιμῶν, v.
Νάννιον. φανερῶς.

APOLLONIUS NICENUS, v.
Ἰων.

APOLLONIUS ACHARNEN-
SIS, v. Χαλκῶν.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἐστῶν, v. πέλανος,
Πυανόψια.

APOLLOPHANES ἐν ἰφίγ-
ροπῇ, v. ἀδελφίσει.

ARATUS v. Ἀρκτῶν.

ARCHEMACHUS ἐν τρίτῃ ἐν-
δοικῶν, v. Κοτύλαιον ἔρως.

ἐν τετάρτῃ τῆς ἐνδοικῶν, v. Ἀλ-
νῆσος.

ARCHILOCHUS v. Στρώμη.

Τριμέτροις, v. παλινσπον.

ARCHIPPUS ἐν τοῖς ἰχθύσι, v.
παλινσπον.

ὄνω, v. ππῆον.

ARIGNOTE v. εὐσῶ.

ἐν τῷ περὶ πλετῶν, v. νεκρῶν.

ARISTARCHUS v. δερμῆς. δι-
κωδόνιστος, ὀξυθυμία.

ARISTIDES ἐν τῇ ἑκτῇ Μιλησια-
κῶν, v. δερμῆς.

ARISTODEMUS ELIENSIS v.
Ἐλλανόδικα.

ARI-

ARISTOGITON κτ̄ Τιμάρχου, v.

Αυτοκλάδης, Θέροανδρ̄.

ARISTOMENES COMICUS v,

μετρίκιον.

ἐν Γόμοι, v. Φορέτης.

ARISTOPHANES COMICUS v.

ἄτ̄α. Κέοι, καλίστης, κίναδ̄.

κράσις, Πόρι.

Ἀμφιασώ, v. λαμπρεῖς, ῥόπ̄ρον.

Ἀχαρνέσι, v. Ἀσπασία, λάρ-
κ̄.

Βαθυλωνίος, v. Πηλιάτης, σπότηρ.

ἐν Βατράχοις, v. γωνιασμός, οἰ-
κά ζευγ̄η.

Γεωργοῖς, v. κωδία, Σηράγγιον.

ἐν Γῆρα, v. σκαφίον, τῆτες.

Γηρυτιάδῃ, v. βωμολοχεύεσθ̄, ἐρ-
μας, Ναῖς.

Δακτυλῶν, v. Ἀλίπεδον, Πῆ-
πεμπτον, Πῆτες καὶ Πῆτκον.
κνγκλῖς, Ναυπηδία.

Δαναΐσιν, v. ἐχίν̄.

ἐν Εἰρήνῃ, v. γυλί, χρυσίς.

Ἡρώσιν, v. πνελῖδα.

Θεομοφοραζέσας, v. ἀμφι-
δέα, βελεία, Γωνικός, Φασκώ-
λιον.

ἐν ταῖς δότιραις Θεομοφοραζέ-
σας, voce Πύλαρ.

Ἰπποῦσιν, v. ἐλεοκόπων, ῥόθιον.

ἐν Κωκάλῳ, v. πώμικλα.

Λημνίαις, v. ἀρκτύσσι, μέπυλος.

Λυσιστρατή, voce ἀμοργός, δεκ-
τύσσι, Κωλίας.

ἐν Νεφέλαις, v. ἐπαυρόμεν̄.
ἐπαυράδ̄, ξυσίς, Φελία, χρῆ-
σαι.

Ὀλκασιν, v. Πήγνυος.

ἐν Ὀρνισι, v. ἀγυῖς, αἶπ̄ς, τα-

βέα, σπερμολογ̄, χειρίδων.

Πελαργοῖς, v. οἰκίσκω.

ἐν Πλάτῳ, v. καπεχίσματα

Ναῖς, ξενικόν ἐν Κορίνθῳ.

ἐν Σκηναῖς καταλαμβάνεσας, v.

δημαρχ̄.

ἐν Σφῆξι, v. ἀγυῖς.

Ταυρητισαῖς, v. δολαχεῖς, π̄-
πασίς.

Τελμισεύειν, v. σιπύα.

ἐν Τελφάλην, v. ἀγ̄ μίσσιν τ̄-
χης.

ARISTOPHANES GRAMMA-
TICUS v. ἔργα ἑών, σπουδαῖα.

ARISTOTELES v. Ἀπόλλων Πα-
τὴρ, ἐμβεβλημένα, Πημελητής.
ἐμπασίς, καὶ ῥ̄ δ̄ς.

ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, v. ἀγο-

ρανόμοι, ἀδύναμι, ἀντιγρα-

φάς, δόποδέκται, δόπρασσίς.

ἀσύνομ̄, βυλά, σεις, γραμ-

ματάς, δακτύλα, δέκαζων.

δημαρχ̄, ἀιτητή, ἀλαρι-

τηνίδη ἡμέρα, δωροξενία, ἐς

ἐμφασίαν κατασασιν, Ἐληνο-

ταμία, Πῆ Δελφινίω, Πῆμε-

λητής ἡ μυσηρίων, Πῆ Παλ-

λαδίω, Πῆς ἀτῆς, ἐυθύναι, ἐχ-

κ̄, Θεομοδέτη Πῆτες καὶ Πῆ-

τκόν, ἱππαρχ̄, δ̄ς ἱππας.

κτ̄ δήμ̄ς, δικασάς, κύβας, δ̄ς

κυρία ἐκκλησία λῆθ̄, λογι-

σαι, καὶ λογιστῆα, μετρονό-

μοι, ναυκεσελκα, οἱ νόμ̄.

δ̄ς, πάρεδρ̄, π̄ δ̄ς αἰσῖς.

Ffff.

ππ

πεντακισιομέδμνοι. ὠτίπολος.
πολέμαρχος. πρεσβροί. πρυ-
πανίας, πολλήτης, καὶ πολλή-
ρων. σίτης, & σποφύλακας.
τραγία, ἐν, τῆς ἐπανύμοις. τρα-
πηλοί. περμία. πετραχόσιοι. πε-
τρυπήμιοι. τραττός. φύλαρ-
χος.
ἐν τῇ κενῇ Ἀρκαδίων πολιτεία, V.
μυρτοί ἐν μεγάλῃ πόλει.
ἐν Ἠλείων πολιτεία, V. ἔλλα-
δικαι.
ἐν τῇ κενῇ Θερπιδίων πολιτεία.
V. πετραρχία.
ἐν τῇ Κυβενίων πολιτεία. V. Κύβητι.
ἐν τῇ Κυπρίων πολιτεία, V. ἀνακ-
τις καὶ ἀναστα.
ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτεία,
VOCE μύρων.
ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτεία, VO-
CE Μασσαλία.
ἐν τῇ Οἰωνίων πολιτεία, V. ἄμ-
φισα.
ἐν τῇ Πελληνίων πολιτεία, V. μα-
τηρες.
ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, V: διδάσ-
καλος.
ἐν τοῖς Δικαιώμασι, V. Δριμός.
ἐν πινε τὸ πρὸς Φίλιππον Ὀπί-
λων, V. ὅτι ξένος &c.
ἐν ὁ γὰρ ζῶων ἰσορίας, V. κοβα-
λεία.
ἐν ἐκνήτῃ πρὸς ζῶων ἰσορίας, V.
ἐβδομοδορμία.
ἐν τῷ Παροισμῶν, V. δεχὴ ἄνδρα
δίκνυσαι.

ARISTOTELES CHALCIDEN-
SIS ἐν τῷ πρὸς Εὐβοίας, V. Ἀρ-
γυρα.
ARISTOXENUS ἐν τῷ πρὸς τῇ τε-
τραγυῆς ὀρχήσεως, V. κερδακισ-
μός.
ἐν τῇς Πραξιδαμαρτέως, V. Με-
σαῖος.
ARTEMIDORUS, V. Γάνος.
ARTEMON ἐν τῷ πρὸς Ζαγρε-
φῶν, Πολύγνωτος.
ASCLEPIADES Τετραγυδμήνιος, V.
Μεγαλίπασον.
ἐν περὶ τῷ Τετραγυδμήνι, V. Δο-
σαύλης.
ATHENÆUS V. Ναις.
CÆCILIUS V. ἐξήλης.
CANTARUS, vel PLATO, Συμ-
μαχία, V. ὁρνήδης.
CALLIMACHUS V. ἐν ἐπίσημ-
μα &c. Ἰων. Μαργίτης.
ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. V. ἄκρ.
ἐν τῷ πρὸς ἀγώνων, V. ἄκρ.
CALLISTHENES V. ἀναγκάων.
ἐν τῷ πρὸς Ἑλληνικῶν, V. Σφο-
δρίας.
CALLISTRATUS V. ἀπλῆς.
CALLISTRATUS, aut MENE-
CLES, ἐν τῷ πρὸς Ἀθηναίων, V. ἐκα-
τήμπεδον. Ἑρμαι. Κεραμεικός.
CALLIXENUS ἐν περὶ τῷ πρὸς Ἀ-
λεξανδρείας, V. ἐγγυθῆκη.
CARCINUS TRAGICUS V. καρ-
κίνος.
CLEANTHES ἐν τῷ πρὸς Θεῶν,
V. Λόχα.

CLI-

CLIDEMUS ἐν πρώτῃ Ἀτθίδῃ, V.
Μελανίπιδον.

ἐν τρίτῃ Πρωτογονίας, V. Πινυλ.
CLITARCHUS ἐν τῇ πέμπτῃ, V.
ὁμηροῦντας.

CLITARCHUS GLOSSOGRA-
PHUS, V. Πηβλήτας.

CRATERUS ἐν τῇ ᾧ ψηφισμάτων
συναγωγῇ, V. ὁ π. Διμαρτυνῶν
Δημοσθένους &c.

ἐν τῷ πρῶτῳ ᾧ ψηφισμάτων, V.
Ναυποδικαί.

ἐν τῇ ἐνάτῃ ψηφισμάτων, V.
Ἀνδρῶν. Νυμφαίων.

CRATES V. ποσειδωνία.

Θηραίος, V. παρσία.

CRATINUS. V. αἰγυῖας. Κισθῆνη.

ἐν Ἀρχιλόχοις, V. ἰδυφάλλει.

ἐν Δρακοντίῳ, V. πρὸς ὁδὸς.

Θεσπταίος, V. ἀρκυαρός.

ἐν Τροφῶνι, V. ὑπὸ δέρας εὐρύς.

παρεῖται ὁ Φίς.

ἐν τοῖς Ψηφισμασιν, V. δρεκτεῦσθ.

ἐν Ὄρει, V. ξυσίς. ρυπῆ. Φελία.

CRITIAS ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πο-

λιτείᾳ, V. Λυκιεργίς.

CROBULUS COMICUS, V. ὁ π.

χλίας &c.

CTESIAS ἐν Ὠρίστῳ Ἀσίας, V.

Συρίαποδες.

ἐν τῇ τρίτῃ, V. ὑποκύδης.

DAIMACHUS PLATÆENSIS

ἐν δέκτῳ πρὸς Ἰνδικῆς, V. ἐγγυ-

θῆκη.

DEMETRIUS, V. ἄχθ.

DEMETRIUS MAGNES, V. λυ-

κῆ ἀκτῆ.

ἐν τοῖς πρὸς ὁμωνύμοις ποιητῇ, V.
ἰσαῖ.

ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι, V. Με-
θώνη.

DEMETRIUS PHALERÆUS ἐν
τοῖς πρὸς τὴν ἐν Ἀθήνῃ νομοθε-
σίαν, V. Ἐρκείῳ Ζάδῃ. πρὸς ἄστα-
ζις.

ἐν τρίτῳ νομοθεσίας, V. σφαφη-
φόροι.

DEMETRIUS SCEPSIUS, V. Ἀ-
δράστειαν. Ἰων.

ἐν δέκτῳ Διακόσμου, V. Θυρρυ-
νίδα.

DEMOCHARES ἐν τοῖς Διαλόχοις,
V. ἰσχυρῶν.

DEMÓN ἐν ποταμοῦ τῇ πρὸς Πα-
ροιμιῶν, V. Μουσῶν Διαν.

ἐν τῷ πρὸς Θυσίων, V. ποσειδωνία.

DEMOSTHENES, V. Ἀγαθα-
ρχῷ. αἰολογία. ἀμφισβητεῖν, καὶ
πρὸς καταβάλλειν. Ἀρτιμυσία Διο-

ρχῷ. Ἀλβελίς. ἐμμηνοὶ δίκαι.

ἐπαυρομένη. ἐπὶ πρὸς Κό-

λωνίτας. Μαργίτης. πρὸς ἐμμηνοί.

Πηιδάρι. χαρῆς κωμα.

ἐν τοῖς Φιλιππησίς, V. ἀγνώμο-

τως. ἀναβάλλει. ἀνεχάσσει. Ἀν-

τρέωνες. δόγμασθαι. δόπος ροφῆν.

Ἀρμιβας. Δεχάσις. ἀπμῷ.

ἄττα. Βαρεθρον. Βοηδρῶμα.

δημοσινῷ. διοικεῖν. Δρογγίον.

δυσωπῆμα. ἐκπολεμῶσθ.

Ἐρυθραῖοι. ἐφορῶν. ἡλικία.

Ἡραίων τῆχῷ. πρὸς δακρυμῶς.

Μεθώνη. μελίση. Μενέλαος. με-

πύκιον. μῶρων. ξενικῶν ἐν Κόρ-

τικῶν.

θω. ὁ λιγυρήσας. Παγασαί. Παν-
 αθήνησα. Πανδοσία. πάρα-
 λθ. ὡς κρέσσον. πείζω. πεί-
 ρθ. πεί. τ' ἐν Δελφοῖς σκιάς.
 πείσοθ. πείσοι. πείστω. πινά-
 κια. πολιτεία. Πολύστρατθ.
 πορβαλλομένη. πορβολοί. πορ-
 πύλαια πύλα. πρυτανεύοντα.
 Πύλαι. δεσ. ραΐσας. Σήγειον.
 Σικιάθθ. σπατηγὸν. σύνταξις.
 πτεροχία. τρεῖς χωρεῖς οἰκάντες.
 ὑπαρχίν. Φύλαρχθ.
 Φιλιππικῶν. V. Ἡγήσιππθ. Θεω-
 ρικά.
 ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν, V. δόπο-
 ζολῆς. Θεωρικά. ἱέραξ.
 ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν, V. πρυ-
 τανεύοντα.
 ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν, V. ἱερεῖ
 τελέρης. Ἰππαρχθ.
 ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν, V. σαρ-
 δαξάμηνθ. ἑπικηρυκία. ἐχί-
 ρθ.
 ἐν ἑκτῷ Φιλιππικῶν, V. Ἀλέξαν-
 δρθ. δεκαδαρχία.
 ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, V. Ἀλέ-
 ξανδρθ. Βύχεται. Ἐλάττα. σύμ-
 βολα.
 ἐν ὀγδῷ Φιλιππικῶν, V. εἰσφρή-
 σθ. Καβύλη. καπέγυντα. πολοῖα.
 κληρῆχοι. Μάστρα.
 ἐν ἑννάτῳ Φιλιππικῶν, V. ἀπι-
 σθ. ἔθνθ. Εὐφραῖθ. κα-
 παβολή. Δόκας. μαλακί-
 ζθ.
 ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν, V. καθή-
 κοντα.

ἐν τῷ πρὸς συντάξεως, V. Κύνιοι.
 ὁπισθόδομος. ὄργας. παρ-
 σία.
 ἐν τῷ πρὸς τ' συμμορέων, V.
 κληρῆχοι. κωνωνικῶν. ὅτι ἐξα-
 κισθία δεσ. συμμορέα. τμή-
 μα.
 πρὸς τ' Ῥοδίων ἐλδοθερίας, V.
 Ἀρτιμισία. Κυπαθίμης.
 ἐν τῷ ὑπὲρ τ' Μεγαλοπολιτῶν,
 V. Τεμακαρανον.
 ἐν τῷ πρὸς τ' πρὸς Ἀλέξανδρον
 συνθηκῶν, V. πορβολάς.
 ἐν τῇ πρὸς τ' ἱανθ' καθόδου Ὀπτι-
 λῆ, V. Καλαύρδα.
 ἐν τῇ πρὸς τ' Λυκαργαπαίδων Ὀπτι-
 σολῇ, V. ἐρανίζοντες. Φθόνη.
 πορομίους δημηγορεῶν, V. δε-
 χθ' ἄνδρα δάκρυσι. ὁρῶδεν.
 ἐν τῷ Ὀπτιλῇ, V. Λιγυδαί. Κε-
 κροπίς.
 ἐν τῷ πρὸς ὡς πρὸς Βεβίας, quae
 eadem à nostro appellatur
 κατ' Αἰγίνης. voce ἀλαβασ-
 θηκαι. Ἀλίας. Ἀλέξανδρθ.
 δόποζολῆς. ἀσαβμητισθ. α-
 συνθετωπῶν. ἅπτα. αἰτήθοντες.
 δικωδώνισε. Δρυμός. ἐξωμο-
 σία. ἐπαγγελία. Ὀπτικηρυχε-
 ναι. Ἐπικράτης. ἱσαθῶν. Ἡ-
 δύλθον. Ἡρακλῆα. Διασθ. Δό-
 λθ. Ἰερώνυμθ. Ἰσα Βαίων
 Πυθακλῆ. Ἰξανδρθ. Κοροῖα.
 Κησιφῶν. Κυρηβίαν. μύρμιον
 μεγάλη πόλις. Νεώη. ὅτι ξένος
 δεσ. ὡς ἀγγελία. πορβαλλο-
 μένης. πορβόλμα. πορπύ-
 λαια

λαία ταῦτε, τῶμαλα, σιφαι-
νῶν τῆς νενικηκότας, σύγκλη-
τῶ ἐκκλησίᾳ, Τελφάουσιον.
Φρύων.

ἐν τῷ ὑπὲρ Κησιφῶντῶ, vul-
go inscripta πρὸς τὸ σιφάνη.
ἰν Ἀγνῆς. ἄκρητος, ἀλαςωρ.
Ἀμφισα, ἀναφορᾶ, Ἀνεμόι-
τας, ἀντίθισις, ἀπόρρητι, ἀπο-
σελῆς. Ἀρμοςῶ. Ἀρμύζιον.
Ἄττις, βασικανή, γέρρα, γεμ-
ματός, Δορίσκος, ἐκδεξάμε-
νος, ἐκμαρτυρία, Ἐλάτεια, Ἐμ-
πῶσα, ἐνθρυπία, ἐπαίρομενος.
Ἐπιπύχισμα, Ἐπιχάρης, Εὐ-
βυλος, Εὐδικος, Εὐθύθεος, εὐδοί-
α, εὐλοχερασία, ἡγεμὼν, συμμο-
είας, Ἡγήμων, ἡρωτηλασμέ-
νοι, Θεμίσων, Θεογύτων, Θεο-
κρίνης, Θεοῦιν, ἱερομνήμονες,
Ἰππάρχος, Κερκίδας, Κενεας, κί-
ναδος, Κυρσίλον, λαρυγγίειν,
λαΐκη, λαΐκτης, λιχνοφόρος,
λογισαί, καὶ λογισήμια, λόγυ-
τιχῶν, Μανχία, Μυρταίνον, Μυρ-
τις, Μυσῶν λέκων, νεβερίων, νη-
λαπτε, Νεῶν, οἰκίσκω, ονομαζών,
ἐκ τῆς δεξ, παρῆναι ὁ Φεις, πα-
ράσμιος, ρήτωρ, παρελθόν, Πα-
ράρτος, Περίλλος, πομπείας
καὶ πομπύειν, Πορθμός, ποσ-
βαλλομένης, ποσπεπαικός, Πύ-
λας, δεξ, Σαδοί, Σιμός, Σί-
μιλῶ, Σινώπη, σπερμολόγος,
σπρίπς, συνταλῆς, τῆν Φωμῶ,
τραγικός, πύκνη, Φιλαμμων,
Φραειῶ.

ἐν τῇ πρὸς τὴν ἀπλῶν, quae vul-

go inscribitur, πρὸς Λεπί-
νην, V. δεκατῶν, Διόξ, Θε-
δοσίαν, λυσίμαχῶ.

ἐν τῷ καὶ Μειδίῳ, V. ἀγνῆς, ἀντίθε-
τις, Ἀργυρεᾶ, ἀσπράβη, ἀπύμη,
αγών καὶ πρῆτος, βιαιών, βοά-
νης, γραφεύς, Διπτητῶ ἐκλά-
ζει, ὅτι κόρης, ὅτι μελητήρ
τῶ μυστηρίων, ἐσιατῶρ, Εὐαίω,
Γεμῆ, καὶ ὅπλα, καταχρησ-
τονία, κύμβιον, Πανδανίς, πῶρ-
σκήνια, πεπικτός, ἡ δεξ, πληρω-
τής, ποσβαλλομένης, ρυτῆ, Τη-
ληφάνης, τιμημα.

ἐν τῷ καὶ Ἀνδρωτίωνῶ, V. ἀν-
λῶσα, δεξ, ἀντιγραφεύς, ἀπὸ
τῆς πρᾶγμα, ἀποστέλλειν,
δεκατῶν, ἀντιχειροτονία, ἐξ-
πύξω, ἐξορχησάμεν, ὅτι
ψηφίζων, ἱερομνήμων, Μελα-
νωπός, πομπείας καὶ πομπύ-
ειν, ποσδεδοί, φανερῶν, χερνύ-
βων, χρυσίς.

ἐν τῷ καὶ Ἀριστοκράτης, voce
Ἀθηνόδωρ, αἰδέσασθαι, Ἀλέ-
ξανδρῶ, Ἀλφειόθι, ἀλογί-
α, ἀνδροληψία, Ἀντισα, ἄχοντες,
ἀποκηρύχοντες, ἀπὸ μίσι, Ἀρ-
γυαί, διαμυστα, Δρύς, ἐθῶς,
ἐκ ποσσαγωγῆς, ἐν φρεσίν, ἐξ-
εγγύησις, Εξήκτες, ὅτι Δελ-
φῶν, ὅτι Παλλαδίῳ, Εὐμεί-
δης, ἐφῆπαι, ἐφορία, ἡ ἐν
ὁδῷ καθελῶν, ἱερομνῶν καθε-
λῶν, Κίβρηνα, Κεσσοβλήτης,
κῆς, κλῆσις, Κότος, Κελευτή,
νεθία, ὁδός, ὁ κατάθεν νόμος.

Η Ε Ε Ε Ε

ὅτι οἱ αἰόντες, &c. ὠρχήσθη-
 μεθ' ῥήτωρ. Πένεσσι. Σκηψίς.
 Σμικυδίων. Φάυλ. ὅ.
 ἐν τῷ κτ' Τιμοκράτης, v. ἀγορα-
 νομοί. Αἰγύρρι. Αἰνέας. ακι-
 νακῆς. αὐτονομ. Διχειροπο-
 νία. διεγγύζιν. ἐπώνυμοι. ἐπ-
 ρόφθαλμος. ζητήης. Ηἰών. ἱε-
 ρομηνία. κακώσεως. κτ' δῆμος
 δικασῆς. Κυρδοαργεῖς. Λύκειον.
 Μαύσωλος. Ναυκραχία. ὁ-
 σιον. ποδοκάκη. πρὸς ἡμέτερα.
 καὶ Ἀριστογένης, v. ἀναστάσις.
 ἀνδρῆς. ἀργαῖς. γνῶσις. ἐναί.
 ἐνδεῖς. Θεωρεῖς. κυκλῆς. με-
 τοίκιον. νεαλῆς. ὅμῃ, πλερωτής.
 Φαρμακός.
 ἐν τῷ καὶ Ἀριστογένης πρῶτος,
 v. ἀπερχομίσμος. βασιλῆος
 σοῦ. βαλεούσεως.
 ἐν τῷ κτ' Θεοκρίτης, v. ἀγραφή.
 ἐνδεκαζόντας. Θεοκρήνη.
 ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, v. Ἀλῶα.
 δόποτεφασμῶν. Ἀθῆναις
 γραμμασι. βρυπάδα. γεραία.
 γέρρα. δημοπόλητος. διεγγύ-
 ζιν. Ἰππάρχος. Κωλιάς. ὅτι
 Διμαρτάνη. &c. πωλῶσι. ἡ-
 θυρεῖς Ἑρμῆς.
 ἐν τῇ πρὸς Εὐδουλίδην ἐφέσει, v.
 Αἰμαχίοι. δόποτεφάζοντες. γα-
 μηλία. γληνητή. δόκιμας. &c.
 ἐξένιζε. ἐφελίς. ξενίζον. Πλω-
 θεὺς. Πόρος.
 καὶ ἀφῶβ, v. Διαιχερημῶν
 ἐκός. Λακονοίους. πηγμα.
 ἐν τῷ καὶ Ἀφῶβ πρῶτος, v.

Πηπερη. κηῖς. σῖτος. συμ-
 μορία.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀφῶβ τρίτος, v.
 ἐπαυρόμενος.
 ἐν τοῖς πρὸς Οἰήτωρ πρῶτος ἔξ-
 λης λόγοις, v. Οἰήτωρ.
 ἐν τῷ καὶ Οἰήτωρ, v. δαμα-
 γδῆς. πρὸς ἀσῶα.
 ἐν τῷ κτ' Οἰήτωρ δόλιος, v. δόπο-
 τιμῶν, &c.
 ἐν τῷ πρὸς Ζηνοθεμν, v. Λέμβος.
 χηῖς.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀπαύριον, v. Ὀφρύ-
 νεον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν
 φορμῶντος ὠρχήσθη, v. Πη-
 θετες ἰορτῆς ἐφελίς.
 ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτη ὠρχήσθη-
 Φῆ, v. διπλῶν. Μένδη. πη-
 κοσῆ, &c. σῖδας.
 ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμῶντος ὠρχ-
 ῆσθη, v. ἀναίνεσθαι. ἀφῶ,
 &c. πρὸς ἡμῶν νόμῳ. χη-
 γαι.
 ἐν τῷ κτ' Σπείραν, v. Ἀνακῆ.
 ἀπηγρῆ. ἐκμαρτυρία. ἐξ-
 πάριος. ὁπιδίεπς ἡδῆ. ἐπ-
 βελίαν. δόδα. καταβόδα.
 μαρτυρησάμεθ. μάλα. πρ-
 κληῖς. φαρμακός.
 ἐν τῷ κτ' Σπείραν πρῶτος, v. ἰσα
 βαίνων Πυδοκλῆ. κατεχυσμα-
 τῶ.
 ἐν τῇ πρὸς Πανταίνου ὠρχήσθη-
 Φῆ, v. Πηθεσύνη. Μαρι-
 νία. ὠρχήσθη, &c.
 ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξεπο-
 πῆ

πείθην ὡς γεραφῆ, V. αἰδέσα-
σθαι.
 • ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, πρὶ ᾧ ὄνομα-
 • τῷ, V. Ἀκαμαντὶς. Ἀπατῆ-
 ρια. Δελφίνιον. ἐραυίζοντες.
 ἐσταύρω. πινάκια. σσημασ-
 μέν. Φεσπρες. Χόας.
 ἐν τῷ πρὸς Σπαρτιάαν. V. ἐνδοκ-
 ασμένην. νεμέσια. ὄρῳ. σκη-
 ρην δεσ.
 ἐν τῷ πρὸς Θαίνικτον, V. ἀπὸ
 λουμένη. δότοφας. ρχαπα.
 Κρωεύς. Κνήρη. σημεία.
 ἐν τῷ πρὶ Ἀγνὸς κλήρη, V. ἐξε-
 πέρνιζον. ᾗτης καὶ ᾗτικόν.
 κλήρις. πρὸς περμπία. πρὸς κλη-
 ρίς.
 ἐν τῷ κατ' Εὐέργη καὶ Μησιβύ-
 λην, V. Ἀλκιμαχῶ. ἐκαλί-
 σθην. ἐξηγητής. ἐπινεγκῶν δό-
 ρη δεσ. Ερμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλί-
 δι, ἡτιμώην. κακοτυχίων. πρὸς
 τῇ δεσ.
 κατ' Ὀλυμπιοδῶρα, V. ἀνθυπώμο-
 ραν. ἐπεδίκασε. ὑπώμοσας.
 ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον, V. δάση-
 σάμδρον. ἐνεπίσκημα δεσ.
 ἐλκῶ. ἱπποδάμια. κακοτυ-
 χιών. λυκουργίας. Μαυμαντη-
 ριών.
 ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα πρὶ ᾧ
 ᾗτημαραχῆματῳ, V. δῶγ-
 μα. ᾗπάτης. ἐπὶ γόδοον. ἐφ'
 ἱερὸν. Μαρώνεια. πεντηκόντα-
 ρῳ. Περβόδια. Σπηρείσιον.
 Σπεύρη. τριμεραχῆμα.
 πρὶ ᾧ τεφάνη της τεμεραχίας,
 V. σύλας.

ἐν τῷ πρὸς Κάλυπτον, V. Ἀκ-
 λαμπρῆς.
 ἐν τῷ πρὸς Μικόστρατον, πρὶ τῶν
 Ἀρεθούσιων ἀνδραπόδων, V. δῶγ-
 γεραφῆ. ἐμβεβλημένα. Παμβω-
 πίδης. πρὶ τοῖχοι. ροδωνίχ.
 ἐν τῷ κατ' Κόνων, V. ἀπαγε-
 σάλας. αὐτολήκνυθοι. γεραφῆ.
 δίκη. ἰδίαν. ἰθὺφαλλοι. Λεωκο-
 ρειον. λίθῳ. Μελίτη. Πανακτός.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, πρὶ χα-
 ρεβλαδῆς, V. δάτοικοδομῆς.
 δάτομεις. τοῖ. χλιδῳ.
 ἐν τῷ κατ' Διονυσιοδῶρα, V. ἀμ-
 φεπρόσθην.
 ἐν τῷ κατ' Μεδόντα, V. δεκατίων.
 ἐν τῷ πρὸς Ζηρόσιον, V. ἰδίαν.
 πρὸς Κερίαν πρὶ ᾧ ἐνεπίσκημ-
 ματῳ, V. ἐνεπίσκημα δεσ.
DIDYMUS GRAMMATICUS
 V. δότο μετρωμάτων. ἐλδ' ἐ-
 ρῳ. Ζεύς. ἐνθουσία. ἐξενίξε.
 ᾗ. δῆτης ᾗηται. ἐπαθατο. ἐα-
 λοκρασία. ᾗτης. Θύσιον. Κραυ-
 αλλίδα. κύμβιον. λυκαργῆς.
 ματρυλεῖον. οκίσκω. ὁ κατωθε-
 νόμῳ. ὀξυθυμία. ὅσιον. Παλα-
 νίης. δεσ. πανδαισία. ᾗηται.
 πέλανθῳ. πρὶ ᾧ ἐν Δελ-
 φοῖς σκιάς. πρὶ τοῖχοι. ποδο-
 κάκη. Πολύστρατος. πρὸς ὁνία.
 πρὸς περμπία. πρὸς ασία. Πυθα-
 ρία. πολῶσι. πρὶ τῇ. τὰς ἐπ'
 ρης τραγῳδίας ἀγωνίστη. Φαρ-
 μακος.
 ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένη ὑπομνήμα-
 σι, V. γαμηλία.

ἐν τῷ ἰσάμ ὑπομνήμασι, V.
γαμῆλια.

ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Γαβριὴλ
λογον κτ' Δημάδου, V. ὀξύθυ-
μια.

ἐν βιβλίῳ περὶ τῶν δακτυλίων καὶ δε-
κατένων, V. δεκατένων.

ἐν ἐξομῶν τῶν δακτυλίων λέξεως,
V. δερμίδης.

ἐν ἐκδοτῇ οὐδὲν πραγματικῆς λέξεως,
V. ξηραλοφῆν.

DIEUCHIDAS V. Γερανία.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν, V.
αὐγῆς.

DIODORUS PERIEGETES, ἐν

τῷ περὶ δῆμων, V. ἔρημ. ἔροι-
άδα. ἔρχεται. ἔωσμοι. Θη-
μακεύς. Θοράξ. Θορικός. Θυμο-
πάδα. Ἰκαρεύς. Ἰπαιῶν. Κε-
ραλῆς. Κεραμείας. Κεφαλῆς.
Κητῆς. Κηφισεύς. Κολωνίτης.
Κεραυεύς. Λαμπρεύς. Λακκοί-
εύς. Λασιεύς. Ξυπταίονες. Οἰ-
θεν. οἶον. Παιανίης δεξ. Πηλῆς.
Τυρμίδας. Φηγαῖοι.

DINARCHUS V. Βαλῆα. γοργύς.
ἐκαλίστην.

καὶ Ἀγασικλῆς, V. Ἀγασικλῆς.
δόξαι. εὐανδρία. μετρετήτης.
σκαφηφόροι. alibi eadem
oratio, ἐν τῇ καὶ Ἀγασικλῆς
εἰσαγγελία, ut in δόπιταφῶν.

ἐν τῷ κτ' Θεοκλῆς, V. ἀγα-
φίς. Θεοκλῆς.

ἐν τῷ κτ' Πολιεύς, V. Ἀργεῖον.
δεχαιρεσιάζων. Καρύανδα. πα-
λιμβόλον.

κατὰ Πολιεύς δωροδοκίας, V.
δῶρον γραφή.

ἐν τῇ κατὰ Πολιεύς σκαφί-
φορβέντ. ἐνδοξίς, V. σκα-
φίφορβέντ. παλιναίρε-
τῶν.

ἐν τῇ κτ' Πολιεύς δοκιμασία, V.
ἐπακτοκλῆς.

ἐν τῇ κτ' Πολιεύς δόπιφάσι, V.
δῶραγγελία.

ἐν τῷ κτ' τῶν Πατροκλῆς πα-
δων ἐρατικῶν, V. ἀλογίς ἐρα-
νισαί. πληροῦς.

ἐν τῇ Διδοκασία Παλαρῆς, V.
Ἀλῶν.

ἐν τῇ κτ' Πυθῆς εἰσαγγελία, V.
ἀντιπληθέντας. ἀσφύτων. κα-
ταδεδόχ. καβαλῆς.

κτ' Πυθῆς, V. ἀρήφορῶν. βασι-
κῇ Διαδρομῇ. Ὀμιλητῆς ἐμ-
πορεύς. λαμπάδιον. Μητρώ-
νομοφύλακες. ὑπόλογον, χη-
σοχόειον. χύτροι.

κατὰ Πυθῆς ξένιας, V. δῶρον γρα-
φῆς.

κατὰ Κηφισκλῆς, V. ἀπῆχμα.
κατὰ φορμίσαι ἀσφύας, V. δόπι-
βάτης δεξ. μετρετήτων. ὑπο-
φῶν.

ἐν τῇ περὶ Ἀντιφάνη δόπιλογία
περὶ τῶν ἰπῶν, V. δόπιβάτης δεξ.
ὀχέιον.

ἐν τῷ περὶ τῶν Λυκέρων παῖδας,
V. δόπινομή.

κατὰ Λυκέρων, V. τρίτον ἡμί-
δεσμον.

ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιερᾶν, V. Δαυΐδ-
Φύζοντι.

ἐν τῷ κατὰ Προξένου ἐλαΐδος, V.
Δεγυρομένη. βασιλείας. μα-
τρυλίων. ορνιθίας. σκαραφια.

ἐν τῷ κατὰ Κλεμενδάνου, V. ἀ-
πιδύων.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθέους; V. μέ-
διον. μετρηνοί. τριτημό-
ριον. ὑποφωνα.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθέους ἐνδύει,
V. Βυλαία.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθέους ὑπαγγε-
λα, V. Διόμειρον. ἡμίανον.
κόμματι καὶ κυρήθια. λυτο-
φάει δει. σιτοφύλακις. π-
ποτημόριον.

ἐν τῷ κατὰ Πυθίου, V. Βυλαίουσις.

ἐν τῷ κατὰ Σπυριαν, V. γήπεδον.
δημοπλή δει. Ἐρχοαδιν. Παλ-
λινεύς. ὑποκινεύς.

ἐν τῷ κατὰ Σπυριαν, πρὶς ἔ' ὄχι-
τῷ, V. Παμινίς, δει.

ἐν τῷ κατὰ Ηδύλης, V. Διμαρ-
τηρία δει.

ἐν τῷ πρὶς τῆς ἱερᾶς Διόδικασίας,
V. Δουσαύλης.

ἐν τῷ ὑπὲρ Λιχίου συνηγορία
κατὰ Δυνίω, V. ἐμπαρτυρία.
αλμυλάει. πινάκιο. Φρυκτω-
ρῶν.

ἐν τῷ κατὰ Δυνίω ἐνδύει, V. πρὶς
Φρυκτωρῶν.

ἐν τῷ Κρακωνίδων Διόδικασία, V.
ἐξυλῆς. ἱεροφάντης.

ἐν Διμαρτυρία πρὶς ἔ' μὴ Πί-
δικον εἰναι τὴν Ἀριστοφάντου
Δινατίαν, V. Πίδικον δει.

ἐν τῷ κατὰ Μοχίαν, V. Ἐρκί-
Ζεὺς.

Τυρρηνικῶ, V. κέρκερ. Λιπά-
ρα. οἰκιστῶν. πρὶς τῇ Στρε-
φίτῃ κησῶν.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθέους, V. Κερ-
σοδάρ. κύκλοι.

ἐν τῷ πρὶς Λασικράτην, V. κερ-
σις.

ἐν τῷ πρὶς κατὰ Ἠγελόχου συνη-
γορία ὑπὲρ ὀπικλήν. κλη-
ξιαρχὸν ραμματῶν.

ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτην, V. λογι-
σθῆ δει.

ἐν τῷ κατὰ Θεοδότῃ, V. λυτοφά-
ει.

ἐν τῷ κατὰ Ἀμμοσθένους, V. μωπ-
νισαδῶν. μυλωθρος.

ἐν τῷ κατὰ Πασιδάκην, V. οἰκιστῶν.

ἐν τῷ πρὶς τὴν Καλλισθέους ὁμο-
γραφίᾳ, V. ὁμογραφίας.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθέους, V. ὑπονο-
μάωντες.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεῶς, V. παρ-
σία.

DIOGENIANUS V. ἀνιστά.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS

ἐν Τερίτῃ κήσῳ, V. Ἡφαιστία.

ἐν στήμῃ κήσῳ, vocc Ἡφαι-
στῶν.

DIONYSIUS HALICARNAS-

SEUS V. ἐνδοκίμημα δει.

DIONYSIUS TRYPHONIS F. ἐν

τῷ πρὶς ὀνομασίᾳ, V. ἔρμ.

ἐν δότῃ ὀνομασίᾳ, V. ζευγά-
ναι.

DIPHILUS Ἀποβάτη, V. αἰπλή-

κῆν.

Ἐρωτόρω, v. ναύκληρ^Θ.

Συντροφίς, δάσσωσιος.

Συναρξίς, v. Φιμῶ.

DIYLLUS v. Ἀρξίων.

DRACO πει γενών, v. Ἐποχρίδα.

DURIS, v. Ἀνδοκίδης Ἑρμῆς, Ἀσπασία.

EPHORUS, v. Ἀρχιδάμι^Θ πόλε-
μ^Θ. Δατός.

ἐν τῇ πρώτῃ, v. καινῶς. Κέθηνα.

ἐν δαύτῃ, v. Ἀπατέρια.

ἐν τρίτῃ, v. Διούμῃ.

ἐν τῇ πεντάτῃ, v. Αἰν^Θ, Δατός.

Κεθωτή. Μαρώνα. Τρωήν.

ἐν τῇ πέμπτῃ, v. Σόλοι.

ἐν σὴ οὐδῇ, v. Εὐρυδάτην.

ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ, v. Σκῆ-
ψις.

ἐν τῇ οὐδῇ καὶ δεκάτῃ, v. Ἰερώ-
νυμ^Θ.

ἐν τῇ ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ, v. Ἰε-
ρώνυμ^Θ.

ἐν τῇ εἰκοτῇ, v. Μαρτινέων δικις-
μός.

ἐν εἰκοτῇ τρίτῃ, v. Νεμέα χα-
ράδα.

πει χωρίων, v. γεωφάνων.

EPIGENES v. Ἰων.

ERATOSTHENES ἐν τῷ πει χρῶ-
μα φωνῶν, v. Ἑυνη^Θ.

ἐν τοῖς πει τῆς ἀρχαίας ποιμη-
δίας, v. δεκάτων. μῆον καὶ μετα-
γαγός.

ἐν ἑξῶμ^Θ πει δὲ ἀρχαίας ποιμη-
δίας, v. μεταλλεύς.

ἐν τοῖς πει ἀγαθῶν καὶ πακῶν, v.
ἀμαρῶν.

EUBULUS ἐν Γλαύκῃ, v. χρῶ-
μα.

ἐν τῇ Πλαγκῇ, v. μετόκιον.

EUDOXUS ἐν τῇ πεντάτῃ, v. Λιπα-
ρα.

EUPHORION, v. ὑποκύδης.

ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῃ, v. ὁ κατω-
θεν νόμ^Θ. πειφορικῶν.

EUPOLIS v. ἀγῶς. βασιλ^Θ.

Ἀσπιδύκῃ, v. Πηδύκατον.

ἐν Βάπτιαις, v. παλιναιρετ^Θ.

ἐν τοῖς Δήμοις, v. Ἀσπασία. μῆον

καὶ μεταγαγός. ὀξύθυμος.

ἐν Κολαξί, v. πειτάδι.

ἐν Μαρκῇ, v. πεμμία.

Πόλεξ, v. ἀμοργός. ἀποκρίσις.
λογισαί.

Φίλοις, v. καπνίσας.

Χρυσογῆλ, v. σπύτα.

EURIPIDES v. Κείων.

ἐν Αἰγίδι, v. Πανάκτ^Θ.

ἐν Ἀλότῃ, v. Ἀλόπη.

ἐν Ἀνπότῃ, v. Τσίαι.

ἐν τῷ Ὀρέτῃ, v. πύλα^Θ.

Παλαμῆδ, v. διεκωδύσις.

Τριπύλῃ, v. δεκτεῖται.

GLAUCUS, v. Μυσταί^Θ.

HECATÆUS MILESIVS, v. ὀξυ-
θυμος.

ἐν β' ἡραελεγγίων, v. ἀδελφί-
ζων.

ἐν πεντάτῃ τῆς γῆς, v. Καλαύται.

ἐν πεντάτῃ Εὐραπῆς, v. Κύπασσι-
λοιῆς.

ἐν πρώτῃ πειρηγῆτος, v. ῥοδῶ-
ναι.

HE-

HEGESIPPUS CROBYLUS, v.

Ἡγήσιππος.

HELLANICUS, v. αὐτόχθονες.

ἐν Ἀττικῇ, v. Εὐρυθεῖος.

ἐν πρώτῃ τ' Ἀττικῇ, v. εἰλω-
πυῖν, Παναθηναῖα. Φορβάντιον.

ἐν δ' Ἀττικῇ Ἀττικῇ, v. Ἀλόπη.
ἱεροφάντης. Μανυχία. Σπφα-
νηφόρος.

ἐν πεντῇ τ' Ἀττικῇ, v. Πηγαί.

ἐν τῇ Ἀγλαντιάδι, v. Ὀμηρίδα.

ἐν πῶς Θοήαλοις, v. Περσεχία.

ἐν δ' Ἀττικῇ Περσικῶν, v. Στρέψα.

ἐν πρώτῃ Τρωικῶν, v. Κερωτή.

ἐν δεκάτῃ Φορωνίδῃ, v. Σπφα-
νηφόρος.

HELIODORUS PERIEGETES

ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως, v.
Θεσπάλος. Νίκη Ἀθήνα.

ἐν πρώτῃ περὶ τ' Ἀθηνῶν Ἀκρο-
πόλεως, v. Περσικαία πύλη.

περὶ τ' ἐν Ἀθήνῃσι Τριπόδων, v.
Ὀνήτωρ.

HERACLEON v. ματρυλεῖον.

HERACLIDES aut PHILOSTE-
PHANUS, ἐν τῷ περὶ Νήσων,
v. Στρέψα.

HERMIRPUS v. Εὐθίας.

ἐν δ' Ἀττικῇ περὶ τ' Ἰσοκράτους μα-
θητῶν, v. Ἰσαῖ.

HERODICUS ἐν τ' κωμικοῖς, v.
Σινώπη.

HERODOTUS v. ἀπαρτιλογία.
Ἀρτιμυρία. γέγρα. Δορισκῇ.
μελίη. Τιτακία.

ἐν πρώτῃ, v. ἀναγινωσκόμεν.
ἐξωλίσσῃ.

ἐν τῇ δ' Ἀττικῇ, v. λογοποιός.

ἐν τῇ τεττῇ, v. γοργύρεα.

ἐν τῇ πεντῇ, v. Αἰγίς.

ἐν τῇ πέμπτῃ, v. Παικροχελών.

ἐν τῇ ἑκτῇ, v. Δοπισαζάντα. Ἀταρ-
νεύς.

ἐν τῇ ἑβδομῇ, v. Λυκιστογῆς.

ἐν ὀγδόῃ, v. Νεώη. Περσικαία.

HESIODUS v. ἔργα νέων. Μελέτη.

ἔργοις, v. Ἀρκτῆρος.

ἐν τεττῇ γυναικῶν καταλόγῳ, v.
Μακροκέφαλα. ὑπὸ γῆς οὐ-
κῆτος.

HIPPOCRATES v. δυσάνθη.

HIPPONAX v. κύπασσις. μάλλη.

HIPPOSTRATUS in Ἄβαρις.

HOMERUS in Ἄβι. ἀδδὴ φέ-
γας τριηφῆς. Ἄνθη. ἀμπεποι-
αναρβίαζον. αἰσυνετόπιδον. Βά-
της. γναφεύς. ἐλεονόπων. Δε-
μεν πε σπύλα. λέγα. λού-
κη. Μαρώνα. ὁδός. ὀρεκά ζού-
γη. ὀρεκατή. πέλαν.

ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις
Κέρκων, v. Κέρκων.

ἐν τῷ εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένῳ
Μαργίτη, v. Μαργίτης.

HYPERIDES v. Ἀγασικλῆς. Αἰγυ-
λιεύς. ἀμφισθενῶν &c. ἀπα-
ρεαφῇ. Δρακοντίδης. ἑκατη-
ταίων. ἐλαθεῖ. Ζεύς. ἑρ-
μηνιοὶ δίκαι. ἱεροφάντης.

ἐν τῷ κ' Πολυευκτῇ περὶ ἱστο-
γραμμάτων, v. ἀγρεας. ἀπα-
συντάξας. Διόγραμμι. ἡγε-
μον συμμορίας. ὠαρηγία.

G g g a

λανίας. Μηλόδι. ποδοστρά-
 βη. στρατηγοί.
 ἐν τῷ ὑπὲρ δημοκρατίας, V. ἔρ-
 κος. Ζεύς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβόλων δωρεῶν, V.
 ἔρως. Εὐβόλος. πεντακροστὴς.
 ἐν τῷ περὶ Δελφονείων, V. Εὐ-
 ρυσάκης. Κικροπῆς. καύκλαρος.
 Ομήρις. ὅσιον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰακῶν, V. ἡφαί-
 στια.
 ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Πυρρῶν κλήρου,
 V. κακώσεως.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐνοφίλου, V. Μαν-
 χών. Τυρμίδης. Ἰσάκι.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐνοφίλου πρῶτον, V.
 Κεραιός.
 ἐν τῷ περὶ Ἀπυλλῶν περὶ τῶν Θη-
 σαιῶν, V. Καλονίτας.
 ἐν τῷ περὶ Ἀπελλῶν, V. Κητίμ
 Διός. Πυθαῖα. πύλας.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριη-
 ρῶν, V. κομιστικὰ πλοῖα. ποσ-
 βόλιον.
 ἐν τῷ τριακροστὴ λόγῳ, V. κομι-
 τικὰ πλοῖα.
 ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Ἰαπείων κλήρου, V.
 Κυδαθηναίους. τριακός.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Ἰππῶν κλήρου δό-
 τῳ, V. ὄρκακαπλοῖα δέ-
 ρα, V. περὶ Παγκαλῶν, V. μαστῆ-
 ρος.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐπρόν, V. Μετα-
 γκινῶν.
 ἐν τῷ κατὰ Πατρικῶν, V. Νάν-
 νιον. Νεμία χαρδορά. πανδη-
 ρα. Α. Φράττη. Παρβύς. ον.
 Φορβάντων.

ἐν τῷ ὑπὲρ θαρμίσου, V. Πανδι-
 νίς.
 ἐν τῷ περὶ Δάμπατον, V. παρ-
 κηλῆς.
 ἐν τῷ περὶ Πύλας, V. Πύλας, δέ-
 ΙΟΝ ἐν ὀμφάλῳ, V. θῖας.
 ἐν τρισημῷ, V. ἰων.
 ΙΣΑΕΥΣ. ἀνδρογῆ. ἀναγνοσκάμπος.
 ἀναδικασαδῶν. γαμηλία. ἐξ-
 λης.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Μανικλῶν κλήρου, V.
 ἀγνῆς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀπελλῶν κλήρου.
 V. γονηταί. ἰππῶν κοινὸν ἡμι-
 ματίον.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγῆν κλήρου, V.
 εισαγγελία. καδίσκη.
 περὶ τῶν Φιλοκτήμονος κλήρου, V.
 εἰς ἐμφανῶν κατὰ τῶν.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Κίρωνος κλήρου, V.
 εἰς ἑν.
 ἐν λήμνας Διόπυσον. ἐξηγητής.
 Φελῶν. Φλυά. Χαλαργεύς.
 ἐν τῷ περὶ Ἀσυφίλου κλήρου, V.
 θῖας.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀριστάρχου κλήρου,
 V. ὅτι παῖδες καὶ γυναῖκες δέ-
 ἐν τῷ περὶ τῶν Πύρων κλήρου, V.
 ὄρκακα.
 ἐν τῷ τῶν κληρικῶν, V. περὶ τῶν.
 ἐν τῷ περὶ Σάτυρον ὑπὲρ ὀφκλή-
 ρα, V. ὀφκλή. δέ-
 ἐν τῷ περὶ Λυσίωνα περὶ ὀφκλή-
 ρα, V. ὀφκλή. δέ-
 ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθῆς εἰς ἐλδοθε-
 ρίαν ἀφαιρέσει, V. ἀγῆ. ἐξαι-
 ρέσεως δική. ἐπισκήψαθ.

G E G G 3

en

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην πρὶ χωρίῳ,
V. Ἀγνίας.

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸ Σακράτι-
κον, V. βυλεύσεως. ὅτι τὰ ὀπι-
κρητισμόνα, δεσ. ῥητορικὴ γρα-
φή. περικέφαλλος ὁ Ἑρμῆς.

ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα πρὶ χωρίῳ, V.
Αἰζωνίης. πανδαισία, ψάδου-
γραφή.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, V. θυρ-
γανίδα. Τητακίδα.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα πρὶ χωρίῳ,
V. κλητῆρες δεσ. ψάδοκλησία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην πρὶ χωρίῳ,
V. εὐσίας οὐκ.

ἐν τῷ πρὸς δημοῦς πρὶ χωρίῳ, V.
Σφητῶς.

ἐν τῷ πρὶ τὸ ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέν-
των, V. Ἀλέπης. Ἐπικρατής.
πέαλλος.

ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρε καὶ Δημο-
φάνης, V. ἀλγροπαλική.
Αραφηνίος. Διαμεμεστημένη
ἡμέρα. ὀπιδεκάον. ὀπιδάτης.
εἰπῶνα. ἱκαριεύς. ἰσοπλῆς δεσ.
κρησκία. μετόικιον. ὄμβην. πο-
λητή δεσ. σύμβολα. σύνδικοι.

ἐν τῷ κατ' Διοκλέος ὕδατος, voce
Ἀμαζόνιον. Διαγορεύων. ἐκ-
πληθεύσας. ἐκπῶλον. κατεδι-
κασάμενος. καταποδόμεν-
τον. παρσημμάτα. σαφυλο-
βόλειον. τωάειον. τριπῆρα.

πυμνικῶ, V. ἀμπῶσι.

ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῆα πρὶ ἐγγύης,
V. ἀναγκαῖον. ἀνδραποδοκά-

πηλλος. ἀφοσιῶ. Βάδυνος. δε-
σπασάμενος.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον, V. ἀνα-
πί. ἀπεργασάμενος.

ἐν ὁπλολογία ὁποσάσις πρὸς Ἀ-
πολλόδωρον, V. ὅτι πρὸς τὴν φε-
λὴν δεσ. πολέμαρχος.

ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. ὀπιδροπῆς.
V. Ἀνθεμόκρητος. ἀφ' ἐτίας. ἱπ-
πία Ἀθηνα. κεφαλῆθεν. χεῖ-
ρα.

ἐν τῇ ἐξέλης Καλυδῶνι πρὸς Ἀ-
γνόθεν ὁπλολογία, V. ὀπιδρο-
μάνεσθαι.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιπιδῆ, V. ἀντι-
πιδίησις.

ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίης συνηγορία, V.
ἀπιδρῆσαντες. χίλιοι Διακόσιοι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μησιθέα θυγατρὸς

V. ἀποραπατῶ.

ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας, V. ἀποφ-
ρα. γενεσίπικρος. εἰσεπόδιος.
Ὀργεῶνας. παλιντοκίον.

ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ὁποσάσις, V.
Διαμαρτυρία, δεσ.

ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ὁποσάσις,
V. κλητῆρες δεσ.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην, V. ἀφ-
σκαδίσασθαι. ἐκδικασάσθαι.

ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα, V. δια-
λύσις. μέιον καὶ μειογαγός.
ὀδνῶ.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογένη καὶ Ἄρ-
χάππον, V. ἐνσκαδίσμενος.

ἐν τῷ δατέρῳ κατὰ Καλλιφάντος,
V. ὀπιδρέταις.

ἐν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀνταμο-
σία, V. εἰπῶνα.

ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ὑπηρεσίᾳ, V. ἱερὰ ὁδὸς. παρεγγύησε δες.

ἐν τῇ πρὸς Βοιωτῶν ἐκ δημότων ἐφέσει, V. Καίριαδης. λῆξις.

ἐν τῷ κατακλεισμένον, V. κλητῆρες ἢ κλητῶν.

ἐν τῷ πρὸς τῆς ποιήσεως, V. ὅιον.

ἐν τῷ πρὸς Δωροθέον ἐξέλης, V. εὐσίας δίκη.

ἐν τῷ κτ' Θεοπέμῳ, V. Περσαστῆθεν.

ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην, V. παρὰ τοῦ.

ἐν τῷ κτ' Νικοδήμῳ, V. περὶ τοῦ.

ἐν τῷ πρὸς μετρίκισμῳ, V. συλλογῇ.

ἐν τῷ κτ' Μεγαρίων, V. Σφοδρίας.

ἐν τῷ κατ' Ἀρξοκλέους, V. ὑπερήμεροι.

ἐν τῷ πρὸς Ἰρίμαχον, V. χίλιοι δίσκοιοι.

ISOCRATES V. αὐθέντης. ἐνσημα-
νόμῳ. ζήτησις.

ἐν ταῖς πρὸς Νικηλέα ὑποθήκαις, V. Θεογονίς.

ἐν τῷ Πανηγυρικῷ, V. ἀγωνιᾶν. ἀπολελοιπότες. ἀρχαῖως. Ἀπε-
ρεῦς. Δράκων. αἰωνάτων. ὑπὸ
σάβμῳ. Θερμοπύλαι. Θίμ-
βρων. Καδμεία. καινῶς. Κηρυ-
κες. Κισθῆνη. κληρέχοι. Κυρεῶν.
πελιτεῖα.

Φιλίππικῷ, V. Ἀμάδοκ. ἀναιρε-
θεῖς. ἀπαρθεμῶν. ἀπονομιᾶς.
ἔπειρον. ἰδρυεὺς. ξεντονομίαις.

ἐν Ἀρχιδάμῳ, V. ἡπειρον. Μασα-
λία. Πεδάρι. περιστάδι.

Ἀρεστωαγνικῷ, V. διεσκαρ. Φη-
σάμβδα. ὑπὸ θέτας. ἐορτῆς. ὅσι-
ον. συγγραφεὺς.

ἐν τῷ πρὸς εἰρήνης, V. δεκάζων.
κακῶς εἰδοῦς. Κερσοβλάστης.
Μαντινέων διφκοσμός. Φιλοσο-
φῶν. Φυλῆ.

ἐν Εὐγόρῳ ἐγκωμίῳ, V. Εὐαγόρης.
Σόλοι.

ἐν Ἐλένης ἐγκωμίῳ, V. βομβυ-
λίδος. Θεράπνη. Ὀμηρίδα.

Βασίλει, V. ἀσθεῖς. ἢ ὅτι μὴ
δενά, δες. λογισμός. λογοποι-
ός. παρήγοριος.

ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, V. ἀγελαιῶν.
ἀντιθεῖς. ἀπολελοιπότες. δεκά-
δαρχία. ἐλαφροτάτες. ὑπὸ
μνηστῶν. Παναθήναια. Τόρ-
ων.

ἐν τῷ πρὸς ἀντιδόσεως, VOCE
ἀγωνιᾶν. Ζεύξις. ἔων. χοροπλά-
τῳ. Ὀνήτωρ. πρὸς γραφῇ.
Παράστιος. περιστάσι.

πρὸς Ζεύγῳ, V. παρήγοριος.

ἐν τῷ Τραπεζηνικῷ, V. δημόκω.
καρκινῳ. Σκηνήτης.

ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον πρὸς γρα-
φῇ, V. δεκά ἢ δεκαδύο.
πρυτανία. Κῆρον.

ἐν Ἀγνιστικῷ, V. ἀδελφίξων.
Πασιν. Φθόνη.

ἐν τῇ ὑπὸ τῷ πρὸς φίλων, V.
ἀπιδεῖν. ξεντονομίαις.

ISOCRATES APOLLONIA-
TES ἐν ταῖς πρὸς Δημοκίον

Πα-

Παρανίσσον, V. επακνός ὄφ-
κθ. ὀφελήσι.

ISTER V. ἡστιαστής.

ἐν τῇ συναγωγῇ τῇ Ἀθίδων, V.
Διδασκαλῶν. συνεκταῖν ὄφρ' ὅς.
Κοιρανίδα.

ἐν πρώτῃ τῇ Ἀθίδων, V. Θεοῖων.
λαμπάς.

ἐν τρίτῃ τῇ Ἀθικῶν, V. Παναθή-
ναϊα.

ἐν τῷ γ', V. ὄφροροι.

ἐν ἐκτῇ καὶ δεκάτῃ τῇ Ἀθικῶν
συναγωγῶν, V. Τραπέζοφορος.

ἐν Ἀπκτω, V. Παιωνίος.

ἐν πρώτῃ τῇ Ἀπόλλωνος Ἰππια-
νῶν, V. Φαρμακός.

RIBA ἐν πῶς πρὸς γραφικῆς, V.

Πολύγωνος.

ἐν ὀγδόῃ πρὸς ζωγράφων, V.
Πάριον.

LYCURGUS ἐν τῷ πρὸς διακήρυξης,

V. ἀγαθῆς τύχης νέος. Ἀγνίς.
δοκιμασίης. Ἐπιμεσίης. Λυσί-
μαχ. ὀχῶν. σιέσα. τε-
φανῶν τὸς νεοκλήτους.

ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογένη, V. ὅς.
ἀρχαῖα. ἡλικία. Μητρώον.
ὄρυγμα. τρέγωνον δικαστηρίον.
χιλιαδικόν. ψάδευγραφή.

ἐν τῷ πρὸς τῇ ἱερῆς, V. Ἀλόπη.
δήλαξεν. ὀπίσθον. Ὀπτιμηνία.
Ὀπτιμῶν ὅς. ὀχάρα. Ἐπιδου-
πίδα. κύρσις. Μήκων. Νίκη
Ἀθήνα. ὀφθαλμοίσι. πᾶσι. ὀφθαλ-
μοί. ὀφθαλμοί. Πολύ-
γωνος. ὀφθαλμοί. σκίον.
Τραπέζοφος. τραπεζικῆς
ἴγνα Ἀθῆναι.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφ-
θαλμοίσι. ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.
κατὰ ὄφροι. ὀφθαλμοί. ὀφ-
θαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, ὀφθαλμοί, V.
ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, ὀφθαλμοί,
V. ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, ὀφθαλμοί,
V. ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ πρὸς Δημόδωρον ὀφθαλμοί, V.
ὀφθαλμοί ὅς. τὸς ὀφθαλμοί. ὀφ-
θαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Μενισαίχμω ὀφθαλμοί-
κῆ, V. ὀφθαλμοί.

κατὰ Μενισαίχμω, V. ὀφθαλμοί.
Ἐκῆς ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.

κατὰ Μενισαίχμω, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί. Πυλῶν.

κατὰ Μενισαίχμω, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.

κατὰ τὸ πρὸς τὴν ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.
ἐν τῷ ὀφθαλμοί ὀφθαλμοί ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ ὀφθαλμοί ὀφθαλμοί ὀφθαλμοί.
ἐν τῷ ὀφθαλμοί ὀφθαλμοί ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί. ὀφθαλμοί.

κατὰ ὀφθαλμοί, V. ὀφθαλμοί.
ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί.

ἐν τῷ κατὰ Λοκίφρον, V. ὀφθαλμοί.
ὀφθαλμοί.

LYN.

LYNCEUS ἐν ταῖς Θησολαῖς, V. ἰθύφαλλοι.

LYSIAS ἰν ἄρετον Ἀθῆνα. δότο-
κερῖς. δέγμα. Διδόσεις. ἐλκ-
τρες. ζήτησις. καταστάσις. Χερ-
κλῆς. Χολύδαί.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, V. λυ-
κὴ ἀκτὴ. Ναυτοδίκαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰ-
κίας, V. ὄρεκαταβολὴ δες.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδην λειποτα-
ξίς, V. Ἀλκιβιάδης.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστογόρου ἐνδείξις,
V. ἀμωσγέπως.

ἐν τῷ κατ' Θεομνήτην, V. ἀπίλλαν.
ἀπόρηται. ἐπιτοκήσαντα. πε-
φασμένης. ποδοκακκῆ.

ἐν τῷ κατ' Ἀντιόχου καὶ Πυθίου ξε-
νίας, V. Ἀρχιδάμῳ πόλεμος.

ἐν τῇ ὑπὲρ Ἑρατοδένους φόνος
απολογία, V. μέπουλῳ.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ἑρατοδένους πρὸς
Ἰσοδῆμον, V. αὐθέντης.

ἐν τῷ κατ' Ἑρατοδένους ἐνὸς τῶν
τριακοντα, V. Δαρεικός. Θεο-
γνίς. Θεραμίδης. Πίσσαν. πο-
λέμαρχῳ.

ἐν τῷ περὶ γραπῶν, V. δικαίω-
σις.

ἐν τῷ κατ' Μικίαν φόνος, V. ἐπι-
βλήτας.

ἐν τῷ κατὰ Νικίαν δέγματος, V. Δι-
γραψάδα. δωροξενία. εὐθύναί.
Θετήαλος. Ἰπταῖῳ. Κητῶν. ὀβο-
λοσταῖ. Ποταμός. πῶμαλα
ἐλαιῶν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμην γραφὴν

H h h h

ἀπολογία, V. διήρξα. ἐπιθέ-
της ἐορτῆς. Λέχαιον. Μυσταῖῳ.
πρόπεμψα. περὶ χειροτονία.

ἐν τῇ τῆς εὐσεβείας περὶ Ἑ Σηκῶ
απολογία, V. ἐπιγνώμοτας.
σηκός.

ἐν Ὀλυμπιακῷ, V. ἰώνῳ.

ἐν τῷ πρὸς Ἑωστρατὸν ὑβρίως, V.
ἰσπελής.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην ἀσεβείας,
V. καταπληξ. ροπήρον. Φαρ-
μακός.

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίῃ,
V. ἐπίγυον. πηλεσηλιάσαντες.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάντην ξενίας,
V. νοθεία.

ἐν τῇ ὑπὲρ Πολυστράτη δῆμῳ κα-
ταλύσεως ἀπολογία, V. Πολύ-
στρατῳ.

ἐν τῷ περὶ Ἑ Βατραχῶν φόνος, V.
Φηγεσίον.

ἐν τῷ κατ' Ἀργάνου περὶ τῆς δημι-
σείας τῶν Λειστοφάνους χρη-
μάτων, V. Χοίτρι.

ἐν τῷ πρὸς Αἰχίνην τὸν Σωκράτη-
κόν, V. Ἀσπασία. ἄσικτον χω-
ρίον. καταπληξ.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκλείτου Διαμαρτο-
ρία, V. ἀδελφάγους τριήρης.

ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτρο-
πῆς, V. ἀδοκίμαςῳ. αἰδέσα-
σθαι. καρτῶ δίκη. μέων καὶ μοι-
αγωγός.

ἐν τῷ δεκάτῳ κατὰ Δημοσθένους
ἐπιτροπῆς, V. ἐλεοκόπων. ἐπι-
σίπα.

περὶ Ἑ ἀδυνάτου, V. ἀδυναθῖ.

ἐν

ἐν τῷ πρὸς Νικαρχον τὸν αὐλη-
τὴν, V. ακμαΐς, Ἀντιγίδας.

ἐν τῷ πρὸς Ἀσιώνα περὶ τῶν
βιβλίων κλοπῆς, ἀμφιγνοῦν.
ἐν τῷ κατὰ Εὐθυδικῆς, V. ἀμφιδέαι.
ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, V. ἀμ-
φιδόρεια, φερμιστεύει, ὑπάλο-
γον.

ἐν τῷ πρὸς Βαιωτῶν, ἀνάγν.

ἐν τῷ κατὰ Θρασυβέλῃς, V. Ἀνα-
ξίβις, Δικαιοπόλις, ἐπιθέτης
βορῆς, Ἰσμηνίας, Πολυστρατῶν.
Πυρρία, Σέυθης, Στρεΐδης.

ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρην γρα-
φὴν δις μαρτυρία, V. Ἀθήνη.
ἀποστασία, δις μαρτυρία δεξ.

ἐν τῷ πρὸς Μεδονίαν, V. Ἀντικυ-
ρα, ἀπαχέαι.

ἐν ἐρωτικῷ, V. ἀπαγαγέφυ.

ἐν τῷ πρὸς Ἀρσάνδρον, V. ἀπαρ-
πλογία, ἐκλογεῖς.

κατὰ Ποσινίππῃς, V. ἀπολαχεῖν

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέαν, V. ἀπόμι-
δοι δεξ.

ἐν τῷ πρὸς Διοχῆν ὑπὲρ μιαιώ-
σεως οἰκῆς, V. ἀποτημηταὶ δεξ.
ἐπιτημηταί, Σθένης.

ἐν τῷ πρὸς Λεπιδίην, V. Ἀρδητίος.

ἐν τῷ ὑπὲρ φρυγικῆς θυγατρὸς,
V. δέκτηται, δεκατῶν.

ἐν τῇ κατὰ Διοδότῃς, V. αὐλία.

ἐν τῷ κατὰ Εὐθυκλέους, χωρὶς ἐξ-
ελλῆς, V. αὐτομαχεῖν.

ἐν τῷ πρὸς Ἰπποθέσσην, V. ἀφα-
νὴς ὁσία, δεξ. Ἰερωνύμῳ.

ἐν δυαδὶ λόγους πρὸς Κινησίαν, V. ὁ-
βανώσεως, Κινησίαις.

ἐν τῇ πρὸς φιλοκράτην συμβολαίᾳ
ἀπολογία, V. Βηθίης.

ἐν τῷ κατὰ φιλοκράτην, V. Εὐάν-
μοι.

ἐν πῶς λόγοις βιαίους, V. βιαίων.

ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδῃς βιαίων, V.

Ἡλιαία δεξ. κακώσεως. Νάος.

ἐν ἐπιταφίᾳ, V. Γερασία.

ἐν τῷ κατὰ Λυσίβῃς, V. γωνιασμός.

ἐν τῷ περὶ τῆς πλυνθείας, γύραξ, φα-
ληρόν.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξάνδρην, V. δα-
τείαν.

ἐν τῷ περὶ τῆς Διοχῆς κλήρης, V.

δέκα καὶ δεκατέχῳ, Μόλπις.

ἐν τῷ πρὸς Εὐπαίδην, V. δερμι-
της.

ἐν τῷ κατὰ Μόχῃς, V. δήμαρχῳ.

ἐν τῷ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμῳ, V. δέ-
ρων γραφῇ.

ἐν τῷ πρὸς Εὔποκλέαν περὶ λη-
ραστῶν, V. ἐδομοδομῆς.

περὶ τῆς ἐγγυθήκης, ἰσθ. ἐγγυθήκη.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως, V. ἐντα-
κρῶν.

ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξέλλῃς,

V. ἐξέλλῃς.

ἐν τῷ πρὸς Χαλκιδεῶν, V. ἐπα-

κτὸς ὀρκῶν.

ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιάρχῃς, V. ἐπι-

σκήψατο.

ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδῃς, V. ἐπιβο-
λή.

ἐν τῷ περὶ τῆς εὐφροσύνης, V. ἐπι-

γραφεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Θεοπειθῆ ἐπιτροπῆς

ἐπιλόγῃ, V. ἐπιδιασπείρα.

ἐν

ἐν τῷ ὑπὲρ Νησακλῆος, V. ὀπ-
 διατίθεσθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Κερτόδημον, V. ὀπ-
 πεμήτιον.
 ἐν τῷ πρὸς τὸς ὀππερότας τὴν Βασί-
 λευσι, V. ὀππεροπὴ δς.
 ἐν τῷ πρὸς Λεριοκράτην πρὸς ἐγ-
 γυης ἑρᾶν, V. ἑρᾶν ἰόντες.
 ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶν, V. ἑν-
 νάδα. καθεστῶ.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ὀππεροπῆς,
 V. ζεῖρα. ὁδός. πεδιακά.
 ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα, V. Ἡλιάδα.
 δς.
 ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἡγήσασθαι κλήρῳ,
 V. κακώσεως.
 ἐν τῷ πρὸς τὴν κινὸς δόσολογία, V.
 καρκίν.
 ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχον, V. Καρ-
 κίν.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων ἐνεργειῶν, V.
 Κεῖον. μετεπύργιοι. φηγαῖνοι.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίης καὶ Πυθαγό-
 ρος, V. κινταογίς. Πυγελα.
 σκυδικαί.
 ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, V. Λαγίσκα.
 ἐν τῷ καὶ Εὐφῆμης, V. λαμπάς.
 πυελίδα.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλιπιδῶν, V. λάρ-
 κ.
 ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, V. μεταλ-
 λας.
 κατὰ Μαντίαν, V. Νόπον.
 ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κερτό-
 βηλον, V. ξυσις.
 ἐν τῷ πρὸς Λακερᾶν, V. ἄβολο-
 σατῶ.

ἐν τῷ πρὸς Θεοπόμπευ κλήρῳ, V.
 ὀργῶν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀσωνίδωρον περὶ ἁ-
 κίας, V. ὀργακαπιδολὴ δς.
 ἐν τῷ πρὸς τὸν ὀνομακλῆος θυγα-
 τρός, V. πεντακτισιομέδιμνα.
 ἱβάδα.
 ἐν τῷ πρὸς Μενέστραν, V. πεντακ-
 τισιόνομος.
 ἐν τῷ καὶ Ἀπολλοδώρου, V. πεν-
 τακτισια.
 ἐν τῷ περὶ Μακαρίων κλήρῳ, V.
 Προσπαλποί.
 ἐν τῷ περὶ ἡμικληρῶν τὴν Μακα-
 ρίαν χρημάτων, V. σικῶν.
 ἐν τῷ καὶ Ἀνδροκλῆος, V. Σαρ-
 κηγιον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιῶν δόσολογίας, V.
 Στρομβιχίδης.
 ἐν τῷ πρὸς Πυθόδημον δόσολογία,
 V. τῆς.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίης, V. τῆς.
 ἐν τῷ πρὸς Δίωνα, V. Φασκί-
 λον.
 ἐν τῷ πρὸς Κλῆνιαν, V. χλῆνιαν.
 ὀφθαλμοί.
 ἐν τῷ πρὸς Πολυκράτην καὶ Ἐμ-
 πέδα ἐπιστολῇ, V. περὶ Φορῶ-
 δας.

LYSIMACHIDES ἐν τῷ περὶ τῶν
 Ἀθηναίων ἐορτῶν καὶ μηνῶν, V.
 Μαιμακτηρίων. Μεταγενεσίων.
 σκίρον.

MARSYAS ἐν Μακεδονικαῖς, V.
 Ἀμφιπολίας.

MARSYAS SENIOR ἐν ὀνόματι
 Μακεδονικῶν, V. Μύρτανον.

ἐν πέμπτῃ τῇ περὶ Ἀλέξανδρον, V.
Ἀρσιών. Μαρσύτης.

MARSYAS JUNIOR V. Γαλα-
ψίδης.

ἐν ἑκτῇ Μακεδονικῶν, V. Ἀσπὶ.
MELANTHIUS ἐν δούτῳ Ἀθη-
δῶ, V. χρυπάνιον.

MELITO ἐν πρώτῃ περὶ τῇ ἐν Ἀθη-
νῇ γενῶν, V. καλὴ δῶ.

MENANDER V. ἀρχαῖος ἀγυῶς. ἀν-
λῆδῶ. δυσάνιδῶ. ἐλάθεριδῶ.
Ζεύς. ἴσσι ψήφοι. ὁμῶ.

ἐν Ἀναπνεύσει, V. μετόικιον.

Ἀντισπινθῆντι, V. Σεφανῶν Ἰᾶς νε-
κηκότας.

ἐν Δακτυλίῳ, V. αὐτολήκνυτοι.

ἐν Διδύμοις, V. μετόικιον. Ποπε-
μὸς.

Δυσκόλῳ, V. φυλῇ.

ἐν δούτῳ Ἐπικλήρῳ, V. ὄρον.

Ἐπιτρέπῳσι, V. ἐπιτροπῇ δεξ.
μέτρουλῳ.

Ἐφείῳ, V. κύκλοι.

ἐν Ἡνιόχῳ, V. αὐτολήκνυτοι.

Θαΐδι, V. μέτρουλῳ.

Θερασυλείῳ, V. Φιλοσοφείῳ.

ἐν Κανηφόρῳ, V. Αἰζωνίῳ.

Λοκαδίᾳ, V. Λόκας.

Μισογύνῃ, V. τῷ τῷ τῷ.

Παρακαταθήκῃ, V. ὄρῳ.

Περνίᾳ, V. πομπείας δεξ.

Πωλυμήμοις, V. Διχόστοις.

Σικυνίῳ, V. ἀναινεύει. παλὶμ-
βολον.

Τροφονίῳ, V. αὐτολήκνυτοι.

ἐν τῷ Ἰμάδι, V. ἡτημῶν.

Χαλκίοις, V. Χαλκίῳ.

Χήρᾳ, V. Διαισῶσι.

Ψάδρακλῇ, V. Κησίῳ Διός.

Ψοφοδέῳ, V. Πάνακλῳ.

MENECLÉS aut CALLISTRA-
TUS ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων, V.
ἐκατόμπεδοι. Ἐρικῇ. Κραμα-
κός.

METAGENES Ἀυραῖς, V. οὐκίσκῳ.

MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώ-
τῃ Εὐρώπῃ, V. ἱππία Ἀθηναῖ.
Σαβοῖ.

MUSÆUS V. Μελίτῃ.

NEANTHES V. Ἀθίς.

NICANDER ἐν πρώτῃ τῇ Αἰωλι-
κῶν, V. Θύσιον.

ἐν ἑκτῇ Κολοφωνακῶν, V. πάν-
δημῳ Ἀφροδίτῃ.

NICANDER THYATIRENUS

ἐν τῷ περὶ Ἰων δῆμων, V. Θυ-
γωνίδα. Τιτακίδα.

ἐν τοῖς ἐξηγητικαῖς τῆς Ἀθίκῃς
Διαλέξεσιν, V. μέδμῳ.

ἐν τρίτῃ Ἀθίκῃς Διαλέξεσιν, V. βο-
λεῶνες.

ἐν ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ τῇ Ἀθίκῃς
Διαλέξεσιν, V. τρεπίπῳ.

ἐν ὀκτῇ καὶ δεκάτῃ Ἀθίκῃς Δι-
αλέξεσιν, V. Ξηραλοιφῶν.

NICANOR μητροματιῶν, V. Ἀκῃ.

NICOMACHUS vel PHERE-
CRATES, μεταλλεύσι, V. με-
ταλλῇς.

NICOPHON COMICUS in κα-
δακισμῶς.

NICOSTATUS COMICUS ὁρι-
θῶ, V. ὁριθῶν.

NYMPHODORUS in Αἰγίῃ.

PA-

PALÆPHATUS ἐν πρώτῳ Τρώ-
κων, V. Δυσάλης.

ἐν ἐβδόμῃ Τρώϊκων, V. Μακροκέ-
Φαλοι.

PHANODEMUS ἰν γαμηλία.
χαλκεία.

ἐν αὐτῷ Ἀτθίδῳ, V. Λεωκόρφον.
ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν, V. Εκάτης
ἡσῳ.

PHERECRATES Ἀυτομόλοισ, V.
καρκίνῳ.

Ἰπνῷ ἢ Πανυχίδι, V. ἱπνός.

Μεταλλεύσι, ἰπ μεταλλῆς.

Ἐν Πετᾷ, V. ὠλωνίτας.

Τυχευνίδι, V. βωμολοχέυεωσι.

ἐν Χάρωνι, V. αἴτῃ.

PHILEAS ἐν γῆς περὶ πόλιν, V. Θε-
μοπύλα.

PHILEMON ἐν Σαρδίῳ, V. τριτη-
μόλεον.

PHILINUS ἐν τῇ πρὸς Αἰαχύλῃ, καὶ
Σοφοκλέῃ, καὶ Εὐεπίδῃ εἰκό-
νας, V. Θεωρεμά.

ἐν τῷ κτ' Δωρεσίῃ, V. ἐπὶ κόρης.

ἐν Κροκωνίδῳ, Αἰαδικασίᾳ πρὸς
Κοιρωνίδας, V. Κοιρωνίδα.

PHILIPPUS vel **ANDROTION**
ἐν τῷ Γεωργικῷ, V. σαφυλο-
βολέιον.

PHILISTUS ἰν ἀδὲ Φάργε τριήρεις.

PHILOCHORUS ἰν Ἀγνίας. ἀδυ-
ναδι Ἀλῶα, ἀντηραφῆς, εὐαν-
δρία, περὶ τοῖχοι, πομπῆας
δεσ.

ἐν τῇ Ἀτθίδι, V. συγγραφεῖς.

ἐν δ' αὖτῳ Ἀτθίδῳ, V. Βοηδρόμια
Ἰπποίων, κατηφόρει, κοβαλοια-
σάμεον.

ἐν τῷ τρίτῳ Ἀτθίδῳ, V. Ἀλωπι-
καί. Θεωρεμά. Κεραμῆς, ὠλω-
νίτας. λίθῳ. Μελίτη. Οἰθεν.
τρικέφαλῳ. Ἐρμῆς.

ἐν τῷ περὶ τῷ Ἀτθίδῳ, V. ἡρη-
ταί. Λύκον. περὶ πύλαια ταῦτα.
γραπία ἐν τοῖς ἐπώνυμοις.

ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδῳ, V. Δατῆς.
Ἐρμῆς πρὸς τῇ πυλίδι Στρυμῆ.
συμμορεῖα.

ἐν ἐκτῷ Ἀτθίδῳ, V. Δισίλῃφι-
κι. Θεωρεῖς. ἱερά τριήρης. κα-
ταπμή. χάλιοι Διφκόσιοι.

ἐν τῷ ἐβδόμῳ, V. ἀποστολῆς, νο-
μοφύλακες. Φυλή.

ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀτθίδῳ, V. ἀνεπὶ-
πύλῳ. ἐπὶ πύλῳ. ξενι-
κόν ἐν Κορίνθῳ. ὑπὲρ ἀκισχίλια
δεσ.

ἐν τῷ δωδεκάτῳ, V. ὄμοφορος.

ἐν τῇ τρισκαίδεκατῃ, V. Οἶον.

ἐν τῇ ἐκτῇ καὶ δεκάτῃ, V. ἀμιπτοῖς.

ἐν τῇ πρὸς Δαμῶνα ἀντηραφῇ, V.
Ἡπειρωτῆς.

ἐν τῷ περὶ ἱερῶν, V. Ἀλῶα. Χύ-
τροι.

PHILOSTEPHANUS aut **HERA-
CLIDES**, ἐν τῷ περὶ Νήτων,
V. Στρυμῆ.

ἐν τοῖς Ἡπειρωτικαῖς, V. βέχετι.

PHRYNICHUS Μυσταῖς, V. καδ-
σικῳ.

ἐν Ποασρίαις, V. ἐξέλης.

Τραγωδοῖς, V. Διθεῖς.

PHYLARCHUS ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώ-
τῃ, V. παρὰ λῳ.

PINDARUS ἰν Ἀβασίς. αὐτόχθονες.
H h h h z Δι-

ἐν πέμπτῳ τῷ περὶ Ἀλέξανδρον, V.
 Ἀρσίου. Μαρσύτης.

MARSYAS JUNIOR V. Γαλ-
 ψός.

ἐν ἑκτῇ Μακεδονικῶν, V. Ἀσπ.
 MELANTHIUS ἐν δούτῳ Ἀθι-
 δῶ, V. χρυπαῖον.

MELITO ἐν πρώτῳ περὶ τῶν Ἀθή-
 ησι γενῶν, V. καθέξω.

MENANDER V. ἀρξίως ἀγυῖας, αὐ-
 λή. δυσάνι. ἐλάθεμι.
 ζεύς. ἴσμι ψήφοι. ὁμῶ.

ἐν Ἀναπιεικῇ, V. μετρίκιον.
 Ἀντιπαρθένῃ, V. σεφανῶν ἴσες νε-
 κηκότας.

ἐν Δακτυλίῳ, V. αὐτολήκυθοι.
 ἐν Διδύμοις, V. μετρίκιον. Ποπε-
 μός.

Δυσκόλῳ, V. φυλῇ.
 ἐν δούτῳ Ἐπικλήρῳ, V. ὄρον.
 Ἐπιτρέπῳσι, V. ἐπιτροπῇ δεξ.
 ματρυλεῖον.

Ἐφείῳ, V. κύκλοι.
 ἐν Ἡϊόχῳ, V. αὐτολήκυθοι.
 Θάιδι, V. μετρυλῶ.

Θρασυλεόνῃ, V. Φιλοσοφῶν.
 ἐν Κανηφόρῳ, V. Αἰζωνεύς.
 Ἀδκαδία, V. Ἀδκαῖς.

Μισογύνῃ, V. παρξίσις.
 Παρκαπαθήκῃ, V. ὄρῳ.
 Περνθία, V. πομπείας δεξ.

Πωλημένοις, V. ἀξίσις.
 Σικυωνίῳ, V. ἀναίνεσθαι. παλὶμ-
 βολον.

Τροφανίῳ, V. αὐτολήκυθοι.
 ἐν τῷ Ἰγνίδι, V. ἡτμίδην.
 Χαλκίοις, V. Χαλκίον.

Χήρα, V. ἀσέσηται.
 Ψάδρακλαῖ, V. Κτησίς Διός.
 Ψοφοδεῖ, V. Πάνασις.

MENECLAS aut CALLISTRA-
 TUS ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν, V.
 ἐκατόμπεδοι. Ἐρμῷ. Κρεμμυ-
 κός.

METAGENES Ἀρεῖς, V. οὐκίσκος.
 MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώ-
 τῇ Ευρώπῃ, V. ἐπὶ Ἀθηνῶν.
 Σαβοί.

MUSÆUS V. Μελίτη.

NEANTHES V. Ἀτίς.

NICANDER ἐν πρώτῃ τῇ Αἰγυπ-
 τῶν, V. Θύσιον.

ἐν ἑκτῇ Κολοφωνακῶν, V. πάν-
 δημῶ. Ἀφροδίτῃ.

NICANDER THYATIRENUS
 ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, V. Θυρ-
 γανίδα. Τιτακίδα.

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς
 ἀγαλῆς, V. μέδιμνῳ.

ἐν πρώτῃ Ἀττικῆς ἀγαλῆς, V. Βω-
 λεῶνες.

ἐν ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ τῇ Ἀττικῆς
 ἀγαλῆς, V. τρεπίπῳ.
 ἐν ὀκτῇ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς ἀγα-
 λῆς, V. Ξηραλοῖ Φῶν.

NICANOR μητροματιῶν, V. Ἀκκ.
 NICOMACHUS vel PHERE-
 CRATES, μεταλλεύσι, V. με-
 τὰλλῃς.

NICOPHON COMICUS in τῷ
 δακισμῶ.

NICOSTATUS COMICUS ὁρῶ-
 θάτῳ, V. ὁρῶθῆς.

NYMPHODORUS in Αἰγίς.

PA-

PALEPHATUS ἐν πρώτῃ Τρώων, V. Δυσάυλης.

ἐν ἐξόδῳ Τρώων, V. Μακροκέφαλοι.

PHANODEMUS ἐν γαμηλία. χαλκῆα.

ἐν πρώτῃ Ἀθιδῶ, V. Λωκόρφον.

ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν, V. Ἐκάτης ἡσῶ.

PHERECRATES Ἀντιμόλοισ, V. καρκῶν.

Ἰππῶ ἢ Παντιχίδι, V. ἱπνός.

Μεταλλεύσι, ἐν μεταλλῆς.

Ἐν Πεπέλῃ, V. κελωνίας.

Τυραννίδι, V. βωμολοχέυεσσι.

ἐν Χείρωνι, V. αἴτῃ.

PHILEAS ἐν γῆς περιόδῳ, V. Θεομοκύλας.

PHILEMON ἐν Σαρδίῳ, V. τριτημόρον.

PHILINUS ἐν τῇ πρὸς Λαχύλας καὶ Σοφοκλέους, καὶ Εὐεπίδου εἰκόνας, V. Γεωργικά.

ἐν τῷ κτ' Δωροδίας, V. ἐπὶ κόρης.

ἐν Κροωνίδων. Διαδικασίας πρὸς Κορωνίδας, V. Κορωνίδας.

PHILIPPUS vel **ANDROTION**

ἐν τῷ Γεωργικῷ, V. σαφυλοβόλειον.

PHILISTUS ἐν ἀδελφάγῳ τριήρεος.

PHILOCHORUS ἐν Ἀγνίας. ἀδύναδι Ἀλῶα. ἀντρεαφῆς. εὐανδρία, περίτοιχοι. πομπαίς.

ἐν τῇ Ἀθιδῇ, V. συγγραφεύς.

ἐν δαπνῷ Ἀθιδῶ, V. Βοηδρόμια.

ὀπλοῖον. κατηφόροι. κεραιαί.

ἐκίρον.

ἐν τῷ τρίτῳ Ἀθιδῶ, V. Ἀλωπικαί. Γεωργικά. Κεραμῆς. κελωνίας. λίθῳ. Μελίτη. Ὀιθεν. τρικέφαλῳ. Ἑρμῆς.

ἐν τῷ πρῶτῳ Ἀθιδῶ, V. Ἰωνηται. Λωκόρον. περὶ ὑλῆς πύλας. γραπτα ἐν τῇ ἐπωνύμοις.

ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀθιδῶ, V. Δαπῆς. Ἑρμῆς πρὸς τῇ πυλίδι Σαρμῆς. συμμορία.

ἐν ἐκτῷ Ἀθιδῶ, V. Διαπύρις. Θεωρίς. ἐπὶ τριήρεος. καπαπμή. χίλιοι Διακοσίοι.

ἐν τῷ ἐξόδῳ, V. ἀποστολῆς. νομοφύλακες. Φυλῆ.

ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀθιδῶ, V. ἀνεπὶ πύλῃ. ἐπὶ πύλῃ. ἑνικόν ἐν Κορίνθῳ. ὀπὲξ ἀκίχλια δες.

ἐν τῷ δωδεκάτῳ, V. ὀχοφόροι.

ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ, V. ὀιον.

ἐν τῇ ἐκτῇ καὶ δεκάτῃ, V. ἀμιπτοί.

ἐν τῇ πρὸς Δημόνα ἀντρεαφῇ, V. Ἡεπῶα.

ἐν τῷ περὶ ἐορτῶν, V. Ἀλῶα. Χύτροι.

PHILOSTEPHANUS aut **HERA-**

CLIDES, ἐν τῷ περὶ Νήσαν, V. Στρυμῆ.

ἐν τῇς Ἡπειρωτικῆς, V. Βάχεα.

PHRYNICHUS Μύσαις, V. καδίσκῳ.

ἐν Ποασρίαις, V. ἐξέλης.

Τεργωδοῖς, V. Διαθεῖς.

PHYLARCHUS ἐν τῇ ἐκστῇ πρώτῃ, V. παρὰ λῳ.

PINDARUS ἐν Ἀθαίς. αὐτόχθονες.

H h h h z Δε

Διθυράμβοις, in παλιναιρέσι.

PLATO in αλογίαν, διωλύγιον.

ἐπίπεμπτον. Εὐην.

ἐν ἱππάρχῳ, ἡ φιλοκερδέῃ, V. ἀναβιδοῦ. Ἐρμῶ.

ἐν Σοφιστῇ, V. Ἀπόληξίς.

ἐν τῷ περὶ ἀνδρίας, V. Αἰζωνεύς.

ἐν Γοργία, V. Διὰ μέστω τειχῆς.

ἐν Φαίδρῳ, V. πολέμαρχ.

ἐν τῇ Σωκράτους δόξα λογία, V. ἀν-
τιγραφή.

ἐν τῷ Μένεξέμφ, V. Ἀσπασία.

ἐν πρώτῳ τῷ παλιναίρεως, V. λαμ-
παδίου. πολέμαρχ.

ἐν πέμπτῳ παλιναίρεως, V. δόξο-
ποιός. χρυσοχρεῖον.

ἐν πρώτῳ νόμων, V. Θέογνης. ὁ-
νεί.

ἐν πέμπτῳ νόμων, V. γήπεδον.

ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶ νόμων, V. ἐνηνιά-
τα.

PLATO COMICUS ἐν γυναικί, V.

πλησθησάντας.

Λάκωζιν, V. Σθέλεον.

Πρέσβεις, V. δόξα κηρύττοντες. Ζητή-
της.

Συμμαχία, V. ὀρνιθότης.

ἐν τῷ Συρφακί, V. κατὰ σταλίας.

Ἱπερβολῶ, V. ἐπιλαχίων.

Φάωνι, V. ἀναβιδοῦ.

POLEMON in ἔτη καὶ νέα.

ἐν τοῖς πρὸς ἑξαποδόντων, V. ἄξο-
νες.

περὶ τῶ ἱερῶς ὁδῶ, V. ἱερὰ ὁδός.

ἐν τῷ περὶ τῶ ἐν τοῖς περὶ πύλαις
πινάκων, V. λαμπρός.

ἐν τοῖς περὶ τῶ ἀκροπόλεως, V. Νε-
μεία. χαρσίρα.

POLYSTEPHANUS ἐν τῷ περὶ

κρητῶν, V. λυτροφόρος. δεσ.

POSIDIPPUS COMICUS in θῆ-
τις ἡ θηπικόν.

PRAXION ἐν δόξα Μεγαρεῶν,

V. σκίρον.

PYTHEAS ἐν τῇ πρὸς τὴν ὁδοῦ

ἀπολογία, V. ἀδραφίς.

ἐν τῷ κατὰ δόξα μαντῶ, V. ὀξυθύ-
μια.

SANNYRION γέλωτι, V. καύκλη-
ρος. πέλαν.

SCYLAX ἐν τῷ περὶ πύλων, V. ὑπὸ
γῆν οὐκέντις.

SELEUCU ἐν δόξῳ περὶ βίων,

V. ὁμηρίδα.

SEMUS ἐν τῇ πρώτῃ, V. ἑκάτης νῆ-
σος.

SIMONIDES ἐν ἱάμβους, V. Μυ-
σῶν λέαν.

ἐν τῷ ἐκ λυσίμαχον τὸν ἑρμῆα

θρήνω, V. Ταμύνα.

SOLON ἐν τῷ πρώτῳ, κατὰ τὸ ἄξο-
ν, V. σπῆ.

ἐν ἐκτῷ πρώτῳ τῶν νόμων, V.
ὅτι οἱ ποιητὴν δεσ.

SOPHOCLES in τῷ δακρύων. Πέ-
ρι.

ἐν Αἰχμαλωσίῃ, V. ἀπομαρτίαν.

Ἀκάμαντι, V. πύλων.

ἐν Εὐμήλῳ, V. καβελόν.

Ἰνάχῳ, V. παλινσκίον.

ἐν τῷ Λαοκόωντι, V. ἀγῆας.

ἐν Νιόβῃ, V. δερμίστης.

Πηλεῖ, V. ἑραλοφῶν.

Ποιμέλῳ, V. Νάνιον.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Παυξένῃ, V. ἡρατοῦ ἡρατοῦ.

Τριπτολέμῳ, V. Μελίη.
SOPHOCLES ἐν ταῖς ἐλεγείαις, V.
 δρχή ἀνδρα δεικνυσι.
SOPHRON ἐν ταῖς Ἀνδρείαις, V. πῶ-
 λας.
STAPHYLUS ἐν πρώτῃ τῶν περὶ
 Ἀθηνῶν, V. ἐπίβοιον.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀπολέων, V. Πρόνοια.
 ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν, V.
 Πενέσσι.
STESICHORUS ἐν ἱλίῳ πέρσι, V.
 καπελῶν.
STRABO ἐν ὀγδόῃ γεωγραφεύμενων,
 V. Λέχαιον.
 ἐν τῷ δεκάτῳ γ γεωγραφεύμενων,
 V. Λύκας.
STRATTIS COMICUS V. Λαγί-
 σκα.
 ἐν ἱφίγειον, V. ἀδελφίζων.
 ἐν Κινησία, V. Κινησίας.
 Ἀημομεδία, V. ἀπλῆς.
 Μακεδόσι, V. τῶν.
 ἐν Μηδεία, V. Μουσῶν Λεῖαν.
TELECLIDES ἐν τοῖς Πρυτανεύσει,
 V. δι' ἐνιαυτοῦ.
THEOGNIS MEGARENSIS in
 Θεογνίς.
THEOPHRASTUS ἐν πῶς περὶ νό-
 μων, V. Ἀρρήτι. δῶρων γε-
 φη. καὶ τὴν ἀγορὰν αἰψόδων.
 ἐν τρίτῳ νόμων, V. ἐφορία, δεσμο-
 θέται.
 ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων, V. καταχαι-
 ροποιία.
 ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων, V. σκα-
 φηφόροι.

ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν νόμων, V. ἰστοπέλῃς.
 ἐν τῷ περικαιδεκάτῳ τῶν νόμων, V.
 ὅτι οἱ αἰλόντες δεξ.
 ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων, V.
 Φαρμακός.
 ἐν τῷ ἐκτῷ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων,
 V. Φρεάτιοι, ὑποφόνια.
 ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων, V.
 χύσις δίκη.
 ἐν τῷ ἑκτῷ τῶν νόμων, V. ἀποβά-
 τῃς δεξ. ὑποσχέρναι.
 ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν πρὸς και-
 ρας, V. ἐπίσκοπος.
 ἐν τετάρτῳ καὶ πολιτικῶν, V. Λατα-
 σία.
 ἐν τῷ παροιμιῶν, V. δρχή ἀνδρα
 δεικνυσι.
 ἐν τετάρτῃ περὶ φυλῶν, V. ὀλοχό-
 νης.
 ἐν ἑξῶτῳ περὶ φυλῶν, V. μελίη.
 ἐν τῷ περὶ μετὰλλων, V. κεχ-
 χρεων.
 ἐν Διὰθῆκαις, V. Ὀργεῶνας.
THEOPOMPUS V. Ἀρτιμισία.
 Θρόνιον. Μαύσωλι.
 ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, V. Τηλεφά-
 σαιος.
 ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν, V.
 Ἀργαί. Κενέας.
 ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν, V. Νεῶν.
 ἐν τρίτῃ Φιλιππικῶν, V. Δατός.
 ἱερα ὁδός. Πανδρσία.
 ἐν τετάρτῳ, V. Ἀλόνησι. Ηῖων.
 ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ Φιλιππικῶν, V.
 Παγασαί.
 ἐν ἑκτῇ, V. Πύγλα.

ἐν τῇ δεκάτῃ τῷ φιλιππικῶν, V.
 Εὐβελθ. σύνταξις.
 ἐν τῇ εὐδεκάτῃ τῷ φιλιππικῶν, V.
 Αμαδοκθ.
 ἐν τῷ πεντεκαδεκάτῳ φιλιππικῶν,
 V. Κερκίδας. Νόπον.
 ἐν ἐκστῇ δαύτῃ, V. Θερμῶν. Λύ-
 κλον.
 ἐν τῇ ἐκστῇ πέμπτῃ τῷ φιλιππικῶν,
 V. Αἰτικαῖς χράμμασι. Δρυς.
 Ἡδύλκον.
 ἐν τῇ τριακστῇ, V. ἱερομήμονες.
 Κορσία. Πύλαξ δς.
 ἐν πασαρεακστῇ τρίτῃ, V. Εἰάτια.
 ἐν τῇ πασαρεακστῇ τετάρτῃ, V. π-
 τερχία.
 ἐν τῇ πασαρεακστῇ ἐξδόμῃ, V. Κα-
 βύλη.
 ἐν τῇ πεντηκστῇ, V. σκισφία.
 ἐν τῇ πεντηκστῇ πρώτῃ, V. Ἰβραίνυ-
 μθ. Μυρτις.
 ἐν τῇ πεντηκστῇ ἐξδόμῃ, V. τεφα-
 νῶν ἴες νενικηκτάς.
 ἐν δαύτῃ Εὐλητικῶν, V. Πεδάριος.
THEOPOMPUS COMICUS τι-
 σαμῶν, V. καταπλήξ.
 Ἡδυχάρ, V. καταχύσμαθ.
THUCYDIDES in ἀμιπτοι. Δαπό-
 ταιχίστη. Ἀρχιδάμθ. πόλεμος.
 δικαίως. σκαπολεμῶσθ. Ἡκῶν.
 σύραξ.
 ἐν τῷ προοίμῳ, V. αἰ.
 ἐν τῇ πρώτῃ τῷ ἱσορῶν, V. δρετῇ.
 δεχάως. Εὐρυμέδων. Ἰώνθ.
 Κρωβυλθ.
 ἐν τῇ δαύτῃ, V. ὄνωθ.

ἐν τῇ τρίτῃ, V. μεταπύργιον.
 ἐν τῇ τετάρτῃ, V. ὅτι Δαίμων μά-
 χη. ῥόδιον.
 ἐν τῇ πέμπτῃ, V. Πάνακθ.
 ἐν τῇ ὀγδόῃ, V. Δελφῶν. Ἡπα-
 νθα. συγχεαφῆς. Ἰατέρολος.
TIMACHIDAS in ἐπιβλήτης. σίτος.
TIMARCHUS RHODIUS in
 δρεγῆς.
TIMOCLES COMICUS ἐν ὄρε-
 σταυτακλῆδῃ, V. Οαράβυσον.
TIMOSTHENES ἐν τοῖς περὶ λι-
 μένων, V. ἐφ' ἱερῶν.
XENAGORAS V. Κερκαψ.
 ἐν τετάρτῃ, χροῶν, V. Κραυακλῆδῃ.
 ἐν τοῖς νησοῖς, V. Χυτσοί.
XENOPHON V. Ἀγροσίλαθ.
 ἐν τῇ ἀναβάσει, V. ἡμιολεισμός.
 ἀναβάσεως πρώτη, V. μελίη.
 ἐν δαύτῃ ἀναβάσεως V. εὐδυωρον.
 ἐν ἐκτῇ ἀναβάσεως, V. μελίη.
 ἐν ἐξδόμῃ ἀναβάσεως, V. ζαρεθ.
 ἐν τοῖς Εὐλητικῶν, V. ἀμιπτοι.
 ἀναγκασον.
 ἐν δαύτῃ Εὐλητικῶν, V. Θεόγης.
 ἐν τρίτῃ Εὐλητικῶν, V. Περίσθ.
 ἐν ἐκτῇ Εὐλητικῶν, V. ἐκπαλεμῶ-
 σθ. Πελυστράθ. ῥόδιον.
 ἐν τῇ Λακωνῶν πολιτῆα, V. μόρων.
 ἐν πρώτῃ Δοπονημονόματων, V.
 ψηφίζων. Φαλαγχα.
 ἐν δαύτῃ Δοπονημονόματων, V.
 δυσωπῆμαθ. Διασθ.
 κυνηγετικῶ, V. δρεκωρὸς. περ-
 σοιχι(ε). πεδοράβη. πεδάλιον.
ZOPYRUS ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν,
 V. Ἐρμθ.

F I N I S.

Pag. 17. v. 30. *adde*: Idem Lucilius Diophantum hunc alibi vocat Astrologum: *ἡμετέραν τὰν ἰατρὴν ὁ ἀστρολόγος Διόφαντος ἀπὸ μῆνους ζώης ἐντὶ μῆνας ἔχει.*

41. v. 3. *à fine, post verba*: à mille & una noctibus, *adde*: & Perfica, quæ à totidem diebus.

50. v. 23. *ad verba*: *ἐξ ἐπιδρομῆς, excidit annotatio*: Sic apud Aristidem T. 2. p. 514. *ὥστε ἐπιδόμην ἐξ ἐπιδρομῆς ἐνιαυτοῦ διελθεῖν.* Cui mox opponit, *ὥς τὰ ἀκριβέστατα γινώσκαι βουλευθήσεσθαι.*

ibid. v. 26. *delenda verba*: Senioris Philostrati.

54. variis Philostratis *adde* Philostratum Alexandrinum *ὡς τῆς 7ῆς Σοφοκλέους κλοπῆς*, quem laudat Porphyrius apud Euseb. X. 3 præparat.

58. v. ult. legendum: *φίλτατος Ἀρμόδιος ἦναι πύθνητας.* Alludit ad illud Callistrati scholium, Aristides T. 1. p. 141.

101. v. 12. *defendum π* & v. 18. *post π βελών, tollenda σιγμή.*

161. v. 12. *leg.* ut de illo Porphyrius in ejus vita c. 14. notat, in ejus scriptis observes, &c.

ibid. v. 29. *delenda verba*: & Syriani propinquus.

163. v. 13. *post verba non vidi, adde*: Illam Lugd. Anni 1547. cum primis videre exoptem, cui subiectus est Nili libellus de ratiocinationibus, nescio an alibi editus, ex ejusdem Kasarii interpretatione.

ibid. v. 7. *à fine post verba*: Lugd. Bat. 1631. 8. *adde*: edente Luca Holstenio, ut ipse testatur, c. 1. de vita Porphyrii.

179. v. 16. *post verba* Nicephor. XIII. 6. *adde*: ex illo videntur petita, quæ affert Etymologici Magni scriptor in *μύμων*.

Pag. 183. v. 9. pro *vertisse* leg. *verit*.

197. v. 26. *lege*: ex edicto Constantini & Theodosii Impp.

293. v. 3. à *fine*, *lege*: Seguerio pro Segnierio.

514. v. 11. *post verba*: Hoc scribendi genere, *adde*: præter Plutarchum aliosque quam plurimos.

526. v. 11. à *fine* post 1517. adde 1525. 8.

ibid. v. ult. *lege*: & cui luculentam editionem versionis Græcæ

LXX. Interpretum debemus.

543. delenda verba de Basileensi editione Hesychii, Voëtio memorata, quia plane Chimæricam illam esse, & Voëtio Hagenoënsi in animo fuisse mihi persuadeo.

